

Giới thiệu Triệu Thị Quý Nữ

Triệu Thị Quý Nữ là tựa truyện ngôn tình sắc đầy thú vị nói về Triệu Văn Uyển: Tiểu nhị, cho hai bức họa kinh thành tam thiếu

Tiểu nhị: Hai bức? Muốn ai ?

Triệu Văn Uyển: Trừ bỏ Cố Cảnh Hành .

Tiểu nhị vui vẻ lấy ra, lắm miệng hỏi một câu: Lục vương gia nhưng là người đứng đầu, cô nương thực không cần lấy?

Triệu Văn Uyển vẻ mặt ghét: Nam nhân bị hàng vạn hàng nghìn cô gái mơ tưởng nghĩ quần cộc cũng muốn không còn có cái gì tốt.

Trên lầu, Cố Cảnh Hành hí mắt xem, gia quần cộc thật tốt, nha đầu mua bức họa không có ánh mắt ... Sống 20 năm, người gặp người thích Lục vương gia lần đầu tiên bị người ghét bỏ, thân là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ , Lục vương gia nâng cằm suy nghĩ: Không bằng, đem nàng cưới? Mang nhiều nét xuyên không nữ cường, truyện sẽ còn rất nhiều bất ngờ đang chờ đón bạn đọc khai phá.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Kịch Bản

Hoa văn màu hồng hoa sen quần quanh bát chén nhỏ, hơi nóng bay lên của chén cháo trắng như tuyết, hạt gạo mềm dẻo dính vào với nhau, làm như chàng chàng thiếp thiếp, mặt bát đón ánh nắng nổi lên một tầng trần châu sang bóng.

“Tiểu thư, lão thái thái sai đầu bếp làm cho ngài cháo ngân nhĩ trên châu, thừa dịp còn nóng ngài ăn chút đi!” Đại nha hoàn Tuyết Nhạn đứng ở bên cạnh giường hoa lê chạm khắc hoa văn, toàn thân mặc áo ngoài màu đỏ bằng tơ tằm, bên dưới váy ngắn xanh nhạt, cung kính khuyên bảo.

Nhị đẳng nha hoàn Bảo Thiên vật liệu may mặc giống nhau, áo ngoài theo thân phận nha hoàn trong phủ đối là màu hồng cánh sen, nàng đứng ở bên cạnh Tuyết Nhạn, trong tay bưng khay thật cẩn thận liếc nhìn trên giường, màn che lụa mỏng màu xanh che lại động tĩnh của người bên trong, hồi lâu, không thấy tiểu thư lên tiếng, Bảo Thiên trong lòng không khỏi run lên, trên mặt thoáng qua một tia run sợ.

Đình quốc công phủ, người nào không biết Đại tiểu thư Triệu Văn Uyển ở Trúc Tương Phi Uyển là khó hầu hạ nhất, bạo ngược, không coi ai ra gì, hơi không vừa ý là xử phạt toàn bộ người làm mấy tháng bổng lộc động chút là vung tay lên đánh chửi, vài ngày trước đó, Trương tiểu thư ở trong phòng lão thái thái dung trà bị bóng đầu lười, Bảo Thiên bởi vì ở bên cạnh hầu hạ rót nước trà, bị phạt năm ngày không được phép ăn cơm, hôm nay đúng là ngày cuối cùng, lúc này đích thực còn có chút choáng váng đầu óc, tay chân vô lực đâu.

May mà được Tuyết Nhạn nhanh tay nhanh mắt giúp đỡ một phen, liền mới không run tay đánh đổ bát cháo xuống đất.

Bảo Thiên thôn thức lộ ra một ngụm răng trắng, cười cười “Cám ơn Tuyết Nhạn tỷ tỷ”. Nàng thanh âm nói cực thấp, cũng không dám làm phiền chủ tử ở trên giường, trong lòng thực sự bội phục Tuyết Nhạn, thay đổi hầu hạ một cái chủ tử hà khắc như vậy, còn có thể tận tâm trầm ổn như vậy, nàng vừa rồi bị dọa thái dương đều chảy ra mồ hôi.

Tuyết Nhạn thật là cái ôn trọng, vốn là nha hoàn hầu hạ bên người lão thái thái, so với những nha hoàn khác trong phủ tự nhiên chu đáo hơn nhiều, hai ngày trước theo lão thái thái phân phó phân phối đến Trúc Tương Phi Uyển thay thế đại nha hoàn ban đầu Kim Diệp.

Mà Kim Diệp năm ngày trước chuyện Đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư của Chu phủ ở trên thuyền hoa bị rơi xuống nước hạ là tam đẳng nha hoàn, vừa vặn cùng nhau rơi xuống nước, lại bị nhiễm phong hàn, bệnh triển miên trên giường, nên bị phạt tự nhiên là không tránh khỏi, Đại tiểu thư rơi xuống nước sốt cao mấy ngày, lão thái thái tức thì tức giận, nhưng là cháu gái ruột như thế nào lại không đau thương, thế này mới đem bên người tối ôn trọng Tuyết Nhạn tăng đi qua chiếu cố.

Này bên trong, trên giường hồi lâu không có động tĩnh, bỗng nhiên theo màn che bên trong vươn ra không trung bàn tay mảnh khảnh tuyệt đẹp, xương cốt đều đều, mười ngón tay xanh miết, đầu ngón tay nhẹ nhàng khẽ nhúc nhích hướng vào phía trong ngoéo một cánh tay khác, chỗ cổ tay đeo vòng tay mã não cùng móc hoa bằng bạc xinh đẹp trên màn che va chạm, phát ra một tiếng vang thanh thúy.

Bảo Thiên bị tiếng vang này giật mình ngẩn ra, bả vai đều có vẻ cứng ngắc đứng lên, Tuyết Nhạn mím môi con mắt khẽ nhúc nhích, trầm giọng hỏi “Tiểu thư có gì phân phó?”

“Ta ngủ ngon, nhớ tới đến đi một chút, trước rửa mặt đi.” Âm thanh kia thanh lệ sang ngời lại lộ ra một tia trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Bảo Thiên lập tức nhú đầu lông mày, cảm thấy tia trong trẻo nhưng lạnh lùng này có chút bất đồng, nhưng lại không nói rõ đến cùng là có chỗ nào không

giống, có lẽ là nàng nghĩ nhiều, nàng vén rèm lên gọi tiểu nha hoàn ở bên ngoài chờ hầu hạ, vài cái tiểu nha hoàn nối đuôi nhau mà vào, bưng dụng cụ rửa mặt song song đứng ở phía sau Tuyết Nhạn thành thành thật thật gục đầu xuống.

Tuyết Nhạn đem trường màn lụa mỏng dùng móc bạc treo trụ, Triệu Văn Uyển đã muốn ngồi dậy, một đầu tóc đen như mực che lại gò má, chỉ có thể nhìn đến lông mi dài như cánh chim hơi buông xuống đánh ra một đạo độ cong nhu mì đẹp đẽ, nàng mang theo một tia lười biếng sau khi tỉnh ngủ dựa lưng vào chiếc gối trên thêu hoa mẫu đơn, thân dưới một đoạn ngắn thêu hoa màu đỏ bằng tơ vàng, Tuyết Nhạn tự mình hầu hạ, đưa nước trà xanh để súc miệng, khó có được nàng sau khi rời giường không phát cái gì tính tình, súc miệng xong im lặng phun vào trong chậu súc miệng đưa tới ngừng ở trước mặt, Tuyết Nhạn chia ra đưa đồ cạo lưỡi làm bằng bạc và muối trắng.

Bảo Thiên sớm đã vắt khăn tay tốt lắm, thay Triệu Văn Uyển chà lau mặt cùng tay, cũng không dám nhìn ánh mắt của nàng, nhanh chóng làm xong nín thở thối lui đến một bên.

Rửa mặt xong ăn qua cháo trắng, Triệu Văn Uyển ngồi gương trang điểm, trước mặt bày ra hộp bằng sứ rực rỡ muôn màu, đều cỡ bằng bàn tay, hình tròn, vuông, dài, dẹt, nắp chạm khắc miêu tả tranh hoa ở điều tô màu, Tuyết Nhạn cùng Bảo Thiên ngồi chồm hổm ở một bên nhìn Triệu Văn Uyển cầm lấy trong đó một cái hộp son, ngửi một cái lại buông, giống như cau lại chân mày, nét mặt biểu tình vẫn là lạnh.

Bảo Thiên liếc mắt nhìn người trong gương do bị sốt cao nên người gầy đi một vòng, nguyên bản cằm nhọn liền thay đổi đường nét càng sáng rõ, tiểu thư các nàng được mệnh danh là đệ nhất mỹ nhân kinh thành, cũng không phải là giả, ngày thường khi hoạt bát, một cái nhăn mày một tiếng cười, thiên tư quốc sắc, không biết câu được bao nhiêu công tử nhà dòng dõi quý tộc tiến đến cầu hôn, đều là lão thái thái lấy lý do tuổi còn nhỏ cản trở cho trở về. Hơn nữa người Định quốc công phủ há là người nhà bình thường có thể tùy tiện kết duyên, Triệu Văn Uyển lại là cháu gái ruột Định quốc công phủ, bảo bối tâm can của lão thái thái, chắc chắn xứng với con cháu hoàng gia thân phận cao quý, điểm ấy không hội hoài nghi.

Trong tay cầm lên lược gỗ đào chải tóc cho Triệu Văn Uyển, nhẹ giọng nói “Tiểu thư bị bệnh mấy ngày, Tam tiểu thư thực là lo lắng đâu, tự mình đến tặng không ít thứ tốt, đã nhiều ngày đốt bách hợp hương đó là do Tam tiểu thư tự mình điều chế, nói là có công hiệu an thần giúp ngủ ngon, nô tì xem xem hôm nay tiểu thư khí sắc tốt hơn nhiều đâu.”

Trong phòng quả thật tràn ngập một cỗ mùi thơm nhàn nhạt, thấm vào ruột gan “Nói là bào chế từ cái gì vật liệu sao?”

Bảo Thiên không có nghĩ tiểu thư lại hỏi vấn đề này, ngại ngần cả người, Tuyết Nhạn tương đối hiểu biết, vội vàng tiếp lời “Nô tì xuống dưới đến chỗ Tam tiểu thư hỏi người”

“Ân”

Triệu Văn Uyển liếc mắt nhìn tiểu thư hương trắng men màu vàng trên vế chín trái đào cách đó không xa, khối nhẹ nhàng lượn lờ mà lên, đem một bên đề ngọn đèn hoa văn hạt châu màu trắng bạc đều huân khối mùi lượn lờ, Triệu Văn Uyển xem có chút xuất thần, chẳng biết suy nghĩ cái gì, Bảo Thiên nghĩ đến là tự mình nói sai, im lặng không dám lên tiếng nữa, Tuyết Nhạn đang lấy phấn, cầm lên thoa lần lượt trên mặt Triệu Văn Uyển, nàng chuyển lại đây, bỗng nhiên ngừng ra, tay nâng lên liền đem phấn rơi trên mặt đất, dù là Tuyết Nhạn như vậy ôn trọng đều bị làm cho rất kinh ngạc, Bảo Thiên vừa vận nhìn một màn này thất thần, lược gỗ đào dụng không chú ý lực đạo, kéo xuống vài tia tóc đen, Triệu Văn Uyển đau lập tức “Tê” một tiếng.

Không khí nháy mắt giống như ngưng kết, Tuyết Nhạn cùng Bảo Thiên vội vàng quỳ phủ phục trên mặt đất, dừng lại hô hấp lo lắng chờ đợi Triệu Văn Uyển lên tiếng.

Bảo Thiên rất hiểu biết tính nết Đại tiểu thư bọn họ, Tuyết Nhạn cũng là nhiều ít nghe thấy, vị này Triệu phủ đích trưởng nữ rất chú trọng tướng mạo của mình, như vậy vừa rồi hơn phân nửa là nổi giận đi.

Hai người cúi đầu, thời tiết tháng sáu đúng là nóng, giọt mồ hôi theo cổ chạy vào trong áo.

“Hai người các ngươi trước đi ra ngoài thôi, không cần hầu hạ.”

“Là, Đại tiểu thư” Tuyết Nhạn cùng Bảo Thiên như được đại xá, thời điểm đi tới cửa, Triệu Văn Uyển bỗng nhiên gọi lại Bảo Thiên.

Bảo Thiên bị dọa giật mình, chân đều mềm nhũn “Tiểu. .... Tiểu thư còn cái gì phân phó?”

“Đem cái kia huân lò ôm đi ra ngoài.”

“Bảo Thiên lập tức lấy ra ngay” Nàng rất nhanh quay lại mang theo bếp lò cùng Tuyết Nhạn đi ra phòng.

Triệu Văn Uyển nâng tay phẩy phẩy mùi xung quanh, nghiêng đầu, ngẩng đầu cầm lấy lược gỗ đào lên chải đầu, từ trên xuống dưới tóc đen thẳng mềm mại như thác nước buông xuống, nàng động tác đột nhiên ngừng một chút, nhìn trong gương khuôn mặt tinh xảo có chút mơ hồ đứng lên, bên trong hạt châu đen sẫm nháy mắt hiện lên một màn hình ảnh.

Mười dặm trang sức màu đỏ, nữ tử đội mũ phượng mặc khăn quàng vai, ngồi ở trước gương đồng vẽ mi tô môi, nguyên bản khuôn mặt xinh đẹp không thể tả liền lại xinh đẹp kinh tâm động phách, mỹ nhân như tơ, môi đỏ mọng như máu, năm ngón tay mảnh khảnh đem một bên khăn voan thêu ngọc trai đỏ thắm che ở trên mặt, ngồi ngay ngắn ở đệm mềm, dáng người thẳng thắn, dáng người càng biểu lộ thướt tha có hứng thú.

“Nhị tiểu thư, đội ngũ đón dâu Lục vương gia đã muốn đến, nhưng đừng chậm trễ canh giờ.” Một cái nha hoàn khuôn mặt thanh tú chạy tiến vào.

Nữ tử ở dưới khăn voan màu đỏ khoe miệng đỏ bừng gọi lên đến một chút nhọt nhạt nụ cười quý dị, vươn ra một cánh tay trắng nõn, ý bảo đỡ nàng

đứng lên.

Người săn sóc đầu đã muốn đứng ở ngoài cửa sau, vui mừng cồng trên lưng nương từ loạng choạng bước đi hướng bên ngoài phủ.

Bên ngoài Định quốc công phủ phi thường náo nhiệt, lập tức thấy Lục vương gia ngồi ở trên cao, quý khí bức người, phía sau là đội ngũ đón đầu, lễ nhạc du minh, xe ngựa trang sức màu hồng được tám con ngựa lôi kéo, uy nghi mà sang trọng, cấm vệ quân ở phía sau xe ngựa xếp thành một cái đội ngũ thật dài, đem đường đi ở trước Triệu phủ chật như nêm cối, dân chúng hỗn loạn ở thị vệ ngăn hai bên đường không ngừng hoan hô.

Người săn sóc đầu cồng trên lưng tân nương đi ra, đặt ở cửa trái thảm đỏ, lão thái thái trong mắt hồng hồng vui mừng cười, Triệu phủ đều nhìn tân nương từng bước đi qua chậu than, Lục vương gia sớm theo lập tức nhảy xuống, khẩn cấp vươn dài cánh tay dắt tay tân nương, nhưng là nam tử dừng lại một chút, khuôn mặt tuấn mỹ hiện qua một tia kinh ngạc, lập tức con người đen trầm xuống, lạnh lùng nói “Nữ tử lớn mật, dám giả mạo Vương phi?”

Khăn voan bị nam tử bên người mạnh mẽ vạch trần, lộ ra rõ ràng là Đại tiểu thư Triệu phủ - Triệu Văn Uyển.

Mọi người đều cả kinh.

Nữ tử vuốt ve thái dương, không hề có ý bối rối xấu hổ, ngược lại có chút điên cuồng cười rộ lên “Ta mới là Triệu thị quý nữ, hôm nay người nên cưới ta, Vương gia người cũng biết ta chờ ngày hôm nay chờ đợi bao nhiêu năm?”

“Nàng ở nơi nào?” Nam tử túm trụ cánh tay Triệu Văn Uyển, lực đạo cơ hồ đem xương cốt chỗ cổ tay bóp nát.

“Không còn kịp rồi” Nàng chịu đựng đau đớn ngửa mặt lên trời xuy xuy cười.

Tiếng cười kia thống khoái quỷ dị, rất nhanh có bà tử theo trong phủ chạy đến hoang mang rối loạn nói Trúc Trương Phi Uyển của Đại tiểu thư cháy phải đi lấy nước, tiểu thư không biết bị kẻ xấu nào khóa ở trong khuê phòng, không ra được.

Mọi người thấy Triệu Văn Uyển giả dạng tân nương từ lập tức hiểu được, thật là long dạ ác độc, dĩ nhiên là muốn muội muội chết cháy để gả thay.

Lục vương gia vừa nghe, thoáng chóng bỏ qua người vừa rồi, vội vàng hướng bên trong phủ chạy đi.

Triệu Văn Uyển nhanh ổn định lại thân mình, trong mắt xoẹt qua tia oán độc, lúc này cũng mặc theo giá y chạy theo vào trong phủ. Lão thái thái một hơi khó thở, hôn mê bất tỉnh, này hết thấy phát sinh quá mức đột ngột, mọi người giống nhau như ở trong mộng mới tỉnh lại, cứu hỏa liền cứu hỏa, nâng lão thái thái liền nâng lão thái thái.

Triệu Văn Uyển đuổi theo ở phía sau, Lục vương gia đã muốn một cước túm mở cửa phòng, trong phòng khói đặc cuộn cuộn, một cái thanh âm nhu nhược không ngừng ho khan. Thế lửa vọt lên, có xu thế càng cháy càng mãnh liệt, Triệu Văn Uyển chạy tới cửa liền dừng lại bước chân, có chút thất thần nhìn nam tử tuấn mỹ mình yêu cả đời phấn đấu quên mình bảo vệ nữ tử khác, muốn ngăn chặn thế lửa xông lên.

Như thế nào cam tâm làm cho bọn họ bên nhau dài lâu, ân ái cả đời, Triệu Văn Uyển đáy mắt hiện lên ngọn lửa, một mảnh màu đỏ tươi, bỗng nhiên như nổi điên dung khí lực toàn thân xông lên, đẩy ra người nọ đang muốn vọt vào.

Triệu Văn Hi dựa vào cái gì, người dựa vào cái gì được hấn thâm tình, rõ ràng là ta gặp gỡ trước nha! Trong lòng tràn đầy không cam lòng liền hóa thành oán hận, thống khổ, đến cuối cùng khoe miệng lộ ra nụ cười quỷ dị, khiến cho chúng ta cùng nhau xuống hoàng tuyền, ai cũng đừng nghĩ có được hấn, ta không thể, người – càng không thể.

Nữ tử bị khói đặc vây ở bên trong đột nhiên nhìn thấy Triệu Văn Uyển lại đây còn chưa kịp phản ứng lại đâu, đã bị bóp cổ, con người dần dần hiện lên hoảng sợ. Triệu Văn Uyển nhìn, đứng rồi, chính là dựa vào khuôn mặt cùng biểu tình ôn nhu yếu đuối, đem mọi người bên cạnh nàng xoay quanh lửa gạt, cướp đi nguyên bản yêu thương thuộc về nàng, ngay cả người nọ từ nhỏ ái mộ cũng.....

Thanh gỗ bị cháy sạch toàn bộ đổ rục đột nhiên rơi xuống, dừng ở bên hai người, Triệu Văn Uyển đứng gần bị lan đến, bị bắt ở teen cánh tay lao đảo một cái, khóe mắt dư quang nhìn đến một đạo bóng dáng màu đỏ hện lên trên vai liền bị một cổ lực đạo mạnh mẽ đánh trúng không thể khống chế ngã đổ về phía sau, da thịt bị ngọn lửa thiêu đốt vô cùng đau đớn, Triệu Văn Uyển đau thở ra âm thanh.

Quay lại trọn mắt lọt vào trong tầm mắt chính là nam tử bị thương cánh tay, vẫn còn gất gao ôm một người. Triệu Văn Uyển không để ý phía sau lưng bị bỏng, liệu mạng muốn lưu lại người nọ trong ngực hấn, lại liếc mắt phát hiện đỉnh đầu hấn có một cây cột gỗ bị cháy lung lay sắp đổ nhắm mắt lại, nghĩ cũng không nghĩ đẩy ra người nọ đỡ thay hấn, một bàn tay còn gất gao túm trụ đai lưng Triệu Văn Hi không buông, ý đồ cùng nàng đồng quy vu tận.

Thanh gỗ rơi xuống chặn lại hơn phân nửa thân mình Triệu Văn Uyển, đau đớn bén nhọn không thể chịu đựng nổi thối quết toàn thân, thanh âm khàn khàn hết lên, đôi mắt là nam tử lạnh lùng thoáng nhìn, trong mắt hận ý chưa tan, liền không chút lưu tình nào chặt đứt đai lưng, ôm nữ tử rồi đi.

“Tỷ Tỷ nàng....”

“Tự làm tự chịu.”

Triệu Văn Uyển đáy lòng tê liệt, kêu to một tiếng, đau đớn nước mắt từ mắt chảy ra rơi trên mặt đất, ở dưới lửa cháy đỏ rực bốc hơi vô tung vô ảnh.

Trước gương đồng, hạt châu đen sáng ngời dùng sức chớp chớp, trong tay siết chặt lược gỗ hăm ở trong thịt, hoàn hồn lại, Triệu Văn Uyển tỉ mỉ nhìn khuôn mặt ở trong gương, cùng kia khuôn mặt bị bao phủ ở trong biển lửa giống nhau như đúc, bị hình ảnh rung động trong lòng còn sợ hãi.

Đó là bên trong kịch bản trên đường chạy như điên tìm đường chết, ai cũng ngăn không được kết cục của ác độc nữ phụ Triệu Văn Uyên, mà bản thân là diễn viên đóng vai nàng vừa cảm giác tỉnh lại đối mặt với hàng thật giả thật, một chút cũng không giống đóng phim ngủ mơ vài ngày ở Triệu phủ sau suy nghĩ cẩn thận.

Định quốc công phủ, đích trường thiên kim, bộ dạng lại hảo.....Chỉ cần cẩn thận, vậy nhất định sẽ không chết!

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tính Kế

Triệu Văn Uyên lúc ban đầu từ trên giường khắc hoa lúc ấy vừa tỉnh lại, liền gọi một đại phu đến đây xem bệnh, ấn tượng sâu nhất là một vị nghiêm túc ít nói, nam tử trung niên mang hơi thở cao quý trước khi rời đi lưu lại trong lời nói – chờ hảo trôi qua nói sau.

Triệu Văn Uyên vừa từ chỗ nha hoàn bên ngoài biết được nguyên nhân bản thân rơi xuống nước, lập tức hiểu được ý tứ câu nói kia của cha nàng, hoàn toàn không dám làm cho bản thân hảo lưu loát, ru rú ở bên trong tiểu viện của mình làm nấm mốc, đối với bên ngoài nói còn tại dưỡng bệnh, trì hoãn thời gian bị phạt.

Bản tính ban đầu của Triệu Văn Uyên là người coi trọng bề ngoài, trong tiểu viện vừa thấy chỉ biết là bố trí dựa theo phong cách ngự hoa viên, bên trong các bình nhỏ màu sắc sắc sỡ, tranh kỳ khoe sắc, bên tường hướng Tây cây nhãn rủ xuống che bóng một mảnh, treo một chiếc xích đu, bên cạnh bày ra một bàn gỗ nhỏ, bên trên bày ra một đĩa nho chín màu tím đen, sạch sẽ trong suốt sáng bóng, một đĩa bánh đậu xanh, kết hợp một ấm trà lạnh.

Triệu Văn Uyên ẩn nấp dưới bóng mát, hơi hơi đứng đưa xích đu mang theo nhè nhẹ gió lạnh, thần sắc lộ ra vẻ lười biếng, thực tế là nhanh chóng động não suy nghĩ.

Hiện tại nàng còn ở tại Trúc Tương Phi Uyển này, đã nói lên nữ chủ trong kịch bản Triệu Văn Hi còn chưa có xuất hiện, tính toán ngày suy ra, Triệu Văn Hi được tìm về cũng là ở cuối mùa thu, thứ nhất lão thái thái nhớ đến nàng ở bên ngoài chịu nhiều khổ cực, liền an bài nàng đến ở Trúc Tương Phi Uyển, lại xem nhẹ tính tình Triệu Văn Uyên ban đầu bá đạo, náo loạn, thành gà bay chó sủa, cuối cùng làm cho lão thái thái tức giận, khiến cho Triệu Văn Uyên chuyển chỗ, rồi đến hinh vườn hơi chút tồi tàn.

Nữ chủ Triệu Văn Hi còn chưa có xuất hiện, đối với Triệu Văn Uyên hiện tại mà nói là một tin tức không thể tốt hơn hết thấy đều còn kịp.

Về phần lần này rơi xuống nước, nghe nói là tiểu thư Chu gia được bức họa nhan công muốn mượn bức họa này đến lấy lòng Cố Cảnh Thành, Triệu Văn Uyên nghe thấy liền tiến đến, hai người, một lời không hợp liền cướp đoạt bức họa, cướp đẩy cùng nhau rơi xuống dưới nước, trở thành trò cười trong kinh thành. Cuối cùng nguồn gốc, Triệu Văn Uyên cảm thấy duyên cớ vẫn là nam chủ họa thủy, càng thêm cảm thấy nếu muốn trôi qua thật tốt, đời này phải cách hai người rất xa.

Triệu gia lão gia từ ban đầu là văn nhân học sĩ, sau gặp triều cương nổ động, vì tiên hoàng bày mưu tính kế có công bình định quốc gia mới phong tước Định quốc công, sau cùng thứ nữ Đậu thị thế gia trong kinh thành hôn, đồng thời, trước một năm trường nữ Đậu thị vào cung được phong Hoàng hậu, nhất thời oanh động. Định quốc công dưới gối có bốn nam nhi hai nữ nhi, chưa từng nạp thiếp, môn sinh trải rộng, thanh danh vô cùng tốt. Con trai trưởng Triệu Hoành Thịnh cũng chính là cha nàng Triệu Văn Uyên là nhị phẩm Đô Ngự Sử, con trai thứ hai Triệu Hoành Viễn bỏ văn theo võ, thi Võ trạng nguyên trình chiến sa trường, dũng mãnh thiện chiến lập nhiều chiến công, lại ở ngoại ô hoang vắng ngoài ý muốn bị thương không thể trở về, con trai thứ ba Triệu Hoành Minh trầm mê tranh chừ, mê muội mất cả ý chí. Con trai thứ tư Triệu Hoành Thế thời thiếu niên rời xa quê hương đi buôn bán, không thấy được người. Mà hai nữ nhi Triệu Gia, một gã cho người bên cạnh Triệu Hoành Viễn, huynh đệ tốt cùng nhau đánh giặc nay được phong làm Hạ Hầu phủ thế gia. Một cái gã cho môn sinh đặc lực của phụ thân. Trừ bỏ Triệu Hoành Minh không ra gì, Triệu gia có thể nói là một nhà vinh quang.

Triệu Văn Uyên một bên sắp xếp lại suy nghĩ, vừa ăn nho được Bảo Thiên bóc tốt, bất tri bất giác đĩa nho đã thấy đáy, bản thân xấu hổ lùi tay về, nhìn thoáng thấy một gã nha hoàn lạ mắt đi tới thỉnh an.

“Đại tiểu thư, lão gia thỉnh ngài đi Văn Hoa Các dùng bữa”.

Triệu Văn Uyên sững sốt, lập tức tiếp nhận khăn tay Bảo Thiên đưa qua lau khô bàn tay, đáp ứng, nên đến thì đến tránh không khỏi, cũng là vẫn còn có chút chuẩn bị tâm lý. Nha hoàn kia được nàng cho phép, cúi chào rồi đi.

Trên cây ve kêu to ồn ào, ảnh hưởng đến người đang im lặng suy nghĩ, Triệu Văn Uyên đứng dưới tàng cây một lúc lâu, liền trở vào nhà hơi thu thập trang điểm, Bảo Thiên mang tới cây dù che nắng đứng ở sau cửa phòng, chờ Triệu Văn Uyên ra cửa cùng hướng Văn Hoa Các phương hướng đi.

Sau núi giả cách Trúc Tương Phi Uyển không xa, một gã nha hoàn nhìn theo bóng dáng hai người rồi đi, đáy mắt hiện lên ý cười có chút thực hiện được dẫn theo làn váy vội vàng hướng một phương hướng khác đi.

Ở phía trước có Trúc Tương Phi Uyển rực rỡ, phía tây Văn Hương Uyển nhìn có vẻ khéo léo rất nhiều, bố cục lịch sự tao nhã lại chưa nói tới xa hoa, theo đi vào cổng vòm bái đậy hoa đăng nha hoàn nhìn lướt qua hoàn cảnh xung quanh, lập tức xuy xuy cười vừa bước vào trong phòng.

Hai gã nha hoàn bị đuổi tới bên ngoài nhìn thấy bộ dạng người tới chưa đứng ngăn trở, ngược lại mở cửa cung kính thỉnh người đem vào, nữ tử toàn thân mặc một đoạn vải áo xếp chồng nhiều lớp thêu nhụy hoa màu hồng trên cành hoa lưu hạnh, dưới váy đính hoa văn màu hồng nhạt, trên đầu trái kiêu nguyệt kế gọn gàng, chỉ cảm đôi trăm dài hi như ý xanh biếc, nhìn tươi đẹp thanh nhã ngồi trong phòng.

Nữ tử lấy ra ấm trà rót nước trà vào cái chén không ở đối diện, cười khanh khách nhìn về phía người tới “Người gan đủ lớn tỷ tỷ ta trở về nếu phát hiện thế nào cũng phải lật toàn bộ quốc công phủ để tìm ra”.

Tên kia nha hoàn khoe miệng nở nụ cười đi phía sau bình phong cầm lấy quần áo ở bên trên liền thay đổi, vừa cười trả lời “Nàng không nhận biết ta chỗ nào dự đoán được là chúng ta chọc ghẹo nàng, tiểu thư Chu gia bị cấm đoán đóng cửa suy nghĩ, nhắc tới Triệu đại tiểu thư vẫn là hận nghiêng răng nghiêng lợi đâu.”

Dứt lời liền theo phía sau bình phong đi ra, thế nào còn có hình ảnh nha hoàn, biến hóa nhanh chóng, hơn vài phần khí chất tiểu thư. Người nọ là nữ nhi của nội thị theo cửu phẩm Hàn Lâm Viện Đỗ Nhược Đồng chuyên đi nhỉnh bộ Triệu Văn Huyền, này nghe nói Triệu Văn Uyển giả bệnh, suy nghĩ làm cho Triệu Văn Huyền vui vẻ nàng đã nghĩ ra điểm tổn hại này, làm cho chính nàng, ở trước mặt Triệu lão gia mất mặt, trốn không thoát bị xử phạt.

Triệu Văn Uyển câu nệ nhấp một ngụm ly trà, độ cong khoe miệng nhin không được lan rộng, đáy mắt cũng là toàn tia khoáy ý, chờ không kịp xem kịch vui.

*****

Vân Hoa Các xây ở ven hồ sen, mặt sau dựa vào cây cổ thụ, chạc cây kết lại thành bóng mát, đem Vân Hoa Các vừa vắn che ở dưới, tại đây ngày hè ánh nắng chói chang thêm vài phần mát mẻ. Bốn cánh cửa lưới (1) mở rộng gió nhẹ thổi qua mặt nước, hiện lên từng vòng vắn nước, lại mang thân nhiên hương hoa sen bay vào, thấm vào ruột gan.

Triệu Văn Uyển rào bước tiến lên Vân Hoa Các, Bảo Thiên thu dù theo đi vào. Ở giữa chính đường đặt một bàn đá hải đường lớn bày không nhiều lắm các món ăn, lại thập phần tinh xảo, chính giữa bày một món súp cá bon bạch chi, súp hiện lên màu trắng ngà, rắc lên lá hành xanh biếc, một đĩa mười tám con tôm xếp thành đuôi phượng, một món lá sen quấn sườn heo hấp, cuối cùng trà hoa cúc pha từ sương sớm hơi bay lên nghi ngút, cực phẩm bánh sữa khoai môn. ...

Triệu Văn Uyển âm thầm nuốt nước miếng, trên mặt vẫn bày ra rụt rè thỉnh an “Phụ thân, mẫu thân”

Nam tử trung niên ngồi ở chủ vị hơi cau mày, để xuống chiếc đĩa, người phụ nhân ngồi ở bên cạnh hần hê ra mặt trái xoan như phù dung, một thân váy gấm dài màu tím hồng khắp váy quần cành hoa sen, trên tóc búi nghiêng cắm một cây trâm hồng ngọc hoa mẫu đơn, đoan trang thanh lịch, rất có phong cách quý phái. Vợ cả của Triệu Hoành Thịnh đi sớm, sau cưới đích nữ Diệp gia làm vợ, nay Triệu gia do Diệp thị quản lý việc nhà.

Diệp thị cứng ngắc ngừng chiếc đĩa một lát, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc, liền tiếp tục gấp một khối sườn heo vào trong bát của thiếu niên ước chừng mười hai mười ba tuổi bên cạnh, thế này mới chậm rãi nâng mắt đảo qua, cuối cùng ngừng ở trên người con trai mình ôn nhu nói “Nguyên Tẩn ăn nhiều một chút.”

Lần lượt tiểu cô nương ngồi bên Triệu Nguyên Tẩn nhìn qua nhỏ hơn mấy tuổi, giống mẫu thân mặt trái xoan, có tương đối vài phần mỹ lệ, mặc đơn giản váy lụa mỏng rộng đồ thẩm, lúc này chính là mở to con ngươi tròn vo có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm xem Triệu Văn Uyển, hiển nhiên đối với sự xuất hiện của nàng là hoàn toàn ngoài ý muốn.

“Bệnh đều tốt lắm?” Cuối cùng nam tử trung niên ngồi chủ vị lên tiếng.

Triệu Văn Uyển xem một chút liền hiểu được, một nhà bốn miệng ăn cơm gia đình, nàng là dư thừa đến để mất mặt, chắc chắn là có người một phen ngầm thiết kế chính mình, nàng cũng không quên một trận này là giả bộ bị bệnh. Lập tức chống lại hai mắt khôn khéo của người nọ, Triệu Văn Uyển kiếp trước là cái diễn viên, dựa vào khuôn mặt bị đội danh hiệu là bình hoa, chính là này bình hoa là danh xứng với thực, bất quá vài giây công phu, nàng nhẹ nhàng nắn môi im miệng, thông suốt nói “Phụ thân, ta sai lầm rồi!”

Nhận thức lỗi lầm đều là rõ ràng lưu loát.

Người đang ngồi đều bị hành động vừa rồi của Triệu Văn Uyển thỉnh linh xảy ra làm cho kinh hoàng, nguyên bản Triệu Hoành Thịnh vừa thông suốt chuẩn bị thuyết giáo há miệng sững sờ, chưa nói ra đến cái gì.

Triệu Văn Uyển nửa cúi đầu giả dáng bộ dạng chân thành, trông mắt xoay chuyển, tiếp tục nói “Phụ thân từng nói qua Chu gia xuất thân bất chính, nhỉnh nọt, bảm vủu phụ họa quyền quý, Chu Hạm miệng lưỡi yêu thích bản lộng thị phi, không có bản lãnh thực sự, làm người trơ trẽn. Phụ thân khinh thường cùng Chu gia giao tế, nữ nhi tự nhiên cũng không vui vẻ cùng Chu Hạm làm bạn, chính là. ....Nghe nói nàng tìm được một bộ nhan khê chi tranh chữ Biện Lương danh gia, nghĩ sinh nhật phụ thân sắp tới, lại đối với nhan khê chi tranh chữ đặc biệt yêu thích, liền nghĩ tham gia tìm tòi”

Triệu Văn Uyển một chút lời nói “Chính là không nghĩ tới nữ nhi Chu gia chính là trời sinh tính tình mạnh mẽ, ta bất quá nghĩ lại gần cần thận xem một chút đã bị đẩy một phen, chuyện tình sau đó các người cũng đều biết, là nữ nhi xúc động, ai có thể nghĩ Chu gia không có dáng vẻ tiểu thư trước động thủ, đánh bộ mặt Triệu gia.”

Dứt lời làm như tự trách không chịu nổi, buông xuống con ngươi bên trong lại chứa đựng một tia giảo hoạt.

Đến lúc lần nữa gặp người có liên quan ta tuy rằng có sai nhưng ta Triệu Văn Uyển sai là vì đại nghĩa trấn trụ Triệu gia. Sau một lúc lâu, chủ vị khéo léo

ho khan một tiếng, đánh vỡ cục diện bế tắc nói “Được rồi, chuyện này người đã biết sai, thu lại của người tính tình xúc động, tự động đi từ đường đóng cửa nửa ngày.”

“Là” Triệu Văn Uyển vừa nghe chính là nửa ngày thu lại sắc mặt vui mừng, lập tức lưu loát đáp ứng đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa ra vào, Triệu Văn Uyển mở ra bàn tay ẩm ướt tràn đầy mồ hôi đem hương trên váy lau, mới chân chính nhẹ nhàng thở ra. Bảo Thiên cũng là bên trong xảy ra làm cho hoảng sợ, nhất là phản ứng khác thường của Đại tiểu thư, thứ hai là ở nghĩ đến nha hoàn thông báo kia đến tốt cùng là người bên trong viện nhi nào.

Triệu Văn Uyển nghiêng đầu, bị mặt trời mạnh mẽ chiếu chỉ có thể híp mắt nhìn chăm chăm xem Bảo Thiên, lại đem người phía sau nhìn ra một thân mồ hôi lạnh, vội vàng nói “Tiểu thư, nô tỳ nghĩ mới tới, không cần thận...”

“Người không cần đi theo ta, đi phòng giặt quần áo hỏi một chút, quần áo của nhị đẳng nha hoàn vấy màu nước đường dẫm là về người nào, cẩn thận hỏi đừng kinh động người” Triệu Văn Uyển lấy dù trong tay nàng, tự lo đi, nói xong liền từ từ hướng từ đường phương hướng đi tới.

Bảo Thiên sững sờ nhìn bóng dáng lưu loát thướt tha kia, bị ánh nắng mặt trời chiếu vào, hơi hờn. Đại tiểu thư có chút cùng trước kia không giống với. ....Cũng chỉ hơi tạm dừng, liền bước nhanh hướng phòng giặt quần áo đi.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: Ban Cho (1)

Mặt trời lặn xuống dãy núi phía tây, rặng mây đỏ bay múa.

Triệu Văn Uyển theo nội sảnh từ đường đi ra trên mặt hơi hơi mang theo tia ừ ừ, Bảo Thiên cùng Tuyết Nhạn nhìn lại giống như dấu hiệu trước khi bão táp tiến đến, vội vã tiến ra đón, không dám có nửa phần chậm trễ.

Xuyên qua giữa từ đường, sân nhỏ, hành lang của dãy nhà nhỏ cạnh từ đường, một đường ngói xám gạch xanh, góc mái cong, trên bực tòa nhà hoa văn thêu màu, đường viền tô màu vàng, đều là con vật may mắn chim bay cá nhảy, con dơi, hươu nai màu vàng, hạc bay, ở Bảo Thiên theo trên tường bình thường giống nhau giương nanh múa vuốt biến ảo xuống dưới, nàng tím tím Tuyết Nhạn bên người, Tuyết Nhạn rõ ràng lưng hơi hơi thẳng, hai người đều bị hơi thở áp lực thấp của Triệu Văn Uyển làm cho tâm thần không yên, cũng may Tuyết Nhạn luôn luôn ổn trọng, trên mặt cũng không giống Bảo Thiên như vậy run run.

Triệu Văn Uyển tùy ý liếc mắt nhìn đám mây đỏ ở chân trời, thừa dịp này xẹt qua bóng dáng của hai nàng, khoe miệng hơi hơi giơ lên, xem này dọa hai tiểu nha đầu, có thể thấy được Triệu Văn Uyển chân thật so với trong kịch bản chỉ có hơn chứ không kém, còn thật có thể hù dọa người thôi.

Trở về Trúc Tương Phi Uyển, sắc trời đã dần tối đen, dùng qua cơm chiều, Triệu Văn Uyển làm cho người hầu chuẩn bị ngâm nước tắm, Tuyết Nhạn lấy ra tám bình phong mạ vàng thêu hoa mẫu đơn mở ra ngăn cách tầm mắt, đốt lên ngọn đèn bát bảo mạ bạc gác ở một bên, Bảo Thiên vừa ngắt lấy đóa hoa dính nước, xách theo cái rô nhỏ bằng trúc hướng trong thùng nước nhẹ nhàng rải, nháy mắt tràn lan thật dày một tầng đỏ tươi.

Triệu Văn Uyển thoát ý phục bước vào trong thùng gỗ, hơi nước lướt nhẹ, cực kì thoải mái, nàng cố ý kêu Bảo Thiên ở lại, làm cho nàng lui tới mặt sau bình phong, tiện đà phản phất Tuyết Nhạn đi nội thất thu thập giường, dù sao cũng là người của lão thái thái, nhất định là người tâm nhãn so với người khác nhiều, bằng không cũng không vào được uyển của lão thái thái làm nhị đẳng nha hoàn. Triệu Văn Uyển cũng không phải hoài nghi phẩm tính của Tuyết Nhạn, vừa thấy đã biết là cái biết quy củ, chỉ sợ là nàng mới đến không lâu, không muốn một lòng với chính mình, thậm chí lại lo lắng lấy sự thể hiện trước kia của Triệu Văn Uyển, có phải hay không phải sự hà khắc của nàng đều làm cho nha hoàn thay đổi, chính mình ở trong mắt hạ nhân thanh danh không tốt, kiêu căng ương ngạnh, tính tình táo bạo, đối với muội muội ở khác uyển từ đầu tới cuối đều hận không thể ngẩng đầu lên trời đi, càng đừng nói đối đãi này đó hạ nhân.

Người này về sau chậm rãi xoay, hưởng hồ nàng “Mới đến” ngược lại cảm thấy Triệu Văn Uyển cái này tìm đường chết, ở phía trước tình trạng này xem ra vẫn là không tệ, giảm đi rất nhiều phiền toái.

“Hôm nay ta cho các người hỏi thăm một chuyện có tin tức sao?”

“Tiểu thư, nô tì đều hỏi rồi rằng, kia quần áo là bên trong uyển của Tam tiểu thư.”

Triệu Văn Uyển trong lòng “chắc chắn” hai tiếng, quả nhiên là Triệu Văn Uyển!

Nàng thời điểm vừa lấy đến kịch bản xem qua vài lần tình tiết về Triệu Văn Uyển, là cái thứ nữ giấu diếm tâm cơ ác độc, bề ngoài theo Triệu Văn Uyển bắt chước theo mà làm, kì thực cực kỳ chán ghét trường nữ con vợ cả này, cùng Triệu Văn Uyển giống nhau đều là ở trên đường nhanh chân chạy như điên tìm đường chết, am hiểu chế hương điều hương, dùng này tới hại không ít người, cho nên ngày ấy Triệu Văn Uyển nghe Bảo Thiên nói là Triệu Văn Uyển điều huân hương, nhanh chóng khiến cho nàng mang đi ra ngoài, cái gì có công hiệu an thần giúp ngủ ngon, nàng liên tục buổi tối gặp ác mộng, chưa biết chừng cùng kia huân hương thoát không khỏi quan hệ.

Tắm còn chưa có ngâm nước xong, chợt nghe đến Tuyết Nhạn bước nhanh lại đây bấm bảo, nói là người bên trong uyển của Lão thái thái mang đồ tới.

Nói là Thái hậu trong cung thường mấy chiếc quạt tròn bằng băng thiên ti cùng bốn bộ trâm vàng, Dương mụ mụ hầu hạ bên Lão thái thái thời điểm buổi trưa đã tới một lần, mới biết Đại tiểu thư bị Đại lão gia phạt đi quỳ ở từ đường nửa ngày, vốn là cho Triệu Văn Uyển trước chọn lựa, theo sau mới hướng uyển khác đưa, Lão thái thái nói nếu Uyển nha đầu là bị phạt, khiến cho bọn tỷ muội ở uyển khác chọn trước, còn lại một bộ lại cho Uyển nha đầu, coi như là Lão thái thái đối với một chuyện roi xuống nước trừng phạt, nói là nói như vậy, người sáng suốt đều biết Lão thái thái bất công, này nha làm sao gọi là trừng phạt, da không ngứa thịt không đau, còn phải này nọ.

Triệu Văn Uyển tự nhiên không ngại này đó, đã có thể làm bộ như là mất hứng, nhủ lại này xinh đẹp hù dọa người, vừa thấy được Dương mụ mụ không nói rõ nhiệt tình, ngồi ở trên tháp vẻ mặt nghiêm túc, này đối với trăm cái trang sức bên trong khay gỗ bằng cây tử đàn cả xem cũng không xem liếc mắt một cái, lặng lẽ một chút đánh giá Dương mụ mụ, thấy nàng một thân vải thô màu hồng tối thêu hoa văn màu bạc, mặt trứng ngỗng, mơ hồ có thể thấy được khi còn trẻ bộ dáng tú lệ, nghe nói là nha hoàn tùy gả bên người Lão thái thái, mới năm vừa rồi thoát nô tịch, hầu hạ đến thời điểm ra phủ, Lão thái thái liền làm chủ tuyển Đồ úy thủ vệ coi giữ kinh thành con vợ kế của Vương gia làm này gả đi qua, nay con cháu đầy đàn, trong nhà lại giao cho con dâu trưởng xử lý, liền cầu xin trở về bên người Lão thái thái, xem như làm bạn.

Dương mụ mụ giờ phút này tươi cười đoan chính nhìn Triệu Văn Uyển, không mất nửa điểm quy củ, cũng không giống này hạ nhân giống nhau nhìn thấy Triệu Văn Uyển trong lòng liền sinh ra ý sợ hãi, ngược lại nhỏ giọng ngọt ngào nói “Cô nương có thể lựa chọn, còn một bộ trâm cài bằng ngọc quý hạt ngọc trai cùng trâm cài ngọc bích hạt châu hình hoa hải đường, quạt tròn đều một dạng, cô nương cảm thấy cái nào thuận mắt liền lấy đi cái đó?”

“Như thế nào có thể còn lại hai bộ, không phải nói là làm cho ta nơi này Trúc Tương Phi Uyển cuối cùng chọn?”

Nha hoàn bên người Dương mụ mụ bưng khay gỗ bằng cây tử đàn vừa nghe, liền cười xen mồm nói “Hồi tiểu thư, là Tam tiểu thư đây nói không cần, mới nhiều ra một bộ”

Vừa nói ra, Dương mụ mụ đau đầu đi qua trừng liếc mắt một cái, lớn tiếng quát lớn một câu, tiểu nha hoàn úy khuất lập tức cầm miệng không hề hé răng, Triệu Văn Uyển ngồi ở trên giường nhỏ, đều thay tiểu nha hoàn trước mặt hơi hơi đem lau mồ hôi, thật ... Có thể nói, muốn theo tính tình trước kia của Triệu Văn Uyển, lời này nói ra, hai cái trâm cài sớm đã ném tại trên mặt tiểu nha hoàn kia, nàng Triệu Văn Uyển dựa vào cái gì không cần gì đó liền đưa đến Trúc Tương Phi Uyển.

Dương mụ mụ vội vàng đem tiểu nha hoàn che ở phía sau, hòa giải, giải thích nói “Đại tiểu thư nhưng đừng nghe nha hoàn này nhiều lời nói bừa đi, Tam tiểu thư kính ngài là trưởng tỷ, nói là về tình về lý đều đúng với làm cho ngài trước chọn, cho nên mới lưu lại hai bộ”

Triệu Văn Uyển nghiêng đi qua liếc mắt một cái nha hoàn bưng khay không nhìn được tay run lên, cùng với nhọt nhọt hừ lạnh, nàng tùy tiện điểm một cây trâm cùng quạt tròn, mặt hứng xúc lên bức màn che vào nội thất.

Dương mụ mụ lại dạy bảo nha hoàn bên người vào câu, nha hoàn này nguyên là con người hầu, tổ mẫu của nàng này trước kia cùng Dương mụ mụ cùng hầu hạ trong một gia đình, quan hệ không sai lắm, liền xin điều đến trong uyển Lão thái thái giúp đỡ, cầu cái chiếu ứng, không thể tương lần đầu tiên đem đi ra ngoài thiếu chút nữa chọc Đại tiểu thư.

Tuyết Nhạn đi ra ngoài đưa Dương mụ mụ rồi đi, chân trước vừa mới đi, Triệu Văn Uyển liền gọi Bảo Thiên lại đây, Bảo Thiên trên lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, sợ bị giận chó đánh mèo “Vừa rồi nha hoàn đi theo bên người Dương mụ mụ, người chạy nhanh đuổi theo Tuyết Nhạn, làm cho nàng tìm hiểu một chút, hỏi một chút bên Văn Hương Uyển vì sao không cần này ban cho?”

“Là, tiểu thư” Bảo Thiên chạy nhanh đáp ứng thối lui.

Ước chừng qua thời gian một ly trà, Tuyết Nhạn cùng Bảo Thiên cùng nhau trở về, Triệu Văn Uyển dựa vào cái gối, quạt quạt tròn, dung mạo tuyệt đẹp, kêu hai người lại đây đem chuyện hỏi thăm tình tế nói một phen.

Bảo Thiên nhẹ nhàng đẩy đẩy Tuyết Nhạn, Tuyết Nhạn dờ khóc dờ cười tiến lên từng bước “Nô tì thừa dịp cơ hội lên hỏi nha hoàn kia, Tam tiểu thư trước đó biết được Từ gia sai người mang về đến một cái kim ngân thô ngọc hương, coi như thập phần yêu thích, liền nói không cần ban cho vàng bạc trâm cài, chỉ cầu Lão thái thái có thể đem cấp Văn Hương Uyển xem trộm một chút liền trả lại Lão thái thái, Tam tiểu thư là người yêu thích điều hương, mọi người đều biết, như thế cầu Dương mụ mụ mới có thể nhiều ra đến bộ kia.”

Triệu Văn Uyển nghe đến đó trong tay quạt tròn quạt càng phát ra nhẹ nhàng, trong con ngươi đen thẳm nhiễm thương một chút như có như không ý cười, khoe miệng dần dần gọi lên.

“Sáng mai trước giờ Thìn kêu ta rời giường, ta muốn đi cấp tổ mẫu thỉnh an.”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Ban Cho (2)

Hôm sau, sáng sớm Triệu Văn Huyền liền sai nha hoàn Trầm Hương bên người đi Minh Như Uyển của Lão thái thái hỏi thăm tới hôm qua nhờ vả Dương mục hỗ trợ truyền lời một chuyện.

Trầm Hương chạy về Văn Hương Uyển, tức giận thờ phỉ phò một ngum “Tiểu thư, kia kim nghề thỏ ngọc hương sáng nay đã muốn làm cho Đại tiểu thư mang đi.”

Triệu Văn Huyền nguyên bản còn dựa ở trên giường nhỏ mềm mại nghỉ ngơi, vừa nghe tin tức này lập tức ngồi dậy, mặt mày thanh lệ tràn đầy ngạc nhiên, tiện đà dần dần nhiễm thượng tức giận, một phen đánh đổ mấy bộ chén nhỏ hồ điệp bay quanh hoa hải đường trên bàn dài.

Trầm Hương quỳ trên mặt đất thẳng run run.

“Ôi, Tam muội đây là làm sao vậy, mới sáng sớm phát lớn như vậy tính tình?” Triệu Văn Uyển gót sen chậm chậm chậm rãi bước vào trong phòng, vừa vận một cái chén tinh xảo rơi trước gót chân của nàng, cúi đầu nhìn chiếc chén vỡ tan tành dưới chân, Triệu Văn Uyển trong lòng vụng trộm thoải mái một chút.

Triệu Văn Huyền ngẩng đầu vừa thấy, trên mặt tức giận nháy mắt ẩn dấu xuống, miễn cưỡng treo lên ý cười, giả bộ quan tâm “Tỷ tỷ như thế nào đến đây, thân thể tốt hơn chút sao? Nên là muội muội đi bên trong uyển của tỷ tỷ xem tỷ mới phải.”

“Tốt chút ít, nhất là dùng bách hợp hương do người điều chế, đã nhiều ngày thân thể thoải mái, mắt thấy hương sẽ dứt xong rồi, đã nghĩ hương muội muội lại muốn xin một ít.”

“Tỷ tỷ có Lão thái thái thường kim nghề thỏ ngọc hương, ta kia bách hợp hương không coi là cái gì.” Triệu Văn Huyền cái mũi thấp phần nhảy bèn, theo một khắc Triệu Văn Uyển vào cửa đã nhìn thấy mùi hương lạ trên người nàng.

Triệu Văn Uyển đã muốn ngồi tới bên người của nàng, che môi ha ha cười, cố ý khua ống tay áo rộng thùng thình, nàng trước khi tới làm cho Tuyết Nhạn cầm quần áo huân qua kim nghề thỏ ngọc hương hồi lâu “Muội muội cái mũi linh mãnh liền cùng con A Hoàng trong uyển Tứ muội muội giống nhau.”

Triệu Văn Huyền bị nàng nói thế nhất thời nghẹn không nói được, trong lòng lại khó chịu vội vã đè ép khó chịu “Tỷ tỷ nói đùa.”

“Muội muội mau đem kia bách hợp hương lấy ra nữa đi.” Nàng một tiếng hơi thờ dài “ Xem này huân hương nói thực sự là gay mũi, làm cho người ta chịu không nổi, vẫn là bách hợp hương do muội muội điều tốt

Triệu Văn Huyền lộ ra kinh ngạc, nhìn Triệu Văn Uyển không thích hương này, hơi hơi động tâm tư “Tỷ tỷ nếu là không thích, có thể hay không đem kim nghề thỏ ngọc hương tặng cho ta, tỷ tỷ thiên sinh lệ chất (thiên sinh lệ chất: trời sinh khí chất thanh lệ, mỹ lệ), làm sao còn cần dùng cái này.”

Chính là cái người ngu ngốc mất mủ, kim nghề thỏ ngọc hương chế tác cực kỳ phức tạp, được dùng hai sáu cây thông cùng hai tư cây dẻ đốt thành than, sau đó giã thành vụn nhỏ thêm một phần diêm tiêu sao lên dùng hồ dán xoa nắn thành được, lại dùng vỏ gỗ hương tốt nhất, điều khắc thành con nghê, nắn thành tượng con thỏ, ở giữa hai con vật làm thành hình một cái ao, bỏ vào một đoạn được hương lại thêm cục than dùng sắt châm theo đường được xây chặt hẹp ở chỗ con vật đi thẳng đến tới gần đuôi, cuối cùng đem phơi khô. Trình tự làm việc phức tạp, mà lại ở giữa không thể xảy ra sự cố.

“Ngô, ta đã muốn đem hương kia thưởng cho Bảo Thiên.” Triệu Văn Uyển hồn nhiên không thêm đề ý nói.

“Cái gì, Tỷ tỷ sao có thể đem này tốt như vậy cho một cái hạ nhân, cũng không phải là chà đạp.” Triệu Văn Huyền trên mặt giật mình so với vừa rồi càng sâu.

Triệu Văn Uyển xuy xuy cười, lập tức sắc mặt nghiêm túc khiển trách “Muội muội nói là nói cái gì, Định quốc công phủ là gia đình ra sao, chính là một cái huân hương mà thôi, thưởng hạ nhân đó là thưởng, có gì mà đau lòng? Muội muội là tiểu thư Triệu gia chúng ta, mặc dù là thứ xuất cũng là muốn cùng mấy nữ tử tiểu thư trong gia đình quan nhỏ này đó bất đồng, muội muội nhưng đừng tự hạ thấp thân phận, về sau ít cùng tiểu thư nhà keo kiệt tiếp xúc, nhiễm thói quen trên người các nàng, đã đánh mất bộ mặt Triệu gia chúng ta.”

Triệu Văn Huyền ngẩn ra, gương mặt vừa lúc chống lại ánh mắt chăm chú của Triệu Văn Uyển nhìn nàng, sáng ngời lợi hại, trong suốt lộ ra giống như hiểu rõ hết thảy.

“Tỷ tỷ... Tỷ tỷ nói đúng, là muội muội nhất thời hồ đồ.” Triệu Văn Huyền nghẹn một hơi, chặn ở ngực càng thêm phiền muộn, không có cách nào phát tác, đành phải đứng lên đá một cước vào trên người Trầm Hương “Một chút ánh mắt cũng không có, còn không mau đi lấy một chút bách hợp hương lại đây cấp Đại tiểu thư.”

Triệu Văn Uyển nhìn nàng tức giận bả vai run nhẹ, nhấp khóe miệng, chờ nha hoàn lấy bách hợp hương lại đây, làm cho Bảo Thiên cảm liền rời đi, đi được không xa liền dừng bước, theo phía sau trong viện vang lên một trận tiếng động lách cách, khóe miệng gợi lên một chút độ cong.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 4: Thỉnh An (1)

Trong ngày mùa hè bầu trời đặc biệt sáng sớm, trong phủ hạ nhân thức dậy sớm hơn, làm việc đầu vào đây, trong các viện nhỏ nha hoàn xem xét canh giờ, đánh thức chủ từ rửa mặt, từ trước đến nay Triệu Văn Uyển ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao hôm nay cũng là người thức dậy sớm nhất.

Sáng sớm Bảo Thiên được Triệu Văn Uyển phân phó, theo quản sự khổ phòng nơi đó lấy bọc cây dâu tằm gửi, trở lại một cái ngay tại phòng bếp nhỏ nấu lên, nồi đã xì xì tràn ra một cỗ thần nhiên mùi tanh của thuốc.

Nha hoàn Bách Linh khuôn mặt tròn tròn một bên vôi vàng là nữ nhi của Đường sư phụ đại đầu bếp tại trù phòng, sau đó Triệu Văn Uyển làm cho đến tại phòng bếp nhỏ trong Trúc Tương Phi Uyển chuyển môn làm thức ăn cho nàng, đặc biệt, làm thật hợp khẩu vị Triệu Văn Uyển, thường thường còn có thể được ban thưởng. Ngày hôm nay cũng là không giống, Đại tiểu thư làm cho Bảo Thiên tiện thể nhấn, nói cho nàng nghe một đồng nàng chưa từng nghe qua, bảo nàng xem làm ra hai ba loại.

“Đại tiểu thư lúc này lại là vừa ra làm khổ đâu, bệnh không phải tốt lắm sao, ăn cái gì?” Bách Linh thái rau cần kĩ thuật vừa nhanh lại cất đều, một bên xem chăm chú nấu trong nồi hời.

Bảo Thiên thật cẩn thận quạt nhỏ lửa, cũng không quay đầu trả lời “Đại tiểu thư phân phó, nghe theo là được, nào dám hỏi nhiều như vậy?”

Bách Linh thè lưỡi “Nghe nói đã nhiều ngày Đại tiểu thư thu liễm tính tình không ít, nhưng là thực sự?”

Bảo Thiên cầm cây quạt nhỏ ngừng tay một chút, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, xem xem mọi nơi, mới đặc biệt còn thực sự gạt đầu “Đại tiểu thư mấy ngày nay trừ bỏ sắc mặt không tốt, quả thật không lại phạt quá người nào.”

“Ồi, nàng roi xuống nước lần này bị bệnh coi như là một chuyện tốt đâu!” Bách Linh hí mắt nhỏ cười nói, một bên đem rau cần thái tốt, nắm ăn vào nồi, lại bỏ vào mấy con tôm sống nhỏ, hầm cùng trong nồi nấu cháo.

Đánh giá canh giờ, lại theo bên trong thùng sắt chứa băng lấy ra bánh đậu xanh có chút đông lạnh, cắt miếng, khắc hoa, bánh đậu xanh trong suốt sáng long lanh bày một mâm nhỏ trông rất đẹp mắt.

Bánh quế thịt bò thơm nức mới ra nồi, Triệu Văn Uyển thi thi đi vào phòng bếp nhỏ, thật không nhìn xem bàn ăn tinh xảo bày ở trên kia, lập tức hướng Bảo Thiên đi đến, lấy khăn tay lót mở nắp nồi, Bảo Thiên ở bên cạnh nhiều lần tưởng bắt tay làm, Triệu Văn Uyển đều không có ý tứ cho làm. Chờ nước sôi được không sai biệt lắm, cái thìa nhỏ múc thật cẩn thận rót vào đầu trong ấm trà bằng sứ hoa văn hoa sen.

Tuyết Nhạn đi đến trông thấy, trên mặt một chút kinh ngạc, lập tức liền thu lại, lấy bàn gỗ nhỏ sơn màu đỏ bày ấm trà, lau nước tràn ra bám ở bên cạnh.

“Đem đồ ăn này bày ở trên, chúng ta đi Minh Như Uyển.” Triệu Văn Uyển lên tiếng, Bảo Thiên cùng Tuyết Nhạn hai người nghe lời cùng nhau ngay ngắn đi theo phía sau nàng.

Lão thái thái hôm nay thức dậy sớm, lúc này đúng là thời điểm dùng cơm, chẳng qua là không có khẩu vị, người miễn cưỡng dựa vào giường mềm bằng gỗ tử đàn, trên đùi phủ ngay ngắn một tấm thảm màu xanh da trời dệt hoa lụa màu bạc, tóc mai ở rìa thái dương gọn gàng lộ ra một ít sợi tóc bạc, nhưng cũng không dấu được lúc khi trẻ phong hoa tuyết đại, mơ hồ còn có thể theo tại dung mạo nhìn ra một chút khí độ bất phàm. Lúc trước Đậu lão thái gia vốn là không nghĩ làm cho thứ nữ gả cho Triệu quốc công bấy giờ vừa phú quý, căn cơ bất ổn, chỉ sợ nữ nhi gả đi qua chịu khổ, khi đó Triệu lão thái thái vẫn là tiểu thư ở khuê phòng ánh mắt độc đáo, cố ý gả cho, Triệu quốc công ngày đó thành hôn có chút kích động, liền đồng ý cả đời nhất thế một đôi nhân, vĩnh viễn không nạp thiếp, nay thật là ứng thuận hứa hẹn.

Nhớ tới chuyện năm đó, Lão thái thái khoe miệng chung quy giường lên một chút thần nhiên ý cười, lan tràn toàn về mặt, mặt mũi hiền lành như Bồ Tát, yên ổn lòng người.

Dương mục mục đứng ở phía sau sườn, thay nàng vuốt ve hai bên trán, động tác mềm nhẹ.

Triệu Văn Uyển đến gần, nhìn chính là một màn hình ảnh này, không khỏi cũng thả nhẹ động tác, chỉ vào hai nha hoàn đem đồ vật này nọ đặt trên bàn vuông bằng gỗ tử đàn khắc hoa văn cổ linh chi.

Lão thái thái theo động tác tạm dừng của Dương mục mục mờ mắt, vừa mới nhìn thấy cháu gái bảo bối đã mấy ngày nàng không gặp một bộ giả dạng bộ dáng kẻ trộm, rón ra rón rén tựa hồ là ở chăm trà, không khỏi xì lộ ra một tiếng vui vẻ.

“Nguyên lai là Uyển nha đầu tâm can của ta a, may mắn mất tổ mẫu người không quá kém, bằng không thế nào cũng phải kêu Dương mục mục đem người làm trộm không thể không cấp đuổi ra ngoài.” Lão thái thái theo trên nhuyễn thấp đứng lên, từ từ nói.

Triệu Văn Uyển nghe vậy thân thể trở lại ngay ngắn, thi lễ với Lão thái thái xong, thay mình biện giải nói “Tổ mẫu hảo, này không phải là biết được ngài hôm qua thân mình không thoải mái, sợ quấy rối ngài thanh tịnh sao.”

Dứt lời, trong tay bùng ly trà sứ men xanh tiến phía trước đi đến trước mặt Lão thái thái, vẻ mặt thần sắc như hiển vật quý “Ta nghe người ta nói này cây dâu tằm gửi ngâm thành trà có thể trừ phong hàn bổ gan, thanh nhiệt trừ đờm, sợ ngài cảm thấy chút ít vị nồng nặc, ta còn bỏ vào táo đỏ vỡ nhỏ ở bên trong, ngài uống biết đầu đầu sẽ không đau!”

Triệu Văn Uyển lời này nói không khoa trương, trà cây dâu tằm gửi đối với trị bệnh cao huyết áp cực có lợi, chính là kiên trì uống. Cha mẹ của Triệu

Văn Uyên ở hiện đại lúc nàng còn rất nhỏ đã phải đi, là nãi nãi đem chính mình nuôi lớn, tuổi cao, xương cốt thắt lưng liền dễ dàng đau nhức phong thấp cao huyết áp, Triệu Văn Uyên liền đối với việc này để tâm, sau làm diễn viên lại thành thầy thuốc tư nhân cấp nãi nãi điều trị, vẫn là vì chăm sóc đã muộn, không lưu lại được người.

Lão thái thái tóc bạc trước mắt này thời điểm nhìn bản thân, trong mắt từ ái, cảm giác cùng bà nàng giống nhau như đúc, Triệu Văn Uyên không tự giác tâm liền mềm mại, thật muốn vì lão nhân hảo.

Lão thái thái nghe vậy cười híp mắt nhỏ, nhận ly trà nhấp một ngụm, cảm thấy trong lòng ấm áp dễ chịu. Tuyệt Nhận lúc này tự nhiên là hiểu được dụng ý của Đại tiểu thư không đổi quần áo trước khi đến Minh Như Uyên, lại là theo Minh Như Uyên của Lão thái thái đi ra, biết được tâm tư Lão thái thái, đúng lúc mở miệng thay Triệu Văn Uyên lấy lòng nói “Đại tiểu thư hôm nay thức dậy sớm vì làm trà hợp khẩu vị ngài, sợ ngài còn không có khẩu vị, cố ý làm cho Bách Linh làm vài bàn nhỏ mang lại đây.”

Bảo Thiên thông minh lấy ra thức ăn trong hộp đựng, một mâm bàn nhỏ bày ở trên bàn, cháo rau cần mềm ngon còn hơi nóng bốc lên, ở giữa nổi lên mấy viên lớn thịt tôm, trắng mịn xen lẫn xanh thẫm, màu sắc so với mì vị mê người, một đĩa con bánh thịt bò rán tầng tầng lớp lớp, trong phòng lập tức tràn ngập mùi thơm ngào ngạt từ thức ăn, khiến người thêm ăn.

Triệu lão thái thái lấy khăn lụa giúp Triệu Văn Uyên xoa xoa cổ áo dính một một chút vết bẩn, trong mắt rõ ràng cảm động, ngoài miệng lại nhịn không được nói “Loại việc này làm cho hạ nhân làm là được, khiêm cho bản cùng mèo nhỏ giống nhau, lừa tổ mẫu đau lòng đến thôi.”

Triệu Văn Uyên giúp đỡ Lão thái thái đứng dậy, kéo vài phần tiểu bối cùng trưởng bối làm nũng, lộ ra hai người bà cháu trong lúc đó thân thiết người khác không thể chen chân vào “Tổ mẫu nếm thử, nếu thấy tốt, ta làm cho Bách Linh mỗi ngày làm cho ngài.”

“Như vậy lấy lòng ta lão bà từ này...” Triệu lão thái thái ngồi xuống ở bên cạnh bàn nhỏ, ung dung nhìn về phía nàng, hơi hơi thu ý cười nói “Sợ là ở bên ngoài lại gây ra cái gì họa thôi?”

Triệu Văn Uyên một chút trợn mắt, như là bị thật lớn uy khuất vậy nhìn Lão thái thái, tức giận nói “Ở trong mắt tổ mẫu Văn Uyên chính là người như vậy sao!”

Nếu đối Triệu Văn Uyên làm trước kia cũng chính là người như vậy, vô sự không đáng điện tam bảo, không tìm không phỉ tiếp nhận yêu thương từ tổ mẫu, chỉ biết ương ngạnh tùy hứng, cũng không ngăn lại đường là muốn chính mình đi, người khác che chở có thể được bao lâu? Người khác từng bước một tính kế, hãm hại, nàng đi theo một đường gầy vò, rơi vào bên trong cái dạng kia kết cục cũng là hợp tình hợp lý!

Đáng tiếc Lão thái thái một đường yêu thương bảo vệ, đến cuối cùng cũng bị thương tâm, bắt lực, nhìn Triệu Văn Uyên đi hướng nhân sinh lạc lối. Nay Triệu Văn Uyên lo lắng lấy lòng Lão thái thái cũng là vì chính mình ngày sau, một mặt khác cũng là bởi vì Lão thái thái cực kì giống nãi nãi, nhịn không được đã nghĩ trêu chọc nàng vui vẻ, như vậy diễn xuất cũng thập phần tự nhiên.

“Hôm qua nghe nói tổ mẫu tim đập nhanh ngực khó chịu, cơm cũng chưa ăn hai miếng, đại phu dặn bảo ngài nghỉ ngơi sớm, ta sẽ không lại đây, như ý bên trong vẫn rất nhớ thương.” Triệu Văn Uyên tiếp theo rầu rĩ nói “Mẫu thân ta đi sớm, phụ thân bận việc, đại ca có về lại bệnh, từ nhỏ đến lớn tổ mẫu liền hiểu rõ ta nhất, ta không nỡ để tổ mẫu sinh bệnh.”

Nói xong lời cuối cùng, nghẹn ngào một tiếng nhỏ, Triệu lão thái thái một chút liền đau lòng, nắm tay trắng mịn của Triệu Văn Uyên vội vàng nói “Hảo hảo là tổ mẫu sai lầm rồi, tổ mẫu mấy năm nay nhà không là rõ ràng thương người, đến đến đến cùng ta ăn.”

Tuyệt Nhận xói mỗi bên một chén đặt ở trước mặt hai người, cũng không biết là có phải trà kia có tác dụng, vẫn là Triệu Văn Uyên một phen lời nói thân thiết kia, Lão thái thái có người ngồi cùng, nổi lên thêm ăn, từng muỗng từng muỗng ăn, có chút vừa lòng, khoe mắt dư quang vừa liếc đến cái đĩa bánh đậu xanh lạnh kia, đã bị Triệu Văn Uyên đẩy đến bên kia.

“Thứ này lạnh, chờ ăn xong rồi hâm nóng trong chốc lát lại ăn.” Triệu Văn Uyên nghiêm trang cùng dặn dò tiểu hài tử giống nhau.

“À?” Lão thái thái cười đáp ứng, làm sao thực nhớ thương một cái đĩa bánh đậu xanh lạnh a, chính là bị cháu gái bảo bồi chiều cổ, thấy uất ức thôi.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Thỉnh An (2)

Cùng nhau dùng cơm, một bà lão một cháu gái đúng là hài hòa vui vẻ, không khí vô cùng tốt. Chính là không khí tốt đẹp lúc này không tiếp tục được bao lâu, liền bị đánh vỡ, một gã phụ nhân mày nhọn mắt bé đi vào, váy dài màu xanh cây mây dắt vài thưa, liếc mắt đảo qua Triệu Văn Uyên một cái, trên mặt cười hướng Lão thái thái thi lễ một cái, ngược lại nói “Khó được ở chỗ này gặp Văn Uyên, đã nhiều ngày đường bộ đáng nhưng thật ra rất tốt.”

“Tam thăm thăm” Triệu Văn Uyên không lạnh không nhạt kêu một tiếng, người nọ là Từ thị phụ nhân của Tam lão gia Triệu gia, Từ thị gả lại đây nhiều năm không chỗ nào vượt trội, lại là tranh đấu lợi hại, làm cho Tam lão gia không được nạp thiếp, nhiều nhất chính là đem nha hoàn hồi môn bên người làm thông phòng.

Cùng người bố trí trong kịch bản không nhiều khác biệt, Triệu Văn Uyển gây thù chuốc oán ở trong phủ nhiều lắm, liền cùng Từ thị nhiều năm trước kết xuống thù oán, khi đó Triệu Văn Uyển từng nuôi một con mèo đen, khi ôm đi ra ngoài dạo chơi vừa đúng lúc đụng đến Từ thị gả lại đây đang mang thai năm tháng, Từ thị kinh ngạc nhảy dựng, té nhào một cái, mấy ngày sau chỉ thấy chảy máu sinh non, đứa nhỏ ở thời điểm tháng có chút lớn, khi sảy thai bị thương thân mình, về sau sẽ không thể hoài thai đứa nhỏ, Từ thị trong lòng vẫn đối với Triệu Văn Uyển mang oán hận, nếu lúc trước nàng không ôm mèo đen đi dạo chơi, nếu không chính mình cũng không bị kinh hách. ...Có lẽ đứa nhỏ....Đã sớm bắt đầu đọc thơ viết chữ.

Từ thị không sinh được con cũng không đồng ý cho Tam gia nạp thiếp, vốn thực muốn trách móc người, bắt quá Định quốc công phủ từ lúc Thái công còn có gia phong không nạp thiếp, ngoại nhân cũng chỉ truyền nói Tam gia một lòng một dạ dốc lòng vui vẻ chơi đùa, trong nhà có đã muốn có một con cọp mẹ, e rằng ngày trở mình một cái lại tìm cách, cho nên vài lần Lão thái thái nói gì đều mặc kệ quyết tâm không nạp thiếp, một lòng cùng các đồ chơi bảo bối của hân song tức song phi, tự do tự tại.

Từ thị làm vợ, tướng công bản thân không hăng hái tranh giành, tốt xấu cũng là miếng thịt trong bụng Lão thái thái rơi xuống, chung quy mong chờ tốt đẹp, cho nên nàng liền nhiều lần mất mặt thay người kia nhà mình đến nơi này của Lão thái thái, tranh giành chỗ tốt, không thể rơi xuống chỗ người khác, chính là không nghĩ tới hôm nay lại cùng Triệu Văn Uyển đụng phải.

“Nháy mắt, Văn Uyển cũng trưởng thành thành đại cô nương, này bộ dáng đẹp y như Thẩm thị mẹ đẻ của nàng, vóc dáng cao gầy như bác cả, đều đã trưởng thành tốt lắm, qua hai năm nữa cập kê, cửa Định quốc công phủ chúng ta nhất định làm cho bà mai đập đổ.” Một đôi mắt hạnh nhân của Từ thị ngoác ngoác nhìn xem chằm chằm Triệu Văn Uyển, ý cười đầy mặt, lại chưa đạt đến đáy mắt.

Triệu lão thái thái nghe vậy chính là một trận đau đầu, một cái liếc mắt liếc xéo Từ thị, dẫn theo việc này không tốt mà nói, nhất định là cố ý. Người nhỏ là người tính tình nóng nảy, liền một chút, người lớn cái kia lại cứ thích chạm vào người nhỏ, hai người qua lại vẫn luôn bất hòa, nói hai ba câu có thể đã cãi nhau một trận, làm cho người đau đầu. Lão thái thái đang muốn lấy cớ chính mình mệt mỏi, làm cho người ta lui, chợt nghe Triệu Văn Uyển khác thường không cãi lại, ngược lại nhìn theo hướng chính mình chớp chớp con ngươi trong suốt sang ngời, giáo hoạt nói “Hôn nhân đại sự từ trước đến nay là lệnh của cha mẹ, lời của mai mối. Tổ mẫu nhất định hội giúp Văn Uyển tìm một mối hôn sự tốt, có phải hay không tổ mẫu?” Nàng xoay mặt nhìn về phía Từ thị vừa cười dung nhan xán lạn nói “Cũng tạ ơn Tam thẩm thẩm lời nói may mắn.”

Từ thị đầu tiên sững sốt, rầu rĩ cười làm lạnh một tiếng.

“...Là, đương nhiên là.” Lão thái thái trong lòng buồn bực, cháu gái bản thân một lòng một dạ phải gả người nọ, người nào cản trở liền dùng sức mạnh với người đó, làm cho gia đình quyền quý trong kinh thành đều là biết được, chỗ nào còn có người giúp làm mai. Người nọ lại cứ không cùng người khác bình thường, là Lục hoàng tử mà đương kim thánh thượng sủng ái, tuy rằng không quan tâm chuyện bên ngoài, Triệu lão thái thái đối với chuyện của bảo bối nhà mình rất để bụng, lấy vinh quang hiện nay của Triệu gia gả cho hoàng tử cũng không phải không thể, nhưng nàng lại rất hiểu tính tình cháu gái của mình, gả đi qua nhất định là thua thiệt, nữ nhân cả đời dựa vào trụ cột phu, vẫn là tìm cái người yêu thương, tri âm quan trọng nhất.

Hôm nay việc này chính nàng nhắc tới, phải hay không khó khăn thay đổi tâm tư?

“Uyển nha đầu nhưng là có ý trung nhân?” Lão thái thái thử thăm dò hỏi một câu.

Triệu Văn Uyển làm ra vẻ bộ dáng xấu hổ, lắc lắc đầu nhỏ giọng nói “Ta muốn gả cho người không nhất định phải tài sản bạc triệu, nhưng nhất định không nỡ làm cho ta chịu khổ, không nhất định. ....Tổ mẫu nên giúp ta hảo hảo trợn.”

“Hảo hảo hảo.” Lão thái thái liên tục nói ba tiếng hảo, cười đến nheo lại mắt nhỏ, Văn Uyển có thể buông chấp niệm đối với vị kia, cũng là một cộc chuyện tốt, mọi việc tốt quá hóa dở, cũng là sợ Uyển nha đầu ngày sau chịu khổ “Tổ mẫu nhất định giúp người lưu ý, Uyển nha đầu chúng ta, xứng đáng tốt nhất.”

Triệu Văn Uyển cười không hé răng, khoe mắt dư quang thoáng nhìn Từ thị ẩn nhẫn không biểu thị trên mặt, nguyên bản lần nào cũng động đến hôn sự có thể chọc Triệu Văn Uyển tức giận, hiện giờ nàng lại không tức giận, trong lòng Từ thị không vui, quả nhiên không đợi lập tức thành cáo biệt với Lão thái thái, đi ra lộ ý cười có vẻ miễn cưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 5: Mua Bức Họa

Bóng đêm toàn bộ rút đi, sắc trời chậm rãi lan tràn màu xanh, dưới đáy mặt nước lộ ra một chút ánh sáng hồng nhạt tươi đẹp sáng bóng, thành màu sắc lẫn lộn sắc sỡ.

Cửa sau Định quốc công phủ, vài tên tôi tớ chờ ở ngoài cửa, thỉnh thoảng hướng vào bên trong nhìn xung quanh, tựa hồ đang đợi người nào, không bao lâu, trong góc viện nhỏ toát ra một bóng dáng xinh đẹp, trên người khoác một kiện áo choàng sa mỏng xanh nhạt, màn lụa rộng thùng thình trên tóc mai che phủ dung mạo ở bên trong, đầu cúi xuống vội vã tiến lên.

“Tiểu Bách Linh lần sau còn như vậy cũng không mang người đi ra ngoài chơi, cho cha người biết, Nhị thúc cũng gánh vác không được người.” Nam tử

trung niên cảm đầu ra tiếng nói, đảo qua cô gái đi theo sau đồ đệ cao lớn của hắn, dẫn mấy người đi ra phủ chọn nguyên liệu nấu ăn.

Đến chợ liền mỗi người đi một ngã, thân hình cô gái chột lóe, lập tức chìm trong dòng người. Nam tử tự xưng Nhị thúc đối bộ dáng của nàng một bộ không có biện pháp, chỉ có biện pháp tốt là dặn dò nàng sớm đi trở về.

Bước nhanh đi đến chỗ tối góc đường cô gái nhìn xuống mọi nơi xung quanh, thẳng thắt lưng một chút, giọng điệu thờ dài, bộc lộ chính diện khuôn mặt, cũng vốn là nên ở trong phủ Triệu Văn Uyển, lúc này ra về bộ dáng của Bách Linh, ánh mắt linh động nhìn chăm chăm xem phố xá náo nhiệt, lộ ra dáng vẻ hưng phấn.

Quản sự chọn mua nguyên liệu nấu ăn trong Định quốc công phủ là Nhị thúc của Bách Linh, do Đường sư phụ thỉnh cầu Diệp thị hiện giờ là quốc công phu nhân cho vào, Bách Linh không có việc gì liên thích đi theo Nhị thúc ra phủ đi chợ chọn mua, tự nhiên đều là vụng trộm đi ra ngoài, nào dám làm cho cái kia phụ thân nghiêm khắc của nàng biết, Đường sư phụ còn trông cậy vào nữ nhi quý củ, chờ đến tuổi, bán cái mặt mo cũng phải đi chỗ Lão thái thái thỉnh cầu cho nữ nhi chính mình một cái hôn sự không sai, tự nhiên phương diện này quản giáo nghiêm chút.

Triệu Văn Uyển cũng là trùng hợp nhìn thấy, trở lại liền vẫn ở trong lòng cân nhắc, con gái nhà quyền quý ở cổ đại đại môn không ra nhị môn không bước, thực sự phiền phức, tương lai ngày thành thân mới có thể nhìn thấy mặt tướng công ngấm lại khiến cho người cảm thấy không được yên, vạn nhất đối phương bộ dáng rất xấu xí đối với nửa đời sau nghĩ như thế nào như thế sốt ruột, cho nên thừa dịp hôm nay bắt Bách Linh, cưỡng ép dụ dỗ thay đổi quần áo, vụng trộm trốn ra phủ.

Trong kinh thành nam nhân đứng đầu thật nhiều đi, Tam công tử nổi danh đứng đầu, bỏ rơi nam nhân họa thủy Cố Cảnh Hành, còn có con Thái phó của hoàng thượng Phong Vu Tu cùng con Trấn quốc tướng quân Hàn Tử Mặc, gặp không được người, mua cái bức họa nhìn một cái cũng tốt.

Đường phố Trường An phồn hoa, đường lát đá xanh, đi khắp hang cùng ngõ hẻm bán sơn phần hàng thực phẩm miền nam dài bảo tử chiếm giữ dưới bóng cây, mở cổ họng hét to một phen, chỉ chớp lát sau còn có cỗ nương đến chọn lựa châu hoa, một góc khác một cái khung mộc mạc dựng đứng thành quán nhỏ bán mì vằn thắn, bày ra bàn vuông nhỏ, theo trên bàn một bát mì vằn thắn rắc hành thái xanh còn nóng hổi hấp, chỗ ngồi liền đây, cùng bánh bơ nhân thịt, buôn bán vô cùng náo nhiệt...

Triệu Văn Uyển ở trên đường nhỏ xem một vòng, xem xét chính xác nhanh chóng lần lượt vào quầy bán sách cùng tranh, chường quầy bán sách cùng tranh là một lão tiên sinh, vừa nghe lời nói thầm của tiểu nha đầu lặng lẽ nói với hắn, lập tức thái độ còn có chút miễn cưỡng, cuối cùng Triệu Văn Uyển lấy bạc, bày ra khuôn mặt, chường quầy không có cách nào khác nhiều lần căn dặn sau từ trong phòng trong cầm mấy bản sách nhỏ được bọc kín đi ra, thờ dài hai tiếng cảm khái nói “Ai~ cô nương hiện tại!”

Được bản sách chính mình nghĩ muốn trong lời nói, Triệu Văn Uyển tâm tình vui sướng rào bước tiến lên bức họa bày bên cạnh cửa chính cửa hàng, tuy nói là cửa hàng tranh, nhưng vật trang trí tư thái đều nhanh hướng cửa hàng đồ cổ đi, trên cái giá này bày đồ vật lớn nhỏ, vừa thấy cũng rất có giá trị, trên mặt tường buông xuống bức tranh cuộn tròn hoặc vẽ truyền thần nước từ trên núi chảy xuống, hoặc cảnh đường phố phồn hoa, liền ngay cả Triệu Văn Uyển không hiểu tranh vẽ, đều cảm giác được.

“Cô nương nghĩ muốn mua tranh gì, chúng ta nơi này cái gì đều có, sông núi cảnh vật con người, ngài cứ nói, ta lấy cho ngài.” Tiểu nhị trong cửa hàng tranh nhiệt tình mà nghênh đón chào hỏi.

“Ngô, đến hai bức tranh kinh thành tam thiếu.”

“Hai bức tranh? Người nào?”

“Ngoại trừ Cố Cảnh Hành.” Triệu Văn Uyển thường thức bức tranh chữ sông ngòi trên tường, đầu cũng không xoay, trả lời lưu loát sạch sẽ.

Tiểu nhị nhú lại mày nhỏ giọng nhắc nhở một câu “Ai ôi, cô nương nhỏ giọng chút, tặc danh Vương gia cũng không thể lớn tiếng như vậy gọi thẳng a!”

Triệu Văn Uyển không lên tiếng, nàng chính là ghét bỏ Cố Cảnh Hành, không được sao?

Tiểu nhị tưởng cô nương trong nhà bị nói da mặt mỏng, chạy nhanh đi địa phương chuyên môn để bức tranh, một bên cùng Triệu Văn Uyển đáp lời nói “Bức họa Lục vương gia là bên trong cửa hàng bán tốt nhất, tiểu điểm chỉ còn lại có một bức, cô nương vì sao không cần?”

Khóe mắt dư quang thoáng nhìn bức họa cuộn tròn rồi rạc bên cạnh mảnh vải nhỏ ghi tên, cùng bên cạnh có một chút bức tranh cuộn lòng lẻo, nghĩ cũng không nghĩ cầm lấy để lại cài lên, mặt khác bức tranh cùng lúc đưa cho Triệu Văn Uyển.

Triệu Văn Uyển nghe xong lời nói của tiểu nhị, nghĩ đến trong kịch bản bóng dáng Triệu Văn Uyển trong biển lửa cuối cùng rơi xuống tuyệt vọng, nhìn không được xuy thanh nói “Nam nhân bị hàng nghìn hàng vạn cô gái YY quần cộc cũng không còn có cái gì tốt.”

“...A?” Tiểu nhị còn tại sửa sang cuộn tròn lại bức họa, chợt vừa nghe nghe thấy không hiểu được ý tứ.

Triệu Văn Uyển cũng không tính giải thích, trả tiền, cầm gói đồ đặt trên mặt tủ vui vẻ rời đi, hoàn toàn không biết này một phen đối thoại toàn bộ dừng trên lầu ở đối diện, đứng giữa hai vị công tử, trong đó một người kiềm chế không được ý cười, chờ nàng sau khi rời đi cười đến có chút tùy ý.

“Ai, không thể tưởng được Lục vương gia chúng ta anh tuấn tiêu sái phong lưu phóng khoáng cảnh hoa đệ nhất kinh thành cũng có thời điểm bị người ghét bỏ, quần cộc ha ha ha...” Nam tử mặc quần áo phẳng phiu y phục tơ lụa bạch ngọc vui cười nói, cảm nhận được đối diện liếc tới tầm mắt lạnh nhạt, thoáng thu liễm chút, khóe miệng ý cười cũng là không giảm, tuổi mười tám mười chín là tuổi hào hoa phong nhã, đoan trang như là ngọc thanh phong.

Công tử tuổi trẻ ngồi đối diện chính là lau ly trà, trên khuôn mặt anh tuấn như đao gọt ngọc mài chứa cười lạnh, một bộ trường bào đen như mực, rõ ràng là tăng băng kiều ngạo như vậy, rồi lại mang theo một cỗ tao nhã nói không ra ý nghĩa sâu xa, tầm mắt xoẹt qua Phong Vu Tu dừng chỗ từ triển lãm ở lầu một, mà nơi đó một loạt các bức tranh cuộn tròn đột ngột xuất hiện một quyển sách, theo thị lực của hắn hoàn toàn có thể nhìn đến chữ nhỏ trên bìa sách--□□?

Trong đầu hiện lên bộ dáng nha đầu mua bức họa, Cổ Cảnh Hành khoe miệng gọi lên một chút lạnh nhạt độ cong, lúc trước ở ngự hoa viên từng có gặp mặt một lần, chính mình chưa lộ diện, chỉ nhìn thấy hình ảnh nàng khắt khe cung nhân, đáng tiếc một khuôn mặt xinh đẹp. Sau trong kinh thành thịnh truyền người nọ ái mộ chính mình, Cổ Cảnh Hành cũng chỉ cho là mất điếc tai ngơ, không muốn nhắc lên quan hệ. Chính là hôm nay nhìn, người này..... Giống như lại có chút bất đồng.

Sẽ không mua bức họa chính mình, Cổ Cảnh Hành chớp mũi phát ra một tiếng cực nhỏ hừ lạnh, trong lòng cảm thấy không hiểu có một chút điểm không thoải mái.

Dưới lầu, tiểu nhị cầm bản □□ kia lên lầu xin chỉ thị, vừa mới đưa tới trước mặt ông chủ nhà mình, cũng là một trong Tam công tử của kinh thành Phong Vu Tu, sách hoàn toàn bị một cánh tay dài ngăn chặn đi.

Phong Vu Tu như rồng mây, trong mắt ý tứ hàm xúc giễu cợt rõ ràng, hơi kinh ngạc nhìn xem chằm chằm người đối diện.

Cổ Cảnh Hành làm ra vẻ như không thấy, thu sách, tiếp theo thổi trà, loại bỏ âm nhỏ giữa khe hở răng còn thực sự nói “Suy nghĩ nhiều đối với đầu óc không tốt, vốn sẽ không dùng tốt.”

“...”Người nọ cố tình nói còn mang vẻ mặt ta nói thật, thực sự đem Phong Vu Tu vô cùng ghen, lắc đầu bắt đầu dĩ nộ nụ cười, đem tiểu nhị kêu lên trước mặt, thấp giọng phân phó “Người đi tra một chút tiểu thư vừa rồi bỏ quên sách là người phủ nào.”

Cổ Cảnh Hành như vậy rõ ràng là nhận thức người ta, nhận thức tự nhiên không có khả năng là nhà nghèo cửa nhỏ, bất quá, này cô nương còn xuất sắc...Đặc biệt, Phong Vu Tu luôn luôn lòng hiếu kì rục rịch.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chương 5 (2)

Bên trong Văn Hương Uyển, Triệu Văn Huyền đùa với một con chim hoàng yến lại ra tiếng hỏi “Người nói nhưng là thực sự?”

“Nô tì dám khẳng định, sáng nay đi đụng vào người đúng thật là Đại tiểu thư, nàng đi theo Nhị Đương ra phủ chọn mua nguyên liệu nấu ăn, ta lặng lẽ đi theo phía sau nhìn, thân hình cũng là cực giống.” Nha hoàn quỳ trên mặt đất về mặt a dua, chờ đợi nhìn người cách đó không xa “Tam tiểu thư nếu là không tin, vẫn có thể đi uyển Đại tiểu thư coi trộm một chút.”

“Nha đầu nói hươu nói vượn” Triệu Văn Huyền đưa lưng về phía nàng đột nhiên lớn tiếng răn dạy “Lúc này đến chỗ ta ăn nói cái gì, Trầm Hương, và miệng.”

Một lát sau, cùng với tiếng vang oa oa từ cái tát cùng tiếng kêu đau cầu xin tha thứ, trên mặt Triệu Văn Huyền ý cười chuyển thành ngoan lệ, nàng lần này sẽ đi Trúc Tương Phi Uyển coi trộm một chút hảo tỷ tỷ của nàng, về phần nha đầu kia nếu là thả ra ngoài nói đến Hương Uyển nói quá cái gì, nàng đi Trúc Tương Phi Uyển, làm người khác lại nghĩ nàng như thế nào.... Triệu Văn Huyền cấp Trầm Hương đi qua một ánh mắt sai sử, người sau khẽ gạt đầu, cái tát đánh càng vang lên.

Triệu Văn Huyền đi qua, Trầm Hương ngừng động tác trên tay, nàng nắm khuôn mặt sưng kia, nhẹ giọng hỏi “Ta cùng tỷ tỷ quan hệ tốt như thế, là ai sai người đến châm ngòi ly gián quan hệ của ta cùng tỷ tỷ?”

Nha hoàn kia cả kinh, ánh mắt lay động “Không....không có a!”

Triệu Văn Huyền gọi một nha hoàn khác thay Trầm Hương nói “Tiếp tục đánh, đánh tới nói ra mới thôi.”

Ở trong phủ, tất cả mọi người cảm thấy Triệu Văn Huyền là theo Triệu Văn Uyển một giuộc, cho tới nay, nàng cũng ngự trang tốt lắm, dựa vào Triệu Văn Uyển, rốt cuộc là ai thế nhưng nhìn ra tâm tư chân chính của nàng?”

Bất quá biết thời biết thế nàng rất thích ý xem Triệu Văn Uyển bị trừng phạt, nếu nàng thực sự ra phủ, đó là phá hư chuẩn mực khuê phòng, lúc này tỏ mẫu, phụ thân nghĩ bao che nàng đều là không có lý do gì, Triệu Văn Huyền sửa sang lại quần áo kêu lên Trầm Hương “Đi Trúc Tương Phi Uyển”

Trong Trúc Tương Phi Uyển Bảo Thiên là người thứ nhất phát hiện Đại tiểu thư giả thành Bách Linh, Bách Linh ngồi ở trên giường nhún nhún bả vai tỏ vẻ bất đắc dĩ nàng cũng không nghĩ nha, thế nhưng bị Đại tiểu thư bắt được nhược điểm, chỉ có thể giả trang.

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?” Bảo Thiên nóng nảy một đầu đầy mồ hôi, ở trong phòng đi qua đi lại “Tam tiểu thư đến đây, lúc này lại đang ở phòng dung trà đầu, may mắn Tuyết Nhạn tỷ tỷ làm cho ta đến xin chỉ thị Đại tiểu thư, không nghĩ tới cũng là Bách Linh người.”

Bách Linh cười gượng một tiếng “Cũng chẳng trách ta”

“Ai, ta đi trước đem Tam tiểu thư đuổi đi.”

Bảo Thiên trở về tiền sảnh, Triệu Văn Huyền chậm rãi uống trà, vừa thấy Bảo Thiên liền cười hỏi “Tỷ tỷ nói như thế nào?”

“Tam tiểu thư vẫn là đi về trước thôi, Đại tiểu thư trong người có chút không khỏe, ở bên trong ngủ, không dám quấy rầy

Tuyết Nhạn nhìn ra Bảo Thiên khăn trương, chau mày nhíu mi, vẫn chưa trả lời.

“Ta có việc gấp tìm tỷ tỷ, làm cho ta đi vào coi trộm một chút nói sau.” Triệu Văn Huyền nghiêng thân mình tiến lên muốn đi.

Bảo Thiên lại khăn trương, một giọt mồ hôi theo thái dương rơi xuống, vội vàng ngăn lại, gắt gao chặn “Tam tiểu thư...Đừng làm khó dễ nô tỳ.”

Triệu Văn Huyền nhìn lên bày ra vẻ mặt “Ta cùng tỷ tỷ có chuyện quan trọng thương lượng, người nếu lại ngăn đón ta liền mời mẫu thân đại nhân đi ra, người một nha hoàn nhỏ nhỏ đều có thể cười lên đầu chủ tử.”

Tuyết Nhạn cảm giác ra không thích hợp tiến lên nói tốt, thuận tiện thay Bảo Thiên đi cản lại vài phần “Tam tiểu thư đừng vội, chúng ta cũng là sợ làm phiền chủ tử nghỉ ngơi, ngài cũng biết tính tình Đại tiểu thư, chúng ta làm nha hoàn không dễ dàng.”

“Tránh ra” Triệu Văn Huyền căn bản không nghe khuyên bảo.

Tuyết Nhạn cắn răng một cái, chính là không chịu địch bước chân, khuôn mặt xinh đẹp của Triệu Văn Huyền hiện lên một tia không kiên nhẫn, trong lòng lại hơn vài phần khẳng định, lúc này một phen đẩy Tuyết Nhạn, nàng thân mình đứng không vững vừa lúc đập đến chỗ góc bên cạnh bàn, máu tươi lập tức trào ra. Bảo Thiên bị dọa một tiếng kêu sợ hãi, tiến lên đi đỡ Tuyết Nhạn, Tuyết Nhạn che cái trán, choáng váng chóng mặt, Triệu Văn Huyền cũng không quay đầu lại hướng khuê phòng Triệu Văn Uyển bước vào, nện bước vội vàng, mang theo một tia hưng phấn.

“Sao lại thế này?” Tuyết Nhạn chịu đựng đau đớn hỏi.

Bảo Thiên thiếu chút nữa khóc thành tiếng “Tuyết Nhạn tỷ tỷ, tiểu thư nàng không ở trong phòng, chỉ có Bách Linh”

Không cần nhiều lời, Tuyết Nhạn liền hiểu được “Người nhanh ngăn chặn Tam tiểu thư, không thể làm cho nàng phát hiện.”

Bảo Thiên nhìn máu trên vạt áo nàng, rốt cuộc nhìn không được, khóc thành tiếng “Tam tiểu thư sợ là lúc này đã muốn đi vào trong phòng.”

Triệu Văn Huyền quả thật đã tới khuê phòng Triệu Văn Uyển rồi, trong phòng im lặng, khoe miệng nàng cong lên mang tia tàn nhẫn, đắc ý hô một tiếng, không định chỉ bước chân theo tới gần phía trước “Tỷ tỷ...”

Không người đáp lại, cũng đúng, nàng dám đáp lại sao?

Triệu Văn Huyền đã muốn kê bên giường, mạn sa che chắn, cách gần nhưng cũng có thể nhìn đến bóng dáng bên trong tựa hồ dùng chăn mỏng che mặt, Triệu Văn Huyền trong lòng lại chắc chắn, lại hô một câu “Tỷ tỷ”. Tay vừa mới duỗi vào muốn đi xóc lên màn che, đột nhiên bên trong lại vuron ra một cách tay trắng nõn mà vững vàng hung hăng tát ở trên mặt Triệu Văn Huyền “Là kẻ tiện tì nào không hiểu quy củ, thế nhưng làm phiền ta ngủ.”

Thanh âm kia rõ ràng là Triệu Văn Uyển.

Triệu Văn Huyền cực kì giật mình, trên mặt lại nóng đau rát, ần nhẩn nháp môi dưới “Tỷ tỷ, ta là Văn Huyền”

“Ta còn tưởng nha hoàn nào không có mắt đâu?” Triệu Văn Uyển cố ý nói “Thời điểm ta ngủ từ trước đến nay không thích bị người quấy rầy, nếu là muội muội, ta sẽ không lại truy cứu, chính là lúc này không có tâm tình gặp người, trước hết người đi về đi.”

Triệu Văn Huyền lần này tới mục đích chính là nghĩ muốn chắc chuyện Triệu Văn Uyển thực sự ra phủ, lại không nghĩ rằng kết cục chính là như thế này, còn bị trúng một cái tát, trong lòng không cam lòng, căn môi, chung quanh cánh môi nổi lên một vòng xanh trắng, sắc mặt lại xanh tốt không được.

“Ta đây sẽ đi về trước, sau có thời gian lại đến thăm tỷ tỷ.”

“Ân”

Triệu Văn Huyền quay người lại, theo dưới giường liền lộ ra đến một cái đầu, trên trán toát ra lộn xộn ướt sũng, miệng phù phù thở hổn hển, Triệu Văn Uyển vuron cánh tay trở về mạnh mẽ xoa bóp, nhìn theo Triệu Văn Huyền vén lên bức rèm mới buông tay ra.

Triệu Văn Huyền là khóc đi ra Trúc Tương Phi Uyển, cũng không có quay về Văn Hương Uyển của bản thân, mà là đi thẳng đến trong uyển Hạ di nương.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 6: Hạ Thị (1)

Bố cục Lan uyển nhỏ bé, nhưng mà khắp nơi lộ ra lịch sự tao nhã, trong viện trồng một chậu nhỏ cây phong lan ngay gần có trật tự, bộ dạng làm vừa ý, trong phòng hợp với tình hình bày ra một chậu nhỏ hoa lan tinh xảo, có gió lướt nhẹ qua, mang theo yếu ớt hương lan, làm tâm tư người vui vẻ.

Phòng ở bên phía tây, tới gần cửa sổ bằng trúc, hé ra đặt án thư bằng cẩm thạch trang trí hoa văn hoa lệ, trên án xếp lên không ít bằng chữ mẫu của danh nhân có tiếng, một bên nghiêng mực Đoan Khê, phụ nhân dung mạo động lòng người váy màu xanh lá sen sông ngòi nhiều khúc cong nối liền sương khói dẹt màu vàng rực rỡ, đậm đậm xinh đẹp, một tay nắm tay nhỏ của một đứa trẻ ba bốn tuổi nắm bút lông tiếp tục ở trên giấy Tuyên Thành chuyên chú viết, có vẻ cực kì dụng tâm.

Tiểu hài nhi mặc áo ngắn màu xanh sông nước, khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm thịt càng tôn lên trắng nõn, dường như cánh tay cù sen cổ sức dùng sức, tay nhỏ bé mập mạp chỉ nhân cơ hội buông ra nói lỏng một lát, nài thanh nài khí mà làm nũng nói “Nương, tay ta đau”

“Thụy Ca Nhi ngoan, chúng ta đem bày ra này viết xong, buổi tối phụ thân đến nhìn một chút, chắc chắn khen ngợi Thụy Ca Nhi.” Hạ thị ôn nhu trấn an, về mặt từ ái mà nhìn tiểu hài nhi, bên trong ánh mắt hàm chứa một chút cổ chấp dốc vào tất cả tâm huyết, hận không thể đưa nhỏ này sau khi sinh hạ đến có thể vẫn có thể vỗ, đầy bụng kinh luân.

Thụy Ca Nhi chỉ có thể hé ra khuôn mặt đau khổ tiếp tục, hân thích phụ thân, nhưng mà mỗi lần phụ thân đến, hân đều hạo bị tội, ai, thực sự là mâu thuẫn.

“Tam tiểu thư” Ngoài phòng bỗng nhiên vang lên thanh âm, một người mang theo trận gió liền vào phòng.

Hạ thị giương mắt vừa thấy, nguyên bản nghĩ muốn quát lớn hạ nhân không hiểu quy củ liền nuốt xuống lời định nói, nhìn người tới mắt đỏ bừng, làm cho nha hoàn đem Thụy Ca Nhi đi ra ngoài chơi một lát.

“Như thế nào biến thành bộ dáng này, nương bình thường dạy người tác phong lễ nghi đâu, bị ngoại nhân nhìn thấy sẽ nói cái gì.” Chờ trong phòng chỉ còn lại hai mẹ con, Hạ thị nghiêm mặt nói, nhìn thấy mơ hồ trên mặt nàng có dấu hồng, nhíu lại đôi mày thanh tú nói “Triệu Văn Uyển đánh đập?”

Triệu Văn Uyển vốn một bụng ủy khuất, nghe xong lời này càng thêm ủy khuất, một phen lí do Triệu Văn Uyển ác độc đến nói. Xuất ra khóc nức nở mà đem chuyện này nói xong hoàn chỉnh, theo sau nhìn chăm chăm xem nương nàng “Nương, là Triệu Văn Uyển kia khinh người quá đáng, trong phủ người nào chờ thấy nàng, liền tổ mẫu bắt công, đem người sủng hoàn toàn làm người ngày một thật tệ hơn!”

Một gã bà tử cầm trứng gà từ bên ngoài đi đến, Hạ thị thời điểm nhận lấy xong làm cho bà tử đi ra ngoài giữ cửa, bản thân lôi kéo Triệu Văn Uyển ngồi xuống một bên trên nhuyễn塌, lột vỏ trứng gà, cầm lên thay nàng xoa mặt, nhìn trên mặt nhỏ trắng nõn rõ ràng năm dấu ngón tay, trong mắt dần dần nhiễm vài phần đau lòng cùng mặt khác.

“Nương biết cho người đi theo hạng người kiêu ngạo ngang ngược kia, mấy năm nay chịu không ít ủy khuất, nhưng người này vẫn phải như vậy mới tốt đâu, đem lòng người đều trêu chọc hết, sớm hay muộn cũng xảy ra việc.” Hạ thị ôn nhu nói xong, ngữ điệu bên trong lại hàm chứa một tia âm ngoan, thần sắc trên mặt giống như ghen ghét “Chính là cái ngang ngược kiêu ngạo ương ngạnh ngu xuẩn, chiếm cứ thân phận đích nữ con vợ cả, lại được Lão thái thái vài phần yêu thương, lớn lên để học cách không coi ai ra gì, Lão thái thái tuổi cũng lớn, bảo vệ nàng không được cả đời, người chỉ cần chịu đựng mấy năm nay, chờ có cơ hội không tin không trị được tiện nhân Triệu Văn Uyển kia.”

“Nhưng người nhìn chủ mẫu Diệp thị đối xử với Triệu Văn Uyển cũng là không tệ, như thế nào chờ....”

Hạ thị điểm đầu nữ nhi một chút, “Nhìn người có thể đem giữ nha hoàn báo tin kia, nguyên tưởng rằng có tâm nhãn nhìn xa, cũng là nhìn xa một nửa nhỏ, về sau còn phải học hỏi thêm nhiều!”

“Diệp thị mặt ngoài rộng lượng, người thực nghĩ đến nàng đối xử với Triệu Văn Uyển nhưng là thứ nhất cái gai, bất quá là Lão thái thái yêu thương Triệu Văn Uyển, nàng nghĩ muốn khiến cho Lão thái thái niềm vui thôi, làm con dâu có ích, thuận tiện cấp nhiều hơn quốc công phu nhân cái hảo thanh danh. Nương nghĩ a, nha hoàn sáng nay đi uyển người tám chín phần mười là Diệp thị sai người đi, trong phủ ai có quyền lực lớn như vậy có thể nhìn chăm chăm động tĩnh Triệu Văn Uyển, còn vừa vặn không khéo làm cho nha hoàn kia thấy được đến báo với người, chính là mượn tay người chen ép Triệu Văn Uyển, ta cùng với nàng đầu lâu ngư vậy, tâm tư của nàng ta còn biết một hai, Diệp thị cũng nghĩ trừ bỏ Triệu Văn Uyển, cấp chính nữ nhi mình trải đường thuận lợi, chỉ cần có Triệu Văn Uyển ở, Triệu Văn Tuyết vĩnh viễn là đích thứ nữ, làm sao có thể so sánh trên vinh quang đích trưởng nữ”

Triệu Văn Uyển cái này mới bùng tình đại ngộ “Diệp thị chính là nghĩ muốn ngồi làm ngư ông đắc lợi, còn không nghĩ trên tay dính máu, nương sao không vạch trần nàng?”

“Ta là di nương thân phận không thể so với người, chỉ là tính nửa chủ tử, cùng người bất đồng, người sinh ra đến chính là đường đường chính chính tiểu thư Triệu gia, nương không thể làm việc vượt qua khuôn phép, người tài cán, ta ngày sau liền trông cậy vào người cùng Thụy Ca Nhi.”

Chỉ cần Thụy Ca Nhi trưởng thành có tiền đồ, Triệu Văn Uyển có thể gả cái danh vọng nổi tiếng, thời gian đau khổ của nàng mới hết, Hạ thị mỗi khi

vừa nghĩ tới nơi này liền cảm thấy chua xót, hai mắt trong suốt đầm lệ.

Nàng nguyên là nữ nhi quan Đại Lý Tự, mẫu thân Hoàng thị cùng Đậu thị là khấn tay giao, lui tới thân mật, còn kém một chút nàng liền thành vợ cả Triệu Hoành Thịnh cưới hồi đảng hoàng, lại một hồi biến cố, bị người liên lụy, gia tộc bị bắt được tội trạng, sung nhập dịch đình, sau lờn gạt Đậu thị giúp đỡ, từ đó ở lại Định quốc công phủ, đi theo phụng dưỡng lão phu nhân.

Chính là cùng Triệu Hoành Thịnh sớm chiều cùng đối diện, ngày xưa có tình cảm chân thực lại khó khăn kìm nén, có da thịt chi thân, lão phu nhân thất vọng rất nhiều vẫn là cho danh phận, chính là đối xử với nàng không thân cận bằng trước kia. Nhưng là nàng rõ ràng mới là đến trước cái kia, Thâm thị Diệp thị so với nàng năm đó còn không bằng, nay lại muốn nàng hạ thấp làm thiếp, như thế nào có thể tâm không oán hận.

Đứa nhỏ của nàng là thứ nữ con vợ kế, người khác thành long thành phượng, nàng không cam lòng.

“Chuyện hôm nay nương sẽ vì người đòi cái công đạo.” Hạ thị lấy khăn tay thay nàng lau lệ, sắp xếp trang điểm một phen. “Đừng khóc sụt sùi, làm cho người ta xem thường chế giễu.”

“Ân” Triệu Văn Huyền được trấn an, trong lòng dễ chịu chút, cũng sẽ không chậm trễ nương dạy dỗ, trở về uyển của chính mình.

Thụy Ca Nhi đang ở bên ngoài mừng rỡ nhìn lên liền gặp Triệu Văn Huyền đi ra, nhất thời biểu tình cứng nhắc một chút, đã bị người sau véo đem thịt trên mặt dày vò “Thụy Ca Nhi hảo hảo học, tương lai so với đại ca nhị ca người có tiền đồ!”

Bị ôm niết mặt đau Triệu Nguyên Thụy bẹp miệng, tiền đồ là cái gì, hẳn đều nhanh không thể hít thở, có ai quan tâm!

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Hạ Thị (2)

Gần đến thời điểm buổi trưa, Triệu Hoành Thịnh đến Lan Uyển tính cùng Hạ thị cùng nhau dùng cơm, tiến đến trong uyển liền nghe đến một trận tiếng đàn, khúc đàn uyển chuyển thanh lệ, thêm vài phần ý tứ thú vị, cũng đuổi đi khô nóng khó chịu của ngày hè, Triệu Hoành Thịnh giống tính tình của lão thái gia, là cái coi trọng tình cảm, đối với gia tộc Hạ thị gặp chuyện rất là đồng tình, lại thêm bộ dáng hạ thị xinh đẹp, giương nhưng nhiệt tình, liền cũng sung chút.

“Nguyệt nương cảm kỹ một chút cũng chưa thay đổi, vẫn là quanh quẩn trong phòng ba ngày.” Triệu Hoành Thịnh vào phòng, quả nhiên nhìn thấy nữ tử ngồi đánh đàn, không keo kiệt mà ca ngợi nói.

Hạ thị đứng dậy, cười trong suốt, hô một tiếng lão gia, mang theo vài phần uyển chuyển hàm xúc thẹn thùng chỉ có ở nữ tử Giang Nam, làm cho ý cười khóe miệng Triệu Hoành Thịnh càng sâu, ai không thích nữ nhân cảm kích toàn tâm toàn ý dựa vào chính mình.

Thụy Ca Nhi bị phân phó xem xét đúng thời cơ xông ra, trong tay còn cầm giấy Tuyên Thành chưa khô vết mực, phía trên còn có bút tích non nớt của hắn, nhưng cũng có chút mạnh mẽ bất chước.

“Trường phong phá lãng hôi hừa thi,

Trực quải vân phạm tế thượng hải....

A, Thụy Ca Nhi người cũng biết này có ý tứ gì?” Triệu Hoành Thịnh ôm lấy tiểu hài nhi, mặt mày mỉm cười, hiển nhiên cực kỳ vừa lòng.

(Hành lộ nan kỳ 1 行路難其一 • Đường đi khó kỳ 1- Lý Bạch

Hành lộ nan kỳ 1

Kim tôn thanh tửu đầu thập thiên,

Ngọc bàn trần tu trị vạn tiền.

Đình bôi đầu trợ bất năng thực,

Bạt kiếm tứ cổ tâm mang nhiên.

Dục độ Hoàng Hà băng tắc xuyên,

Tương đăng Thái Hàng tuyết ám thiên.

Nhân lai thủy điều toạ khê thượng,
Hốt phục thừa chu mộng nhật biên.
Hành lộ nan! Hành lộ nan!
Đa kỳ lộ? Kim an tại?
Trường phong phá lãng hồi hữu thi,
Trực quái vân phạm tể thương hải.
Dịch nghĩa
Bình vàng, rượu trong, mười ngàn đấu
Mâm bạc, thức ăn quý, trị vạn tiền
Ngừng ly, ném đũa xuống đất, ăn không được
Rút guơm nhìn quanh bốn phía, lòng hoang mang
Muốn qua sông Hoàng Hà, băng đóng nghẽn dòng sông
Tính lên núi Thái Hằng, tuyết phủ mù mịt trời đất
Nhàn rồi thả cần câu xuống ngồi bên khe nước
Bỗng nằm mộng thấy đi thuyền ra mé có mặt trời
Đi đường khó thay! Đi đường khó thay!
Nhiều đường rẽ? Bây giờ đâu nhỉ?
Cũng có lúc gió thổi dài vỗ phá sóng
Sẽ kéo thẳng buồm giương ra biển xanh khơi
(Năm 732)

bản dịch của Hoàng Tạo
Bình vàng, rượu quý đáng tiền vạn,
Mâm ngọc, thức ngon giá mười ngàn.
Dằn chén, ném đũa, nuốt không được,
Vung guơm bốn phía, lòng mênh mang.
Băng đầy sông, khó vượt nổi Hoàng Hà,
Tuyết đầy trời, không đường lên núi Thái Hằng.
Rảnh rồi buông câu bờ suối biếc,
Chợt cõi thuyền mơ đến bên mặt trời.
Đường gian nan, đường gian nan!
Bao ngã rẽ, giờ đang ở đâu?
Đề sóng cười gió, hẵn có lúc,
Giông thẳng buồm mây, vượt biển khơi!)

Triệu Nguyên Thủy vụng trộm nhìn Hạ thị liếc mắt một cái, kéo căng khuôn mặt, nghiêm trang nói “Lý Bạch đi đường nan, đi đường nan, nhiều lối rẽ, giờ đang ở đâu. Cho dù con đường phía trước khó khăn thật nhiều, một ngày nào đó cũng có thể cười gió vượt sông, Thụy Ca Nhi muốn như phụ thân giống

nhau, làm triều đình. ...Tùng tùng đồng lương! Bất quá, đồng lương ăn ngon sao?”

“Ha ha ha...” Triệu Hoành Thịnh bị biểu tình cuối cùng không xác định được của tiểu hài nhi khiến cho thú vị làm cho cực kỳ vui mừng, yêu thương xoa nhẹ đầu tiểu hài nhi một phen, không chút nào che giấu sủng nịnh nói “Đồng lương không thể ăn, phụ thân sai đầu bếp làm cho ngươi bánh gạo nếp lạnh cùng chè hạnh nhân, được không?”

Còn không chờ tiểu hài nhi gật đầu, Hạ thị lần lượt ngồi xuống bên cạnh, rất không ủng hộ nói “Chính là học điểm da lông, lão gia không cần như vậy chiều hân.”

Triệu Hoành Thịnh xoay qua... nhìn về phía Hạ thị dịu dàng động lòng người, trong mắt lay động vài phần chân ý nói “Nguyệt nương, ngươi đem hai tiểu hài nhi đều giáo rất khá, tốt lắm.”

“Thiếp hân là.”

Thụy Ca Nhi còn nhỏ, không nẩy nở, cùng cái bánh bao trắng tròn mập mập giống nhau, Triệu Hoành Thịnh bên trong nội tâm là thực thích, liền vẫn ôm, thường thường đùa, một chút ăn cơm cha con vẫn vui cười.

Chờ dùng cơm xong, bọn nha hoàn dọn thức ăn trên bàn, ngâm bình trà cấp hai vị chủ tử. Hạ thị làm cho Vương bà mang theo Thụy Ca Nhi đi ra ngoài biến mất đi tiêu hóa thức ăn, sau tốt cho giấc ngủ trưa, chính mình cùng Triệu lão gia nói lên lời nói xuất phát từ nội tâm.

“Đến nơi này của ngươi tránh không được muốn ăn no, làm đều là ta thích ăn, tiểu phòng bếp kia của ngươi nhưng bắt được vững vàng dạ dày của ta.” Triệu Hoành Thịnh thích ý dựa lưng vào ghế gỗ lim, khóe miệng ý cười không giảm nói, trong ngày thường đều là trung thần sắc nghiêm khắc, Diệp thị tính tình lạnh nhạt, làm sao giống Nguyệt nương phong tình am hiểu lòng người như vậy, tự nhiên cũng không bỏ được sắc mặt phụng phịu cho nàng xem.

Hạ thị đến gần, đứng ở phía sau hân, đoán đo gắng sức thay hân xoa bóp bả vai “Lão gia bên ngoài vất vả, thiếp cũng chỉ là làm hết khả năng vì lão gia phân ưu, làm cho lão gia thư thái thôi.”

Triệu Hoành Thịnh híp mắt hưởng thụ, đáy lòng thỏa đáng thoải mái.

“Chính là thiếp có chuyện không biết có nên nói hay không.” Thật lâu sau Hạ thị làm như do dự mở miệng.

“Ngươi ta hai người, có cái gì không thể nói, cứ nói đừng ngại.” Triệu Hoành Thịnh vẫn híp mắt nói

“Hôm nay Huyền Nhi đến nơi này của ta, ta coi trên mặt một nửa hồng toàn bộ, giống như là bị người đánh, hỏi cũng không chịu nói, một mình ủy khuất, đem lòng ta đau hỏng rồi.” Hạ thị nói âm thanh rơi xuống, lúc này Triệu Hoành Thịnh mắt mở to, liếc nàng thần sắc dần dần vòng vo.

Hạ thị cũng không xoa bóp, nắm chặt khăn tay ra vẻ thương tâm nói “Sau lại hỏi nha hoàn Văn Hương Uyển mới biết được, Huyền Nhi đi tìm Văn Uyển, không ngờ gặp được Văn Uyển đang ngủ, rồi giường phát lớn tính tình, đem Huyền Nhi làm nha hoàn đánh.”

Triệu Hoành Thịnh từ nàng vừa mở miệng cũng đã đoán được, người nào dám làm như thế, nhìn bộ dáng Hạ thị ủy khuất, đối với tính tình Triệu Văn Uyển cũng biết vài phần, nổi giận đùng đùng mở miệng nói “Nha đầu kia ngu thẳng mặt trời lên cao còn có để ý.”

“Lão gia, thiếp nói ra cũng không phải nghĩ phá hư tình cảm hai tỷ muội, dù sao hai đứa nhỏ kia từ nhỏ qua lại thân thiết, cũng là ngộ thương, Huyền Nhi ủy khuất cũng ủy khuất, qua một lát là tốt rồi, chính là... Văn Uyển cũng mau đến thời gian lập gia đình, chờ gả ra ngoài, bị đánh cái kia là cô em chồng, hoặc là người khác, khả làm sao bây giờ?”

“Nương Văn Uyển đi sớm, nữ hài tử mọi nhà nên học, không có ai dạy, thiếp sợ ngày sau gả cho người chịu thiệt, càng lo lắng bị người nói huyền thuyên sau lưng Định quốc công phủ, nói chúng ta...” Hạ thị câu nói kế tiếp vẫn chưa dám nói ra miệng, chính là ý tứ đã hiển nhiên.

Triệu Hoành Thịnh trầm mặt, sau một lúc lâu gật gật đầu, cũng nhận nàng nói vừa rồi, có chút đau đầu đê đầu, giận dữ nói “Văn Uyển bị nương sủng không giới hạn, xác thực làm cho người ta hảo hảo dạy dỗ chỉ bảo.”

Hạ thị vừa nghe, theo nói “Lão gia nếu tin tưởng ta, ta liền làm chủ cấp Văn Uyển cái ma ma dạy lễ nghi, như thế nào?”

Triệu Hoành Thịnh “Ân” một tiếng, Triệu Văn Huyền là do Hạ thị dạy vô cùng tốt, tự nhiên là yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chương 7: Đôi Sách (1)

Bảo Thiên phụng mệnh đi mời đại phu đến xem Tuyết Nhạn chỗ thái dương bị vỡ, miệng vết thương còn rất sâu, trên áo nhiễm một mảng lớn vết máu, Bảo Thiên rất là tự trách khóc suốt suốt, may mà đại phu sau khi băng bó nói cũng không lo ngại, đường thương nửa tháng liền tốt rồi, chính là nữ nhi

trong nhà cái trán không khỏi sẽ để lại sẹo, ảnh hưởng dung mạo, Tuyết Nhạn vụng trộm lau lệ, còn trấn an mọi người nói không việc gì.

Triệu Văn Uyển nắm chặt nắm tay, lúc này mím môi một câu cũng chưa nói đi Minh Như Uyển, mới vừa đi đến cửa, không khéo gặp đúng Triệu Hoàn Thịnh vội tới thỉnh an lão thái thái, nói lên chuyện ma ma dạy lễ nghi, Triệu Văn Uyển vừa nghe thế nhưng có liên quan đến mình dựng thẳng lỗ tai, vụng trộm tránh ở khe hở bên ngoài cửa tỉ mỉ nghe, xong rồi mới biết là Hạ thị muốn tiếp nhận chuyện dạy nàng lễ nghi, rõ ràng là Triệu Văn Huyền ở chỗ nàng bị tức giận, Hạ di nương tưởng thay nữ nhi thu thập mình.

Tuyết Nhạn bị Triệu Văn Huyền làm bị thương, Triệu Văn Uyển nhìn đau lòng, còn đang ở nỗi nóng, lúc này vừa nghe các nàng mẹ con quả thật không biết xấu hổ đem hoàn toàn trách nhiệm đều đổ lên người mình, lại không đề cập đến Triệu Văn Huyền tự mình đẩy Tuyết Nhạn một phen, thật đúng cho là loại người chịu đựng bị ủy khuất.

Lão thái thái hiển nhiên có chút tin, Triệu Văn Uyển thật không oán tố mẩu không tin chính mình, nếu là Triệu Văn Uyển trong kịch bản quả thật là có thể làm ra sự việc hồ đồ như vậy. Lão thái thái cuối cùng chưa nói đồng ý cũng không nói đồng ý, thờ dài nói là một mối, quán không được, làm cho Dương mụ mụ giúp đỡ đi vào nhà nghỉ ngơi. Triệu Văn Uyển trên mặt lạnh lùng, trước một bước ly khai Minh Như Uyển, lúc này nàng vào biện giải, tố mẩu nhất định làm lụng vất vả, đã nhiều ngày nàng thân mình vốn cũng không tốt, ho khan không ngừng, Triệu Văn Uyển suy nghĩ một phen làm quyết định.

Trở về Trúc Tương Phi Uyển, trời hơi tối, Triệu Văn Uyển phân phó Tuyết Nhạn thu thập bản thân cùng đi theo đi nơi ở chủ mẫu Diệp thị, Bảo Thiên cau mày xem xem Tuyết Nhạn sắc mặt còn trắng bệch, cái trán quấn một vòng vải băng, mơ hồ có thể thấy vải băng bó nhiễm máu, lá gan nàng đột nhiên lớn lên, tiến lên nói “Tiểu thư, làm cho nô tỳ thay Tuyết Nhạn tỳ tỳ đi thôi, nàng bị thương, cần tĩnh dưỡng...”

"Người ở lại, ta gọi Tuyết Nhạn đi theo cùng tự nhiên là có dụng ý."

Bảo Thiên ngăn ra, trên mặt Tuyết Nhạn trắng bệch như tờ giấy cũng là nghi hoặc, đang từ từ xuống giường, không biết Đại tiểu thư có tính toán gì không?

Triệu Văn Uyển rõ ràng nói “Các người đều là người Trúc Tương Phi Uyển của ta, về sau nếu là còn để cho người ta đánh còn làm được gì nữa.”

Tuyết Nhạn là cái thông thấu, một chút liền hiểu được vài phần, chăm chú nhìn Đại tiểu thư cách đó không xa, ánh nến nhọt nhọt đánh một vòng vàng sáng nhu hòa, nhưng là không biết trên mặt Triệu Văn Uyển lạnh lùng có bao nhiêu đáng sợ, hốc mắt không tự giác hơi hơi ươn ướt, không dừng lại thu thập mặc quần áo, mặt mày Bảo Thiên càng nhăn càng chặt.

Triệu Văn Uyển đi vào nơi ở Diệp thị, Diệp thị vừa mới dùng xong bữa tối, chính là tỉnh tễ ăn một khối quả cau loại bỏ mùi vị, Triệu mụ mụ bên người nàng là người phía nam, theo tùy gả tới, nhiều tâm nhãn cùng tổ ong vò vẽ bình thường, thật không hổ là hai chủ tớ, Triệu Văn Uyển biết rõ Diệp thị thoát nhìn tỉnh tỉnh lạnh nhạt, không thích tranh đoạt, kì thật là người tâm cơ thâm trầm hơn nữa Triệu mụ mụ thường ở bên người bày mưu nghĩ kế, như hồ thêm cánh, kết cục cuối cùng của Triệu Văn Uyển, Diệp thị bên trong trợ giúp không nương tay, thả một tay mượn đao giết người sử dụng xuất quỷ nhập thần.

Ngày đó Lục vương gia đón dâu to như vậy một cái tân nương bị đánh tráo, những người khác lại hồn nhiên không biết, Triệu Văn Uyển chân chính làm sao có bản sự lớn như vậy, nhất định là Diệp thị giúp đỡ, gần nhất đã muốn điên cuồng như thiêu thân lao vào lửa làm việc ngốc bậc này sớm muộn gì cũng bại lộ, rồi xuống không thể có kết cục tốt; Thứ hai Triệu Văn Hi cũng có khả năng chết cháy, trừ bỏ một cái gai trong mắt; Thứ ba lão thái thái lập tức mất đi hai người cháu gái, chắc chắn chịu kích thích, thân thể chỉ biết ngày càng gầy yếu, dầu hết đèn tắt, nếu lão thái thái như vậy một đường đi, Diệp thị nàng nhưng được coi là chân chính cầm giữ phủ trách bên trong quốc công.

Triệu Văn Uyển chỉ tiếc không lật xem kịch bản, chỉ chủ yếu nhìn người liên quan với kết cục của vai mình diễn, liền bị đạo diễn thúc dục vào đoàn làm phim vội vàng quay phim, khi đó nàng vừa quay xong [Truyện kì Phi Nguyệt], nữ diễn viên số hai bên đoàn làm phim [Triệu thị quý n] xảy ra tai nạn xe cộ, người đạo diễn đối nàng có ơn tri ngộ, vừa điện thoại xong, nàng thu được kịch bản miêu tả thật sinh động, chỉ ở trên máy bay hơi hơi nhìn vài lần.

Mới diễn liên tục mấy lần khóc khàn cả cổ, nàng thực sự quá mệt mỏi cảm giác vừa ngủ, sáng sớm ngày mai hóa trang, tập thuộc lời kịch thứ nhất, vội vàng một lần nữa vào diễn vai nữ phụ, liền một lượt đọc kịch bản như vậy bị trì hoãn xuống dưới, thẳng đến khi nàng xuyên qua cũng chưa hoàn toàn chính chắn xem xong, bằng không có thể tùy tiện tiện mở bàn tay vàng, cũng không cần tâm tư lo lắng như vậy, cũng may vai diễn của nàng phong phú, cũng biểu diễn qua rất nhiều vai diễn trạch đấu xuất sắc, coi như là đối quy tắc trong nhà biết một hai.

Như vậy xem ra, so với đối phó Hạ thị, nàng nên phòng đầu tiên chính là Diệp thị, Triệu Văn Uyển thầm nghĩ né có cơ hội nhất định phải trước trừ bỏ vị này mụ mụ bên người Diệp thị mới được.

“Mẫu thân ....” Triệu Văn Uyển đã sớm nổi lên cảm xúc tốt lắm, ra về bộ dáng khó khăn trong lòng cảm phần, lấy mắt hồng hồng tư thái quật cường đến trước mặt Diệp thị.

Diệp thị đuôi lông mày nhíu lại, trên mặt rõ ràng, nở ra miếng cau, súc miệng, Triệu mụ mụ đưa khăn tay qua, nàng tỉ mỉ lau lau khóe miệng, sắc mặt mới hòa hoãn nói “Văn Uyển ngồi xuống nói chuyện, ai làm cho người bị ủy khuất?”

Triệu Văn Uyển cùng Diệp thị không lắm thân cận, dĩ vãng hai người nước sông không phạm nước giếng, Diệp thị biết cân nhắc đúng mực, chính là sau khi Triệu Văn Uyển rơi xuống nước tỉnh lại kêu một tiếng mẫu thân, rồi đột nhiên kéo lại vài phần quan hệ, trên mặt nổi lên hòa hợp êm thấm, thực tế như thế nào cũng chỉ có đương sự hai người chính mình rõ ràng.

“Mẫu thân, ngài nên vì Văn Uyển làm chủ?”

“Sao lại thế này, là ai chọc giận người, cấp mẫu thân tỉ mỉ nói nói?” Diệp thị mắt đẹp lạnh lùng vừa chuyển, ánh mắt thoáng đứng trên đầu Tuyết Nhạn

phía sau nàng, trên trán quần quần lầy vài băng, người đi lại thấm càng nhiều máu, giờ phút này trên trán giống như nở hoa lớn, nhưng không có hương thơm của hoa, nhưng thật ra trên ngập một cổ mùi máu tươi, Diệp thị vừa mới dùng xong cơm, lúc này người thấy lại có chút buồn nôn, che môi cả giận nói “Là người chọc Đại tiểu thư không vui?”

Tuyết Nhạn toàn bộ mặt lại trắng bệch, đầu gối vội vàng quỳ chân trên mặt đất phủ nhận nói “Không phải nô tỳ.”

Triệu mụ mụ đi theo răn dạy “Bằng không với bộ dáng này, Đại tiểu thư còn mang người lại đây?”

Tuyết Nhạn cúi đầu ủy khuất nghẹn ngào “Nô tỳ bộ dáng này này là.... Là bị Tam tiểu thư đẩy.”

Triệu Văn Uyển nhìn thời cơ, tiếp xúc nói “Mẫu thân, bên cạnh ta liền một cái hầu hạ đắc lực như vậy, còn để Triệu Văn Huyền cấp bị thương thành như vậy. tuy nói chủ tử giáo huấn nô tỳ là thiên kinh địa nghĩa, nhưng nàng nếu đánh người Văn Hương Uyển, ta cũng sẽ không mở miệng, thế nhưng nàng đánh người đánh tới Trúc Trương Phi Uyển của ta, Tuyết Nhạn dù sao cũng là theo trong viện lão thái thái đi ra, Triệu Văn Huyền không biết cấp bậc lễ nghĩa, chẳng phải là hợp với trên mặt tổ mẫu đánh, lúc trước cũng là ngài một lần đi chọn Tuyết Nhạn đến thay Kim Diệp.”

Triệu mụ mụ trông mắt vừa chuyển, xem liếc mắt Diệp thị một cái, gặp Diệp thị vừa nghe cùng Triệu Văn Huyền có liên quan, lúc này trong con ngươi lóe ánh sáng nhọn, hơi túng lướt qua “Tuyết Nhạn, người nói một chút sao lại thế này?”

“Phu nhân, sáng nay tiểu thư nguyệt sự đến không mấy thoải mái, liền nằm ở trên giường ngủ nhiều trong chốc lát, ta cùng Bảo Thiên đau lòng tiểu thư, liền ngăn đón Tam tiểu thư làm cho nàng dừng đi vào, Tam tiểu thư không biết vì sao không chịu tiến lên, nô tỳ không chịu, hơi hơi ngăn đón xuống, Tam tiểu thư nàng... nàng liền đẩy nô tỳ một phen, đập đến trên góc bàn.”

“Có thể hay không là người nô tỳ này va chạm Tam tiểu thư?”

“Nô tỳ vẫn tinh tế khuyên Tam tiểu thư, chưa từng chống đối, Bảo Thiên cùng toàn bộ nha hoàn có thể vì nô tỳ làm chứng.”

Triệu mụ mụ tiến lên từng bước, như là muốn bán cho Triệu Văn Uyển nhân tình giống nhau giúp đỡ nói “Phu nhân, Tuyết Nhạn là nha hoàn trong uyển lão thái thái, tính tình vô cùng tốt, làm việc so với người khác có chừng mực, nếu nói nha hoàn va chạm, lão nô sẽ tin, nếu nói Tuyết Nhạn có thể làm ra loại chuyện đó, lão nô là không tin.”

Diệp thị có chút dăm chiêu gật gật đầu, chưa từng mở miệng nói chuyện.

“Khi Văn Huyền tìm đến ta cũng không biết, va chạm um tùm, thêm ta thân mình khó chịu lợi hại, liền đem người làm nha hoàn đánh, việc này làm cho Hạ di nương biết được, cùng phụ thân nói một phen, phụ thân liền làm cho Hạ di nương làm chủ tìm ma ma lễ nghi đến dạy ta, nhưng mẫu thân mới là chủ mẫu trong phủ này, thế nào đến phiên một cái di nương đến khoa chân múa tay, phụ thân chỉ nói là ta sai, nhưng chuyện Văn Huyền động thủ đẩy ngã ta thực sự nuốt không trôi, đành đến chỗ mẫu thân muốn cái phán xét.”

“Hạ di nương cũng là cái không đúng mực, yêu thương Tam tiểu thư không gì đáng trách, cũng là như vậy khi dễ Đại tiểu thư.” Triệu mụ mụ giọng điệu không tốt.

Triệu Văn Uyển tiếp tục châm ngòi thổi gió “Hạ di nương hiển nhiên là không đem mẫu thân ngài để vào mắt a.”

Diệp thị nắm khăn thật chặt, hơi hơi nhanh rõ ràng một ít “Được rồi, chuyện này trong lòng ta có tính toán, chắc chắn cho người làm chủ” Cũng sai Triệu mụ mụ đem một nửa tuyết cơ cao trong phòng thưởng cho Tuyết Nhạn.

Triệu Văn Uyển che khăn tay, mâu quang bên trong hiện lên một chút vừa lòng, sáng sớm liền dự đoán được Diệp thị thích bùng nổ thanh danh quốc công phu nhân cuối cùng chắc chắn không quên được ân ủy Tuyết Nhạn.

Triệu Văn Uyển dẫn Tuyết Nhạn đi ra ngoài, Triệu mụ mụ giọng điệu lại bén nhọn “Chúng ta làm cho người nọ nhìn chăm chăm chỉ nói Tam tiểu thư đẩy Tuyết Nhạn, không biết Hạ di nương lại trước một bước nói với lão gia” Nếu thực sự thịnh ma ma tốt lắm Diệp thị nơi này cũng sẽ không có biện pháp lại nhúng tay, may mà Triệu Văn Uyển đứng lúc mang đến tin tức.

Diệp thị trên mặt lạnh lùng đột nhiên lộ ra tươi cười, cần nhắc một lát, làm như nghĩ ra cái gì, khoe môi hơi hơi nhếch lên “Hạ thị lúc này cần phải vì nguyên nhân nữ nhi của nàng không chịu nói thật mà té ngã.”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đối Sách (2)

Ban đêm Triệu Hoành Thịnh đến nơi ở Diệp thị nghỉ ngơi, Diệp thị một bên vì hắn thay quần áo vừa nói “Nghe nói lão gia đem chuyện ma ma dạy lễ nghi giao cho muội muội.”

“Ân, Văn Uyên tính tình không biết trời cao đất rộng, tiếp qua hai năm nên lập gia đình, tính tình bậc này đi ra ngoài chỉ biết làm hồng thanh danh quốc công phu của chúng ta ở kinh thành”

Diệp thị cũng không phản bác, lão gia hiểu lầm Triệu Văn Uyên năng ước còn không được, cười nói “Lão gia nhưng là có chút hồ đồ.”

“Phu nhân vì sao nói như vậy.”

Diệp thị không nhanh không chậm tỉ mỉ phân tích nói “Lão gia sùng muội muội chút không sao, ta cũng vui vẻ thanh nhàn, chính là hiện tại ta thân phận chủ mẫu ở nơi này, làm cho muội muội những tay hồng rồi quy củ; Thứ hai trừ bỏ Văn Uyên qua vài năm phải lập gia đình, Văn Uyên tránh không được nhỏ hơn một hai tuổi, ngồi làm cho Hạ thị mời đến ma ma cấp Văn Uyên dạy học, bên ngoài không biết còn tưởng rằng ta trách móc nặng nề thứ nữ, chỉ cấp Văn Uyên mời đến ma ma dạy lễ nghi; Thứ ba, nhà mẹ đẻ ta nhận thức một người, vừa lúc mời đến một cái ma ma từ trong cung vừa lui ra đến hảo hảo giáo huấn.” Diệp thị vì bản thân biểu hiện rộng lượng không có tâm tư “Khả vừa lúc làm cho Văn Uyên cũng đi theo cùng nơi học một ít, lão gia không ngại đem việc này giao đến cho ta.”

Triệu Hoành Thịnh vừa nghe, quả nhiên là phu nhân nghĩ chu toàn, liền đáp ứng, nhìn Diệp thị rõ ràng sâu sắc đại nghĩa như vậy, việc bên trong xử lý gọn gàng ngăn nắp, cũng thật là thư thái, toại nguyện một phen ôm chầm đến xiết nhẹ eo nhỏ này của nàng, chậm rãi theo quần áo dò xét đi vào, Diệp thị đỏ mặt lên, hồn dổi “Lão gia...”

Hai người ngã vào trên giường hảo một phen ôn tồn.

Hôm sau, Diệp thị mặt mày hồng hào, tâm tình tốt đi cấp lão thái thái bình tĩnh thăm hỏi chăm sóc, thuận tiện có nói chuyện thính ma ma dạy lễ nghi, lão thái thái vốn là cưng chiều Triệu Văn Uyên, gạt Triệu Hoành Thịnh cũng không tắt yếu gạt lão thái thái, liền đem chân tướng sự việc nói một phen, Triệu Văn Uyên là như thế nào đẩy Tuyết Nhạn, Văn Uyên bị ủy khuất đến nơi ở nàng hung hăng khóc lóc kể lể.

Lão thái thái đau lòng vỗ ngực, chỉ cảm thấy cháu gái chịu thiên đại ủy khuất, lên tiếng làm cho Dương mụ mụ đi Lan Uyên và Văn Hưong Uyên đưa hai mẹ con bọn họ gọi vào trước mặt hảo một phen răn dạy, Hạ di nương bàn lộng thị phi phạt nàng ở Lan Uyên sao chép kinh thư trăm cuốn, không viết xong không thể bước ra Lan Uyên nửa bước, lại phạt Triệu Văn Uyên đi từ đường, đối diện bức tường hai ngày, tiểu thư khuê phòng, há có thể trách móc nặng nề hạ nhân như vậy, về sau có phải hay không muốn đánh tai nạn chết người mới tính cam tâm.

Hai mẹ con mặt xám mày tro đi ra từ Minh Như Uyên, Hạ thị giận dữ trừng mắt nữ nhi chính mình liếc mắt một cái, không nên thân gì cả, đánh ai không đánh, cố tình đánh người đi ra từ uyển lão thái thái, tâm nhãn nhìn xa biết gạt sự tình, cố ý bỏ đi chuyện bản thân đánh người, còn làm cho người ta cảm thấy nhược điểm, Hạ thị còn có thể nói cái gì.

Cuối cùng làm cho nha hoàn thỉnh Triệu Văn Uyên đến Minh Như Uyên, lão thái thái trong lòng cảm thấy thực xin lỗi cháu gái, làm cho người ta làm một bàn ăn nàng thích ăn, lại là thưởng Triệu Văn Uyên không ít thứ tốt, Triệu Văn Uyên cười bỏ nhào vào trong lòng lão thái thái làm nũng “Tổ mẫu, ta buổi tối này cùng ngài cùng nhau ngủ đi”

Lão thái thái cười đến không khép lại miệng “Hảo hảo.” Dương mụ mụ thu thập giường, lại cảm chán mòng bằng lụa bạc, ở bên cạnh nhìn cũng vui vẻ. Cũng chỉ có Đại tiểu thư có thể làm lão thái thái vui vẻ như vậy, Đại tiểu thư tính tình còn tùy hứng, nhưng là thật tình đối đãi lão thái thái này tổ mẫu, Dương mụ mụ cũng rất là vui mừng.

Triệu Văn Uyên nằm ở ngoài sườn, suy nghĩ không ít chuyện cười chọc lão thái thái vui vẻ, đem lão thái thái hết sức vui mừng, gặp lão thái thái mệt mỏi, Triệu Văn Uyên hạ thấp thanh âm, cùng lão thái thái có câu đáp câu không, có lẽ là không khí rất tốt, Triệu Văn Uyên nhin không được cất tiếng hát của nàng.

“Trăng sáng tự bao giờ, Nâng chén rượu hỏi trời cao... Chẳng hay trên cung khuyết, Đêm nay là năm nào?.....Chỉ nguyện người dài lâu, Ngàn dặm với thuyền quyên.” (bài hát Nguyên người dài lâu –Đặng Lệ Quân or Vương phi) Triệu Văn Uyên hát một bài xong, lão thái thái đứng là đang ngủ, nàng xem xem trăng trên bầu trời, sáng ngời rõ ràng lộ ra ở khe hở từ hoa văn trên cửa sổ chiếu vào, nếp nhăn trên mặt lão thái thái chiếu thật rõ ràng.

Triệu Văn Uyên thay lão thái thái dịch góc gối, chỉ mong tổ mẫu có thể bởi chính mình cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chương 8: Học Đường (1)

Đương thời, không ít phu của Công Hầu Bá (một trong năm tước vị xưa: công, hầu, bá, tử, nam) hoặc thế gia vọng tộc lưu hành một thời thịnh lão cung nhân trong cung rồi đến trong nhà dạy bảo nữ nhi quy củ, Diệp thị thỉnh vị ma ma này vừa lui ra đến không lâu, cũng đã dạy bảo vài vị tiểu thư phủ Trĩ quốc công cùng Tương Dương hầu phu, đều nói nàng tính tình ôn hòa hiền hậu, thời điểm dạy quy củ cẩn thận kiên nhẫn, không giống ma ma khác động một chút sẽ muốn đánh muốn phạt, lại có thể đem quy củ lễ nghi cấp dạy bảo đúng chỗ.

Hoàng ma ma ước chừng so với lão thái thái nhỏ hơn mấy tuổi, dáng người gầy yếu, lộ ra một khuôn mặt tròn tròn nhìn có chút khí chất ôn hòa, mặc một kiện màu xám bạc bằng gấm nhiều tầng, trên đầu chỉ cắm một cây trâm dẹt bạch ngọc như ý, có vẻ trong trẻo thuần khiết.

Từ Diệp thị dẫn đến gặp lão thái thái, hai người hàn huyên một lát nhưng thật ra hợp ý, một người diện mạo bình thường như vậy, vừa mở miệng nói lại làm cho người ta thư thái như tắm gió xuân, giọng tay nhắc chân đều lưu loát phóng khoáng, cẩn thận khiêm tốn đoan trang, lão thái thái cũng là vừa lòng, hợp với đem Diệp thị cũng khen một phen, an bài Trúc Uyển làm cho người ta ở lại, viện đủ lớn, cũng có thể ép buộc làm cho ba cái nha đầu bắt đầu học.

Sáng sớm ngày tiếp theo, ba vị tiểu thư Triệu gia dùng qua một chút điểm tâm phải đi Trúc Uyển báo danh, trên đường Triệu Văn Uyển che miệng ngáp một cái, hiển nhiên là không có thói quen dậy sớm, chính là khỏe mắt dư quang đảo qua Triệu Văn Huyền đi theo bên cạnh phía sau nhếch khóe miệng một cái, gặp này tinh thần mệt mỏi, thời điểm đối với một cái so với mình không thoải mái tâm tình không hiểu nhất thời tốt lên rất nhiều.

Triệu Văn Huyền ở trong từ đường đối mặt bức tường hai ngày, trong lòng giận dữ muốn chết, Triệu Văn Tuyết còn nhỏ, Triệu Văn Uyển là cái không có quy củ, năng từ nhỏ bị Hạ di nương dạy, các dạng quy củ lễ nghi nữ công học không sót, tự hồi trong phủ là học được tốt nhất, lúc này bị Triệu Văn Uyển liên lụy, cũng không biết ma ma kia là cái dạng gì, khó khăn tay trong tay đều nhanh bị vò nát.

“Văn Tuyết, này dẫn theo cái gì a?” Triệu Văn Huyền tinh mắt, nhìn đến nha hoàn đi theo Triệu Văn Tuyết trong tay cầm một hộp đựng đồ ăn, mở miệng hỏi.

Triệu Văn Tuyết nghe vậy, thói quen thanh âm nhỏ bé yếu ớt nói “Nương dặn mang điểm tâm đặc sản Giang Nam, Hoàng ma ma là người phía nam, thích ăn.”

“Đại phu nhân thật có lòng.” Triệu Văn Huyền trên mặt cười cười, tiếp tục đi tới, trong lòng cũng là bắt đầu xao động, người là Diệp thị thỉnh, còn đáp ứng Triệu Văn Tuyết cùng nơi học, khẳng định vị ma ma kia là có bản lĩnh, chính là cùng Diệp thị kia có một tầng quan hệ, tổng làm cho nàng cảm thấy có một tia không ổn định.

Tự mình đi ở đằng trước Triệu Văn Uyển quay đầu lại nhìn nghe xong đoạn đối thoại, nghĩ cùng Triệu Văn Huyền cùng một chỗ, như vậy đối với tương lai dạy học nổi lên một tia hứng trí.

Trong Trúc Uyển, Hoàng ma ma sớm chờ nhìn thấy nha hoàn Oánh Ca theo Triệu Văn Tuyết mang hộp thức ăn, theo bên trong lấy ra điểm tâm đặt ở trên bàn sáu cạnh sơn màu đen khắc hoa, bánh bông tứ hỷ, bánh nếp vùng, đều là hương vị của quê hương mấy năm nay không thường ăn, tầm mắt đảo qua Triệu Văn Tuyết, trên mặt thần sắc lạnh nhạt nhiễm một chút thần nhiên ôn hòa.

“Tâm ý phu nhân lão bà từ rõ ràng, chắc chắn hảo hảo dạy các vị tiểu thư. Chính là theo ta xem, quy củ chỉ dùng để đến khen ngợi phẩm hạnh lộ ra ngoài, phẩm hạnh đoan trang hiểu luân thường đạo lý, không phải dùng để ép buộc người, muốn học quy củ, nhưng là không cần liều chết, có thể dụng tâm, hưởng hồ ta nhìn các vị tiểu thư trong trêu đẹp để cao thượng tài đức, thông minh lanh lợi, nhất định sẽ không kém đi.” Hoàng ma ma vừa nói tùy ý đảo qua mấy người, khi xẹt qua Triệu Văn Huyền, người sau không tự giác thẳng lưng, tựa hồ là muốn lưu lại ấn tượng tốt.

Mọi người đến, tự nhiên là bắt đầu học, Hoàng ma ma ngay từ đầu là đem trọng điểm dạy học ở trên người Triệu Văn Tuyết, nói vậy ma ma cũng thật là rõ ràng tính tình các gia đình, yêu học liền dạy, không thích học chính là lấy roi đánh phạt cũng là học không được, chính theo quan hệ Diệp thị quan tâm Văn Tuyết ít tuổi nhất vài phần. Triệu Văn Uyển vốn cùng không muốn học, nếu Hoàng ma ma là chính sách nuôi thả, nàng chống đỡ thân mình phải đi tìm cái duyên thế lại ngủ tiếp.

“Lẽ ra nữ nhi trong nhà phẩm chất đức hạnh là quan trọng nhất, dạy bảo cứ chỉ bắt quá đều là nghi thứ xã giao, khả hết thấy người ta thể diện liền thích coi trọng cái nghi thức xã giao, dù lớn dù nhỏ, làm tốt lắm chưa hẳn có người khen ngợi, làm sai giải quyết xong ngày sau bên trong không khỏi có người ngầm chê cười, tỷ muội đều là người thông minh, phải biết được giữa các việc việc nào quan trọng hơn. Văn Tuyết tuổi còn nhỏ, cần nhìn nhiều, bản thân hai vị nên tiếp tục chút.” Hoàng ma ma ân cần nói, vừa mở miệng liền đem Triệu Văn Huyền muốn nói lời nói này bắt công cấp phá hỏng.

Triệu Văn Uyển từ từ nhắm hai mắt nhỏ, cũng là ngay cả mí mắt còn cũng chưa nâng một chút, trong lỗ tai truyền tới nội dung bài giảng cũng là một phần cũng không bỏ sót, nếu thực còn nói tiếp Hoàng ma ma nói được vẫn là không sai, [nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu] đem điểm yếu đều trước chỉ ra, sau đó làm mẫu sửa đúng. Triệu Văn Huyền cùng Triệu Văn Tuyết làm không tốt, cũng không sinh khí, làm cho các nàng tự mình chậm rãi lĩnh hội.

Tâm tư Diệp thị, thu mua lòng người rõ ràng, người qua đường đều nhanh biết.

Hoàng ma ma dạy học thật tốt, lại thập phần quan tâm đề ý, giờ ngo đúng giờ làm cho người ta nghỉ ngơi, chính mình đi phòng ốc cách vách nghỉ một lát. Học mấy ngày, Triệu Văn Uyển đủ loại nhàm chán, ở trong tay áo ẩn giấu quyển tiểu thuyết giết thời gian, đương nhiên cũng không thể để người phát hiện.

Hôm nay nghỉ trưa xong, ma ma còn chưa có đến, ba người theo chỗ ngồi trong phòng tự ngồi, ước chừng Diệp thị dặn dò quá Triệu Văn Tuyết, không được đến an vị một chút, bản thân đứng lên bắt đầu luyện tập, Triệu Văn Huyền ở một bên mắt lạnh nhìn, trong đầu hiện lên đã nhiều ngày bị đả ngộ thật không công bằng.

Triệu Văn Huyền kỳ thật cũng không muốn học, nhưng lại không có lá gan như Triệu Văn Uyển, nàng cảm thấy Hoàng ma ma đối Triệu Văn Tuyết như là tắm gió xuân, đối nàng nhưng là gió lạnh thấu xương, hành vi cử chỉ thường ngày mọi thứ nhỏ đều có thể lấy ra lỗi sai, một động tác lặp đi lặp lại, ép buộc không được, thực sự ma ma còn là cổ tình, bản thân có thể nói cái gì, bị đè nén một hồi

Không biết, ma ma là đối xử bình đẳng, là Triệu Văn Tuyết tuổi còn quá nhỏ, không cần hà khắc học thành bộ dáng bấy tám phần là được, ngược lại là Triệu Văn Huyền chính mình muốn đứng đầu, tranh nhau học giỏi, Hoàng ma ma lại là cái nghiêm khắc, xem nàng nguyện ý học liền dạy nhiều hơn một ít, vốn là đối xử với nàng tốt, bản thân Triệu Văn Huyền tâm tư bất chính, sai lệch cứ thế cho là đúng.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Học Đường (2)

Trên nhuyển tháp, Triệu Văn Uyển rất là lười nhác nhìn, thỉnh thoảng liếc mắt lên nhìn một cái, chiếu lỗi hai người chọn chỗ nói hai câu, trong lòng rất có loại cảm giác thoải mái không cần đứng nói chuyện cho đau lưng.

Chính là lời nói kia ở trong tai Triệu Văn Huyền thì phải là tràn đầy ác ý, đương nhiên Triệu đại tiểu thư cũng là ép người không thêm đề ý người khác nghĩ như thế nào.

Hai người trong lúc đó sóng ngầm bắt đầu khởi động, Triệu Văn Tuyết là cái ngốc lẳng, không giống Diệp thị khôn khéo, hoàn toàn không phát giác đến, bày ra tư thái ở trong phòng chậm rãi đi lại, hành lễ, mỉm cười, đối nhân xử thế, thậm chí bung một ly trà uống một hớp nước đều cẩn thận chặt chẽ, học được cẩn thận. Từng vòng tư thái đi xuống dưới, Triệu Văn Huyền bị quấy nhiễu không làm được gì, khi tới gần bên cạnh nàng bỗng nhiên hiện lên linh quang, theo bản năng nhìn cái chân của mình ngáng đi ra ngoài.

“Ai ư” Một tiếng kêu to, Triệu Văn Tuyết chính cẩn thận cầm ly trà không kịp phòng bị, thẳng tắp đổ về phía Triệu Văn Uyển trên nhuyển tháp, người sau phản ứng nhanh, một phen túm trụ nàng đồng thời, trên người một nửa bị nước trà thấm ướt, may là ly trà lạnh, chính là bản quần áo thôi.

Triệu Văn Tuyết ở trong khuỷu tay Triệu Văn Uyển, lẳng lẳng nhìn quần áo bị ly trà làm bẩn một mảnh, hốt hoảng run run, bịt miệng liền khóc lên.

“...” Triệu Văn Uyển còn không có mở miệng đánh gãy khiến cho nàng ngừng khóc, xem nàng ở trong ngực mình run lấy bấy khóc thật đáng thương, chính mình dù thế nào đều hoài nghi nàng.

Hoàng ma ma nghe động tĩnh vào phòng, nhìn lên gặp hình ảnh chật vật này, lúc này nhủ mày “Sao lại thế này?”

“Muội muội luyện tập, không cẩn thận va chạm tý tý liền...” Triệu Văn Huyền nói nuốt lại một nửa, có ý nói được không rõ ràng xúc phạm bất chước cái nào cũng được.

Hoàng ma ma vừa nghe lại trầm sắc mặt, nàng dạy Triệu Văn Uyển học hay không là một chuyện, mà lại đem quy củ không coi ra gì đánh lên mặt nàng thật là thiếu giáo huấn, Hoàng ma ma khuôn mặt băng lãnh đảo qua Triệu Văn Uyển, ánh mắt nháy mắt lợi hại đứng lên, trong lúc nhất thời trong phòng chỉ có âm thanh Triệu Văn Tuyết nức nở mong manh.

Triệu Văn Uyển cũng không để ý Hoàng ma ma chuẩn bị thu thập mình một bên Triệu Văn Huyền chờ xem kịch vui, đem Triệu Văn Tuyết trong lòng xách đi ra, thần sắc lạnh nhạt hỏi “Người khóc, là ta đánh người, vẫn là chứ?”

Triệu Văn Tuyết sùng sốt, lập tức thút tha thút thít một chút, hung hăng lắc đầu.

“Vậy người khóc cái gì?” Triệu Văn Uyển thực tế cũng bị nàng khóc có chút đau đầu, xem đứa nhỏ này cùng con thỏ tựa như chán kinh, bộ dáng ngờ nghệch đáng thương.

“Bản... Bản” Triệu Văn Tuyết chỉ vào chỗ bẩn trên người nàng, vừa khóc đi lên, chính là ý tứ này biểu đạt rõ ràng, chính mình đem quần áo đại tỷ ty bẩn sợ ai mắng đâu, kết quả bản thân khóc lên.

Triệu Văn Uyển có chút không nói gì, ngẫm lại cá tính người nọ trước kia, khó trách Triệu Văn Tuyết sợ như vậy “Được rồi, ta lại không trách người khóc cái gì.” Dứt lời, nhẹ nhàng một phen xoa nhẹ đỉnh đầu của nàng, đem theo một tia bất đắc dĩ trấn an nói.

Triệu Văn Tuyết kêu nàng thái độ này khác thường lạc vào trong mộng, nhất thời đã quên khóc, ngây ngốc ngờ ngác nhìn chăm chăm xem nàng, theo sau mới nhớ tới dường như thay Triệu Văn Uyển biện giải nói, “Ta...ta không cẩn thận sơ suất vấp chân, không phải đại tỷ ty khi dễ ta!”

Hoàng ma ma đang muốn phát tác cũng là sùng sốt, lại nhìn Triệu Văn Uyển tầm mắt đông lạnh nhìn chăm chăm vào Triệu Văn Huyền một bên, sự tình có chút vòng vo, chợt nghe Triệu Văn Uyển lại đã mở miệng, mũi nhọn cũng là thẳng chỉ Triệu Văn Huyền.

“Này sân nói nhỏ cũng không nhỏ, cũng không có đá can vấp chân cái gì, sao em đẹp đến chỗ người liền vấp ngã đâu?”

Triệu Văn Huyền sắc mặt trắng nhợt, trên mặt vẫn còn là duy trì trấn định nói “Tỷ tỷ lời này có ý tứ gì?”

“Có ý tứ gì? Ta tận mắt gặp người ngáng chân Văn Tuyết, Văn Tuyết tuổi so với người nhỏ, học được so với người tốt hơn, người là trong lòng ghen tị thôi?” Triệu Văn Uyển há miệng nói, kỳ thật cũng không thực sự nhìn thấy, chính là lúc này cần chết nói, Triệu Văn Huyền sao có thể chạy thoát.

“Người người người... oan uổng người!” Triệu Văn Huyền mặt trắng bệch nghiêm túc quát cường kêu oan, khả trong đáy mắt vẫn là hiện tia chột dạ, dù

sao ngáng chân Văn Tuyết là chuyện thật, cũng không dám xác định Triệu Văn Uyển thực sự thấy không, câu chuyện nhất thời chuyển, chọn trái hồng mềm Văn Tuyết nói “Văn Tuyết, người nói, là người bản thân không cần thận vấp ngã, vẫn là ta ngáng chân người!”

Triệu Văn Tuyết bỗng nhiên bị chỉ ra, cũng có chút hoảng, mới vừa rồi tình cảnh kia nàng cũng không nhớ rõ ràng đến tột cùng có phải hay không bản thân vấp, xem Triệu Văn Huyền bộ dáng khí thế bức người, lại hoảng không biết nói gì cho phải, ngược lại hướng bên người Triệu Văn Uyển trốn tránh. Một màn này dừng ở trong mắt Hoàng ma ma, lại khẩn cấp ngôn từ không rõ ràng nói “Văn Tuyết, người bản thân vấp ngã liền thừa nhận, cũng đừng oan uổng ta!”

Ước chừng là bị Triệu Văn Huyền cấp hù dọa, sau một lúc lâu, Triệu Văn Tuyết mới mở miệng âm thanh nhỏ bé yếu ớt nói “Ta..Ta không biết.”

Hoàng ma ma bị Triệu Văn Huyền làm cho có chút đau đầu, nghe được Triệu Văn Tuyết nói như vậy, cũng chỉ có thể cảm thán nữ nhi này của Diệp thị quá mức đơn thuần nhất gan, bày lên thần sắc nghiêm túc, lập tức ngồi xuống chỗ ngồi chính giữa, làm cho tiểu nha hoàn bưng tới hai tập giấy và bút mực cùng hai bản [nữ tắc], nhất nhất đặt ở trước mặt Triệu Văn Huyền cùng Triệu Văn Tuyết.

“Mỗi người chép năm mươi lần, chép không xong về sau cũng không cần đến học.”

Triệu Văn Uyển liếc mắt thành thật tiến lên, nhìn Triệu Văn Tuyết lộ ra vẻ mặt toàn nước mắt, dưới đáy lòng thở dài, mở miệng cầu tình “Ma ma, năm mươi lần đối với Văn Tuyết mà nói nhiều lắm, sau nói nàng cũng là vô tâm, phạt cái mấy lần là đủ. Về phần Văn Huyền, so với Văn Tuyết lớn hơn mấy tuổi, lại không có khí độ tỷ tỷ, cãi nhau không ra thể thống gì, năm mươi lần vừa lúc để cho nàng nhớ kỹ thôi.”

“Cũng tốt, vậy y theo ý Đại tiểu thư thôi.”

Đang nói đến, Triệu Văn Huyền tay cầm bút phút chốc trở nên trắng bệch, lực đạo dường như muốn bẻ gãy, bả vai khẽ run, không cần nghĩ cũng biết kia buông xuống trên mặt thần sắc ra sao.

Triệu Văn Uyển nói xong, liền làm cho nha hoàn mang đi thay quần áo thường, trước khi đi, liếc liếc mắt một cái hai người cực khổ vùi đầu chép phạt, trong đó một cái tựa hồ có điều cảm ứng nâng đầu, chống lại tầm mắt Triệu Văn Uyển, nhất thời nhoèn miệng, trong mắt trong suốt lộ ra loại tình cảm cảm kích.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quy Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 9: Quy Củ (1)

Sắc trời gần chạng vạng, trong Thiều Niên Uyển, Diệp thị nhớ kỹ đã nhiều ngày Văn Tuyết học được vất vả, cố ý phân phó phòng bếp làm chút đồ bổ thân thể, trong cái bát sứ trắng canh xương nóng hổi, giữa bát canh trong vắt bày đặt mấy khối thịt hồng mềm mại, củ từ trắng nguyên chất cùng một ít được liệu tốt nhất phân tán sắp xếp chung quanh, dùng lửa nhỏ từ từ ninh, tẩm bổ cơ thể tốt nhất.

Này canh xương là Diệp thị tự mình trông coi hầm, Văn Tuyết cùng Nguyên Tấn, một cái học tập lễ nghi nữ nhi khuê phòng, một cái không lâu sẽ thi hương, hai cái hải từ đều cần bồi bổ thân mình mới đúng. Nàng trước kêu nha hoàn đi Mặc Uyên Cư kêu Triệu Nguyên Tấn, Triệu Nguyên Tấn đã sớm vứt bỏ sách vở chính là ôm lấy cái nha hoàn thông phòng nũng nịu lăn trên giường tiêu dao khoái hoạt, tiểu nha hoàn đi vào cửa bị Ngọc Hân canh giữ che ở bên ngoài phòng, hai người đứng ở cửa nghe “Chi chi kết kết” vang lên thanh âm giường gỗ lay động mãnh liệt, không hẹn mà cùng đỏ bừng mặt.

Tiểu nha hoàn bị sai đi chạy về nơi Diệp thị đáp lời, áp ứng nói Nhị thiếu gia vẫn còn đang dụng công học tập, không đến ăn, Diệp thị làm sao lại không nhìn không ra, vừa thấy tiểu nha hoàn hai gò má ửng đỏ, lộ ra tác phong sơ suất, chỉ biết tất cả đều là lí do, chính là không muốn phát tác.

Diệp thị lập tức kéo căng môi, ánh mắt híp lại, phân phó nói “Người lại đi Trúc uyển nhìn một cái, Tứ tiểu thư giờ học kết thúc chưa? Như thế nào còn chưa trở về?”

Nha hoàn vừa đi, Triệu mụ mụ cực kì có ánh mắt, rót ly trà cấp Diệp thị “Phu nhân trong lòng bớt buồn, Nhị thiếu gia mấy ngày đọc sách liền vất vả, nhất thời thả lỏng xuống cũng không vội vàng.”

“Hắn là cái gì tính tình ta còn không rõ ràng lắm sao, sáng mai Triệu mụ mụ người phải đi tìm cái cơ đem nha hoàn hầu hạ kia điều đến uyển của ta, cũng đỡ phải nhiều ngày Nguyên Tấn tâm không tĩnh. Thi Hương lập tức sẽ đến, không thể xảy ra sai lầm.”

Qua một lát, tiểu nha hoàn theo Trúc Uyển trở về nói “Phu nhân, Tứ tiểu thư bị Hoàng ma ma phạt chép [nữ tắc], tiểu thư còn không có chép xong, cho nên...trì hoãn một lúc.”

Diệp thị vừa nghe trên mặt lại không còn giận, như thế nào ngay cả Triệu Văn Tuyết cũng không hảo hảo nghe lời đây, Triệu mụ mụ cảm thấy có kì quái, làm cho tiểu nha hoàn đem sự tình hoàn toàn chính chính nói rõ ràng. Nghe xong nguyên do, Diệp thị đột nhiên tức giận vỗ bàn “Khá lắm Hạ di nương dạy dỗ nữ nhi mãnh liệt, thế nhưng khi dễ nơi này của ta.”

“Lão nô đã nói Tứ tiểu thư tính tình thuần hậu, nhất định sẽ không vô duyên vô cớ chộc ma ma, nguyên lai là Tam tiểu thư kia không nên thân làm hại,

thượng bất chính hạ tắc loạn, Hạ di nương nàng chính là cái không quy củ dạy dỗ nữ nhi có thể có cái gì quy củ? Lão nô chính là đau lòng tiểu thư chúng ta, làm cho một cái thứ xuất khi dễ như vậy.”

Diệp thị một đôi mắt đỏ hồng vì tức giận “Triệu mụ mụ, ngươi đi Lan Uyển thỉnh Hạ di nương lại đây.”

Triệu mụ mụ cau lại mày thưa, nhắc nhở nói “Nhưng là...chỗ lão gia...”

Từ khi Hạ di nương sinh Thụy Ca Nhi, địa vị trong phủ hiển nhiên cao một bậc, Triệu Hoàn Thịnh lại thiên vị sủng ái, nhớ kỹ Thụy Ca Nhi còn nhỏ, làm cho Hạ di nương giảm đi kia quy củ, liền chỉ hoàn toàn ở trong uyển chính mình, không cần lại hướng Diệp thị nơi này chạy đến hầu hạ thỉnh an.

“Lão gia nơi đó ta sẽ nói.”

“Nhưng mồm miệng Hạ di nương kia lợi hại, lão nô sợ...”

“Ngươi mang theo vài cái hộ vệ tuổi trẻ lực lưỡng đi qua, nàng trong lời nói nếu lấy lão gia chặn ngươi, ngươi liền nói Hạ di nương nàng trước đó vài ngày chộc lão thái thái mất hứng, ta làm nữ chủ nhân quốc công phủ quân giáo không nghiêm, muốn một lần nữa cho nàng lập quy củ, dạy cái giáo huấn nếu là nàng còn dám phản kháng, ngươi trực tiếp làm cho hộ vệ đem nàng lại đây, ta thật muốn nhìn nàng một cái di nương còn dám giờ giọng như thế nào.”

“Là, phu nhân.” Triệu mụ mụ thanh âm sáng ngời, dựa theo phân phó dẫn người đi Lan Uyển.

Triệu mụ mụ vừa đi không lâu, Triệu Văn Tuyết đã trở lại, cúi đầu vào phòng, nhìn thấy một bàn đồ ăn ngon, bụng trước không chịu được thì thảm kêu lên. Diệp thị nháy mắt trên mặt nhu hòa đứng lên, đau lòng ôm Triệu Văn Tuyết “Chuyện hôm nay nương đều nghe xong, nhất định sẽ không để cho ngươi nhận oan uống ủy khuất.”

“Nương, ta đói bụng.” Triệu Văn Tuyết hữu thanh vô lực bĩu môi, nguyên bản còn không cảm thấy thế nào, Diệp thị ôm liền cảm thấy ủy khuất muốn khóc, dù sao vẫn còn con nít, hôm nay có điểm dọa.

Diệp thị cười cười, phân phó nha hoàn bưng tới chậu nước, tự mình giúp Triệu Văn Tuyết lau tay, không được gì tay nhỏ bé non mềm còn dính không ít mực nước, trên lòng bàn tay cầm bút còn giữ tinh tế dấu vết, lại đau lòng, trong lúc lơ đãng vừa nhắc đầu vừa lúc nhìn thấy Hạ di nương sắc mặt lạnh nhạt vào phòng.

Hạ thị bước chân nhẹ nhàng đi vào trước mặt thỉnh an “Đại phu nhân.”

Diệp thị tức giận, một phen ném khăn tay trong tay còn đang đọng nước trong chậu, nước bắn lên như bông hoa bắn tung tóe, bắn đến cổ tay áo Hạ di nương, ướt một mảng lớn. Hạ di nương xem liếc mắt một cái ý phục của mình, cảm mỗi chịu đựng, trên mặt lại đen một tầng, Diệp thị thu lại thân sắc không còn giận chính là không cho nàng hành lễ đứng lên.

Hạ di nương biết nàng là có tâm làm khó dễ, trên đùi bắt đầu mỏi nhừ, liền tự động đứng lên.

“Quả nhiên là cái không quy củ, ta cho ngươi đứng lên sao?” Diệp thị liếc nàng, áp chế không được tức giận.

“Là Nguyệt nương không hiểu quy củ, nhưng phu nhân bảo ta đến như vậy cũng là việc bé xé ra to thôi.” Hạ di nương ngoài miệng nói như vậy xong lại bày ra bộ dáng vô vị. “Trước đó vài ngày mặc dù chộc giận lão thái thái, nhưng là không tính là cái gì sai lớn, lão thái thái phạt, lão gia khi đi trong uyển thăm ta cũng răn dạy, hướng hồ Thụy Ca Nhi còn nhỏ, không ly khai mẹ ruột, vạn nhất xảy ra việc...” Trong lòng nàng nuốt một ngụm, lấy lão gia cùng Thụy Ca Nhi áp chế Diệp thị.

Diệp thị lạnh lùng cười đi qua tiến lên đánh một cái tát “Chỉ cần ta một ngày là quốc công phu nhân, ta muốn lập ngươi quy củ, ngươi phải chịu, còn dám lăm miệng.”

Hạ di nương bụm mặt ngăn ra, im lặng, nhưng là hận thấu thân phận di nương của nàng.

Diệp thị đứng lên lôi kéo Triệu Văn Tuyết ngồi trên cái bàn, Hạ di nương đứng ở bên cạnh, trong lòng cũng là đem Diệp thị mắng trăm lần, cùng với đến trước mặt lão gia như thế nào tố cáo hôm nay ủy khuất, chính là trước mặt phải tuân thủ, cắn răng hầu hạ.

“Ngươi liền hầu hạ Văn Tuyết ăn cơm, canh xương kia cấp Văn Tuyết uống nhiều một chút.”

Hạ di nương cầm lấy cái bát thật chặt, trên mặt đau đớn nóng rát, hận không thể bóp nát, nhưng nàng dù sao cũng là thiếp, thế nào có năng lực, một chút xuống dưới, sắc mặt trước đen, nàng đều hận không thể cắn chết người nọ trên chủ tọa.

Triệu Văn Tuyết đã sớm đói bụng, có thể tưởng tượng đã nhiều ngày bắt đầu học lễ nghi, lại sợ Diệp thị răn dạy chính mình, liền bày tư thái nhân nhã mở miệng nhỏ nhắn chậm rãi nhai nuốt, tốn không ít thời gian.

Trước khi đi, Hạ di nương nghiêng thân mình vì Diệp thị rót trà, Diệp thị từ trên cao nhìn xuống, trong lòng thoải mái không ít, “Trở về thôi, hảo hảo làm cho Văn Huyền học ít quy củ, hôm nay chộc ma ma, lại không có bộ dáng thứ tử, cũng không biết là học ai? Nếu còn là như vậy bản thân ta là chủ mẫu như thế nào yên tâm cho ngươi mang theo Thụy Ca Nhi.”

Hạ di nương mặt đỏ lên, bị tức giận sưng sò, lên tiếng trả lời “Là”, Diệp thị mới khoát tay làm cho nàng rời đi, Hạ di nương thầm nghĩ hôm nay việc này quyết sẽ không xong như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Quy Củ (2)

Lúc này Triệu Văn Uyển đã sớm trở về sương phòng trong uyển, đi học lễ nghi đã nhiều ngày, Triệu Văn Uyển lên phân phó qua Bảo Thiên canh giữ phòng ở của nàng, trừ bỏ Tuyết Nhạn, còn có ai còn nghĩ tiến vào phòng này hoặc là ở bên ngoài phòng lên lút đều phải nhớ kỹ báo cho nàng, nguyên nhân vẫn là mấy ngày trước chuyện ra phủ thiếu chút nữa bị phát hiện, đến tột cùng là trong uyển nàng, vẫn là bên ngoài đến, tổng yếu bắt được mới an tâm.

Hôm kia Triệu Văn Uyển cái giống trống khua chiêng hướng khổ phòng làm một cái hòm gấm được trang trí hoa văn hình cánh hoa nhiều màu. Lại muốn một khối khóa lớn, chỉ nói là trọng yếu này nọ, khóa tốt nhất.

Quả nhiên hôm nay cái hòm kia bị người cấp động qua, cho dù để trở về chỗ cũ, nhưng nàng lưu lại mấy chỗ son ấn rất nhỏ lại không có.

Triệu Văn Uyển rửa mặt xong ngồi ngay ngắn ở trước gương trang điểm, theo một cái hộp tinh xảo lấy ra hương cao lau sạch ở trên mặt, Bảo Thiên ngồi xổm ở một bên cho nàng chải tóc. Triệu Văn Uyển tự kiểm tra này nọ thần sắc trên mặt bắt đầu có chút mất tự nhiên.

“Hôm nay phòng này của ta có ai đã tới?”

“Kim Điệp tỷ tỷ ban đầu hầu hạ tiểu thư, bắt quá là nô tỳ thỉnh nàng vào.” Bảo Thiên cũng không dám giấu diếm, thành thật chiếu theo nói.

“Nàng tới làm gì?” Triệu Văn Uyển nghe vậy một hồi, có chút ngoài ý muốn.

“Ta chưa từng thân cận hầu hạ quá tiểu thư ngài, quy củ phòng trong, nhiều thứ không hiểu lắm, vốn là muốn hỏi Tuyết Nhạn tỷ tỷ, vừa vặn gặp gỡ Kim Điệp tỷ tỷ. Nàng ban đầu là đại nha hoàn hầu hạ tiểu thư ngài, nghĩ vì tiểu thư làm chút sự tình, Tuyết Nhạn lại là bị thương, ta liền làm phiên Kim Điệp cùng ta cùng nhau thu thập phòng trong của ngài.”

“Người nói là Kim Điệp vào phòng của ta, là người đi tìm, vẫn là nàng nhìn thấy người khó xử đưa ra phải giúp việc?”

“Kim Điệp hẳn là hảo tâm.”

Triệu Văn Uyển nghe ra đến ý kia, híp mắt không biết suy nghĩ cái gì?

Bảo Thiên thấy nàng mặt mày nhanh nhú, sợ tới mức vội vàng dập đầu giải thích nói “Nô tỳ biết sai rồi, không nên làm cho Kim Điệp đã bị xuống làm tam đẳng nha hoàn lại tiến nội thất.”

Triệu Văn Uyển suy nghĩ lại bay toán loạn, cũng không có để ý tới Bảo Thiên, từ từ nhớ lại kịch bản cùng nội dung trước giai đoạn quay phim, nàng nhớ rõ ràng thời điểm nàng quay phim đại nha hoàn đi theo còn giống như là Kim Điệp, kia sự việc đã muốn là Triệu Văn Hi trở về, nếu hiện tại Kim Điệp xuống làm tam đẳng nha hoàn, như thế nào thực sự lại thành đại nha hoàn của nàng đâu?

Này trung gian đã xảy ra cái gì, vẫn là kịch bản đã xảy ra nghịch chuyển, Triệu Văn Uyển không có đầu mối. Chính là bên người nàng chưa không được người có dị tâm, bắt luan người này mục đích là gì, chịu ai sai khiến, đều không thể lưu.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: 10: Gây Trở Ngại (1)

Thời gian qua có xu hướng gió yên sóng lặng sống tại bình thân, chính là phần này bình thân ở giữa lại ẩn nấp sóng ngầm, không biết đến khi nào sóng gió nổi lên. Tuần của giữa tháng mùa hè chính là ngày sinh Triệu Hoàn Thịnh, đây chính là sự kiện lớn không thể khinh thường, mặc dù hãy còn sớm, nhưng trong các viện đều hăng hái chuẩn bị xong, chờ đợi mở ra nổi bật.

Tại đây tình hình rơi xuống, nên ăn nên ngủ Triệu Văn Uyển liền càng đặc biệt, trải qua chuyện vỡ đầu Tuyết Nhạn cùng Triệu Văn Uyển có vài phần thân cận nhìn không được hào tâm nhắc đến vài điểm, nhận được cũng là người sau trả lời qua loa có lệ, chỉ có thể bắt đầu từ bỏ.

Không biết, cũng không phải Triệu Văn Uyển không để ở trong lòng, mà là quá để ý, loại chuyện lớn này phải làm thật ẩn tượng còn phải thật nổi bật mới được, lẽ vật kia liền tuyệt đối không thể làm theo phong cách tầm thường, lại để lại trong lòng Triệu Hoành Thịnh, quả thật Triệu Văn Uyển nhanh nghĩ đến hồng đầu.

Ban đêm, trăng sáng sao thưa, trước cửa sổ treo màn trúc tinh tế, bốn góc ghim chặt, bức vẽ mát mẻ, lại không bị muỗi làm phiền, Triệu Văn Uyển mơ mơ màng màng tỉnh dậy đi tiểu đêm, mơ hồ xem đến bên ngoài đầu cửa sổ có bóng người chớp lên, phút chốc khôi phục mấy phần tỉnh táo.

Đêm dài vắng người, mọi nơi một mảnh yên tĩnh. Triệu Văn Uyển đi giày vào, động tác cực nhanh ra cửa, bên ngoài vẫn chưa thấy nha hoàn gác đêm, một băng ghế nhỏ lơ lửng dưới ánh trăng, phản xạ ánh sáng yếu ớt.

Hôm nay buổi tối trực đêm. ....là Kim Điệp ?

Triệu Văn Uyển nhìn chăm chú ghế nhỏ kia trong chốc lát, chợt nghe cách đó không xa truyền tới tiếng nói nhỏ, ánh mắt chợt hiện thâm thúy, lập tức vụng trộm theo thanh âm sờ soạn đi qua.

Một góc tường viện, hai cây hòe cao ngất thấp thoáng đan chéo nhau, vừa vặn có thể làm cho người ta ẩn nấp bên trong, ánh trăng nhẹ nhàng, theo góc độ Triệu Văn Uyển nhìn đi qua, vừa vặn đem thân hình của hai người nhìn rõ ràng. Nữ tử ăn mặc quần áo nha hoàn ngẩng mặt, vẻ mặt ái mộ nhìn nam tử bên cạnh.

Chỉ nghe nam tử kia đề thấp thanh âm, hơi có chút không kiên nhẫn mở miệng “ Có việc thì mau nói! Mạo hiểm trèo tường lại đây bị bắt cũng là bị trách phạt rất lớn? Đến tốt cùng là chuyện gì mà phải gấp?”

Kim Điệp cắn môi, cũng là úy khuất, hốc mắt ngân ngấn nước mắt ô ô nuốt nước mắt nói “ Ta cũng vậy thực sự không có cách nào khác, ta.....ta nguyệt sự chậm mấy ngày, nếu còn chưa tới, mấy người trong phòng chắc chắn sẽ nghi ngờ!”

Nam tử nhất thời sắc mặt thay đổi, hiện lên vẻ mặt khẩn trương hỏi “ Chính là chậm mấy ngày, người sao có thể xác định là...”

“Ta nguyệt sự luôn luôn thực chuẩn, hơn nửa tháng trước người....Muốn vài hồi.” Kim Điệp nói xong trên hai má nhiễm tầng ửng đỏ, nhưng vừa nghĩ tới sẽ đối mặt với hậu quả, lại luống cuống lên, cầm lấy tay áo hấn lo sợ không yên nói “Triệu đại ca, chúng ta nên làm cái gì bây giờ a?”

Người sau mạnh mẽ rút tay áo, sắc mặt khó coi nói “Ta như thế nào biết, làm sao bây giờ!” Nhìn Kim Điệp thần sắc kinh ngạc, một lát sau nam tử giọng điệu hòa hoãn “Chuyện này tuyệt không thể làm cho người thứ ba biết. Điệp Nhi, người yên tâm, mặc kệ như thế nào ta đều phụ trách với người, cũng nhận lời qua muốn cho người sống những ngày tốt nhất. Chính là...Người cũng biết ta thật vất vả mới đi đến vị trí này, trước mắt đứa nhỏ không phải thời điểm đến...”

Kim Điệp cũng có chút ghen ngào, bị hấn ôm trong ngực nhỏ giọng nức nở.

“Sáng mai ta đi ra ngoài làm việc, mang thuốc về đem đến, mau chóng đem đứa nhỏ bỏ đi thôi.” Nam tử ôm Kim Điệp, lời nói nhu tình cùng trên mặt thần sắc âm lãnh hoàn toàn bất đồng, chỉ tiếc Kim Điệp vui đầu vào trong ngực hấn không nhìn thấy, khóc càng lợi hại.

Trên mặt nam tử hiện lên một chút phiền toái, một tay vỗ về phía sau lưng nàng nói “Đừng khóc, vẫn là đợi đến ngày kia, còn ở góc viện này gấp mặt, ta tiến vào mang thuốc cho người, mấy ngày này người cũng an phận chút, đừng làm cho người trong phòng người nhìn ra manh mối. Được rồi, ta cũng nên đi, người chạy nhanh trở về.”

Kim Điệp tựa hồ là được trấn an, dần dần thu lại tiếng khóc, lau lệ, cuối cùng vẫn là không cam lòng hỏi “Người này là tâm phúc bên người đại phu nhân, ta cũng thay nàng làm không ít chuyện, người nói xem chúng ta đi cầu xin nàng, có thể hay không thả chúng ta một con đường sống.”

“Người điên rồi sao!” Nam tử lúc này trợn tròn mắt, hung ác mà liếc nàng “Trong phủ rất không chấp nhận việc quan hệ bất chính, liên quan đến tính mạng, người sao có thể ngây thơ như vậy!”

Kim Điệp bị thái độ của hấn làm kinh sợ, sau một lúc lâu lại rơi nước mắt lắc đầu, ý bảo chính mình sẽ nghe theo lời nói của hấn. Sau khi được cam đoan, một đạo bóng đen trèo tường đi ra ngoài, còn lại Kim Điệp cảm xúc khó khăn mà ổn định lại, đứng dưới bóng cây gạt lệ.

Triệu Văn Uyển xoay người trở về phòng, quay lại không người nào phát hiện. Hơn nửa đêm thấy một hồi tra nam nữ si tình diễn bi tình, vẫn còn có chút ngán, bất quá lại giải quyết được phức tạp mấy ngày liền của Triệu Văn Uyển, cũng không thể xác định người có dị tâm trong uyển là Kim Điệp.

Hiện tại dường như chân tướng đã vén lên rất rõ ràng, người bên cạnh Điệp thị đích thực năng lực cao, thông đồng tiểu nha hoàn trong viện của nàng, người nọ thật đúng là suy nghĩ hao tâm tổn trí, nàng nên đáp lễ như thế nào cho tốt đây?

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Gây Trở Ngại (2)

Hôm sau, Bảo Thiên như thường lệ tiến vào hầu hạ Triệu Văn Uyển rửa mặt, lại nhìn thấy hai vết thâm đen dưới đáy mắt Triệu Văn Uyển, chính là thần thái trên mặt phản chấn, bộ dáng tâm tình tựa hồ rất tốt.

Tuyết Nhạn bụng bữa sáng đi đến, để qua trên bàn, ở giữa một lồng hấp bánh bao nóng hôi, chung quanh đặt đĩa bánh xốp bột ngô nhân đậu đỏ, còn có một chút cháo với hai loại mặn và ngọt, cháo bí ngô vàng cùng cháo nấm hương thịt gà, tương đối là phong phú.

Bảo Thiên thay Triệu Văn Uyển chải một búi tóc tiểu lưu vân, trên cằm một đôi châu hoa khắc san hô xanh biếc thật ngọt ngào, phối với trang phục màu xanh tươi mát thêu nhành cây hoa cỏ vào mùa thu cùng áo sa mỏng, trên cổ tay một bên đeo một chiếc vòng tay bạc vang lên leng keng một bên đeo vòng tay ngọc bích, giống như một đóa hoa ngọc lan màu xanh nhạt, tuy rằng ánh vào mắt toàn màu xanh, nhưng cũng không ảnh hưởng đến mỹ mạo của Triệu Văn Uyển.

“Nhìn tiểu như là ban đêm ngủ không ngon, muốn hay không nô tỳ đi Trúc Uyển xin phép cho ngài, ngài lại ngủ nhiều một lát?”

Tuyết Nhạn nghe vậy hiếm thấy nói xen ngang mà lên tiếng “Buổi sáng nghe tỳ muội Minh Nhữ Uyển nói, Thái phu nhân cùng lão gia một hồi dùng qua bữa ăn sáng sau đó muốn đi Trúc Uyển, ước chừng là muốn đi xem các tiểu thư học được như thế nào.”

Triệu Văn Uyển gật đầu “Ta sau đó liền đi qua.” Dứt lời liền chuyển tâm ăn cơm. Đang êm đẹp muốn nghiệm thu thành quả, liên hệ tình hình nhiều ngày nay trong Lan Uyển Hạ thị không cần thiết phải đình chỉ, Triệu Văn Uyển dưới đáy lòng lại cảm khái hai cái nữ nhân này thật có thể đầu đi đầu lại.

Hạ di nương mấy ngày trước đây bị Diệp thị lập quy củ không sáng khoải, phỏng chừng là muốn Triệu Văn Uyển ở trước mặt lão thái thái cùng Hạ thị biểu hiện, giành được cái khách lễ, lại làm cho Diệp thị nhìn một cái rốt cuộc ai mới là đề ra đũa nhỏ không quy củ. Nàng làm thiếp thất ở bên ngoài không dám cùng Diệp thị hô hoán, nhưng nàng đối với hai cái hài tử mình dạy dỗ có chút tự tin.

Giờ mọ vừa qua khỏi, Triệu Văn Uyển bước vào Trúc Uyển, nhìn đến chủ tọa Triệu Hoàn Thịnh che giấu sắc mặt cứng ngắc, lão thái thái bên cạnh đang lôi kéo Hoàng ma ma nói chuyện, hiển nhiên nàng là người cuối cùng đến, Triệu Hoàn Thịnh không hề giận liếc mắt đi qua xem một cái, Triệu Văn Uyển chỉ coi như không thấy được, cùng Văn Uyển và Văn Tuyết song song đứng ở cùng nhau, như thể kiểm nghiệm lễ nghi mà bắt đầu.

Diệp thị nhẹ nhàng ho khan một tiếng, Triệu Văn Tuyết còn có chút mơ hồ đột nhiên giật mình một cái, như vậy dựa theo Hoàng ma ma dạy, thật cẩn thận vì mấy người dâng trà, niên kỉ bảy tám tuổi ần ần lộ ra vài phần trầm ổn.

Triệu Hoàn Thịnh nhìn sắc mặt hơi nguôi giận, bụng nước trà nhấp một ngụm. Triệu Văn Uyển tự nhiên cũng không cam lòng lạc hậu, sau khi cung kính lễ nghi xong, được phụ thân cho phép, nhẹ nhàng chậm rãi đi đến trước chỗ ngồi bản thân, sau xoay người hai chân bước thành bước nhỏ đi hình chữ T, phải trước trái sau, hai đầu gối khép lại đồng thời thân trên nghiêng về phía trước, ngồi xuống.

Triệu Hoàn Thịnh nhìn Triệu Văn Uyển rất có phong phạm tiểu thư khuê các, thật là vừa lòng, không khỏi khen một câu “Àn, không sai”

Lão thái thái cũng là vừa lòng cười nói “Vẫn là ma ma dạy thật tốt a, nhìn một đám này quả thật có khuôn có dạng.” Cũng không khen riêng Triệu Văn Uyển.

“Triệu đại nhân làm quan thanh minh, phẩm hạnh làm việc chính trực, xưa nay ở kinh thành cũng có nghe nói, nay con cháu cả sảnh đường, thiếu gia tiểu thư quý phủ bình thường đều đẹp như ngọc lại cao quý tài đức, lão thái thái thực sự phúc khí!” Hoàng ma ma mỉm cười nói.

Triệu Văn Uyển lặng lẽ nhìn thoáng qua trong mắt phụ thân là vừa lòng, cùng ở khi tiếp xúc đến Triệu Văn Uyển thần sắc lại cứng rắn lạnh nhạt lên, tùy theo nhìn về phía Triệu Văn Uyển, không khỏi vài phần ý tứ hàm xúc xem kịch vui, nàng thực sự muốn nhìn một cái này ngu xuẩn đi học chỉ biết ngủ phải như thế nào xong việc!

Triệu Văn Uyển đối mặt với các loại tầm mắt không giống nhau dừng trên người mình nàng không để ý lắm, thuận theo thu lại cổ nhàn hạ kia bắt đầu diễn xuất, khí chất quanh thân biến đổi, mặt hướng về phía mấy người ngồi ở trên, tay để ngay ngực ở ngực, nhưng ở phía ngực trái, chân phải chống đỡ phía sau, thông thả mà trang trọng quỳ gối và cúi đầu, nói tiếng vạn phúc

Động tác hành lễ sinh động lưu loát mây bay nước chảy, cực kỳ phù hợp quy củ, tìm không ra một chút tí vết nào. Trừ bỏ Thái phu nhân tràn đầy vui vẻ ngoài dự đoán, những người còn lại là một bộ thần sắc gập quỵ, nhất là Triệu Hoàn Thịnh ở chỗ Hạ thị nghe nói việc làm gần đây của Triệu Văn Uyển, trên mặt rõ ràng là kinh ngạc.

Triệu Văn Uyển cúi đầu cong cong khoe miệng, lộ ra chút tự đắc.

Lúc trước diễn [Truyền kì Phi Nguyệt] là bộ phim cổ trang bối cảnh lịch sử lâu năm, lời kịch rắc rối khó nói, quy củ lễ nghi rườm rà, cho nên diễn viên của đoàn làm phim cơ hồ đều phải tiến hành huấn luyện chuyên nghiệp dài đến tận nửa năm liền, quá trình lặp lại buồn tẻ, Triệu Văn Uyển chịu đựng xuống dưới về sau mấy thứ này giống như là khắc ở trong xương cốt, hiện tại chỉ là nàng có nguyện ý lấy ra dùng lần nữa hay không thôi.

Lúc sau, tựa như là cùng hoàn thành nhưng Triệu Văn Uyển đích thực trình diễn xuất sắc, Triệu Văn Tuyết vì tuổi nhỏ đích thực không học được tư thế, Triệu Văn Uyển có thể, mà Triệu Văn Uyển chỉ học được bề ngoài lại không thể so sánh với Triệu Văn Uyển trước kia khắc khổ học. Trọng yếu hơn

một chút là, ở trong mắt mọi người Triệu Văn Uyển là đồ vô dụng nâng còn không dậy nổi, mặc dù là hiện ra một chút tài năng, vậy cũng là biến hóa thật lớn.

“Chiều ta xem một lượt, vẫn là Uyển nha đầu học được tốt nhất, nhất định tổn không ít công phu, đến đến đến, đến gần ta coi xem.” Lão thái thái đem người gọi đến bên người, một chút liền đau lòng “Nhất định là ban đêm cũng không nghỉ ngơi, xem mắt sung này, Dương mụ mụ đi phòng bếp hâm ít canh tổ yến cùng câu kỷ (vị thuốc Đông y), tuổi này thân mình là rất quan trọng.”

Triệu Văn Uyển ngồi kề bên người lão thái thái, một bộ dáng nhu thuận cũng không phủ nhận, nhìn xem những người biết rõ tình hình có lẽ là hận nghiền răng

“Cho nên nói này, tai nghe chưa chắc thật, Uyển nha đầu của ta như vậy khắc khổ, còn để cho người ta ở sau lưng nói, thật coi là nằng không có nương đau lòng sao!” lão thái thái nói chuyện vòng vo, rồi đột nhiên sắc bén lên.

“Mẫu thân” Triệu Hoành Thịnh một bên cẩn thận nói ra tiếng.

Vốn là muốn mở miệng nói ra tình hình thực tế Hoành ma ma nghe vậy cũng là im lặng, lão thái thái cung chiều là rõ ràng, lại nói Triệu Văn Uyển quả thật có khả năng là học tốt nhất, giờ phút này, cũng cảm thấy đối vị Đại tiểu thư Triệu gia ánh mắt hơn vài phần bất đồng dĩ vãng.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chương 11: Đại Ca (1)

Hoành ma ma ở Định quốc công phủ tính ra ở hai mươi ngày có dư, đến gần cuối tháng, được lão thái thái ban cho thật nhiều cùng chờ từ biệt, ba vị tiểu thư Triệu gia huấn luyện xem như biểu lộ được một phần.

Ngày sinh Triệu đại lão gia là do một tay Diệp thị xử lý quyết định, Hạ thị đi chỗ lão thái thái năn nỉ khóc nháo, nghĩ muốn dính vào một chân, nhưng không được như mong muốn, trong lòng không thoải mái mà gầy vò không ít chuyện, chính là còn nháo như thế nào đều ở trong Lan Uyển, không dám mà nháo đến chỗ người khác.

Chuyện lễ vật sinh nhật nên lập kế hoạch chi tiết, nhưng Triệu Văn Uyển như cũ không có một chút ý tưởng, này có thể sử dụng tiền mua đồ vật nhất định không thiếu, nằng muốn đưa ra cái thật là độc đáo. Nghe Bảo Thiên nói, sáng sớm Triệu Văn Huyền liền bắt tay vào chuẩn bị, thêu một bức “Một đường vinh hoa” cuộn vải bố thật dài ở giữa một đàn cò trắng trắng cánh bay lên trời, bên dưới lấy hoa sen nở rộ tô điểm cho bức thêu, ngụ ý vô cùng tốt.

“Năm vừa rồi lễ vật của tiểu thư đều là nghe theo Đại thiếu gia làm cho, năm nay bản thân ngài lo lắng, thực sự nghĩ không ra, ngài có thể thỉnh giáo Đại thiếu gia” Bảo Thiên lúc trước một bộ dáng không quan tâm, nhưng lúc này thật ra có chút hoảng, Tuyết Nhạn đề cập qua hai câu, dù sao cũng là tiểu thư nhà mình, cũng không nguyên để tiểu thư khó xử đi, liền đúng mực tiếp tục nhắc nhở

Triệu Văn Uyển nghe vậy sững sốt, là hoàn toàn không nghĩ tới Đại tiểu thư Triệu gia trước kia không để ý đến trình độ này, cũng khó trách Triệu Hoành Thịnh không thích nằng, thiên vị Triệu Văn Huyền.

Còn có đại ca kia cùng nằng chung một mẫu thân, rõ ràng là Đại thiếu gia con vợ cả ở trong phủ cũng không có cảm giác tồn tại, thế cho nên chính mình thiếu chút nữa xem nhẹ sự tồn tại của hắn. Cháu ruột trưởng tử Định quốc công phủ, từ nhỏ thông minh hơn người, ba tuổi đọc thơ, năm tuổi làm văn, bảy tuổi đỗ tú tài, cũng là năm ấy gặp biến cố, sau một hồi bệnh nặng thân thể cực kì suy yếu, ốm đau triền miên. Năm ấy ngay cả oa nhi đính hôn từ nhỏ cũng chối từ, đối Triệu Nguyên Lễ có thể là thật lớn nhục nhã, lão thái thái rất là phẫn nộ, còn nói “Gia đình bọn họ chính là bội bạc, không qua lại cũng thế.”

Quốc công phủ cùng gia đình kia bởi vậy liền chặt đứt lui tới, nói đến gia đình kia cũng là cùng quốc công phủ tương đối thế gia vọng tộc có tiếng, hai nhà kết làm quan hệ thông gia, ở trong triều đình chỉ biết càng thêm cùng cố quyền thế, chỉ tiếc Triệu Nguyên Lễ bệnh...Lâu ngày, trong kinh có đồn đãi vì quá mức trí tuệ mệnh số tồn thất, thậm chí có lời đồn không rõ ràng khắc chết mẫu thân, lại nói nữa cũng chỉ cảm thán một tiếng đáng tiếc thôi.

Kết cục Triệu Nguyên Lễ không khó đoán, từ nhỏ cực kì nổi bật, sau gặp biến cố. Đối với hắn đã kích là có thể nghĩ đến, khát vọng nhiệt huyết một hồi thành không tương, buồn bức không vui mà chết. Triệu Hoành Thịnh từ nhỏ sùng ái, sau lại thương xót hắn, chính là dần dần phần chờ mong kia chuyển tới trên người Triệu Nguyên Tấn, liên quan đến Triệu Nguyên Lễ chủ ý cũng tựa như ít đi, mà Triệu Văn Uyển thân nhân cùng huyết mạch duy nhất, một lòng một dạ nhào vào trên người Cố Cảnh Hành, làm sao lo lắng đại ca nằng...

Triệu Văn Uyển trầm mặt thần sắc thay đổi liên tục, cuối cùng thở mạnh ra một hơi, mở miệng nói “Làm cho Bách Linh làm điểm tâm nhẹ ăn ngon, chúng ta đi Thanh Phong Cư.”

Thanh Phong Cư, vừa vào cửa là ruộng ngô đồng lớn che cả bầu trời, trong sân nhỏ là ba gian nhà cùng kiểu dáng, bố cục Trúc Tương Phi Uyển không kém bao nhiêu. Trong viện trồng đầy cây chuối xanh biếc, làm cho ngày hè chói chang thêm vài phần u lạnh.

Gã sai vật đang ở trong viện quét rác nhìn người tới, rất là kinh ngạc nhanh chóng tiến lên thỉnh an. Triệu Văn Uyển nhìn bốn phía xung quanh, thực sự vắng vẻ quá...

“Trong viện này như thế nào liền chỉ có một mình người?”

“Bẩm báo Đại tiểu thư, Đại thiếu gia thích thanh tĩnh, đuổi đi những người hầu hạ lúc trước, chỉ lưu lại tiểu nhân cùng một bà tử và một nha hoàn, bà tử trong nhà có chuyện xin phép nghỉ một thời gian. Đình Hương đi phòng bếp làm điểm tâm cho Đại thiếu gia, giò com đã qua hai khắc, lúc này khẳng định đói.” Gã sai vật là cái thông minh, nói rõ ràng, cũng có một chút đau lòng chủ tử nhà mình.

Triệu Văn Uyển sáng tỏ, lập tức dẫn đầu đi vào trong phòng, vòng qua tám bình phong đến chính đường, gấp cửa sổ đều cô quái bị bịt kín, khiến cho đá cẩm thạch màu xanh nước biển lộ ra vẻ u trầm thâm lãnh. ... Trong phòng bày biện đơn giản, lộ ra văn nhã, chính là cửa sổ bịt chặt, giấy dán cửa cũng phá lệ dày, khiến cho ánh mặt trời cơ hồ không có cách nào tiến vào soi sang, cho nên mặc dù bên ngoài là giữa mùa hè thời tiết nóng như lửa, trong phòng vẫn là khí lạnh đánh úp vào người.

“Đại ca?” Triệu Văn Uyển không tự giác nhíu mày, hướng người trên giường gọi một tiếng.

Trên giường người nửa dựa vào giường mắt mở yếu ớt, mặc quần áo trong trắng như tuyết, tóc dài vấn lên, dùng một cây trâm cắm ở sau đầu còn lại liền thả xuống, tùy ý rơi trên giường hẹp, ánh sáng mờ mờ rơi xuống khuôn mặt tuấn mỹ không có biểu tình gì, thần nhiên lên tiếng đáp.

Triệu Văn Uyển trên mặt đầu tiên là kinh ngạc một chút, đại khái là liên quan đến lâu ngày không thấy ánh mặt trời, tái nhợt gần như trong suốt, nổi bật là trong đôi mắt đen sáng ngời trí tuệ như ngôi sao tỏa sáng, hai người tướng mạo đều kế thừa ưu điểm Thẩm thị, người từng gặp qua dung mạo huynh muội bọn họ đều nói, một người giống như hăng nga trên cung trăng, một cái phảng phất như trích tiên từ trong tranh.

Thẳng đến khi truyền đến tiếng đối phương có ý ho nhẹ, Triệu Văn Uyển mới xấu hổ thu lại tầm mắt, kêu Bảo Thiên lấy đồ ăn từ trong hộp đựng đồ ăn, để trên bàn gỗ bên cạnh giường, canh đậu hũ gạch cua non mềm, thịt gà ướp lá trà và củ sen chua ngọt, còn một bát canh hạt sen bách hợp, đúng là thanh lọc cơ thể giải trừ nóng bức.

Triệu Nguyên Lễ khó hiểu nhìn về phía nàng, Triệu Văn Uyển bung chén com Bảo Thiên xới cho thật tốt, mặt ửng đỏ, có chút không được tự nhiên dường như là che giấu, cường ngạnh nói “Đại ca, ăn com”

“...” Triệu Nguyên Lễ nhìn một thìa com trắng kia đưa đến bên miệng, trong lòng mắt chuyển qua một chút thâm ý, lập tức lạnh nhạt mở miệng “Ta thân thể còn không có hư nhược đến phần trên.”

Lấy ra bát com trong tay nàng, Triệu Nguyên Lễ chính mình chậm rãi dùng com. Xem cẩn thận, còn có thể nhìn ra đến vài phần không được tự nhiên.

“Nói đi, tới tìm ta có chuyện gì?” Dùng qua vài miếng, đại khái là trực tiếp bị tầm mắt nào đó nhìn chăm chăm đến khó chịu, Triệu Nguyên Lễ khó có được bỏ qua quy củ ăn không nói chuyện, mở miệng hỏi.

Triệu Văn Uyển nhếch miệng cười, mặc dù người này bày ra khuôn mặt lạnh lùng, nhưng nàng chính là cảm thấy thân cận, hơn nữa gặp người như ngọc như thần thể này, lại như vậy gặp được, rất là đau lòng càng muốn đối với người này tốt, có lẽ là do dòng máu chảy trong thân thể quỷ phá.

Thường lui tới, Triệu Nguyên Lễ bày ra mặt lạnh thể này, Triệu Văn Uyển đã sớm không hiếm lạ rồi, lúc này khác thường tổng làm cho hắn cảm thấy là lạ làm sao, muội muội này của hắn bị chiêu chuộng thành ngang ngược như là thay đổi gì đó, làm cho hắn không khỏi nhìn nhiều vài lần, com cũng không tự giác ăn hơn phân nửa. Người sau lại bày ra một cái mỉm cười xán lạn, bộ dáng một chút cũng không bị ảnh hưởng bởi khí lạnh, Triệu Nguyên Lễ đột nhiên thoáng lên một đoạn trí nhớ, trong trí nhớ một cái nữ oa quần hai búi tóc nọ hoa cũng từng như vậy mỉm cười ngọt ngào, hé ra gương mặt hoảng hốt, nàng túm lấy cánh tay hắn liên tiếp chỉ con dê, hỏi đông hỏi tây.

“Ca ca, chơi với ta đi.”

“Ca ca. mẩu thân vì cái gì vẫn chưa trở lại, cái kia Diệp thị thật là dọa người, ta sợ, ta chỉ muốn ca ca”

Chỉ tiếc muội muội sau lại không còn thường xuyên tới.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Đại Ca (2)

Nói đến huynh muội bọn họ còn đều là người lạnh lùng, nói vậy cũng cùng liên quan đến việc Thẩm thị mất sớm, hai cái hài tử tuổi nhỏ sinh tồn ở trong phủ quốc công hỗn loạn phức tạp, tuổi thơ có thể có mấy ngày tháng vui vẻ, trên có kẻ mẫu, dưới có di nương, các phòng còn lại theo đuổi tâm tư của mình, khắp nơi có người muốn hãm hại con vợ cả, nếu không phải tổ mẫu che chở, cũng không nhất định có thể trưởng thành.

“Sinh nhật phụ thân rất nhanh đến, đại ca nghĩ năm nay sẽ tặng lễ vật tốt sao?”

Triệu Nguyên Lễ nghe vậy, đôi mắt sụp xuống, suy nghĩ dần dần kéo về, xét qua một chút thần sắc "quả nhiên", đem suy nghĩ loạn thất bát nháo thu lại, về mặt lạnh vài phần nói "Giống như năm vừa rồi, phần của người kia tự nhiên cũng sẽ chuẩn bị."

Triệu Văn Uyển nhìn lên chỉ biết hần hẩn là nghĩ theo ý khác, cũng không vội giải thích, ngược lại nói "Năm vừa rồi làm cho đại ca lo lắng, năm nay liền giao cho ta đến chuẩn bị thôi."

Quả nhiên Triệu Nguyên Lễ khó có được biểu lộ ra thần sắc kinh ngạc, Triệu Văn Uyển liền cong cong khóe miệng, làm cho Bảo Thiên động tay bắt đầu mở cửa sổ. Ánh mặt trời tiến sâu vào, Triệu Nguyên Lễ nhũn mày có vẻ bất mãn, chợt nghe đến nàng nói "Bệnh lâu tự nhiên suy yếu, thích hợp đi ra ngoài một chút, phơi nắng, thân mình có khả năng tốt lên."

"Người..." Hần lờ còn chưa dứt liền nhìn không được bắt đầu ho khan.

"Ta đây hôm nay sẽ không quấy rầy đại ca nghỉ trưa, sáng mai lại đến tiếp, đại ca có muốn ăn cái gì?" Triệu Văn Uyển ngoảnh lại nói

Triệu Nguyên Lễ thanh âm buồn bực, sau một lúc lâu lắc lắc đầu, Triệu Văn Uyển cười cười, mang theo nha hoàn ly khai. Muốn lập tức thay đổi cách sống một người, làm không thích đáng sẽ khiến phản tác dụng, Triệu Văn Uyển biết được đạo lý "làm việc theo hiệu quả", cũng không nóng vội, huynh muội hai người nhìn qua cảm tình cũng là có, bằng không Triệu Nguyên Lễ cũng sẽ không hàng năm nhớ rõ vì Triệu Văn Uyển chuẩn bị lễ vật, nói đến cũng là đau thương nàng, chỉ tiếc Triệu Văn Uyển trước kia rất không quý trọng cảm tình của đại ca nàng.

Nghe Bảo Thiên từng nhắc tới trước kia Diệp thị không quá cao hứng Triệu Văn Uyển đến Thanh Phong Cư, thường thường cách ly huynh muội hai người. Trước đây lão thái thái bệnh nặng một trận, Triệu Văn Uyển cùng Triệu Nguyên Lễ liền làm cho Diệp thị trước đường dạy, Diệp thị nói đứa nhỏ thân thể yếu đuối, không cho nàng tiếp xúc đại ca, răn dạy là đại ca chính là ma ô, khiến cho Triệu Văn Uyển khi đó vẫn là tiểu hài tử mang tư tưởng sẽ bị lây bệnh hiểm nghèo, trước đây Triệu Văn Uyển thích ý lại vào đại ca như thế cũng dần dần cùng Triệu Nguyên Lễ xa lánh. Diệp thị tính toán này thật tốt, hai cái huynh muội con trưởng của vợ cả, nếu là ở cùng một chỗ, thêm vào lão thái thái, vậy đối với Triệu Văn Tuyết cùng Triệu Nguyên Tấn đều là uy hiếp cực lớn, nhất là về sau đối với Triệu Nguyên Tấn kế thừa tước vị quốc công phu, Triệu Nguyên Lễ chính là một chướng ngại vật lớn nhất.

Triệu Văn Uyển nghĩ đến sâu xa, không thể không dùng ác ý lớn nhất phỏng đoán, năm đó đại ca thành linh xảy ra bệnh bên trong có hay không Diệp thị chủ mưu, ý niệm này cùng nhau ở trong đầu cũng không áp chế xuống được, tự nhiên chân tướng bất luận như thế nào, trước tiên nàng đều phải làm cho Triệu Nguyên Lễ gượng dậy thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 12: Phát Sinh Chuyện (1)

Nửa đêm hôm nay, mọi người đang say giấc ngủ, chợt nghe đến bên ngoài có người hoảng hốt thét một tiếng chói tai thật dài, rồi sau đó chính là tiếng mở cửa tiếng đẩy cửa sổ, tiếng bước chân, âm thanh thắc mắc, lộn xộn làm âm ĩ hồi lâu, đã có người đốt đèn lồng dưới mái hiên, nhất thời toàn bộ hậu viện đèn đuốc sáng trưng.

Triệu Văn Uyển mơ mơ màng màng bị đánh thức, chợt nghe Bảo Thiên từ bên ngoài vội vội vàng vàng tiến vào thông báo, nói là tại bên trong sân nhà xí của hạ nhân xuất hiện quần nhỏ đầy máu, nha hoàn đi tiểu đêm đi vào nhà xí bị dọa không nhẹ, một bên còn có bã thuốc phân tán, làm cho đại phu xem nói là thuốc phá thai, hiện tại ở trong hậu viện đang tra chủ nhân của quần đầy máu đó.

"Quần kia nhìn như là chó hoang bới ra từ trong đất, không biết sao lại tới trong viện, thực sự là dọa chết người!" Bảo Thiên lòng còn sợ hãi nói bổ sung.

Triệu Văn Uyển nghe vậy bớt buồn ngủ vài phần, che miệng hắt xì một cái, thần sắc biếng nhác nói "Được rồi, ta đã biết, này không phải là chuyện nhỏ, mà lại xảy ra trong viện hạ nhân, làm cho Kim Linh trở về chỗ ở."

Bảo Thiên lên tiếng đáp lại, đi gọi Kim Linh, người sau vào Trúc Tương Phi Uyển không lập tức đi ra ngay, trong tay còn găt gao giấu cái gì, sắc mặt sâu xa có vẻ vui mừng, không kịp chờ Bảo Thiên hỏi ra tiếng, Kim Linh liền vội vàng nói tiếng hào chạy trở về

"Tuyệt Nhận tỳ, người xem xảy ra chuyện lớn như vậy mà nha đầu Kim Linh kia như thế nào một chút cũng không có đáng về lo lắng, này còn là phát sinh ở nơi nàng ở nhà" Bảo Thiên khó hiểu, theo bản năng hỏi người bên cạnh.

"Chỉ cần việc này không phải là nàng làm, có cái gì phải lo lắng." Tuyệt Nhận lấy ra nôi nhỏ đựng chè hạnh nhân, múc thêm một chén nữa đặt vào trong khay đưa tới trong tay Bảo Thiên nói tiếp "Ban đêm tỉnh lại không dễ đi vào giấc ngủ, đem này bụng đi vào cấp tiểu thư, nhuận nhuận miệng cũng tốt."

Bảo Thiên tiếp nhận, đang muốn bước qua cánh cửa chợt nghe đến phía sau có âm thanh trầm ổn vang lên "Nha hoàn số phận ti tiện, nhưng không chấp nhận được bản thân si nhục, hầu hạ chủ nhân thật tốt đừng nghĩ làm này nọ không tốt, chịu đựng gom lại ít tiền ra phủ mới là đạo lý đúng đắn."

“Ân.”

Bắc viện ở chếch ở một góc, ánh sáng từ đèn lồng bị gió thổi lung lay dao động, trong viện đứng không ít người, có người cầm theo đèn lồng vội vội vàng vàng mà vào, cùng nhiều điểm màu đỏ dưới mái hiên kia phối hợp.

Ở giữa sân, bên trong đứng Lý quân sự quản lý mọi việc trong phủ, phía sau là một đám nha hoàn bà tử thân hình bu rầu hắc sắc mặt nghiêm túc lạnh nhạt, một thân Lý quân sự mặt lạnh lại càng là lòng dạ sắt đá, toàn bộ hạ nhân trong phủ không ai không biết, cho nên nàng vừa đi đến chỗ này, mọi người ở đây thờ ơ cũng không dám thờ, e sợ câu nói đầu tiên của nàng sẽ là muốn mạng nhỏ của mình, đương nhiên nàng cũng thật có quyền lực này.

Lý quân sự làm việc từ trước đến nay mạnh mẽ vang dội, cho nên nàng vừa mở miệng không có lời vô nghĩa, nhắm thẳng vào trọng điểm sự việc “Vật này là của ai, bản thân sáng khoái mà đứng ra thừa nhận, ta có thể cho người ít phải chịu đau khổ sớm một chút đi đầu thai, nếu ô may mắn nghĩ có thể giấu diếm được, liền đừng trách ta lòng dạ ngoan độc.”

Tầm mắt mọi người nhìn theo phương hướng ngón tay nàng chỉ, hướng trên mặt đất cách chân nàng không xa đi qua xem xét, đã thấy một cái quần nhỏ nhay nhụa máu me ở đằng kia, tỏa ra mùi hôi cùng mùi tanh, làm cho người ta nhìn không được buồn nôn.

Trong viện một mảnh im lặng, loại sự việc này đương nhiên không có ai thông khoái thừa nhận, Lý quân sự cũng không nóng lòng ép hỏi, chỉ kêu một cái bà tử phía sau lấy nước giếng đến tưới vào trên tiết khổ kia, tiếng nước ào ào vang vọng cả hậu viện, khi đang giữa mùa hè, mỗi người lại chỉ cảm thấy một loại hàn khí bức người đè nén thật đáng sợ, liền giống như thùng nước kia dội vào không phải là quần, mà là dội vào trên người mình vậy, nhìn không được hơi hơi run rẩy đứng yên, hai khớp hàm cao thấp va chạm vào nhau khanh khách.

Dội nước trong chốc lát, vết máu trên quần phai nhạt không ít, miễn cưỡng có thể nhìn ra đại khái tình hình. Lý quân sự lạnh nhạt phân phó một cái bà tử khác nói “Người đi nhìn xem, chất liệu là cái gì, màu sắc hoa văn là gì, sau đó cho những người này tới nhìn xem, nếu có chút người có thể nhận ra quần này là của ai, lập tức sẽ thưởng năm lượng bạc.”

Bà tử kia lên tiếng trả lời bước ra khỏi hàng, bên cạnh có người cầm đèn lồng đi đến phụ cận, cầm khăn tay bịt lại mũi, nhìn một lúc lâu, đứng dậy đáp lời nói “Bẩm quân sự, quần này chất liệu hoa văn là trong phủ ta chuyên môn vì bọn hạ nhân làm ra, theo quy củ, bọn hạ nhân hàng năm tổng cộng được ba bộ quần áo, ần theo cấp bậc khác nhau, kiểu dáng cùng chất liệu cũng không giống nhau. Đây là làm ra cho thứ đẳng nha hoàn, ần cấp bậc đến xem, chỉ có tam đẳng nha hoàn trong phủ mới có vật này.”

Lời này vừa nói ra, nha đầu bản thân là tam đẳng nha hoàn trong phút chót thần sắc đều hoảng sợ, đều kêu la oan uổng, thậm chí ngay cả nhìn về phía người liên quan bên cạnh mình ánh mắt đều có chút khác thường, dường như sợ bị liên lụy, hận không thể lập tức bắt được đến đầu sỏ gây chuyện. Đứng ở trong đó Kim Diệp sắc mặt trắng bệch, tay giấu trong tay áo véo mạnh vào bắp đùi, mới không làm cho bản thân mình ngất đi.

Vật kia sáng sớm hôm nay nàng đã chôn thật tốt, như thế nào liền...liền... Kim Diệp trong lòng sợ hãi vạn phần, càng sợ Lý quân sự nhìn ra, cụp xuống đầu cận lực che lấp.

“Nói mau, mấy người các người ai làm chuyện thật là tốt? Nói chết một cái, không nói tính là cùng người nợ cùng một chỗ?” Lý quân sự ung dung ngồi xuống cái ghế mà bà tử đem đến,ngồi xuống ngay ngắn ở hành lang, ung dung mà chuẩn bị đem chuyện này phân tích làm rõ ràng nhất thanh nhị sở.

Thanh âm kia thản nhiên chậm rãi thổi đi qua, lại phẳng phớt như thanh âm ma quỷ đến từ âm phủ, bọn tứ đẳng nha hoàn thẳng đối mặt với nàng cùng nhau đánh cái rùng mình.

Nhưng mà cũng chỉ một cái chớp mắt, sau đó ở mấy người cho nhau ánh mắt nghi kỵ trong lúc đó đối tới đối lui, Kim Diệp vốn là chột dạ, chống lại ánh mắt hàn khí bức người của Lý quân sự, dứt khoát cắn răng một cái thông suốt đi ra ngoài “Hồi quân sự, nô tỳ biết là ai!”

“Nga, nói một chút xem.”

Kim Diệp đầu óc ù ù ong ong, cố gắng che giấu duy trì vẻ mặt trấn định, một mực chắc chắn nói “Là Hàn Yên, là Hàn Yên xóa sạch tiểu hài tử, nô tỳ chính mắt nhìn thấy nàng rót thuốc, nguyệt sự cũng vẫn chậm chạp không đến, chuyện này chúng ta trong phòng đều biết!”

Bị chỉ tên nha hoàn Hàn Yên nhìn qua là một cái nhất gan, nghe vậy không thể tin nhìn về phía Kim Diệp, người nửa ngày, nhưng lại cũng không nói lên lời chữ thứ hai.

“Đúng vậy đúng vậy, chúng ta đều có thể làm chứng.” Còn lại mấy người ở giữa đều khẩn cấp phụ họa, lúc này đâu thêm nghĩ nhiều như vậy, tóm lại bị chết không phải chính mình là được.

Hàn Yên tựa hồ là khó có thể chịu được này một đám chỉ trích, chống lại tầm mắt Lý quân sự ném tới, gương mặt tái nhợt chỉ biết nói “ta không có” ba chữ. Người lại bệnh mới khỏi, cả người suy yếu lung lay sắp đổ, với bộ dạng này đứng ở trong mắt Lý quân sự, cũng không khỏi nổi lên nghi ngờ.

Lý quân sự phui phui cổ tay áo, giữa ánh mắt hiện lên một tia không kiên nhẫn “Nguyên nghĩ là không nghĩ động một tí liền sử dụng hình phạt, nhưng mà việc này không phải là nhỏ, truyền đi sẽ làm bản thân danh nữ quyền phủ Định quốc công, cho nên.....Nếu là thức thời liền mau chóng mà nhận tội, đợi đến dùng trượng hình, đánh cho xương vỡ gân đứt không hít thở được đầy mới là chịu tội.”

Đang lúc lời nói, đã muốn có hai gã bà tử đưa đến hình cụ, sau đó hướng Hàn Yên đi đến, người sau vốn là mặt tái nhợt không có một chút huyết sắc, như muốn đứng không vững “Chậm nguyệt sự không chỉ có một mình ta....”

“Hàn Yên, người liền nhận tội đi, nhận tội có thể miễn da thịt chịu khổ.” Kim Diệp vội vàng đánh gãy.

Cũng chính là chạy không khỏi cái chết. Nhìn bà từ tới gần, Hàn Yên như là từ trong mộng vừa tỉnh, thần sắc giống như bị thương giống như vui mừng nhất nhất mà đảo qua những người nói nàng có tội, bỗng nhiên thần sắc thay đổi quật cường quyết tuyệt, hung hăng mà hướng trên cây cột mà đánh tới.

“Không phải là ta làm, ta là bị các người bức chết, sau khi ta chết sẽ hóa thành lệ quý đến tìm các người đòi nợ!” thanh âm nháy mắt rơi xuống, máu tươi văng tung tóe, kia bóng dáng nhu nhược giống như sợi bông một đường nhẹ rơi xuống đất, nhanh chóng nhuộm thành một mảnh đỏ sẫm.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Phát Sinh Chuyện (2)

Tất cả mọi người bị biến cố này làm sợ ngây người, Kim Diệp cách gần nhất thân mình không ổn định mà lui về sau một bước, Hàn Yên trước khi chết ánh mắt oán độc làm nàng thật lâu không hồi thần được.

“Ta nhớ ra rồi, còn có Kim Diệp, Kim Diệp cũng... Cũng đã chậm mấy ngày.” Trong đám người có một đạo âm thanh nhỏ bé yếu đuối ở lúc mọi người chưa hoàn hồn, cẩn thận nói.

“Người nói vậy --” Kim Diệp như bị chạm phải vậy ngược vậy, khước mắt, hung hăng trừng hướng người nợ mở miệng nói chuyện, người nợ chỉ ngờ ngạc nhìn chăm chăm thi thể Hàn Yên, bất vì sợ động mà tiếp tục nói “Hàn Yên là thay chủ tử thử thuốc, chính là thân thể yếu đuối có chút chịu không nổi, nguyệt sự mới muộn, ngừng mấy ngày hôm nay còn theo ta oán giận nói có dấu hiệu sắp đến, không có khả năng là của nàng, không có khả năng...”

Chính là nói lại nữa cũng vô dụng, vì nàng nhất thời nhất gan, không nói ra tiếng ngay lập tức, một cái tính mạng liền đi như vậy, Lý quản sự nhíu nhíu mày, một cái chớp mắt đồng tình qua đi, cũng chỉ có thể phân phó bà từ giải quyết hậu quả ổn thỏa, lại nhìn hướng Kim Diệp trong mắt lại hơn vài phần không đồng dạng.

Lại làm cho đám bà từ vận hồi vài lần, được đến trả lời vẫn là không có, Lý quản sự rút cuộc cười lạnh một tiếng, nhìn về phía Kim Diệp hiềm nghi lớn nhất, lại mở miệng “Ta đã muốn hao hết kiên nhẫn, nếu không chịu nói, kia vẫn là chiếu theo biện pháp cũ—đền, cấp đề xuống đánh, đánh đến bao giờ nói ra mới thôi.”

Vài cái bà từ cảm thấy nghe vậy đáp tiếng “là”, hung hăng mà đi lên tiến đến, đem Kim Diệp đặt trên ghế dài đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, vài cái bà từ chói chói tay chân, lập tức vung gậy gõ cầm trong tay không chút lưu tình chút nào theo trên người nàng đánh đi xuống.

Đòn đánh thứ nhất hạ xuống, Kim Diệp liền chịu không nổi lớn tiếng vùng lên, theo động tác của bà từ chỉ chốc lát sau liền khóc khan cổ họng, nước mắt nước mũi giàn giụa, tiếng kêu rên vang vọng sân.

“Người thân phận bất quá là cái tam đẳng nha hoàn, phủ Định quốc công tuyệt không thể để các người làm ra hành vi không phù hợp làm bại hoại thanh danh bậc này, cho nên người nếu thừa nhận mới tốt, nếu không chịu thừa nhận, cũng chỉ có thể bị đánh cho đến chết, việc này can hệ trọng đại, tha giết làm một trăm, tuyệt không tha một cái.”

Kim Diệp nghe trong lời nói kia nói rõ ý tứ đuổi tận giết tuyệt lúc này tâm tư nguội lạnh, trên người da thịt chịu khổ cũng đến cực hạn, hai mắt nhắm lệ mờ hồ trông thấy Triệu mục mục đứng bên cạnh Lý quản sự, lập tức hô lên “Triệu mục mục, cứu ta, cứu cứu ta.”

Triệu mục mục phụng mệnh tiến đến xem xét tình hình nghe vậy liền cảm thấy gặp chuyện xấu, nghĩ đến đứa cháu kia nhà mình, lại cực kì đau đầu, trên mặt lại chưa mấy may biểu lộ, nghe được lời nói của nàng ngược lại tiên phát chế nhân nói “Kim Diệp người làm chuyện này dù là tiểu thư nhà người cũng không cứu được người, Triệu mục mục chính là người hầu hạ bên người đại phu nhân, càng đừng nói cứu người.”

Kim Diệp đầu óc trong chốc lát hỗn loạn, dường như là mới hiểu ra được ý tứ trong lời nói của nàng, khó khăn mở to mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói “Triệu mục mục người không thể thấy chết mà không cứu được.”

Bà từ thi hành trọng hình cũng không để ý cuộc đối thoại, chính là trong đó một cái mệt mỏi, một bên Kim Linh thông minh thay vào, nháy mắt kẻ vào Kim Diệp nói chỉ để hai người mới nghe được “Đại phu nói, bao thuốc kia nếu người dùng nhiều một chút nữa, tính mạng cũng chưa chắc giữ được.” Trong lời nói đánh thẳng vào nội dung chính, làm như ám chỉ cái gì.

Theo gậy gõ hạ xuống, Kim Diệp hoảng hốt một lát, thê lương cười rộ lên, bộ mặt vẫn vẻ nhìn thẳng mắt Triệu mục mục, đối với Lý quản sự nhận tội nói “Đừng đánh, ta đều nhận tội, nam nhân kia chính là cháu Triệu mục mục, Triệu Sinh, là hán quyến rũ ta, thuốc phá thai cũng là hán cho ta, Lý quản sự tha mạng a!”

Mọi người vừa nghe ánh mắt không hẹn mà cùng đồng loạt nhìn về phía Triệu mục mục, Triệu mục mục thân mình ngẩn ra, rốt cuộc không che giấu được trong lòng hoảng loạn, hé ra gương mặt u ám trong ánh đèn rồi đột nhiên thay đổi thành âm lãnh

Chương 23: Chương 13: Kết Thúc

“Phi, người cái tiện nhân, hại chết Hàn Yên còn chưa đủ, còn muốn kéo cái đẽm lưng, Triệu Sinh nhà ta rõ ràng là một người trong sạch, ngày thường ở trong phủ cũng không cùng người xuất hiện cái gì, ngược lại là người, nha hoàn trong lúc đó lờ ra tiếng vào không ngừng, sau đó thông đồng với nam nhân không ít!”

Kim Diệp vừa nghe sắc mặt lại tái nhợt, lấy sức lực nổi giận mắng “Hai cô cháu các người quả thật không bằng cảm thú, làm cái gì cũng không dám thừa nhận, còn ngậm máu phun người, nay ta chính là chết cũng phải xé ra bộ mặt thật của các người.”

Nàng từ trên băng ghế dài trượt xuống, trên người chật vật không chịu nổi, trên y phục nhiễm máu, thân mình lung lay vài cái mới đứng vững, nhìn người chung quanh một vòng, một đám tròng hai mắt xem nàng giống như là một cái không sạch sẽ, vì cái gì nàng lại muốn một mình thừa nhận ô danh?! Mà người nọ còn muốn hại chết chính mình, may mà nàng sau khi lấy thuốc phá thai đã trì hoãn mấy ngày, thuốc còn không cần thận rơi ra ngoài một ít, bằng không nàng liền là người đã chết, càng nghĩ càng không cam lòng cười thê lương chỉ vào Triệu mụ mụ, cũng không quan tâm.

“Ta như thế nào cùng Triệu Sinh xuất hiện người nhưng là người rõ nhất, chẳng lẽ lúc trước không phải Triệu mụ mụ lên đến tìm ta muốn ta làm việc cho người nọ, nếu người hiện tại không cứu ta, ta sẽ đi chỗ lão thái thái cùng đại gia vạch trần bọn người ác độc.”

“Nói vậy....Nói vậy bạ gì đó.....Người là cái tam đẳng nha hoàn, ta có thể tìm người làm chuyện gì.”

“Như thế nào, người nghĩ rằng ta không dám nói à, đều đến bước đường này, ta còn cái gì tốt mà giấu diếm.”

“Người lát nữa nói hươu nói vượn, ta xé rách miệng người.”

“Ha ha, người đây là chợt dạ thôi, ta càng muốn nói, quốc công phu nhân làm cho ta giám thị nhất cử nhất động của Đại tiểu thư, thậm chí vài lần thiết kế hãm hại...”

Triệu mụ mụ trên mặt rớt cuộc áp chế không được thần sắc hoảng hốt, lắc lắc thất lung đi gần lên gờ tay đánh đi qua.

Kim Diệp thấy thế cũng tiến lên đón, cũng không biết lấy đâu ra khí lực, nhào vào trên người Triệu mụ mụ, Triệu mụ mụ tránh ra thân mình nảy sinh ác độc bóp chặt cổ Kim Diệp. Kim Diệp thở không ra hơi, sắc mặt thay nhau xanh trắng, nàng quơ tay lung tung cào trên mặt Triệu mụ mụ, Triệu mụ mụ không có phòng bị, trên mặt bị cào vài đường thật sâu bị chảy máu, kêu đau một tiếng, ánh mắt càng ngoan lệ, lực đạo trên tay không ngừng, Kim Diệp ô ô nức nện giống như nói cái gì.

“Tiện nhân, còn dám nói vậy một câu, ta bóp chết người.”

Lý quản sự không ngờ việc này cuối cùng lại có nội tình bên trong, dường như cùng quốc công phu nhân có liên quan, trên mặt thần sắc khó sử chợt lóe rồi qua, một phen cân nhắc lợi hại. Nếu thực sự cùng quốc công phu nhân có liên quan, ở tình huống này lại không có chứng cứ cụ thể, chỉ dựa vào lời nói của tiện tì Kim Diệp này, làm âm mưu đến cuối cùng bị bắt cũng chỉ là những hạ nhân biết một ít chuyện, nàng ở trong phủ đã trông thấy nhiều việc, vội vàng cho mấy cái bà tử ra tay tách Kim Diệp cùng Triệu mụ mụ ra.

Triệu mụ mụ không dám một hơi thở mạnh, trên mặt bắt đầu nhe nhệ đau, thấy bà tử áp chế Kim Diệp, nảy sinh ác độc tiến lên tát nàng mấy cái, đánh Kim Diệp đều hoa mắt, quai hàm đều lệch một bên, phun từ trong miệng ra ngụm máu đỏ tươi, rốt cuộc không thể nói ra lời nói rõ ràng, Triệu mụ mụ lúc này mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, lắc lắc cổ tay vì vừa rồi bạt tai mà mỏi, bắt đầu bung nét mặt già nua kêu to “ai ôi ai ôi”.

Lý quản sự tiến lên từng bước lên tiếng “Kim Diệp cùng người vụng trộm, làm hồng quy củ trong phủ, đợi ta bẩm báo quốc công phu nhân liền đem tiện tỳ không sạch sẽ này đưa đến thôn trang làm việc nặng nhọc. Nha hoàn các người đều mở to mắt ra mà nhìn bộ dạng hiện tại của Kim Diệp, nếu mà không tuân thủ quy củ, đây là kết cục của các người.”

Tất cả các nha hoàn đều cùng nhau lên tiếng trả lời, nhìn cả người Kim Diệp đều là máu trong lòng nhin không được đều sợ hãi.

Lý quản sự để lại hai bà tử trừng phạt Kim Diệp, mang theo những người còn lại rời đi trước, Triệu mụ mụ trước khi hung ác hướng Kim Diệp quát nạt, sau đó ôm mặt già nua bị cào kêu la đi ra hậu viện.

Sự việc vừa xong, mọi người tản đi, Kim Linh chạy nhanh trở về trong uyển nói tình hình.

Triệu Văn Uyển nghe xong trên mặt cũng không có biểu cảm gì lớn, kết cục của Kim Diệp như vậy là “gieo gió gặt bão”.

Trời vừa sáng, Kim Diệp đã bị người đưa tới thôn trang, buổi chiều có người tới báo nói trên đường đi thôn trang Kim Diệp không chịu đựng được, đã chết.

Lý quân sự một tiếng thở dài, sai người đem thi thể của nàng quán chiếu ném vào bãi tha ma. Nhưng lời nói của Kim Điệp nói trước khi chết sớm truyền khắp nơi ở, để lại gốc rễ trong lòng mọi người, hơn nữa do Điệp thị tâm tư thu nhận Triệu Sinh.

Việc này làm âm ỉ mấy ngày, rất nhanh lại khôi phục yên bình.

*****

Đình nghỉ mát xây đối diện ao sen, bàn gỗ tròn hoa văn màu vàng, đặt một lư hương hoa văn màu xanh nước biển, từ từ tán ra mùi hương thanh nhã từ cỏ quế hương. Nữ tử ngồi trên ghế bên cạnh bàn tròn đặt lư hương, hơi hơi nhíu mi nhìn về phía cái khay đựng đồ thù thừa may vá, trong mắt hiện lên một tia kiên quyết dừng cảm đến chịu chết.

“Nữ nhân trong nhà không cầu tài năng học vấn quá tốt, công việc thù thừa may vá không tốt là điều tối kỵ, sau này gả cho người ta phải thiệt thòi, trước kia người cuối cùng vẫn không chịu thu liễm tính nết học tập, Tổ mẫu vẫn lo lắng, mấy ngày gần đây nhìn người có thay đổi, lúc này ta nói lời nói nhằm chán này lần nữa, người cũng đừng chê ta nói nhiều, Tổ mẫu đều là vì tốt cho người.” Lão bà ân cần dạy, trong mắt hiện lên sự lo lắng.

“Ta nuôi bảo bối lớn, như thế nào lại cam lòng để cho nàng ở gia đình khác chịu khổ.”

Liên vì câu nói kia, cho dù Triệu Văn Uyển có tiếp tục chán ghét việc thù thừa như thế nào đi nữa, cũng thế không bắt đầu kiên trì học tập. Nhưng là sau khi nhìn qua sản phẩm của Bảo Thiên và Tuyết Nhạn thù, Triệu Văn Uyển chỉ có thể tự hiểu rõ kĩ xảo sau đó tìm một chỗ vắng người im lặng ngồi lên luyện – vì lòng tự trọng của Đại tiểu thư!

Thêu hoa là việc tinh tế, cũng là cái công việc cần kỹ thuật, cực kì thử thách tính kiên nhẫn con người, so sánh trước kia ngồi một lúc không quá ba khắc (bằng 45 phút) liền đem ném, thay đổi hỗn phách Triệu Văn Uyển so với nguyên chủ hơn một phần tính tình quật cường không chịu thua, như việc thêu thù may vá.

Đội đến đắm chìm trong đó, ngay cả thời gian trôi qua đều không phát hiện. Bị kim đâm đến đầu ngón tay đều quán vãi thừa thật dày, tiếp tục hoàn thành, đến trình độ hoàn toàn quên hoàn cảnh xung quanh.

Bất ngờ có tiếng khóc thật nhỏ vang lên, Triệu Văn Uyển lại khiến kim hung hăng đâm xuống, chảy ra giọt máu đỏ sẫm, lấy khăn tay băng bó, ánh mắt quét về phía nơi phát ra thanh âm làm nàng phân tâm hại chính mình, nhíu mày.

Là một bánh bao trắng mềm? Tiểu hài tử toàn thân áo gấm tự cho là đã ẩn nấp kĩ, lúc này chính là cong mông không hề có hình tượng, thoát nhìn tay nhỏ bé mập mập luôn luôn lau nước mắt, khỏi phải nói có bao nhiêu thương tâm.

Tuy nói ở thời điểm đối phương thương tâm như thế cười ra tiếng thật là không phúc hậu, nhưng Triệu Văn Uyển nghe đến tiểu hài tử nói làm nhắm lên án Khổng Tử, Mạnh phu tử thường làm hại đối với tâm lý hẳn thật nhiều, vẫn là nhìn không được bật cười ra tiếng. Tiểu hài tử giống như con thỏ bị kinh hãi lui ra phía sau hai bước, ngã một cái, nhưng đầu tiên là thông minh hướng xung quanh nhìn nhìn, gấp không có người khác sau đó mới hơi hơi nhẹ nhàng thờ ra.

Triệu Văn Uyển tinh mắt, thấy được trên cánh tay trắng nõn bị trầy xước chảy máu, nhất thời nhíu mi, đứng dậy đi đến bên người tiểu hài tử đem người mang vào trong đình nghỉ mát.

“Người người người người. ...Sẽ đối ta làm làm làm cái gì. ...Ta ta ta muốn gọi người!” Triệu Nguyên Thụy đối với Triệu Văn Uyển vẫn có một phần bản năng sợ hãi, nguyên nhân là nghe đồn về nàng nhiều lắm, không biết là nàng có hay không ăn tiểu hài tử.

Tiểu hài tử chính là ra sức giãy dụa, Triệu Văn Uyển cũng không nói nhiều, trực tiếp tách lòng bàn tay hấn ra bôi thuốc cho hấn, cuối cùng dùng vải thừa quấn lại, nhìn đến trên mặt tiểu hài tử thân sắc phồng bị, tự giễu nhếch miệng, ra vẻ ác ý nói “Ôm còn rất nặng, tiểu tử kia thịt còn rất nhiều a.”

“Ta không thể ăn!” Triệu Nguyên Thụy lập tức trả lời.

Triệu Văn Uyển cố giữ không được sắc mặt nở nụ cười, người sau sùng sốt, bất ngờ nhìn người trước mặt cười đến thật đẹp, không biết chuyện gì xảy ra liệt hạ xuống một chút phồng bị, tùy ý nàng nhào nặn thịt hai má, chỗ thường bị nắn đau, lúc này giống như bị mây mềm lướt nhẹ qua.

Tiểu hài tử khuôn mặt như mặt trời tháng sáu, Triệu Nguyên Thụy mới vừa rồi còn khóc thương tâm lúc này sớm đã bị rời đi lực chú ý, lấy qua khung thù Triệu Văn Uyển thù được một nửa nhìn nửa ngáy, nói “Này vịt thù thật xấu.”

“...Đó là uyên ương.”

Triệu Văn Uyển phản bác, nhận được người sau cho một cái ánh mắt người đừng có gạt ta, không hề răng. Triệu Nguyên Thụy chỉ vào phía dưới “Vịt không ăn rau họ đi, nhiều như vậy?”

“...Đó là mặt sông.” Trả lời sau nhận được Triệu Nguyên Tấn ánh mắt ghét bỏ, Triệu Văn Uyển cảm thấy đầu đại khái mơ hồ đau.

Đứa trẻ ba tuổi không cần tính toán, không cần tính toán, một phen trấn an chính mình như vậy, Triệu Văn Uyển liền mở miệng thẳng thắn đâm chọc nói “Người một mình lúc lắc đến làm cây đậu vàng ở nơi này, nương người biết sao?”

Triệu Nguyên Thụy từ lúc tiếp xúc Triệu Văn Uyển được đến hứng thú liền tiêu tan, bẹp miệng không lên tiếng.

“...” Triệu Văn Uyển da mặt dày liền đỏ lên, ho khan một tiếng, biết tình cảnh tiểu hài tử khó có được thần sắc an ủi “Tuy nói nương ngươì hi vọng thành rồì, nhưng làm hết thảy đều là vì tốt cho ngươì, nhưng ngươì hiện tại ngườì còn quá nhỏ, bồìng nhiên cố sức khó tránh khỏi lại đốt cháy giai đoạn, ngược lại có hại, nếu ngươì quả thực không chịu nổi tình cảnh này, không nên là trốn đi một bộ dạng nam nhi rơi lệ, mà nên là nói rõ ràng ý nguyện của ngươì cho họ, ngươì nhưng là chịu đựng”

“Đại ca sớm thông minh, nhưng cũng tổn hại, không biết ngườì chỉ sống một lần, hài lòng mà sống mới là vui vẻ.” Triệu Văn Uyển hình như cũng hiểu được, ở tại thế giới này chỉ sợ hài lòng mà sống chỉ có thể là tâm nguyện.

Triệu Nguyên Thụy nghe được hồ đồ, đã có chút biết ý đồ lời nói của nàng, mở to con ngươì trong sáng nhìn chăm chú nữ tử đang thất thần thật lâu, âm thanh nha hoàn cách đó không xa truyền đến, Triệu Nguyên Thụy nghe ra là nha hoàn trong uyển, mắt lại nhìn một chút Triệu Văn Uyển, nhảy xuống băng ghế.

“Ngươì cùng các nàng nói không giống nhau, là ngườì tốt.” Tiểu hài tử ném một câu như vậy, đỏ mặt vội vàng chạy xa.

Lưu lại Triệu Văn Uyển như cũ kinh ngạc, các nàng trong miệng tiểu hài tử là ai không cần nói cũng biết, như thế nào suy đoán cùng nàng có liên quan. Hạ di nương cùng nữ nhi của nàng cũng không phải ngườì hiểu chuyện lâu lĩn, nhưng đứa nhỏ này thật ra có vài phần ý tứ.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 24: Chương 14: Đánh Nhau

Mưa to liên tục hai ngày, mang đi nóng bức của ngày hè, thêm vài phần mát mẻ, sáng sớm làm cho hạ nhân quét dọn sạch sẽ hoa lá bị mưa làm rụng, những tảng đá được lát làm đường đi nhỏ vẫn còn chút ẩm ướt.

Triệu Văn Huyền sau khi thêu xong bức thêu, nhận rồi sẽ đến Trúc Trương Phi Uyển lặc lự, nói là tỷ muội qua lại thân mật, thực tế là muốn tìm hiểu xem Triệu Văn Uyển chuẩn bị lễ vật gì, Triệu Văn Uyển cũng không để ý nàng hai ba ngày lại chạy tới, bất luận một chuyến lại một chuyến đến làm phiền đều không kết quả mà trở về, ngược lại, nàng là kim nén chủ định tính toán làm cho Triệu Văn Huyền ở ngày mừng thọ Triệu lão gia không thể dễ chịu.

Không có bất luận nguyên nhân gì, chỉ là nàng nghe được có ngườì ở sau lưng khi nói đến đại ca nhắc đến hai chữ “ngườì liệt”.

Trong khuê phòng, Triệu Văn Uyển đang cầm xem quyển sách, là quyển [Trung Dung] bề ngoài gần giống như quyển tiểu thuyết Liêu Trai, nhìn có chút hứng thú, khước mắt nhìn đến bóng dáng Bảo Thiên đang bước đến, để sách trong tay xuống “Trở về nhanh như vậy, nhìn qua đại ca ăn cơm, uống thuốc sao?”

“Không phải, tiểu thư, là Đại thiếu gia đã xảy ra chuyện.” Bảo Thiên vội vàng nói “Nghe gã sai vặt trong viện nói là cùng Nhị thiếu gia đánh nhau, kinh động lão gia, hiện tại đều ở phòng Chính Đức chờ lão gia xử lý đâu!”

Triệu Văn Uyển nghe vậy lúc này đứng dậy, nhắc lên một góc váy làm vương vãi, gần như là chạy chậm một đường đến phòng Chính Đức, phòng trong chen chúc không ít ngườì, Diệp thị cùng những ngườì liên quan vây quanh ở bên trong, lão thái thái cũng cố ý sai Dương ma ma đến nhìn một cái, Nguyên Lễ không thể nhường chiều giống như Triệu Văn Uyển, việc này, lão thái thái bên ngoài không thể thiên vị.

“Ta hỏi ngươì một lần nữa, vì sao ngươì ra tay với Nhị đệ của ngươì?” Triệu Hoành Thịnh ngồi trên chủ tọa sắc mặt lạnh lùng, mi tâm nhíu lại, lộ ra một loại uy nghiêm, giờ phút này tầm mắt chiếu vào trên ngườì đứa con trai ngày xưa mình hài lòng nhất, sau một lúc lâu xẹt qua một chút thương tiếc.

“Phụ thân, việc này con cũng có sai.” Triệu Nguyên Tấn một bên lấy trướng gà xoa vết bầm nắm bất thời cơ, đứng ra nói “Đại ca sau khi bị bệnh tâm tình vẫn không thoải mái, con vẫn còn lấy việc thi Hương làm phiền đại ca, nguyên tưởng rằng lãnh giáo một hai, ai ngờ chọc giận đại ca...”

Triệu Nguyên Tấn bộ dáng đoan chính, phải nói là đứa nhỏ phòng lớn đều thừa hưởng gen của Triệu đại lão gia, đều là lớn lên không tồi, bây giờ làm ra dáng vẻ lại làm cho mọi ngườì cảm thấy là thiếu niên đoan chính hiếu học, mà là “thiên chi kiêu tử” từng danh chấn kinh thành không có tâm lòng độ lượng, tính tình thay đổi thất thường, là quái thai.

Triệu Nguyên Lễ đối với các loại ánh mắt thăm dò dừng trên ngườì mình làm như không thấy, quanh thân trầm tĩnh giống như cảnh sống tối tăm, bế tắc (nhất đám tử thủy:ai biết chỉ nghĩa giúp m), sau khi từ cửa đi vào chỉ một câu “hắn xứng đáng”, lại chưa mở miệng nói một câu nào.

“Lão gia, Nguyên Lễ cũng chỉ là nhất thời xúc động, nếu không thì coi như là xong chuyện thôi” Diệp thị hợp thời đi đến bên cạnh Triệu Hoành Thịnh, dùng một loại ánh mắt thương hại nhìn về phía Triệu Nguyên Lễ, đương nhiên dừng ở trong mắt ngườì ngoài thì lại là chủ mẫu từ ái.

Ở đây chỉ sợ chỉ có Triệu Văn Uyển rõ ràng, Triệu Nguyên Lễ thứ nhất chịu không nổi là loại thương hại này, nhất là Diệp thị làm bộ làm tịch như vậy. Quả nhiên ngườì vẫn trầm mặc đột nhiên lên tiếng, thanh âm trầm thấp đáng sợ cũng là nói năng khí phách “Ta không cần.”

Không cần cái gì... Tự nhiên là thương hại, chính là nghe vào trong tai mọi người, lại là cầu tình, có điểm rất không phân biệt tốt xấu.

“Người, nghịch tử này, đã thương huynh đệ còn không nói lí lẽ, người tôi, đem đại thiếu gia giam vào phạt đường suy nghĩ cho tốt, nếu chưa nhận thức được bản thân sai ở đâu cũng không được thả hắn ra!” Triệu Hoành Thịnh giận dữ, lúc này võ bàn giận dữ hết lớn, có thể thấy được là giận không nhẹ, nếu không như thế nào đã quên với thân thể yếu đuối của đại thiếu gia làm sao mà chịu đựng được kham khổ ở phạt đường.

Diệp thị vội vàng đỡ hắn, một tay vỗ về phía sau lưng hắn giúp hắn nguôi giận.

Triệu Văn Uyên đi về phía trước từng bước, đang muốn nói cái gì đó, lại đối diện với tầm mắt trong trẻo mà lạnh lùng, lời nói muốn nói lại nghẹn lại trong cổ họng, không mở miệng được, hai huynh muội thần sắc nhất trí, thói quen mặt lạnh. Mãi cho đến khi Triệu Nguyên Lễ bị gia đình giúp đỡ đi ra khỏi tầm mắt mọi người, Triệu Văn Uyên đều bất động như cái cọc gỗ, làm cho những người nghĩ rằng sẽ vì đại ca chính mình câu tình đều cảm thấy được trong lòng nguội lạnh, thật là máu lạnh đến cực điểm.

Triệu Nguyên Tấn ẩn vào chỗ tối đem phản ứng mọi người thu vào trong mắt, mặc dù có chút kì quái Triệu Nguyên Lễ vì sao nắm giữ nhược điểm của mình nhưng lại không nói, nhưng trước mắt kết quả này làm hắn thập phần vừa lòng, Triệu Văn Uyên là cái phế vật kiêu ngạo, mà Triệu Nguyên Lễ... Nguyên bản công tử thế gia ôn nhuận như ngọc, bị mất đi lòng hăng hái, giống như con chó sắp chết kéo dài hơi tàn, Triệu Nguyên Tấn ý cười không nhìn được lan rộng.

Ban đầu tùy ý chính mình khiêu khích như thế nào Triệu Nguyên Lễ cũng không phản ứng, khi hắn nhắc tới tiểu thư Vương gia kia, lại giống như điên không bình thường, Triệu Nguyên Tấn như có điều suy nghĩ lại sờ chỗ bị thương, đau đến nhe răng, không nghĩ tới một con mèo bệnh còn có thể ra tay mạnh như vậy, xem ra chính mình đã chọc đúng chỗ đau của hắn, chọc cực kì đúng chỗ.

Triệu Nguyên Tấn chính là vẫn còn đang đắc ý tự nhiên chống lại một đôi mắt đen như mực, giống như hai ngọn lửa từ âm phủ, thẳng tắp thiêu đến chính mình, nhìn không được tâm thần hoảng hốt, thần sắc lộ ra vài phần bối rối.

Triệu Văn Uyên thủy chung theo dõi hắn, đúng như dự đoán hiển nhiên để lộ ra bối rối cùng vài phần chột dạ, vừa rồi bọn họ nói rằng một chữ cũng không tin, nhưng thật ra Triệu Nguyên Tấn này, càng giống người kia tiểu nhân nham hiểm, dung không được người khác giống như trong lời nói mà hắn ám chỉ. Ở lúc mọi người muốn tản đi, Triệu Văn Uyên bỗng nhiên mở miệng “Chờ một chút.”

Triệu Hoành Thịnh quay đầu, sau khi được Diệp thị trấn an dần dần thu lại tức giận, cũng cảm thấy mới vừa rồi chính mình xử phạt mà nói là hơi nặng, nhìn lại Triệu Văn Uyên một cái không bớt lo, nhìn không được dẫn theo một tia “giận chó đánh mèo”, “Lúc này người lại có cái gì muốn nói?”

“Phụ thân công chính, làm việc sai nên phạt, giam cầm để tự kiểm điểm xem như nhẹ, bất quá niệm tình thân thể đại ca không tốt, cũng là không gì đáng trách.” Triệu Văn Uyên ngừng một chút, không ngoài dự liệu trừ bỏ Diệp thị bên ngoài chỉ trích giấu diếm thần sắc mừng rỡ, những người khác đều trừng mắt với chính mình.

“Sai lầm chính là sai lầm, Định quốc công phủ quy tắc nghiêm cẩn, y theo gia quy, nếu là phạm sai, vài câu cầu tình có thể giảm bớt, cũng hoặc là bỏ đi, khó tránh khỏi làm trò đùa, cũng sẽ làm cho người phạm sai không ý thức được sai lầm của mình, cho nên phụ thân lần này đưa ra xử phạt, Văn Uyên thật là đồng ý, trên dưới làm theo, trong phủ phải làm như vậy.”

“Người...” Triệu Hoành Thịnh bên ngoài khen một trận thông suốt, thực chất trong lòng không khỏi buồn phiền, phát tay áo rồi đi.

Sau khi Triệu Hoành Thịnh rời đi, bên dưới những thanh âm nghị luận bắt đầu lớn lên, lúc này Triệu Nguyên Tấn đi đến trước mặt nàng, tình tứ đánh giá, sau dùng thanh âm không nhỏ nói “Tỷ Tỷ chiêu vì đại nghĩa không quản người thân này, phụ thân chương mất đầu.”

Dứt lời, liền theo ly khai.

Triệu Văn Uyên đứng lặng tại chỗ nhìn bóng dáng đắc ý của hắn, ánh mắt thâm sâu vài phần, nàng lời này nói là nói cho Diệp thị nghe, chờ Triệu Nguyên Tấn phạm vào cái gì sai lầm, nàng thật muốn nhìn một cái xem Diệp thị lấy cái gì cầu tình.

Dừng một lát, Triệu Văn Uyên liền cũng rời đi phòng Chính Đức, thời khắc xoay người, lời nghị luận mắng chửi, cười nhạo phía sau chui vào trong tai, nàng lại làm như không nghe thấy.

Bảo Thiềm một đường đi theo, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy Triệu Văn Uyên máu lạnh. Đến Trúc Tương Phi Uyên, Triệu Văn Uyên lưu lại Tuyết Nhạn, đi thẳng vào vấn đề nói “Đại ca sẽ không vô duyên vô cớ đã thương người, Triệu Nguyên Tấn có vấn đề, người làm việc ôn hòa, tìm cơ hội đi tìm hiểu, gần đây Triệu Nguyên Tấn có cái gì dị động, quay lại kể lại.”

“Nô tỳ hiểu được.” Tuyết Nhạn sau khi sững sờ, liền rất nhanh đáp lời, đáy lòng buông tiếng thở dài “quả nhiên là như thế”

Triệu Nguyên Lễ nhốt ở phạt đường ba ngày, Triệu lão thái thái bên trong là rõ ràng, ngầm sai người đem phạt đường thu thập một phen, đệm mềm, chăn dày, thức ăn cũng thế không đơn giản, Triệu đại lão gia tuy rằng biết, nhưng cũng mở một con mắt nhắm một con mắt, cũng thực sợ Triệu Nguyên Lễ ở bên trong không chịu đựng được, lại một bên nhớ đến tình hình đứa nhỏ này quật cường giống nương hán, đến bây giờ cũng không chịu nhận thức sai lầm, vẫn còn đang đầu đầu không thôi.

Gần đến thi Hương, ngày gần đây Triệu Nguyên Tấn đầy đủ sức khỏe mà chuẩn bị. Tuyết Nhạn dò xét mấy ngày được đến chính là cái kết quả quả, lại ở ngày thứ tư thu hoạch được cái kết quả ngoài ý muốn, xác thực tin tức liền trở về bẩm báo Triệu Văn Uyên.

Y theo Tuyết Nhạn miêu tả người nọ, Triệu Văn Uyển sai gã sai vặt thông minh trong viện Triệu Nguyên Lễ đi ra ngoài tìm người, cuối cùng ở bên trong một cái sông bạc bắt được người, hai ba lần đe dọa liền đem sự tình nói ra, biểu ca hấn làm người hầu trong phủ Trần đại nhân giám khảo cuộc thi Hương năm nay, gấp đề thi nổi lên tâm tư, hai huynh đệ phân công hợp tác, một cái trộm đề thi, một cái liền bên ngoài chào hàng. Triệu Trung y theo Triệu Văn Uyển phân phó, sau khi mua được danh sách cùng đề thi, lại đe dọa một phen, liền đem người nọ đưa vào trong phủ.

Triệu Trung mang về chứng cứ, cùng từ trong phòng Triệu Nguyên Tấn lấy ra đề thi bài văn, lúc này Triệu Văn Uyển đến trước mặt Triệu Hoành Thịnh trình lên, nam tử chào hàng đề thi kia lúc này quỳ trên mặt đất bị dọa đem sự tình kể ra toàn bộ.

Triệu Nguyên Tấn thông qua quan hệ tìm người nọ mua đề thi Hương, một màn này trùng hợp bị chủ tớ Triệu Nguyên Lễ nhìn thấy, tuy rằng khoảng cách xa, Triệu Nguyên Tấn trong lòng vẫn nghi ngờ bị Triệu Nguyên Lễ phát hiện, cho nên “tiên phát chế nhân” hãm hại Triệu Nguyên Lễ, làm cho lời nói của hấn không có người tin. Không lường trước được, người bán đề thi là dân cờ bạc, thua sạch tiền liền trộm cắp tránh ở phụ cận Quốc Công phủ, vừa thấy Triệu Nguyên Tấn liền đi lên dọa nạt ít tiền, làm cho Tuyết Nhạn vẫn lưu ý hướng đi của hấn liền phát hiện manh mối.

Không đến một lúc, Triệu Hoành Thịnh liền đem Triệu Nguyên Tấn kêu đến, Diệp thị nghe nói sau cũng vội vàng đi đến.

Triệu Hoành Thịnh lập tức giận không thể kìm nén được, Diệp thị có lòng biện hộ, ở dưới con thịnh nộ của Triệu lão gia, ngày ấy lời nói của Triệu Văn Uyển còn vang vọng bên tai, còn muốn bao che cho nhi tử cùng là khó khăn.

Triệu Nguyên Lễ được người thỉnh đi ra, đến phòng Chính Đức, ở trên đường Triệu Trung liền đem chuyện này nói rõ ràng. Triệu Nguyên Lễ kinh ngạc rất nhiều, trong lòng dâng lên một chút ôn nhu, rất nhanh liền lan rộng ra tứ chi ngũ tạng, xua tan hàn ý tích lũy hàng năm.

Triệu Văn Uyển khoe miệng cong nhẹ, trên cao nhìn xuống Triệu Nguyên Tấn quỳ trên mặt đất, sắc bén nói “Ta làm trưởng tử cũng không thể không nói một câu, mấy năm nay người đi chỗ phu tử học này đó oai môn tà đạo, nếu không có năng lực học tập, sẽ không cần đi tham gia thi Hương, không thi đậu mất chính là mặt người, dựa vào thủ đoạn loại này mặc dù thi đậu, ngày sau cũng sẽ liên lụy Định Quốc Công phủ!” Gần từng tiếng đều là đánh thề diện Triệu Nguyên Tấn, rất thoải mái.

Diệp thị nghe vậy cũng khó chịu, không còn thể diện, chỉ phải ngồi ở một bên bực bội.

“Phụ thân, con nhất thời hồ đồ...” Triệu Nguyên Tấn theo trong mộng giật mình tỉnh lại, bây giờ làm tính toán, cũng chỉ có thể hướng phụ thân cầu xin khoan dung.

“Nhất thời hồ đồ? Ngôn ngữ khiêu khích, mở miệng đã thương người, kích động đại ca động thủ, giả bộ vô tội để mọi người thương xót, phi nhỏ đại ca, khá lắm nhất thời a.” Triệu Văn Uyển lạnh lùng mở miệng.

“Ta không có...Ta không phải cô ý...” Triệu Nguyên Tấn âm mưu nói dối.

Triệu Nguyên Lễ thời điểm đi vào mới nghe đến câu đấy, thần nhiên liếc mắt nhìn người quỳ trên đất một cái, theo sau dừng ở trên người Triệu Văn Uyển, người sau hơi hơi thu lại kích động, lộ ra ý cười nhu thuận, Triệu Nguyên Lễ nhẹ nhàng khẽ nhếch lên khoe miệng, trong mắt cũng nhu hòa rất nhiều.

Triệu Hoành Thịnh nhìn thấy thân hình gầy yếu của Triệu Nguyên Lễ, trong lòng lại dâng lên tình cảm áy náy, đối với thần sắc giả dối của Triệu Nguyên Tấn càng không hài lòng “Văn Uyển nói đúng, người tuổi còn nhỏ như vậy mà đã có tâm kế như vậy, thật sự làm vi phạm thất vọng, cũng là ta ngày thường dạy dỗ không tốt, liền dựa theo gia pháp xử trí, sau lại đi phạt đường đồng cửa suy nghĩ một tháng.”

“Phụ thân, việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, mấy ngày sau chính là thi Hương, Nguyên Tấn vắng thi ngược lại ảnh hưởng danh dự Định Quốc Công phủ. Không bằng nhiều ngày tới thỉnh phu tử đốc thúc, xử phạt...liền đợi đến sau khi thi Hương xong.” Triệu Nguyên Lễ đột nhiên mở miệng nói.

Triệu Hoành Thịnh nghe vậy lại cảm thấy Triệu Nguyên Lễ lo lắng đại cục, hiểu rõ đạo lý, trong mắt vui mừng. Lúc này tinh tâm không khỏi suy nghĩ ra vài phần, lấy tính tình của Nguyên Lễ, làm sao hấn có thể chủ động ra tay đánh người, nguyên do ở giữa nên suy nghĩ sâu xa. Lại nghĩ đến chứng cứ chính xác trong tay mình là xuất từ Triệu Văn Uyển, con người cùng sự việc xử lý cực kỳ sạch sẽ lưu loát, trên mặt đối với một đôi nhi nữ Thẩm thị lưu lại rõ ràng thêm một tia khen ngợi.

Diệp thị một bên nhìn Triệu Nguyên Tấn bị người dẫn đi, khăn tay bị vò nát, trong lòng cực kỳ hận, cũng là kinh hãi. Triệu Văn Uyển khi nào thì trở nên có bản lĩnh như vậy, xem thái độ lão gia đối với hai người, Diệp thị trong lòng bắt đầu hoảng loạn.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 15: Thọ Yến (1)

Đề thi của kì thi Hương liên quan đến quốc gia xã tắc, chuyện này phải mau chóng viết tấu dâng lên Thánh Thượng, nhưng mà khi Triệu Hoành Thịnh cầm bút viết, lại nhũu mày có chút khó xử, cũng không thể nói phát hiện ra con mình mua đề thi, thể diện Quốc Công phủ kia chẳng phải là mất hết sạch.

Triệu Hoành Thịnh tính tình chính trực, một lúc không biết trình báo như thế nào, Triệu Văn Uyển nhìn không nổi, liền cầu cạnh đại ca giúp phụ thân ra chủ ý, Triệu Nguyên Lễ vốn cũng không muốn đáp ứng, từ sau khi sự việc đó phát sinh, hẳn liền nghĩ không bao giờ... quản việc bên ngoài.

Nhưng cuối cùng, chẳng qua thực sự là không thể làm ngơ muội muội làm nũng nịu trong miệng nàng “lời nói chính nghĩa”, muội muội của hắn quả nhiên là trưởng thành, nhưng là người bên cạnh lại một bộ đáng lười biếng cười khanh khách, hai người dường như nhớ lại khi còn bé dựa dẫm vào nhau

Khi Triệu Nguyên Lễ chủ động tìm đến thư phòng của Triệu Hoành Thịnh, từ trong mắt Triệu Hoành Thịnh rõ ràng có thể nhìn ra sự ngạc nhiên không nhỏ và một tia vui mừng, Triệu Nguyên Lễ đã lâu rồi không quan sát Triệu Hoành Thịnh như vậy, đầu của người đã bạc trắng rất nhiều, khi chống lại tầm mắt của Triệu Hoành Thịnh rõ ràng có chút không được tự nhiên, chỉ đơn giản là nói ra cách nghĩ của bản thân, sập tối Triệu Hoành Thịnh sai người đem đến cho Trần đại nhân một phong thư mật cũng đem người bán đề thi nhốt ở trong phủ ra cắt lười, chỉ ở trong thư đề cập là môn sinh chính mình phát hiện ra.

Trần đại nhân sau khi xem xong thư tin giận tím mặt, lúc này bắt giữ quản sự nhà mình đã ăn cắp đề thi đưa đến Đại lý tự giám sát, mà lại suốt đêm yết kiến Hoàng thượng thỉnh tội, mới xem như không gây ra việc gì lớn, Trần đại nhân vô cùng cảm kích Triệu Hoành Thịnh, Hoàng thượng đối với việc này cũng là khen tặng nhiều lần, Triệu Hoành Thịnh phải nói là nhất thời nở mày nở mặt, tâm tình rất là tốt.

Diệp thị vẫn tìm cơ hội muốn giúp Triệu Nguyên Tấn cầu tình thừa dịp lúc này nói ra, ai ngờ Triệu Hoành Thịnh sắc mặt lập tức lạnh lùng, cả giận nói “Đều là do người cung chiều nhi tử, nếu không có Văn Uyển và Nguyên Lễ làm việc trầm ổn, chờ hắn cũng là đi vào đại lao, làm cho hắn đi vào trong phạt đường suy nghĩ đã là quá nhẹ.”

Diệp thị bị lão gia rắn dạy, không còn dám thay nhĩ tử mình nói chuyện, sau đó đi phạt đường nhìn Triệu Nguyên Tấn, chỉ ngăn ngui mấy ngày mà nhĩ tử đã gãy đi rất nhiều, bề ngoài thì trách móc làm việc sai sót song cũng khó tránh khỏi sinh ra đau lòng. Lời nói quả trách một phen, đến cuối cùng cũng chỉ là dận dò mục đích lần này chủ yếu là lập chút công danh, thi đậu giải nguyên (giải nguyên: là tên gọi người thi sinh đồ cao nhất trong khoa thi Hương), chờ tính khí Triệu đại lão gia qua đi, còn có thể cứu vãn.

Diệp thị trở về trong uyển của chính mình, lập tức liền đến chỗ ở của nha hoàn và gãi sai vật một phen chỉnh lý lễ tiết, mà trút giận, Hạ di nương thân nhiên tiến vào thỉnh an, rõ ràng là ngầm lấy Thụy Ca Nhi ra mà nói chuyện, trào phúng Triệu Nguyên Tấn một trận, còn làm cho Diệp thị tim không ra lí lẽ mà phản bác, nhìn bộ dáng Diệp thị cố nén tức giận không thể nổi giận, tràn đầy oán hận.

“Nguyên Tấn tính tình còn vài phần trẻ con, còn cần chú ý, khoảng thời gian này phu nhân vội vàng chuẩn bị sinh thần cho lão gia khó tránh khỏi chăm sóc có sai sót. Trước mắt thi Hương quan trọng hơn, trước khi tới đây ta đã đi một chuyến đến Minh Như Uyển, đem chuyện này nói ra, lão phu nhân cảm thấy phu nhân vất vả, liền làm cho ta đến nơi này giúp đỡ phu nhân làm tốt việc chuẩn bị cho sinh thần lão gia.”

Diệp thị nắm chặt khăn tay, trên mặt cố gắng bày ra ý cười, chống lại Hạ di nương khuôn mặt đắc ý tươi cười sáng ngời, dùng một chút, ý tứ hàm xúc nói “Hạ di nương như vậy nhiệt tình, ta nhất định sẽ không phụ lòng.”

Bất đồng với Thiệu Niên Uyển bên trong sóng ngầm nổi lên, trong Minh Như Uyển một cảnh tượng vui vẻ cùng tốt đẹp. Ngay sau đó, khi Hạ di nương tìm đến thì Triệu Văn Uyển đã ở đó, giúp lão phu nhân bóp chân, tiếng cười tương đối là vui vẻ. Hạ di nương cần nhẫn hồi lâu, hai người đều nghe đến phiền chán, liền theo chủ ý của nàng đi làm cho Diệp thị ẩm tức.

Chờ Hạ di nương đi rồi, lão phu nhân liền không để Triệu Văn Uyển bóp chân nữa, sợ nàng mệt, sai Dương ma ma đi phòng bếp nhỏ làm chút điểm tâm nàng thích ăn mang lên, còn có trái cây tươi mới mấy ngày trước đây Tây Vực tiến cống trong cung đưa tới, lão phu nhân đối với Triệu Văn Uyển cũng là không gấu diếm, đều sai đem ra.

Triệu Văn Uyển giúp lão phu nhân lột vỏ quýt ngọt, lấy lòng nói “Đại ca thích ăn ngọt, ta nghĩ giúp đại ca giữ lại một ít.”

Triệu lão phu nhân liền lấy mũi quýt trên tay nàng ném thử, vị ngọt tan trong miệng lan đến đầu quả tim, híp mắt cười trêu ghẹo nói “Uyển nha đầu của chúng ta cũng biết thương yêu người khác.”

“Tổ mẫu cũng đừng trêu ghẹo ta, trước kia là ta không hiểu chuyện thôi!” Triệu Văn Uyển ở bên cạnh lão phu nhân, thoáng hiện một tia ngượng ngùng.

“Đúng đúng, hiện tại Uyển nha đầu đã trưởng thành, nói không chính xác không lâu nữa sẽ lập gia đình, này quả thật là trôi nhanh nha, tổ mẫu đều già rồi.” Triệu lão phu nhân rất là thích con cháu quay xung quanh mình, chính là từng cái một đều có công việc của riêng mình, nàng cũng không nói ra, từ sau khi Triệu Văn Uyển rơi xuống nước thường xuyên đến, khiến cho Minh Như Uyển này không còn lạnh lẽo buồn tẻ.

Triệu Văn Uyển cẩn thận nhìn chằm chằm lão phu nhân, người sau trong lòng thấy cổ quái nhưng cũng lẳng lặng chờ, chợt nghe đến nha đầu kia có phần nghiêm túc mà mở miệng nói “Tổ mẫu nhìn có thể so sánh cùng phụ thân ta luôn làm ra vẻ nghiêm túc còn trẻ hơn đâu, thường có câu nói ‘cười một cái trẻ lại mười năm’, tổ mẫu mỗi ngày đều vui vẻ, vẫn sẽ không già! Uyển Nhi cũng không muốn gả cho người ta, mãi mãi ở cùng tổ mẫu tốt!”

“Ha ha ha.....” Triệu lão phu nhân bị chọc trong lòng đều nở hoa, chờ Dương ma ma cầm gương lại đây, cẩn thận nhìn xem, lại nghĩ đến gương mặt nghiêm túc của nhĩ tử mình không khỏi cười càng thoải mái, ánh mắt trong suốt nhìn cháu gái mình yêu thương nhất, thật sự là cực kỳ thỏa mãn.

Bỗng nhiên ngoài phòng vang lên một chuỗi tiếng bước chân không nhanh không chậm, nha hoàn dẫn người vào bẩm báo “Lão phu nhân, Đại cô cô cùng Ngũ cô cô đến đây”

Phu nhân trung niên đi ở đằng trước mặc áo ngoài màu tím tay áo trang trí hoa văn, tóc dùng một cây trâm bạch ngọc hình vuông dẹt toàn thân trong suốt búi cổ định kiểu phúc thọ, làn da trắng mịn trơn bóng, khỏe môi mỉm cười đoan trang, xem ra là người thân thiện, ôn nhu nhã nhặn, chỉ có tí mĩ miết nhìn khỏe mắt của nàng mới để lộ ra được một chút tuổi thật của nàng, đi đến trước lão phu nhân gọi một tiếng “mẫu thân”

Đi theo đằng sau là một người mặc áo ngoài vải gấm màu hồng cây lựu trang trí hoa văn, phụ nhân tuổi tầm ba mươi, nhanh chóng bước lên hai bước, lôi kéo cánh tay Triệu lão phu nhân, cười nói “Đi từ xa tới đã nghe thấy tiếng cười của ngài, có chuyện gì vui nói ra cho chúng ta nghe một chút.”

“Đại cô cô, tiểu cô cô.” Triệu Văn Uyển thu lại điệu bộ nhàn hạ, thân thể hơi thẳng, nói vắn an.

“Lớn lên thành đại cô nương xinh đẹp, làm cho cô thiếu chút nữa không nhận ra, đây là Uyển nha đầu sao?” Phụ nhân tính tình đơn giản cười mở cười ha ha mà nói lời trêu ghẹo, kéo nhit từ và nữ nhi của mình là một đôi long phượng thai đến gần “Sương Nhi, Việt Nhi, cùng vắn an tử tử.”

Triệu Văn Uyển nhìn hai hài tử bốn năm tuổi có gương mặt giống nhau, nhìn thấy mình bộ dáng dường như có chút e ngại, khoe miệng ý cười phai nhạt vài phần, lại nghe được nam hài trong đó kéo muội muội che ở sau người, nói tiếng “người xấu”

Lâm phu nhân là mẫu thân của đôi long phượng thai này vội vàng đem tiểu hài tử kéo lại, một phen răn dạy, ngôn ngữ trong lúc đó cũng là giải vây, nhớ lại chính là lần trước trở về bị Triệu Văn Uyển khi dễ, tiểu hài tử tính tình lớn, lúc này là oán giận.

Triệu Văn Uyển không để ý mấy chơi đùa vòng trên cổ tay, sau đó tháo xuống, nghe xong nguyên do đáy lòng có chút hổ thẹn, cùng đưa bé nhỏ như vậy so đo, thật sự là mất mặt. Dem tháo xuống vòng ngọc lưu ly xanh biếc đưa tới trước mặt nữ hài tử “Này, cái này coi như tử ty bồi tội với người, lúc đấy muội làm hỏng đồ vật mẫu thân tử để lại cho tử, nhất thời tức giận, không phải là cố ý, nhận lấy cái này liền coi như là tha thứ cho ta.”

Lâm Thanh Sương nâng khuôn mặt tròn tròn nhỏ nhắn liếc mắt nhìn mẫu thân một cái, sau khi được mẫu thân ra hiệu, túm túm tay áo ca ca, theo sau lưng hấn mà dò xét đi ra, thật cẩn thận cầm lấy vòng tay, cầm ở trong tay có bộ dáng yêu thích không muốn buông tay.

“Uyển nha đầu đã trưởng thành.” Vị phu nhân đoan trang xinh đẹp nở miệng, trong lúc đó ánh mắt thật là vui mừng. Triệu lão phu nhân nghe vậy cũng là đắc ý “Lần trước thỉnh Hoàng ma nữ từ trong cung ra dạy, Uyển nha đầu học là người học giỏi nhất, nha đầu này trước kia là không để tâm, tranh thủ lười biếng đầu!”

Triệu Văn Uyển ngượng ngùng mà cười cười, nhìn về phía phu nhân đoan trang xinh đẹp dung mạo thừa hưởng bảy tám phần từ lão phu nhân, có đứa con cả Hạ Tĩnh Viễn do ở trong Đình quốc công phủ gặp Triệu Văn Uyển một lần sau đó nhớ mãi không quên, sau đó thường xuyên lui tới, có thể nói là nhân vật tâm thường một con chó trung thành, một lòng say mê rất nhiều, chỉ cần đối với nàng ta chèn ép đó cũng là kẻ hung ác phải chết, bên trong kịch bản Triệu Văn Uyển ở trên tay hấn ăn không ít đau khổ.

Ước chừng ở đây nguyên do đều là nữ nhân trong gia đình, đã qua giữa trưa mà vẫn không thấy Hạ Tĩnh Viễn xuất hiện, điểm ấy làm cho Triệu Văn Uyển có chút đáng tiếc.

Nhận thấy tầm mắt Triệu Văn Uyển thẳng nhìn chăm chú vào mình, phu nhân Tây Bình Hầu Phủ cong cong khoe miệng, mở ra hộp nhỏ nha hoàn hầu hạ bên người đưa tới “Chưa quên mang lễ vật đến cho người, nhìn một cái cây trầm màu tím khắc mây bay bông bành, có thích?”

Triệu Văn Uyển hoàn hồn, biết là nàng hiểu lầm, nhìn về phía cây trầm tinh xảo nàng cầm trong tay, không chút nào keo kiệt mà nở một nụ cười thật tươi, cực kì vui mừng nhận lấy, còn không quên nói lời ngọt ngào “cảm tạ”.

Một bên Lâm phu nhân cũng sai nha hoàn mang tặng cùng hình dáng, chẳng qua là người đi theo thái y tam phẩm bỗng lộc so sánh với Tây Bình Phủ, tự nhiên là kém khá xa, đồ vật lấy ra cũng không sánh bằng, trong mắt hiện tia xấu hổ. Chuyện lập gia đình đều do lão phu nhân làm chủ, Lâm phu nhân ở trong lòng còn kìm nén một chút oán giận.

Triệu Văn Uyển ngược lại là đối xử bình đẳng mà vui vẻ nhận lấy, chính là ở trong mắt Lâm phu nhân nhìn lại là không có vài phần thật tình mà thôi, hơn nữa nguyên nhân là do trước đây để lại hình ảnh ấn tượng, đáy lòng đối với cháu gái cũng là không thích, cố tình lão thái thái lại yêu thương nhất, và hoài niệm, Lâm phu nhân nhẹ nhàng túm túm hai cái tiểu hài tử, hai cái tiểu hài tử là thông minh, một tiếng ngoại tổ mẫu lại một tiếng, lạnh lợi khoe tài.

Từ giờ đến sinh thân Triệu đại lão gia, trước ngày đó hai ngày hai cô cô sẽ ở lại đây, Triệu Văn Uyển nhận thấy Lâm phu nhân bên kia như có như không truyền tới thái độ thù địch, cũng là chịu không nổi tiểu hài tử tranh cãi âm ỉ, đợi trong chốc lát liền lấy cớ cáo từ, lúc gần đi nàng chưa từng để lộ ra ánh mắt đắc ý.

Quý phu bởi vì sinh thân của Triệu đại lão gia mà náo nhiệt không dứt, dải lụa màu hồng, liền sớm đã treo lên, Triệu Văn Uyển nhìn không khí vui vẻ đây sân, đáy lòng có vài phần sôi nổi, nếu đại ca thực sự có thể đáp ứng yêu cầu hôm qua của nàng, như vậy sau khi thọ yến...

“A... Tiểu thư” Thanh âm Bảo Thiên hoảng hốt lo lắng bỗng nhiên vang lên bên tai, hai người suýt chút nữa đụng vào nhau, người sau nắm chặt quần áo trong tay, biểu cảm trên mặt cũng là sắp khóc.

“Chuyện gì mà hoảng mang khăn trương như vậy” Triệu Văn Uyển nhìn, nhìn lại động tác muốn sờ mặt mình, rõ ràng chính mình cùng các nàng đã chung đụng một thời gian, sao nhìn thấy chính mình vẫn là một bộ dáng gấp quýt như vậy.

Bảo Thiên cảm quần áo, khóc không ra nước mắt nói “Đây là quần áo sau này tiểu thư phải mặc, hồng... hồng”

Triệu Văn Uyển nhìn liếc liếc mắt một cái, nhìn phía trên quần áo màu vàng dấu vết từng khối từng khối, nhều nhều mảy, chợt nghe được nàng ảo não không thôi nói “Nhất định là do huân hương kia, lại không nghĩ lại có thể nhuộm màu, nô tỳ bằng lòng bị phạt.”

“Huân hương? Người cẩn thận nói một chút.” Triệu Văn Uyển một chút nhấn mạnh cũng không để ý trên quần áo, trong đầu chợt lóe mà qua linh quang, vội vàng hỏi.

“Chính là huân hương của Tam tiểu thư, tiểu thư không cần, nô tỳ thu một chút cho vào trong bao, lúc thu quần áo không cần thận roi một chút trên mặt quần áo, lúc ấy lau chùi, cũng không thấy có cái gì, nhưng để một ngày vừa rồi liền... biến thành như vậy!” Bảo Thiên nói xong nom nớp lo sợ, chờ bị phạt.

“Nhuộm thật tốt.” Triệu Văn Uyển hí híp mắt hiện lên một loạt ý tưởng, cảm thấy chủ ý đã định.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chương 16: Thọ Yến (2)

Triệu đại lão gia đã bốn mươi tuổi, Hoàng thượng ưu ái, lão phu nhân lại yêu thích náo nhiệt, lần này thọ yến bốn mươi tuổi cực kỳ náo nhiệt. Định quốc công phủ, đêm qua liên treo đèn lồng đỏ dán chữ thọ ở trước cửa phủ, trên đường đã sớm an bài người tiếp đón xe ngựa của tân khách, cánh cửa giữa mở rộng, trống nhạc sắp xếp chờ biểu diễn, sáu mươi sáu vạn quả pháo trên dây đã được đốt vang bên cánh cổng.

Từ giữa cánh cửa đến sân chính, trên đường cứ hai trượng lại có một người hầu đứng nghênh đón khách, khoảng cách giữa hai người hầu đặt một bình hoa bạch ngọc cao bốn thước, bên trên vẽ bức họa trường thọ, ông tiên bên cây trúc, cây thông trên núi phía nam, rùa thọ tinh... nhiều vật có biểu tượng may mắn.

Triệu lão phu nhân được Dương ma ma giúp búi tóc kiểu phúc kế đoàn trang chín chắn, phía trên phúc kế, rút xuống ba dây xích trân châu, bên cạnh lại cắm ba cây trâm như ý giống nhau cùng kiểu dáng, vật liệu và màu sắc, lộ ra hơi thở cao quý, khi còn chờ Dương ma ma cắm đóa hoa chỗ thái dương thì lão phu nhân kêu người dừng lại.

“Làm như vậy là đủ rồi, ta một cái lão bà tử không nên quá sặc sỡ như vậy.” Khi nói chuyện, phu nhân Tây Bình Hầu bước vào phòng, đi theo bên cạnh là Tây Bình Hầu toàn thân nghiêm túc trầm tĩnh cùng một thiếu niên tuần tú, ba người cùng nhau cấp lão phu nhân thỉnh an.

Triệu lão phu nhân sai Dương ma ma mang lên lễ vật gấp mặt sáng sớm đã chuẩn bị tốt, cho thiếu niên, lời kéo tỉ mỉ quan sát trong chốc lát, thiếu niên mi thanh mục tú được đi truyền điểm tốt từ phụ mẫu, nghe nói từ nhỏ theo Tây Bình Hầu ra vào quân doanh, ngầm dần khí phách của tướng sĩ, là một binh sĩ thật là tuổi trẻ tài cao.

Cháu ngoại trai của tiểu cửu, lão phu nhân nghĩ đến người con thứ hai là tướng quân tuổi trẻ khí phách hăng hái cuối cùng cũng là hi sinh nơi chiến trường, ngực đau xót, ánh mắt âm đạm xuống.

Phu nhân Tây Bình Hầu cẩn thận, tự nhiên biết nỗi đau thầm kín của lão phu nhân, tóm đứa con trai sang một bên, chính mình tiến lên trấn an nói “Nhị đệ thời điểm đi không yên lòng nhất cũng là mẫu thân, hiện giờ thoảng cái đã hơn mười năm, mẫu thân cũng đừng làm cho Nhị đệ ở trên trời cũng không yên lòng.”

“Hoành Viễn cùng ta thân như huynh đệ, lão phu nhân cứ xem ta như hấn, thay Hoành Viễn phụng dưỡng lão nhân gia ngài” Sau khi an ủi xong Tây Bình Hầu đi đến bên cạnh phu nhân của mình, ôm đầu vai của nàng, vỗ nhẹ an ủi, biểu cảm trong mắt hai người đều là đau xót, nói lời nói thành khăn.

Triệu lão phu nhân lau khóe mắt, trong lòng càng thêm áy náy “Văn Phương cùng Hoành Viễn đã ra đi, để lại một đứa nhỏ gào khóc đòi ăn, nhưng ngay cả đứa nhỏ này ta cũng không coi chừng được, trải qua nhiều năm như vậy cũng không biết là sống hay chết, mỗi khi nhớ tới chuyện này cũng không biết ngày sau khi xuống cửu tuyền, cùng Hoành Viễn ăn nói như thế nào.”

Đứa nhỏ trong miệng lão phu nhân là Triệu Văn Hi con gái duy nhất của Triệu Hoành Viễn, Nhị đệ mất không đến một năm, mùa đông năm ấy đệ muội cũng đi theo, tiểu hài tử vẫn nuôi dưỡng bên người lão phu nhân, một chuyến trở về nhà mẹ đẻ đệ muội một thời gian, trên đường dân lưu lạc làm loạn, vú em ôm đứa nhỏ cùng đội ngũ hộ tống bị thất lạc. Lúc ấy sau khi thu được tin tức, Định Quốc Công phủ cùng Tây Bình Hầu phủ đem quãng đường đã đi qua lục tung hết lên, lại làm sao đều cũng không tìm thấy người, dựa vào tình huống xảy ra khi đó, vú nuôi cùng đứa nhỏ kia hơn nửa là không giữ được tính mạng, lão phu nhân trong lòng là hiểu rõ, chẳng qua là dù như thế nào cũng không muốn thừa nhận thôi.

“Hôm nay là sinh nhật đại ca, chúng ta không nên đề cập đến chuyện này, thời gian không sai biệt lắm.” phu nhân Tây Bình Hầu sợ lão phu nhân buồn bực, lời kéo nói nói.

Lão phu nhân âm thanh nghẹn ngào đáp ứng, thu thập tâm tình một phen, tùy theo Tây Bình Hầu phu nhân nâng dậy chậm rãi đi ra ngoài, gần đi tới cửa, nhìn bên ngoài cảnh tượng náo nhiệt, vẫn nhìn không được buông tiếng thở dài “Lão tứ năm nay vẫn là không về, đây là vẫn trách móc, nhà này a, sau khi ta chết đi liền có thể hay không người quay về tập họp đông đủ.”

“Phi phi phi, hôm nay là ngày đại cát đại lợi, mẫu thân nói lời xui xẻo gì vậy, Lão tứ bên ngoài bận việc buôn bán cần lại không về được, lễ vật cũng là không ít, ta xem thấy có một hàng các rương, hôm qua liền đưa tới.” Tây Bình Hầu phu nhân vội vàng lên tiếng.

Triệu lão phu nhân lắc lắc đầu, nhưng vẫn là không nói gì thêm nữa.

Canh giờ không sai biệt lắm, vài tên sai vặt trách phân phát kẹo đường, phân phát hà bao mừng thọ. Đám con nít vây quanh kêu lên vui mừng, theo kẹo đường rơi xuống đất ào ào chạy tới thành một đồng ra sức cướp kẹo đường, nhét trong tay áo, trong lòng ngực quần áo, túi tiền, ra sức nhét. Bọn họ một bên ăn kẹo đường, một bên hi hi ha ha cười đùa, thỉnh thoảng lại lớn tiếng hô “Chúc Triệu đại lão gia phúc thọ vô cương!”

Triệu Hoành Thịnh trùng hợp đi ra đón khách, nhóm hài tử đang cướp kẹo đường nhìn thấy lão gia đi ra. Vài đứa thoát nhìn thông minh chạy tới bao quanh trước mặt Triệu lão gia, quỳ gối trước bậc thêm dập đầu liên tục, miệng cùng nhau nói ra lời nói may mắn có trật tự.

Đây là mấy đứa dẫn đầu, những đứa trẻ còn lại cũng liền nhanh chóng chạy tới, đi theo phía sau bọn họ dập đầu. Dân chúng nông dân vây xem xung quanh cũng không chậm trễ, cùng nhau chấp tay thi lễ chúc mừng, trong lúc đó nhất thời xung quanh đều là âm thanh chúc mừng, pha lẫn âm thanh tiếng pháo, tuy rằng lộn xộn, nhưng không khí lại thật phần vui mừng.

Vừa vặn lúc này ba dây đại pháo toàn bộ phóng xong, người hầu trong nhà thu lại gây trúc hành lễ lui ra, quan viên ngày thường qua lại thân thiết đều đi vào, cùng Triệu lão gia chào hỏi, sai gia đình đi theo dâng lên quà mừng, mọi người chào hỏi một hồi, Triệu lão gia đem người dẫn vào trong phủ.

Trần đại nhân vừa chịu ân huệ của Triệu lão gia, đem theo một phần lễ vật rất phong phú đến chúc thọ, thuận đường nói về mấy vị công tử Triệu gia, biết được Triệu Nguyên Tấn lần này tham gia thi Hương, nói không ít lời khen tặng, tán tụng làm Triệu Hoành Thịnh trong lòng tương đối vừa lòng, trong lòng nổi lên suy nghĩ Triệu Nguyên Tấn thi Hương đạt được công danh.

Đang đón khách, Đình quân gia bên người Triệu lão gia tỉnh mắt, nhìn thấy trên đường không xa xe ngựa trên nắp nạm ngọc ẩn màu xanh rèm tua bằng châu ngọc, nhắc nhở lão gia nhà mình một tiếng. Chờ xe ngựa dừng lại, Triệu Hoành Thịnh đứng lên đón chào cẩn thận, một nam tử tuấn mĩ khoác áo dài tơ tằm màu xanh đen thêu hoa văn bước xuống xe ngựa, hướng Triệu Hoành Thịnh chấp tay vài chào nói “Triệu lão gia.”

Nhìn thấy người tới Triệu Hoành Thịnh hơi quá mức ngoài ý muốn, vốn nghe được Lục vương gia không thích giao thiệp, trước kia cũng chưa bao giờ qua lại, dù thế cũng chỉ dám suy nghĩ ở trong đầu, chậm trễ chỉ chốc lát liền đều không gánh chịu nổi, hai người chào hỏi hai câu, Triệu Hoành Thịnh liền tự mình dẫn người vào phủ.

Bên này Triệu Hoành Thịnh chân trước vừa vào cửa, trên đường bên ngoài lại vang lên một trận âm thanh tiếng pháo nổ, đội ngũ lễ vật đi theo nối đuôi nhau thật dài mà vào, ngay sau đó liền sai một đội nhân mã nâng hòm rương lễ vật lớn nhỏ đi vào cửa, hẳn đây là mang thân phận Hoàng gia tham gia thọ yến. Về phần những năm trước xem thường việc này, ngày hôm nay liền đột ngột nguyện ý đi như thế, Lục vương gia tỏ vẻ... Hẳn cao hứng.

Giờ ngo một khắc, thọ yến bắt đầu, Đình quân sự chào hỏi những tân khách ngồi vào vị trí. Chỗ ngồi trên đài cao không xa dựng lầu cho đoàn kịch, trước khi thọ yến bắt đầu liền gõ gõ đánh trống giúp vui, lúc này người mặc quần áo xanh dương quăng tay áo, cất giọng ngâm nga ê a, dạo kếp vừa xưng tên, trên sân khấu nhất thời yên lặng, sau lúc đó là âm thanh vỗ tay khen ngợi không ngừng.

Một bên đại sảnh, sáu tám bình phong ngăn cách một khoảng không gian lớn. bên trong toàn người di chuyển, trang phục đẹp để các loại tràn đầy một phòng, nhóm nữ khách vốn đã vào chỗ ngồi, ở giữa tự nhiên là Triệu lão phu nhân và Tây Bình Hầu phu nhân, tiếp đó hai bên mở ra, lại một loạt sắp xếp xuống dưới, sắp xếp một loạt ghế dựa, bày ra mấy bàn vuông trạm khắc hoa hải đường như ý, xen kẽ bảy tám người nha hoàn áo ngoài màu xanh lam thêu hoa văn tươi đẹp, giúp nhóm nữ khách thêm trà hoặc thêm điểm tâm và trái cây.

Khi thọ yến bắt đầu, bọn nha hoàn thu lại trà bánh, bắt đầu mang thức ăn lên. Ruốc nấm khi, canh cá mực, gà bọc lá sen, thịt bò xào nấm trắng, thịt chân giò nướng, cá viên, chim nướng vừa chín, thịt cua cùng măng thái chỉ... từng món ăn tinh xảo được đặt lên bàn, đầy đủ cả sắc hương vị, khiến cho người ta muốn ăn.

“Lão phu nhân vốn ăn vị nhạt, Tây Bình Hầu phu nhân thường không ăn hải sản... hai bàn thức ăn này ta sai đầu bếp biến đổi, các ngài nếu như có cái gì không hợp khẩu vị, cứ phân phó.” Hạ di nương đứng ở một bên hầu hạ, tuy rằng chuyện lớn nhỏ trong ngày thọ yến này đều là Diệp thị nắm giữ, loại chuyện nhỏ để lấy lòng này nàng vẫn là nắm giữ được, có cơ hội làm cho cho mình lộ diện cũng là không sai biệt lắm.

Bên ngoài ăn uống linh đình, các nam nhân lấy rượu bàn công việc, uống rượu không ngừng. Triệu Hoành Thịnh liên tiếp đi qua mấy bàn, dù cho từ lượng tốt thể nào cũng có cảm giác say, chờ quay lại phòng nghỉ ngơi trong chốc lát, Hạ thị sớm đã cầm trà giải rượu hầu hạ, một bên thay hắn day day thái dương, một bên thường thường nhìn về phía ngoài cửa.

Không bao lâu, Triệu Văn Huyền cầm một hộp dài dẹt tương đối quý giá đi đến, đưa đến trước mặt phụ thân, chính mình đứng ở bên dưới, nhu thuận chúc thọ nói “Phụ thân đại thọ, Văn Huyền tự mình thêu một bức tranh, chúc phụ thân phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn.”

Triệu Hoành Thịnh hôm nay cực kì cao hứng, lễ vật chẳng phân biệt quý giá, quý ở tấm lòng, Triệu Văn Huyền tự tay thêu đã đã động lòng hắn, lập tức vội vã mở ra nhìn, chính là sau khi nhìn đến, ý cười khóe miệng cứng lại, thần sắc như có việc gì.

“Phụ thân làm cho ta nhìn xem một phen tâm ý của muội muội.” Triệu Văn Huyền theo sau mà vào, đi sau cũng có không ít người Triệu gia.

Thời điểm Hạ di nương muốn đẩy lại nắp hòm, Triệu Văn Huyền nhanh tay nhanh mắt lấy đi ra, bức tranh thêu dấu vết màu vàng loang lổ trên tấm vải thêu, nhìn cực kì bản và cũ.

“Chắc chắn, tay nghề thêu của muội muội thật cao, này còn trắng cùng hoa sen thêu được cực kì tốt, cực kì giống, đáng tiếc quả là đáng tiếc, muội muội không nên tham rẻ mà dùng loại vải này, bị hủy cũng là tấm tranh thêu, liền cái này còn lấy ra thêu?” Triệu Văn Huyền không khách khí mà trào phúng nói.

Triệu Văn Huyền trên mặt lúc trắng lúc xanh, không thể tin mà nhìn chăm chăm bức tranh thêu, trên mặt ngạc nhiên cùng nghi ngờ, sáng sớm còn xem xét một lần, sao hiện giờ lại thành bộ dạng này, cái gì mà vải rẻ, nàng dùng đến đều là loại tốt nhất! Triệu Văn Huyền tầm mắt dừng ở trên người Triệu Văn Huyền, nhìn thấy trong mắt đối phương ý đạt được mục đích, nhớ tới chuyện tình giữa trư hôm qua nàng (Triệu Văn Huyền) đến nói muốn nhìn bức tranh

thêu một cái.

“Đứng là người, hôm qua người đến xem qua, nhất định là người động tay động chân!”

Triệu Văn Uyển nghe vậy lúc này sắc mặt trầm xuống “Hừ, lúc ấy ta muốn nhìn, muội muội thế nhưng coi như bảo bối, chỉ cho liếc mắt một cái liền mang vào trong hộp, phòng ta như phòng kẻ trộm, Văn Tuyết cũng có thể làm chứng, lúc này lại đến đổ tội cho ta!”

Đột nhiên bị điểm danh, Triệu Văn Tuyết vẻ mặt mờ mịt, nghe xong lời nói của Triệu Văn Uyển, đi theo gật gật đầu “Tỷ tỷ không có làm”

“Người...” Triệu Văn Huyền hận nghiêng rằng, lại cứ không tìm được ra chứng cứ xác đáng, chống lại thần sắc thất vọng của phụ thân cùng tầm mắt trào phúng của mọi người, đỏ mặt, chỉ cảm thấy trên mặt nóng rát. Nghĩ đến hết ngày hôm qua cũng không nghe nói Triệu Văn Uyển chuẩn bị hạ lễ, làm giống như không cam lòng nói “Dù sao so với người một chút cũng không để tâm ngày sinh của phụ thân tốt hơn!”

Triệu Văn Uyển khoe miệng giương lên, hỏi vặn lại “Ai nói... Ta không có chuẩn bị.”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Chương 17: Thọ Yến (3)

Tiệc tối được tổ chức ở nơi rộng lớn trong Đình Quốc Công phủ, tia sáng kì dị từ hoa đăng xung quanh, nhà bên hồ nước, núi giả, cá trong ao sồi nổi bơi lội vòng vòng phe phẩy cái đuôi, tạo ra nhiều gọn sóng.

Chỗ ngồi sắp xếp ở cạnh hồ, toàn bộ bàn đều được đặt trên thảm đỏ rải dưới đất, sân này chuẩn bị đặc biệt vì Lục vương gia và trọng thần trong triều, phong cảnh lịch sự tao nhã, cùng sân khấu trước đình bên kia ngăn cách, có ý vị khác.

Bọn nha hoàn y phục thơm mát, tóc mượt như mây đi qua đi lại, cao lương mỹ vị từng đĩa đưa lên bàn, thanh âm chén rưới va chạm vào nhau không dứt, Triệu Nguyên Tấn đứng là đang ở trước mặt các vị đại thần lễ phép cúi chào, cảm tạ bọn họ vì phụ thân đến quý phủ chúc thọ.

Công tử Định Quốc Công phủ tỏa sáng, các vị đại thần nói lời nói khách sáo, thấy hần còn nhỏ đều là có trách nhiệm, lời nói và việc làm xử sự coi như trầm ổn, lời nói trong lúc đó không khỏi tràn đầy khen ngợi, Triệu Nguyên Tấn phớt tay áo mà đứng ra vẻ khiêm tốn, trong lòng lại là tâm tư hư vinh cực kì thỏa mãn, hần cố ý đi đến chỗ ngồi của Trần đại nhân, chào hỏi tỏ ý khen ngợi, lời nói bên ngoài để lộ ra ý từ Trần đại nhân ở kì thi Hương chiếu cố nhiều hơn.

Trần đại nhân lên tiếng trả lời khách sáo, vuốt râu cười ha ha nói “Đại công tử của lệnh phủ tài hoa tuyệt vời, năm đó một thời nổi danh, còn nhớ rõ hần bảy bước làm thơ, chỉ tiếc...” Hần thở dài một hơi, âm thanh lại vòng vo “Nói vậy, Nhị công tử ngài nhất định không thua kém đi, lão phu hôm nay đặc biệt muốn chỉ giáo một phen, không bằng Nhị công tử lấy phong cảnh hôm nay làm thơ chúc mừng, thêu hoa trên gấm, như thế nào?”

Nguyên bản Triệu Nguyên Tấn khuôn mặt tươi cười còn tràn đầy cảnh xuân lúc này ngẩn người, ánh mắt hơi hơi lóe lên, một ra một chút bối rối, Triệu Hoành Thịnh vừa mới đi ra, nghe được các vị đại nhân đã muốn phụ họa đề nghị của Trần đại nhân, vẻ mặt vui vẻ mà nhìn nhit từ của mình, cũng cầu mong tài năng văn chương của hần ở yến hội này nổi tiếng tăm, một khi đã thi đỗ kì thi Hương đường công danh sau này thuận lợi, gia đình vinh quang.

Nhưng mà, Triệu Nguyên Tấn trong bụng không có bao nhiêu học vấn, trong ngày thường có phụ tử chiếu cố, một khi đến loại trường hợp đối đáp thực tế này, tinh thần chỉ biết luống cuống, nếu không như thế nào lại đi mua đề thi. Triệu đại lão gia còn một lòng nghĩ đến là Triệu Nguyên Tấn nhất thời hồ đồ, nhưng lại không dự đoán được hần như vậy không nên thân, người ở tại chỗ làm bầm nửa ngày, nửa ngày cũng không làm ra, nụ cười trên mặt Triệu Hoành Thịnh cũng theo đó mà cứng nhắc, ánh mắt giống như dung nham sắp sửa phun trào, rất có tư thế nổi trận lôi đình muốn đánh hần (Triệu Nguyên Tấn) một cái tát.

Triệu Nguyên Tấn rút cổ, nhìn mọi người xung quanh vẻ mặt từ chờ mong biến thành ho khan thất vọng, làm như thay Triệu Hoành Thịnh xấu hổ.

Trần đại nhân cùng các đại thần thấy tình cảnh này, trong lòng cũng là hiểu rõ, nhà ai còn không có vài đứa con ăn chơi trác táng, dù sao hôm nay cũng là thọ yến, khó mà nói cái gì, đặc biệt là Trần đại nhân lại hết sức áy náy, nhìn không khí này muốn để hần (Triệu Nguyên Tấn) làm thơ, vốn là có ý tốt, làm cho Triệu Nguyên Tấn nổi bật, ai ngờ lại tiến thoái lưỡng nan làm cho chỗ này khó xử, đang muốn đứng ra giảng hòa, thì chợt nghe xa xa có một đạo thanh âm truyền đến.

Mọi người theo thanh âm nhìn lại, giữa ánh sáng rực rỡ của ngọn đèn, một thân quần áo xanh thẫm viền thêu chỉ bạc, cầm bảo trên không trung về một độ cong phiêu dật, hần chậm rãi đi vào yến tiệc, dáng người cao lớn có vẻ hơi gầy, lúc này quanh thân như có một quang sáng khí phách bao quanh, mỗi bước đi, trong miệng lại đọc ra một câu thơ, từ ngữ lưu loát, hoa lệ cao thâm, có thể nói là thơ hay.

Thiếu niên xa xa mà đến mặt mày giống như trong thơ trong tranh bước ra, môi mông hơi nhếch làm như vĩnh viễn chứa ý cười ôn nhuận, lại không quá mức nhiệt tình, lại không quá ít lời, ôn hòa, vừa đúng. Khuôn mặt tuấn tú trắng nõn quá mức dừng ở trong mắt mọi người, chỉ có thể chịu đựng buông tiếng khen ngợi đầy chính là nhân vật tiên giáng trần, vẫn chưa phát hiện chỗ thái dương người đó chảy ra mồ hôi nhỏ.

“Đây là Đại công tử?” Trong đó có người lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy là Triệu Nguyên Lễ đưa con cả trong phủ Định Quốc Công, lão phu trước đây có gặp qua vài lần, bộ dáng xuất trần như vậy chắc chắn là không nhớ nhầm.”

Triệu Hoành Thịnh đều ngần ngại sững sờ, vẻ mặt giật mình lan ra đến tận đuôi lông mày, khuôn mặt bị Triệu Nguyên Tấn làm cho tức giận dần dần cũng nhu hòa đi, không khỏi nhớ đến lời nói của Đại nữ nhi Triệu Văn Uyển vừa mới ở trong phòng nói, đây là quà mừng mà Văn Uyển muốn tặng cho mình.

Từ năm đó gặp nạn bệnh nặng, tổn hại căn cơ thân thể, đành phải tỉ mỉ nuôi dưỡng, lúc ấy không thể khiến người kia mất đi tài năng (Triệu Nguyên Lễ) hi vọng trở lại, dần dần hình thành tính tình khép kín, cũng không yêu cầu ra tòa viện của mình, càng không nói cùng người xã giao, nhìn đến đứa nhỏ mà mình kiêu ngạo biến thành như vậy, trong lòng Triệu Hoành Thịnh cũng khó chịu, đối xử tương đối là chiều theo ý hân, chẳng qua là trong lòng khó tránh khỏi một tia chờ mong.

Một màn trước mắt, đang bày ra trước mắt Triệu Hoành Thịnh, những năm gần đây đối với Triệu Nguyên Lễ hân cũng không dám biểu lộ, đêm khuya lại thường xuyên mơ thấy trở về tình cảnh trước kia mà trong lòng hân luôn tâm niệm niệm. Triệu Nguyên Lễ bằng lòng tự mình đi ra, Triệu Hoành Thịnh trong lòng trăm vị hỗn tạp, cảm động rất nhiều, một người con trưởng có ý nghĩa đến vinh quang sau này của gia tộc, hân quá mức cảm động và vui mừng, hộc mắt còn có chút ướt ướt.

Trần đại nhân thấy thế, vội vàng khen “Đại công tử quả nhiên là đầy hứa hẹn, phong lưu phóng khoáng.”

Những người khác lại đi theo khen ngợi lên tận trời, cựa kỳ hâm mộ Triệu đại nhân có được người con trưởng có tài năng học vấn bộ dáng lại kinh điển lòng người, bầu không khí xấu hổ mà Triệu Nguyên Tấn làm ra sớm vì sự xuất hiện của Triệu Nguyên Lễ làm cho mọi người quên hết, liền đem ánh mắt tập trung trên người Triệu Nguyên Lễ.

Triệu Nguyên Tấn phát tay áo, trong lòng oán hận ngửa ngửa, vừa thẹn vừa giận tìm một chỗ vắng vẻ ngồi xuống bắt đầu buồn bực uống rượu, không muốn cùng trò chuyện với người khác.

Triệu Nguyên Lễ đi vào nơi yến tiệc cũng không mấy may sợ sệt, cử chỉ vừa trầm ổn vừa điều luyện, hầu như mỗi người đều tiến ra đón quan tâm hai câu, Triệu Nguyên Lễ đều nhất nhất khiêm tốn mà nghiêm túc trả lời ngắn gọn, cấp bậc lễ nghĩa chu đáo, trong lòng Triệu Hoành Thịnh rất là lo lắng thân thể của nhi tử mình, rồi lại hết sức kiêu ngạo.

Trên yến tiệc, Triệu Nguyên Lễ mặc dù có chút mệt, nhưng là trước đó mấy ngày cố ý nuôi dưỡng thân thể, hôm nay lại ngâm vài miếng nhân sâm để chống đỡ, coi như gắng gượng, may mà không có liên tục ho khan, chỉ tại người đến chào hỏi không có lúc rảnh, che miệng ho nhẹ vài tiếng.

“Đại ca, hiện tại chỉ có ta và người nương tựa vào nhau làm bạn, người chẳng lẽ phải sống như vậy cả đời? Tổ mẫu che chở chúng ta không được bao lâu, Diệp thị với Hạ di nương như hồ rình mồi, Triệu Nguyên Tấn sớm đã muốn giẫm lên người mà leo lên vị trí, này trong phủ to như vậy không có người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, nhưng là bỏ đá xuống giếng lại một đồng người, người thật muốn trở thành người để người khác xem thường sao, người vô dụng tự oán trách trừng phạt mình, vẫn là làm cho những người có mắt không trông năm đó chế nhạo người hối hận không thôi, Đại ca chính mình lựa chọn đi.”

Triệu Nguyên Lễ nhìn bóng dáng muối muối rồi đi, ngay người nửa ngày, một phen lời nói đảo lộn tất cả, dòi sông lấp biển giống như đột nhiên mưa to gió dữ gội rửa làm tâm tư hân thông suốt, cuối cùng như ở trong mộng mới tỉnh, trước đây hân chính mình tùy ý phá hư thân thể, chỗ nào là mình thanh cao, chính là không muốn thừa nhận hân yếu đuối cùng mất đi hào quang, sống như vậy căn bản chỉ là người nhu nhược.

Hân sống lại, còn muốn... Vì người yêu thương hân cùng người hân yêu thương tiếp tục sống thật tốt.

“Phụ thân, hôm nay là sinh thần của ngài, nhi tử ví ngài đặc biệt chuẩn bị lễ vật chúc mừng, chỉ đợi sau khi Lục vương gia vào bàn sẽ biểu diễn, con trước xin cáo lui đi chuẩn bị.”

Triệu Hoành Thịnh gật đầu, hiểu ý tứ của hân, Lục vương gia là khách mời quan trọng nhất, Nguyên Lễ làm việc ổn trọng, lễ vật chúc mừng này cũng có thể khiến cho Lục vương gia vui mừng. “Àn, Vương gia là cũng nhanh vào bàn.”

“Con trước hết lui đi.”

Triệu Hoành Thịnh nở nụ cười, tiếp tục cùng đồng liêu ăn uống linh đình.

Chỉ chốc lát sau, Cố Cảnh Hành quả nhiên đi tới, dẫm lên giày đen đẹp để quý giá ngồi trên chủ vị, Triệu Hoành Thịnh theo bên cạnh ghế gỗ lê điều khác màu vàng ngồi xuống, mười vị đại thần theo thứ tự vị trí bậc quan trọng triều ngồi xuống, hướng Vương gia hành lễ.

Cố Cảnh Hành cười cười “Chư vị đại thần không cần đa lễ, hôm nay chúng ta không quân quân thần, bôn vương đến đây chính là mừng thọ Triệu Quốc Công, cùng các người giống nhau, mọi người tận tình hưởng thụ yến hội.”

Triệu Hoành Thịnh bộ dáng vội vã cảm động đến rơi nước mắt, khép tay áo vuốt cảm nói “Tạ vương gia, thần không quá hoảng hốt.”

“Ồi chào, Triệu Quốc Công chính là trụ cột quốc gia, lẽ ra nên như thế, bôn vương vừa rồi trên đường nghe thấy Đại công tử muốn ở chỗ này đưa lễ vật chúc mừng, nhất định là không tầm thường, vẫn là nhanh chóng bắt đầu đi.”

Nói xong thì có gã sai vặt bày ra bàn lớn ở giữa đặt mực đen, giấy và bút lông, từng cái toàn bộ mở ra.

Gã sai vật nín thờ lui đi xuống, mọi người vô cùng ưa thích nhìn yến hội lần này, lại chậm chậm không thấy Triệu Nguyên Lễ đi lên, nhao nhao nghị luận. Cổ Cảnh Hành mang theo tươi cười nhợt nhạt, dung mạo nhưng là uy nghiêm.

Một đoạn giai điệu thanh nhã đột nhiên vang lên, như nước chảy trong giữa khe núi sâu uốn lượn mà đến, chậm rãi chảy xuôi, mọi người nháy mắt dừng lại tiếng nghị luận, chỉ nghe khúc nhạc đến từ giữa Phong Linh đình là đình bát giác xây bên hồ nước, Cổ Cảnh Hành bị âm thanh hấp dẫn không khỏi cùng mọi người cùng nhau nhìn lại, mơ hồ có thể thấy được bên trong một mỹ nhân dáng người duyên dáng, tiếng đàn thanh nhã đang bay múa mà đến, bên trong không biết dùng cái gì bài trí, từ xa liếc nhìn qua lụa mỏng thấy được bên trong đúng là có rất nhiều bóng dáng bướm bướm màu sắc khác nhau, nhẹ nhàng bay múa, cực kì tuyệt vời.

“Đây là người phương nào đang đánh đàn.” Cổ Cảnh Hành kinh ngạc hỏi một câu, đánh được thật sự làm cho người ta thur thái.

Triệu Hoành Thịnh thị lực vô cùng tốt, kia không phải trưởng nữ Triệu Văn Uyển được mệnh danh là kinh thành đệ nhất mỹ nhân sao. Trên mặt lại đặc ý “Khởi bẩm Vương gia, là đại nữ nhi Triệu Văn Uyển của thần.”

Cổ Cảnh Hành lông mi nhất thời nhú lại, con ngươi đen thâm trầm, lại hướng giữa đình nhìn vài lần.

Tiếng đàn rơi vào cảnh đẹp, bầu không khí làm mọi người vô cùng vui vẻ, Triệu Nguyên Lễ mới chậm rãi đi ra, đi đến bàn gỗ đầu tiên lấy bút vẽ tranh, đầu bút lông như nước chảy mây trôi, tùy ý thoải mái, không bao lâu liền hoàn thành bức tranh. Chờ cho nét mực khô, Đình quân gia thật cẩn thận mà cầm bức họa đưa đến trước mặt Vương gia cùng lão gia, khiến cho hai người đều có chút không rời được ánh mắt, đây chính là phong cách vẽ tranh giống như của nhan công, tiên hạc mừng thọ, bút tích tỉ mỉ phong phú, tinh thần cứng cáp, phong cách bức tranh yên tĩnh, tuyệt đối là tác phẩm xuất sắc.

Lục vương gia yêu thích tranh, nhìn thấy bức tranh này cũng nhìn không được nói “Trò giỏi hơn thầy mà thắng Vu Lam (chỗ này ta k biết dịch thế nào, mừng các nàng thông cảm), không thể khinh thường Nguyên Lễ.”

Đại thần bên dưới nghe Vương gia khen, thuận thế nói “Quốc Công thật có phúc, một đôi nam nữ nhi đều tài tình như vậy, thật làm cho người ta không ngừng hâm mộ.”

Triệu Hoành Thịnh chứa ý cười, nhìn không được ha ha cười.

Này trong sương đình Triệu Văn Uyển tao nhã đánh đàn, nhìn kĩ, năm ngón tay nàng cách dây đàn còn vài phần khoảng cách đâu, căn bản là không đụng đến dây đàn, Triệu Văn Uyển diễn quá tốt, làm bộ dáng quả thật chuyên nghiệp, chỉ cần hậu kì phối âm tốt là được.

Đàn, nàng tự nhiên sẽ không, chân chính đánh đàn là người đằng sau núi giả, là nàng từ trong nhạc phường thỉnh đến một nhạc sư, chuyên môn vì yến hội lần này mà chuẩn bị, mục đích của nàng rất đơn giản, chỉ cần đại ca cùng mình ở trong yến hội thành tựu xuất sắc là được, về sau tuyển chọn con cháu chắc chắn được nhà chồng thích, cũng là vì cuộc sống của mình và đại ca sau này có thể hạnh phúc.

Triệu Văn Uyển nghe nói nam diễn viên Lục vương gia cũng tới, đã nghĩ muốn nhìn một cái nam chính hãm hại Triệu Văn Uyển chết có cái gì yêu nghiệt, đem Triệu Văn Uyển trước kia mê hoặc, thừa dịp gió nhẹ nháy mắt thổi qua một góc khe hở, Triệu Văn Uyển nhô cổ vừa thấy, ghé chủ vị nhưng lại không có người!

Hắn ở đâu?

Thời gian vừa thất thần, chợt nghe tiếng đàn im bật mà kết thúc, sau đó là một tiếng vang vô cùng chói tai, Triệu Văn Uyển nhanh nhú mày, thầm nghĩ một tiếng không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Chương 18: Kẻ Gây Tai Họa

Khúc nhạc vốn là gần kết thúc, dây đàn đột nhiên phát ra âm thanh lộn xộn như là ly rượu tình xảo lại sút mẻ vậy, mọi người trong yến hội hơn nửa tập trung trên người Triệu Nguyên Lễ, cũng không tỉnh tề nghiên cứu, vốn tố chất tâm lý mạnh mẽ, Triệu Văn Uyển yên lặng chờ trong chốc lát, không có gì khác thường mới ở trong lụa mỏng cúi chào cảm ơn, tiêu sái chậm rãi rời khỏi đình đi dọc theo hành lang, mọi người chỉ ở rất xa nhìn thấy một nữ nhân cao gầy mặc cẩm y thêu chim nhạn mây bay, y phục trang điểm nhẹ nhàng, xinh đẹp thướt tha.

Triệu Văn Uyển sau khi rời khỏi tầm mắt mọi người, càng đi càng nhanh, phía sau còn nghe được tiếng vỗ tay không dứt, không khỏi bắt đầu nhấc lên lần vẩy chạy chậm, giày trên đỉnh trần châu cũng run run theo bước đi.

Chỗ bí mật sau núi giả đối diện với nơi dựng đài cao, lúc này một mảnh tối như mực, Triệu Văn Uyển nhờ vào ánh trăng cẩn thận nhìn lại, trong lòng tâm tư nguội lạnh một nửa, nhạc sư nàng mời tới không thấy.

Xung quanh cây đàn đặt trên bàn hoàn hảo không xảy ra gì, chính là ghế gỗ để ngồi đàn bị đổ ở một bên.

Triệu Văn Uyển cau mày, hô hấp nhẹ dồn dập, sẽ là ai, phát hiện nhạc công còn mang người đi? Trong đầu nhanh chóng xoay chuyển, Diệp thị vẫn không có rời đi chỗ ngồi mang theo tâm mất phức tạp, Hạ di nương thần sắc oán hận ghen tị, còn có Từ thị ở chi thứ ba có chút giống như vô tâm mà đánh giá... Ngẫm lại tổng quát mà suy nghĩ một lần, trong lòng càng không xác định.

“Triệu tiểu thư cũng là lạc đường?” Thanh âm lạnh nhạt sâu kín truyền đến, bóng dáng cao to theo chỗ tối dần dần hiện ra.

Triệu Văn Uyển bị thanh âm đột nhiên vang lên làm cho hoảng sợ, về mặt đề phòng nhìn nơi phát ra âm thanh, mới phát hiện nơi đó không biết từ khi nào đứng một người, cũng không biết đã đứng bao lâu. Xuyên thấu qua cánh lá xum xuê, ánh trăng thừa thót chiếu trên mặt hắn, trên người, mặt trắng hình lưỡi liềm, bóng đêm soi trên mặt hồ dao động, chiếu vào người nọ anh tuấn xinh đẹp tuyệt trần giống như loại ngọc thạch đẹp đẽ.

Khi Triệu Văn Uyển theo dõi hắn, hắn cũng nhìn Triệu Văn Uyển, một đôi con ngươi tối đen sâu thẳm, phân không rõ cảm xúc.

Tinh thần hoảng hốt một lát, liền nghe được tiếng cười nhạo rất nhỏ, Triệu Văn Uyển mặt bỗng nhiên đỏ bừng, bởi vì Triệu Văn Uyển đã nhận ra người nọ, đúng là nhi tử của Thái phó của đương kim Hoàng thượng, đúng là so với trong bức họa còn tuấn mĩ hơn vài phần, như vậy xem ra tuyển chọn làm bập đài để ôm vẫn là không tồi, cũng không biết là lúc trước gã sai vật lấy đến bức họa không cẩn thận đã lấy lộn giữa hai người.

“Phong công tử, dọc theo đường nhỏ bên trái đi qua chính là hướng chỗ yến hội.”

Nam nhân cao lớn nghe thấy xung hô ngoài ý muốn nhũn mày, lại nhìn kỹ Triệu Văn Uyển liền hơn vài phần ý tứ tìm tòi nghiên cứu, chỉ là thấy con người nà trong suốt, hiển nhiên là chưa ý thức được chính mình nhận sai người, như vậy... Liền có ý tứ. Không nhận ra mình, nhưng mọi người lại ồn ào nói là si mê mình, cảm thấy khó có thể là ham muốn vị trí Vương phi? Nhưng nhớ lại chuyện ngày đó xảy ra người này đối với bức họa của mình đủ loại ghét bỏ, trong lòng nổi lên tâm tư khác lạ.

Cố Cảnh Hành thuận thế che dấu thân phận, khóe miệng nhếch lên độ cong có thâm ý “Ngày tốt cảnh đẹp, há chỉ là uống rượu, mới vừa rồi kiến thức tài đánh đàn của tiểu thư, tâm nguyện vẫn còn chưa hết, không lường trước được chỗ này lại có chiếc đàn của ai, không biết Phong mỗ có thể hay không có vinh hạnh nghe được tiểu thư đàn lần nữa.”

Triệu Văn Uyển được hắn nhắc tới mới tỉnh ngộ nhớ tới chính sự của mình, thần sắc hơi hơi buộc chặt, thử hỏi “Cầm này không biết là ai lại để ở đây, Phong công tử có nhìn thấy không?”

Cố Cảnh Hành nhìn bộ dáng của nàng kia, trong lòng ác ý hứng thú càng tăng lên, trên mặt càng là phát ra ngay thẳng nói “Chưa từng còn tưởng là tiểu thư yêu thích đánh đàn, ngay cả loại địa phương núi già cũng có hứng thú.”

“Ha ha ha...” Triệu Văn Uyển cười xấu hổ, trong lòng lại nghĩ đến không biết nhạc công đi nơi nào, rồi hướng đến ‘Phong Vu Tu’ ánh mắt tràn đầy chờ mong, cả người cũng không tốt lắm, sau một lúc lâu sau mới chậm rãi nói “Sắc trời không còn sớm, cô nam quả nữ không thích hợp... ở lại?”

Cố Cảnh Hành nghe xong, nhẹ nhàng chế giễu nở nụ cười, thoáng đi lên phía trước hai bước, áp sát Triệu Văn Uyển, âm thanh trầm thấp khàn khàn giống như một loại ni non “Ta còn có may mắn có được cơ hội tốt đó chứ.”

Triệu Văn Uyển ngẩn ngơ nhìn, giống như bị mê hoặc, bên tai giống như bị lửa đốt, nhưng trong đầu lại sinh ra suy nghĩ không muốn làm cho người này thất vọng. Rồi sau khi chứng kiến vẻ mặt si mê của nàng. Không dấu vết mà rút ra chút khoảng cách, khuôn mặt lâm vào chỗ tối xoẹt qua một tia khẽ chế giễu.

Máy may không có phát hiện Triệu Văn Uyển vẫn đang đắm chìm giữa trong cảnh tượng tương lai tốt đẹp ôm được bập đài cao quý, con của thái phó, tao nhã, phong lưu tùy ý, nắm đó lời thề ‘cả đời nhất thế một đôi nhân’ khiến cho tất cả các tiểu thư trong kinh thành chạy theo như vịt, cực kì phù hợp tiêu chuẩn kén chồng của Triệu Văn Uyển. Suy nghĩ điều này, Triệu Văn Uyển nhìn về phía ‘Phong Vu Tu’ ánh mắt càng cuồng nhiệt, hạ quyết tâm phải ôm được bập đài trắng kiện, tỏa ra ánh sáng rực rỡ!

Cố Cảnh Hành chạm đến ánh mắt vô cùng nóng rực kia, nhưng lại cảm thấy trong con ngươi đen của nàng lóe lên mấy phần ánh sáng không hiểu, chỉ cảm thấy hoảng hốt kích động, lại suy nghĩ thái độ này là dành cho Phong Vu Tu, trong lòng không hiểu sao lại không hài lòng, cũng đã quên là chính mình trước đó là thông đồng với người ta, chờ sau khi đối phương đáp ứng lại hết sức không được tự nhiên tìm cơ quay trở lại tiệc rượu.

“...” Thăng đến tầm lưng kia biến mất, Triệu Văn Uyển mới có chút tiếc hận thu hồi tầm mắt, trước hoa dưới ánh trăng ở cùng nhau một chỗ trong thời gian dài mới có thể bồi dưỡng cảm tình a.

Cố Cảnh Hành trở lại chỗ ngồi che dấu lại sắc mặt, trong lòng tràn đầy cảm giác bị người lừa dối thiếu chút nữa làm mọi người ngạt thở, làm cho mọi người đều không dám tiến lên trêu chọc, cuối cùng ngay cả Triệu Hoành Thịnh chuẩn bị các vũ cơ biểu diễn cũng đều chưa từng liếc mắt, bình tĩnh uống rượu.

Yến hội nhóm nữ quyến sớm đã tan, từ Diệp thị an bài hộ tống hồi phủ, cũng an bài người đánh xe ngựa, chờ các nam nhân tan cuộc thì trở về.

Lại vừa sai người đưa mười bình rượu quả mơ ướp lạnh mang tới viện trước, sau khi đều làm thỏa đáng, Diệp thị mới khó khăn mà nhẹ nhàng thở ra. Vừa vào đến cửa đã hướng trên nhím tháp dựa vào, gọi hai gã nha hoàn đám bốp, Triệu mụ mụ bụng một ly trà nhân sâm cùng canh hạt sen bách hợp đi đến.

“Phu nhân mệt mỏi cả ngày, dùng chút trà nhân sâm lấy lại tinh thần.”

Diệp thị mở mắt, trên mắt mệt mỏi, bung lên trà nhân sâm nhấp một hớp, đối với nha hoàn đang đấm bóp nói “Đi thỉnh Nhị thiếu gia lại đây.”

“Vâng”

Triệu Nguyên Tấn hôm nay hoàn toàn bị Triệu Nguyên Lễ đoạt hết nổi bật lúc này chính là bức bối ở trong phòng ném đồ đạc mà trút giận, nghe được là Diệp thị gọi tới, trong lòng lộp bộp một cái, theo sát nha hoàn đi Thiệu Niên Uyển.

Vừa mới vào cửa, ngẩng đầu lên một cái chén sứ ném lại đây, Diệp thị cũng không thực sự nghĩ sẽ ném đĩa con của mình, chính là rất tức giận, trên tay nhưng vẫn là có chút chuẩn xác, cũng may Triệu Nguyên Tấn tránh được, thanh âm đồ sứ rơi xuống đất quanh quẩn trong phòng, Triệu Nguyên Tấn cả kinh thiếu chút nữa chân mềm nhũn, lập tức chống lại hai mắt Diệp thị tràn đầy tức giận, lúng túng gọi một tiếng “nương”

“Nương trong ngày thường như thế nào dạy người, cho người thỉnh sư phụ tốt nhất, đối với người dạy thật nghiêm khắc, ngóng trông người một ngày có thể so với con ma ốm kia tài giỏi hơn. Nhưng người xem hôm nay xem, nổi bật toàn bộ thuộc về huynh muội vô dụng kia hết, sau khi người nọ bệnh nặng, cha người coi trọng người bao nhiêu không phải người không biết, sau ngày hôm nay, người nói cha người sẽ coi trọng người nào!” Diệp thị thật sự là tức giận làm cho nóng nảy, Hạ di nương một ngày đến tìm nàng gây phiền toái nàng có thể nhịn, chính là nhịn không được đứa con của mình so với con của người khác kém hơn, càng lo lắng sau này...

“Nương, chuyện này cũng không thể toàn bộ đều trách ta.” Triệu Nguyên Tấn theo bản năng mà đùn đẩy trách nhiệm, đã bị Diệp thị hung hăng tát cho một cái.

“Không trách người? Người nếu ngày thường chăm chỉ một chút, tâm tư ít xài trên đồ vô dụng một chút, thì hôm nay sẽ xấu mặt như vậy sao!” Diệp thị run rẩy nắm chặt bàn tay vào nhau, một đôi mắt đỏ tươi “Ta đem nha hoàn trong viện người điều động đi, người lại ở bên ngoài tìm, cùng đấm bằng hũ không tốt của người ở cùng một chỗ, xem người học được cái gì, ngay cả chuyện mua đề thi cũng dám làm, người thật sự là... thật sự là muốn chọc cho nương người tức giận hả!”

Triệu mụ mụ vội vàng đỡ lấy Diệp thị, giúp đỡ cầu tình nói “Tấn thiếu gia nhất thời ham chơi, bị giáo huấn, lần sau sẽ nhất định không dám làm nữa, phu nhân nhưng đừng tức giận ảnh hưởng đến thân thể của mình.”

“Đúng vậy a, nương ta biết sai rồi, lần sau cũng không dám... nữa!” Triệu Nguyên Tấn như từ trong mộng phục hồi lại tinh thần, nhìn lên mẫu thân như thể cũng là luống cuống, liên tục cam đoan.

Diệp thị đồ trà sâm vào miệng, thoáng hồi phục, ánh mắt dừng ở trên người Triệu Nguyên Tấn, lộ ra một tia vô lực. Nếu Triệu Nguyên Lễ ở thời kì hưng thịnh, Tấn nhi tuyệt đối là không có cơ hội, nhưng hiện nay Triệu Nguyên Lễ cơ hồ là một phế nhân, chỉ cần Tấn nhi không làm ra việc gì sai lầm, một phen cố gắng, kia tước vị của lão gia, chờ đợi, yêu thương không phải đều dừng ở trên người hắn sao, đứa nhỏ này như thế nào lại không hiểu được của nàng khổ tâm chứ!

Còn có hôm nay Triệu Nguyên Lễ xuất hiện ở trước mặt mọi người, không cần phải nói, nhất định là do việc tốt của tiện nha đầu kia... Nhớ tới trên yến hội mọi người đối với hai huynh muội kia khen ngợi, Diệp thị thần sắc thừa nhận, lại lên nắm chặt khăn trong tay, thanh âm kia nghe vào trong tai càng như là trào phúng nàng dạy dỗ con cái không bằng người khác.

Nàng là chủ mẫu, nhưng còn ngày sau... Diệp thị đáy lòng sinh ra ớn lạnh, rơi vào trong suy nghĩ của mình thật lâu. Triệu mụ mụ nâng Triệu Nguyên Tấn dậy, buông tiếng thở dài nói “Hôm nay mẫu thân người là suy nghĩ cho người, Triệu Nguyên Lễ quý kẻ thâm độc, Triệu Văn Uyển lại ngang ngược ương ngạnh, nếu làm cho hai người bọn họ có thể lực, mẫu thân người cùng muội muội của người sau này sẽ không có ngày tốt lành, thiếu gia cũng vì bọn họ mà bắt đầu thu lại tính tính của mình.”

“Ngô, Nguyên Tấn hiểu được.” Triệu Nguyên Tấn dạ dạ đáp ứng, vừa giương mắt khóe léo xin chỉ bảo, chống lại con người trong suốt đầy ngược mắt của mẫu thân, trong lòng đột nhiên tăng thêm áp lực.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Chương 19: Tranh Cãi

Ban đêm, rơi vào thâm trầm, trăng lưỡi liềm ẩn vào tầng mây để lại một mảnh tối đen. Gió mát thổi vào trong phòng thỉnh thoảng truyền ra tiếng ho khan, giống như là kiềm chế, lại một tiếng so với một tiếng càng khàn khàn. Triệu Văn Uyển nhận được tin tức lúc này đang chạy đến, trước khi đi đã hỏi thăm chuyện nhạc công biến mất, Bảo Thiên quay trở về nói vẫn chưa bị người phát hiện, trước khi người đến đã thông minh chạy trước, mới tính an tâm, nhưng lúc này trong lòng lại không có sức lực đi quản, nhìn bộ dạng Triệu Nguyên Lễ suy yếu trong lòng áy náy không thôi, thầy thuốc đến xem bệnh bị liên lụy làm khổ không nhẹ.

Về toàn việc lớn nhỏ liên quan đến bệnh của đại ca, trong ngoài đều hỏi rõ ràng, nhưng người thầy thuốc này cũng chỉ là thầy thuốc bình thường, trị bệnh còn là đau đầu nhức óc, đi lại còn chịu không nổi, năm đó lão phu nhân thỉnh ngự y đến xem, Triệu Nguyên Lễ khi đó còn đắm chìm trong thống khổ, không chịu để cho nhìn, sau lại cũng không giải quyết được gì.

Lão phu nhân thân mình không tốt, liền giao toàn quyền cho Diệp thị xử lý, bệnh đại ca như vậy không nói tốt nhưng vẫn còn được đi, chính là cũng nhanh nhẹn được, thầy thuốc thay đổi hết phương thuốc này đến phương thuốc khác, càng ngày càng kém, phương thuốc này cũng là mới đổi, Diệp thị thoát nhìn dễ tầm, nhưng mỗi đến đều là lang băm, đại ca lại cứ không nguyện ý đi nói, làm cho lão phu nhân cùng phụ thân đều nghĩ thân mình hẳn không được.

Triệu Văn Uyển trước đây đã nhìn ra, bệnh tình Triệu Nguyên Lễ chính là đã kéo dài, nhất định qua không được mười năm, chỉ ở trong lòng suy nghĩ, nghĩ chờ cơ hội hỏi thử ở triều đại này có cái gì... diệu thủ thần y, nói không chừng đại ca có thể khôi phục.

“Đại công tử khí huyết hư nhược, thân thể lạnh lẽo, gan và dạ dày nóng mạnh... căn bản là do đợt bệnh trước kia ảnh hưởng, như thế nào bổ dưỡng đều không đồng đều, phương thuốc này của lão phu chỉ trị được phần ngọn không trị được phần gốc, chiếu theo quy luật, uống không được bao lâu thời gian lại không có tác dụng.” Nguyên thầy thuốc nói, bút trên tay lưu loát viết xuống phương thuốc, đưa cho Tuyết Nhạn nhìn không được cảm thán nói.

Triệu Văn Uyển nghe vậy, con người âm trầm, thuốc uống lâu thân thể cũng sinh ra miễn dịch, phương thuốc không ăn nhập gì như vậy cũng chỉ là kéo dài. Nếu không phải mình thỉnh cầu, đại ca cũng không chống đỡ thân mình.... Triệu Văn Uyển càng nghĩ càng tự trách, không rên một tiếng mà ngồi ở bên giường, hốc mắt chàm rã đỏ.

Một bàn tay lạnh lẽo cầm lấy tay của nàng, Triệu Văn Uyển nâng mắt, chống lại tầm mắt ôn hòa hiền hậu của Triệu Nguyên Lễ, nhìn không được chớp môi cay cay, một tiếng ‘đại ca’ kèm theo nước mắt.

“Không trách người, là chính ta không chịu thua kém.” Triệu Nguyên Lễ cười yếu ớt trấn an nói “Khụ khụ... Tuy rằng bệnh, chính là ta thực sự cao hứng đã lâu.... khụ khụ đã không cao hứng như thế.”

“Đại ca.”

“Văn Uyển đừng sợ, ta không có việc gì, chính là hôm nay mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút sẽ tốt.” Triệu Nguyên Lễ nói xong, dường như chống đỡ không được liền chậm rãi nhắm mắt lại, chính là vẫn nắm tay nàng, vẫn liên tục không dứt mà truyền tới sức mạnh an tâm.

Triệu Văn Uyển hít hít mũi, đem tay hẩn để vào trong chăn, cẩn thận kéo tốt, cửa sổ ban đầu thông gió cũng khép lại, chỉ để lại đủ khe hở. Sợ Triệu Nguyên Lễ phát sốt nhiệt độ không giảm, lại để cho Tuyết Nhạn để một khối băng trong chậu, tắm ướt khăn tay, để cho người luân phiên thay khăn tay để lên trán cho Triệu Nguyên Lễ.

Sáng sớm hôm sau, cánh cửa phát ra một tiếng động chi nha, Triệu Văn Uyển ghé vào bên giường phản xạ có điều kiện thẳng đứng lưng, mắt buồn ngủ mơ hồ nhìn về phía cửa.

Tuyết Nhạn bung đồ rửa mặt, tay chân nhẹ nhàng mà buông xuống, sợ đánh thức vị ở trên giường, hạ thấp thanh âm nói “Đại thiếu gia đã bớt nóng, tiểu thư cũng nên rửa mặt trở về trong viện nghỉ ngơi thôi?”

Triệu Văn Uyển đưa tay ra kiểm tra trán của Triệu Nguyên Lễ, quả nhiên đã bớt sốt, ước chừng là do hương liệu ngưng thần trong phòng, Triệu Nguyên Lễ ngủ được có chút an ổn, khuôn mặt trắng bệnh hủ dọa người cũng khôi phục.

“Trong viện này của Đại ca quá vắng vẻ, mấy ngày này người ở chỗ này hỗ trợ chiếu cố, chờ ta đi chỗ tổ mẫu nói nói, điều động người đến nơi này hỗ trợ.” Triệu Văn Uyển ngập một cái, phân phó nói.

“Vâng, tiểu thư.” Tuyết Nhạn lưu loát trả lời.

Bên ngoài sắc trời đã sáng rõ, cùng vang lên âm thanh ồn ào như nước óc làm Triệu Văn Uyển ở trong phòng nhú mảy, nghe thanh âm ngăn cản của Triệu Trung ở ngoài cửa, sắc mặt trầm xuống, ra phòng ở.

“Này mới sáng sớm đã cãi nhau, là cố tình không muốn cho đại ca nghỉ ngơi thật tốt.” Triệu Văn Uyển vừa bước ra khỏi cánh cửa, ngăn cách người đứng ở bên ngoài đón nhận tầm mắt tìm tòi nghiên cứu của người bên ngoài, dù vẫn chưa chuẩn bị nhưng vẫn ung dung mà chống lại, thanh âm nghiêm túc lạnh lùng nói.

“Tỷ tỷ này là có ý gì, Đại ca bị bệnh, bọn ta là có hảo ý tới thăm.” Triệu Văn Huyền đứng ở đầu tiên, đối mặt cùng Triệu Văn Uyển, bị người sau trừng không tự nhiên mà rút lui về sau, âm thanh lạnh lạnh cũng không tự giác thu lại âm thanh.

Triệu Văn Uyển nhìn về phía sau nàng đi theo Triệu Văn Tuyết cùng Triệu Nguyên Thụy, ngay cả hai đứa nhỏ của cô cô cũng trong đó, một đám người thừa thớt, bên trong đó có mấy người là thực tâm đến thăm Triệu Văn Uyển nhưng là không rõ, nhưng nàng thật rõ ràng mục đích Triệu Văn Huyền tìm đến đây.

“Tâm lòng tốt đối với đại ca ta xin lĩnh, chính là đại ca trước mắt thân mình không khỏe, không thích họp gặp khách, các vị xin thỉnh quay trở về.” Triệu Văn Uyển vô tâm ứng phó bọn họ, nói thẳng.

“Chúng ta đều lo lắng đại ca, đều cũng đã đến đây, tỷ tỷ cho bọn ta nhìn một cái, cũng không phải đại sự gì mà, ngược lại như vậy ngăn trở, là vì sao?” Triệu Văn Huyền đứng ở trong đám người, chàm ngoi nói.

“Chúng ta là đến xem biểu ca, người đừng ngăn trở.” Lâm Thanh Việt kiêu ngạo nói to, tiểu nữ hài ở phía sau túm túm ống tay hẩn, bị hẩn dử lại, nhìn về phía Triệu Văn Uyển không tốt nói “Người nào không biết người cùng biểu ca không hợp, người ở đây không phải chiếu cố hẩn, là ở hại hẩn.”

Triệu Văn Uyển giận dữ ngược lại cười, tầm mắt thâm trầm dừng ở trên người Lâm Thanh Việt, rốt cuộc là ai nói cho đứa nhỏ này là nàng và đại ca không hợp? “Ta nếu như là nhất quyết không cho vào?”

“Ta liền muốn vào xem một chút.” Lâm Thanh Việt không quan tâm tiến lên phía trước, đám người Triệu Văn Huyền cũng theo đi lên mấy bước.

Triệu Văn Uyển hơi nghiêng thân mình ngăn cản “Việt nhi, trong phủ này còn không phải do ngươi càn quấy” Khi nói chuyện ánh mắt cũng nhìn qua từng người, có thâm ý khác nói.

“Ta... Ta đi nói cho tổ mẫu.” Lâm Thanh Việt còn là một đứa nhỏ, bị ánh mắt miệt thị của Triệu Văn Uyển làm cho kích động, lập tức bùng nổ.

Triệu Văn Uyển lạnh lạnh cười, không để ý nói “Thỉnh.”

“Tỷ tỷ như vậy cũng quá không thông tình đạt lý.” Triệu Văn Huyền xem đúng thời cơ, ở một bên châm hỏa, dẫn mọi người đối với Triệu Văn Uyển để lại ấn tượng kém,

Triệu Văn Uyển một chút đè nén, quay lại chống lại tầm mắt Triệu Văn Huyền rõ ràng là vui sướng khi người gặp họa, vẫn chưa để vào mắt, ngược lại đối với đám người Hạ Tĩnh Viễn ở một bên, lần nữa mở miệng nói “Ta vẫn là câu nói kia, làm phiền các vị lo lắng, đại ca thân mình có bệnh nhẹ, không tiện gặp khách.”

Triệu Văn Huyền tựa hồ muốn xông lên, Triệu Văn Uyển thân mình lại cực nhanh ngăn cản, nắm cổ tay đem người đẩy ra. Triệu Văn Huyền ánh mắt khẽ biến mang theo một tia quý dị, dưới chân có ý mềm nhũn, thất tha thất thểu ngã trên mặt đất, lập tức lê hoa đài vù mà um đứng lên, Hạ Tĩnh Viễn vội vàng đem người nâng dậy, Triệu Văn Uyển nhìn trong lòng cười lạnh một tiếng.

Các tiếng nghị luận khiến nàng lại phiền lòng, sợ đánh thức người bên trong, cuối cùng sắc mặt lạnh lùng, không chút khách khí mà đối với Triệu Trung bên cạnh phân phó “Hôm nay ta liền làm chủ việc này, ai cũng không cho vào.”

Lời này vừa nói ra, lại nhìn Trần Trung dáng người cao lớn đứng chắn ở cửa, ai cũng không tiến lên khiến cho người ta chán ghét, đều lắc đầu quay về, chính là Triệu Văn Uyển ương ngạnh để lại ấn tượng thật sâu trong lòng mọi người.

Hạ Tĩnh Viễn là người đi về cuối cùng, toàn thân mặc áo tơ mỏng màu xanh da trời, khuôn mặt màu nâu nhạt giờ phút này lạnh lùng, hiển nhiên đối với hành động của Triệu Văn Uyển có chút bất mãn “Triệu Đại tiểu thư càn quấy, đáng vẻ ngang ngược ương ngạnh, Tĩnh Viễn hôm nay mở mang kiến thức.”

Triệu Văn Uyển hí mắt, ánh mắt dừng trên người hắn một lát, sau lại bình tĩnh không để ý mà dời đi, thật tình đối với người này không có cảm tình, cũng không muốn nhiều lời.

Người sau tự cho là châm chọc một câu, lại giống như đánh vào bông mềm, sức lực hoàn toàn không dùng được, cuối cùng cũng là nghiêm mặt giận dữ rời khỏi.

Trong viện khôi phục yên tĩnh, Triệu Văn Uyển day day cái trán có chút phình to, nhìn Tuyết Nhạn đi từ trong phòng đi ra, nói Đại thiếu gia tính, liền trở lại vào phòng.

“Đại ca, bọn họ âm mưu tới ngươi.”

“Không có gì đáng ngại, tới thời điểm tỉnh mà thôi, ta cảm thấy tốt hơn nhiều, nhưng thật ra ngươi, chiếu cố ta cả đêm giờ quay về nghỉ ngơi thôi.” Triệu Nguyên Lễ thanh âm vẫn có chút suy yếu, lúc này đánh giá Triệu Văn Uyển thần sắc mệt mỏi, cổ họng nói liền khô.

“Ta không sao, nếu đại ca tính, Tuyết Nhạn bảo Bách Linh làm điểm tâm nhẹ có lợi cho phổi để ta cùng đại ca ở nơi này dùng.” Triệu Văn Uyển vội vàng phân phó, nghe Triệu Nguyên Lễ có nên tiếng ho khan, nhũn chặt lông mày, đi theo Tuyết Nhạn ra ngoài.

Phòng bếp trong Thanh Phong Cư sắp xếp ở hậu viện cách đây không xa, một gian nhỏ nhỏ, gần đây do Triệu Văn Uyển chịu khó đi qua, nên người ở khó phòng đưa nguyên liệu nấu ăn cũng tiện thể đưa một phần sang bên này, hiện giờ không hề thiếu thốn, quả lễ nhỏ, nắm tuyết chuẩn bị đầy đủ.

Triệu Văn Uyển nhớ lại phương pháp làm mứt lê nắm tuyết, đang muốn bước vào phòng bếp, một mùi vị thuốc đông y xông vào mũi, người nấu thuốc tinh thần phải cực cao, Triệu Văn Uyển bước chân dừng một chút, nhìn vào bên trong, vừa vặn thấy được bóng người cho vào trong nồi nấu thuốc những thứ gì.

“Đinh Hương.”

Thân mình gầy yếu đứng ở bên cạnh bàn bếp bỗng nhiên run lên, một trận luồng cuồng tay chân, làm như bị dọa không nhẹ, vội vàng nhét cái gì vào bên dưới ngọn lửa trong bếp, trở lại cấp Triệu Văn Uyển hành lễ “Đại tiểu thư.”

Triệu Văn Uyển nhũn mày, bất động thanh sắc “Sao kinh hoàng như vậy?”

“Hồi bẩm tiểu thư, nô tì nhất thời thất thần, tiểu thư đột nhiên lên tiếng liền...” Đinh Hương khó khăn nói.

Triệu Văn Uyển nhìn nàng sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt chột dạ, tất nhiên là không tin nàng, nhưng biết là có hỏi cũng không được cái gì, đơn giản đi qua người, đi đến bên cạnh bàn bếp, bắt tay vào làm mứt lê nắm tuyết.

“Tiểu thư để nô tì làm thôi.” Đinh Hương gấp Triệu Văn Uyển không tiếp tục hỏi, cảm thấy tránh được một kiếp, nhiệt tình tiến lên phía trước nói.

Triệu Văn Uyển có thâm ý khác mà nhìn nàng một cái, có ý khác mà mở miệng “Đồ ăn của đại ca phải cẩn thận, ta tự mình làm mới yên tâm.”

Đinh Hương nghe được hồ đồ, gât gât đầu, tiếp tục trông nom thuốc trên bếp lò. Nấm tuyết rửa sạch ngâm trong nước cho mềm cùng miếng lê cho vào nồi, thêm lượng nước vừa phải cho vào nấu, chờ nấm tuyết mềm nhũn, nước sệt sệt cho vào mấy khối đường, sau khi hòa tan cho ra bát.

Triệu Văn Uyển thời điểm làm xong, liền bưng chén thuốc để cùng một chỗ, nghĩ muốn bắt tay làm đối với Đinh Hương nói “Ta bưng cùng đi qua luôn, ngại đi Trúc Tương Phi Uyển thức giục Bách Linh, tay chân quá chậm.”

“Vâng, tiểu thư.” Đinh Hương không tình nguyện mà đáp ứng, trước khi đi còn nhìn chén thuốc trên khay vài lần.

Chờ bóng dáng Đinh Hương đi xa, Triệu Văn Uyển đưa miếng lê nấm tuyết cho Triệu Trung, chính mình thì tìm cái dụng cụ đựng thuốc hướng đến chỗ Nguyên đại phu đi đến.

Hướng bác Quốc Công phủ, gian nhà độc lập trong phủ, trên khung giá phơi dược liệu, một số dược liệu Triệu Văn Uyển nhận không ra, tiểu đồ đệ của Nguyên đại phu thừa dịp trời nắng, cầm sách thuốc cùng nhau phơi nắng, nhìn thấy Triệu Văn Uyển vội vàng vào trong hướng vào trong thông báo sự phụ.

Nguyên đại phu lúc trước bị Triệu Văn Uyển làm khổ còn lo lắng, lúc này người tìm đến cửa, đáy lòng có chút hoảng, người sau cũng không nói lời vô nghĩa, cầm cái dụng cụ đựng thuốc để xuống trên bàn, ý bảo hãy nhìn.

“Đây là lão phu cho Đại thiếu ra viết phương thuốc” Nguyên đại phu ngửi được mùi thuốc đông y quen thuốc mà nhận thức ra, nhưng sau đó sắc mặt liền thay đổi “Không đúng... bên trong có dư ra một vị thuốc, chèn đồ Kỳ Môn cùng băng giảm (chỗ này ta cũng chịu k biết dịch có đúng vị thuốc hay k, mn thông cảm) cùng một chỗ, này... Này nếu liều lượng nhiều hơn một chút sẽ uy hiếp tính mạng Đại thiếu gia! Lão phu tuyệt đối sẽ không xảy ra sai lầm này.”

Triệu Văn Uyển nghe vậy nheo lại mắt, suy đoán trong lòng không sai, con người thoáng chốc chuyển sang thâm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 20: Tứ Thúc

Mùa tháng tám, cá diếc béo khỏe, hôm qua thợ yến còn thừa cả cái sọt, cá diếc ngoài đồng sống ở trong hang nước ngọt, vô cùng tươi ngon. Sáng sớm, Đường sư phụ mượn cá mỡ đao, cá diếc dùng dầu nhanh chóng chiên vàng lập tức đưa vào nồi đá, cùng với miếng măng, nấm hương tươi cùng đậu phụ non mềm, để trên bếp được làm bằng bùn ninh khoảng chừng hai canh giờ rồi cho gừng vào, đợi cho đậu hũ ninh như mới tính là hoàn thành, màu sắc nước canh trắng như sữa, ngon miệng, đều đưa qua các phòng.

Trong Minh Như Uyển, lão phu nhân uống ngay một chén nhỏ sau nhện không được lại để cho Dương ma ma mang thêm một chén nữa, cùng bánh bột mì, ăn được rất có mùi vị. Triệu đại lão gia tiến vào thỉnh an, được Triệu lão phu nhân gọi đến ngồi bên cạnh cùng một chỗ dùng cơm, Diệp thị sớm đã đến hầu hạ, đứng ở một bên không lên tiếng.

“Tay nghề Đường sư phụ càng ngày càng tốt, thợ yến hôm qua làm được vô cùng tốt, khách mời sau khi nếm xong khen không dứt, còn không ít người hỏi thăm đầu bếp là người nào, lão gia phải thưởng thật tốt mới đúng.” Triệu lão phu nhân để bát xuống, nói ra.

“Mẫu thân nói đúng, sáng sớm hôm nay ta đã sai quản gia ban thưởng cho những người có công phần thưởng lớn rồi. Mẫu thân thích ăn đồ ăn do Đường sư phụ làm, này sáng mai sai hầu đến Minh Như Uyển có được không?” Triệu lão gia là một người hiếu thuận, gặp mẫu thân ăn uống nhiều hơn cũng là cao hứng, lập tức đề nghị.

Lão phu nhân liền tục xua tay “Đây không phải là cần rồi gây sức ép sao, đâu cần vì ăn uống của lão bà này lo lắng như vậy, ngày sau lại có người ghét bỏ.”

“Mẫu thân oan cho con.” Triệu lão gia vẻ mặt nặng nề, vội vàng nói “Nhi tử có thể có ngày hôm nay, toàn bộ dựa vào sự dạy dỗ của mẫu thân, thành tựu ngày hôm nay, tự nhiên là cố gắng báo đáp công ơn dạy dỗ của người.”

Triệu lão phu nhân từ ái mà nhìn hắn một cái, nhìn đứa nhỏ mình và lão quốc công vừa lòng nhất, trong lòng hiện lên muôn vàn suy nghĩ “Lão gia mấy năm nay xử lý công việc có đạo lý, trong lòng có chừng mực, có một số chuyện bản thân tự quyết định. Bất quá nhớ lấy một câu ‘quân tử chi giao đạm như nước, cấp bậc lễ nghĩa phải chu toàn’ những điều này Đại lão gia cao đời ở trên quan trường lẫn lộn, mỗi người đều luyện được hóa nhân kim tính, những năm gần đây bọn họ đối với người có nhiều quan tâm, dĩ nhiên là vì lúc trước có giao tình với phụ thân người, cũng là chính người không chịu thua kém,

bọn họ mới là hết lòng với người.”

“Ta biết Nguyên Lễ mấy năm nay bị bệnh, người đem kì vọng đều gửi gắm trên người Nguyên Tấn, trông cậy vào đứa nhỏ này thành tài, ngày sau cũng có thể trợ giúp người một tay, cha con trên quan trường đồng tâm, làm rạng rỡ tổ tông. Đối với nghe xong chuyện buổi tối hôm qua, nếu Nguyên Lễ không xuất hiện đúng lúc, không chừng ồn ào khiến người chê cười, lão gia trông mong thành tài, nhưng cũng phải xem xét thời thế chu đáo mà làm, nếu thực sự có thể bồi dưỡng thành tài, nhất định là muốn lo lắng bồi dưỡng, cần phải là không chịu thua kém, cũng vẫn là thỉnh lão gia nỗ lực quản giáo chặt chẽ mới đúng.”

“Nhi tử hiểu được” lão phu nhân nói Triệu lão gia lấy làm hồ thẹn, quả thật, ở thời điểm Triệu Nguyên Lễ lâu không thấy tốt hơn sau đó tính tình lại cổ quái, hẳn dần dần liền không để mắt đến đứa con trai này, ngược lại gửi gắm kì vọng lên người Nguyên Tấn, cũng không biết Nguyên Lễ có hay không vì sự bỏ rơi của mình mà sinh ra oán hận, nghĩ như vậy, ánh mắt trong lúc đó không khỏi nhiễm vẻ u sầu.

“Hiện nay đã biết rõ vẫn có thể vấn hồi, cũng là Uyển nha đầu có bản lĩnh, cũng là tính cảm huynh muội gắn bó, này hai đứa nhỏ từ nhỏ liền không có nương, đi theo Diệp thị cũng là cách một tầng lòng, cũng không trông cậy vào người Đại lão gia chu toàn, hiện giờ nhìn hai đứa nhỏ có thể dựa vào lẫn nhau, ta làm tổ mẫu thấy vậy cũng là vui mừng.” Triệu lão phu nhân cười nói.

“Đúng vậy Văn Uyển nha đầu kia những ngày gần đây thực sự có thay đổi, hôm qua đánh đàn trong thọ yến, Lục vương gia còn hỏi tới, ta còn là kinh động, thật có vài phần bộ dáng dịu dàng của Thẩm thị” Triệu Hoành Thịnh không biết nghĩ tới điều gì, bên trong khóe miệng lại chứa một tia nhớ lại, lập tức dừng lại, cười lắc đầu nói “Bất quá ta biết nha đầu kia nhất định là giả bộ, nhưng bằng lòng lo lắng cho ta như vậy, cũng là hoàn hảo.”

Triệu lão phu nhân hí mắt cười đắc ý, đối với Triệu Văn Uyển nàng luôn luôn quang minh chính đại thiên vị như vậy “Người nào không có thời điểm trẻ người non dạ, trong phủ này a, tính tình Uyển nha đầu là thứ nhất phù hợp tính tình ta, đừng nhìn người ta nói nói, bên trong rất là hợp lòng người.”

Triệu Hoành Thịnh gạt đầu phụ họa, trong đầu lại oán thầm lão phu nhân thiên vị lợi hại, lại cũng không cùng lão phu nhân tranh cãi, nếu Triệu Văn Uyển thực sự là có tài nhưng thành đạt muộn, hẳn mừng còn không kịp, nhìn hôm qua phản ứng của Lục vương gia, cảm thấy nữ nhi mình ngày xưa cần quý, lúc này không hiểu cảm thấy được có một chút như vậy có khả năng.

Chuyện tình sau này ai biết được.

Mẫu tử hai người chính là trò chuyện trời đất, Dương ma ma tự mình bụng một khay trạm khắc hoa văn nở rộ mà đi đến, mà trên khay đựng đặt dụng cụ trong suốt chứa chất lỏng trong suốt, còn nhẹ nhẹ bốc lên khí lạnh. Đem khay để một bên, Dương ma ma lại hai chiếc chén ngọc lưu ly miệng chén lớn, rót cho hai vị chủ tử mỗi người một chén.

Dưới ly trà trong suốt còn có viên trái cây, mùi hương hoa quả thơm mát bay lên.

“Tứ gia sai người đem về lễ vật chúc mừng bên trong chuẩn bị một phần dành riêng cho lão phu nhân, còn nhớ rõ có một lần có một nhóm quả chanh tiến cống từ trong cung đưa đến, không ai là không thích ăn, lão phu nhân mỗi ngày đều thích ăn, Thái hậu nương nương đều sẽ đưa đến một nhóm quả chanh đưa đến Quốc Công phủ. Ngải thường xuyên chơi đùa với tứ gia khi còn nhỏ, kia khuôn mặt nhỏ nhắn bị nhéo đều nhẵn thành một đoàn... Tứ gia vẫn nhớ kĩ ngài vẫn thích ăn đâu.” Dương ma ma làm như nhớ lại cảnh tượng khi đó, trên mặt ngừng không được ý cười.

Triệu lão phu nhân nghe vậy hỏi tương lại khi đó cũng nhìn không được cong khóe miệng, lập tức nghĩ đến đứa bé kia hiện giờ ở bên ngoài xa ngàn dặm, trong lòng nhớ mong, sắc mặt âm u.

“Nếu ngoan như trước đây thì tốt rồi, tính tình một cái so với một cái quật cường, cũng không biết hẳn ở bên ngoài có hay không chịu khổ.”

“Lão phu nhân đừng lo lắng, Tứ gia là người có bản lĩnh, nhìn mấy năm nay đưa lễ vật về nhà một chuyến so với một chuyến tốt hơn, nhất định là làm ăn phát đạt.” Dương ma ma trấn an nâng nói.

Lão phu nhân bụng lên trà chanh, lấy thìa bạc nhỏ dài khuấy khuấy, vớt lấy trái cây bên dưới ném thử, miếng chanh tươi ngon tằm nha đậm cùng mật ong chua chua ngọt ngọt, có một phen mùi vị khác, cũng chỉ là lướt qua trong miệng, yếu ớt buông xuống tiếng thờ dài “Hắn đây là còn ầm ức đâu, nghĩ muốn chứng minh cho chúng ta xem, đều đã qua nhiều năm như vậy, muốn thực sự không thèm để ý mà quay về.”

Vừa rồi Triệu Hoành Thịnh ở một bên trầm ngâm ánh mắt cũng tối tăm, cũng không chạm qua đồ vật này nọ trong chén, thấy mẫu thân đau buồn, do dự một lát mở miệng nói “Lúc ấy Tứ đệ còn trẻ tâm cao khí ngạo, tính tình quá khích, bị người mê hoặc, mới cùng ta sinh ra hiềm khích, nhiều lần tranh cãi. Phụ thân kiêng kị nhất huynh đệ trong nhà tranh cãi nhau, vì vậy hình phạt có nghiêm khắc chút, tổn thương Tứ đệ, ta làm cái đại ca cũng có trách nhiệm, Tứ đệ có chí lớn, không muốn bị vây khốn ở chỗ nước cạn mới rời phủ.”

“Mấy năm nay ta cũng sai người để ý, giống như Dương ma ma nói, Tứ đệ quả thật có tài buôn bán, buôn bán làm được khá lớn, những thời điểm gặp phiền toái, người của ta có thể âm thầm ra tay hỗ trợ, chính là không lâu trước đây đã không cần dùng. Mẫu thân nếu là quá nhớ nhung, chờ thời điểm ta đi Lương Châu cùng Tứ đệ nói chuyện thật tốt, khuyên hẳn trở về.”

“Từ bỏ Hoành Minh, mấy người các người có người nào nguyện ý thay đổi, thôi thôi, ta cũng liền thuận miệng nhớ nhưng, có trở về hay không còn nhìn bản thân hẳn. Lúc này cũng không còn sớm, đừng chậm trễ chính sự của lão gia.” Triệu lão phu nhân làm như không muốn tiếp tục nói về đề tài này, gọi Dương ma ma nói “Đi đem lễ vật đáp lễ ta đã chuẩn bị đưa cho lão gia, quan trường đi lại, điểm ấy bản lĩnh bên ngoài vẫn là phải chú ý.”

“Lại làm phiền mẫu thân lo lắng.” Triệu Hoành Thịnh cảm thấy cảm động, cung kính nói.

Triệu lão phu nhân khoát tay áo nói, làm cho người ta đi về. Chờ nha hoàn tiến vào mang đồ ăn thừa đi, chỉ để lại trà chanh từ từ thổi, mùi vị chua chua

ngọt ngọt trong miệng thoáng chốc làm nàng lâm vào hồi ức đã qua, lớn tuổi, hơi một tí liền nhớ tới chuyện trước kia, nghĩ đến cùng đều là chuyện tốt.

Trong Minh Như Uyển lục tục có người đến thỉnh an, Từ thị là người đầu tiên, nhìn lão phu nhân một bộ dáng thỏa mãn, chờ một lát ngủ cô cô chậm rãi từ cửa tiến vào, hai người cùng tiến vào phòng.

“Mùi vị quả chanh này, cũng thật là thơm.” Lâm phu nhân không câu nệ diễn xuất, cái mũi nhẹ nhàng ngửi ngửi, liền đoán ra “Tứ ca đưa đến đi?”

Triệu lão phu nhân mở mắt, nhìn phía sau nàng không đi theo hai cái tiểu hài tử “Việt nhi cùng Sương nhi đâu?”

“Hai người bọn họ đi theo Tĩnh Viễn đến Thanh Phong Cư xem Nguyên Lễ, nghe nói bị phong hàn, cơ thể yếu đuối, lại bị ngã bệnh.” Lâm phu nhân liền đã quên lời dặn của đại tỷ, đem chuyện Triệu Nguyên Lễ bị bệnh nói cho lão phu nhân.

“Bị bệnh, có nghiêm trọng không, đã gọi đại phu nhìn chưa?” Triệu lão phu nhân nghe vậy từ trên nhuyển tháp đứng thẳng thân mình, liền đặt câu hỏi, hiển nhiên là rất sốt ruột.

Tây Bình Hầu phu nhân đi vào sau ngấm trùng mắt liếc nhìn Lâm phu nhân một cái, đi lên trấn an lão phu nhân nói “Đừng nghe muội muội nói lung tung, chính là tiểu phong hàn, không đáng ngại, đại phu nhìn cũng đã kê thuốc, Văn Uyển cả đêm ở lại chiếu cố, điều dưỡng tốt là được.”

Triệu lão phu nhân nghe vậy thoáng bớt lo lắng, nghĩ đến Nguyên Lễ vận mệnh ngang trái, thoáng nhìn Diệp thị ở một bên nói “Ngày mai liền cùng ta đi Hoàng Phúc Tự, cầu phúc cho Nguyên Lễ tiêu tan tai họa, thuận đường cầu Bồ Tát phù hộ Nguyên Tấn thi đỗ trong kì thi Hương.”

“Vâng, lão phu nhân.” Diệp thị bị hai chữ ‘thuận đường’ kia tắc nghẹn một chút, trên mặt không hiện gì, vâng dạ đáp ứng.

Đang nói chuyện, thanh âm lo lắng của hai đứa nhỏ từ xa truyền đến, không bao lâu Thanh Việt chạy một đường đầy mồ hôi chạy vào phòng “Ngoại tổ mẫu...” Vừa mở miệng liền ứa nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Chương 21: Tranh Cãi Âm Ỉ

“Nha, ai làm Việt nhi bị ứa nước mắt, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng này, cùng Tam mợ nói một chút.” Từ thị vui sướng khi người gặp họa nở nụ cười, lại bộ dáng đau lòng mà nói, thực tế trong lòng rất là phiền chán tiểu hài tử.

Tam phòng tính tình từ trước đến nay là người e sợ thiên hạ không loạn, chỗ nào có “náo nhiệt” là người đến đầu tiên, chỉ mong trong phủ này không yên ổn trong lòng mới thoải mái, làm thế mới biểu thị nàng cùng Triệu Hoàn Minh có cảm giác tồn tại một ít.

Diệp thị làm sao có thể để cho tam phòng đem nàng mợ lớn so đi xuống, thật tốt chiếm giữ một mình, vì vậy thanh âm cũng mềm nhẹ hỏi “Việt nhi đừng nóng vội, nếu là bị ai trong phủ ức hiếp, nói cho mợ, nhất định sẽ không để người chịu ứa nước mắt.”

Lâm Thanh Việt tuổi còn nhỏ, không biết tâm tư dư thừa của các nàng, gặp hai mợ đều yêu thương bản thân, sức mạnh lại kiên cường.

Lâm phu nhân lại gọi đứa con nhà mình đến trước mặt, một phen ôm chặt, nhìn bộ dáng hần lúc này cũng là nóng nảy, cẩn thận xem xét trên người hần một phen, không có bị thương chỗ nào mới yên tâm, mới mở miệng nói “Không phải đi xem đại biểu ca sao, đã xảy ra chuyện gì?”

Người sau lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn thành một đoàn, khó chịu nói “Chúng ta tiến vào sân bị Uyển tỷ ty ngăn ở bên ngoài, chiếm cứ đại biểu ca không cho chúng ta xem, còn sai gã sai vặt trong viện đại biểu ca đối với chúng ta rất không khách khí, Huyền tỷ ty còn bị Uyển tỷ ty làm cho khóc.”

Lâm Thanh Việt dùng dùng thuận lại nói, tròn mắt nhìn đĩa nho chín đen trên bàn có chút mong đợi, nhìn tổ mẫu chủ tọa có thể chủ trì công đạo.

“Này..” Lâm phu nhân nghe xong nhất thời có chút đau đầu, lại là Triệu Văn Uyển, hết khi dễ Sương nhi nhà mình, ngay cả Việt nhi cũng khi dễ, Lâm phu nhân nhất thời đã nghĩ xóa bỏ, vẫn cảm thấy đích nữ gia đình thế gia danh môn sẽ được gia đình hết sức ưu ái, nói không gần, gần ngay chính là đại tỷ, gã cho Tây Bình Hầu, có thể nói nở mày nở mặt, mà nàng cũng gã cho môn sinh của phụ thân.

Năm đó Lão Quốc Công gia nói thẳng vị hôn phu lúc đó là nhân tài quốc gia, nhất định tiền đồ vô tận, lão phu nhân Lâm gia lại mất sớm, tuy có hai cái thứ muội, một cái ở Thanh Châu, một cái còn ở trong khuê phòng, trên không phải chăm sóc phụng dưỡng cha mẹ chồng, dưới lại không phải chị em dâu tranh cãi, chính là thích hợp tính tình Lâm phu nhân được nuông chiều, lão phu nhân cũng là yêu thương con, đối với lão quốc công chọn lựa cửa hôn sự này tự nhiên là vừa lòng, đáng tiếc Lâm phu nhân vẫn không hiểu rõ được dụng tâm lương khổ của cha mẹ.

Nàng lại cảm thấy Triệu Văn Uyển nhất định là nghĩ bác nàng không tốt, mới luôn chọn con nàng khi dễ, sao không thấy nàng khi dễ Tây Bình Hầu phu nhân.

Lâm phu nhân càng nghĩ càng không phục, cùng với oán khí trước đây hiện đầy trên mặt, hết sức khó coi “Mẫu thân, tính tình Văn Uyển cũng nên trông

nom, Sương nhi nhà ta, cả Việt nhi nhà ta cũng bị khi dễ cũng không phải chuyện nhỏ. Đồng ý là bác nhỏ ta không có năng lực gì, Văn Uyển nằng cảm thấy đối với ta không nhất thiết phải tôn trọng. Về sau ta cũng không dám mang đứa nhỏ về nhà mẹ đẻ nhìn ngài.”

Đứt lời, nằng lại chuyển hướng Diệp thị nói “Tẩu tử, Văn Uyển là đứa nhỏ của ngài, ngài nói vài câu, cấp cái công đạo.” Lâm phu nhân biết lão phu nhân thiên vị Triệu Văn Uyển, chỉ sợ hiện tại không có ai nói giúp mình.

Diệp thị nâng mắt, quyết định ở lão phu nhân, nguyên là không nghĩ gia nhập vào, chọc mẹ chồng ngờ vực, bị điểm danh chỉ cười cười nói “Nhi cô cô yên tâm, có mẫu thân ở đây, nhất định sẽ không sai sót.”

Tam phòng vừa nghe cùng Triệu Văn Uyển có quan hệ, lại nhìn Lâm phu nhân ôm đứa nhỏ, bộ dáng mẫu thân trong mắt tràn đầy đau lòng, nhất thời nhớ tới chuyện năm đó kích động trong lòng, mơ hồ đau, ánh mắt thần nhiên hung ác, phụ họa “Mẫu thân, ngũ cô cô cũng thật đáng thương, chính xác mà nói, cũng là khách của Quốc Công phủ, lại làm cho tiểu bối khi dễ như vậy.”

Quả nhiên, Từ thị tiếp lời giúp đỡ Lâm phu nhân, lão phu nhân liền liếc xéo một cái, không quá cao hứng. Lập tức Triệu lão phu nhân sai Dương ma ma rót trà chanh một chén, cũng không lên tiếng.

Lúc này, Tây Bình Hầu phu nhân luôn ở ngoài nghe mở miệng “Tiểu hài tử tranh cãi âm ỉ vốn là chuyện thường, muội muội nghĩ nhiều, ta xem đứa bé Văn Uyển kia tuy rằng nghiêm khắc một chút, cũng là cái thành thật, không có tâm tư gì, Nhị muội muội lúc tuổi trẻ không phải cũng như vậy, mẫu thân vì nguyên nhân này không phải âm ỉ với người sao?”

Lâm phu nhân tính tình hẹp hòi, miệng không nói một chữ, túm khăn tay bên hông lau nước mắt, “Chúng ta mẹ con ở trong phủ có người không vừa lòng, Việt nhi, đi kêu muội muội của người, chúng ta dọn dẹp về phủ.”

Diệp thị xem xét thời cơ, tiến lên làm người tốt an ủi “Ngũ cô cô đừng bức bối như vậy, sẽ làm bị thương tâm tư lão phu nhân.”

Lâm phu nhân thu lại khăn tay, nhìn người trên chủ tọa lòng mảy mui lại, cũng có chút chột dạ, dù sao cũng là mẫu thân chính mình.

Tây Bình Hầu phu nhân thờ dài, đối với tính tình muội muội cũng đành chịu, đành nói thêm “Mẫu thân, theo ta thấy ở giữa nhất định có cái gì hiểu lầm, không bằng đem mấy đứa nhỏ gọi tới trước mặt, để hỏi rõ ràng, cũng giải quyết tốt khúc mắc trong lòng Nhị muội. Còn nữa, vài cái tỷ muội trong lúc này âm ỉ, cũng sợ sinh ra thù ghét, đến nơi này đem lời nói ra, làm cho bọn chúng sai thì nhận sai, có thể bớt lo lắng.”

“Lão phu nhân, đại cô cô nói đúng, con dâu nơi này trước hết thành thật, vô luận đúng sai là ta chiều dài không chu đáo” Diệp thị lập tức nói.

“Thôi thôi, Dương ma ma đi gọi mấy đứa nhỏ đến Minh Như Uyển đi.”

“Vâng”

Chỉ chốc lát sau Dương ma ma liền đem người đến, Triệu Văn Uyển ở trên đường cũng nghe Dương ma ma nói mấy cái trường bối tranh luận, Dương ma ma cũng là thiên vị Triệu Văn Uyển, mới nói cho một mình nằng. Triệu Văn Uyển trong lòng sáng tỏ, bác nhỏ cùng tam phòng, Diệp thị đều ở, thêm vài đứa nhỏ lắng nghe, sợ lại một hồi “Trận đánh ác liệt.”

Dương ma ma dẫn bọn họ cùng nhau vào phòng, vài cái tỷ muội dựa theo quy củ cấp mấy vị trưởng bối thỉnh an, Hạ Tĩnh Viễn bị Tây Bình Hầu phu nhân gọi đến bên cạnh, ý tứ chính là không để hấn trộn lẫn trong chuyện này. Hấn từ nhỏ đã được Tây Bình Hầu mang đến quân doanh tôi luyện, thời điểm đến trong phủ cũng không nhiều, cùng vài cái tỷ muội đi lại cũng không nhiều lắm, cũng sợ tuổi trẻ quá xúc động.

Văn Huyền, Văn Tuyết, Việt nhi, Sương nhi, cùng Triệu Văn Uyển đứng ở chính giữa, Lâm phu nhân gắt gao nhìn chăm chăm cái đầu cao nhất, đang muốn làm khó dễ, Triệu Văn Uyển trước đã đứng lên, về mặt cùng thái độ nhận sai “Tổ mẫu, ta sai lầm rồi, ta không nên ngăn cản vài cái muội muội, đệ đệ đến nhìn đại ca. Bọn họ cũng là hảo tâm, ta... Lại cất giấu tâm tư. Gần đây thân mình đại ca không tốt, sợ bọn họ quấy rầy đại ca thanh tịnh, thứ hai... Thứ hai, tổ mẫu cũng biết nương ta mất sớm, liền chỉ có một đại ca cùng mẫu thân, sợ... sợ bọn họ đoạt đại ca của ta.” Nói xong Triệu Văn Uyển thanh âm còn có chút nghẹn ngào.

Nghĩ đến hai đứa nhỏ không có mẫu thân ruột, sống nương tựa lẫn nhau, lão phu nhân liền lập tức không thể không mềm lòng “Tâm can bảo bối của ta a, đại ca người người khác đoạt không được, ài”

Tây Bình Hầu phu nhân cũng là sầu não, nghĩ đến đại tẩu khi đó tính tình ôn hòa, nhân duyên vô cùng tốt. Nàng cùng Thẩm thị kém nhau mấy tuổi, tuy là tẩu tử, lại càng giống như là tỷ muội, lại đối với mình rất là quan tâm “Ai, Văn Uyển như vậy cũng là có thể hiểu được, tính tình thẳng thắn cũng không có gì là sai lầm”

Những người còn lại nhìn thấy tình hình này, khiến Triệu Văn Uyển một người nhận sai, một câu cũng không thể đi ra răn dạy.

Lâm phu nhân không cam lòng “Người làm trưởng nữ, sao có thể ngang ngược làm cho hạ nhân đi đuổi vài tỷ muội, còn đối với Việt nhi nói lời khó nghe.”

“Văn Uyển người dù sao cũng là trưởng nữ, là đích nữ Quốc Công phủ, thế nhưng không có chừng mực.” Từ thị thừa dịp chen miệng vào giáo huấn.

Triệu Văn Uyển trên mặt hiện áy náy, lưng lại thẳng tắp, đối mặt với Lâm phu nhân cùng tam phòng giọng điệu có chút phạt phòng “Bác nhỏ nói đúng, ta quả thật không nên. Nhưng ta lúc đó tức giận, mới có thể như vậy, Việt nhi hấn... hấn không biết từ nơi nào nghe được lời nói linh tinh, nói ta cùng đại ca quan hệ không tốt, là muốn hại đại ca. Ta nhất thời tức giận, mới cùng Việt nhi hung dữ. Ta làm sao có thể là muội muội như vậy, thế nhưng nghĩ đi hại

đại ca của mình, này tội danh ta đảm nhận không nổi, làm cho đại ca nghe được lại sẽ nghĩ như thế nào.”

“Việt nhi, ai nói cho người nghe lời nói linh tinh như vậy.” Sắc mặt lão phu nhân nghiêm túc, trong phủ lại có lời đồn loại này.

Việt nhi chưa bao giờ gặp tổ mẫu quát lớn với mình như vậy, sợ tới mức nhanh chạy đến tránh trong lòng Lâm phu nhân, Lâm phu nhân trong mắt cũng hiện lên tia bối rối, che chở con.

Tây Bình Hầu phu nhân sắc mặt lạnh lùng, lại đi đến Lâm Thanh Surong “Surong nhi, người ở cùng Việt nhi thời gian lâu nhất, lời này là ai nói.”

Lâm Thanh Surong bị hù một chút, sợ hãi vội vàng trả lời “Là...là...” như thế nào đều không nói lên lời, ánh mắt lại nhìn về phía Lâm phu nhân, khiếm mọi người sáng tỏ.

Lâm phu nhân xẹt qua một chút xấu hổ, lại kích động “Mẫu thân, ta...ta chỉ thuận miệng nói bừa, không ngờ tiểu hài tử tưởng thật.”

Lão phu nhân cả giận “Người đều là người lớn, thế nhưng nói loại lời nói linh tinh này, nói Uyển nha đầu khi dễ đứa nhỏ của người, ta xem người làm trưởng bối cấp Văn Uyển giải thích mới đúng.”

“Mẫu thân...” Lâm phu nhân hô một câu.

Lão phu nhân nghiêng mình, không muốn nhìn nàng. Diệp thị cùng tam phòng đều giật mình, yên lặng. Triệu Văn Huyền còn muốn lấy lý do nàng đẩy ngã chính mình, thật tốt cần Triệu Văn Uyển một cái, lúc ấy còn cố ý cọ sát mặt đất để lại vết thương, cũng chỉ có thể buồn đau, xem như tự bên đá đập chân mình, loại cảm giác này thật khó chịu.

“Bác nhỏ, ta biết người luôn luôn không thích ta, trước kia Văn Uyển có chỗ nào chọc ngài không hài lòng, liền ở trong lòng nói lời ‘áy náy’, cũng chỉ ngóng trông ngài bỏ qua, cũng ít làm phiền tổ mẫu quan tâm.”

Lâm phu nhân lời nói nhất thời nghẹn lại, trên mặt cũng là ngượng ngùng không lên tiếng.

Tây Bình Hầu phu nhân giảng hòa, dù sao cũng là muội muội nàng “Ta biết người cũng không phải cố ý, chính là tiểu hài tử lời nói không có ky, không biết lời nói nặng nhẹ, người sau này cũng để tâm một chút, đối tốt với Văn Uyển.”

Lâm phu nhân nhìn đại tỷ cấp cái bậc thang, tâm không cam lòng nói “Tỷ tỷ nói đúng, Văn Uyển, là bác hiểu lầm người.”

Triệu Văn Uyển gật đầu, vòng vo đề tài nói “Tổ mẫu, ta thực sự lo lắng bệnh tình của đại ca, về sau có thể giao chuyện trị bệnh cho đại ca giao cho ta phụ trách, cũng là thay mẫu thân chia sẻ.” Nàng đột nhiên vòng vo đề tài, chỉ quan tâm đại ca, không đề cập tỳ khuất, sẽ làm cho người ta cảm thấy Triệu Văn Uyển là người rộng lượng.

Diệp thị cảm thấy cả kinh, vừa định nói ngăn cản, chỉ thấy lão phu nhân gật đầu nói “Được rồi, như vậy sáng sớm đã náo loạn, làm tâm tư ta cũng ồn ào, tính tình Uyển nha đầu kém chút, nhưng vì Nguyên Lễ tốt, việc này cũng không phải do các người quá phận, nha đầu kia mới đuổi các người rồi đi, chờ thân mình biểu ca các người khỏe lên lại đi thăm.”

“Ngoại tổ mẫu...” Lâm Thanh Việt bĩu môi, còn muốn nói gì, đã bị Lâm phu nhân che miệng kéo đến bên cạnh.

Lão phu nhân tựa hồ có chút mệt mỏi, lưng dựa vào nhuyễn tháp, nhắm mắt “Được rồi, xin mời yên tĩnh, cho lão bà này được thanh tịnh, đều lui đi.”

Mọi người chỉ có thể đồng ý, nối đuôi nhau mà ra về, lưu lại góc bàn mấy cái chén cùng lư hương kì lân, lẳng lặng mà phun ra làn hương khói.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương 22: Uy Hiếp

Phía đông Định Quốc Công phủ vườn hoa bên cạnh ao sen, lúc này ánh nắng mặt trời đã bớt, trong phòng oi bức, trong sân nhỏ gió mát hiu hiu, Triệu Nguyên Lễ nghỉ ngơi mấy ngày, Triệu Văn Uyển thích đồ ăn ngon mỗi ngày đều mang đến đây, trên người mơ hồ có thể thấy có ít thịt, đương nhiên chính là ban đầu quá mức gầy yếu, bồi bổ thêm một ít, nhìn càng tuần tú.

Bên cạnh cây chuối, hé ra một cái bàn gỗ tròn thấp, hai huynh muội ngồi ở trong sân hóng mát, Tuyết Nhạn thỉnh thoảng đi qua rót trà, đưa bánh ngọt và trái cây, để lại không gian riêng cho hai người.

Triệu Nguyên Lễ cau mày nhìn chăm chăm bát nước thuốc đen trên bàn, trải qua những thời gian ở chung, Triệu Nguyên Lễ cũng không cùng Triệu Văn Uyển giả bộ, mà biểu lộ đích ý rõ ràng đối với bát thuốc kia.

Triệu Văn Uyển cũng không nói nhiều, đẩy đĩa mứt quả hải đường đến trước mặt hấn ra hiệu. Người sau bắt dắc dĩ mà bĩu môi, một hơi uống hết bát

thuốc, sau đó vội vàng nhét viên thuốc vào miệng, mới coi như xong.

“Thuốc đắng dã tật, đại ca cũng nên tập thành thói quen.” Triệu Văn Uyển nhìn Triệu Nguyên Lễ đã là thiếu niên trên mặt lại lộ ra tính trẻ con, cố nén cười nói, khó trách đại ca thích ăn ngọt, cũng là bị bức bách mà thành.

Gió nổi lên, bên trong ao nhỏ nước gợn sóng lăn tăn, một mùi hương thơm mát nhẹ nhàng trong không trung, một nụ hoa sen thấp thoáng trong lá cây đang yên lặng chờ nở rộ, nở ra nhất định rực rỡ. Triệu Nguyên Lễ chăm chú nhìn một bên mặt của nữ tử, đúng lúc đem một màn này thu vào trong mắt, kinh diễm có, vui mừng có, hợp lại trong lòng, tương đối phức tạp.

Trước kia thuốc và kim châm cứu dùng qua vô số lần, tâm tư như tro tàn, ngày qua ngày bị dày vò, hiện giờ cũng là không giống... Một chén thuốc cũng làm hần khô sở như thế, là bởi vì có người quan tâm.

Triệu Nguyên Lễ cảm động và nhớ những thời gian qua, nhìn người đang nâng trà chanh cái miệng nhỏ nhắn nhấp một ngụm, Triệu Văn Uyển vẻ mặt thỏa mãn, mặc kệ ở trước mặt người khác kiêu ngạo ngang ngược ương bướng, thẳng thắn tùy ý, nhưng mà ở trước mặt hần tình cảm ám áp thân thiết hần có thể cảm nhận được, cũng là lời nói kia gỡ tình chính mình, Triệu Nguyên Lễ nở nụ cười, trong mắt một mảnh thư thái.

Hần như thế nào có thể để cho nàng ở phía trước che chở chính mình, nuông chiều ngang ngược cũng được, thẳng thắn cũng thế, chỉ cần hần có thể bảo vệ được chu toàn, cung chiều nàng tùy ý mà sống.

“Đại ca?” Nhận thấy tầm mắt Triệu Nguyên Lễ, Triệu Văn Uyển sững sờ một chút, theo bản năng mà lau khóe miệng, nghĩ đến dính đồ vật gì đó, bộ dạng có vẻ ngu ngơ.

“Không nghĩ tới người cùng tổ mẫu giống nhau, thích ăn quả tứ thức gửi về, còn có thể nghĩ ra cách làm như thế này, mùi vị rất tuyệt diệu.” Triệu Nguyên Lễ cười cười, ngược lại tầm mắt dời đi dừng ở trên đĩa bánh ngọt sữa màu trắng ở trước mặt nàng. Nghe nói chỉ dùng sữa tươi cùng quả chanh làm thành, vào miệng mềm mại, bên trên còn rải mấy viên trái cây tươi, sau đó ướp lạnh mùi vị càng ngon, kéo theo món ăn quả chanh thành phong trào.

Triệu Văn Uyển khoét một thìa bánh bơ chanh, vào miệng mát lạnh, bơ ngọt mà không ngấy, nếm qua không thể ngừng lại, đây là thời điểm làm diễn viên vì bảo toàn dáng người mà thành thói quen. Bởi vì trong Định Quốc Công phủ không thiếu nguyên liệu làm nấu ăn, nàng mới có thể làm ra được thứ này, thỏa mãn mong muốn ăn uống của chính mình, đã được tăng bốc có chút ngoài ý muốn, giống như những người liên quan gặp gỡ quan hệ cũng hài hòa hơn.

“Điểm tâm này không thể quá tham ăn, ăn nhiều sẽ ảnh hưởng thân mình.” Triệu Văn Uyển lo lắng, đem lời nói dằn dò lão phu nhân lại nói lần nữa cho Triệu Nguyên Lễ “Nhưng thật ra trà chanh này có thể thanh nhiệt hạ hỏa, đại ca làm trà uống không sao.”

Triệu Nguyên Lễ gật đầu, hiện giờ Triệu Văn Uyển thường xuyên đến trong uyển của hần, ngay cả cơm ba bữa đều ở chỗ này giải quyết, mang theo tiêu đầu bếp Bách Linh cũng đến nơi này nấu ăn, quả thật nuôi được lên mấy cân thịt, vượt trên bụng khó mà xuất hiện một vòng tròn, Triệu Nguyên Lễ cảm thấy chính mình nên đi lại nhiều hơn.

Vừa dịp cảnh tượng, Triệu Nguyên Lễ nổi lên hứng trí, nói lấy bút vẽ tranh, Triệu Văn Uyển ở một bên cũng không nhàn rỗi, biết được tính tình đại ca nàng nhất thời hứng trí là không ngừng được, tiếp tục cầm khung thêu lần trước chưa thêu xong ra tiếp tục thêu, thời gian kéo dài, cũng đến lúc hoàn thành.

Triệu Nguyên Lễ nâng mắt nhìn thấy, ngòi bút bên dưới vừa chuyển, vén lên một tầng giấy tuyên thành một lần nữa vẽ, tầm mắt thủy chung dừng ở trên bộ dáng người đang cẩn thận tỉ mỉ thêu, hai người đều tự đắm chìm trong việc của mình.

Gần như là cùng một lúc, hai người đều hoàn thành động tác trong tay, tầm mắt giao nhau, Triệu Văn Uyển kẻ sát vào xem, phát hiện bức tranh Triệu Nguyên Lễ vẽ là chính mình, một mảnh hoa sen dưới ánh nắng ban ngày, cây sen đón nhận ánh sáng, nữ tử trong tay cầm kim thêu, cây trâm cài trên đầu, dung mạo đoan trang tao nhã, mặt trời lặn ánh chiều tà chiếu vào giống như nhuộm một tầng nhợt nhạt ánh sáng.

Bức tranh vẽ bản thân phong cách cổ đại đáng vẻ duyên dáng mềm mại, thế nhưng có thể đem mình vẽ đẹp như vậy, Triệu Văn Uyển vui mừng đến điên rồi, lập tức nắm lấy bức họa cuộn lại, cẩn thận thổi thổi cho khô nét mực, hét lên “Đại ca, bức họa này thuộc về ta.”

“Được” Thấy nàng thích, Triệu Nguyên Lễ tự nhiên sẽ không từ chối, vẻ mặt cung chiều sùng nịnh. Sau đó ánh mắt dừng trên hầu bao nàng vừa mới thêu xong, sau một lúc lâu tìm không ra từ để hình dung, đoạn cây hành... Vịt nướng?

Triệu Văn Uyển nhìn theo tầm mắt của hần, nghĩ đến đạo lý có đi có lại, vì vậy mà ân cần cầm lấy hầu bao đưa cho Triệu Nguyên Lễ nói “Hầu bao này liền tặng cho đại ca đi”

Chờ Triệu Nguyên Lễ cảm, Triệu Văn Uyển mới phát hiện hầu bao mình thêu cùng Triệu Nguyên Lễ không phù hợp, giống như... có điểm xấu? Theo bản năng mà vươn tay muốn lấy lại, lại bị Triệu Nguyên Lễ nhanh tay hơn thu lại.

“Rất tốt.”

Triệu Văn Uyển không hiểu đỏ mặt, trong tay đang cầm bức tranh, trong đầu lại nhanh chóng mà nghĩ đến... Chắc chắn, dựa vào bộ dáng tiểu thư khuê các bên trong bức họa này, không biết chừng có thể lừa được không ít công tử thế gia đâu!

Đang cao hứng, liền nhìn thấy Đinh Hương bưng chén thuốc đi đến, thấy hai người liền hành lễ, nhắc nhở nói “Đại thiếu gia, nên nghỉ ngơi uống thuốc.”

Triệu Văn Uyển thấy thế thu lại ý cười, nhún mày “ Không phải đã điều động người đến trong uyển, ta nhớ rõ việc sắc thuốc là do Thủy Liên phụ trách.”

“Bầm đại tiểu thư, Thủy Liên vừa rồi không thoải mái, khiến cho nô tỳ làm thay.” Đinh Hương chống lại tầm mắt Triệu Văn Uyển, bỗng nhiên run rẩy, khó khăn mà trả lời.

Triệu Văn Uyển nhìn chăm chăm nàng hồi lâu, đến khi nàng sắp chống đỡ không được mới mở miệng “Đại ca vừa mới ăn bánh chanh, cùng thuốc này khắc nhau, ít nhất chờ qua một thời gian, thuốc này đồ đi, chờ chút nữa làm cho người ta lại đem lại đây.”

“Này..” Đinh Hương bụng chén thuốc nhất thời không biết làm sao.

“Như thế nào còn ở đó, muốn ta lặp lại lần nữa.” Triệu Văn Uyển lập tức không khách khí lạnh lùng mà nói.

Nhận thấy được Triệu Văn Uyển đối với Đinh Hương thái độ cổ quái, Triệu Nguyên Lễ giống như thường ngày muốn hòa giải hai ba câu lại chống lại tầm mắt Triệu Văn Uyển, trong lòng khẽ lay động, nhìn về phía Đinh Hương cũng có vài phần do dự, ho khan nói “Văn Uyển niệm tình trước đây người tận tâm, thay đổi công việc, về sau việc này liền để cho người khác đến làm.”

Nghe được thiếu gia nhà mình lên tiếng, Đinh Hương cắn môi, vâng dạ đáp ứng đi xuống, không chú ý tới phía sau tầm mắt Triệu Văn Uyển nhìn theo nàng hồi lâu.

“Đại ca, sắc trời không còn sớm, người sớm về nghỉ ngơi đi.” Triệu Văn Uyển đưa ra cáo từ, ở trước khi mình điều tra rõ ràng, cũng không muốn đại ca vừa mới khỏi bệnh phiền lòng, nghĩ nghĩ lại nói “Trong phủ lòng người phức tạp, không thể không đề phòng lòng người, đại ca chỉ cần nhớ kĩ, Văn Uyển tuyệt đối sẽ không hại đại ca.”

Triệu Nguyên Lễ trong lòng đã đoán ra được một phần, nghe nàng nói như vậy, ánh mắt dừng ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn cứng rắn kia, nhìn bộ dáng nàng khăn trương vì chính mình, trên mặt không khỏi hiện lên ý cười khó có được, đưa tay sờ sờ tóc mềm mại của nàng “Àn, ta biết.”

Bị người này ôn nhu đối đãi giống như tiểu hài tử, Triệu Văn Uyển trên mặt không khỏi nóng lên, cùng Triệu Nguyên Lễ nói lời từ biệt sau vội vàng rời đi, dừng ở trong mắt Triệu Nguyên Lễ, có vài phần ý tứ chạy trốn chết, muội muội hẳn giương nanh múa vuốt, lại không chịu được người khác ôn nhu đối đãi, thú vị.

Cách Thanh Phong Cư không xa, Triệu Văn Uyển ở hành lang dài ngăn chặn lại Đinh Hương, mà đem người kéo đến một chỗ bí mật, liếc mắt nhìn chén thuốc được bưng trên khay, sắc mặt lạnh lùng nói “Lần trước không thành công, lúc này lại cho thêm gì vào bên trong?”

Đinh Hương vốn đã bị hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch, lúc này nghe được câu hỏi Triệu Văn Uyển, sắc mặt lập tức tái nhợt hoàn toàn, khay cầm trong tay chênh vênh, cũng có phần cố ý, chén thuốc đồ xuống, tiếng đồ sứ vỡ vụn vang lên lạnh lạnh, vang lên bên tai.

“Đại Đại ....tiểu thư có ý tứ gì, nô tì không hiểu.”

Triệu Văn Uyển nhìn chứng cứ thực rơi trên mặt đất, chống lại tầm mắt Đinh Hương có vài phần trốn tránh cùng toan tính, cũng coi như thông minh, chi tiết đi theo sai lầm chủ tử “Ta ghét nhất là tay chân không sạch sẽ, trong lòng suy nghĩ gian dối, bên cạnh ta, kết cục Kim Diệp người cũng là nhìn thấy, người đi theo bên cạnh đại ca, người nói... ta nên xử trí người như thế nào?”

“Đại tiểu thư oan uổng, tâm tư của nô tì đối với Đại thiếu gia có trời đất chứng giám, tuyệt không có tâm tư khác!” Đinh Hương vội vàng kêu oan nói, trên mặt hai hàng nước mắt, bộ dáng vô cùng đáng thương.

Triệu Văn Uyển thứ nhất chịu không nổi chính là tấn công bằng nước mắt, kẻ yếu lấy thủ đoạn để uy hiếp người khác, lập tức không có kiên nhẫn, một tay bắt lấy cổ tay của nàng, đem người túm lại gần, hung dữ mà cảnh cáo nói “Người nếu là nói thật ra là làm việc cho ai, ta có lẽ còn có thể tha cho người một mạng.”

“Trong phủ này ta là chủ tử, người là nô tài, ta có rất nhiều biện pháp chính người sống không bằng chết, người vẫn là nghĩ muốn bị bán vào tay người buôn người, vẫn là đến thôn trang làm lao dịch, hay hoặc là cả hai loại đi, cho người thời gian hai ngày, suy nghĩ kĩ rồi lại đến nói với ta.”

Dứt lời, vung tay, lực đạo đem người ném đến chỗ cây cột, phát ra một tiếng vang do va chạm, Triệu Văn Uyển cũng không quay lại xem một cái, lập tức rời đi.

Do nghe được âm thanh đồ vỡ, Hạ Tĩnh Viễn vừa vặn đi ngang qua, lúc này từ sau cây cột đi qua, nâng Đinh Hương dậy, người sau nghiêng mặt, lộ ra cổ tay đỏ bầm một mảnh, chính là run bần bật, hiển nhiên là bị dọa không nhẹ.

“Triệu Văn Uyển, nàng cũng khinh người quá đáng.” Không biết họ nói gì, chỉ nghe được một nửa, mà lại đem câu kia “Tuyệt đối không có tâm tư khác” Hạ Tĩnh Viễn suy nghĩ sai lỗi, lòng đầy căm phẫn, đối với Triệu Văn Uyển ẩn tượng tự xuống đến đáy vực.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: 23: Nửa Đêm

Đình Hương trần trọc một đêm, hôm sau trời còn chưa sáng, nàng đã đứng dậy mặc quần áo, nhìn bốn bề vắng lặng vội vàng đi đến Thiều Niên Uyển.

Triệu Trung theo Triệu Văn Uyển phân phó luôn luôn chú ý động tĩnh của Đình Hương, xác định nàng đi vào Thiều Niên Uyển mới xoay người, thẳng đến chỗ Triệu Văn Uyển. Nghe xong tin tức Triệu Trung báo, đã có phần xác định Diệp thị là chủ mưu đứng sau hãm hại đại ca, cũng là hợp tình hợp lý, có một Triệu Nguyên Lễ trưởng tử con vợ cả vĩ đại như vậy, Triệu Nguyên Tần dù không chịu thua kém cũng không thể nào có cơ hội kế thừa tước vị.

Huống hồ nếu Triệu Nguyên Lễ chết, lão phu nhân mà phát hiện ra một hai, quyết tâm tra rõ, dễ dàng chọc phiền toái, chẳng là để Triệu Nguyên Lễ sống không ra sống, chết không ra chết, tâm tư Diệp thị Triệu Văn Uyển đã sớm lãnh giáo qua, nàng cũng không sợ làm cho Diệp thị biết mình đe dọa Đình Hương, còn có thể cấp bên đó một cái cảnh cáo. Nếu bên đó sau khi biết được mà rối loạn tay chân mới là tốt, nàng liền có thể thừa dịp tìm ra chứng cứ, nếu không chỉ bằng khẩu cung của Đình Hương cùng lời nói của Nguyên đại phu thì không thể lay động được địa vị Diệp thị.

Bên Thiều Niên Uyển, Triệu ma ma được người bẩm báo nói là có nha hoàn Đình Hương bên người Đại thiếu gia đến đây, kéo thân thể mệt mỏi đi qua, vẻ mặt không kiên nhẫn, đoán rằng người này là lại đến đòi tiền, vừa thấy mặt liền đem người kéo đến chỗ bí mật, đen mặt nói “Người thường xuyên đến Thiều Niên Uyển này, chẳng phải để cho người khác hoài nghi sao, lá gan sao càng ngày càng lớn, trước đó vài ngày không phải đã đưa bạc cùng thuốc cho người cầm đi rồi sao, không có việc gì, thì đi mau.”

Đình Hương túm chặt góc áo Triệu ma ma, ngẩng mặt, mang theo khóc nức nở cầu xin “Ma ma, ta không đến đòi tiền, cầu ngài. . . Ngài nói với đại phu nhân, đừng khiến ta làm chuyện hãm hại Đại thiếu gia nữa”

Triệu ma ma nghe vậy, lập tức tỉnh táo nhìn xung quanh bốn phía, gấp không có ai mới quay lại nghiêm mặt quát lớn “Cũng đừng ăn nói lung tung, cái gì mà hại Đại thiếu gia, phu nhân làm sao có tâm tư hại Đại thiếu gia.”

Đình Hương như trước thút tha thút thít lên tiếng trả lời “Vâng, miệng nói không suy nghĩ.”

Triệu ma ma cũng không phải là lần đầu tiên nghe Đình Hương khóc lóc nói không muốn làm loại chuyện này, liền không xem là chuyện gì to tát, Đình Hương không thể so Kim Diệp, Kim Diệp là nha hoàn ý đồ vì lợi ích riêng, lại một lòng với cháu mình, dễ dụ cũng dễ lừa gạt, cho nhiều ít bạc, lại để cho Triệu Sinh ở bên gối thổi gió liền thỏa mãn đi làm chuyện. Đình Hương là người tình cảm, nếu không phải trong tay nắm giữ nhược điểm của nàng, người bên trong uyển của Đại thiếu gia cũng không thể chen được một “chân”.

Người bên trong Thanh Phong Cư tất cả đều do Dương ma ma tự mình lựa chọn, cũng chính là ý tứ lão phu nhân, tuy rằng đem chuyện Triệu Nguyên Lễ giao cho Diệp thị xử lý, còn để phòng một ít, không cho Diệp thị nhúng tay vào việc an bài hạ nhân trong Thanh Phong Cư. Vốn là người bên trong Thanh Phong Cư ít đến đáng thương, thật vất vả mới có thể tìm được một người có thể làm việc cho phu nhân, Triệu ma ma cũng không dám kích động Đình Hương.

Trước kia đều tùy ý qua loa vài câu, nhìn xem nàng bây giờ tựa hồ lại phải chịu đựng năn nỉ, liền chịu đựng tính tình nói “Lúc trước thời điểm người trộm đồ vật này nọ, ta xem người nhưng là cái thông minh, mới đi cầu xin phu nhân, giấu chuyện người ăn cắp, hạ nhân trong phủ trộm đồ là tối kỵ, nếu không phải phu nhân không bắt người gánh vác trách nhiệm, thì người sớm đã bị đem đến quan phủ, sau lại biết trong nhà người phụ thân bệnh nặng, cần dùng tiền, phu nhân thiện tâm lại giao phó ta mỗi tháng đưa tiền và thuốc đến nhà người. Bình thường trong nhà người có sự tình gì, đến chỗ ta đòi tiền, ta đều gấp rút đưa người.”

Triệu ma ma miệng lưỡi sắc bén, đem việc nắm giữ nhược điểm uy hiếp Đình Hương tô son trát phấn thành việc ban huệ ân tình.

Người sau trên mặt xoẹt qua ý hối hận sâu sắc, nếu khi đó không vì bệnh của phụ thân mà trộm tiền, thì bây giờ cũng không có phát sinh sự việc này, ca ca là người mê cờ bạc, nàng kiếm được một ít tiền đều đem đi đánh bạc, trong nhà đói khổ, còn có hai đệ muội. Năm năm miệng ăn, vừa muốn xem bệnh bốc thuốc, mới có thể buộc nàng nghĩ đến ăn trộm trong phủ gì đó. . . cô phụ Dương ma ma coi trọng cùng lão phu nhân dẫn dắt.

Về sau người thu nợ đến trong nhà gây sự, không được bình an, phụ thân vốn còn bệnh nặng bị người ta đánh học máu, Triệu ma ma cho nàng thời gian mấy ngày suy nghĩ, cũng chưa nói là làm gì, nàng nghĩ đến nhất định cũng không phải việc gì thương thiên hại lý, dưới tình huống cấp bách mới đáp ứng yêu cầu của nàng, sau đó mới biết được nhưng mà đã muốn không còn đường lui.

Hiện giờ ngẫm lại, còn không bằng lúc đó bị đưa đến quan phủ, hiện giờ bị Đại tiểu thư phát hiện, khiến nàng lo lắng muốn chết.

“Ma Ma, ta thực sự làm không được loại chuyện này, ta lấy bạc đều đã chia ra trả hết nợ, niệm tình ta làm việc cho phu nhân trong thời gian dài như vậy, hãy bỏ qua cho ta đi.”

Triệu ma ma thấy nàng hôm nay không giống như mọi khi, vừa rồi ngẩng mặt lên chỉ thấy ánh mắt nàng kinh hoàng, bộ dáng như là bị hù dọa làm cho sợ hãi, không khỏi đoán “Có phải hay không người làm cho người ta phát hiện ra cái gì?”

Đình Hương thân mình run lên, giống như con thỏ bị hoảng sợ “Đúng vậy. . . là Đại tiểu thư phát hiện ta cho vật kia vào bên trong thuốc.”

Triệu ma ma vừa nghe, mặt đen lại một tầng, lên đi lên tát một cái, thở phì phì nói “Người sao có thể không cẩn thận như vậy, nghìn lần vạn lần căn dặn, việc này sự tình trọng đại, không thể để cho người khác phát hiện, thế nhưng còn để cho Đại tiểu thư phát hiện.”

Đình Hương ôm mặt, nóng rát đau đớn, sợ hãi hỏi “Ma ma, giờ phải làm sao bây giờ?” Nàng bây giờ thực sự không có chủ ý.

Triệu ma ma nhất thời không biết làm như thế nào, chống eo nhìn Đinh Hương khóc sụt sùi, càng nhìn càng thấy xui xẻo.

“Đại tiểu thư đã nói với người cái gì, như thế nào đem người thành bộ dạng như bây giờ, còn có thể cho người có thời gian chạy đến tìm ta.”

“Ta đem được đánh đổ trên đất, Đại tiểu thư cũng không có chứng cứ gì, nhưng là...” Nhất thời nghĩ đến bộ dáng độc ác của Triệu Văn Uyển ngày đó, một câu nói kia còn quanh quẩn bên tai, không khỏi bắt đầu run run.

Triệu ma ma trọng điểm chính là chờ câu này, chỉ cần Đại tiểu thư không có chứng cứ, thì hết thấy đều dễ dàng, vì vậy thái độ có chút vẫn hồi, lời nói cũng nhu hòa vài phần “Được rồi, chuyện bỏ thuốc tạm thời không cần người, trở về thành thật chờ đợi. Ta sẽ đem việc này bẩm báo phu nhân, người là người thông minh, biết sau này việc gì nên làm, việc gì không nên làm, ma ma ta cũng không dám cam đoan việc này có thể xử lý ổn thỏa, nhưng ta có thể cam đoan với người là không có việc gì, nếu là thực sự không được, có thể tìm một cái tên mang người ra ngoài phủ.”

Đinh Hương nghe Triệu ma ma khuyên giải như thế cũng là an tâm một ít “Làm phiền ma ma ngài, kia Đinh Hương trở về chờ tin tức của ngài.”

Đinh Hương đang định xoay người, Triệu ma ma gọi lại dặn dò “Nhìn bộ dáng tinh thần không yên của người, bị người nhìn thấy khó tránh khỏi bị hỏi dò, làm cho người ta nghi ngờ, nếu là thực sự có người hỏi đến, người liền nói là hầu hạ Đại thiếu gia không chu toàn, bị Đại tiểu thư hung hăng răn dạy.”

“Ân, Đinh Hương biết.”

“Đi đi.”

Đinh Hương quay người lại, trông thấy Triệu ma ma liền đảo tròn, đột nhiên thay đổi thành hung ác, vẻ mặt cùng khi nhìn Kim Diệp bị đánh giống nhau như đúc.

Khi hết giá trị, đóa hoa kiêu diễm cắm trong bình hoa có hơn nửa không còn nước, không hề tươi đẹp, Diệp thị sau đó liền bình tĩnh từ bỏ chăm sóc, chính là cầm kéo cắt sửa cành hoa, nhìn thấy Triệu ma ma vội vàng vào, nhất định là có chuyện, để kéo xuống nâng lên ly trà, dựa vào trên nhuyễn tháp.

Chờ nghe xong Triệu ma ma bẩm báo, ly trà trong tay quả nhiên run lên, nước trà thơm mát bị bắn tung tóe ra một ít, trên mặt mờ hồ lộ ra một tia lo lắng “Thực sự là coi nhẹ nha đầu kia, hóa ra cất giấu tâm cơ bậc này.”

Triệu ma ma nghiêm túc nói “Đại tiểu thư không giống như trước kia, phu nhân về sau phải đề phòng nhiều một chút.”

“Khó trách nàng lúc này lại thừa dịp nhúng tay vào chuyện Thanh Phong Cư.” Diệp thị nhíu mày, toàn bộ sắc mặt hậm hực không vui.

Triệu ma ma ngẩng đầu nhìn Diệp thị nhíu mày lo lắng, trấn an một câu “Phu nhân đừng quá lo lắng, dù Triệu Văn Uyển có phát hiện ngài cho thêm một vị thuốc vào thì như thế nào, trước đây Đại thiếu gia phát bệnh cũng không phải ngài động tay động chân, người khỏi xương là ai chúng ta cũng không biết, cho dù như thế nào vụ việc này cũng không đổ đến trên đầu phu nhân, huống hồ lão nô có biện pháp, làm cho việc này chìm xuống, Đại tiểu thư nhất định sẽ không tìm ra chứng cứ.”

Diệp thị chống lại ánh mắt ngoan độc của Triệu ma ma, cũng nheo lại mắt nói “Ý ma ma là...”

“Lần trước đột nhiên phát sinh chuyện của Kim Diệp, chúng ta không kịp ứng phó, lúc này nhưng là có dư thời thời gian” Triệu ma ma bởi vì chuyện trước kia làm việc thất bại mà giọng nói bức bối, cũng muốn ở trước mặt Diệp thị thể hiện, trước mắt vừa lúc có cơ hội, có tính toán.

Diệp thị nhìn bộ dáng Triệu ma ma tự tin mười phần, trong lòng ngầm hiểu, từ từ đẩy lại nắp trà, khôi phục trầm ổn mở miệng nói, “Được, liền y theo người lo liệu. Cần tiền cứ đến lấy ghi vào trong sổ sách”

“Lão nô biết.”

Ban đêm, trong Thanh Phong Cư đều tắt hết nến, một mảnh tối đen, bên ngoài chỉ có ánh trăng lộ ra âm u lạnh lẽo, cùng với tiếng kêu của côn trùng, tiếng con ếch kêu trầm thấp khiến người sợ hãi.

Nửa đêm Đinh Hương đi tiểu đêm, vừa mới kéo quần từ bên trong đi ra, chỉ thấy một bóng đen hiện lên, Đinh Hương có chút phát hiện khác thường, nhìn quanh bốn phía cũng không thấy phát hiện cái gì, chỉ thấy chỗ bóng tối cạnh cây che lại ánh trăng có bóng mờ hơi hơi chớp lên, liền tưởng chính mình nhìn nhầm, định hô lên.

Chính là chưa kịp hô lên, một cái dây thừng bỗng nhiên chùm lên cổ, giống như một cái rắn độc gắt gao quấn quanh, Đinh Hương khó thở níu lấy dây thừng, sắc mặt thay đổi trắng xanh, môi tím tái, nàng nhịn không được phát ra âm thanh ô ô cầu cứu, con người thể lương thống khổ dần dần phóng to, thẳng đến cuối cùng không còn tiêu cự.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: 24: Oan Uổng

“Người này như thế nào nói đi là đi, hôm trước ta còn nghe nàng còn xin phép nghỉ nửa ngày với Lý quản sự, nghe nói muội muội trong nhà đang theo đồ tể nướng, trở về xem, rõ ràng là chuyện vui, sao vừa chuyển trong đầu liền luẩn quẩn mà đi thất cổ tự tử.” Trong hành lang gấp khúc hạ nhân vội vàng đi lại, nha hoàn thị nữ, vây quanh một đồng lớn, châu đầu ghé tai.

Trong viện, một đạo sĩ mặc áo dài màu vàng một tay cầm một cây kiếm gỗ, một tay cầm một cái chuông, trên bàn dài gỗ kê bên trên đặt không ít hoa quả làm đồ cúng, bát hương đốt ba cây hương dài, gấp gió rõ ràng bị tắt, khói trắng bay lên trời, đạo sĩ trong miệng lầm bầm, dốc lòng thực hiện.

“Lúc trước ta nhìn thấy sắc mặt nàng không tốt, có hỏi qua, nói là thời điểm làm việc ở Thanh Phong Cư chọc Đại tiểu thư không hài lòng, vẫn nom nớp lo sợ, sợ bị Đại tiểu thư trừng phạt, các người cũng không phải không biết thủ đoạn của Đại tiểu thư...” Có nha hoàn cùng Đinh Hương cùng phòng yếu ớt lên tiếng, lúc này nhìn đạo sĩ thực hiện, lại nói bổ sung “Đại phu nhân mời đạo sĩ đến thực hiện, nói với bên ngoài là sợ thần thể Đại thiếu gia yếu đuối dính phải tai họa, nhưng mọi người người nào mà không ngầm hiểu là vì Đại tiểu thư tiêu trừ tội ác.”

Người ban đầu lên tiếng lộ ra thần sắc hiểu rõ “Khó trách như thế, haizz, lại nói tiếp Đinh Hương cũng xúi quẩy khó hiểu, một nhà gặp phải như vậy, thật vất vả mới có ít ngày tốt, chính mình lại cắt đứt con đường sống.”

“Đúng vậy a, Đinh Hương cùng chúng ta ngày thường vô cùng tốt, hầu hạ chủ tử cũng tâm tâm hết trách nhiệm, một người thường ngày tốt như vậy lại rơi vào trong tay Đại tiểu thư, nha hoàn mệnh tiện, nhưng cũng quá là chà đạp.” Nha hoàn nói chuyện tuổi còn nhỏ, nói xong mặt lại rơi lệ, nghĩ đến giao tình sâu nặng ngày thường.

Có một cái nha hoàn lớn tuổi chính là âm thầm nắm tay tiểu nha hoàn, ánh mắt liếc qua vừa vặn nhìn thấy Bảo Thiên, Tuyết Nhạn, thấp giọng cảnh cáo nói “Không nghĩ bước theo con đường của Đinh Hương, đem miệng giữ kín một chút, để cho người ta nghe được, cẩn thận cái mạng nhỏ của người.”

Người sau không phục mà bẹp bẹp miệng, chung quy cũng là sợ, không nói thêm nữa, ngược lại nói với toàn bộ nha hoàn đứng cạnh chờ đại sự cúng bái của đạo sĩ làm xong xin một tấm bùa bình an.

Tuyết Nhạn đảo qua những người đó liếc mắt một cái, kéo Bảo Thiên đang muốn dừng lại nói cái gì, lập tức trở về Trúc Tương Phi Uyển. Gần tới cửa, Bảo Thiên liền nhìn không được “Tuyết Nhạn tỷ cũng nghe được, theo tính tình yếu đuối của Đinh Hương không biết chừng thực sự luẩn quẩn trong lòng mới... lúc này trong phủ đều truyền nói là Đại tiểu thư bức chết người đang sống.”

“Người cũng cho là như thế?” Tuyết Nhạn dừng lại bước chân, hỏi ngược lại.

Bảo Thiên trên mặt ngượng ngùng, nếu là trước kia nàng nhất định sẽ cho là như thế, nhưng trải qua những thời gian qua, có khi nàng xúc động phạm sai lầm, Đại tiểu thư cũng chưa từng lại phạt nàng, nếu dựa theo lời loan truyền của hạ nhân, nàng đã sớm bị đem ra ngoài chết tám trăm lần rồi.

“Đại tiểu thư tuy rằng tính tình có chút... lớn, trước kia cũng từng có chuyện đánh chửi hạ nhân, phần lớn đều là không tuân thủ quy củ chọc giận tiểu thư, ngược lại lúc này, nếu là nói Đại tiểu thư vô duyên vô cớ muốn trừng phạt Đinh Hương, ta là không tin.”

“Cuối cùng cũng không phải là quá ngu ngốc.” Tuyết Nhạn nghe vậy nở nụ cười, lộ ra nụ cười yếu ớt, sau đó đã nhìn thấy người phía sau đang đi đến, vội vàng hành lễ nói “Đại tiểu thư.”

Triệu Văn Uyển được nha hoàn thông báo liền đi đến phòng trước vừa vặn nghe thấy đoạn đối thoại, sắc mặt có chút ngượng giận. Lúc trước Triệu Trung trộm chạy đến xấu hổ nhận sai, nói là chộp mất một lát, không để ý an toàn của Đinh Hương, để cho người ta hại chết, Triệu Văn Uyển ngược lại trấn an một phen. Diệp thị bên kia thật là độc ác, hành động lưu loát nhất định là bỏ tiền thuê sát thủ bên ngoài, cho dù Triệu Trung phát hiện, chưa chắc đã cứu được Đinh Hương, mà Triệu Văn Uyển người bên người quá ít, đáng giá tin tưởng lại quá ít, mặc dù nàng có lòng bảo vệ tính mạng Đinh Hương cũng là không đủ sức, tuy nói bị oan uổng bức bối, lại cũng sẽ không vì vậy mà sinh ra oán giận.

Giả sử cho nàng đủ thời gian, chờ nàng đứng vững vàng trên đôi chân của mình, Diệp thị còn dám như hiện giờ làm xằng làm bậy như vậy, hay là vẫn không thay đổi.

Triệu Văn Uyển đi đến cửa, theo bản năng mà đem ánh mắt dừng ở trên người Bảo Thiên một lát, thấy người sau bên tai đỏ bừng mới khó khăn lắm mà buông tha, cảm thấy rất là buồn cười, đối với hai người đi theo bên mình cũng có một phen nhận thức mới.

Đương nhiên không phủ nhận, khi nghe đến câu hỏi ngược lại kia của Tuyết Nhạn chính mình không có đi ra, trong lòng cũng tồn tại một suy nghĩ khác, Bảo Thiên nếu như là không có kiến giải kia, liền không thích hợp ở lại Trúc Tương Phi Uyển.

“Chuyện Đinh Hương là hướng về phía ta, bất quá ta cũng không có sở thích thay người khác chịu tiếng xấu, có người nếu đã dám đem chủ ý đánh trên đầu ta, sẽ không có đạo lý đứng im để cho người ta đánh, việc này mấy ngày nữa có thể sẽ có kết quả, trước đó các người chỉ cần làm tốt bổn phận của chính mình là được” Cuối cùng, trong mắt Triệu Văn Uyển nổi lên ánh sáng hưng phấn, một phen công đạo như thế rồi rồi đi.

Bảo Thiên bị lưu lại một mình gãi gãi đầu, chưa có hoàn hồn liền nhìn thấy Tuyết Nhạn đi theo Đại tiểu thư rồi đi rồi, gạt mình sợ hãi sau một lúc lâu mới chậm chậm mở miệng vì chính mình phản bác “Ta không có ngu ngốc, chính là không thể hiện ra thông minh mà thôi.”

Sánh chính, Tây Bình Hầu vì trong quân doanh có việc gấp nên sau khi thọ yến xong liền rời đi, vì đi thực tế nhiều, mà Hạ Tĩnh Viễn đối với chuyện lũ lụt ở Giang Tây có chút quan tâm, dẫn tới Triệu lão gia đem người lưu lại hai ngày, không chịu cho đi, liền cùng Tây Bình Hầu phụ nhân ở lại đến khi qua ngày lễ cầu Chúc Nữ ban cho khéo tay theo thừa (là ngày 7/7 âm lịch) sẽ quay về, có thể bồi lão phu nhân nhiều hơn.

Hai cánh cửa sổ toàn bộ mở rộng, cũng không nhìn rõ trang trí phú quý như thế nào, chỉ thấy ở góc phòng đặt một bình hoa lớn cao bằng nửa thân người hoa văn xanh trắng, màu sắc hoa cỏ trên bình mát mẻ, phong cách cổ xưa ôn hòa. Lại không mất đi linh động quyến rũ. Góc phòng xa xa bố trí mấy chậu băng, mỗi một chỗ lại đứng một nha hoàn, cầm quạt chậm rãi quạt để đưa gió lạnh tản ra.

Đồ ăn hoa quả lạnh đã sắp xếp ngay ngắn, Diệp thị sau khi dẫn nữ quyến ngồi xuống bàn, liền phân phó mang đồ ăn hâm nóng mang lên, để một góc nhỏ có rượu nhẹ và nước hoa quả cho các tiểu thư, cách một tấm bình phong, một góc khác các nam nhân cũng ngồi vây quanh một bàn, uống rượu nói chuyện, rất là hưng trí.

Theo nha hoàn lần lượt bưng thức ăn lên bàn, mọi người nói chuyện liền đọng đũa. Trên bàn thịt gà, thịt vịt, thịt bò món ăn chính thông thường không nói, sơn hào hải vị cũng là không ít, một đĩa nấm mộc nhĩ xào mè vịt, sườn chu ngọt, canh lươn đồng hạt vừng, còn có món nấm hầm xương sườn, vô cùng ngon miệng, mọi người ăn đều vừa lòng.

Một bữa cơm xong, các nam nhân còn chưa tan tiệc, bàn nữ quyến bên kia đã sớm dọn dẹp mang bát đĩa xuống, bày lên trái cây và trà bánh, vây quanh tán gẫu. Hai đứa nhỏ của tiểu cô cô chiếm hai bên người lão phu nhân, không ngờ tuổi còn nhỏ như vậy, lão phu nhân ngày thường không gặp, lúc này cũng là thực sự chiều theo, cầm lấy quả nho một lần đút cho một người.

Lâm Thanh Viện không thể so sánh Lâm Thanh Sương chất phác, lanh lợi giờ lên một mùi cam vàng ngọt đút đến bên miệng lão phu nhân, ngọt ngào nói “Ngoại tổ mẫu cũng ăn.”

Triệu Văn Uyển ngồi kề bên Thụy Ca Nhi, nhìn cảnh này, vụng trộm bấm Thụy Ca Nhi một phen, làm cho người sau nước mắt lưng tròng, nhưng chỉ có thể hướng chỗ tổ mẫu lại gần, rõ ràng cũng chưa có chỗ, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, nhìn chăm chăm mùi cam vàng trong tay Việt nhi, bỗng nhiên lên tiếng nói “Tổ mẫu không thể ăn.”

Một tiếng đột ngột này làm Việt nhi cả kinh làm rơi mùi cam vàng trong tay xuống đất, theo đó nhìn lại, là đứa nhỏ của Hạ di nương, ánh mắt ẩn giấu một tia khinh thường, nghĩ hán là ghen tị bản thân mình được tổ mẫu yêu thương, giọng nói nuru lược nói “Ta cấp tổ mẫu ăn, như thế nào liền không thể ăn.”

Thụy Ca Nhi gấp đến độ vô đầu, túm tay áo Triệu Văn Uyển nói “Đại tỷ nói, cao gì đó không thể ăn mấy thứ này!”

Triệu Văn Uyển ngăn người, không nghĩ tới trí nhớ Thụy Ca Nhi tốt như vậy, thời điểm lần kia nói hán còn nhớ kỹ như vậy, xem hai đứa nhỏ giảng co, không thể không lên tiếng nói “Nguyên đại phu nói qua, tổ mẫu quả thật không thích hợp ăn đồ ướp gì đó, trái cây mới hoặc nước trà thì có thể.”

Hai người đều muốn tốt cho lão phu nhân, hơn nữa Triệu Văn Uyển còn đem ra đại phu, Việt nhi sẽ không nói cái gì để mất mặt, ngắt quả nho lột vỏ, trong lòng đem hai người này nhớ kỹ, nhất là nhìn đứa nhỏ được Triệu Văn Uyển hỗ trợ lộ ra khuôn mặt tươi cười, thật sự chướng mắt.

Này cũng chỉ là tiểu nhạc đệm sau bầu không khí có chút đông lạnh, Tây Bình Hầu phu nhân đưa Hạ Tĩnh Viễn đến, làm cho hán cấp ngoại tổ mẫu biểu diễn màn quyền thuật, cũng làm không khí linh động hơn. Trong sân đủ lớn, Hạ Tĩnh Viễn cũng không ngại ngừng, thể hiện một bộ quyền thuật trong quần áo uy phong凛冽, để xuống một chút nhạc đệm vừa rồi.

Mấy cái tiểu hài tử vốn là trong lòng ngoắc ngoắc quần quần cũng là nhìn chăm chú không chớp mắt, cảm thấy đại biểu ca thật lợi hại, chờ động tác kết thúc, nhất thời vang lên một mảnh tiếng vỗ tay, nhất là Lâm Thanh Việt, lại đem lòng bàn tay vỗ đồ, ánh mắt nhìn Hạ Tĩnh Viễn tràn đầy kính trọng ngưỡng mộ.

Cũng không biết có phải hay không đứa nhỏ Lâm Thanh Việt này cùng chính mình xung khắc, mới vừa trong lòng hiện lên dự cảm không tốt, chợt nghe âm thanh của đứa bé nói “Uyển biểu tỷ, đây là đại thẩm nương (là Diệp thị đó) cho ta bùa bình an, nha hoàn đại biểu ca đã chết, nghe nói là cùng người có chút quan hệ, bùa bình an này ta vẫn cảm thấy là đưa cho biểu tỷ thích hợp hơn, tương đối tốt.” (ức chế quá nên cho ta nói mấy lời: đứa bé này quả thật là lòng dạ hẹp hòi, tí tuổi mà đã nham hiểm thế này, không bằng một góc của bé Thụy Ca Nhi.)

Triệu Văn Uyển nghe vậy nhìn về phía Diệp thị, người sau bộ dáng như là nghe không hiểu, hòa giải nói “Việt nhi tự mình nhận thôi, người trong phủ mỗi người đều có, Uyển biểu tỷ người tự nhiên là cũng có.”

“Cùng ta có quan hệ? Là có quan hệ như thế nào?” Triệu Văn Uyển lãnh lạnh xẹt qua, tầm mắt trở về trên người Việt nhi, tự nhận là ôn hòa hời hợt.

Không ngờ Việt nhi bộ dáng như thấy yêu quái rụt lui về sau, ngập ngừng mà nói “Bọn họ đều nói là người... người bức chết nàng.”

Triệu Văn Uyển vốn là muốn đề nén vài phần, gặp không ai cảm kích, lúc này mới thu lại ý cười, đảo qua từng vẻ mặt không giống nhau của mọi người, ngoại trừ lão phu nhân cùng Tây Bình Hầu phu nhân lộ vẻ mặt không thể ngờ, những người khác cũng là tâm tư nghi ngờ.

“Bọn hạ nhân nói luyên thuyên phá hư quy củ, nên trừng trị, Việt nhi thân là chủ tử, không phân biệt thị phi, không có chứng cứ lại tra hỏi biểu tỷ ta để trách cứ, đây là gia giáo của Lâm phủ.” Triệu Văn Uyển cười nhạo, nhất thời đảo qua vẻ mặt Lâm phu nhân âm tình bất định, đáng về tùy ý.

Lâm phu nhân bởi vì trước đó vài ngày bị lão phu nhân răn dạy, không dám lại ở bên ngoài chỉ trích Triệu Văn Uyển, đành phải buồn bực ghen trong cổ họng.

“Người” Việt nhi càng là khó thở, càng nói càng không ra lời, lộ ra khuôn mặt kim nén đến đỏ bừng trừng mắt nhìn Triệu Văn Uyển.

“Người nói chứng cứ, nếu ta nói ta chính là chứng cứ đâu?” Trong góc phòng giọng nam trầm thấp bỗng nhiên lên tiếng, sau đó một đạo tầm mắt sắc bén nhìn Triệu Văn Uyển, đúng là không nhìn được bộ dạng đắc ý của nàng.

Tây Bình Hầu phu nhân nhủ lại mảy, đối với đứa con nhẹ giọng mệnh lệnh “Ngồi xuống.”

Hạ Tĩnh Viễn tựa hồ không kim nén được tức giận, lần trước nguyên do bởi vì mẫu thân, mới không mở miệng nói lời công đạo, Huyền biểu muội còn bị Triệu Văn Uyển cấp đẩy ngã đâu! Lúc này lại coi thường một cái mạng người, hẳn thực không nhìn được.

Người này tính tình giống Tây Bình Hầu, và lại lớn lên trong quân doanh, tính tình thẳng thắn, lại hăng hái yêu thích binh vực kẻ yếu. Bảo hẳn nhìn cô gái nhu nhược đáng thương bị Uyển biểu muội đe dọa thành oan hồn, lúc này sao có thể mặc kệ.

Triệu Văn Uyển cũng không dự đoán được người này lại ra mặt, lại nghe hẳn nói chứng cứ, càng thêm rõ ràng, trên mặt cũng không biểu hiện gì, không cam chịu yếu thế mà đối diện, chờ đợi câu nói tiếp theo.

“Đinh Hương tận tâm hầu hạ chủ tử, biểu muội người lại bụng dạ hẹp hòi, cho là quyến rũ chủ tử, lên uy hiếp đe dọa, còn phát ngôn bừa bãi nói là có biện pháp trừng trị. Tuy nói là một nha hoàn, nhưng cũng là một mạng người, người bức người ta chết, sao có thể thờ ơ như vậy, nên nói người là lãnh huyết làm cho người ta ghê sợ đâu, hoặc bình thường vốn là một bộ mặt làm người ta ghê tởm!” Hạ Tĩnh Viễn đứng lên, đối diện Triệu Văn Uyển, thân thể cao lớn thật có mười phần áp bách, mặt ả ả tức giận nói.

(ta nói này, tên này ngu ngốc thì có. Thực sự thì cũng k ghét nhưng hơi bị ức chế)

Triệu Văn Uyển nghe xong đoán là việc hôm đấy nàng làm bị người bắt gặp, chỉ vì việc này mà không phân biệt tốt xấu quở trách, làm nàng nổi lên tức giận, hơn nữa Hạ Tĩnh Viễn người này trong kịch bản nhiều lần hãm hại nàng. Dư quang liếc qua Diệp thị thân sắc vụng trộm đặc ý, ánh mắt buồn bã, lập tức nói “Được, người đã cảm thấy sự việc có kì lạ, ta cũng không muốn gánh oan uổng này, vậy thì để cho chính Đinh Hương nói ra là ai đã hại chết nàng đi”

Dứt lời phớt tay áo rời đi, để lại Diệp thị khó hiểu cùng không hiểu sao kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: 25: Chân Tướng

Lý quân sự vốn là muốn hạ táng Đinh Hương, lại bị Triệu Văn Uyển ngăn lại, ở bên trong viện hạ nhân mà lập linh đường đơn sơ, dưới quan tài đặt một khối băng, phòng ngừa thi thể thối rữa, Tuyết Nhạn cùng Kim Linh lá gan hơi lớn nên coi chừng, mục đích là chờ Đinh Hương "mở miệng nói chuyện".

Vừa mới bố trí như vậy, dẫn tới không ít tranh luận, thậm chí còn cho rằng Triệu Văn Uyển điên rồi, ngay cả người chết cũng không chịu cho người an ổn xuống mồ, này ác độc làm cho người ta ghê sợ. Triệu Văn Uyển không ngại đòn đại trong phủ, ngược lại đầu tiên là chạy một chuyến đến Minh Như Uyển, cùng lão phu nhân nói thăm nửa ngày, không biết nói cái gì, lúc sau lão phu nhân thả nàng để cho nàng tùy ý, để ép dư luận công kích bên ngoài.

Triệu đại lão gia nghĩ muốn phát hỏa ngăn lại, cũng bị lão phu nhân cản lại, hẳn vốn là cũng không muốn quan tâm chuyện hậu viện, vốn là công việc bận rộn, chú ý nhiều như vậy.

Triệu Nguyên Tấn không thi qua kì thi Hương, nghe Diệp thị khuyên bảo ở trước mặt Triệu Hoàn Thịnh sảm hỏi một phen, Diệp thị bản thân chột dạ, lúc hầu hạ liền có ý nói việc này, người làm quan tâm nhất là thanh danh gia phong, vốn là chết một cái nha hoàn trong giới quý tộc cũng không tính là chuyện lớn, nhưng Triệu Văn Uyển nàng lại là trưởng nữ, thanh danh bên ngoài, chú ý nhiều một chút, lúc này mới bị Diệp thị lay động.

Lại không ngờ được, Triệu Văn Uyển sáng sớm liền dự đoán được Diệp thị tuyệt đối không chịu ngồi chờ chết, mới đi lão phu nhân bên kia trước tiên nói rõ ràng, bởi vì đề phòng Diệp thị đi chỗ phụ thân xúi dục cái gì, Diệp thị không được như ý, lần đầu tiên cảm thấy Triệu Văn Uyển mang đến uy hiếp.

Ngược lại là Triệu Nguyên Lễ sau khi biết được, sai mười mấy tên hộ vệ của mình đi đến trong viện hạ nhân, nhiều hơn một tầng bảo vệ. Triệu Văn Uyển nghe được Tuyết Nhạn bẩm báo, một đôi mắt cười đến cong thành hình bán nguyệt, như thế nào cũng không ngừng được.

Đương nhiên để ép những người ở bên ngoài nghị luận, ngược lại là phản tác dụng, hai ba ngày ngăn ngừa, Diệp thị, Hạ thị, tiểu cô cô, chỉ thứ ba thay phiên tới chơi, Trúc Tương Phi Uyển tương đối là náo nhiệt, Triệu Văn Uyển một mình gặp Diệp thị, chính là nghe nói Diệp thị sau khi trở về thân mình liền không khỏe, ấn tượng đối với Triệu Văn Uyển thời gian qua có chút thay đổi như là biến hóa thành yêu ma vùng lên.

Đối với việc này, Triệu Văn Uyển còn không thêm đề trong lòng. Có lẽ là lúc ấy lần đầu tiên thù đồ nên có được động lực, Triệu Văn Uyển bắt đầu làm tác phẩm thứ hai, nghĩ đến nếu có thể, sẽ đem hà bao xấu xí ban đầu kia đổi trở về, vừa nghĩ đến hình ảnh đại ca mấy ngày gần đây đeo trên người, Triệu Văn Uyển không khỏi xấu hổ mà sờ sờ cái mũi.

“Đại tiểu thư, làm xong.” Triệu Trung phụng mệnh đi ra ngoài làm việc lúc này vội vàng mà vào, vẻ mặt vui vẻ mà thông báo.

Triệu Văn Uyển giật mình mà đâm kim vào tay, nháy mắt một giọt máu như đóa hoa mai nở rộ yêu đã ở trên đầu ngón tay xanh miết, nàng vội vàng cho vào trong miệng ngậm lại, cánh môi mong manh càng đỏ bừng, Triệu Trung nâng mắt nhìn thoáng qua, bên tai rất nhanh hiện lên một rặng mây đỏ, không

dám nhìn nữa.

“Triệu Lục ở cửa thành ngăn cản người, theo Đại tiểu thư phân phó đem chuyện Đình Hương thêm mắm thêm muối nói cho người nhà nàng biết, cũng không biết là bọn họ cả nhà như thế nào lại khẩn trương rời khỏi thành?” Triệu Trung cuối cùng một câu nghi hoặc.

Triệu Văn Uyển con mắt mang ý nghĩ sâu xa trào phúng cười, gặp phải người nhà như vậy cũng là đáng thương. Lúc trước chưa từng hung ác đối phó với Đình Hương, cũng là cảm thấy được người này tâm địa thực sự không xấu, liền phái người đi tìm hiểu, dò xét trở về được đến Đình Hương nhất định có chỗ khó xử, chỉ cần nàng nguyện ý sửa đổi, Triệu Văn Uyển cũng không quá mức khó xử nàng, nhưng chuyện hại đại ca thực sự là không thể gạt sạch.

Đình hương bắt đầu lựa chọn đi con đường này, nhất định phải biết sẽ có một ngày gánh vác hậu quả, chính là không nghĩ tới...

“Hiện tại Triệu Thất cùng Triệu Bát ngầm đi theo, Đại tiểu thư tính toán xử trí như thế nào?”

Triệu Văn Uyển trầm ngâm nói “Chờ đi.” Nàng đánh cược, thực sự có người có thể nhẫn tâm không đến lĩnh thi thể con mình. Bình thường nhà giàu người ta mua nhà hoàn, nếu không phạm sai lầm tai họa, người nhà lại không nói đến lĩnh thi thể, quân sự trong phủ sẽ theo quy củ trong phủ mà hạ táng. Triệu Văn Uyển mạnh mẽ lưu lại thi thể, không cho hạ táng, dĩ nhiên là buộc người nhà Đình Hương đến lĩnh thi thể.

Nhưng mà còn chưa qua nửa ngày, gần đến thời gian chạp vạng, Bảo Thiên đến thông báo, bên ngoài có phụ nhân cầu kiến, lúc này để cho Lý quản sự dẫn người vào trong sân.

Tuyệt Nhan ở lĩnh đường coi chừng, nghe xong Lý quản sự nói ra thân phận của phu nhân kia, không lại ngăn cản, phu nhân kia nhưng thật ra dưới chân lão đạo, lao thẳng tới chỗ quan tài, khóc lóc kêu gào thật là thương tâm, đi theo phía sau lưng nàng cùng tới là một tiểu cô nương có vài phần tương tự Đình Hương, lúc này cũng là yên lặng lau nước mắt.

Phu nhân khóc thét âm thanh nhưng là không nhỏ, không bao lâu liền có người tụ tập vây xem, nói đến cũng khéo, phu nhân kia đến đây trong chốc lát, thì có một thanh niên tự xưng là đại ca Đình Hương cũng tới, vừa đến nhìn thấy một màn này kéo mẹ con hai người kia muốn đi. Triệu Văn Uyển ở cửa xa xa nhìn, hơn nữa đang nhìn thấy túi đồ nặng trên lưng hắn gọi lên một nụ cười lạnh, gọi Triệu Trung thì thầm vài câu, liền đứng im nhìn.

Triệu Trung được phân phó tiến lên, rõ ràng là giúp đỡ tách mấy người ra, thực tế là theo thanh niên kia động thủ, người sau không phòng bị, dưới chân vấp, bỗng nhiên ngã xuống, túi đồ vốn là vững chắc trên người không biết khi nào bị rơi xuống đất.

Ánh chiều tà trên người chiếu xuống, bạc trên mặt đất lóng lánh, thanh niên kia vội vàng vươn tay vơ lại, lại bị Triệu Trung một chân giẫm trên mu bàn tay, liền nghe hắn mở miệng “Đình Hương bởi vì trong nhà nghèo nàn, và lại vì chữa bệnh cho cha già mới bán vào phủ, một tháng tiền tiêu vật hàng tháng cũng chỉ năm trăm đồng, mà ngươi lại thích đánh bạc, sớm đã thua hết, như thế nào lại có tận đến hai mươi hai lượng vậy?”

“Ta...ta đánh bạc thắng được.” Thanh niên thông suốt tức giận nói, theo bản năng mà trừng mắt nhìn hai mẹ con thần sắc kinh hoàng ở không xa, sớm chỉ biết hai người này yếu đuối dễ dẫn dắt, không nghĩ tới đột nhiên không ở lại chỗ ở, thực sự là chạy đến đây, người nợ muốn toàn người trong nhà họ biến mất khỏi kinh thành, vạn nhất nhìn thấy bọn họ, lại thu hồi bạc thì làm sao bây giờ.

Triệu Văn Uyển làm hết thấy mọi thứ cũng không dám nắm chắc kết quả, vốn là không nghĩ là động tĩnh lớn như vậy, lại bị đưa nhỏ Việt nhi kia kích thích tính tình, ai còn có thể không nóng nảy. Nàng cũng không phải là bán tiền đa mưu túc trí, cũng là so với người khác hơn vài phần dũng cảm cùng nhìn rõ tâm tư người khác, lẫn lộn vòng tròn tiêu khiển, người bên ngoài từng người một không thể lại không đến.

Trước đó nàng duy nhất xác định chính là Diệp thị dùng không ít tiền bạc đưa cho gia đình Đình Hương, chỉ cần người nhà Đình Hương đến lĩnh thi thể, Triệu Văn Uyển liền tính toán thời cơ đem chuyện này vạch trần, nhìn xem Diệp thị như thế nào chu toàn? Cho nên để cho Triệu Trung ở thời điểm người nhà Đình Hương vội vàng thu thập hành lý ra khỏi thành ngăn lại, kia tiền bạc nhất định là ở trên người bọn họ, hiện giờ đến thật tốt, đại ca Đình Hương chính là chứng cứ hiếm thấy.

Đình Quyền ngầm bức người kia nhiều chuyện, rõ ràng là nhanh chóng ra khỏi thành, lại bị người ngăn lại, nói là thi thể Đình Hương nhiều ngày nay chờ người nhà đến lĩnh, vốn tưởng là Đình Quốc Công phủ sẽ hạ táng thật tốt, cha mẹ lại lập tức không chịu ra thành. Theo hắn người chết là hết, đương nhiên trọng yếu là người sống, hắn thật vất vả mới có con đường sống, tuyệt không thể bị phá hủy trong tay hai mẹ con mềm lòng này.

“Đánh bạc thắng?” Triệu Trung hừ lạnh một tiếng “Lão bản chỗ sòng bạc kia nói người ở chỗ đấy liên tiếp thua không ít, muốn hay không ta gọi người đến giảng cho một phen?”

Đình Quyền nghe vậy, đồng tử co rút lại, trên trán chảy mồ hôi lạnh, nhìn về phía Triệu Trung hơn vài phần kinh sợ cùng nghi ngờ, không biết là người này như thế nào lại biết rõ ràng như vậy.

Này trong phòng động tĩnh không nhỏ, rất nhanh liền truyền khắp phủ, Triệu ma ma là chủ sự bên người chủ mẫu, làm ra vẻ tự nhiên đi đến nhìn tình huống, trên trán lại đổ mồ hôi, nhìn thấy người, lại nhìn thấy đồ vật trong túi chưa kịp thu lại, sắc mặt thay đổi, cũng là rất nhanh ổn định lại, bước nhanh lên, cầm trong đó cây trăm bạc, cả giận nói “Tốt, ta còn nói là đồ vật của phu nhân đi đâu, hóa ra là do tiện nha đầu kia lấy.”

Đình quyền không hiểu, còn muốn cầm lại “Đừng đụng vào đồ vật của ta.”

“Vật của người?” Triệu ma ma trở tay liền giáng xuống mặt hắn, cả giận nói “Nhà người nghèo như vậy, có thể có... thứ này, ta xem ra là người cùng muối muối của người là cùng một loại người, một người ăn trộm, một người tiêu tiền, muối muối người sợ sự tình bại lộ bị trách phạt mới tự sát!” Triệu ma ma sau lưng chảy mồ hôi lạnh, may mà thời điểm đưa số tiền này, nói là phí trấn an, mặc khác làm cho bọn họ không được hỏi nhiều mà rời khỏi thành.

“Ngươi nói vậy!” Đinh quyền bắt đầu giận dữ, nghĩ muốn động thủ, bị hộ vệ trong viện bắt giữ lại, đồ mặt tía tai kêu gào nửa ngày, cũng sờ tìm không ra lời nói mà phản bác, hoặc là nói, mặc kệ là nói cái gì, đều bị Triệu ma ma phản bác lại, lại lấy không ra chứng cứ là có người đưa số đồ đó, cũng là do lòng tham của hắn trước kia, lại không nghĩ đến rơi vào hoàn cảnh như hiện tại.

“Lý quản sự, theo ta thấy vẫn là áp giải người này đến quan phủ, về phần Đinh Hương, người chết là hết, có thể hết sức làm tốt thôi.” Triệu ma ma đứng ở bên người Lý quản sự, cuối cùng nói.

Lý quản sự cũng nghĩ như vậy, gọi hộ vệ cứ như thế làm. Đinh mẫu vừa mới đau lòng mất nữ nhi, bây giờ đưa con còn bị đưa đến quan phủ, nhất thời nhịn không được ngắt đi, lưu lại muội muội Đinh Hương không biết làm sao khóc lóc sụt sùi.

Triệu Văn Uyển nhìn về phía Triệu ma ma chỉ nói vài câu kêu gào, một đoạn đem lời nói cắt đứt, nhưng thật ra đem tội danh lúc trước nàng bức chết Đinh Hương rửa sạch, cũng được, thời gian còn nhiều nhất định sẽ lời cái đuôi hồ ly, nàng liền chờ, việc này ồn ào như vậy, cũng nên làm cho Đinh Hương an vị xuống mồ.

Lại liếc liếc mắt Đinh mẫu hôn mê bất tỉnh, Triệu Văn Uyển hợp thời đi ra nói “Còn không mang người đi nằm, thuận đường mời Nguyên đại phu đến đây nhìn một cái, đừng để làm cho mất một cái mạng người mới tốt.”

Nha hoàn bên cạnh vâng dạ đáp ứng, lại nhìn Triệu Văn Uyển thêm vài phần bất đồng, lời đồn đãi lúc trước mạnh mẽ, có thể nói vị chủ tử này tâm ngoan thủ lạt, nàng cũng nói không ít, lúc này giống như là đừng đừng mất mặt, không khỏi xấu hổ.

Đinh mẫu được uống thuốc, nhanh chóng tỉnh lại, trong lòng bi thương, nhưng cũng cảm động Định Quốc Công phủ không có đem nàng vất ra ngoài, trước khi đi cố ý đến cảm tạ Triệu Văn Uyển.

Triệu Văn Uyển ở bên trong chòi nghỉ mát nhỏ nghỉ ngơi, trên bàn có một ít trà bánh, thỉnh thoảng cầm lên một khối nếm thử, càng là yêu thích đồ này. Bảo Thiên dẫn người đến gần, người sau thấy được người liền quỳ xuống dập đầu, Triệu Văn Uyển nhìn thấy người già quỳ trước mình tự nhiên là không dám nhận, vội vàng đỡ người dậy.

“Đại tiểu thư a, cầu ngài lại phát thiện tâm, cứu cứu con ta đi mà, con ta mặc dù đánh bạc, cũng không làm ra chuyện gì, Hương nhi gan dạ một chút, cũng không phải người sẽ ăn trộm đồ vật này nọ, kia bao đồ vật thực sự là có người đưa cho chúng tôi, nói là tiền trấn an” Phu nhân hai mắt đỏ bừng, âm thanh khan khan nức nở nói, chẳng qua lại nhịn không được rơi nước mắt.

Triệu Văn Uyển thu hồi tay, ý bảo Bảo Thiên đi giúp đỡ người ngồi xuống, trong lòng cũng là buồn cười, nàng trong phủ thanh danh cũng là tiếng xấu, nhưng thật ra trong mắt người xa lạ lại là người tốt, cũng thật buồn cười.

Chính là chống lại ánh mắt chờ đợi của phụ nhân, Triệu Văn Uyển vẫn là để lại tính tình giải thích, “Đinh Quyền yêu đánh bạc như mạng, mặc dù các người có rời đi nơi này đến chỗ khác, vẫn như cũ găm vào vết xe đổ như ở kinh thành, không bằng nhân cơ hội này, làm cho hắn ở trong nhà lao mà hối lỗi cho tốt, chịu đựng vài năm, đi ra sau đó làm lại từ đầu như vậy đối với các người mới thực sự tốt.”

Phu nhân nhất thời nghẹn trong cổ họng, trong mắt hình như là xấu hổ, nhịn tiếng khóc, nghĩ đến cũng là hiểu lời nói của nàng, không lại cầu xin quá đáng.

Triệu Văn Uyển thấy thế, sai Bảo Thiên lấy một cái túi gấm nhỏ lại đây, giao vào trong tay phụ nhân, những thứ này là niệm tình Đinh Hương mấy năm nay tận tâm tận tình hầu hạ đại ca, nghe nói phụ thân nàng bệnh mới chuyển biến tốt, thuốc là không thể thiếu. Về phần khoản nợ ở sông bạc, ta sẽ ra mặt tận lực để họ không làm khó các người, Đinh Quyền sau khi ra tù có thể tự mình làm để sống vẫn là tùy thuộc vào hắn.”

Phu nhân tiếp nhận túi gấm nặng trĩu, qua lỗ hồng thoáng nhìn bên trong, lập tức cũng không dám nhận, “Đại tiểu thư nhiều bạc như vậy..”

Triệu Văn Uyển kiên trì, cuối cùng không lay chuyển được, làm cho Tuyết Nhạn cùng Bảo Thiên cường chế dẫn đi, mẹ con hai người hai mắt giàn dụa nước mắt mà mang theo đi ra ngoài, trước khi ra khỏi đình nghỉ mát, bỗng nhiên quay lại mạnh mẽ quỳ xuống dập đầu vái lạy ba cái, Triệu Văn Uyển xấu hổ mà đứng, không thể không nhận.

“Phần ân đức này của Đại tiểu thư chúng ta nhớ kỹ, kiếp sau nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp.”

Tuyết Nhạn nhìn Triệu Văn Uyển bộ dáng không được tự nhiên, vội vàng nâng người dậy, trấn an mang ra bên ngoài. Cách chòi nghỉ mát không xa, một bóng dáng cao lớn ẩn dấu trong đám người, lại nhìn hướng nữ tử thướt tha trong chòi nghỉ mát, lúc này cảm động cũng giống như lần trước trong viện xảy ra với nha hoàn kia, nghĩ lại lời nói ác độc của mình trước kia, trên mặt xấu hổ.

Bộ mặt khiến người ta hết sức ghê tởm (ý anh nói đến câu anh đã nói về Uyển tỷ), đã biết là oan uổng người, nên làm sao cho phải?”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: 26: Rơi Xuống Nước

Triệu Văn Uyển biết rằng thanh danh không tốt cùng Diệp thị âm thầm tản ra lời đồn thoát không khỏi quan hệ, nếu không vài nha hoàn kia chỉ bằng quan hệ thân thiết với Đinh Hương có thể loan truyền cho mọi người trong phủ đều biết sao? Chuyện này bề ngoài đã muốn lắng lại, Triệu Văn Uyển tính toán cũng không có buông tha người khỏi xướng.

Nha hoàn trong viện lục đục với nhau cũng không kém so với gia đấu, bọn nha hoàn lúc trước nói chuyện luyên thuyên đã nhiều ngày cụp chặt đuôi làm người, làm người hầu trong gia đình người ta chỉ cần ngày thường biết vâng lời lại cung kính một chút, mấy cái bà tử thường ở trước cửa cạy già lên mặt cũng đều tự động trốn ở trong phòng không đi ra, Đinh Quốc Công phủ đột nhiên trở nên yên bình, trong phủ hoàn toàn chỉ nghe thấy tiếng ve kêu.

Triệu Văn Uyển sai Tuyết Nhai đi tìm hiểu vài lần, liền có nha hoàn thông minh nhìn ra ý đồ của nàng, không bao lâu sau đem Triệu ma ma người khỏi xướng lời đồn chỉ ra, ngay cả hành vi trong ngày thường đều bị lộ ra nói, nhất thời ở đầu sóng ngọn gió bị mọi người phi nhổ. Triệu Văn Uyển chỉ chờ thời điểm không sai biệt lắm, lấy tội danh hủy hoại thanh danh Đại tiểu thư, đánh hai mươi trượng xem như trách phạt, bắt giam vào phòng cũi hai mươi ngày.

Đây là niệm tình nàng là ma ma hầu hạ bên người Diệp thị, xử phạt nhẹ nhàng, lại không đẩy lên sóng gió gì lớn nên giữ lại một hơi. Triệu Văn Uyển xử phạt có tình có lý, Diệp thị cho dù trong lòng có muốn bảo vệ, cũng khó bảo vệ người, lại cảm thấy mất thể diện càng nhiều, tức giận đến mấy ngày đều không có khẩu vị ăn cơm, lại không quen bên người không có Triệu ma ma hầu hạ, người gầy đi một vòng, vẻ mặt mệt mỏi.

Triệu Hoàn Thịnh nhìn thê tử buồn bực như vậy, nghĩ đến việc Triệu ma ma gây nên, khó nói bên trong không có vài phần dung túng, không có tâm tư quan tâm cùng chăm sóc, liền đề lại một câu ‘tận tâm quan giáo’, liền sửa soạn đi Lan Uyển của Hạ di nương.

*****

Hôm nay thời tiết vô cùng tốt, Lâm Thanh Việt mang theo Lâm Thanh Sương đi đến bên hồ cho cá ăn, đi theo là vú nuôi Trịnh ma ma và người hầu, hai người này từ Lâm phủ đến trông giữ chạy theo sau thở hổn hển, phía sau ba cái nha hoàn cũng theo sát. Hai tiểu hầu tử chạy trốn nhanh, ở giữa hành lang dài vuu lan can nhìn đông nhìn tây một cái.

Uốn lượn chỗ xa xa chính là một đình bát giác, đúng là đình mà Triệu Văn Uyển lần trước ngồi đánh đàn, đình kia bên trong chỉ dùng đá cẩm thạch trắng xây thành, từng chỗ rìa góc hiền đều treo một cái chuông gió, bị gió thổi phát ra âm thanh đình đình đang đang dễ nghe.

Việt Nhi cảm thấy được chỗ kia rất tốt, liền ồn ào làm cho muội muội chạy nhanh chân một chút, bỏ mặc Trịnh ma ma cùng nha hoàn liên quan chạy vào trong đình trước, lại phát hiện có người đã sớm chiếm vị trí bên trong, bóng dáng nho nhỏ kia nhìn một cái đó là Thụy Ca Nhi, người sau ghé vào bên bàn đá ngủ say sưa, khuôn mặt nhỏ nhắn gối lên cánh tay ngó sen trắng treo, cùng hai má mập mạp hóp lại cùng một nơi, nửa má khác thì tròn tròn mập mạp, nhìn khiến cho người ta muốn bắt đầu véo một chút

“Thanh Sương” Lâm Thanh Việt cúi đầu nhìn muội muội đang không tự giác bước chân, không đồng ý mà nhìn chăm chăm nàng.

Thụy Ca Nhi nghe được động tĩnh hơi hơi mở mắt, có chút mê man mà nhìn trong chòi nghỉ mát có thêm người tới, mềm mại mà hô một tiếng “Việt biểu ca?”

Bởi vì chuyện lần trước ở chỗ tổ mẫu, Việt Nhi đã sớm đem đứa con của thiếp trước mắt này liệt vào là người đáng ghét thứ hai (thứ nhất chắc là Uyên tỷ rồi), xem bên cạnh hẳn không có ai, càng cảm thấy con của thiếp thất ở trong phủ không được coi trọng ánh mắt thêm vài phần khinh thường, mũi hừ nhẹ một tiếng, tính toán coi như là trả lời.

Thụy Ca Nhi lúc này hoàn toàn tỉnh táo, hẳn cùng nha hoàn trong viện chơi trốn tìm, tìm nơi thanh tĩnh không nghe thấy thanh âm gì liền không tự giác liền ngủ, đều là hôm qua bị nương bắt học thuộc bài thơ nên cực kì buồn ngủ. Có thể là phát giác ra Việt Nhi đối với mình không thích, không nịnh hót làm cho người ta chán ghét, đuổi ra cánh tay béo mạp chờ nha hoàn tìm đến.

Thụy Ca Nhi bộ dạng đẹp mắt, mắt mày đường nét vô cùng rõ ràng, chỗ đuôi mắt hơi hơi hất lên, điểm ấy giống Hạ di nương. Rõ ràng là tuổi nhỏ nhất, lại thích bày ra bộ dáng tiểu đại nhân nghiêm trang, nhìn buồn cười cùng thú vị. Lâm Thanh Sương trong lòng vô cùng thích tiểu đệ đệ này, e ngại đại ca nên chỉ dám ở đằng sau trộm vẩy vẩy tay, cười đến vô cùng thân thiện.

"Này, chỗ này chúng ta chiếm, người đi chỗ khác." Lâm Thanh Việt ngẩng đầu cao giọng mà mở miệng, hẳn nhỏ tuổi như vậy, không thích ai, có thể nghĩ đến mọi phương pháp xấu xa chơi đùa với người đó, xa lánh hẳn.

Thụy Ca Nhi nhìn hẳn liếc mắt một cái, không phản ứng, đây là nhà của hẳn, người này dựa vào cái gì ra lệnh cho mình, ừ, rõ ràng bánh bao cũng có thể tức giận.

Việt Nhi bị coi như không thấy, trong lòng bực bội, một cái con tiểu thiếp nho nhỏ cũng dám ở trước mặt hẳn tự cao tự đại, nhưng cũng không có biện pháp, cũng không thể động tay đem người đuổi ra ngoài, liền lôi kéo Lâm Thanh Sương đi đến góc khác của đình.

Lâm Thanh Sương khi đi vẫn là quay đầu nhìn lại, cuối cùng cảm thấy Thụy Ca Nhi một mình vô cùng đáng thương, cắn cắn môi, ở thời điểm Việt Nhi buông tay, chạy tới bên cạnh Thụy Ca Nhi, chớp chớp con ngươi trong suốt lên tiếng nói “Chúng ta cùng nhau chơi đùa đi!”

“...” Việt Nhi nhìn muội muội gần gũi với người trong nhóm con lợn, ngực lại thêm buồn.

Thụy Ca Nhi không nghĩ đến Lâm Thanh Sương lại đến mời hẳn, phát hiện nàng đối với mình thân thiết, gần bằng tuổi nhau, vẫn thích chơi cùng một chỗ.

Lâm Thanh Việt ở một bên bị hờ hững, ba người một chỗ, chỗ này nước lại hơi cạn, càng nhiều cá, Lâm Thanh Sương theo trong túi lấy ra một nửa bánh bao màu trắng, bẻ ra mấy miếng, chia đến trong tay hai người “Chúng ta cho cá chép ăn đi.”

Lâm Thanh Việt cho cá ăn xong, thoáng nhìn Trịnh ma ma diu dờ thân mình béo tròn thở không ra hơi, bộ dáng buồn cười, tâm tư có phần không đồng tình mà nở nụ cười. Sau lại cảm thấy không thú vị liền nghĩ lại muốn cho cá ăn, nhìn con cá hình dáng lừa đồ rục rờ hết sức dễ thương, nhưng bánh bao vừa rồi đã cho ăn hết, chủ ý liền đánh lên người Thụy Ca Nhi, ngang ngược cướp trong tay Thụy Ca Nhi, Thụy Ca Nhi mở to hai mắt, Lâm Thanh Việt cầm bánh bao khanh khách cười xấu xa.

Thụy Ca Nhi phản ứng hô một câu, “Đưa ta bánh bao.” Hẳn mới hơn ba tuổi, Lâm Thanh Việt sáu tuổi, cao hơn Thụy Ca Nhi nửa cái đầu, cố ý nâng cao... ngược lại khiêu khích, Thụy Ca Nhi đuổi theo giằng co, hẳn đột nhiên cảm thấy làm như thế mới thực sự là chơi tốt, “Thụy Ca Nhi, người đến lấy đi.”

Lâm Thanh Sương ở một bên nghĩ muốn khuyên ca ca đừng trêu chọc biểu đệ, nhưng Việt Nhi làm sao có thể nghe theo lời nàng.

Thụy Ca Nhi đuổi theo một hồi, bấu môi “Ta không chơi với người, ta đi tìm đại tỷ.” Thụy Ca Nhi nhìn ra được là người này cố ý chọc ghẹo chính mình, đáy lòng có chút ủy khuất, nghĩ muốn đi đến chỗ Triệu Văn Uyển tìm kiếm an ủi.

Lâm Thanh Việt không thích đại biểu tỷ, nghe tên nàng xong, lập tức ngừng chân, khí thế lên cao chống eo nói “Người nếu dám đi tìm Uyển biểu tỷ chơi, ta cùng Sương Nhi về sau sẽ không chơi với người.”

“Vì cái gì không thể cùng đại tỷ chơi?” Thụy Ca Nhi cảm thấy người này kì quái, hỏi vặn lại.

Lời nói Lâm Thanh Việt lại càng gay gắt “Nàng có cha sinh, không có cha dạy, là người không được dạy dỗ, người cùng nàng chơi có cái gì tốt!”

Đây là lời nói khi Lâm phu nhân dạy dỗ Lâm Thanh Sương, lần đó Triệu Văn Uyển cho Lâm Thanh Sương vòng tay nàng muốn đi tìm Triệu Văn Uyển, Lâm phu nhân mở miệng liền răn dạy, đến bây giờ Việt Nhi vẫn nhớ kĩ.

“Đại tỷ là người tốt, ta không cho người nói xấu đại tỷ.” Thụy Ca Nhi là thời điểm lúc nhỏ khi bốn bề vắng người Diệp thị thừa dịp vắng mặt như thế, khi đó hẳn còn nghe không hiểu, nói cho nương, làm cho nương tức giận đỏ mắt, hẳn chỉ biết là lời nói cực kì xấu xa. Hiện giờ Việt Nhi thấy người thân của hẳn, cũng giống như thấy hẳn, Thụy Ca Nhi một chút liền nóng nảy.

“Ta cứ nói, ta cứ nói. ...không có giáo dục,”

Thụy Ca Nhi miệng nói không lại, tức giận đến khuôn mặt đỏ bừng, tiến lên nắm bàn tay nhỏ nhắn nắm Việt Nhi một chút, người sau sừng sốt, hung ác nghiêng răng, đã đem Thụy Ca Nhi đẩy trên mặt đất, “Người còn dám đánh ta.”

Tiền đà ghé vào trên người Thụy Ca Nhi, hai người nhất thời đánh nhau thành một đoàn, Thụy Ca Nhi còn nhỏ hơi sức yếu tương đối bất lợi, ngược lại làm cho Việt Nhi đánh lên khuôn mặt mềm mềm vài cái, Lâm Thanh Sương gấp đến độ ở một bên khóc lóc khuyên can. Bà từ nhà hoàn vốn là ở một bên không xa nhàn hạ hóng mát nghe thấy động tĩnh, vừa thấy liền không tốt, vội vàng hướng lại đây tách hai người ra, nhưng hai người kia đánh nhau lợi hại, không dễ dàng tách ra, cũng sợ làm bị thương hai vị tiểu tổ tông.

“Không cho người nói xấu đại tỷ ta, người phải xin lỗi đại tỷ.” Thụy Ca Nhi tuy rằng bị thương, còn không quên bảo vệ đại tỷ Triệu Văn Uyển.

Lâm Thanh Việt đánh được tiện nghi, theo bà từ nâng dậy, trên cao nhìn xuống tiểu bất điểm nằm trên mặt đất trào phúng nói “Hừ, ta nói lại không có sai.”

Thụy Ca Nhi trong mắt đột nhiên tức giận, cố sức đứng lên, đột nhiên đứng lên đẩy Việt Nhi bộ dạng đang đắc ý một chút, hẳn (Việt Nhi) bước chân không ổn, lao đảo một cái, không khống chế được, ngã lộn về phía sau.

Trịnh ma ma cùng nha hoàn liền quan tay chân vội vàng, lại ngay cả góc áo của Việt Nhi cũng chưa túm được, cùng lúc đó vú nuôi của Thụy Ca Nhi cùng nha hoàn trong Lan Uyển cũng từ hướng ngược lại tìm đến, mọi người ở đằng xa nhìn thấy một màn kia đều kinh sợ há to miệng không khép lại được, chỉ nghe ‘bùm’ một tiếng, Lâm Thanh Việt rơi vào trong hồ, trên mặt vừa rồi trấn định tự nhiên, mà bây giờ tràn đầy hoảng sợ giãy dụa kêu cứu mạng.

Lâm Thanh Sương ở một bên kêu gào khóc lóc, hiển nhiên là sợ hãi, Thụy Ca Nhi nhìn mọi người bỗng chốc xông ra, còn có bà vú ôm chặt chính mình ánh mắt lo lắng sợ hãi, có chút ý thức được chính mình giống như đã gây họa....

Trong nhất thời tiếng hét chói tai, tiếng khóc, tiếng la tiếng kêu cứu tất cả hỗn tạp lại cùng nhau, một mảnh kêu loạn. Trịnh ma ma chạy nhanh kêu gã sai vặt biết bơi lại đây, rất nhanh đem Việt Nhi vớt đi lên bờ.

Người sau sau khi được vớt lên cũng không xảy ra việc gì, chính là uống mấy ngụm nước, cả người đều lạnh run cầm cập, Trịnh ma ma lúc này mới vỗ ngực vẫn chưa hết hoảng sợ, lúc này mới cho người đi thỉnh Lâm phu nhân. Vú nuôi của Thụy Ca Nhi là Phùng ma ma đem người ôm vào trong ngực, nhìn tình huống này, cũng sai nha hoàn nhanh chóng chạy về Lan Uyển tìm đi nương.

Trịnh ma ma tìm một cái tấm thảm bọc lại người Việt Nhi, một bên ôn nhu trấn an sợ hãi hoảng sợ, bên người nàng một cái nha hoàn tên Thúy Hương nhìn thấy động tĩnh bên phía đối diện, trên mặt tràn đầy oán khí cơ thể đứng lên, cả vú lấp miệng em nói “Đây là muốn mạng người đâu! Bây giờ ai cũng đừng hòng đi, chờ phu nhân ta đến vì Việt Nhi đòi lại công đạo.”

Nha hoàn Xuân Liễu hầu hạ bên người Thụy Ca Nhi trong Lan Uyển đầu tiên nhìn thấy được trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thụy Ca Nhi có một dấu tay hồng, khoe miệng bị đánh mạnh đến xanh tím, hai má một bên đều sưng xuống, đừng nói Hạ di nương nhìn thấy trách phạt các nàng trông nom không tốt, chỉ cần đối với đứa nhỏ lại có thể ra tay nặng như vậy, kia đối với Việt Nhi nửa phần đồng tình cũng không có.

“Rõ ràng thiếu gia nhà các người khi dễ tiểu thiếu gia nhà chúng ta, thiếu gia nhà người không cần thận roi xuống nước, như thế nào có thể trách đến trên đầu tiểu thiếu gia chúng ta” Xuân Liễu cũng là người miệng lưỡi sắc bén, lập tức nói trở lại.

“Nói vậy, ta rõ ràng nhìn thấy tiểu thiếu gia nhà người đẩy thiếu gia nhà ta.”

“Thiếu gia nhà ta nhỏ như vậy, làm sao có thể động đến mà đẩy thiếu gia nhà người.”

Hai người mỗi người một miệng, không biết như thế nào, đã có người động tay trước, Xuân Liễu ôm mặt, “Tốt a,, dám đánh trên người ta.”

“Đánh người thì làm sao.” Thúy Hương hoàn toàn thờ ơ, còn lắc lắc tay, rõ ràng không sợ.

Hai người cầu véo nhau trong chốc lát, Trịnh ma ma mới quát ngừng lại “Làm cái gì vậy, còn thấy không đủ loạn sao? Còn không mau đến chăm sóc thiếu gia.” Lời nói nghe lại không có nửa phần trách cứ.

Phùng ma ma nhìn Xuân Liễu đã bị đập đánh, cười lạnh một tiếng nói “Nha hoàn Lâm gia các người lợi hại như vậy, đánh nha hoàn còn phải nhìn mặt chủ nhân, nơi này tốt xấu gì cũng là phủ Định Quốc Công.”

Thúy Hương nghe vậy ở một bên tranh trước mở miệng “Bất quá chỉ là nha hoàn của một di nương, đánh liền đánh, các người có thể làm gì ta?”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: 27: Đánh Lẫn Nhau

Hạ di nương là người đến bên hồ đầu tiên, nhìn con mình bị nhà họ Lâm kia cào thành như vậy, tràn đầy đau lòng mà an ủi một phen, lại nghe nha hoàn Lâm gia làm cán như thế, kiếp này nàng hận nhất chính là có người lấy thân phận di nương của nàng ra nói, hơn nữa còn là một nô tỳ, thế nhưng cũng dám đem chuyện của nàng ra nói, sắc mặt thay đổi.

Thúy Hương lời nói vừa dứt, trên mặt liền trúng một cái tát thật mạnh, Hạ di nương hùng hổ “Thật to gan, một cái nô tỳ như người mà cũng dám xuất khẩu cuồng ngôn.”

Thúy Hương bị đánh lờ mờ, còn chưa kịp né tránh, vừa vặn trúng cái tát thứ hai “Còn dám nói lại lời nói vừa rồi, cần thận ta xé rách miệng người, lúc này cho rằng ta dễ khi dễ.”

Trịnh ma ma sắc mặt ngưng trọng nhanh chóng đứng lên, đem Thúy Hương che ở phía sau, giọng điệu không tốt mà chậm rãi nói “Di nương nàng là nửa chủ tử, ở trong dịch đình (nơi cho nha hoàn) cũng làm qua nha hoàn sai khiến, biết tình cảnh của hạ nhân, nguyên tưởng rằng sẽ càng thông cảm cho hạ nhân mới đúng, di nương không muốn đồng tình thì thôi, đánh bọn ta tự nhiên không thể nói cái gì. Nhưng di nương không biết tốt xấu liền đánh, cũng phải suy nghĩ thân phận của người, đánh là người của ai.”

Trịnh ma ma lời nói lại sắc bén, nói móc Hạ di nương đau đớn, mỗi câu đều mang kim, đối với Hạ di nương mà nói có thể nói là một con dao trắng đâm vào thành đồ hồng. Sắc mặt Hạ di nương đen không ít, lại nhìn không được tức giận, giơ tay lên muốn đánh, Lâm phu nhân lúc này cũng chạy đến, không chú ý đến gần ôm lấy, còn không có kịp nhìn trên người Việt Nhi một cái, trên mặt liền nóng rát tê rần, một cái tát của Hạ di nương liền dùng trên mặt Lâm phu nhân, mọi người đều run lên, không khỏi ngừng lại hô hấp.

Hạ di nương cũng theo đó cả kinh, thu tay, Lâm phu nhân trong nháy mắt hiện lên tia oán độc, giống như con mèo hoang nổi giận nhảy dựng, một phen kéo áo Hạ di nương, liền nghĩ muốn ba ba tát trả lại, khuôn mặt Hạ di nương xoẹt qua một tia tính toán, nhận ra vốn không phải là người có lỗi, làm sao có thể ngoan ngoãn chịu bị đánh, hai người cầu xé trong chốc lát, liền đều lăn trên mặt đất.

Người bên ngoài chỉ dám nói lời khuyên can, cũng không dám thực sự tiến lên ngăn cản, ước chừng đánh nhau trong thời gian một ly trà nhỏ, Tây Bình Hầu phu nhân cùng Diệp thị vội vàng đến, vẫn chưa mang nhiều người đến, dù sao bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, Diệp thị chạy nhanh sai nhóm nha hoàn đang sẵn sàng đi kéo hai người ra, không nghĩ lại thành như vậy, mấy cái nha hoàn vừa mới ra tay, cũng bị cuốn luôn vào, bắt đầu cầu xé lẫn nhau, khuôn mặt nước mắt nước mũi vương khắp nơi.

Tây Bình Hầu phu nhân nhìn tình trạng trước mặt, xoa cái trán, trên trán nổi lên gân xanh, môi đỏ mọng hé ra, lời nói như bão táp thổi qua, nói năng khí phách “Hai người các người còn không ngại dọa người, đều đứng lên cho ta.”

Hạ di nương và Lâm phu nhân nghe được giọng nói quen thuộc, lúc này mới thực sự ngừng tay, nhưng hai người vẫn còn cầu xé không chịu dừng lại, Lâm phu nhân túm tóc Hạ di nương, Hạ di nương kéo vạt áo Lâm phu nhân, vài cái nha hoàn mặt xám mảy tro cuống quýt đứng dậy, phân biệt đứng về sau

hai chủ tử, cũng cần thận khuyên “Di nương cùng Ngũ cô cô đừng đánh nữa, Đại cô cô cùng Quốc Công phu nhân đều nhìn đâu.”

Hai người liếc mắt trừng lẫn nhau, hơn nữa hai bên nha hoàn cố gắng kéo ra, rút cuộc buông ra.

Người liên quan quy củ đứng ở một bên, hai người đều tóc tai bù xù, trên mặt mang thương tích, nhất là Lâm phu nhân không chiếm được tiện nghi, cổ và trên mặt đều có vết cào, trên trán sợi tóc hỗn độn không chịu được, thực sự chật vật. Hạ di nương cũng không khá hơn chút nào, quần áo bị xé tả tơi, quần áo ngày hè vốn ít ỏi, bị Lâm phu nhân xé xuống mấy mảnh, quần rách áo manh, thực sự là xấu hổ.

Tây Bình Hầu phu nhân tức giận nói “Ta nghe người bẩm báo liền chạy tới, vốn tưởng là ồn ào cãi nhau mấy câu, không nghĩ còn là muốn đánh nhau, thể diện Quốc Công phủ đều bị hai người làm mất hết.”

Diệp thị am hiểu nhất là làm người tốt, bày ra dung mạo Quốc Công phu nhân hiền lành, khuyên nhủ, “Đại cô cô trước tiên đừng tức giận, hai đứa nhỏ đều bị thương, ta nghĩ đi mời đại phu, chúng ta trước tiên đem hai đứa nhỏ đến phòng nghỉ ngơi, quan trọng để cho Ngũ cô cô cùng Hạ di nương đi về trong uyển của mình thu thập một chút, như vậy đều âm ỉ đi xuống, chúng ta muốn gạt mẩu thân đều khó khăn.”

Tây Bình Hầu phu nhân thờ dài một cái “Vẫn là tẩu tử suy nghĩ chu đáo, lão phu nhân bên kia gạt được thì thật tốt, mẩu thân lớn tuổi, không cần để cho hai người không hiểu chuyện này làm người phí sức, hừ.”

Lâm phu nhân trên mặt đều còn đau đầu, vừa nghe chuẩn bị gạt lão phu nhân đều thờ phào nhẹ nhõm một hơi, vuốt ve tóc đối với Hạ di nương hừ lạnh một tiếng rồi đi trước, một bên đuổi theo Việt Nhi, một bên ồn ào nói chuyện này sẽ không kết thúc như vậy.

Hạ di nương lúc này không dám lơ mông, thấp đầu bộ dáng đáng thương gạt nước mắt, Diệp thị trong lòng cười lạnh, lời nói không mang nửa phần độ ấm “Cần thận, người là muốn đánh chết Ngũ cô cô, không quy củ gì đó.”

“Chính xác là Ngũ cô cô nằng. . . đánh. . .” Hạ di nương vốn muốn nói dối, Tây Bình Hầu phu nhân đánh gãy lời nằng, rét buốt nói “Như thế nào, người còn muốn đem hết trách nhiệm đều đẩy trên người Ngũ cô cô, nếu có lời gì chốc nữa nói sau, lúc đó người hãy nói.” Nói xong cũng xoay người rời đi.

Hạ di nương không lấy được gì tốt, nhìn bọn họ rời đi, thực sự cảm thấy vừa tức vừa ủy khuất, nàng trước kia cũng là tiểu thư nhà quan, hiện tại lại vì thân phận di nương khắp nơi bị khinh bỉ, rồi lệ hung hăng hướng bọn họ làm nhảm một hơi, một bên nha hoàn đưa đến quần áo, khoác vào khắp khiêng trở về Lan Uyển.

Diệp thị sai quản sự đi làm cho bà tử, nha hoàn không được nói loạn chuyện hôm nay, Tây Bình Hầu phu nhân được Diệp thị mời vào Thiệu Niên Uyển, đồng thời cũng sai nha hoàn đi thỉnh Ngũ cô cô và Hạ di nương.

Hai người chạm mặt ở cửa, Lâm phu nhân tắm rửa tốt lắm, ưỡn ngực cao ngạo đi vào trước, Hạ di nương theo sau, vẻ mặt cũng là không phục, Lâm Thanh Sương ở một bên khóc suốt nưót nói ra chân tướng hôm nay, đứng bên nàng là Trịnh ma ma, Phùng ma ma, trước mặt hai chủ tử cũng không dám nói sai cái gì, nhưng lời nói ở giữa đều thiên vị về chủ tử mình.

Lâm phu nhân vừa tiến vào liền cảm thấy không khí tế nhị, tiểu nha hoàn mang ghế cho Lâm phu nhân ngồi. Lâm phu nhân xem xét Đại tỷ liếc mắt một cái, bên kia quay về đây một ánh mắt nghiêm nghị, Lâm phu nhân ngồi trên ghế như đứng đồng lửa như ngồi đồng than có chút không được tự nhiên, Hạ di nương theo bà tử đứng ở một bên có chút tiến lên.

Diệp thị mở miệng trước, “Việc này nháo lớn như vậy cũng nên có cánh giải quyết, Việt Nhi bị Thụy Ca Nhi đẩy xuống hồ, ta làm chủ mẫu không biết cách dạy con, Ngũ cô cô bị ủy khuất, ta là biết được.”

Lâm phu nhân vừa nghe trong lòng thật sự vui mừng, thuận đường liếc mắt Hạ di nương, tràn đầy tự đắc “Tẩu tử không cần tự trách, đều là tiện thiếp này không biết tốt xấu.”

Hạ di nương chỉ âm thanh buồn bực đáp lời.

“Hạ di nương, người đầu tiên động thủ đánh chửi hạ nhân, sau lại làm Ngũ cô cô bị thương, đem quy củ trong phủ đặt ở nơi nào, về sau cho người nhớ lấy thân phận di nương của người, tuân thủ bổn phận, Thụy Ca Nhi như thế nào cũng do người quản, nếu lại nuôi dưỡng bên cạnh người, còn không biết biến thành bộ dạng gì nữa, theo ta thấy để cho Thụy Ca Nhi ở trong Thiệu Niên Uyển nuôi dưỡng đi.”

Hạ di nương vừa nghe sắc mặt lập tức trắng xanh, nắm chặt vạt áo “Lão gia hửn. . .”

“Lão gia ta đây sẽ đi nói, nghĩ là lão gia rõ ràng để ý người, nhất định sẽ không lại nuông chiều người, ta xem là người được sủng mà kiêu mới dám làm ra việc quá giới hạn như này.” Diệp thị trực tiếp đánh đổ ý định của Hạ di nương.

Nếu như nói đánh rắn phải đánh bảy tấc, như vậy Thụy Ca Nhi chính là bảy tấc của Hạ di nương, Hạ di nương không có lý do gì để phản bác, chỉ phải ô ô thút tha thút thít, nàng không thể không có Thụy Ca Nhi.

Lâm phu nhân trong lòng sáng khoái, đang muốn tiếp tục nói móc Hạ di nương vài câu, Tây Bình Hầu phu nhân cũng đã mở miệng, “Muội muội hôm nay thực sự là không hiểu quy củ, người không chỉ là Ngũ tiểu thư của Quốc Công phủ đã xuất giá, cũng là chính thê Lâm đại nhân, không vì Quốc Công phủ thì cũng nên vì danh dự của Lâm gia mà suy nghĩ, lại dám tùy ý làm bậy đánh nhau, truyền đi ra ngoài thì sao?”

Lâm phu nhân thừa dịp trả lời “Do nàng ra tay trước.”

“Mặc kệ ai ra tay trước, chẳng lẽ người không đánh lại, có lời gì không thể thực sự ngồi xuống nói cho tốt, có cái gì ứ khuất trong nhà còn có quân sự mà, vừa ra tay là ném đi thể diện mặt mũi, nếu để người ngoài nhìn thấy không chừng sẽ chê cười như thế nào... Nếu lại nói tiếp, này đầu xỏ gây nên đều không phải do người,” Tây Bình Hầu phu nhân nghiêm mặt, biết được bản lĩnh gây chuyện của nàng, nhìn cũng là có phần đau đầu.

Lâm phu nhân không phục “Đại tỷ sao có thể nói là do ta, ta rất là oan uổng.”

“Nếu không phải người nói Văn Uyển là đứa nhỏ có cha sinh không có cha dạy, Thụy Ca Nhi như thế nào sẽ vì thay tỷ đòi lại công đạo, đẩy Việt Nhi đâu?”

Tây Bình Hầu phu nhân thực sự tức giận sự việc này đều không phải do Lâm phu nhân mở miệng, cũng thật là thay Triệu Văn Uyển đau lòng, bị Ngũ cô cô nói là đứa nhỏ có cha sinh không có cha dạy.

“Đại tỷ, ta sai lầm rồi, không phải có ý nói như vậy để cho đứa nhỏ nghe, chuyện này...” Cũng không thể làm cho lão phu nhân biết. Lâm phu nhân không nghĩ đến nguyên nhân việc này lại như vậy, lại nhìn ánh mắt sắc như dao của Đại tỷ quét tới, càng biết chuyện này đến trước mặt lão phu nhân, chính mình cũng không chiếm được gì tốt, mặc dù còn muốn gây khó dễ cho Hạ di nương, cũng không thể không dừng lại suy nghĩ.

“Vốn là chuyện của hai đứa nhỏ, các người lại làm âm ỉ đến dạng này, tẩu tử sợ mẫu thân lo nghĩ, sẽ không vạch trần các người, kéo ta cùng đến nơi này phán xét.” Tây Bình Hầu phu nhân thở dài, nhắc lên Diệp thị, cuối cùng chuyện này vẫn là để nàng định đoạt.

Diệp thị khôn khéo, được Tây Bình Hầu phu nhân phần này tôn trọng, trong lòng yên tâm thuận theo, cũng rõ ràng trong lòng đối phương nghĩ muốn, trầm ngâm nói “Đại cô cô nói không sai, tiểu hài tử trong lúc đó xích mích là là chuyện bình thường, chính là chuyện này ồn ào quá giới hạn một chút, không cần nói đến chỗ lão phu nhân...”

Lời này còn chưa nói xong, chợt nghe ngoài cửa truyền đến tiếng nói trầm ổn già nua “Chuyện gì mà không cho ta biết?”

Chỉ thấy Dương ma ma nâng lão phu nhân đi đến, trên mặt lão phu nhân rõ ràng là tức giận, gõ gõ quả trọng, một cái một cái gõ xuống mặt đất mặt đều mang theo tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: 28: Đem Thát Tịch (1)

(mồng bảy tháng bảy hàng năm, ngày Ngưu Lang, Chức Nữ gặp nhau)

“Mẫu thân”

“Lão phu nhân”

Người trong phòng đều đứng lên hành lễ, người làm sai chuyện lúc này lại yên lặng.

Dương ma ma giúp đỡ lão phu nhân ngồi xuống ghế chủ tọa, nha hoàn pha trà mang lên, lão phu nhân mí mắt cũng không vén lên một chút, ngược lại đảo qua từng người trong phòng, chớp mũi hừ một tiếng “Một đám thật là có bản lĩnh, xảy ra chuyện như vậy chuyện đầu tiên là nghĩ muốn gạt ta, thật nghĩ rằng lão bà này mất mũi tai điếc phải không!”

“Mẫu thân người giận, chúng ta không phải có ý tứ này.” Tây Bình Hầu phu nhân thấy thế, sợ lão phu nhân tức giận ảnh hưởng thân mình, vội vàng nói.

Diệp thị kinh hãi, lão phu nhân tức giận này bên trong cũng không ít là hướng về phía nàng, cũng vội vàng nói “Là con dâu vượt phép tắc, thỉnh mẫu thân trách phạt,”

Lão phu nhân không nhìn hai người lên tiếng kia, nhìn một vòng, cuối cùng đem tầm mắt dừng ở trên người nữ nhi, người sau rút lui thân mình, không dám đối diện. Chuyện Thụy Ca Nhi cùng Việt Nhi vừa đánh nhau, đã có người chạy tới bẩm báo, một chữ cũng không sót, thực sự rõ ràng.

Trước khi đến đây đã có ý đến nhìn hai đứa nhỏ kia, Thụy Ca Nhi mặt xanh xanh hồng hồng nhìn so với Việt Nhi càng nghiêm trọng hơn, bị thương đau cũng không khóc, còn có ngăn nắp theo nàng nói muốn Việt Nhi xin lỗi Triệu Văn Uyển, nhưng làm cho lão phu nhân đau lòng đến hồng rồi.

“Thụy Ca Nhi ra tay trước thật sự không đúng, nhưng là Việt Nhi nói năng lỗ mồm trước, Thụy Ca Nhi vì bảo vệ tỷ tỷ mới có hành vi như thế, nếu nói muốn dạy bảo, liền để ta tự mình đến xử đi” Lão phu nhân giữa lúc nói chuyện quét mắt nhìn Diệp thị, ánh mắt quét đến gặp Hạ di nương nấp máy môi nhưng cuối cùng cũng không nói gì, ra vẻ hơi vừa lòng “Việt Nhi rơi xuống nước bị hoảng sợ, nên để sau lại thỏa luận xử phạt.”

“Hai đứa nhỏ tuổi còn quá nhỏ, ra tay đánh nhau nhất định là có nguyên nhân, các người một người là Lâm phu nhân, một người di nương Quốc Công phu, tranh cãi đánh nhau đến cuối cùng cũng là mất mặt, các người đi phạt đường suy nghĩ ba ngày, chép kinh thư ba mươi lần để tỉnh tâm.”

Lão phu nhân quyết định công bằng chính trực, những người khác tự nhiên cũng không nói, Lâm phu nhân cùng Hạ di nương đồng ý hình phạt, bên trong đều hợp ý mà đem đối phương ghi hận trong lòng, khi ra cửa tầm mắt đối diện nhau đều bùng lên ngọn lửa.

Chuyện này cho dù bỏ qua, mà trong chuyện này Triệu Văn Uyển nằm cũng trúng đạn là người cuối cùng biết được, biết được sau đó chạy đến Minh Như Uyển một chuyến, mang cho Thụy Ca Nhi hai hộp đồ ăn ngon, trong “thời gian bị phạt” đem Thụy Ca Nhi nuôi dưỡng béo trắng thật tốt.

Đến ngày chính của lễ hội cầu Chức Nữ phù hộ cho khéo tay thêu thùa, sáng sớm Diệp thị liền phân phó người trong phòng bếp sắp xếp làm trái cây đêm thất tịch, lại sai người vào trong kho phòng chọn ra một cái bàn sơn màu đen khắc hoa văn hoa mai cùng hòn ngọc hồ phách dùng để cúng tế, lại chọn mấy cái đĩa màu xanh hoa văn cỏ cây để đựng đồ cúng, ba cái vạc để cắm hương.

Dưới mái hiên có thể thấy được khắp nơi có bát đựng nước trong, đó là để giữa trưa hôm qua cho kim châm vào cầu Chức Nữ cho khéo tay thêu thùa. Ở giữa phòng để một bát nước, đã vớt kim may nhỏ nhỏ xuống đó, do quan hệ mật độ, hơn phân nửa đều nổi lên mặt nước. Sau đó quan sát bóng dáng châm trong nước, hoặc phân tán như hoa, hoặc di chuyển như mây, hoặc thành hình đáng khéo léo, được cho rằng ‘cầu xin được khéo léo’

Cùng trong phủ một mảnh phản ứng vui sướng khác nhau, Triệu Văn Uyển trong Trúc Tương Phi Uyển tương đối đau đầu, không cần nhìn cũng biết nàng thực sự việc kia không khéo léo, lại cứ trốn không được, vừa nghĩ những người muốn xem kịch vui đó nàng càng là không muốn ra cửa.

Tuyệt Nhạn từ chỗ lão phu nhân trở về, cầm một cái hộp gỗ vuông sơn màu đỏ mạ vàng, Triệu Văn Uyển thời điểm mở ra nhìn làm cho hoảng sợ, bên trong dĩ nhiên là con nhện đang kết vòng.

“Nhện cao chân kết vòng càng dày, năm nay khéo léo càng nhiều.” Bảo Thiện ở một bên nhìn thấy mặt mày cong cong, cười nói chúc mừng. Con nhện được gọi là nhện cao chân, dùng để bói xem nữ hài tử sau này có thông minh khéo léo không, khéo léo đến trình độ nào.

Triệu Văn Uyển hoảng sợ không nhỏ mà thoáng cái đóng nắp hộp, miễn cưỡng đáp lại “Ha ha..”. Cuối cùng dưới ánh mắt kinh ngạc của hai người cầm khóa nhỏ đem hộp khóa lại chặt chẽ, rất là ghét bỏ mà ném tới một góc sáng sủa.

Hai người Tuyệt Nhạn cùng Bảo Thiện đều sùng sốt, có chút hiểu ngầm.

Thụy Ca Nhi lúc này hấp tấp xông vào, trong tay như ngó sen không biết cầm cái gì nâng lên cao, thẳng đi đến chỗ Triệu Văn Uyển, giống như hiến vật quý mà đem trong tay gì đó hai tay lung lay trước mắt Triệu Văn Uyển, nhoeo miệng lộ ra răng trắng “Cho người”

Triệu Văn Uyển nhìn con nhện ngăm đen ngay trước mắt, cứng nhắc sau một lúc lâu không nhúc nhích, Thụy Ca Nhi nghĩ nàng là cảm động, rất là hào phóng nói “Chỗ tỷ tỷ (Triệu Văn Uyển) được hai con, sợ người một người không có, ta liền bắt lấy một con đến đây, không cần khách khí.”

“...” Triệu Văn Uyển mau ‘cảm động’ đến mức khóc, Bảo Thiện lùi sau hai bước trốn ở góc phòng nhìn không được mà khúc khích cười nhẹ.

Vẫn là Tuyệt Nhạn không nhẫn tâm, nhanh chóng đem con nhện thu lại để vào trong hộp, “Thụy Ca Nhi thật có lòng, đã dùng cơm chưa, chỗ này có điểm tâm, lại ăn một chút?”

Tiểu hài nhi rất nhanh bị rời đi lực chú ý, vui vẻ đi theo Tuyệt Nhạn ngồi vào ghế nằm sấp trên bàn, hiển nhiên là thực thích điểm tâm chỗ Triệu Văn Uyển rất là khác biệt.

Triệu Văn Uyển phục hồi trở lại bình thường, nhìn hai cái hộp chỗ góc sáng sủa, vẫn còn cảm thấy da đầu run lên, đối với loại đồ vật này trời sinh sợ hãi là không thể sửa được, lại nhìn hướng Thụy Ca Nhi vừa bức vừa buồn cười, tiểu gia hỏa này là Triệu Văn Uyển phái đến gây sức ép cho nàng sao?

Qua trong chốc lát, Trúc Tương Phi Uyển lại đón khách tới, cũng không phải là Triệu Văn Uyển đánh mất nhện cao chân, mà là Hạ Tĩnh Viễn một thân nghiêm túc lạnh lùng, dù sao cũng qua tuổi trẻ con, không thể giống Thụy Ca Nhi xông loạn, chỉ chờ ở đại sảnh, chờ nha hoàn thông báo.

Triệu Văn Uyển cũng là ngoài ý muốn, từ sau khi chuyện Đình Hương, nàng đối với biểu hiện của người này không thích đều nhanh ném ở sau đầu, ai ngờ người này càng coi nhẹ lại càng hăng, hai ba lần bày tỏ ý tốt, ý chí kiên cường, kia đáng về tình cảm nồng nàn rước lấy nổi giận lôi đình đại trong phủ. Ngay từ đầu trong đầu của nàng tồn tại suy nghĩ muốn trừ tặc, ai kêu người này chỉ xem mặt ngoài sự việc, nhưng thu được hiệu quả tốt... Làm cho người ta có phần gượng ngược không được?

“Biểu ca có chuyện gì tìm ta?”

Hạ Tĩnh Viễn nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của nàng, có điều đã thành thói quen, trên khuôn mặt tuần tú màu lúa mạch ý cười không giảm, “Hôm nay là ngày cầu xin Chức Nữ khéo tay thêu thùa, ban đêm phố Trường An rất là náo nhiệt, biểu diễn hoa đăng, nghĩ muốn mời biểu muội cùng du ngoạn, muội đồng ý đi không?”

Triệu Văn Uyển nghe vậy thần sắc hơi thay đổi, nhìn tầm mắt của hắn hơn vài phần tìm tòi nghiên cứu, người này chẳng lẽ không nghe thấy lời đồn đại liên quan đến hắn trong phủ, này làm sao đem đi du ngoạn nói ra miệng...

Giờ phút này trong lòng Hạ Tĩnh Viễn cũng là không yên, hắn xin ý kiến mẫu thân, đắc tội cô nương nên như thế nào bồi tội, mẫu thân liền cho ý kiến ra ngoài du ngoạn, thừa dịp lễ cầu Chức Nữ cho khéo léo thêu thùa, mang theo vui đùa một chút, cô nương nhà người ta thích đồ vật gì đó, tất cả đều mua.

“Hảo” Sau khi hai bên trầm mặc chốc lát, Triệu Văn Uyển đột nhiên đáp ứng nói.

Hạ Tĩnh Viễn vốn nghĩ là đối phương sẽ không đáp ứng giết mình một lát, lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười “Tốt lắm, đến lúc đó ta đến đón ngươi.”

Triệu Văn Uyển gật đầu, nhìn theo hấn rồi đi, quay đầu liền chống lại tầm mắt mập mờ của Tuyết Nhạn, hơi có chút không được tự nhiên ho khan một tiếng “Ta chỉ là không muốn tham gia tiệc tối trong phủ.”

Người sau sáng tỏ gật đầu, nhưng Triệu Văn Uyển nhìn, rõ ràng là không tin.

Thụy Ca Nhi được ăn no mà lần đi ra ngoài, nhón chân mà nhìn ra bên ngoài, mới vừa rồi Bảo Thiên ngăn không cho hấn đi ra ngoài, lúc này lại tò mò người đến là ai.

Triệu Văn Uyển bắt giữ lấy Tiểu Bạch, cùng nhau đi đến Minh Như Uyển để lên tiếng nói một tiếng mình vắng mặt buổi tối, chính là thời điểm đi đến không ngờ lại nhiều người như vậy, một đám nữ quyến ngồi lần lượt bên lão phu nhân, đang nói về chuyện điếm tốt ngày cầu Chúc Nữ cho khéo léo thêu thùa.

“Uyển nha đầu tối đây, Tuyết nha đầu nói ngươi cùng Huyền nha đầu thêu đồ, bắt quá một cái như là hoa sen, một cái giống như là hoa cỏ đuôi chó.” Lão phu nhân nhìn người đi tới, có ý trêu ghẹo nói.

Triệu Văn Uyển mặt cũng không đỏ, chỉ hươu nói ngựa đáp “Ta thêu kia rõ ràng là cây lá mỏng, ánh sáng rực rỡ, muội muội mắt nhìn lầm.”

Mọi người kêu nàng da mặt dày, lão phu nhân liền ha ha cười, gọi người đến bên mình ngồi, “Ta còn không hiểu ngươi sao, có thể thêu thành cỏ đuôi chó cũng không sai,” Dứt lời, gặp người đến gần, cùng Triệu Văn Uyển nhỏ giọng nói thầm “Ban đêm đóng cửa cũng không dễ chịu.”

Đối với chuyện kim châm cũng không phải dễ dàng, Triệu Văn Uyển là tri kỉ áo bông của lão phu nhân, lão phu nhân đối với nàng hiểu biết cũng không ít, tính tình nóng nảy kiêu ngạo, tự nhiên không vui bị người chê cười, năm trước thời điểm cầu Chúc Nữ cho khéo léo thêu thùa luôn xảy ra ồn ào, lão phu nhân cũng không có cách.

“Tĩnh Viễn biểu ca mời ta đi ngắm hoa đăng, ta đã đồng ý, có ý đến nói với lão phu nhân một tiếng.” Triệu Văn Uyển ý cười trong suốt mà nói.

Triệu Văn Huyền ngồi bên phải Diệp thị, trước Triệu Văn Tuyết, tính toán đến bên cạnh, vì xem Triệu Văn Uyển xấu mặt nàng chờ đã lâu, lúc này vừa nghe nàng cùng Hạ Tĩnh Viễn đi ra ngoài, nhất thời liền ngồi không yên, giả bộ có chút hứng thú mà xen mồm vào “Tổ mẫu, ta cũng muốn đi nhìn!”

“Vẫn là thời điểm cô nương thích này đó nhất, cũng là đại ca mang bọn ta đi chơi đùa, này nhoáng một cái liền đã bao nhiêu năm, nghe Hoành Thịnh nói năm nay làm so với năm ngoái long trọng hơn, có biểu ca Tĩnh Viễn mang ngươi theo, ta cũng yên tâm.” Lão phu nhân trên mặt hoài niệm nói.

Lâm phu nhân tuy rằng ngoài ý muốn cháu ngoại trai lại mời Triệu Văn Uyển đi du ngoạn, có thể thấy được lão phu nhân đều đồng ý, chuyện cũng không sao, dư quang thoáng nhìn Triệu Văn Huyền hăm mộ ghen ghét chột lóe mà qua, đối với thứ nữ của Hạ di nương càng nhìn càng chướng mắt, lại tưởng tượng lời đồn đãi trong phủ hai ngày nay, có ý nói “Tĩnh Viễn đối với Văn Uyển thật là tốt, tỷ tỷ, muội muội nhiều như vậy cũng không mang ai theo, này tâm tư rõ ràng rất thiện vị!”

“Tổ mẫu.” Triệu Văn Huyền bị chặn một câu, vẫn nghĩ muốn năn nỉ tổ mẫu.

Triệu Văn Uyển lạnh lạnh nhìn nàng, hoàn toàn nghĩ muốn ầm ức, khéo miệng cong cong, mang theo vài phần khiêu khích ác liệt nói “Tĩnh Viễn biểu ca không mời ngươi sao, còn tưởng rằng mọi người cùng nhau đi đâu.”

“Hôm nay náo nhiệt, trên đường nhiều người, Tĩnh Viễn biểu ca cũng là sợ không chiều cổ được chu áo.” Triệu Văn Uyển cũng không muốn thuận theo ý tứ của Lâm phu nhân, ngược lại nói.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: 29: Đêm Thất Tịch(2)

Buổi tối gió đêm thổi hiu hiu, trăng treo ở phía tây, đường phố Trường An màu đỏ rực rỡ, các ngôi sao đường như sáng rực, hai ánh sáng giữa bầu trời và trên mặt đất giao nhau, một cảnh tượng thời đại phồn hoa thái bình.

Con sông xanh biếc trong kinh thành hơn nửa đều có hoa đăng hình dáng khác nhau lay động trên mặt nước lăn tăn, xuôi theo dòng nước, cuối cùng hóa thành một con đường nước ở giữa tràn đầy đóm lửa, trông rất đẹp mắt.

Đã đi hơn nửa canh giờ Hạ Tĩnh Viễn vẫn không khống chế được mà nhìn người bên cạnh, ánh sáng từ đèn lồng bằng vải mỏng màu xanh chiếu xuống, lúc này tay trắng đẹp như tuyết, lại nhìn tướng mạo hấn, má ngọc hơi gầy, mi cong mũi thẳng, khi cười nụm đồng tiền trên gò má như ẩn như hiện, từ xa nhìn tới giống như là một công tử phong lưu tuấn tú, dọc theo đường đi có không ít cô nương coi trọng, nhìn trộm, ngay cả Hạ Tĩnh Viễn tâm tư luôn luôn

không tranh hơn thua đều không thể không cảm thấy người này sinh ra có một bộ túi da thật tốt, vóc dáng cao gầy, phần nam trang cũng không thua kém.

Nhận thấy được bên cạnh như có như không phóng tới tầm mắt, Triệu Văn Uyển không thể làm như không thấy, dứt khoát quét trở về, đơn giản nhướn mi nói “Biểu ca có gì chỉ bảo?”

Ngay cả thanh âm đều có ý đề thấp vài phần, giả trang thật sự là rất giống, Hạ Tĩnh Viễn ho khan một tiếng, không hiểu sao cảm thấy biểu muội lúc này thành công từ mặt nghiêng tức lạnh lùng vô cùng thú vị “...khụ, khụ, rất giống.”

Triệu Văn Uyển nghiêng đầu, đúng lúc nhìn thấy khi hắn nói lời này tầm mắt dừng ở trước ngực chính mình, sắc mặt nhất thời liền đen, xoay đầu không lên tiếng đáp lại.

“Ách...” Hạ Tĩnh Viễn ngậm bực chính mình nhìn chỗ không nên nhìn, lúc này càng chọc biểu muội không hài lòng, vóc dáng cao lớn, gãi gãi đầu lộ ra vài phần đáng vẻ thật thà.

Triệu Văn Uyển lần này đi ra ngoài dẫn theo Bảo Thiên, cũng giống nàng ăn mặc y phục nam nhân, y phục màu xám tro của một gã sai vặt, đi theo sau lưng nàng hết nhìn đông lại nhìn tây, trên mặt lộ ra biểu cảm hưng phấn, kì thật trong lòng Triệu Văn Uyển cũng là nhảy nhót, chính là nhớ kỹ Hạ Tĩnh Viễn còn ở bên cạnh nên còn bày ra đứng đắn, trông mắt nhanh như chớp chuyển động, nghĩ như thế nào đem người này rồi đi để sáng khoái chơi đùa.

Tất cả chợ phía Đông đều dựng lên cổng chào cao hai trượng, trên cổng chào treo hoa đăng các màu, có hình dáng thỏ ngọc, hình hoa sen, hình cá chép.

Hai bên ngã tư đường cũng là treo đầy đèn lồng, dưới mỗi chiếc đèn đều mở quán nhỏ, trên quán bán đồ hiếm lạ cổ quái, đồ ăn, đồ dùng, trang sức, cái gì cần đều có.

Triệu Văn Uyển có chút kìm chế không nổi, lôi kéo Bảo Thiên xem đông xem tây, trong chốc lát sờ sờ hầu bao làm bằng tay trong quán này, trong chốc lát đeo lần lượt mặt nạ trong quán kia, trong chốc lát lại chỉ vào bánh nóng hồi ven đường muốn Hạ Tĩnh Viễn mua cho ăn.

Hạ Tĩnh Viễn một khắc cũng không rảnh rỗi, phải cẩn thận che chở nàng không để đoàn người xô đẩy vào, vừa muốn luôn luôn phân phó người hầu đem đồ vật biểu muội coi trọng mua lại, mặc dù chú ý cẩn thận như thế này, vẫn là đem người đánh mất. Mắt chỉ lơ đãng trong chốc lát, hai người kia đã bị bao phủ trong đám đông, lại tìm kiếm cũng không thấy.

“Thiếu gia, gói hạt sen.” Tù tưng mua đồ Triệu Văn Uyển muốn ăn, nịnh hót mà dâng lên, liền chống lại biểu tình âm trầm nổi bão của Hạ Tĩnh Viễn.

“Biểu tiểu thư không thấy, còn không chạy nhanh đi tìm.” Hạ Tĩnh Viễn vẻ mặt bình tĩnh, không tránh khỏi hấp tấp nói, ra lệnh mọi người đi tìm, lại mở miệng phân phó “Đừng quá phò trương.”

Khác với bên Hạ Tĩnh Viễn tức giận sôi ruột, thật vất vả mới thoát khỏi Hạ Tĩnh Viễn “chăm sóc” trong lòng Triệu Văn Uyển giống như con ngựa hoang được tháo dây cương tự do phi nhanh, thực sự cao hứng.

Triệu Văn Uyển trong tay đang cầm bánh nướng thịt bò nóng hổi, theo cửa hàng góc đối diện Lưu gia mua được, một người cao lớn dựng một cái bếp lò bên tường, bên dưới bếp đốt thân cây lúa mạch, nghe nói nướng như vậy da bên ngoài sẽ là tốt nhất, cháy vàng, gói kĩ để trên bếp lò từng cái từng cái nướng, Triệu Văn Uyển nhìn thấy rất là ngạc nhiên rất tự nhiên mà bỏ tiền ra mua nếm thử.

Toàn bộ mút quả cắm trên cây rom, có đường mật, còn có bọc hạt vừng, cao giọng rao hàng mút quả bọc đường, bánh gạo trắng, hàng cổ vịt đầu vịt, khoai lang nướng để trên bếp lò vù vù nướng...Nhóm người bán hàng rong ra sức hét chói tai, cùng với âm thanh trầm trồ khen ngợi diễn xiếc đan xen nhau, tình cảnh cực kì tuyệt liệt.

Triệu Văn Uyển vừa đi vừa ăn, một khắc đứng ở trên phố Trường An phồn hoa, cùng chợ đêm náo nhiệt trong trí nhớ kia đan xen nhau, ồn ào quanh mình biến mất, phân không rõ đang ở hiện tại hay trước đây.

“Tiểu...Thiếu gia cẩn thận!” Tiếng hô sợ hãi của Bảo Thiên vang bên tai, trong mắt hiện ra cái giá cũ nát đang bật ra hướng Triệu Văn Uyển đổ xuống, nghe được âm thanh Triệu Văn Uyển bỗng dưng hoảng sợ, đột nhiên cảm thấy cổ tay căng thẳng, liền bị người dùng sức kéo một phen, lập tức đụng vào lồng ngực dày rộng như bức tường, mờ mịt chớp mắt nhìn, nhìn người nọ đá cái giá đổ sụp đến một bên, cùng khuôn mặt quen thuộc của chủ nhân lồng ngực.

Triệu Văn Uyển chỉ ngây người một lát, liền từ trong lồng ngực người nọ đi ra, tận lực cúi đầu, nói lời ‘cảm tạ’, liền túm Bảo Thiên ẩn vào trong đám đông.

Cổ Cảnh Hành mở ra bàn tay có chút không thích ứng được khi nắm đi mềm mại ấm áp, yếu ớt mà nắm chặt một chút, thu vào gấu trong tay áo, trên mặt vô cùng tuần mi thần sắc hồ hững hiện lên một tia rạn nứt, dưới ánh sáng ngọn đèn dầu nhìn không rõ ràng, sau một lúc lâu làm như lâm bầm “Hừ, thực sự cho là gia không nhận ra sao.”

“Nhìn cô nương nhà ai mà nhập tâm như vậy, ừ, bánh nướng của người, không phải người không thích ăn mấy đồ ăn bên đường sao?” Phong Vu Tu cầm lấy một bao giấy dầu, một bên ngai bồng tay mà ném cho vị đại gia nào đó, một bên theo phương hướng mà hắn vừa rồi nhìn mà nhìn ngó xung quanh.

Cổ Cảnh Hành cầm bánh nướng, hơi hơi nhếch khóe miệng, nhả ra hai ba chữ nói “Ai cần người lo.”

“...” Phong Vu Tu nhất thời ghen tức, cảm thấy làm bằng hữu cần phải cố gắng thêm.

Đi dạo tương đối lâu Triệu Văn Uyển cảm thấy hơi mệt một chút, ngay tại bên cạnh đình nghỉ mát nhỏ bên bờ sông xanh biếc, trong đình ngăn cách bởi một dãy ao cạn nước xanh, ở giữa khoảng cầu khoảng hai thước trải đá bước năm sáu bước lớn là tới, tiếng nước lưu động, ngăn cách cây cối xanh biếc hoa cỏ kiêu diễm, nhìn mặt nước, nhạt như khói, khiến người vui vẻ.

Nhưng mà cảm thụ tốt đẹp như vậy chỉ duy trì trong chốc lát liền bị một đạo âm thanh dữ tợn thô tục đánh vỡ “Tiểu nương tử, ngược lại kêu a, chính là kêu hồng yêt hầu cũng không có người đến cứu, nga ha ha ha...”

“...” Triệu Văn Uyển ở trên cầu cách không xa liền bị lời thô tục thối nát này hấp dẫn, theo thanh âm nhìn lại, quả nhiên là nhìn thấy vài tên gia đình vây quanh một gã nữ tử gầy yếu trên lưng đeo tay nải, ngấn ở góc, một gã béo ú nào tàn bộ dáng kiêu ngạo, eo tròn vai thô, kiêu thiếu gia ăn mặc quần áo lụa là xa xỉ được hai gã gia đình vây quanh, đối với bạch y nữ tử trong góc chảy nước miếng, về mặt chớp chớp.

Ánh trăng chiếu xuống, cô gái đáng vẻ xinh đẹp giờ phút này trắng bệch một mảnh, hai tay gắt gao che ở chính mình, là chẳng khóc “Không cần, không cần lại đây...”

“Ngoan ngoãn theo thiếu gia chúng ta, đảm bảo ngược lại sau này sẽ được yêu thích, làm di thái tử mười ba của Trần phủ chúng ta.” Một gã chó săn trong đó kiêu ngạo nói.

Triệu Văn Uyển nhắm mắt đều có thể đoán được hướng phát triển của việc này, bị người quấy rối yên tĩnh, tự nhiên không nghĩ ở lại chờ đợi, chính là không nghĩ tới vừa mới xoay người vài bước, đã bị một bóng dáng màu trắng đụng vào trong ngực một cái, cùng đi theo sau là đám chó săn sống chết chạy đến đây đối diện trước mặt.

“...” ‘Móng vuốt’ run rẩy cảm lấy tay áo chính mình, làm cho mí mắt Triệu Văn Uyển cũng có chút run rẩy, mở ra cái gì vui đùa, nàng bất kỳ người nào cũng không mang theo, khoe anh hùng cũng không phải tình cảnh đánh nhau đơn độc, thói quen đáng vẻ kiêu ngạo đứng đắn thế này, thần sắc lúc này thoải mái nhưng cũng không ai nhìn ra là nội tâm nàng giờ phút này đang rít gào.

“Tiểu tử, ngược lại ai, thức thời liền mau cút, nếu không đừng trách chúng ta không khách khí!” Một tên chó săn khác mặt lè mà nhìn đáng người Triệu Văn Uyển, cười nhạo một tiếng, lời nói mang sự châm chọc.

Triệu Văn Uyển nhưng thật ra nghĩ muốn chạy, nhưng cô nương này giống như bạch tuộc mà bám chặt lấy chính mình, hai nước mắt lưng tròng mà nhìn chăm chăm mình, cũng thực sự là không thể làm ra hành động ném người ra, thái dương nhảy bịch bịch, chỉ có thể sai Bảo Thiên nói “Đi tìm biểu thiếu gia.”

Bảo Thiên đã sớm ở thời điểm bọn gia đình kia xông tới mà sợ hãi, lúc này được tiểu thư phân phó, một cái mệnh lệnh giống như thói quen hành động, nhưng thật ra không giấu vết mà chạy trở về, một gã sai vặt cũng không ai để ý.

“Trong hoàng thành này to như vậy dám bảo ta chạy cũng không có mấy người, Trần phủ, người nào Trần phủ?” Triệu Văn Uyển nếu quyết định ở lại, tự nhiên không tính toán để họ lấn át mình, nhất thời phát động hơi thở, kéo dài thời gian.

Người sau bị khí thế sắc bén đột nhiên của nàng làm cho sợ hãi, theo bản năng mà lùi về sau, sau lại buồn bực xấu hổ, mà đứng lại gót chân, ngạc nhiên nghi ngờ mà nhìn chăm chăm người trước mặt.

“Tiểu mỹ nhân nghe lời, theo ta về nhà.” Tiểu bá vương Trần phủ chỉ nhìn chăm chăm bạch y nữ tử, mí mắt liếc liếc nhìn bên cạnh nàng, nhíu mày “Đi theo hầu hạ tên gầy yếu này có cái gì tốt!”

“...” Đi theo hầu hạ tên gầy yếu, Triệu Văn Uyển tròn mắt nhìn, nhưng trước mắt nhìn chính mình tay không tác sát, chỉ phải nhịn, híp mắt ánh sáng trong mắt, chỉ cần chờ Hạ Tĩnh Viễn vừa đến, bắt đầu đánh.

Vòng vo nửa ngày, trước khi tiểu bá vương kia mất kiên nhẫn, Hạ Tĩnh Viễn cuối cùng cũng đuổi tới, lúc trước hộ vệ phái đi tìm kiếm không ít người, lúc này tất cả đều đứng sau Triệu Văn Uyển, Triệu Văn Uyển lưng căng thẳng, híp mắt cười không có ý tốt.

“Mới vừa rồi người nào muốn cho ta chạy?”

Người sau thấy thế hiển nhiên nhận ra người này thân phận nổi bật, dám cùng gia đình quan lại đánh nhau, cũng không phải bọn họ có thể trêu chọc. Tiểu bá vương vẫn nhớ kỹ tiểu mỹ nhân, không có ánh mắt mà nhìn, người phía sau lại hết sức ngăn cản, liên tục cầu xin Triệu Văn Uyển.

Triệu Văn Uyển tính tình không phải tốt, liền lập tức lên tiếng “Được rồi, muốn đi, liền lăn đi đi.” Dứt lời, hộ vệ phía sau nàng đều tiến lên, nhất thời người không muốn lăn, đều lăn thành một đoàn, nhất là tiểu bá vương kêu gào bản thủ, Hạ Tĩnh Viễn tự mình ra tay, lăn thành quả cầu béo, dọc theo tảng đá mà lăn đi.

Kia thanh âm chao ôi, nghe cũng biết là rất đau, Triệu Văn Uyển cười đến mặt mày đều cong cong, có phần sáng khoái. Nữ tử vẫn co rúm bên cạnh nàng thấy một màn như vậy, con người lập tức buông xuống, trong tay túm góc áo cũng là chặt hơn.

Vì giúp chính mình giải vây, Triệu Văn Uyển khó có được cho Hạ Tĩnh Viễn ánh mắt hòa nhã, đang muốn cùng nhau hỏi phủ, liền phát hiện giống như dư ra cái gì, Hạ Tĩnh Viễn hắt hắt cảm ý bảo nữ tử vẫn nắm góc áo nàng bên cạnh, Triệu Văn Uyển lúc này mới nhớ ra căn nguyên phiền toái.

“Đa tạ ân công cứu mạng!” Âm thanh nữ tử thanh lệ, mềm mại mà không nịnh hót nghe thật dễ nghe “Tiểu nữ vào kinh tìm người thân nương tựa không nghĩ lại gặp sự tình này, nếu không có ân công...”

Triệu Văn Uyển mơ hồ bị tiếng khóc nức nở kia mà trong lòng hiện lên thương hại, gọi Bảo Thiên lại đây, chính là muốn đưa chút ngân phiếu để cho nàng tự mình sắp xếp, đột nhiên trên người hơn vài phần sức nặng, nếu không có Hạ Tĩnh Viễn giúp đỡ một phen, Triệu Văn Uyển suýt chút nữa là không tiếp được nữa từ đang hôn mê.

“...” Triệu Văn Uyển thái dương nhảy dựng, tổng cảm thấy có chỗ nào không đúng.

“Cũng không thể đem người vất ở đây, trước đem người về phủ mời thầy thuốc xem rồi nói sau.” Hạ Tĩnh Viễn xem một màn này, lại buông tiếng thở dài biểu muội thật đào hoa, ần ần mang ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: 30: Tâm Tư

Triệu Văn Uyển mang người về an bài người đó ở trong phòng dành cho khách nữ, ở ngay bên cạnh phòng Lâm phu nhân trước kia ở lại làm khách trong phủ, đúng lúc Lâm phu nhân vừa đi, trong viện liền trống không, Tây Bình Hầu phu nhân dọn vào trong uyển lão phu nhân làm bạn, cùng một chỗ với Hạ Tĩnh Viễn.

Nguyên đại phu đến đây nhìn người, nói là một mối và hoảng sợ gây nên, cũng không lo ngại. Triệu Văn Uyển sau khi biết được phui tay đứng dậy rồi đi, chỉ ném cho Hạ Tĩnh Viễn một câu, làm cho hấn xử lý đám người cất bước rồi đi, sau đó cũng không quan tâm.

Trong phủ có thêm một nữ tử xinh đẹp không rõ lai lịch, tự nhiên cũng liền thảo luận nhiều hơn, Hạ Tĩnh Viễn là một trong số những người mang người trở về, không thể không đối với nàng có trách nhiệm.

“Biểu thiếu gia, lại đây nhìn Mục cô nương?” Lục Vân được sai đến trong viện chiếu cố nhìn bóng dáng cao lớn trong phòng, hành lễ nói.

Hạ Tĩnh Viễn có chút xấu hổ, hấn một cái nam tử thường xuyên ra vào rất không thích hợp, Triệu Văn Uyển lúc ấy lại cứ bỏ đi, quả thật khiến hấn trong ngoài không đúng “Mục cô nương đã tỉnh chưa?”

“Biểu thiếu gia đến không đúng lúc, mới vừa rồi còn tỉnh, chính là kêu đau đầu, vừa uống thuốc lúc này đã ngủ rồi” Lục Vân trả lời.

Hạ Tĩnh Viễn Văn vuốt cằm, để nàng đi, chính mình ở trong sân có chút đau đầu mà gãi gãi đầu, thời gian ba ngày, hấn chạy bốn lần, bốn lần đều không khéo như vậy, vốn là tính toán chờ nàng tỉnh dậy tổng nàng đi, cái này còn phải đợi.

Trong phòng, cô gái mở nửa cánh cửa sổ đối diện với đình viện, một đôi con người luôn nhu tình như nước mơ hồ mang theo làm nũng, đem bóng dáng người nọ thu vào trong mắt. Trên bàn có mấy cái chén bạch ngọc cùng hai lư hương kì lân đã sớm tắt khói, chỉ từ từ tỏa ra như có như không mùi hương, nữ tử vốn nên nằm nghỉ ngơi lúc này lại ngằm ở bên cửa sổ, trợn đánh giá.

Cao gầy, vai rộng eo hẹp rất cường tráng, mặc dù giờ phút này đưa lưng về đây, nàng cũng có thể miêu tả được gương mặt tuần tú.

Chờ bóng dáng trong viện rồi đi, Mục Lan Yên mới thu hồi tầm mắt, trên gương mặt trắng nõn hiện lên nhàn nhạt rạng rỡ, con người thâm trầm, lưng thẳng ngồi xuống, bày ra giống như u lan, giống như điệu bộ tiểu thư thế gia tao nhã nhấp một ngụm nước trà trong chén, lập tức đối với cái chén tình xảo nhìn đi nhìn lại, khóe miệng nhếch lên nhợt nhạt ý cười, thì thảo mở miệng làm như nói cho mình nghe “Lần này đến kinh thành quả thật là đúng đắn.”

Nhưng mà nghĩ đến đêm đó mình mạo hiểm, sắc mặt tái nhợt vài phần, đầu ngón tay bóp chặt mép chén, nếu sau đó không có gặp kỳ ngộ tốt, chính mình thiếu chút nữa là rơi vào trong tay tên đầu heo nào tàn kia rồi, vừa nghĩ đến người nọ khi đó nhìn mình bằng ánh mắt dơ bẩn, lúc này còn cảm thấy ghê tởm, hấn loại thô bỉ há có thể xứng thượng bản thân, ông trời cho nàng dung nhan này, cũng không phải để cho nàng bị loại người ghê tởm này giày xéo.

May mà ông trời như trước đối với nàng không tệ, vẫn là cho nàng tìm được cơ hội....

Định Quốc Công phủ uy phong lẫm liệt, rường cột chạm trổ trắng lẹ, phú quý xa hoa như vậy nàng chỉ có thể ở trong mơ mới có thể nhìn thấy.

Lúc này bản thân ở trong đó, đầy lòng thực sự có vài thứ bắt đầu rục rịch, nàng vì cái gì mà đến kinh thành, nàng cùng cha mẹ nuôi giờ giọng âm ỉ, không phải là chịu đủ ngày tháng khổ cực ở nông thôn, nghĩ đến cuộc sống của người bên ngoài, hưởng hồ trong thị trấn những người đến cầu thân nàng toàn loại phẩm chất không phù hợp, bọn họ lại cứ cảm thấy tốt vô cùng.

Tầm mắt hạ xuống, trước mắt là một cái bàn gỗ đơn giản, trên mặt bàn mài lại vô cùng trơn bóng, đúng lúc chiếu ra khuôn mặt nữ tử, rạng rỡ như minh châu, trắng trẻo xinh đẹp khiến người say mê, dáng người uyển chuyển, khắp nơi lộ ra bộ dáng thùy mị hơi thờ làm nũng động lòng người, lông mày khéo léo liếc mắt đều động lòng, dung mạo ngây ngô uyển chuyển hàm xúc bậc này, thể gian quã ít có, bất đồng với vẻ đẹp của Triệu Văn Uyển khí chất mạnh mẽ hơn người, của nàng xinh đẹp tuyệt trần mang theo uyển chuyển hàm xúc, trả lời còn ngừng nghỉ, càng có thể làm chon nam nhân mê muội. (theo ta về

đẹp của Uyển tỷ giống như nữ hoàng vậy cao ngạo và quyền rũ còn bà cô này là bạch liên hoa kiêu mà ta chúa ghét)

Mục Lan Yên sờ gò má mình, thần sắc có chút hoảng hốt, một lát, trong mắt lại xoay chuyển hiện lên linh quang, hiện lên một ý cười đắc ý, nàng nhất định phải xứng với nam nhân tốt nhất thế gian.

Nguyên vốn tưởng rằng liền gặp gỡ...

Trong đêm đó, công tử cảm ý hoa phục bảo vệ trước mình, chứa thần sắc lạnh lùng, cao quý không thể xâm phạm, cùng với người si tâm vọng tưởng nàng đúng là một trời một vực.

Nàng khó có được ái mộ, nhưng như thế nào lập tức lại biến thành thân phận nữ nhân! Mục Lan Yên rất nhanh liền nắm chặt lược gỗ thần sắc trên mặt thay đổi, chuyển từ đỏ thành xanh.

Vì nam tử nàng ái mộ, nàng cố ý giả bộ bất tỉnh trong ngực hắn, một đường lo lắng, không dám để lộ mỗi một câu lời nói sai lầm, nhưng người bên ngoài kia một tiếng Đại tiểu thư cùng biểu thiếu gia làm cho thân mình nàng cứng ngắc, vốn tưởng là công tử Định Quốc Công phủ, vào cửa không bao lâu liền thành Đại tiểu thư, này đã kích đối với Mục Lan Yên một lòng theo đuổi dựa dẫm nhưng là không nhẹ, huống chi một cái nam tử như thế biến thành nữ nhân, mỹ mạo kinh diễm không thua kém nàng, làm sao có thể chịu được một cái nữ tử như thế tồn tại.

Nếu là nam tử, ân cứu mạng lấy thân báo đáp cũng thì thôi, nhưng đối lại là nữ tử, như thế nào cho phải?

Huống hồ hiểu được Định Quốc Công phủ xa hoa, nàng như thế nào còn muốn rời đi, liền lấy cớ đau đầu kéo dài, Đại tiểu thư kia nàng chưa từng gặp qua, nhưng biểu thiếu gia kia nàng nhìn thấy mấy lần, nghe nói là người Tây Bình Hầu phủ, bộ dáng gia thế cũng không kém đi, này liền nằm trong danh sách của nàng.

Cân nhắc tương đối lâu, Mục Lan Yên trong lòng liền quyết định, chờ đợi Hạ Tĩnh Viễn tới cửa lần nữa

*****

Trong khuê phòng Trúc Trung Phi Uyển, một chén nhỏ hoành thánh, mấy viên cá mập mập, nằm ở giữa bát canh nóng, bên trên còn có sợi thịt gà cùng vụn hành tươi. Triệu Văn Uyển bưng lên, chậm rãi ăn, trên bàn còn có một đĩa điểm tâm chiên vàng óng ánh, nhìn kiểu dáng giống như quả chuối, nhưng hương vị đầu tiên cũng là vị bí đỏ, lại cắn một miếng liền ăn đến gạo nếp và đậu đỏ, bắt đầu ăn có chút nóng, nhưng nóng hằm hấp buổi sáng mát mẻ ăn lại có chút thoải mái.

Bách Linh nấu ăn thật tốt, còn rất có sáng ý, đem gạo nếp cùng đậu đỏ nấu chín sau trộn lại với nhau nặn thành viên, tạo thành một cái đường dài, sẽ đem hấp bí đỏ mềm rồi trộn với mật ong nặn viên, bọc với đậu đỏ cùng gạo nếp, tạo thành bộ dáng cong cong như quả chuối rồi cho vào nồi hấp, rất là mỹ vị.

Triệu Văn Uyển dùng qua cơm sáng, gọi Bảo Thiên hỏi “Cô nương kia còn ở phòng ở phòng phía tây không?”

“Vẫn ở, biểu thiếu gia đi qua mấy lần đều không gặp người, nói cô nương kia còn yếu, dự tính còn phải dưỡng hai ngày.” Bảo Thiên nghĩ đến người ta đồn hai ngày nay, nhìn không được lắm miệng nói “Tất cả mọi người đều truyền nhau biểu thiếu gia có mới nói cũ, coi trọng vị cô nương kia.”

Triệu Văn Uyển nghe vậy sững sốt, nghĩ đến hai ngày này thanh tĩnh, cong cong khỏe miệng, kể từ đó, làm cho người ta ở lại mấy ngày cũng không sao.

Bên kia Hạ Tĩnh Viễn mấy ngày liền không dễ chịu, thân phận hắn vốn là làm khách, chờ qua ngày cầu Chúc Nữ liền cùng mẫu thân cùng rời đi, cũng không biết Triệu bá bá có hay không cố ý, cứng rắn, giữ lại hắn ở lại mấy ngày. Mỗi lần thấy Triệu Văn Uyển nhìn hắn lộ ra ý cười ý vị thâm trường, cùng với tầm mắt của hạ nhân, da mặt hắn không có dày như Triệu Văn Uyển hoàn toàn chịu không nổi.

Kiên trì lại chạy đến phòng phía tây Hạ Tĩnh Viễn lần này quyết tâm tiễn người rời đi, cùng lắm thì đưa nhiều bạc chút là được.

Chỉ là một chuyến này đi nhưng thật ra ngoài dự liệu của hắn thuận lợi, được Lục Vân mời vào trong phòng ở, liền nhìn thấy nữ tử kia ngồi ở sau đại sảnh, nghi ngại mấy ngày thần sắc tốt hơn nhiều, nhắc lên ấm trà tí mĩ rót ly trà, này động tác của nàng làm cực kì tao nhã.

Chờ Lục Vân tới gần, mới hậu tri hậu giác phát hiện trong phòng có thêm một người, tầm mắt khó khăn chống lại Hạ Tĩnh Viễn, dẫn theo một chút bộ dáng bối rối như con thỏ nhỏ, theo sau từ từ đứng lên, dịu dàng thì lễ nói “Hạ công tử.”

Hạ Tĩnh Viễn bị tầm mắt kia nhìn, tinh thần có chút hoảng, nghe được thanh âm trong veo khéo léo của nữ tử theo bản năng đáp lại câu “cô nương không cần khách khí”, mới không làm mất phong thái. Lục Vân nhìn thấy một màn này buông xuống đầu che miệng cười nhẹ một tiếng, nói câu không quá rầy rầy liền lui ra ngoài, Hạ Tĩnh Viễn vội vàng giữ lại không kịp, chỉ có thể nhìn tiểu nha đầu về mặt bát quái phần chần mà chạy vội ra ngoài.

Không khí trong phòng lập tức im lặng xuống, Hạ Tĩnh Viễn hơi có chút không được tự nhiên mà ho nhẹ một tiếng, tìm đề tài nói “Cô nương thân mình đã tốt chưa?”

“Được công tử chiếu cố, đã tốt hơn nhiều.” Mục Lan Yên mời hắn ngồi xuống, để một chén không trước mặt hắn, từ từ rót nước trà vào, theo động tác lộ ra cánh tay trắng nõn, trang sức vòng ngọc màu xanh, càng hiện lên thon dài trắng trẻo.

Hạ Tĩnh Viễn theo bản năng mà rời tầm mắt đi chỗ khác, đang muốn nói thẳng mục đích hôm nay đến, chợt nghe nữ tử như trước ôn nhu yếu ớt mà mở miệng “Ngày ấy không phải công tử cứu giúp, Mục Lan Yên chỉ sợ bây giờ không còn mặt mũi mà sống trên đời.”

“Cô nương nói sai rồi, biểu muội thiện tâm không thể nhìn kẻ ác ức hiếp kẻ yếu, cô nương nên cảm tạ nàng mới đúng.” Hạ Tĩnh Viễn cũng nhớ tới tình cảnh ngày đó, cầu nói hai người không có ăn khớp như thế, nếu để cho Triệu Văn Uyển nghe thấy lời nói của hắn, không hề ngoài ý muốn mà thương cho hai người nọ ánh mắt xem thường.

Mục Lan Yên nhìn thấy khi hắn nhắc tới người nọ hiện lên đường cong nhu hòa, che dấu cảm xúc bên trong con ngươi, nói tiếp “Mục Lan Yên một mình đến kinh thành tìm người thân, không lường trước được người thân đã mất, không có nơi nương tựa, còn suýt chút nữa...” Nói xong âm thanh liền nghẹn ngào.

Hạ Tĩnh Viễn thứ nhất không có biện pháp là đối với nữ tử yếu đuối, hơn nữa lại khóc, lại càng đau đầu “Cô nương đừng đau lòng, quê hương còn có người thân, ta phái người đánh xe ngựa đưa cô nương về.”

“Ta vốn là nữ nhi Mục gia khi đó là thương nhân ở Lịch thành, sau đó gia cảnh sa sút, phụ thân nhiễm bệnh hiểm nghèo mất đi, gia sản bị hai gã người hầu ác độc chiếm đoạt, chứa không được ta, làm mối cho ta với phú thương làng bên làm vợ bé, ta không muốn chịu nhục nhã này, thu thập hành lý suốt đêm trốn thoát tìm đến ông ngoại ở kinh thành làm nơi nương tựa, chính là... không nghĩ tới ông ngoại sớm mất, hiện tại chỉ có mình ta lẻ loi một mình.” Mục Lan Yên làm như nhắc đến chuyện thương tâm, tuyến nước mắt giống như bị chặn đứt từng hạt từng hạt rơi xuống, khóc thực sự đầm đìa đáng yêu.

Hạ Tĩnh Viễn nghe vậy, nhìn bộ dạng lo lắng khóc hoa lệ đầm mưa, cũng là động lòng trắc ẩn.

“Tiểu nữ biết ở quý phủ quấy rầy nhiều ngày, ở lại không hợp lý, chính là tiểu nữ một nữ tử yếu ớt, ra cửa thật sự không biết đi đâu, tránh không được lại gặp phải tình cảnh nguy hiểm như hôm đó, cảm thấy sợ hãi, không biết nên như thế nào đối mặt, kéo dài đến nay” Mục Lan Yên lấy khăn tay lau nước mắt, nhu nhược lại hiện ra vài phần kiên cường nói “Hôm nay bề ngoài là thỉnh công tử đến uống trà tạ ơn, cũng là từ biệt, chung quy cũng không thể từ tâm của bản thân tiểu nữ, quấy nhiễu công tử.”

Hạ Tĩnh Viễn chẳng biết tại sao miệng thờ dõc, lời nói định nói ra lại sửa lại “Cô nương một mình ở bên ngoài không tiện, ta.. chờ ta nghĩ biện pháp.”

“Tiểu nữ cũng không biết như thế nào báo đáp ân tình của công tử.” Mục Lan Yên nghe vậy ngẩng đầu lên, cảm ngay ngán động lòng người, hạt nước mắt như trên châu động lại một chỗ, hóa thành những giọt óng ánh trong suốt.

Hạ Tĩnh Viễn đã nói ra miệng, không ở lại lâu vội vàng đi Triệu Văn Uyển nghĩ biện pháp, biểu muội hẳn là thấy chết mà không cứu đi?

Trúc Tương Phi Uyển, Triệu Văn Uyển đem ghế dựa vào đình viện phơi nắng, có chút thanh thản, nghe thấy tiếng bước chân, vén lên mí mắt, chăm chú nhìn Hạ Tĩnh Viễn bộ dạng khó xử như có điều muốn nói, đơn giản lại nhắm mắt lại, nghĩ thầm cứ để hắn nghẹn chết.

Sau đó vẫn là Hạ Tĩnh Viễn không chịu nổi, đem tình hình thân thể của Mục Lan Yên nói ra, chớp mắt chờ mong mà nhìn Triệu Văn Uyển.

“Ý của ngươi là làm cho ta giúp đỡ và thu nhận?” Triệu Văn Uyển cầm một chén hạt lựu đỏ rực lên, một viên lại một viên cắn, đáy lòng cười nhạo, người ta đáng thương nàng sẽ thu nhận sao, người ngày đó càng đáng thương hơn đi, lại nói Quốc Công phủ này cũng không phải nàng làm chủ.

“Như thế tốt biết bao.” Hạ Tĩnh Viễn bày ra khuôn mặt tươi cười nói.

“Biểu ca chính là ngươi nghĩ làm cho nàng mang thân phận gì ở Quốc Công phủ. Nàng cùng Triệu gia không thân cũng chẳng quen, chúng ta có thể như thế nào? Làm khách? Đây chẳng qua là nhất thời. Nha hoàn? Như vậy chẳng phải ủy khuất cô nương người ta như hoa như ngọc sao.”

“Ách..”

Triệu Văn Uyển đột nhiên cười “Ta nhưng là có một chủ ý.”

“Cái gì?”

Nàng rõ ràng lưu loát nói “Từ xưa đến nay anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân đều lấy thân báo đáp, biểu ca không bằng thu nàng làm nhất phòng thê thiếp, chẳng phải vẹn cả hai bên, ta xem nàng sinh ra bộ dáng rất tốt, biểu ca có phúc khí thật tốt a.”

Hạ Tĩnh Viễn hơi hơi trở mặt, ngực bị kim đâm “...” chẳng biết tại sao khi nghe câu nói kia lòng lại luống cuống.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 31.1

Mục Lan Yên không ngờ là bộ dạng khóc lóc kẻ lẻ lẽ đáng thương ngày ấy của nàng cũng không thể làm cho nàng ở lại Định Quốc Công phủ, Hạ Tĩnh Viễn đã muốn ở bên ngoài tìm phòng ở, lại nói khi đến nhà mới sẽ tìm vài cái nha hoàn, bà tử đến hầu hạ, nhất định sẽ không bị ủy khuất.

Như vậy mới thích hợp, Mục Lan Yên không thể không tỏ vẻ là vô cùng cảm kích, chính là không khỏi cảm thấy xấu hổ và giận dữ khi sắp sửa bị người

ta đuổi ra khỏi nhà, còn là nghe được là Đại tiểu thư Triệu Văn Uyên đưa ra đề nghị, khỏe mắt uyển chuyển hàm xúc càng đề nặng, khuôn mặt không nhìn ra nửa phần u sầu, nếu cẩn thận nhìn có thể phát hiện tia oán khí che giấu cực kì tốt.

“Hạ công tử cùng tiểu thư tiếp đãi ta như vậy, tiểu nữ cũng không biết làm như thế nào báo đáp, nhất là công tử ngài...” Nàng cố ý tới gần phía trước, mặt mày rủ xuống, lông mi động lại nước mắt nhẹ nhàng rung động, giống như con bướm vỗ cánh một vòng xinh đẹp, bộ dáng như vậy nàng biết không có nam nhân nào chịu nổi.

Quả nhiên, Hạ Tĩnh Viễn nhìn mới đầu là ngẩn người, trong lòng ngứa muốn yêu thương luyến tiếc cô gái trước mặt, đúng lúc này trong mắt lại hiện lên một gương mặt khác giống nhau đều xinh đẹp, luôn đối với hắn lạnh nhạt gọi một tiếng biểu ca, lại có thể vô duyên vô cớ bị người nọ cho một ánh mắt xem thường, hoặc là một câu cũng không nói, chỉ nhìn hắn, làm cho hắn ghen đến đỏ bừng mặt, Hạ Tĩnh Viễn lớn lên trong quân doanh, đều là một đám người nam nhân cùng thúc bá, làm sao hiểu được tâm tư nữ nhân trong nhà, càng nhìn càng không hiểu bản thân biến hóa, hắn thậm chí có chút không hiểu phải làm sao.

Mục Lan Yên nhìn vẻ mặt sững sờ của hắn, thói quen trong mắt có một chút cương nghị cùng lạnh lùng cũng hóa thành một vũng xuân thủy nhu tình, đối với phản ứng của hắn rất là vừa lòng, độ cong ở khóe miệng càng có xu hướng mở rộng, càng biểu hiện động lòng người “Hạ công tử...” Nàng ôn nhu kêu một tiếng, thấy hắn còn chưa đáp lại, trong lòng càng thêm vui mừng, chỉ cần là nam nhân có dục vọng thì đó chính là lãnh thổ của nàng, có thể vô địch tiến về phía trước, cuối cùng nàng sẽ được hết những gì nàng muốn.

“Àn.” Hạ Tĩnh Viễn cuối cùng lấy lại được tinh thần, lên tiếng trả lời về mặt bối rối, Mục Lan Yên lập tức liền hiểu lầm, đầu cúi càng sâu, một bộ dáng thẹn thùng, “Công tử nhìn chăm chăm mặt ta như vậy, có phải hay không... trên mặt tiểu nữ có chỗ không tốt?”

Hạ Tĩnh Viễn có ngốc cũng hiểu được chính mình vừa rồi thất lễ, ôi, trong lòng thở dài một tiếng, biểu muội làm hại hắn không giống chính mình, liền tục giải thích “Mục cô nương bảo dưỡng rất tốt, ta đã muốn nhờ bằng hữu tìm tòa nhà, tin tưởng không lâu sau có thể tìm được, cô nương có thể tới ở.” Nói xong lên đường còn đi cấp nậu thân là Tây Bình Hầu phu nhân thỉnh an, liền vội vã rời đi, nhưng làm gì có cái gì thỉnh an, vừa đi ra ngoài là hướng phương hướng Trúc Tương Phi Uyển chạy đi.

Lưu lại Mục Lan Yên nhìn bóng dáng tuần lảng chạy trốn chết, ngẩng đầu đó là cười khúc khích.

Tây Bình Hầu phu nhân gần đây cũng phát hiện nhi tử có dị thường, đó là đứa nhỏ nàng mang thai mười tháng, là người hiểu biết tâm tư của hắn, lại nhìn hắn gần đây bộ dáng mất hồn mất vía, chắc chắn trong lòng là có xuân ý, nghe nói hắn cứu một nữ tử trẻ tuổi, liền sáng tỏ.

Nàng cũng thật đau lòng cho con mình, nhìn một cái cháu nàng Nguyên Tấn, còn không có lớn bằng Hạ Tĩnh Viễn, cũng đã có nha hoàn thông phòng, Tây Bình Hầu vẫn nói nam nhi chỉ ở bốn phương, không thể đắm chìm ở chuyện nữ nhi thường tình, nhưng lại đem con dạy thành một cái ngốc tử. Hắn hiện tại quả thực là lúc tuổi trẻ mạnh mẽ, cũng là có thời điểm cần một cái cô nương giữ ở bên mình để cho hắn phát tiết, vì thế sai nha hoàn đến trong phòng khách nhân thỉnh vị Mục cô nương kia lại đây nhìn xem, nếu là cái cô nương trong sạch xinh đẹp, đại khái mang về Hầu phủ, thu làm tiểu thiếp, chẳng qua là trước đem con trấn an.

Nha hoàn đến đây thông báo Tây Bình Hầu phu nhân làm cho nàng đi qua, Mục Lan Yên ban đầu là cả kinh, sau đó bắt đầu tỉnh tề cân nhắc, không bao lâu mặt hiện lên ý cười thành công.

Tiểu nha hoàn dẫn nàng một đường đi đến chỗ ở Tây Bình Hầu phu nhân, đi dọc theo đường đá nhỏ mất mấy ly trà, đột nhiên buồn đi vệ sinh, liền dẫn nàng ở chỗ này chờ. Mục Lan Yên nhàm chán, đột nhiên nhìn thấy một chỗ vườn ghi Tịch Liên Uyển, phong cảnh bên trong uyển vô cùng tốt, giống như là bị cái gì hấp dẫn nhắc chân liền đi vào cổng vòm có hoa nhỏ buông xuống, một đường đánh giá hoa hoa cỏ cỏ, chỗ ở tốt như vậy không biết là để cho ai?

Yên lặng vắng vẻ ngay cả hạ nhân cũng không gặp, đám hoa vây quanh, cũng rất khác biệt. Nàng đẩy cửa phòng, gặp bên trong lịch sự lại tao nhã, giống như khuê phòng của tiểu thư trong phủ, bức rèm thủy tinh buông xuống, bàn bên trong rèm đặt một chậu nước ở giữa trồng nụ hoa sung đang chờ nở, xa xa giấy trên cửa sổ đục đưa, dưới cửa sổ trên bàn bằng gỗ lê sơn màu đặt một cây đàn cô, bên cạnh chính là một quyển cẩm phổ, nàng đi qua, mở cẩm phổ ra, nhất thời cảm thấy cẩm phổ này khó mà thấy được, liền ngồi xuống thử đàn một khúc, tiếng đàn du dương, giai điệu uyển chuyển, hợp với không khí xung quanh trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhưng có vài phần hàm xúc cùng ý cảnh.

“Cô nương...”

Nàng vừa mới quay đầu lại, liền nhìn thấy mấy nha hoàn đứng sau nữ trung niên bưng mấy cái khay, từng cái khay đều đặt đồ vật tinh xảo, đầu tiên là một bộ y phục áo dài màu bạc lụa mỏng cùng váy màu xanh ngọc thêu hồ điệp, bên trên đặt một đôi giày màu đỏ thêu mặt nước mây bay dao động, khay thứ hai bên trong đặt một cây trâm hình hoa nhài cùng một đôi khuyên tai bạch ngọc, khay thứ ba bên trong đặt một ít son nước, Mục Lan Yên ở trong phủ sợ thất lễ, nhanh chóng cúi thấp đầu, im lặng không lên tiếng, giống như là bị kinh hách, hiện tại vô góc áo, thực sự là hối hận làm loạn đụng đồ vật này nọ.

Tịch Liên Uyển là lão phu nhân chuẩn bị cho Triệu Văn Hi đã mất tích, lão phu nhân tổng không muốn tin tưởng đứa bé kia đã muốn đi, thời điểm làm Triệu Văn Uyên chọn lựa sân, cũng giúp Triệu Văn Hi chọn, chỉ nói khi đứa bé kia trở lại không có sân thì làm như thế nào, nguyên bản nơi này liền không có người lui tới, chỉ có hai người nha hoàn ở trong này quét phòng ở, dù loại hoa cỏ, trồng coi sân này, chỉ là xảy ra việc ấy, cũng chính là Triệu Văn Hi đi một đoạn thời gian, lão phu nhân liền vô cùng tường niệm, cũng rất là tự trách, Triệu Văn Hi là hy vọng duy nhất của chi thứ hai, nàng thường thường sai Dương ma ma mang mộ ít quần áo trang sức lại đây, hàng năm như thế, kia từ quần áo có từ nhỏ tới lớn, vẫn đổi đến hiện tại quần áo của cô nương, trang sức cũng đổi từ dây buộc tóc ngọc trai thành trâm cài. (đọc đến đây ta vô cùng ức chế, lão phu nhân đã chuẩn bị sân cho Triệu Văn Hi như thế này rồi mà ở chương 1 hay 2 Uyên tỷ có nhắc đến là Triệu Văn Hi muốn vào ở trong Trúc Tương Phi Uyển nhưng nguyên chủ không chịu nên bị đuổi đến trong viện hoang vắng. Ta bạo phép nghĩ có thể là do Triệu Văn Hi cố tình làm như vậy để hại nguyên chủ không biết chừng.)

“Quá giống..” Dương ma ma trở mắt nhìn khuôn mặt này không thể tin, kinh ngạc rất nhanh chạy đến cẩn thận nhìn một phen, vừa rồi cô nương này quay lại liếc mắt nhìn một cái liền hoảng hốt, bộ dáng kia nhìn cực kì giống Nhị gia đã chết trận ở sa trường “Cô nương ở trong uyển nào, như thế nào lại tới đây?”

Mục Lan Yên cẩn thận trả lời “Tiểu nữ họ Mục, tên Lan Yên, được biểu thiếu gia cứu, đang ở tạm trong phòng khách nữ quyền. Hầu gia phu nhân thỉnh tiểu nữ đi qua, nhất thời nha hoàn dẫn đường rồi đi, mới có thể đi tới nơi này, không biết xúc phạm trong phủ?”

Dương ma ma vừa nghe là phòng khách nữ quyền lập tức liền hiểu được, thấy nàng nói chuyện chân thành ôn nhu như là tiểu thư thế gia có đọc sách, lại rất giống Nhị gia, liền tồn tại phần hảo cảm, khách khí nói “Cô nương chớ sợ, ta là Dương ma ma bên trong uyển lão phu nhân, mà uyển này là của Nhị tiểu thư, ta đến thu thập một phen.”

“Cô nương, ngài ở trong này à, làm cho ta tìm mãi, ta một đường hỏi những người này, cũng không tìm thấy ngài, sao ngài lại đến nơi này. Nếu cô nương mà chạy loạn, ta cũng không muốn lại phí công mà tìm.” Nha hoàn kia tựa hồ mang theo chút tức giận, thái độ không quá khách khí.

Mục Lan Yên vội vàng xin lỗi, vẻ mặt hiện vài phần co quắp “Đều tại ta nhất thời lạc đường, lại thấy uyển này bố trí lịch sự tao nhã, liền vào đi dạo một chút, làm cho người phải tìm.”

“Cô nương vui vẻ chơi, nhưng làm cho tôi mệt chết rồi, tay chân đều nhanh chắt đứt.” Nha hoàn này là người Hầu phủ, chưa từng gặp qua Dương ma ma, nhìn Dương ma ma bình thường, răn dạy người cũng không có chú ý.

Mục Lan Yên cúi thấp đầu càng sâu, không lên tiếng.

Dương ma ma nhìn không được, sắc mặt nghiêm túc, “Nha hoàn miệng lưỡi lợi hại, đại cô cô sai người dẫn đường cho cô nương, người chưa có tận tâm, ngược lại đối cô nương nói lời hại, Mục cô nương ở trong phủ chúng ta, chính là khách Quốc Công phủ, ta Dương ma ma cũng không dám đối khách trách mắng nặng nề, người là gan đủ lớn.”

Nha hoàn kia vừa nghe tự xưng là Dương ma ma, cẩn thận nhìn quần áo đáng vẻ kia, liền hiểu được đích thị là vị Dương ma ma bên người lão phu nhân, nhanh chóng thay đổi thái độ, âm thầm căm tức “Ta cũng là sợ sai lầm, mới có thể có thái độ không tốt, cô nương trách móc mới đúng.”

“Không ngại.” Mục Lan Yên liếc mắt nhìn Dương ma ma một cái, tràn đầy cảm kích, nhưng trong lòng nổi lên tâm tư khác, nàng nhớ rõ Dương ma ma khi gặp nàng đã nói gì đó? Nàng giống Nhị gia trong phủ.

Đến trong phủ mấy ngày, nàng đã muốn cố tình tìm hiểu hoàn cảnh gia đình Quốc Công phủ, cũng hiểu biết chuyện tình của chi thứ hai, cũng không phải lần đầu tiên nghe người khác nói nàng giống Nhị gia, khi đó một cái ma ma thu dọn phòng cho khách cũng phát ra tiếng than sợ hãi như vậy, Mục Lan Yên dám khẳng định, ông trời quả nhiên khắp nơi chiếu cố nàng, con người đen như mực hiện lên một tia ý cười tính kẻ, lại nhìn đến trên người nha hoàn vừa rồi hung hăng đối nàng, vẻ mặt dần dần trở nên lạnh nhạt.

Mục Lan Yên theo nha hoàn đi, Dương ma ma phân phó nha hoàn ở trong này thu thập, liền vội vàng vàng trở về Minh Như Uyển, vừa thấy lão phu nhân liền cười nói “Lão phu nhân ngài đoán xem vừa rồi ta vừa gặp ai?”

“Gặp một vị cô nương, thế nhưng có thể đàn ra thanh âm cảm phổ.”

Lão phu nhân đã có một chút hứng thú “Điệu nhạc kia chỉ có thể con dâu thứ hai có thể đàn ra, thế nhưng còn có cô nương đối âm luật có tài nghệ như thế?”

“Cũng không phải như vậy, còn có càn tỉnh tế, cô nương kia không chỉ có thể đàn ra âm thanh, mà ngay cả diện mạo cũng cực kì giống Nhị gia.”

Tay lão phu nhân nắm chén dừng một chút “Nàng là người nơi nào, mau gọi nàng đến để cho ta xem.”

“Đã muốn được đại cô cô thỉnh đi. Ta đây sẽ đi thỉnh nàng.”

Lão phu nhân khoát tay chặn lại, nhìn liền đứng dậy “Không được, vẫn là ta tự mình đi coi một chút.” Nói xong liền đứng lên.

Thời điểm lão phu nhân đi đến chỗ ở của Tây Bình Hầu phu nhân, Mục Lan Yên đang được Tây Bình Hầu phu nhân lôi kéo cánh tay đánh giá, cũng giống như những người khác, vẻ mặt không thể tin, chậm rãi thành kinh ngạc, lầm bầm nói “Tại sao lại giống nhau như vậy.”

Cô nương trước mặt cúi đầu, Tây Bình Hầu phu nhân nhìn thấy lão phu nhân, tâm tình kích động, “Mẫu thân, ngài mau nhìn Mục cô nương, thực sự cực kì giống Nhị ca.”

Dương ma ma nâng lão phu nhân ngồi trên nhuyễn tháp, lão phu nhân kéo Mục Lan Yên đến trước mặt, tỉ mỉ nhìn từ trên xuống dưới một lần, lão phu nhân đột nhiên ghen ngào lên tiếng “Cô nương bao nhiêu tuổi?”

Mục Lan Yên trả lời “Tiểu nữ năm nay mười ba.”

Lão phu nhân nghe vậy, trong mắt xẹt qua một tia đau lòng, cùng đứa nhỏ của Nhị gia cùng tuổi, nếu là không xảy ra việc kia, bộ dáng cũng là như vậy... Nhìn như vậy, càng xem trong lòng càng chua xót. “Đứa nhỏ, nhà người ở đâu, trong nhà còn có người không?”

Mục Lan Yên nghe câu hỏi này xúc động đỏ hốc mắt, làm như liên tiếp mấy ngày bị ủy khuất được lão phu nhân từ ái nhìn chăm chăm trút hết ra nói,

giàng lại một con đường nhấp nhô, là nữ nhi thương nhân gia đình sa sút, gia sản bị kẻ ác chiếm đoạt, còn muốn buộc nàng lập gia đình, nàng suốt đêm chạy đến kinh thành tìm người thân, lại không nghĩ tới vị kia đã sớm đi, hiện giờ thành cô nhi không chỗ nương thân, không biết nên đi nơi nào.

Quả thật là khuôn mặt đứa nhỏ khóc hoa lệ đầm mưa ở trước mắt dâm đầu tâm lão phu nhân, tóm lại là khiến lão phu nhân một trận đau lòng “Hài tử đáng thương a...” Nói xong liền ôm nàng nhẹ nhàng vỗ sau lưng nàng một chút trấn an, trong miệng đọc nhớ kĩ, nhớ kĩ Mục Lan Yên vẫn là người khác, cũng chỉ có lão phu nhân tự mình biết.

Tây Bình Hầu phu nhân sợ lão phu nhân quá mức thương tâm, vội vàng xen miệng nhắc nhở nói “Mẫu thân, đây là Mục cô nương.”

Mục Lan Yên cảm thấy lão phu nhân đối với mình không bình thường, lại cũng không dám kêu với lão nhân gia là nàng rất là khổ sở, thoáng lui ra một chút, con người nhiễm nước mắt nhìn chăm chăm lão phu nhân “Mục Lan Yên được Hạ công tử cùng Đại tiểu thư cứu giúp, ở trong Định Quốc Công phủ được quan tâm rất nhiều, bệnh cũng tốt rất nhiều, lão phu nhân không cần vì ta khổ sở, mấy ngày nay là những ngày Mục Lan Yên may mắn nhất.”

Dứt lời, khóe miệng hiện lên một độ cong, lộ ra ý cười vài phần chân thành, bộ dạng dễ dàng thỏa mãn như vậy, đem lão phu nhân nhìn lại thấy nàng sống không dễ dàng, “Nhìn thân hình gầy yếu này, Dương ma ma, giữa trưa ở chỗ này mở tiệc, sai đầu bếp làm nhiều món tẩm bổ thân mình”

“Lão phu nhân vạn phần không cần vì ta phiền toái...” Mục Lan Yên sợ hãi, vội vàng mở miệng.

“Mọi người là muốn ăn cơm, có cái gì phiền toái, cô nương cứ tùy theo ta, đừng cùng lão bà tử ta khách khí.” Lão phu nhân trấn an nàng nói.

Trong mắt Mục Lan Yên nước mắt lấp lánh, tràn đầy cảm động, nghẹn ngào chậm rãi nói “Tổ mẫu ta cũng như vậy thương yêu ta...Mới trước đây có cái gì ăn ngon cũng nhanh cho ta, đặc biệt thích nghe ta đánh đàn, muốn nhìn ta xuất giá lại không thể chờ đến ngày đó.”

Lão phu nhân trong lòng bị cảm động, nhìn nàng như nhìn xuyên qua nàng nhìn đến người nào đó.

“Ở Định Quốc Công phủ làm phiền nhiều ngày, vẫn chưa có cơ hội cảm tạ lão phu nhân, sáng mai...ta muốn đi, hôm nay có cơ hội thật sự quá tốt, vừa vặn ta có thể làm vài điểm tâm Giang Nam, lão phu nhân có cái gì thích ăn ta sẽ đi làm, cũng cố gắng tâm ý một phen.”

“..Đi?” lão phu nhân lúc này phục hồi tinh thần, lúc này bật thốt ra “Sẽ không lưu lại.”

“Mẫu thân” Tây Bình Hầu phu nhân có chút kinh ngạc nhìn lão phu nhân, người sau ngừng một lát, liền làm quyết định mở miệng nói “Vì nha đầu kia hợp ta, ta thích, nghĩ muốn lưu lại bên người, cô nương có bằng lòng bồi theo giúp ta lão bà tử này.”

Mục Lan Yên trên mặt không nhìn được vui vẻ, lập tức kìm chế vài phần, có chút nở miệng co quắp mở miệng “Tự nhiên là nguyện ý, lão phu nhân không chê Mục Lan Yên là vinh hạnh của ta, chính là...”

“Kia cũng không có việc gì, chuyện này cứ quyết định như vậy đi.” Lão phu nhân đánh gãy nói, nhìn Mục Lan Yên ánh mắt càng phát ra từ ái.

Tây Bình Hầu phu nhân ngăn người, cũng chưa nói gì phản đối, cô nương này đích thực là khiến người ta đau lòng, lão phu nhân nếu thích, ở hồi lâu cũng không sao. Chính là lại liếc mắt nhìn hai người ở chung, giống như một đôi bà cháu, nhũn nhũn, đối với việc này phát triển quá nhanh có chút không phản ứng kịp.

Bất quá thôi, quan trọng lão phu nhân cao hứng là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Chương 31.2

Núi như được che phủ, nước chảy róc rách trong hồ sen.

Bút mực hạ xuống, trên bàn gỗ một bức tranh mỹ nhân mới hoàn thành, nam tử trung niên toàn thân y phục màu xanh vải thêu hoa văn nghiêng, nhẹ nhàng vuốt râu dưới cằm, có chút vừa lòng nhìn tác phẩm mới của mình.

Theo Từ thị một thân váy gấm xanh đi vào đến trước bàn gỗ, trong tay bung một mâm nhỏ, để hai chén canh, vào cửa liền để trên bàn, ánh mắt thoáng nhìn, nhìn người trong bức họa nhất thời bùng nổ.

“Ta còn nói người sáng sớm liền ở trong phòng làm cái gì, nguyên lai là vẽ tranh tiểu hồ ly tinh, liền không có nhìn thấy, lúc này là nhớ nhung. Kia Mục cô nương có mấy tuổi có thể làm nữ nhân của người, người cái lão già không xấu hổ, còn có biết xấu hổ hay không!” Từ thị đối với nơi này cổ sống cổ chết giữ lấy, hận không thể có một chút manh mối liền bóp nát, vừa vặn bày ra trước mắt, lập tức liền tức giận, đối với Triệu Hoành Minh gầm lên.

Triệu Hoành Minh vừa muốn kêu nàng đến xem, mặt đã bị văng đầy nước miếng, theo bản năng lau mặt một phen, mặt đầy bất đắc dĩ nói “Ồ ào cái gì, gọi người đến chế giễu. Người lại đây cẩn thận nhìn một chút, cô nương này có phải hay không có bóng dáng của Nhị ca Nhị tẩu, theo ta thấy, đứa bé

của Nhị ca nếu không xảy ra chuyện, phỏng chừng cũng lớn như vậy.”

Từ thị nghe vậy sững sốt, hai mắt lại nhìn vài lần, người sau bình tĩnh mà nhìn nàng, vốn là không tồn tại cái gì tâm tư xấu xa, chính là yêu thích cái đẹp thôi. Từ thị thu lại con tức, theo hướng đến bức tranh nhìn lại, nghĩ đến hôm qua sự việc kia vừa ra, nhìn không được mang một tia kinh thường “Cũng chính là sinh ra có bộ dáng tốt, được lão phu nhân coi trọng, cũng không biết là nơi nào đi ra, Văn Uyển cũng thực là, người nào cũng mang vào trong phủ, cũng không sợ xảy ra cái gì nhiều loạn.”

Mặc dù nghe thân thể Mục Lan Yên, kia một chút đồng tình vừa nhìn thấy bức tranh liền sớm không còn, nhất là hôm nay thời điểm thỉnh an gặp người nọ bên người lão phu nhân, bản thân gần như là lạnh nhạt, so sánh với lão phu nhân cực kì thích người nọ, Từ thị là không thể nào mà thích được, liên quan đối với Văn Uyển là kín đáo phê bình.

Đại khái là cảm thấy Từ thị nói không đúng lời muốn nghe, Triệu Hoành Minh nhíu mày, lại cũng không muốn cùng nàng cãi cọ, sợ người này như trước lòng dạ hẹp hòi, đơn giản đem bức họa thu lại để một bên, chờ thời điểm không người mang ra thưởng thức.

“Mới vừa rồi dùng qua cơm, này nọ là cái gì?” Triệu Hoành Minh nhìn khay, bên trong khay gì đó, nói dòi đi.

Nhắc tới này, Từ thị thu lại tác phong vừa nãy, dẫn theo mấy phần uyển chuyển “Lần trước Đại ca (là đại ca của Từ thị) đi Tây Sơn, nghe nói vùng đấy nữ nhân đều đặc biệt có năng lực sinh con, hơn nữa sinh ra bé trai chiếm đa số, chính là dùng thuốc này, ta liền nhờ Đại ca mang đến đây, người cùng ta cùng uống.”

Triệu Hoành Minh thần sắc trên mặt thay đổi, người hơi hơi ngửa ra sau “Người như thế này không phải hồ nháo sao, lần trước mới làm khổ thân mình thiếu chút nữa mất đi nửa cái mạng, sao lại cứ chơi đùa. Có duyên cuối cùng sẽ có, vô duyên cũng không thể cưỡng cầu, người như thế nào còn nhìn không ra!”

“Người cũng không phải ta, ta gả cho người hơn mười năm, vẫn không có sinh ra cái gì, người cũng biết ta lưng đeo bao nhiêu áp lực, thời điểm cấp lão phu nhân thỉnh an lưng và thắt lưng đều không thể đứng thẳng. Đúng, người là không chê ta, nhưng người đó có hay không nghe thấy người ta sau lưng nói ta như thế nào, người nói ta sống thoải mái sao!” Từ thị bị hấn quát lớn, cũng là ủy khuất, nói xong lấy khăn tay lau nước mắt, việc này đã thành một khối tâm bệnh, trừ phi lại có đứa nhỏ, nếu không đời này đều không tốt.

Triệu Hoành Minh bị nàng khóc như vậy, thái dương từng trận phát đau, tay khoắc lên vai nàng trấn an hai cái, thở dài nói “Đúng vậy, chúng ta không có duyên với đứa nhỏ, gầy vò như thế này cũng chưa chắc có, tội gì là phá hủy thân mình, hiện giờ như vậy thanh thanh nhân nhân cũng không phải không tốt.”

“Không tốt!” Từ thị nghe vậy hất tay hấn ra, mở to một đôi ánh mắt đỏ bừng trừng hấn nói “Đại phòng số người thịnh vượng, chi thứ hai sớm không còn, danh hào Định Quốc Công không công rơi vào trên đầu bọn họ, ta không cam lòng, nếu như đứa nhỏ của ta còn sống, không chừng so với Triệu Nguyên Lễ còn giỏi hơn, tam phòng chúng ta cũng không phải như vậy xuống dốc!”

“Người... Ờm đẹp tại sao lại nhắc đến chuyện đó.” Triệu Hoành Minh nghĩ đến đứa nhỏ sớm chết non, trong lòng cũng là đau xót.

“Đây là Triệu Văn Uyển lúc nhỏ làm hại, đều là nàng làm hại a...” Từ thị nhắc đến chuyện thương tâm, trong lòng rét lạnh, nước mắt lại không đình chỉ rơi.

Triệu Hoành Minh bắt đầu dĩ. Chuyện năm đó cũng là ngoài ý muốn, thấy nàng lại đi vào ngõ cụt, chỉ phải kiên nhẫn khuyên, trong lòng không khỏi có chút chán nản.

Từ thị khóc một trận, gặp người bên cạnh không có phản ứng, cũng liền dần dần ngừng lại âm thanh, thoáng nhìn người nọ bộ dáng hờn đã bay đi nơi nào trong lòng nhất thời buồn phiền, âm thầm cắn răng, trước mắt nàng là không có năng lực gì, chỉ một lòng chờ đợi có người xuất hiện, làm cho Triệu Văn Uyển đánh ngã thật lớn!

Chính là Từ thị lúc này còn không biết, vị nữ tử mà nàng gặp mặt, đúng là một lòng cầu khẩn ông trời xuất hiện người kia, Định Quốc Công phủ mấy ngày bình tĩnh, lại duy trì không được mấy ngày.

*****

Trên bàn gỗ đen bày ra không ít dụng cụ, bên cạnh đặt hộp gỗ hình dáng lớn nhỏ khác nhau, loại gỗ nhìn có chút mấy năm, nhưng hòm bốn góc đều được khắc hoa văn màu vàng bên rìa hoa văn sinh động rực rỡ, xung quanh rải rác không ít hộp nhỏ tinh tế, màu sắc không đồng nhất.

Triệu Văn Huyền một thân áo ngoài màu xanh thêu hoa lan hoa mai, thanh nhã tú lệ, đầu cầm một cây trầm bạch ngọc có chuông nhỏ, một cái cúi đầu vang lên âm thanh leng keng rung động, thật là dễ nghe, lúc này chính là cẩn thận nhìn lư hương trắng men màu trắng ngọc trong tay, nhét một đoạn hương liệu vào lỗ nhỏ.

Trầm Hương vừa muốn mở miệng, khiến cho nàng thở dài một tiếng, im lặng lập tức chờ ở một bên. Chờ động tác trong tay nàng xong, Triệu Văn Huyền đứng thẳng dậy, liếc Trầm Hương hai tay trống trơn nói “Thiên hương ta muốn đâu?”

“Thưa Tam tiểu thư, nô tỳ đi khó phòng một chuyến, đều nói là cấp đưa tây sương phòng chỗ Mục cô nương, nói là dùng dưỡng bệnh.” Trầm Hương lập tức trả lời.

Triệu Văn Huyền lập tức nhíu mi “Ta cần điều hương, thường xuyên muốn dùng đến hương liệu, bên trong khó phòng cũng nên chuẩn bị mới đúng, hòm

nay người làm nhiệm vụ là người nào?”

“Đúng là Hoàng quân sự, luôn luôn thích lái theo chiều gió, được một chút tiếng gió, liền vội vàng đi lấy lòng, lão phu nhân không để lại, liền tất cả đều cấp Mục cô nương.”

“Vô liêm sỉ, không ngờ ta như thế đều không trọng yếu bằng một cái người ngoài!” Triệu Văn Huyền tức giận hất đổ ly trà, thần sắc ẩn chứa ghen tị cùng uất giận. “Lần trước là Triệu Văn Uyên ức hiếp ta, cũng thì thôi, hiện giờ ngay cả nữ tử lai lịch không rõ cũng muốn đè đầu ta sao! Trầm Hương, theo ta đi Tây sương phòng, ta thật muốn nhìn xem là thần tiên nơi nào, đem tổ mẫu ba bốn lần mê hoặc!”

Trầm Hương há mồm mở miệng, vốn định đi khuyên, lại nhìn vấy Triệu Văn Huyền đã đi ra, chỉ phải phản ứng gắt gao đuổi kịp.

Vừa mới tới gần tây sương phòng, liền ngửi thấy mùi thiên hương tràn ngập trong không khí, này càng là chất dẫn cháy con tức của Triệu Văn Huyền, tay mạnh mẽ đẩy cánh cửa

Trong phòng hai chủ tớ dốc lòng làm việc đều bị hoảng sợ, Lục Vân nhìn lên gặp người tới trong lòng liền lộ bộp, vội vàng hành lễ, lúc đầu Mục Lan Yên ngồi ở dưới khung thêu, đứng dậy đón nhận, bày ra thiện ý nói “Văn Huyền cô nương.”

Triệu Văn Huyền chưa để ý tới, lập tức bước vào phòng, chậm rì rì mà nhìn hoàn cảnh xung quanh phòng, nguyên bản chính là sương phòng của khách nhân, hiển nhiên trải qua xử lý, càng có chút giống với khuê phòng tiểu thư, mười phần thanh tú.

Tròng mắt trượt qua một vòng, cuối cùng dừng ở trên người nữ tử nhỏ bé yếu ớt đi theo chính mình, khoe miệng khê cong, gọi lên một độ cong trào phúng “Ồ, Mục cô nương, đây là đem chỗ này làm nhà mình rồi?”

Mục Lan Yên nghe vậy, trên mặt trắng nõn hiện lên một mảng hồng, cắn môi dưới, nhỏ giọng thay chính mình biện hộ nói “Được lão phu nhân không vứt bỏ, chính là ở tạm mấy ngày, đường tốt thân mình liền sẽ rời đi.”

Triệu Văn Huyền nhìn nàng bộ dáng nhu nhược như vậy, hai tai khoanh trước ngực, dù bận cũng ung dung mà nhìn chăm chăm nàng nói “Ta là người không đánh không chửi người, người làm gì bày ra tư thái điềm đạm đáng yêu, không hiểu được, còn tưởng rằng ta khi dễ người đâu.”

“Tam tiểu thư hiểu lầm” Mục Lan Yên làm như sốt ruột giải thích, hợp với ho khan hai tiếng, càng thể hiện đáng thương.

Chỗ này không có người ngoài, Triệu Văn Huyền trên mặt không kiên nhẫn biểu lộ hoàn toàn, cách xa nàng hai bước, sợ này ma ốm đem bệnh lây truyền cho mình.

Lục Vân thấy thế, tiến lên một phen giúp đỡ nữ tử đang lay động, trên mặt có chút lo lắng “Ta đi đem thuốc đến cho cô nương, uống ngay sẽ không sao.”

Dứt lời, liền chuyển hướng ra cửa, không ngờ ở cửa bị Trầm Hương ngăn cản, người sau chắn ở cửa, hiển nhiên là được chủ tử ý bảo.

“Muốn đi tìm viện binh?” Triệu Văn Huyền nhú mày, giọng điệu mang ác ý nói “Hôm nay liền đều ở chỗ này cho ta, không muốn ở lại sao. Người đang ở Triệu phủ, tự nhiên là nghe một chút chỗ này quy củ.”

“Không phải, Tam tiểu thư, Mục cô nương bệnh hoàn toàn chưa tốt, hiệu thuốc thiếu thuốc đã muốn dùng hai ngày, lúc này yếu ớt, phải dùng thuốc.” Lục Vân có lòng hỗ trợ giải thích, tự nhiên là nhìn đến tầm mắt Triệu Văn Huyền lạnh như băng, chậm rãi thu lại thanh âm, hiển nhiên vị chủ tử này đè ép không cần quan tâm người sống chết.

Triệu Văn Huyền hung hăng trừng Lục Vân, vung tay chính là cho một cái tát, ra tiếng răn dạy “Nha hoàn trong phủ cũng sắp thành của người khác, một chút quy củ cũng không biết, Trầm Hương, tiếp tục vả miệng.”

Lục Vân sắc mặt nhất thời trắng bệch.

“Thình thịch.” Chợt nghe đến bên cạnh vang lên thanh âm tiếng động, Lục Vân phụ họa kinh hô, một bóng dáng nhỏ bé yếu ớt mang theo đồ vật hỗn độn cùng đổ trên mặt đất, tiếng vang rơi xuống.

“...” Triệu Văn Huyền bị một màn này ngạc nhiên há hốc mồm, người này như thế nào nói ngắt liền ngắt đâu?

Lục Vân cùng Mục Lan Yên đã nhiều ngày ở chung, người sau đối nàng vô cùng tốt, tích lũy tình cảm, lúc này thừa dịp chủ tớ hai người Triệu Văn Huyền ngây ngốc một lát. Lập tức xông ra ngoài đi mời đại phu.

Liễu Như Uyển, trong phòng chen chúc không ít người, lão phu nhân, Diệp thị, Từ thị, Tây Bình Hầu phu nhân, một nhóm nữ quyến đứng một hàng chiếm một chỗ, trừ bỏ Hạ di nương không mời mà đến vẫn rơi lệ, trong phòng nhất thời không ai nói chuyện.

Triệu Văn Huyền chính là quỳ ở giữa, cúi thấp đầu, vì lão phu nhân lớn tiếng răn dạy, bà vai thường thường co rúm, lúc này chính là bộ dạng đáng thương.

“Cho người học lễ nghi khiêm tốn hiếu thuận, lúc này mới qua bao lâu, cũng đều trả lại cho ma ma? Mục cô nương là khách trong phủ, ma ma có dạy qua người đi trách móc khách nặng nề, nháo tai nạn chết người, càng ngày càng phát ra bộ dáng tiểu thư không hiểu quy củ!” Lão phu nhân đề ly trà phịch một tiếng trên bàn, cả giận nói “Ngày mai người đi am ni cô trên Ly Sơn, ở nơi đó tốt tốt tỉnh lại một chút, có lẽ loại địa phương thanh vắng cô phạt

có thể làm cho người học tốt, chờ nghĩ thông suốt, ta phải người đón người trở về.”

Triệu Văn Huyền đôi mắt đỏ hồng thút tha thút thít đáp, vừa nghe tên “âm ni cô” Ly Sơn, chân liền run lên, sắc mặt thoáng chốc trắng bệch.

Nghe nói địa phương kia từng là hoàng phi của tiên hoàng phạm pháp bị đày ở đấy, vì nữ quyền hoàng gia, dần dần ngẫu nhiên một chút tiểu thư thế gia từng không tuân thủ lễ phép, hoặc mang thai trước, phá hủy trinh tiết, hoặc là nữ quyền giết chồng giết cha lại không thể để lộ, lại muốn che dấu việc xấu trong nhà, liền nói với bên ngoài là các nàng cảm thấy cuộc đời chỉ là hư ảo, mạnh mẽ làm cho các nàng xuống tóc đi tu, cùng thanh đăng cô Phật thế lương làm bạn cả đời.

Đến bây giờ chỗ kia tuy rằng không hề giống trước kia dùng để nghiêm khắc trừng phạt nữ quyền, có thể biến thành nhóm thế gia một nhận thức chung, thì phải là địa phương dùng để quản giáo nữ tử không tốt. Một ít tiểu thư trong phủ có danh vọng dạy mãi không sửa, không chịu trời buốt đi để tỉnh lại, chính là Phật đường trong nhà đã thành bình thường, thật sự quản giáo không được, mới có thể đưa đi loại địa phương này.

Hiện tại trụ trì chùa là Tịnh Ân sư, là người nghiêm khắc, vào trong am thanh danh tiểu thư hoàn toàn bị phá hủy, thứ hai chỗ kia kham khổ cần cố, lựa chọn đồ ăn đều không thể theo ý mình, một ít tiểu thư đi qua, nghe nói ban đêm còn thường thường có thể nghe tiếng khóc của nữ quý cùng bóng trắng phiêu đăng, thực sự sợ hãi, đón trở về, vì tránh lại phải đi loại địa phương đó, đa số thành thật hơn.

“Tổ mẫu, ta biết sai lầm rồi, là ta nhất thời hồ đồ mới có thể làm ra loại việc đã thương người, ta bắt quá chính là muốn giáo huấn nha hoàn, đều là Lục Vân, đều là nha hoàn Lục Vân kia không hiểu quy củ, ta cũng không phải thực sự muốn hại Mục cô nương, ngài liền tha thứ cho ta đi.”

Triệu Văn Huyền khóc tê tâm liệt phế, trên mặt lão phu nhân lộ ra một chút buồn lòng, lại như trước sắc mặt nghiêm túc, vừa nghĩ tới nha đầu Mục Lan Yên kia chết ngắt, khuôn mặt động lòng hé ra trắng bệch đáng sợ, cuối cùng nhớ tới mùa đông tuyết rơi mười năm trước, con thứ hai chết trận sa trường đưa trở về, trong quan tài không khí trầm lạnh khuôn mặt trắng xanh, với nha đầu kia quả mức giống nhau, Triệu lão phu nhân giống như không chịu được loại đã kích này, mặt mũi nhắm lại con người.

Về sau Định Quốc Công phủ liên tiếp bất hạnh, con dâu thứ hai buồn bực không vui, ngay cả mùa đông năm đó cũng không qua được, cuối cùng đi theo Triệu Hoành Viễn, lại không lâu đứa nhỏ Văn Hi bị nhà mẹ đẻ của con dâu thứ hai đón đến ở, trên đường dân lưu lạc chạy nạn, có thể đã muốn... Đã muốn... Tại kia cuộc tán loạn kia đã chết, bằng không như thế nào lâu như vậy không tìm được. Lão phu nhân hơi nghĩ đến hết thảy hô hấp liền bị kim hãm, kiềm chế không được bị thương đau kịch liệt cùng áy náy, là nàng không bảo vệ tốt cháu gái, không bảo vệ tốt huyết mạch duy nhất chi thứ hai.

Hiện giờ Mục Lan Yên xuất hiện giống như đem ngọn lửa sắp tắt đốt lại một lần nữa, lão phu nhân không quan tâm đem sở hữu tâm nguyện chi thứ hai đều gửi gắm trên người Mục Lan Yên, này mặc ai thấy Mục Lan Yên sau đều hiểu được, lão phu nhân vì sao yêu thương một bé gái mồ côi lại lịch không rõ như vậy. Thân thể dĩ nhiên là chọc người đau lòng, nhưng Triệu lão phu nhân lại ở coi là thân cháu gái mà yêu thương, trong phủ đều nghe thấy lời đồn lão phu nhân muốn Triệu Hoành Thịnh đem nhận làm nghĩa nữ, làm cho Mục Lan Yên làm con thừa tự chi thứ hai, danh chính ngôn thuận ở lại trong phủ.

Diệp thị ngồi ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, trên mặt không có nhiều biểu tình, một câu “Con dâu quản giáo không nghiêm, thỉnh mẫu thân trách phạt,” lão phu nhân xua tay làm cho ngồi yên vị trí, nàng liền không nói một câu. Diệp thị quả thật bề ngoài công sức đã làm đủ, tự nhiên là không nói thêm gì nữa, nàng ước gì nữ nhi của tiên nhân Hạ di nương không tốt. Từ thị thích nhất là nhìn loại trường hợp này, cũng không giống Diệp thị che giấu cảm xúc, khoe miệng hơi hơi dương, một bộ đáng kích động xem kịch vui.

Chúng tỷ muội chưa bao giờ gặp tổ mẫu phát lớn như vậy tính tình, Triệu Văn Huyền ngày thường thích dựa vào Triệu Văn Uyển, ở người khác trong mắt, nàng cùng Triệu Văn Uyển quan hệ thân thiết cũng là thân cận, ngay cả đại tỷ Triệu Văn Uyển cũng không chịu đi ra cầu tình, người khác liền không dám lên tiếng, chỉ có Thụy Ca Nhi ở Hạ di nương đẩy một đôi chân đầy thịt đi cầu xin, cuối cùng lão phu nhân sai Dương ma ma kêu vú nuôi đưa hân ôm đi.

Triệu Văn Huyền khóc nhìn về phía Hạ di nương, Hạ di nương nhàu lổm mềm đầy mặt, không hề biện pháp, một phen gãy dựa sau cũng chỉ có thể quỳ trên mặt đất, cầu lão phu nhân xem ở phần Văn Huyền cũng nhận sai không cần đưa nàng đi am ni cô.

Lão phu nhân trong lòng phiền nhất cũng là Hạ di nương, bởi vì xem ở mẫu thân nàng với mình là khăn tay chỉ giao mới đưa nàng cứu ra, dưỡng ở Minh Như Uyển, đối xử như con mình, vốn còn muốn tìm cho nàng một mối hôn sự tốt, nàng thật đúng là không tuân thủ lễ giáo leo lên giường con mình.

Triệu Hoành Thịnh đối với nàng hai bên đều tình nguyện, đối với nàng sùng ái, lão phu nhân không thể không nói, cũng không nguyện ý để ý chuyện này, cũng không từng nghĩ Hạ di nương thành thật như vậy, không chớp mắt đem trong phủ trộm một ít gia sản vụng trộm chuyển đến đệ đệ bên ngoài, dùng bạc Triệu gia nuôi sinh ý nhà đệ đệ mình, năm đó lão phu nhân vốn là muốn lấy việc này xử lý Hạ di nương, cũng chính là năm ấy Hạ di nương có thai Thụy Ca Nhi, việc này cuối cùng tự nhiên là không giải quyết được gì.

Gần đây Hạ di nương càng phát ra can rở, cũng bởi vì sinh ý (việc làm ăn) của đệ đệ bên ngoài, buôn bán có lời không ít của cái, Hạ di nương có chỗ dựa, sức lực cũng đủ rất nhiều, ở trong phủ phát ra không có quy củ, hợp với nuông chiều Triệu Văn Huyền, nhìn một cái dạy thành cái gì, lão phu nhân trong lòng cân nhắc, Thụy Ca Nhi trăm lần không thể để cho Hạ di nương nuôi dạy.

Nếu là Hạ di nương không cầu xin, lão phu nhân còn có một tia buồn lòng, Hạ di nương một cái quỳ xuống, lão phu nhân rất là phiền lòng, lúc này liền lên tiếng “Chuyện này không cần phải cầu tình, nhanh chóng đứng lên, đi thu thập một chút rồi xuất phát, Dương ma ma người đi dặn xa phu ở bên ngoài đợi.” Mới vừa nói xong, Triệu Văn Huyền khóc kém chút nữa ngắt xiu, cũng không giữ hình tượng, nước mắt nước mũi, đi bước một đến trước mặt lão phu nhân, liền tiếp dập đầu nhận sai.

“Lão phu nhân, ngài liền tha thứ Tam tiểu thư thôi, việc này đều là trách ta, là thân mình ta quá yếu mới có thể té xiu, cùng Tam tiểu thư không có nửa phần quan hệ.” Đột nhiên âm thanh suy yếu truyền vào trong phòng, mọi người đầu tiên là nhìn thấy một đôi tay trắng mảnh khảnh vịn trên khung cửa, lập

tức chính là bóng dáng Lục Vân.

Nàng thật cẩn thận nâng Mục Lan Yên đi đến, Mục Lan Yên quần áo trên người đơn bạc, trên vai khoác áo dài, tóc dọc theo bả vai rơi xuống, hiển nhiên là vừa tỉnh lại vội vàng chạy đến trong uyển, cũng không rửa mặt chải đầu, không ai vì điểm ấy mà nói nàng thất lễ, ngược lại một đám là giặt mình, vì nàng rộng lượng mà kính nể.

Đều nói bệnh Tây Thi, bệnh Tây thi đại khái chính là bộ dạng như vậy, nhìn kia tóc dài đen nhánh khuôn mặt tái nhợt không chút huyết sắc, mặc ai nhìn thấy đều tràn đầy đau lòng, đáng người nhỏ bé yếu ớt như vậy, phảng phất một con gió thổi tùy thời có thể ngã xuống.

Mục Lan Yên cố sức quỳ trên mặt đất, thân mình hơi hơi lay động “Cầu lão phu nhân có thể thu hồi lời vừa mới nói, miễn phạt Tam tiểu thư, nếu là phải phạt, người phải phạt chính là ta, khiến cho ta thay Tam tiểu thư đi thôi.” Ánh mắt của nàng trong suốt, thẳng thắn vô tư nhìn Triệu Văn Huyền một cái.

Triệu Văn Huyền thực sự ngoài ý muốn, có người như thế nào ngốc như vậy, bị người khi dễ, còn muốn đến thay người cầu tình, trong lòng khê run, một tia ấy này xẹt qua trong lòng, rất nhanh cảm thấy nàng như thế nào rơi vào hoàn cảnh này, lại có chút hận, trên mặt giống như thay đổi liên tục, không khỏi biến hóa vài phần cảm xúc.

Lão phu nhân trên mặt hiện lên một tia vui mừng, thật là hài tử thiện lương, lập tức trong lòng tràn đầy đau lòng sai Dương ma ma nhanh chóng đem người nâng dậy.

Mục Lan Yên buông xuống mắt không chịu “Lão phu nhân, tiểu nữ có đức hạnh gì mà có thể vào mắt ngài, được ngài yêu thương, đã thấy đủ, không muốn nhìn ngài sinh khí, nếu lão phu nhân không tha thứ Tam tiểu thư, Mục Lan Yên tình nguyện quỳ đến chết ở chỗ này, chỉ hi vọng lão phu nhân ngài đừng nổi giận.” Nói xong chính là một trận ho khan.

Lão phu nhân nghe vậy thở dài, nhìn bộ dáng cố chấp của nàng, liền cũng thuận theo cấp một cái bạc thang “Thôi, hôm nay vì Mục nha đầu cầu tình, ta liền không truy cứu việc này. Nếu ai lại vô duyên vô cớ tìm nha đầu đáng thương này gây chuyện, nhất định sẽ phạt không nhẹ.”

Triệu Văn Huyền vừa nghe lập tức ‘cám ơn tổ mẫu’, lão phu nhân chỉ tiếc rên sất không thành thép lạnh nhạt nói “Về sau ít cùng mẹ đẻ người học những thứ không tốt, đừng cảm tạ lão bà tử ta, cảm tạ Mục nha đầu đi.” Nói xong liền kêu Dương ma ma nâng vào phòng trong.

Triệu Văn Huyền tê liệt ngồi dưới đất, trên lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cuối cùng là tránh một kiếp nạn. Hạ di nương vốn định đi an ủi nữ nhi, Diệp thị nhất thời cảm thấy không được như mong muốn, tâm tư vừa chuyển, liền gọi Hạ di nương muốn nói một ít chuyện quy củ. Tam phòng thấy không còn trò hay, đã sớm rời đi.

Tây Bình Hầu phu nhân đi qua bên cạnh Mục Lan Yên, trong lòng trĩu nặng, cũng vì chuyện hôm nay cảm thấy cô nương này lòng dạ rộng lượng, nghĩ buổi tối gọi người hỏi thăm gia cảnh nhà nàng, gả cho con mình, cũng là một chuyện tốt, thuận đường có thể cho lão phu nhân chân chính an tâm.

Bất quá làm cho dưỡng tốt thân mình rồi nói sau, Tây Bình Hầu phu nhân ý vị thâm trường nhìn thân mình nhu nhược của Mục Lan Yên, người sau cũng nâng lên con người, con người trong suốt hiện lên thông suốt, Tây Bình Hầu phu nhân thân thiết trấn an “Mục cô nương, tốt tốt dưỡng thân mình, mấy ngày nữa ta là cho Tình Viễn đưa cho người một chút đồ bổ thân thể.”

“Tạ phu nhân ưu ái.” Mục Lan Yên cúi đầu cảm tạ, quả thật khi cúi đầu trong mắt, khóe miệng đều cong lên một độ cong nhân nhậ.

Lại ngẩng đầu ánh mắt lặng lẽ dừng ở trên người Triệu Văn Uyên còn ngồi cách đó không xa, nữ tử trên vai rơi xuống vài sợi tóc đen dùng một cây trâm màu đỏ cánh hoa cố định, cảm nghiêng trên tóc đen. Trang điểm phấn mông, đôi mày thanh tú cong như lá liễu, trên mặt thân sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng, mang theo vài phần lười nhác, thân nhiên nhìn, phảng phất như này hết thấy đều không vào được trong mắt nàng, kiêu căng xinh đẹp.

Chính là chiếm một bộ dạng tốt thôi. . .Mục Lan Yên trong lòng nhin không được nhiễm một tia ghen tị, nếu nàng cũng. . .Làm như nghĩ đến cái gì tay trong ông tay áo gắt gao nắm chặt, toát ra vài phần không cam lòng.

Lục vân muốn nâng Mục Lan Yên đứng dậy, Mục Lan Yên lại phân phó nói “Trước đem Tam tiểu thư nâng dậy đi”

“Này..” Lục Vân vẫn là khó xử sợ hãi.

Triệu Văn Huyền cũng là người có lòng tự trọng rất nặng, muôn vàn không cần người khác đồng tình, nhất là người khởi xướng, lập tức cả giận nói “Đừng giả mù mưa sa”

Mục Lan Yên cũng không giận, tự mình tiến lên đỡ “Tam tiểu thư chớ nên hiểu lầm.”

Triệu Văn Huyền vừa tức vừa giận, một phen bỏ ra Mục Lan Yên, Mục Lan Yên không có ổn định thiếu chút nữa ngã sấp xuống, Triệu Văn Huyền cả kinh nghĩ muốn giữ lại đã muộn, tự mình như thế nào xúc động, trong lòng vô cùng bối rối, nhắm mắt không dám nhìn nữa.

Triệu Văn Uyên đột nhiên đứng lên, từ phía sau đỡ Mục Lan Yên một chút, đem nàng nâng tốt, mím môi cười, thân nhiên dò hỏi “Mục cô nương không có việc gì đi?”

Mục Lan Yên con người suy nghĩ lắc đầu, ngược lại hết sức quan tâm Triệu Văn Huyền nói “Tam tiểu thư, người không có chỗ nào bị đập đi?”

Triệu Văn Huyền lại tùy hứng, tâm địa lại cứng rắn, giờ phút này cũng có chút không nhìn được, có chút khó chịu bất an liền rời đi, Triệu Văn Uyên nhìn ‘diễn’ lâu như vậy, rốt cục cũng xem như kết thúc, hít một hơi vô cùng thâm ý chăm chú liếc Mục Lan Yên một cái.

Vừa rồi là nàng hoa mắt sao, rõ ràng nhìn thấy Mục Lan Yên cố ý ngã sắp xuống, bắt quá Triệu Văn Huyền chỉ phất cánh tay một chút, nàng trước kia thường xuyên xem đến loại tiết mục diễn này, diễn viên đối diện sẽ không thực sự muốn đẩy người, toàn bộ dựa vào hành động, chính là diễn trò này nọ thân mình chính là nửa thật nửa giả, Triệu Văn Uyển không dám khẳng định chắc chắn, nếu quả thật Mục Lan Yên diễn xuất, Triệu Văn Uyển liền không thể không bội phục tâm tư trong lòng nàng, như thế cũng liền có vài phần phòng bị.

Triệu Văn Huyền quỹ chân liền tê dại, được Trầm Hương nâng trở về, Triệu Văn Uyển cùng nàng kể vai âm thanh lạnh lùng nói “Thật là ngu xuẩn, muội muội tìm ai phiền toái không tốt, lại cứ tìm nàng.”

Triệu Văn Huyền tức giận thẳng giẫm chân, trên chân lại tê rần.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Chương 32

Sắc trời không rõ, sáu phần sáng bốn phần tối, ngoài phòng nụ hoa trên cây hải đường đang nở một nửa, tuy nói là hải đường không có mùi hương, nhưng cũng đều có một phen mùi hương cây ăn quả nhẹ nhàng khoan khoái, theo hơi lạnh sáng sớm bay vào trong phòng.

Nữ tử một thân trung y màu hồng cánh sen áo ngủ bằng gấm viền tơ vàng, đang ngủ còn thật cau mày, khuôn mặt xinh đẹp vì cau mày chụm lại một chỗ, giống như là bị cái gì tra tấn mệt mỏi.

Còn có hạt mưa bụi thật nhỏ bị gió thổi đến, bị bám vào một trận cảm giác mát lạnh, Bảo Thiên biết tiểu thư nhà mình có thói quen mở cửa khi ngủ, lúc này đang theo bình thường ở phòng bên cạnh, vào phòng trong, nghe trên giường phía sau truyền đến tiếng thở dốc nặng nề, vội vàng quay lại xem, nữ tử trên trán thấm một tầng mồ hôi thật mỏng, làm như thống khổ, hiển nhiên là mơ thấy ác mộng.

“Tiểu thư?” Bảo Thiên nhìn nàng đem môi cắn đến chảy máu, lập tức liền vội vàng đem người gọi tỉnh.

Gọi liên tiếp vào tiếng, Triệu Văn Uyển hình như có cảm giác, bỗng dưng mở mắt, con ngươi đen như mực chứa cảm xúc cuộn cuộn, dùng thật lâu mới dần dần rút ra được, khôi phục trấn tĩnh.

“Bảo Thiên, đi rót một chén nước.” Triệu Văn Uyển giọng nói khàn khàn lên tiếng, nếu là lắng nghe, còn có thể phát hiện bên trong ẩn hàm một tia run rẩy.

Bảo Thiên động tác nhanh nhẹn đi rót nước cho nàng, người sau tiếp nhận sau, lạnh nhạt nói “Được rồi, đi ra ngoài thôi. Có việc ta sẽ gọi người.”

Triệu Văn Uyển chờ người sau khi rời đi, cầm ly trà nhấp một ngụm, con ngươi nặng nề mà nhìn ra xa, tinh thần lại bay đến cảnh tượng trong mộng.

Vì Triệu Văn Hi xuất hiện, cùng với Triệu Văn Uyển trong kịch bản tính cách tìm đường chết, khiến cho nàng trong phủ nhiều ngày khổ sở, lại cứ chính mình không biết thu liễm, Diệp thị, Hạ di nương, Từ thị bỏ đá xuống giếng, Triệu Văn Huyền cố ý vô ý châm ngòi thổi gió, làm Triệu Văn Uyển nguyên bản chỉ số thông minh không cao hấp tấp chạy như điên trên con đường diệt vong.

Nàng mơ thấy chính mình trong đó một cái đoạn ngắn, cuối cùng kết cục táng thân trong đám cháy, Triệu Văn Hi cùng Lục vương gia tình cảm dần dần khác sâu. Hai bên đều có ý kết thân, chỉ chờ bà mỗi chọn ngày, Triệu Văn Uyển biết được sau đó ghen tị oán giận, không biết ai gợi ý, còn muốn chiêu gao nấu thành com.

Lấy tên Triệu Văn Hi mời Lục vương gia, ở tù lâu mở tiệc, Triệu Văn Hi không rõ chân tướng gần đến giờ mới trên đường đi đến, chính mình một mình dự tiệc, mua chuộc được tiểu nhị ở trong rượu hạ “Nhất Tuyến Khiên” lại chuẩn bị sương phòng phân phó người không được quấy rầy, đoán chắc thời điểm Triệu Văn Hi trở lại đón mình, muốn cho nàng đụng phải một màn mình cùng Lục vương gia cùng nhau, liền phá hủy cảm tình giữa hai người, lại làm cho nàng trở thành Lục vương phi.

Nàng nghĩ vô cùng tốt, lại đánh giá thấp Lục vương gia tâm ngoan cùng thủ đoạn hơn người, bầu rượu kia hơn nửa vào trong bụng của nàng, men say mê ly nàng căn bản không chú ý thấy người nọ căn bản một giọt rượu cũng chưa uống, trong tay áo phải ướt đầm dẫu ở phía sau, giúp đỡ nàng vào sương phòng nàng chuẩn bị trước đó.

Lúc sau... Triệu Văn Uyển nghĩ đến hình ảnh về sau, nghe rằng muốn mở miệng, nàng thay thế Triệu Văn Uyển lâu lắm, mặc dù là nhìn, nhưng cũng phảng phất như chính mình trải qua. Ở trên giường, Lục vương gia tuần tú lạnh lùng biến thành thể tử Bình Nam Vương tính cách âm tình bất định, người đó thêm muốn dung mạo Triệu Văn Uyển hồi lâu, được thỏa mãn mong muốn, lại cũng có chút đam mê xấu xa, đó là nổi lên yêu thích sử dụng phương tiện trợ hứng... Triệu Văn Uyển say, lại trúng thuốc, cơ hồ bị giãy vò mất đi nửa cái mạng.

Sau khi thanh tỉnh, đối mặt cũng là Lục vương gia cùng Triệu Văn Hi lên sân khấu một bộ xem trò vui, nàng bị thể tử Bình Nam vương bọc trong chăn ôm vào trong lòng, người nọ thay đổi về mặt độc ác, nhu tình vạn phần mà nói muốn cùng nàng kết hôn lấy nàng làm thể tử, trên người đau xót cơ hồ làm nàng lập tức liền nhảy dựng lên phản bác, lại bị người nọ gắt gao ấn.

Sau đó nàng nghe được người kia nói ‘chúc mừng’

Tới giờ khắc này còn có cái gì không rõ, nàng cản trở con đường Triệu Văn Hi xuất giá, hẳn liền dùng phương pháp tàn nhẫn bức này đối phó chính mình, Thế tử Bình Nam Vương dung mạo cũng coi như tốt, cộng thêm trường công chúa cung chiều, cũng tuyệt đối không nói là không có quyền lợi.

Nàng mất trong sạch, thậm chí rơi vào ma trảo, người kia cũng không xem liếc mắt một cái, ngược lại là Triệu Văn Hi ngón tay bị đứt, đều phải gọi đại phu đến xem xét tỉ mỉ, nàng cả người sợ hãi cùng tức giận phát run, muốn phát cuồng. (đọc mà muốn Uyên tỷ ngược nam chủ thật nhiều)

Ban đầu chỉ cho là kịch bản, nhưng giờ phút này đối với nàng mà nói, đây là thế giới nàng đang sống. Trong tay cứng nhắc cầm ly trà, nước bên trong lắng lư, Triệu Văn Uyên một hơi cạn sạch, cảm giác mát lạnh thấm vào lục phủ ngũ tạng, mỗi hơi giảm bớt.

Triệu Văn Hi...

Cổ Cảnh Hành...

Không thể phủ nhận cảnh trong mơ đối với Triệu Văn Uyên ảnh hưởng sâu sắc, kia cảm xúc tiêu cực ừn ừn kéo tới, làm cho nàng đều có chút đắm chìm vào, phân không rõ thực hay cảnh trong mơ, chỉ cảm thấy kia đau, kia hận, quá mức chân thật, sinh sôi nảy nở hủy diệt hết thảy.

Cảnh trong mơ thỉnh linh xảy ra, giống như gỗ cảnh báo Triệu Văn Uyên, thời gian này đó trôi qua, làm cho nàng thiếu chút nữa đã quên nữ chủ, nếu Triệu Văn Hi xuất hiện....Này hết thảy hay không lại trở lại quỹ đạo ban đầu?

Triệu Văn Uyên chậm rãi lắng đọng xuống dưới dựa vào giường, hồi tưởng lại một màn Triệu Văn Hi được tìm trở về trong kịch bản, Từ thi tam phòng cùng tỷ muội cùng nhau đi trên đường đi dạo gặp Triệu Văn Hi giống Nhị gia, liền đem người dẫn trở về, lão phu nhân xem xét ngực có vết bớt hoa sen, nhận ra là đứa bé Triệu Văn Hi chỉ thứ hai, nhận tổ quy tông, cực kì long trọng, trong phủ trừ Triệu Văn Uyên tất cả đều một mặt vui mừng.

Giống Nhị gia... Triệu Văn Uyên không khỏi nghĩ đến vị kia ở Tây sương phòng, nếu không phải hai ngày nay trong phủ vì nàng gà chó không yên, nàng thiếu chút nữa liền không nhớ rõ người này, tâm tư khẽ nhúc nhích, đã có một phen suy tính.

Vừa qua giờ mao (từ 5h đến 7h sáng), Bảo Thiên bụng com hướng vào phòng, kêu tiểu thư rời giường. Cháo thịt nạc cùng bánh bao bọc trứng vàng óng và ít dưa muối thorn ngào ngọt. Một cái đĩa bánh bao nhân thịt heo cùng hành tây trắng trắng mập mập. Bánh bao nhân thì vỏ ngoài mỏng nhân lớn, bên trong tràn đầy nhân thịt hương vị hòa hợp thập phần ngon miệng, da bên ngoài mỏng manh lại ngon, nước dùng ngấm ở bên trong đều có mùi vị, cắn một miếng nước nóng hôi hổi chảy ròng ra.

Có vật giữ nóng đồ ăn dễ dàng mang theo, Triệu Văn Uyên sau khi tỉnh dậy liền đi theo ứng phó cảm giác chán nản của mình một chút, có khẩu vị, tự nhiên ăn nhiều một chút.

Bảo Thiên thấy nàng đuôi lông mày trong lúc đó giãn ra một chút, trong lòng liền thanh thản nói chuyện, liền tìm đề tài nói “Đại cô cô buổi sáng hôm nay liền phải đi, mới vừa rồi dẫn theo biểu thiếu gia đi trong phòng lão phu nhân từ biệt, phút cuối cùng còn đi một chuyến đến Tây sương phòng.”

Triệu Văn Uyên nghe vậy liền nhíu mày, vừa vặn dùng xong, cầm khăn tay chậm rãi lau khóe miệng “Có thể đem người mang đi?”

Bảo Thiên lắc đầu “Theo cấp bậc lễ nghĩa, tạm thời là không thể đi, bất quá xem ý tứ Đại cô cô tựa hồ đối với vị cô nương kia rất vừa lòng.” Bảo Thiên trong lòng nghĩ chính là rõ ràng biểu thiếu gia đối với tiểu thư mới là ân cần, sao liền rẽ sang vị kia ở Tây sương phòng có quan hệ, không hiểu sao có chút không thoải mái.

“Đại cô cô thời điểm ở lại thường đi qua trong uyển ta, đối với ta chiếu cố rất nhiều, nếu phải đi, ta cũng nên đi ra ngoài đưa tiễn.” Triệu Văn Uyên nghĩ đến phụ nhân dịu dàng kia, chiếu theo nói.

Tuyết Nhạn từ bên ngoài tiến vào, nghe nói như thế, theo trong tủ gỗ lim lấy một kiện áo choàng mỏng “Bên ngoài còn có mưa bụi có chút lạnh, tiểu thư mặc vào cho ấm.” Dứt lời liền cầm ô, đi theo Triệu Văn Uyên cùng đi ra uyển.

Ngoài cửa phủ Định Quốc Công uy nghiêm hùng vĩ, hai chiếc xe ngựa song song mà đứng, đằng sau không ít người hầu, Tây Bình Hầu phu nhân đang cùng Diệp thị nói chuyện, phía sau gã sai vặt đang vội vàng đem đồ vật này nọ chuyển lên xe ngựa.

Hạ Tĩnh Viễn sắp xếp ổn thỏa, đi tới bên cạnh Tây Bình Hầu phu nhân, lên tiếng “Mẫu thân, canh giờ không sai biệt lắm.” Chính là đang nói chuyện, ánh mắt lại hướng cửa nhìn qua, mang theo vài phần chờ đợi chính mình cũng không rõ.

Đám người Tây Bình Hầu phu nhân cùng Diệp thị từ biệt, quay đầu lại vừa vặn thấy bộ dáng này của hắn, khóe miệng nhất thời cong, thừa dịp không có ai cố ý trêu ghẹo nói “Người nếu luyện tiếu như vậy, ta đây đi câu lão phu nhân đem người mang về phủ, như thế nào?”

Hạ Tĩnh Viễn nghe vậy sững sờ, đang nghĩ ngợi đến người nào đó còn chút xoay tròn bất quá nói “Mời biểu muội đến Hầu phủ?”

“Hà?” Tây Bình Hầu phu nhân chợt nghe thấy cũng là sững sờ, liên quan chuyện gì đến nha đầu Văn Uyên? “Người không phải thích Mục cô nương sao, như thế nào lại nói đến biểu muội người?”

“Mẫu thân!” Hạ Tĩnh Viễn khuôn mặt màu lúa mạch đỏ hồng một mảnh, vội nói. “Ta khi nào thì nói ta thích Mục cô nương?!”

“Này..., trong phủ mấy ngày, người như thế nào đối cô nương người ta, tất cả mọi người đều nhìn thấy, không phải cố ý thì là ý tứ như thế nào? Người nếu thực sự thích mẫu thân làm chủ cho người, nhà chúng ta không nhiều quy củ, làm cho nàng làm thiệp thất, mẫu thân vẫn là có thể làm chủ.”

“Đó là biểu muội nhờ ta chiếu cố, cũng không phải là ta gấp gáp, mẫu thân cũng là đừng nghe lời đồn đại không đúng, ta nhưng thật ra không sao cả, làm hại cô nương người ta sẽ không tốt!” Quan hệ đến hạnh phúc tương lai của chính mình, Hạ Tĩnh Viễn lập tức cũng có chút nóng nảy, khẩu khí hơi lớn nói.

Tây Bình Hầu phu nhân bị hấn vừa rồi ý tứ thay đổi có chút sững sờ, vừa rồi hấn thần sắc vừa cẩn thận vừa buồn phiền, lại không có thẹn thùng, thật sự không có phương diện kia ý tứ sao?

Thời điểm đang muốn mở miệng, dư quang nhìn thấy Triệu Văn Uyển theo bên trong cửa lớn đi ra, Tuyết Nhạn đi theo phía sau cầm trên tay hành trang.

Hạ Tĩnh Viễn khẩn cấp dẫn đầu nghênh đón, trên mặt vừa rồi ác liệt chuyển thành mỉm cười “Uyển biểu muội.”

E ngại Tây Bình Hầu phu nhân ở đây, cũng không thể đối với Hạ Tĩnh Viễn giống như ngày thường, chứa ý cười thân nhiên, đáp lại nói “Biểu ca”

Sau đó tới trước mặt Tây Bình Hầu phu nhân, tiếp nhận hành trang trong tay Tuyết Nhạn đưa lên, “Đây là một chút tâm ý của Văn Uyển, không là cái gì quý trọng, chính là một chút bồi bổ thân mình, bên trong kèm theo phương thuốc, nếu là không biết, gọi người điều phối là được.”

Tây Bình Hầu phu nhân tiếp nhận, sau đó đưa cho ma ma mang lên xe ngựa chính mình, cười nói “Uyển nha đầu có tâm, này bên ngoài còn có mửa dâu, cũng đừng đứng như vậy. Khi nào nhớ bác, hãy đến Hầu phủ thăm ta, từ sau khi Mẫn biểu tỷ của người gả đi, ta thật là cảm thấy trống rỗng.”

“Ta sẽ đến, bác.” Triệu Văn Uyển đáp

“Uyển biểu muội, ta...” Hạ Tĩnh Viễn chờ một đoạn nghĩ muốn xen mồm vào nói, cũng thật đã mở miệng lại không biết nói cái gì, nhìn nữ tử dưới ô hoa văn hoa đào làm nổi bật lên khuôn mặt phấn nộn, trong lòng hơi hơi rung động, có chút đui mù không thể dời mắt đi. Nghĩ lại lần này rời đi không biết bao giờ mới gặp lại, từng nhìn qua biểu muội đối với Đại biểu ca bộ dáng làm nũng nịu cùng thân thiết, hơn nữa nàng lại đối chính mình lạnh nhạt cảm thấy khó có thể chịu được, trong lòng không hiểu mà đau xót. (thực ra Uyển tỷ chỉ đối tốt với những người tỷ ấy quan tâm, còn với những người khác thì lạnh nhạt thờ ơ, ^^ ta thích)

Nếu không phải lúc trước chính mình oan uổng lung tung, biểu muội cùng chính mình cũng không phải đến mức như hiện tại. ... Hạ Tĩnh Viễn trong lòng lại than thở, dư quang thoáng nhìn trên cổ tay mảnh khảnh của nữ tử trống rỗng, linh quang vừa động, ở trên người sờ sờ, lấy ra vật cũng không có giải thích mà nhét vào trong tay nàng “Thứ này...Đưa người, coi như là bồi tội!”

Dứt lời chống lại tầm mắt của Tây Bình Hầu phu nhân thúc dục nàng lên xe, chính mình cũng lên xe, rất nhanh rời đi Định Quốc Công phủ, hơi có chút chật vật chạy trốn chết.

Triệu Văn Uyển trong tay sờ vật mượt mà kia, ngáy ngẩn cả người, trên tay thiếu chút nữa run lên.

Thứ này--- không phải là vòng ngọc của Tây Bình Hầu phủ chi truyền cho con dâu sao?

Nàng đây con bướm nhỏ nhỏ vỗ cánh lay động, vỗ thành gió xoáy, thổi lên sóng thần?!(không hiểu lắm)

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 33

Ngoại thành phía tây kinh thành Quỳnh Sơn trong hành cung có suối nước nóng, dựa vào bên cạnh sông, hồ như gương sáng, thích hợp nhất cho người thân thể suy yếu, Định Quốc Công phủ là gia tộc họ ngoại hoàng gia, đức cao vọng trọng, tự nhiên là có tư cách đi. Triệu Văn Uyển liền coi đây là tự nhiên, nói muốn mang Mục cô nương đi suối nước nóng ở Quỳnh Sơn, điều dưỡng thân mình.

Lão thái thái vừa nghe thật là vui mừng khích lệ Uyển nha đầu đúng là hiểu chuyện, cũng nhờ người đi hoàng cung một chuyến hướng thái hậu xin lệnh bài vào hành cung.

Dương ma ma thời điểm hướng Trúc Tương Phi Uyển đưa lệnh bài, còn có ý dựa theo ý tứ lão thái thái dặn Triệu Văn Uyển vài câu, nói là Vĩnh Bình công chúa là công chúa Hoàng thượng sủng ái nhất thân mình không khỏe, Lục vương gia bồi nàng đi hành cung tĩnh dưỡng, nhắc nhở Triệu Văn Uyển thu lại tính tình ương bướng, nhất thiết không thể va chạm Vương gia cùng Công chúa. Dương ma ma vừa quan sát vẻ mặt Triệu đại tiểu thư, vừa đắn đo, lời nói uyển chuyển, kỳ thật nói thẳng một chút tổng kết chính là “Tiểu thư cho dù ái mộ Lục vương gia đi nữa, cũng cố vì thể diện Quốc Công phủ giống nữ nhân trong nhà rụt rè một chút, không thể lên đi hẹn hò Vương gia.”

Triệu Văn Uyển thực sự dở khóc dở cười, vì lấy được lệnh bài phải liên tục lên tiếng trả lời, lại cứ không biết là như vậy quá mức khác thường, dù sao mọi người đều biết nguyên chủ Triệu Văn Uyển là lưu luyến si mê Lục vương gia, chờ Dương ma ma đưa lệnh bài quay người rời đi, liền lộ ra biểu tình ghét bỏ, ngón tay mảnh khảnh vô lực xoa cái trán, lông mày như liễu nhíu lại.

Nàng biết chỗ hành cung này là bởi vì liên quan Triệu Văn Hi, người đó sau khi được nhận thức quay về, thân mình gầy yếu, lão phu nhân liền sai người hộ tống nàng đi hành cung tĩnh dưỡng thân mình, lần này nàng bắt quá là mượn dùng, lại không nghĩ rằng đi ra cái Lục vương gia...

Tất cả mọi người phỏng đoán nàng là vì biết được tin tức Lục vương gia đi hành cung trên Quỳnh Sơn, mặt dày mày dạn đi cầu lão thái thái muốn đi suối nước nóng, còn lấy Mục cô nương làm ngưi trang, tràn đầy tâm cơ.

Kỳ thật Triệu Văn Uyển còn rất là hối hận, quả thật trước đó nên hỏi thăm một chút, nếu là Cố Cảnh Hành muốn đi. Nàng là kiên quyết đi ra khỏi việc lộn xộn này, nhưng thời gian không đợi người, lần này đi suối nước nóng mục đích chính là muốn mang Mục Lan Yên ra phủ, tạm thời chặt đứt người khác muốn tìm tòi nghiên cứu thân phận Mục Lan Yên.

Mấy ngày trước đây, Tuyết Nhạn nghe tỷ muội trong Minh Như Uyển nói trước đây lão thái thái đã muốn sai người âm thầm hỏi thăm thân thể quê quán của Mục Lan Yên cũng làm cho người ta đi chỗ khác tìm bà đỡ đẻ Triệu Văn Hi năm đó, hoài nghi Mục Lan Yên chính là đứa bé đã thất lạc nhiều năm của chi thứ hai, bằng không như thế nào cùng Nhị gia giống nhau, chỉ là sợ đường đột, dù sao nhìn nha đầu kia đối với người thân tình cảm sâu đậm, nếu thật là Nhị nha đầu, cha mẹ nuôi mất, cha mẹ ruột cũng mất, đã kích này đối với ai đều không nhỏ.

Mà thân mình nha đầu kia quá yếu, không thể lại bị kích thích, lão thái thái cũng giống vậy, chịu không nổi đã kích, lại sợ phán đoán sai, trước lưu lại người, chậm rãi hỏi thăm, nếu là thật, dưỡng thân thể tốt lắm lại nhận thức cũng không muộn.

Huống hồ quan trọng là lão thái thái còn chưa có chứng cứ, Triệu Văn Hi sinh ra ở ngực có vết bớt đỏ hình hoa sen, vốn là muốn cho Dương ma ma tìm cái có thích hợp dò xét tìm tòi vết bớt kia, lại không nghĩ trường nữ bảo bối của nàng đột nhiên muốn mang Mục nha đầu đi suối nước nóng, việc này liên trì hoãn.

Lão thái thái cũng không nóng nảy, vậy chờ người phái đi hỏi thăm trở về lại xác nhận, lão thái thái tâm tư kín đáo chu toàn, lo lắng trong nhà có người không muốn cho Nhị nha đầu trở về, sợ hiện tại liền nhận thức, làm cho người dụng tâm kín đáo lợi dụng, ngược lại hại đứa bé.

Triệu Văn Uyển vốn cũng là buồn bực, Mục Lan Yên giống Triệu Hoành Viễn như thế, lại cùng tuổi Triệu Văn Hi bị thất lạc, nhiều trùng hợp như vậy, theo tình hình thực tế trong kịch bản, ngay cả Tam phong Tử thị là loại đầu óc đơn giản cũng hoài nghi một chút, như thế nào sẽ không có người nhắc tới chuyện này đâu? Sau nàng lại hỏi lộ chút bạc, mới biết lão thái thái đề việc này xuống, không làm cho mọi người nơi nơi nói lung tung, miễn làm cho Mục cô nương miên man suy nghĩ, cảm xúc không ổn, bệnh lại thêm nặng.

Quả nhiên, Tam phòng đã sớm đi qua chỗ lão thái thái nói mong muốn Nhị nha đầu tìm trở về, Triệu Văn Uyển biết rõ tâm tư Tam phòng, khi đó nghe người ta bẩm báo cũng chỉ biết cười cười. Chỗ Diệp thị tựa hồ không có động tĩnh, Triệu ma ma vẫn còn bị phạt, Diệp thị nhiều năm được Triệu ma ma giúp đỡ, cũng không giống như trước kín đáo, nhưng lại làm cho Triệu Văn Uyển tìm hiểu được, Diệp thị bất động thanh sắc làm cho người đi tìm bà từ năm đó đi theo chiếu cố Triệu Văn Hi, trong phủ nhìn như sóng êm biển lặng, kỳ thật là sóng ngầm mãnh liệt, khó trách tổ mẫu phải chặt chẽ nắm trong tay.

Nhưng hôm nay, Triệu Văn Uyển cũng không khỏi xen vào một bước, thời điểm tìm Triệu Văn Hi trở về so với tình tiết trong kịch bản đã sớm cải biến, nhưng nàng tổng có một loại dự cảm xấu, mặc kệ quá trình như thế nào xảy ra, tựa hồ Triệu Văn Hi xuất hiện nhận tổ tiên là ngăn cản không được.

Đầu thu hơi lạnh, trên xe ngựa trải đệm giường thật dày, hai vị cô nương đều đội nón che mặt ra phủ, tiểu thư khuê các khi ra cửa không thể lộ khuôn mặt. Người đánh xe ngựa vừa thấy các cô nương đi ra, liền để ghế nhỏ cho hai vị cô nương giẫm lên, Lục Vân cùng Bảo Thiên phân biệt hầu hạ tốt chủ tử nhà mình, mỗi người một bên ngồi ở trên đệm giường, chỗ trống giữa xe ngựa để một cái bàn nhỏ điêu khắc hoa mai, một ít đĩa điểm tâm cùng hoa quả.

Lục Vân có chút lo lắng liếc nhìn Triệu Văn Uyển một cái, lại kề gần Mục Lan Yên nhỏ giọng nói thứ gì. ‘Uy danh’ Đại tiểu thư bên ngoài lan xa, chỉ sợ Mục cô nương thân thể suy yếu bị Đại tiểu thư ức hiếp, nhưng nàng bắt quá là một tiểu nha hoàn, thực sự bất lực, chỉ có thể nhắc nhở đôi lời thôi, tâm tư của nàng lại làm cho Bảo Thiên nhìn thấy rõ ràng, nhất thời cảm thấy được có chút tức giận, một phen tóm Lục Vân đi ra ngoài, tiểu thư nhà bọn họ trên chộc ai, rõ ràng là có ý tốt muốn dẫn nàng đi suối nước nóng, còn muốn bị người ta đề phòng.

Hai cái nha hoàn hầu hạ theo trong xe ngựa đi ra, đi vào xe ngựa phía sau, trước sau hai bên hộ vệ đi theo, Triệu Văn Uyển ngồi một bên xe ngựa, Mục Lan Yên bỏ xuống nón che, cười nhợt nhạt, lời nói mềm mại “Triệu tiểu thư”

Triệu Văn Uyển thân nhiên “Ân” một tiếng, ánh mắt nhìn theo đi qua, đã thấy Mục Lan Yên tháo xuống nón che trang phục tỉ mỉ, váy xếp li, áo trong vải Tô Châu rực rỡ, tóc đen nhánh chải kiểu phù dung kế, đầu cắm trâm cài tóc màu sắc trong suốt như nước, hai sợi tóc đen ở tóc mái rũ xuống, giống như trắng như mây, nhẹ nhàng phiêu dật, đôi mắt đẹp sáng rực nhìn xung quanh, giống như nghiêng nước nghiêng thành.

Triệu Văn Uyển trái lại đơn giản hơn, bỏ đi trâm cài tua rua, chỉ dùng một cây trâm ngọc bích đơn giản, trên người mặc cũng là một bộ màu trắng tươi đẹp, thật sự là càng tôn lên khuôn mặt yêu nghiệt tinh tế nhu hòa, kiều diễm.

Mục Lan Yên hơi hơi cắn môi, thật cẩn thận mở miệng “Triệu tiểu thư, cách ăn mặc của ta sẽ không là đánh mất thể diện Quốc Công phủ đi?”

“Cô nương mặt mày như trăng sáng, như thế nào sẽ đánh mất thể diện.”

“Nghe Dương ma ma nói Lục vương gia cũng ở hành cung, ta... Thật là khản trương, không biết Triệu tiểu thư có từng gặp qua Vương gia?”

Triệu Văn Uyển còn thật sự nghĩ nghĩ, nếu nói mình chưa thấy qua, cũng là rất giả tạo, tùy ý nói một câu có lệ “Gặp qua một hai lần, đã muốn không nhớ rõ bộ dạng.”

“Chúng ta đây là đến hành cung Quỳnh Sơn, có phải hay không có thể nhìn thấy Lục vương gia? Ta đây thân phận không ngang bằng, được lão phu nhân ưu ái, không nghĩ làm mất mặt người, đến lúc đó Triệu tiểu thư cần phải nhắc nhở ta một chút.”

Triệu Văn Uyển tránh Cổ Cảnh Hành còn không kịp, nghe tên này cũng không thú vị, càng thêm không có cảm xúc trả lời “Mục cô nương suy nghĩ nhiều, chúng ta cùng Lục vương gia là không có khả năng gặp mặt, ta và người tuổi như vậy, lên cùng nam tử gặp mặt là thất lễ, huống hồ thân phận Lục vương gia cao quý, có thị vệ hoàng gia cẩn thận bảo vệ, đoán rằng ngay cả con muỗi cũng không thể lọt vào được, chúng ta chỉ để ý suối nước nóng, ngày mai liền yên ổn sống quay về.” Triệu Văn Uyển đột nhiên nheo mắt lại, hỏi “Chúng ta cần gì muốn gặp hần?”

Mục Lan Yên nghe xong một trận trở mặt, nhưng lại nghĩ tới mình không thể gặp được Vương gia, cúi đầu nhìn mình mặc một thân tì nữ, dấu đi thất vọng trong mắt, lại nhìn Triệu Văn Uyển thiếu hứng thú, liền không hề tự làm mất mặt, từ từ nhắm lại hai mắt.

Xe ngựa càng lúc càng đi xa, rồi đi phố xá phồn hoa, toàn bộ hai bên đường xanh tươi. Đến hành cung Quỳnh Sơn, Triệu Văn Uyển trước tiên xuống xe ngựa, trước mắt đứng là khí thế, lầu các như họa, từng bậc xanh biếc, hoa rực rỡ, một chút cũng không bị mùa thu ảnh hưởng, Lục Văn đi qua sợ hãi than, cũng nhanh gọi tỉnh các nàng.

Mục Lan Yên vừa xuống xe ngựa liền che miệng kịch liệt ho khan một trận, Triệu Văn Uyển nhìn bộ dáng suy yếu của nàng hơi hơi nhíu mày, từ khi Mục Lan Yên không chịu rời đi Quốc Công phủ, Triệu Văn Uyển còn có chút suy nghĩ, hơn nữa chuyện Triệu Văn Huyền bị phạt, cùng sau đó lại có biến cố, tổng cảm thấy người này không giống như bề ngoài thuần khiết đơn giản như vậy. Chẳng qua là người là chính mình đưa ra ngoài, bệnh lại nặng thêm, nàng cũng không có cách nào biện hộ nổi, khiến cho Bảo Thiên đem áo choàng của mình cho Lục Văn, làm nàng cho Mục Lan Yên khoác thêm vào người.

Bảo Thiên tự nhiên là không vui, vì thời tiết lạnh, tiểu thư nhà nàng là kim chi ngọc diệp của Định Quốc Công phủ, áo choàng lại cho người khác, nàng cảm thấy đau lòng, vì thế mang theo sắc mặt không hòa nhã đưa cho Lục Văn, Triệu Văn Uyển nhìn Bảo Thiên tính tình như vậy, vừa bực lại vừa buồn cười, trước kia hầu hạ bản thân nom nớp lo sợ, hiện tại tốt hơn không có bộ dáng một cái nha hoàn, ngay trước mặt của nàng còn dám phát cáu.

Bất quá Triệu Văn Uyển trong lòng thích cảm giác này, nhưng trên mặt cũng không thể hiện, ra tiếng răn dạy Bảo Thiên hai câu, Bảo Thiên đi theo phía sau tức giận bất bình nói “Tiểu thư mới là chủ nhân trong phủ, lại khắp nơi chịu ủy khuất, khiêm nhường Mục cô nương, còn có biểu thiếu gia rõ ràng là đối với tiểu thư ân cần, cuối cùng đều thành là nàng tốt.”

“Nói cái gì, Mục cô nương là người bệnh, chúng ta tự nhiên phải chiều chuộng một ít.”

Bảo Thiên bĩu môi, lặng lẽ liếc mắt hai vị phía sau một cái, nhất là Mục cô nương ăn mặc so với tiểu thư nhà nàng còn muốn tinh xảo, vẫn cảm thấy tiểu thư nhà nàng chịu ủy khuất.

Triệu Văn Uyển dở khóc dở cười, lắc đầu, thật có chút hoài niệm bộ dáng Bảo Thiên ban đầu nhu thuận nhất gan tính tình đáng yêu.

Bên trong hành cung sắp xếp ma ma hầu hạ, nghênh đón xong, ma ma liền mang bọn họ đi Văn Tương Điện nghỉ ngơi, Bảo Thiên cùng Lục Văn ở trong phòng thu thập, hôm nay phải ở trong này ngủ một đêm.

Mà Triệu Văn Uyển cùng Mục Lan Yên theo ma ma dẫn đi đến suối nước nóng, khi cởi y phục Triệu Văn Uyển vừa cởi bỏ vạt áo, vừa liếc Mục Lan Yên, chờ nàng từ từ cởi, tầm mắt Triệu Văn Uyển cũng không rời đi, thẳng đến khe rãnh đang phát đục lúc ẩn lúc hiện lộ ra, kia bót hoa sen đỏ thắm như máu chiếu vào, Triệu Văn Uyển trở mặt.

Nhưng quả thật là nàng!

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Chương 34

Tuy rằng đã muốn chuẩn bị tâm lý tốt, nhưng Triệu Văn Uyển vẫn bị chuyện này làm cho trần kinh hồi lâu, trong con người cảm xúc khó có thể diễn tả bằng lời, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vết bót hoa sen.

Đi lại vòng vo, nội dung vở kịch trong kịch bản vẫn là bắt đầu rồi, tuy rằng xuất hiện sai lầm nhỏ, vẫn là theo quỹ đạo nguyên bản xảy ra. Người này vẫn là nàng mang vào trong phủ, nàng đột nhiên sinh ra cảm giác ghê người giống như đứng bên vách núi mà nhìn xuống, Triệu Văn Uyển lập tức bắt buộc chính mình tỉnh táo lại, trong lòng dần dần có tính toán.

Lần này nàng sẽ không học theo trong kịch bản đi tìm đường chết, khắp nơi cùng Triệu Văn Hi đối nghịch. Nhưng trên đường, nếu là ai cố ý muốn tìm nàng phiền toái, nàng cũng sẽ không dễ dàng để người khác thực hiện được. Sau khi chứng thực Mục Lan Yên là Triệu Văn Hi, nàng ngược lại có một loại cảm giác an tâm, so với cách không thể nắm trong tay vận mệnh chính mình, có thể trước tiên hiểu rõ, sớm có tính toán, vận mệnh của mình tất nhiên sẽ chặt chẽ nắm trong tay chính mình.

Có thể là ánh mắt Triệu Văn Uyển quá mức sắc bén, Mục Lan Yên không tự giác che khuất ngực trên mặt khó hiểu, Triệu Văn Uyển buồn bã cười, thu thập tâm tình xong nói “Mục cô nương, vết bớt trên ngực thật đặc biệt.”

“Khi còn nhỏ đã có.” Mục Lan Yên ôn nhu mà trả lời.

Triệu Văn Uyển sau khi xác nhận, đầu tiên nghĩ rời xa “Nữ chủ kịch bản”, cũng không nói gì đi vào trong ao nước nóng, lưu lại Mục Lan Yên trong mắt sâu kín, xẹt qua thần sắc nghiền cứu.

Suy nghĩ trong lòng của nàng chẳng lẽ bị Triệu Văn Uyển phát hiện sao?

Ngâm nước nóng, ngày còn chưa tối, lộ ra ánh sáng, Triệu Văn Uyển làm cho Bảo Thiên hầu hạ mình đi ngủ một lát, Mục Lan Yên cũng nói chính mình mệt mỏi, hai người đều tự trở về phòng nghỉ ngơi.

Chẳng được bao lâu, Mục Lan Yên sai Lục Vân xem trộm động tĩnh Triệu Văn Uyển bên kia một lát, xác định bên kia đúng là ngủ yên, mới làm cho Lục Vân đi mời ma ma hôm nay làm nhiệm vụ lại đây. Ma ma kia xấu xí, xương gò má khá cao, ánh mắt lung lay, Mục Lan Yên lén lút lấy vòng tay vàng khảm ngọc trong bao quần áo đưa tới trước mặt ma ma, nhìn ma ma kia có điểm ý tứ, giờ lên ý cười thâm ý, nghiêm trang nói “Cô nương có gì phân phó?”

“Cũng không có ý gì, ma ma có thể mang ta đi nhìn Lục vương gia một cái.”

Ma ma kia lộ ra khó xử, không có vui vẻ đáp ứng.

“Ma ma yên tâm, ta chỉ ở xa xa nhìn liếc mắt một cái, sẽ không quấy rầy Vương gia.” Mục Lan Yên đặt trên bàn một đôi hoa tai bằng ngọc, trang sức này đều là lão phu nhân làm cho người ta chuẩn bị cho nàng, mang ra đưa cho người khác thực sự là đau lòng, nhưng Lục vương gia nàng phải xem liếc mắt một cái.

Nghe nói Tam thiếu danh chấn kinh thành, có thể đứng thứ nhất, nhất định là nam tử cực kì phi phàm, lại thêm thân phận cao quý như vậy, Mục Lan Yên chưa nhìn thấy nhưng tâm tư đã hướng đến.

Ma ma nhìn thứ tốt trên bàn, đều là trang sức màu sắc trong suốt trơn bóng, quả nhiên là xuất từ Định Quốc Công phủ, nàng tuy rằng không biết cô nương trước mặt là ai, cũng có chút kiêng chế không được, cắn răng đáp ứng một tiếng nói “Được, cô nương đi theo ta.”

Khỏe miệng Mục Lan Yên giờ lên nói “Được.” Lập tức lệnh Lục Vân ở trong phòng coi chừng, không cho bất luận kẻ nào tiến vào, nhất là không thể để cho Triệu Văn Uyển biết nàng không có ở trong phòng, Lục Vân tuy rằng nghi hoặc, nhưng Mục Lan Yên thói quen làm người, đối với Lục Vân vô cùng tốt, ngày thường tính tình thể hiện lại vô cùng thiện lương, cũng không hỏi nhiều, chỉ dựa theo ý tứ chủ tử phân phó làm việc.

Vị ma ma này có cháu làm người hầu trong cung, có chút quyền lực, dẫn người đi. Mục Lan Yên đi theo ma ma một đường ngoằn ngoèo đến chỗ bên hồ, trong hồ có một tòa đình tinh xảo. Nơi này quả thật vô cùng tốt, có thể đem hết thảy trong đình thu vào trong mắt, bên kia nhìn không thấy nơi này, nàng ở lùm cây nhẹ nhàng đẩy ra lá cây, hướng trong đình tinh tế đánh giá, chỉ thấy trong đình có một nam tử dáng người cao lớn, mặc trang phục màu đen, thắt lưng quần vải lụa nam vàng, bên đai lưng thắt ngọc bội như ý, tóc đen búi bên trong kim quan, quả nhiên là tuần lãg.

Này... Đó là đương kim Lục vương gia?

Mục Lan Yên xem có chút ngây người, thậm chí ngay cả ánh mắt đều mê ly, rõ ràng cách một khoảng xa, nàng đã muốn cảm thấy trái tim bang bang nhảy loạn, giống như con nai chạy loạn bên trong, trên mặt một trận ửng đỏ, nhất là người nọ lơ đãng hướng bên này nhìn qua, mặt mày tuần dật, phong tư tiêu sái.

Thế gian làm sao có nam tử tướng mạo xuất chúng như vậy, Mục Lan Yên ngượng ngùng cúi đầu, hai gò má càng thêm đỏ, lực đạo trên tay không tự giác tăng vài phần, con người nhiễm một tia nóng bỏng.

Cúi đầu, trong nháy mắt trong đình đã muốn đi vào một nữ tử trung niên tuổi không lớn lắm, chỉ nhìn thấy một bóng dáng thướt tha, chợt nghe phía sau ma ma kia vội vàng lại đây, ra tiếng nhắc nhở “Cô nương, không thể lại nhìn, chúng ta mau trở về đi.”

Mục Lan Yên tinh thần còn ở trên người Cổ Cảnh Hành, có chút lưu luyến không rời mà lên tiếng trả lời, ma ma dẫn Mục Lan Yên theo đường cũ trở về.

Ngày dần dần đen, Triệu Văn Uyển bị ma ma quản sự mời đi phòng ăn cơm, sai Bảo Thiên đi gọi Mục Lan Yên cùng nhau. Lục Vân canh chừng bên ngoài tinh thần khẩn trương, trong mắt thường thường nhìn cánh cửa cách đó không xa, Bảo Thiên nói “Tiểu thư thỉnh Mục cô nương cùng nhau đi dùng bữa, còn không đi vào thông báo.”

“Lục Vân khẩn trương nói “Cô ...cô nương hôm nay.. không muốn ăn, lúc này đang ngủ.”

Triệu Văn Uyển nhìn nàng nói dối như vậy, không đợi nàng kịp phản ứng đẩy cửa phòng, trên giường trống rỗng làm gì có Mục cô nương đang ngủ, dù sao nàng bên ngoài ác danh, giận dữ khiển trách Lục Vân một tiếng, Lục Vân sợ tới mức lạnh run quỳ trên mặt đất.

“Cho người hầu hạ Mục cô nương, cũng không phải cho người nhân nhả đi chơi, người đâu?”

Lục Vân khóc đỏ hai mắt, lắp bắp nói “Cô nương nàng..nàng..”

Triệu Văn Uyển lạnh giọng chất vấn “Nói người đi nơi nào.”

“Ta ngại trong phòng buồn, đi bên ngoài một chút.” Mục Lan Yên đột nhiên lên tiếng đánh gãy không khí đông lạnh “Triệu tiểu thư đừng trách Lục Vân, đều do ta, Lục Vân hầu hạ loại ma ốm như ta cũng đủ mệt mỏi, ngủ gật trong chốc lát, ta thấy nàng cũng là mẹ mỏi, liền không lên tiếng đánh thức nàng, tự mình đi.”

Lục Vân con người hồng hồng ngẩng đầu quan sát Triệu Văn Uyển nhìn một cái, trong lúc đó tràn đầy sợ hãi đuôi lông mày run run, lại nhìn Mục Lan Yên, tràn đầy cảm kích.

Bảo Thiên vốn xem Mục Lan Yên không vừa mắt, trong lòng cũng là nổi giận, nàng vừa rồi nói là cái gì, lại nói như vậy? Nói vậy là tiểu thư nhà nàng là người không thương cảm hạ nhân, hiện tại ngược lại làm cho Lục Vân nhìn tiểu thư nhà nàng như mãnh thú cùng nước lũ, vì thế càng tức giận bất bình, nắm nắm tay nhịn không được lên tiếng “Người khóc cái gì, tiểu thư giáo huấn người vẫn là không được sao? Nha hoàn Định Quốc Công phủ khi nào thì quý giá như vậy, tiểu thư nói hai câu liền khóc sụt sùi, người khóc như vậy có phải là không có lỗi.”

“Nô tỳ...Nô tỳ cũng không phải ý tứ này!” Lục Vân vội vàng thay chính mình kêu oan.

“Vậy người là có ý tứ gì? Khóc lóc kể lể như vậy, người ngoài nhìn vào còn tưởng tiểu thư chúng ta khi dễ người”

Mục Lan Yên vừa nghe như thế cầm khăn tay lau nước mắt “Triệu tiểu thư, ta thực sự sai lầm rồi, không hiểu quy củ Quốc Công phủ, còn không bằng một cái nha hoàn.”

Triệu Văn Uyển nhất thời có chút đau đầu, chủ tớ hai người bọn họ oanh oanh nức nở, thực sự là khó có thể ứng phó, nhưng Bảo Thiên cũng không có gì sai, Lục Vân làm tam đẳng nha hoàn, bị Bảo Thiên răn dạy hai câu cũng là bình thường.

“Mục cô nương có phải hay không quá mệt mỏi, nhìn trên trán một đầu đầy mồ hôi, như thế nào hai má cũng đỏ ửng như vậy?” Nàng vòng vo đề tài, thuận tiện lấy Lục Vân đang khóc thút thít nói “Còn không đi lấy nước rửa mặt, giúp cô nương lau mồ hôi.”

Lục Vân đi rồi, Mục Lan Yên cũng thu lại thanh âm, Triệu Văn Uyển tiếp tục hỏi “Cô nương vừa rồi đi nơi nào?”

“Ngay tại đường nhỏ gần đây đi vài vòng.”

“Ngà?” Triệu Văn Uyển trên mặt bất động thanh sắc lộ ra mỉm cười, ánh mắt hơi đổi nhìn để giày Mục Lan Yên, nhìn xem, đường nhỏ gần đây chính là đường đá, nếu không sai chính là đá cẩm thạch làm thành đường, làm sao sẽ xuất hiện bùn đất màu đỏ dính trên giày, nàng là ở giấu diếm cái gì?

Triệu Văn Uyển neho lại con người như trước cười cười cũng không vạch trần, đối Mục Lan Yên nói “Ta mang Mục cô nương đến hành cung ngâm nước nóng, là muốn cho người điều dưỡng thân mình, cũng đừng miễn cưỡng đi lại, vẫn là nghỉ ngơi mới tốt.”

“Hết thảy đều nghe Triệu tiểu thư.”

“Àn, bữa tối phòng bếp bên kia đã muốn làm tốt, người làm cho Lục Vân hầu hạ rửa mặt một chút rồi đi nhanh dùng bữa.”

“Tốt, Triệu tiểu thư mời đi trước, ta sẽ theo sau.”

Nhìn Mục Lan Yên đi về phòng, Triệu Văn Uyển nhìn bóng dáng của nàng càng phát ra cổ quái, liền đem Bảo Thiên kéo đến trước mặt, nhỏ giọng phân phó “Người đi hướng ma ma nơi này hỏi thăm, hỏi chỗ nào có đất đỏ.”

Đất đỏ không phổ biến, hẳn là cũng không nhiều chỗ có.

Bảo Thiên rất nhanh hỏi thăm, chỉ trong chốc lát đã trở lại, chờ dùng cơm xong trở về chỗ ở của mình, Triệu Văn Uyển mới hỏi kĩ.

“Nô tỳ hỏi ma ma, đất đỏ kia quả thật có hai nơi có, vì nơi đó thực vật đặc biệt, từ ngoại bang mang đến, phải dùng đất đỏ gieo trồng, chỉ có chỗ ở của Lục vương gia cùng Công chúa có. Tiểu thư người nói Mục cô nương kia có phải hay không...” Bảo Thiên hiện tại cũng có thể đoán vài phần dụng ý của Triệu Văn Uyển, nghĩ đến vị chủ nhân cách vách kia, nhịn không được lẩm nhẩm.

“Chân sinh ra ở trên người ta, muốn đi chỗ nào liền đi chỗ đó, không đến phiên chúng ta nói.” Triệu Văn Uyển không lăm ý nói.

“Nhưng đó là Lục...” Bảo Thiên còn muốn nói gì, bị Triệu Văn Uyển cắt ngang liếc mắt một cái không cam lòng cẩn thận mà ngậm miệng, má phồng lên, hiển nhiên là không phục. “Chỉ sợ nàng liên lụy thanh danh Định Quốc Công phủ, nhìn kia quả thật mọi thứ so với tiểu thư còn giống tiểu thư hơn, không biết còn tưởng rằng là vị tiểu thư nào trong phủ chúng ta đâu, rõ ràng chiếm tiện nghi!”

“Nói không chừng là đi nhìn vị công chúa kia đâu.” Nói tuy là như thế, nhưng Triệu Văn Uyển cũng biết được nhìn vị Công chúa kia không đáng giá bằng nhìn thấy Cố Cảnh Hành. Gặp Bảo Thiên còn khó xử, liền lên tiếng đuổi đi “Thôi, hôm nay mệt mỏi một ngày, cũng đi xuống nghỉ ngơi đi, không cần hầu hạ ta.”

“Vâng.” Bảo Thiên nha nha lên tiếng trả lời rồi lui ra ngoài.

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh trở lại, Triệu Văn Uyển bưng trà nóng ấm trong lòng bàn tay, trong đầu là dùng không được. Triệu Văn Hi đi gặp Lục vương gia. Đây bông Bạch Liên Hoa đến tốt cùng là hoa Tiểu Bạch vẫn là hoa ăn thịt người, nhưng thật ra làm cho người ta nghiền ngẫm.

Hồi tưởng lại trong kịch bản, Triệu Văn Hi bởi vì đi hành cung bị thích khách làm bị thương, suốt đêm trở về Định Quốc Công phủ, còn kinh động trong cung, phải không ít ngự y đến thay nàng khám chữa bệnh. Mới đầu nàng tưởng là vì lão phu nhân đau lòng đứa nhỏ, nhưng liên hệ với trong kịch bản không đề cập đến Lục vương gia ở nơi này, vậy không thể không đoán rằng nguyên nhân Triệu Văn Hi lúc ấy bị thương.

Lục vương gia sau đó lại đối đãi nàng mọi nơi chiếu cố, hay không là bởi vì chuyện xả thân cứu giúp?

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chương 35

Nửa đêm, gió thổi dần dần lạnh, cây sung ở một góc viện cành lá rậm rạp um tùm như ô, nặng trĩu mà đề lên trên hàng rào, trong cành lá mờ mờ ảo ảo đã muốn ra nhiều quả.

Cửa sổ đối diện mở rộng, trong phòng đốt nến sáng ngời, sáng cả một phòng. Bên trong thư phòng bố trí một ghế gỗ hải đường bên trên ngồi một người ngược ánh sáng, công tử thân hình thon dài mặc y phục màu đen, một đầu tóc đen buộc ở bên trong mũ ngọc, khí chất hiên ngang, hoàn toàn mang theo quý khí vốn có.

“Ài, ta nói, người thật sự muốn ở trong này nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng sao? Chỗ này mặc dù tốt thì tốt thật, nhưng như vậy rất là không thú vị a!” Phong Vu Tu nhìn người nọ, nhún mày có chút không tin nói.

Cái gì mà bởi Công chúa đến hành cung tĩnh dưỡng, rõ ràng là lão Thái hậu lên tiếng, làm cho hắn tránh đầu sóng ngọn gió, lúc này mà vạch trần chuyện này tất nhiên là sẽ không nhỏ, bất quá ngoài dự đoán người này tự nhiên liền ngoan ngoãn nghe theo, này không bình thường hắn liền tới đây xem thử, ai ngờ thật đúng là nhìn ra có điểm không phù hợp.

Cố Cảnh Hành nâng mắt, hồ hững mà quét nhìn người nào đó trên mặt biểu tình nghiền ngẫm một cái, liền biết hắn lúc này suy nghĩ cái gì, không có tức giận nói “Bây giờ sợ là đã tối rồi, còn không đi ngủ, muốn bồi ta?”

Bị ghen quen rồi Phong Vu Tu cũng không thêm để ý, nghĩ đến cảnh tượng Cố Cảnh Hành hé ra mặt như người chết, người lập tức liền nổi da gà, chịu không nổi vòng vo đề tài “Nghiêm túc mà nói, chuyện lần này Đồ thừa tướng làm không có vẻ vang gì, nhưng người xuống tay cũng có điểm xấu xa, khó trách người ta chó cùng rứt giậu, giống chó điên cắn người.”

“Đừng vũ nhục chó, chó rất tốt.” Cố Cảnh Hành thân nhiên nói.

“...” Nói chuyện với người nghiêm chỉnh Phong Vu Tu cảm thấy thập phần lao lực mệt mỏi, cảm giận bỏ lại người mà chạy.

Trong phòng, ánh mắt cup xuống của Cố Cảnh Hành dần dần giờ lên, bên trong con ngươi như vực sâu phảng phất mây mù che phủ, làm người thấy không rõ, tối om. Có người tay quá dài, không nên duỗi tới trong bát của người khác, mơ ước thứ không nên, cũng đừng trách hắn không khách khí.

Ngoài phòng truyền đến một trận nhỏ tiếng bước chân, vang lên một giọng nữ thanh lệ “Tiểu nữ nhìn phòng Lục vương gia lúc này vẫn sáng đèn, liền nấu chút canh an thần giúp cho giấc ngủ.”

“Làm phiền tiểu thư lo lắng, Vương gia phân phó tối nay không để bất luận kẻ nào quấy rầy, tiểu thư vẫn là trở về đi.” Tả Linh là tùy tùng bên người Cố Cảnh Hành lên tiếng trả lời, không lâu phía trước ngay cả Công chúa đến đây đều bị lửa trở về, hướng chỉ là vị Triệu tiểu thư này.

Cố Cảnh Hành sững sốt một chút, nghe thanh âm này dĩ nhiên là Triệu Văn Uyển, con người trầm xuống, chưa có lên tiếng.

Triệu Văn Uyển tỉ mỉ quan sát mà nhẹ nhàng thờ ra, nàng cũng không phải rất muốn nhìn thấy người nọ, chính là trên mặt nhưng vẫn biểu hiện thần sắc không muốn rời đi, nhìn ánh sáng trong phòng.

Tả Linh lại khuyên nhủ “Vương gia ở bên trong xử lý công việc, không tiện gặp khách, sắc trời đã tối, tiểu nhân vẫn là đưa tiểu thư trở về thôi.”

“Kia liền không cần làm phiền, là ta quấy rầy. Bất quá thỉnh đem nước canh này cùng tờ giấy giao cho Vương gia, là một phen tâm ý của tiểu nữ.” Triệu Văn Uyển cũng không lại dây dưa, hào phóng tự nhiên nói.

Cũng không biết là chính mình có hay không nghĩ nhiều, Triệu Văn Uyển không hiểu sao cảm thấy được tối nay cũng không thái bình, nếu là thích khách đột kích, nhất định là đến chỗ này, liền nghĩ sớm một chút nhắc nhở Cố Cảnh Hành một chút, ngăn cản việc này phát sinh. Theo nàng phân tích, Cố Cảnh Hành cùng Triệu Văn Hi chính là ở chỗ này xuất hiện cảm tình không bình thường, nói nàng khẩn trương lo trước cũng tốt, tóm lại là tuyệt đối không thể để cho sự tình như trong kịch bản phát triển.

Nàng dự liệu được Cố Cảnh Hành có thể sẽ không gặp chính mình, cho nên viết tờ giấy, cố ý tiết lộ nhìn thấy có người khả nghi, hi vọng Lục vương gia có thể gia tăng đề cao cảnh giác, Triệu Văn Uyển vốn là ái mộ Cố Cảnh Hành, mọi người đều biết, như vậy quan tâm cũng là không chỗ nào chỉ trích

nặng nề, cho dù là Triệu Văn Uyển “thần hồn nát thần tính” thì như thế nào?

“Này...” Tả Linh lộ ra khó xử.

Bỗng nhiên, trong phòng ho khan một tiếng, chợt nghe bên trong truyền ra phân phó “Bổn vương vừa lúc khát, Tả Linh, đem canh bùng vào.”

Tả Linh cảm thấy được tiểu thư Triệu gia cùng nghe trong lời đồn có chút bất đồng, nhưng càng là làm cho hấn ngoại ý muốn chính là Vương gia sẽ uống canh này “Dạ” đối với Triệu Văn Uyển cười xin lỗi, trước đi qua cấp chủ tử.

Triệu Văn Uyển cũng là giật mình, nghe đồn người nọ chính là trốn tránh mình như rắn rết, lúc này uống canh, không sợ chính mình kê đơn bên trong sao? Bất quá canh không phải trọng điểm, quan trọng là có thể nhìn thấy tờ giấy, chính là miễn man suy nghĩ cũng không có phát hiện thanh âm người đó có chút quen tai.

Trong đình viện mặt hồ nước hiện lên ảnh ngược của ánh trăng cùng bầu trời đầy sao, mặt nước hơi hơi lay động, mặt hồ lay động làm vỡ ánh sáng lấp lánh kiêu diễm. Nữ tử đứng yên thất thần, trên người nhiễm một tầng ánh sáng màu bạc, giống như tiên nữ xinh đẹp, không biết là một màn vừa rồi đã được người trong phòng thu vào trong mắt, con người từ trước đến nay không gọn sóng nổi lên một tia khác thường, tờ giấy còn đang để dưới bát, bởi vì nhìn đến xuất thần, còn chưa có mở ra.

Hắn vừa thu ánh mắt vừa rút ra tờ giấy, một âm thanh đao kiếm vang lên trong trời đêm, đột nhiên làm khuấy đảo sự yên bình. Gần như là cùng một lúc, người trong phòng từ từ đứng dậy, rút kiếm phá cửa nghênh đón.

Bình khí giao nhau, phát ra tiếng vang chói tay. Triệu Văn Uyển bỗng nhiên hoàn hồn, chỉ nhìn thấy một người mặc y phục màu đen, đứng đưa lưng về phía nàng, thanh kiếm rét lạnh, lấy tư thế bảo hộ che chở ở trước người nàng.

Mặc dù không thấy rõ mặt, Triệu Văn Uyển cũng có thể cảm nhận được trên mặt hấn lạnh lùng, chính là ban đầu đó là đứng trước nàng, hiện tại cũng là đứng trước mặt bảy hắc y nhân. Bảy người đó thân mình cao lớn, động tác mạnh mẽ, đầu đeo khăn che mặt, trên người khoác áo tối, cũng không biết là khi nào thì ẩn nấp ở trên núi, trọng yếu là trên tay họ đều nắm một thanh kiếm dài.

Hiển nhiên không nghĩ trở thành chân sau Triệu Văn Uyển rất nhanh tinh táo trở lại, tìm đúng thời cơ lùi đến chỗ bí mật, âm thầm quan sát.

Người tới thân phận rất rõ ràng là thích khách.

Thích khách tổng cộng có bảy người, mặc y phục giống nhau phối hợp ăn ý, bọn họ có năm người quán lấy Tả Linh cùng mấy thủ hạ lần lượt lại đây, hai người trực tiếp lướt qua bọn họ, đánh về phía Cổ Cảnh Hành.

Thanh kiếm sáng ngời đến gần, không khí nháy mắt trở lên âm lãnh mà xò xạc tiêu điều.

Cổ Cảnh Hành chỉ tùy ý vung kiếm, hai kiếm va chạm, người sau cổ tay run lên, sắc bén mà chuẩn xác vung tay chém lên, nhưng lại đem người nọ bức lui từng bước, mà đồng bọn của người nọ đi lên tiếp được thanh kiếm của Cổ Cảnh Hành, mới tránh ở chỗ này gặp huyết tinh tai ương.

Hai gã thích khách đều cảm thấy kinh ngạc, kiếm thuật Lục vương gia lại tinh xảo như vậy, liếc mắt lẫn nhau, lại vung kiếm, lúc này cũng không dám khinh địch.

Phòng vệ hành cung tự nhiên không thể so với trong cung, vả lại Lục vương gia là bí mật đi ra ngoài, tự nhiên là điều động ít người, làm cho thích khách có cơ hội. Triệu Văn Uyển ngưng thần chú ý, đao quang kiếm ảnh hơn nữa lại thêm bóng đêm mung lung, đừng nói là chiêu thức, ngay cả nhìn mọi người cũng không rõ lắm, Triệu Văn Uyển đáng tiếc đồng thời bỗng nhiên nghĩ đến Triệu Văn Hi trùng tên, lại nhìn về hướng thích khách, toàn bộ là kiếm dài, trong lòng cũng không khỏi dâng lên cổ dự cảm không rõ, nhất định là còn có mai phục.

Đơn giản động tĩnh bên này quá lớn, gần ngay bên này Vĩnh Bình Công chúa không biết khi nào cũng chạy tới nơi này, thị vệ hiển nhiên là thần sắc khẩn trương mà ở khuyên cái gì, chính là vị công chúa kia bất vi sở động, bình tĩnh nhìn phương hướng Cổ Cảnh Hành không chịu theo hộ vệ bọn họ rời đi.

Triệu Văn Uyển cảm thán hai huynh muội tình thâm đồng thời bỗng dưng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, người này không tốt mà ở trong phòng chạy đến đây làm gì? Cũng không biết Mục Lan Yên lúc này trong lòng cũng hối hận không thôi, chẳng qua là nghĩ muốn thừa dịp buổi đêm trộm chạy đến nơi này nhìn Lục vương gia vài lần, trực tiếp gọi vị ma ma buổi sáng làm nhiệm vụ đưa cho cháu ma ma kia không ít ngân lượng, mới vào được trong này, ai ngờ lại gặp thích khách ám sát, năng lúc này muốn chạy cũng không còn kịp.

Trong lúc hỗn loạn, vài tên thị vệ coi Mục Lan Yên thành Triệu Văn Uyển, cùng bảo vệ ở phía sau, cục diện đang tốt biến thành hỗn loạn.

Cổ Cảnh Hành chú ý nhìn thấy, biết vậy nên mới nhúc nhủ, trong tay chiêu thức càng sắc bén, tính toán tốc chiến tốc thắng. Thích khách có điều phát hiện, trong đó hai người ăn ý chạy đi qua chỗ Công chúa, Cổ Cảnh Hành tự nhiên không thể mặc kệ, kiếm bên mình di động, cũng đuổi theo hai người phía trước đánh nhau, đem người chặt chẽ che chở.

Nguyên bản chiếm thượng phong cục diện một chút liền có chút đảo ngược.

Triệu Văn Uyển nhìn hai người phía sau Cổ Cảnh Hành, ân, trong đó một người vẫn là người nhà hấn, có chút đau đầu. Cổ Cảnh Hành bởi vì che chở hai người, khắp nơi bị quân chế, trên người bị đâm vài chỗ, chảy máu, Mục Lan Yên ngay từ đầu hoảng sợ về mặt trắng bệch lúc này nhìn thấy máu, đại khái là bị trận trước mặt này dọa sợ, gắt gao nắm chặt ống tay áo Cổ Cảnh Hành, giống như sợ buông tay sẽ mất mạng.

Triệu Văn Uyển xa xa nhìn, nhưng thật ra so với công chúa quý giá bên cạnh không bằng, nếu muối ruột lại túm chặt tay, Cổ Cảnh Hành chẳng phải là không cần đánh, tính toán chờ bị chém.

Cách đó không xa hộ vệ hành cung bị đánh ngổn ngang mà nằm một mảnh, không biết sống hay chết, Triệu Văn Uyển chặt đứt ý tưởng chờ người bên ngoài tới cứu, không khỏi âm u mà nghĩ muốn để cho bọn họ ở chỗ này cùng nhau mà chết đi, chính là biện pháp này vừa xẹt qua trong óc liền bị bóp nát, tai họa lưu ngàn năm, làm gì dễ dàng như vậy.

Nghĩ đến chính mình trước đây là người giỏi cũng đâu phải bao cát, lúc này liền ở trên mặt đất tìm tảng đá vừa tay, chỉ là lúc cúi đầu vừa lúc bị một ánh sáng bạc chiếu vào trong mắt, nhất thời thăng thân mình, theo nhìn lại. Quả nhiên còn có cung thủ mai phục.

Lập tức, Triệu Văn Uyển cũng bất chấp tất cả, ở lúc bọn họ chưa chuẩn bị đột nhiên ném hai tảng đá trong tay, nhân cơ hội chạy tới một phen túm Cổ Cảnh Hành tiện thể ngã trên mặt đất. Gần như cùng giây phút đó, khiến cho Mục Lan Yên vẫn kẻ sát Cổ Cảnh Hành không có dự liệu được, chính là không biết xảy ra chuyện gì, dưới chân nhất thời vấp, ở lúc sau khi Triệu Văn Uyển lôi kéo Cổ Cảnh Hành tránh thoát mũi tên bắn lên, chính mình đứng ở vị trí Cổ Cảnh Hành bị trúng một mũi tên.

Hai tiếng kêu rên đồng thời vang lên, Triệu Văn Uyển cảm thấy đầu mình đập vào tảng đá, đang buồn bực khiến cho người ta đứng lên thì trước mắt bị bóng đen bao phủ, không biết là khăn che mặt của tên thích khách nào, Triệu Văn Uyển chính là cảm thấy bản, đã bị lôi kéo đứng lên, túm xuống khăn phía trên đồng thời cảm thấy sau cổ đau xót, mất đi tri giác. (chỗ này ta giải thích chút, Cổ Cảnh Hành vì không muốn cho Uyển tỷ nhìn thấy mặt nên trước khi Uyển tỷ nhìn thấy mặt đã lấy khăn phủ lên đầu tỷ ấy rồi đánh tỷ bất tỉnh luôn.)

Trước khoảnh khắc bất tỉnh, liếc tới bóng dáng Mục Lan Yên mềm yếu ngã xuống, chỗ vai cắm mũi tên, kèm theo tiếng kêu kinh hoàng, toàn bộ loạn cả lên.

Cổ Cảnh Hành vội vã ôm lấy người nọ đã bất tỉnh, vững vàng ôm vào trong ngực, vì nàng vén sợi tóc lộn xộn đã ướt sũng trên trán ra sau tai, mới lộ ra một tia lóe long, hành vi theo bản năng này làm cho Phong Vu Tu dẫn người phía sau đuổi tới nhũu mây, nhưng cũng không nói gì, rất nhanh đem thích khách một lưới bắt hết, cùng với cung thủ mai phục trên tường cũng không buông tha, chờ Vương gia xử lý sau.

Mục Lan Yên bị trúng tên rất nhanh được người ta nâng đi xuống trị liệu, Cổ Cảnh Hành nhưng còn ôm Triệu Văn Uyển, chưa di chuyển cước bộ. Vĩnh Bình Công chúa vừa từ kinh hãnh tỉnh lại lúc này nhìn chằm chằm, trong chốc lát nhìn Triệu Văn Uyển, trong chốc lát nhìn ca ca của mình.

Sau một lúc lâu giống như hiểu ra “Triệu tiểu thư quả nhiên rất yêu ca ca.”

Cổ Cảnh Hành cúi đầu, mắt nhìn về mặt diêm tĩnh của Triệu Văn Uyển khi ngủ, lúc này đóng chặt hai mắt, đường cong mi mắt càng lộ vẻ u dài, dày và đen nghiêng nghiêng hướng về phía trước giống như nét vẽ, mang theo một tia ý tứ lưu luyến, cùng bộ dáng bình thường có chút bất đồng.

Nói không rõ là làm sao bất đồng, loại khác biệt này cũng không biểu lộ rõ ràng, nhưng mà Cổ Cảnh Hành chính là biết, loại này bất đồng vì điều này xác xác thật thật là tồn tại, nhưng mà, loại cảm giác này còn có chút khá tốt.

“...Ân.” Gió đêm lạnh, Cổ Cảnh Hành cảm giác được thiên hạ trong ngực theo bản năng tìm kiếm nguồn nhiệt, động tác hơi hơi có chút cứng ngắc, chỉ tạm dừng lại, liền sai bước mà ôm người rồi đi.

Nghe người nào đó da mặt dày mà lên tiếng trả lời, Phong Vu Tu trừng mắt nhìn bóng dáng người nọ, không hề che giấu ý cười trào phúng, làm như hần không biết cô nương người ta một hồi mua bức họa lúc đó vẽ mặt có bao nhiêu ghét bỏ, thật không biết xấu hổ!

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chương 36

Triệu Văn Uyển cùng Mục Lan Yên hai người là từ sáng sớm hôm sau được đội nhân mã của Lục vương gia hộ tống hồi phủ, Lục vương gia còn có chuyện phải xử lý, liền không có cùng đi. Trong xe ngựa Triệu Văn Uyển nhìn nữ tử vì mất máu nhiều sắc mặt càng lộ vẻ tái nhợt, ở trong hôn mê vẫn còn nhũu mây, trong mắt xẹt qua một tia ánh sáng u ám.

Quả nhiên, nội dung vở kịch có chút khác biệt a.

Về đến trong phủ, Mục Lan Yên bị đưa đi Tây sương phòng tĩnh dưỡng, Triệu Văn Uyển lấy cớ đau đầu, ngăn trở những người coi trọng việc này, bản thân trở về phòng nghỉ ngơi, lưu lại Bảo Thiên chờ lão phu nhân hỏi.

Triệu Văn Uyển lạnh lùng nhìn, so sánh cùng kịch bản, một chuyển này chuyện Mục Lan Yên bị thương, có người đến hỏi thăm lại vẫn so ra kém nàng đau đầu. Cũng đúng, dù sao trước mắt thân phận còn không có hấp thụ ánh sáng, Mục Lan Yên dù nói như thế nào cũng là một người ngoài, lão phu

nhân thu xếp một hai, trọng tâm vẫn là đặt trên người Triệu Văn Uyển, nghe xong nghĩ lại mà sợ.

Tuyết Nhạn nhớ kỹ cô nướng buổi sáng ở hành cung vẫn chưa ăn sáng, trở lại trong phủ, khiến cho Bách Linh làm điểm tâm, bung đi đến.

Triệu Văn Uyển lúc này thật muốn ăn, xoa cổ ngồi xuống bàn bên cạnh, mặt trên sợi thịt gà nóng hằm hập, màu nước trong veo, sợi mì chắc chắn, sợi thịt gà bên trên là xé từ thịt gà đã chín, kèm thêm một ít rau rửa sạch thái tốt, xanh trắng giao nhau, hương vị vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái.

Bên trong đĩa hai mặt bánh rán vàng óng ánh, mặt trên không lớn đặc biệt đẹp mắt. Cầm lên một cái nhẹ nhàng cắn, bên trong là đoạn nhỏ rau cần cùng trứng chim, ở ngoài tươi mát, mang theo hương vị đặc biệt, vỏ bên ngoài giòn xốp xốp, cùng với nhân bánh bên trong mềm mịn cũng không mềm nát, có thể nói là bổ sung cho nhau càng ngon.

Tuyết Nhạn thấy nàng không ngừng xoa cổ, nhìn nàng một đường đi đều xoa nhẹ, vẫn là nghĩ có phải hay không sai cổ, chợt nghe Triệu Văn Uyển dày đặc âm trầm mà cắn răng mở miệng.

“Đừng để cho ta biết người nào khôn khiếp ám toán ta, đánh lên sau lưng thật là tiểu nhân!” Triệu Văn Uyển xoa cổ đau nhức, không cần nhìn cũng biết khẳng định là tím xanh.

Cổ Cảnh Hành mới vào cửa bước chân cứng lại, chỉ hơi tạm dừng, sau đó giống như không có việc gì mà sai bước tiến vào, Phong Vu Tu đi theo phía sau cổ gắng nhịn cười.

Bảo Thiên là vào cuối cùng, ánh mắt xin lỗi mà nhìn Triệu Văn Uyển, hiển nhiên là vì chính mình không ngăn người lại, cũng không dám can thiệp.

Triệu Văn Uyển để bát xuống, tiếp nhận khăn tay lau khóe miệng, dù bận nhưng vẫn ung dung mà nhìn về phía hai người lễ phép chào hỏi “Lục vương gia, Phong công tử bình an, Tuyết Nhạn đi pha trà.”

Trên bàn cơm sáng đã mang xuống, thay một ấm trà hoa lài hương thơm thoang thoang, ba người ngồi vây quanh bàn, trước mặt đặt một chén nước trà, hơi nóng mùi thơm, Tuyết Nhạn đặt xuống ấm trà thối lui đến một bên, không hiểu sao cảm thấy không khí lúc này có chút cổ quái, chống lại tầm mắt Triệu Văn Uyển, hiểu ý mà dẫn Bảo Thiên lui xuống.

Sau khi người ngoài lui xuống, Cổ Cảnh Hành che miệng ra về ho khan một tiếng, ánh mắt hướng về phía Phong Vu Tu sai khiến, Phong Vu Tu làm như không muốn làm theo mà tầm mắt nhìn trên ly trà di động, khóe miệng vừa kéo rất nhỏ không cho người khác nhìn thấy, bất đắc dĩ về mặt nghiêm túc lạnh lùng nói “Đêm qua làm cho Triệu tiểu thư sợ hãi, bốn vương cùng...” Hắn nhẹ nhàng quét Cổ Cảnh Hành liếc mắt một cái, mới tiếp tục nói “Cùng Phong huynh đã muốn giải quyết sự tình, cố ý mang theo ngự y lại đây nhìn tiểu thư một cái, người nhưng còn có chỗ nào không thoải mái?”

Triệu Văn Uyển tỉnh té đánh giá người trước mắt, khoảng hai mươi tuổi, một thân trường bào màu xanh đậm thêu hoa văn cây tùng, mắt đẹp mày sang càng làm tăng thêm vẻ vô cùng tuấn tú, lúc giờ tay nhắc chân ần ần mang theo một cỗ phong độ của người tri thức, tăng thêm vài phần ý nghĩa văn nhã.

Tự nhiên chỉ là một cái chớp mắt, tầm mắt Triệu Văn Uyển liền dời đi, đoan trang mà xa cách mà đáp “Lục vương gia lo lắng, Văn Uyển không ngại.” Nhìn đến ngự y ở bên ngoài chờ bộ dáng là một nam tử trung niên, hơi hơi cúi đầu, khóe miệng gợi lên một chút hình cung ý cười. Mục Lan Yên bị thương so với chính mình nghiêm trọng hơn, người này lúc này lại trực tiếp đưa đến chỗ này, nội dung vở kịch đã có lệch lạc, kết cục nàng chết thảm có phải hay không cũng sẽ...

Nhận thấy được Triệu Văn Uyển thất thần, Phong Vu Tu bị người nào đó bắt buộc giả bộ làm Lục vương gia chọn đúng thời cơ nhìn người bên cạnh nháy mắt ra hiệu, xem người sau bộ dáng thờ ơ, bỗng nhiên can đảm sinh ra ác ý, đối với Cổ Cảnh Hành cười ác liệt, ngược lại đối với Triệu Văn Uyển giống như gió xuân nói “Triệu tiểu thư cứu bốn vương một mạng, có yêu cầu gì, chỉ cần bốn vương có thể làm được, nhưng không sao cả, cho dù là...” Hắn cố ý kéo dài lời nói, làm cho người ta hiểu lầm.

Phịch một tiếng tiếng vang đồ sứ rơi xuống bỗng nhiên vang lên, Triệu Văn Uyển hoàn hồn, tầm mắt nhìn theo nguồn gốc thanh âm nhìn đi qua, chỉ thấy “Phong công tử” một thân trường bào màu đen vạt áo thêu hoa sen màu xanh, một đôi con ngươi hẹp dài bên trong hiếm thấy có ánh sáng u ám, đậm mực giải thích “Cảm không cẩn thận,”

Triệu Văn Uyển cũng sẽ không để ý, chỉ cảm thấy hai người này lạ lạ, nghĩ đến lời nói Lục vương gia, nếu lúc này muốn cái kim bài miễn tử không biết người ta sẽ nghĩ như thế nào, chỉ bằng trước khi xảy ra bán tốt một cái ân tình, về sau nếu thực đến bước kia, còn có thể đòi một cái nhân tình.

“Vương gia nói quá lời, Văn Uyển chính là làm việc mình nên làm, cũng không cầu hỏi báo quá đáng, Vương gia có thể đến thăm đã là vô cùng ân đức.”

Phong Vu Tu có chút ngoài ý muốn, đương nhiên người bên cạnh hắn bất ngờ cũng không nhỏ, ban đầu vốn lo lắng nàng sẽ thừa dịp đưa ra cái yêu cầu quá phận, lại được một đáp án như vậy, Phong Vu Tu nhìn có chút sẽ có trò hay để xem, Cổ Cảnh Hành mím môi mỉm cười, đáy lòng không thể nói rõ là cảm giác gì.

“Thực sự... không cần sao?” Phong Vu Tu giống như không từ bỏ ý định hỏi, đôi mắt hoa đào chớp chớp, lộ ra một tia bản tính.

Chính là Triệu Văn Uyển giờ phút này đối với thân phận người này tránh như rấn rết, tự nhiên không có tâm tình nhìn kỹ, tầm mắt mơ hồ lảng tránh nói “Thực sự, Vương gia đêm qua cũng bị thương, nên nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thật tốt, không cần ở chỗ này của tiểu nữ lo lắng mà tri hoãn.”

Ngụ ý chính là đuổi khách? Đây có bao nhiêu ghét bỏ Cổ Cảnh Hành a...

Phong Vu Tu tự nhiên cũng sẽ nhận ra, người này không thích chính mình gần như là nhanh đuổi ra bên ngoài, ngược lại đối với Cổ Cảnh Hành bên cạnh

càng thêm ưu ái, trong mắt hiện lên ý nghĩ xấu.

“Vẫn nghe đến trên phố lời đồn, triều tiểu thư dám yêu dám hận, đối với bốn vương...” Phong Vu Tu làm bộ như không có nhìn thấy tầm mắt giết người của Cố Cảnh Hành nhìn qua, để lại một nửa câu chuyện, hơi chờ đợi mà nhìn về phía Triệu Văn Uyển.

Triệu Văn Uyển không rõ lắm hẳn nhắc tới việc này làm gì, bên cạnh còn có bắp đùi vàng tương lai của nàng ở đây, tự nhiên là phù nhân sạch sẽ. Không mang theo do dự mà nhanh chóng nói “Vương gia cũng nói là trên phố, làm sao có thể là thật, ha ha.”

“...” Người được ái mộ theo trong lời đồn đen mặt.

Phong Vu Tu không dám lại trêu chọc người nào đó, liền cũng đi theo cười ha ha, ngăn lại đề tài, tán gẫu một vài câu liền đưa ra cáo từ. Triệu Văn Uyển câu còn không được, đứng dậy cung tiễn.

Ra Trúc Trương Phi Uyển hai người không nhanh không chậm mà song song đi, Phong Vu Tu bị hàn khí của người bên cạnh đông lạnh không nhẹ, chính là có thể nhìn thấy trên mặt người này hiện lên kinh ngạc ức chế không được trên mặt hơn hờ, có phần không sợ chết mà mở miệng “Xem ra người ta cứu người thật sự chính là trùng hợp.”

Cố Cảnh Hành bước chân dừng một chút, lại tiếp tục đi, thân nhiên nhìn hẳn liếc mắt một cái, người sau trên cổ bỗng nhiên lạnh lẽo, theo bản năng mà lùi về phía sau “Kêu gào, ta đều giúp người đến phần này, người cũng không thể vô ơn mà giết người!”

“Nàng chán ghét ta, lại muốn cứu ta, quan tâm ta, là vì sao?” Cố Cảnh Hành buổi đêm hôm qua thu xếp mọi người từ nửa đêm, thẳng đến hừng đông mới đi xử lý sự tình, trong khoảng thời gian rảnh rỗi mới cảm thấy kỳ quái.

Hành tung của mình bị bại lộ, trừ bỏ vài người thân tín, chừng chỉ có ở chỗ Thái hậu đụng phải người Triệu lão phu nhân, để lộ tin tức cho Triệu Văn Uyển cũng không có gì kì quái, cũng không tin nàng đem tin tức nói cho người khác, nhưng ở thời gian kia xuất hiện, cũng không tránh khỏi quá mức trùng hợp, làm cho hẳn không thể không nghĩ nhiều.

“Nói không chừng chính là người nghĩ nhiều, nàng chính là như vậy thuận tay cứu.” Phong Vu Tu không rõ ràng lắm trong bụng hẳn loạn loạn nhiều nhiều, vô tâm vô phế nói. “Bất quá chán ghét người là sự thật, liền theo thái độ trước kia của người người ta có thể muốn gặp người cũng là có quý.”

“Lại nói, ta như thế nào cảm thấy nàng có chút thích ta?” Phong Vu Tu nhớ tới Triệu Văn Uyển đối với Phong Vu Tu giả cùng ‘Lục vương gia’ thái độ hoàn toàn khác nhau, không hiểu cảm thấy chính mình rất có hi vọng đùa nghịch.

Cố Cảnh Hành bỗng nhiên dừng bước, Phong Vu Tu phía sau tự mình đắc ý không có ngừng đầu đi lên, mũi đụng phải cay cay, chợt nghe người nọ tự dưng vàng lên mặt, lạnh lạnh mở miệng nói “Đó cũng là vì khuôn mặt này của gia.”

“...” Phong Vu Tu máu liền tắc nghẽn lại một chỗ, bị trình độ không biết xấu hổ của người trước mặt làm cho chấn động.

Cố Cảnh Hành thu được câu nói kia liền có chút không vui, dẫn đầu đi vào Tây sương phòng, trong lòng càng cảm thấy không thể đoán được Triệu Văn Uyển, lại cứ nổi lên lòng hiếu kỳ, trong lòng bị quấy nhiễu, cũng không biết rốt cuộc trong lòng nhiễu loạn cái gì.

Trong Tây sương phòng, đi theo Lục vương gia tiến đến người hầu khiêng hai thùng đồ vật này nọ đặt ở bên trong sảnh đường, bên trong đủ loại dược liệu quý báu cùng ban tặng đồ vật nữ hài tử trong nhà thích. Trong phòng còn có thanh âm người nói chuyện, hình như là nói về việc ai cứu tính mạng Lục vương gia, kèm theo Mục Lan Yên dứt quãng ho khan, nhưng cũng không giống như là ở tỉnh đường.

Lục Văn nhìn hai người vào cửa nhanh chóng vào bên trong thông báo, Diệp thị cùng Từ thị đến thăm Mục Lan Yên dẫn đầu ra đón, phía sau còn đi theo Triệu Văn Huyền cùng Triệu Văn Tuyết, vốn là e ngại mặt mũi lão phu nhân đến đây thăm, lúc này nhìn Lục vương gia, mấy người trong lòng nổi lên tâm tư khác thường.

Mục Lan Yên biết Lục vương gia giá lâm, tự nhiên là không nghĩ bỏ qua cơ hội gặp mặt, giả dựa muốn xuống giường nghênh đón, Lục Văn nóng vội, thỉnh hai vị vào phòng, cố kỵ nam nữ khác biệt, Phong Vu Tu chưa từng bước vào nội thất, Cố Cảnh Hành đi vào cũng đứng ở xa thân nhiên thăm hỏi một chút, dám người Diệp thị theo đứng ở phía sau lảng lảng đứng.

Hai người đối thoại khách khí xa cách, quả thật không giống như là cùng ân nhân cứu mạng nói chuyện. Diệp thị tầm mắt dừng ở ba người trong lúc đó nhìn vài lần, đối với mới vừa rồi khi hỏi Mục Lan Yên mập mờ thừa nhận việc cứu mạng nổi lên nghi ngờ, ám chỉ nói là chính mình cần mũi tên kia cứu Lục vương gia.

“Vất vả Lục vương gia tự mình đến thăm, Mục cô nương thay Vương gia đỡ mũi tên cũng coi như đáng giá, vừa mới còn nói chuyện hôm qua mạo hiểm, may Vương gia cùng Đại cô nương nhà ta không có bị thương, thực sự là vạn hạnh.” Diệp thị ở giữa nói một câu, cố ý nhắc tới việc Mục Lan Yên cứu người, làm phu nhân Quốc Công phủ cũng là có quyền nói, mặt khác cũng là muốn chứng thực việc Mục Lan Yên vừa rồi lý do thoát thác.

Mục Lan Yên cúi đầu cắn cánh môi, quanh thân hiện lên vàng sáng trắng, hơi hận ý liếc mắt nhìn Diệp thị một cái, vội vàng thu tầm mắt, tỉnh tể hồi tưởng vừa lúc ấy bọn họ nói chuyện, cần phải trấn định, không thể để Vương gia phát hiện cái gì.

Cố Cảnh Hành nghe vậy, tầm mắt thân nhiên dừng ở trên người Mục Lan Yên, xẹt qua một ánh sáng u ám “Nga? Nàng là cứu ta mới bị thương?”

“Tiểu nữ vẫn chưa nói qua.” Mục Lan Yên thiện lương thăm dò qua lời nói và sắc mặt, để ý ngôn từ nói, ánh mắt không chớp mắt nhìn chăm chăm Cố Cảnh Hành, một bộ dáng trong sạch thân nhiên bình tĩnh.

Nàng vừa rồi có tâm đắc đường Diệp thị, Từ thị suy nghĩ như vậy, cũng không nghĩ Diệp thị sẽ giáp mặt nói ra, trong lòng lập tức có chút oán hận Diệp thị.

Diệp thị ngẩn ra, không nghĩ rằng tiểu nha đầu này thế nhưng một chút cũng không kinh hoảng, nói bình tĩnh như vậy, ngược lại hiển nhiên là nàng nói hươu nói vượn. Diệp thị gọn sống không sợ hãi, cùng hướng tới giăng co “Mục cô nương vừa rồi cũng không phải nói như vậy, ý tứ rõ ràng là nói người cứu Vương gia.”

“Chắc là Quốc Công phu nhân nghe lầm đi, tiểu nữ sao dám tranh công bừa bãi, ta là nói nhìn tình hình lúc ấy nguy cấp, muốn đi che ở trước mặt Vương gia, chẳng qua là khi đó Đại tiểu thư đã đi qua cứu Vương gia, như thế mới bị trúng tên.” Nàng vốn là nói mơ hồ, hơn nữa ngày ấy hỗn loạn, ai lại chân chính nhớ rõ nàng trúng tên như thế nào, ngay cả chính nàng ta còn không biết là như thế nào vô tội bị trúng tên.

Diệp thị cắn răng một cái, gặp Vương gia ở trong này, không nghĩ đánh mất thể diện chính mình, không nghĩ nhiều kéo Từ thị bên cạnh lên tiếng, một người ngoài như vậy, Từ thị chẳng lẽ còn sẽ giúp nàng “Vừa rồi đệ muội cũng ở đây, Mục cô nương là nói ý tứ như vậy sao? Vẫn là ta nghe nhầm sao?”

“Chắc là tẩu tử nghe nhầm đi, ta nghe Mục cô nương nói chính là ý tứ như vậy.” Từ thị ý cười hơi hơi lơ đãng, ánh mắt dừng ở trên người Diệp thị, trong lòng vốn là âm u không muốn nhìn Diệp thị đắc ý, hơn nữa lại đối với Diệp thị tồn tại vài phần tâm tư, cho nên mặc kệ Mục Lan Yên nói cái gì, nàng đều giúp đỡ lên tiếng trả lời, nàng muốn cho Mục Lan Yên biết trong Quốc Công phủ này mình nguyện ý giúp nàng.

Diệp thị gượng ngừng cười, trong ngực tức giận, cường chế không đánh mất phong phạm Quốc Công phu nhân. “Nguyên lai là ta nghe nhầm, nhìn quá thật là hiểu lầm.”

Cố Cảnh Hành nhìn xong màn đột nhiên xảy ra này, ánh mắt tựa tiểu phi tiểu dũng trên người Mục Lan Yên “Tối hôm qua trong lúc bối rối Công chúa không cẩn thận làm người vấp chân mới dẫn tới bị thương, những thứ này đều là ý tứ của nàng, mà bốn vương bát quách cũng là thay mặt nàng tới, Mục cô nương đường đường thương cho tốt.”

Dứt lời liền rời đi.

Chân tướng dĩ nhiên là như vậy! Nàng bị Công chúa làm vấp ngã, Vương gia lại đã biết...

Mục Lan Yên trên giường thoáng chốc mặt lộ ra trắng bệch, gất gao cắn môi, cắn nhanh đến chảy một giọt máu.

Mấy người trong phòng để ý sắc mặt Mục Lan Yên, đều ôm vài phần tâm tư, Diệp thị nghe được Vương gia giải thích như vậy cuối cùng tức giận một ít “Xem ra Mục cô nương ngã một cái không chỉ có trúng tên, cũng là ngã đến hồng đầu, mới có thể cũng nhớ lắm, đến lúc buổi tối ta lại thỉnh đại phu giúp cô nương nhìn một cái mới được.”

Từ thị mím môi nhìn Mục Lan Yên sắc mặt xanh trắng liếc mắt một cái, không có nói tốt cái gì.

Mục Lan Yên trong tay gất gao nắm chặt góc chăn, hiện giờ nàng đắc ý như vậy, nhưng một ngày nào đó nàng sẽ bay lên biển thành phượng hoàng, nhất định sẽ làm Diệp thị thật tốt nhìn xem.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Chương 37.1

Diệp thị trở về Thiệu Niên Uyển, nằm ở trên nhuyễn tháp ngực vẫn còn cảm thấy khó chịu, vừa nghĩ vừa rồi ở Tây sương phòng bị tiện nha đầu Mục Lan Yên kia xếp đặt, nhất thời con tức lại nổi lên, một cái nha đầu ngoài đường cũng dám tính kế mình, thực sự là có can đảm thật lớn, cũng không phải chỉ là được lão phu nhân cưng chiều, cũng không phải là dựa vào tướng mạo, còn dám bắt đầu gây khó dễ mình thật sự coi bản thân là tiểu thư Định Quốc Công phủ hay sao.

Trước mắt Quốc Công phủ này chính là nàng đương gia, nếu không phải do lão phu nhân cảm thấy có thể là đứa nhỏ của chi thứ hai, bản thân làm sao sẽ đi để tâm nhiều như vậy, nha đầu kia lại càng không đơn thuần giống như lúc ban đầu gặp, nhìn vừa rồi ở trước mặt Lục vương gia đau khổ già bộ đáng thương để người thương xót, Diệp thị cũng tí nữa bị nàng lừa, nguyên tưởng rằng là một nha đầu nông thôn dễ dàng khi dễ, sau khi trở về suy nghĩ kỹ, cảm thấy được cũng không đơn giản như bề ngoài.

Nha hoàn đi theo vào phòng hầu hạ bưng trà rót nước, không dám chậm trễ đáp vai bóp chân, Diệp thị mở miệng vài lần nha hoàn liền không có chủ ý lên tiếng trả lời, chỉ biết sợ hãi nói “Đúng” hoặc “Không đúng”, không dám xen vào nhiều hơn một câu.

Từ khi Triệu ma ma lĩnh phạt bị giam trong sái phòng, Diệp thị đột nhiên cảm thấy bên người không có ai có thể đưa ra chủ ý tốt, một cái ánh mắt không kiên nhẫn quét qua, khoát tay áo, làm cho nha hoàn đều lui ra.

Lão thái thái một lòng chờ Mục Lan Yên thân mình tốt hơn mới nhận thức người thân, lúc này là thời điểm máu chó, nhất định làm cho Triệu ma ma một

lần nữa trở về bên người mới được.

Vì thế, Diệp thị phân phó Đường sư phụ đi làm không ít đồ ăn Triệu Đại lão gia thích ăn, bản thân ngồi ở trước bàn cố ý ăn mặc trang điểm một phen, chỉ chờ lão gia hạ triều thỉnh cầu thật tốt, Triệu Hoành Thịnh trở về Diệp thị liền tiến lên hết sức ân cần hầu hạ, cho lui vài cái nha hoàn giúp đỡ, thân thiết tự làm, sau khi đưa khăn tay ẩm ướt, thở dài một hơi.

Triệu Hoành Thịnh hôm nay được Diệp thị dịu dàng chăm sóc có chút thoải mái, Hạ di nương nếu làm những thứ này coi như là việc phải làm, nhưng một cái tiểu thư đích nữ làm chính thê Quốc Công phủ còn phải vất vả, không khỏi làm cho người ta thụ sủng nhược kinh. Triệu Đại lão gia tự nhiên cũng không ngoại lệ, lại nhìn nàng trên trán chảy mồ hôi, vẻ mặt âm đạm, vì trang điểm tinh xảo, khuôn mặt tựa như không khác trước kia, cùng là cau mày, nhưng hôm nay lại thêm vài phần động lòng người, Triệu Hoành Thịnh trong lòng dâng lên vài tia đau lòng cùng cảm động, trước đó vài ngày có chút vắng vẻ nàng, tiếp nhận khăn tay đem mặt lau, thân thiết nói “Phu nhân vì sao thở dài?”

“Lão gia không biết, tôi nay ta đi sai phòng nhìn Triệu ma ma, người nhưng là gây đi một vòng, nàng là ti nữ của ta, theo ta mười mấy năm, cũng có vài phần tình cảm thân thiết, ta thực sự không đành lòng...” Diệp thị lấy khăn tay bên hông nhẹ nhàng lau nước mắt.

Triệu Hoành Thịnh chỉ nhú mày, không có lên tiếng, Diệp thị đi qua đón khăn tay, Triệu Hoành Thịnh lại đem khăn ném vào thau nước giống như suy nghĩ cái gì.

Diệp thị gặp lão gia cũng không mở miệng đánh gãy, đi theo bước chân Triệu Hoành Thịnh liền thừa dịp tiếp tục nói “Triệu ma ma tuổi tác đã cao, thường vẫn không chịu nổi giày vò, lúc này lại bị bắt giam nữa không biết sẽ phát sinh bệnh gì.”

“Cầu lão gia làm chủ, đem người thả ra khỏi sai phòng, lúc trước một phần là ta quá tin tưởng Triệu ma ma, mới để nàng được sủng mà kiêu, sau khi đi ra ta nhất định quản giáo nàng, nhất định sẽ không lại để nàng phạm sai lầm.”

Triệu Hoành Thịnh thật sâu nhìn Diệp thị một cái, trong mắt sắc bén, một hồi lâu mới mở miệng, lời nói lại không có nửa phần ám áp giống vừa rồi “Phu nhân khẩn cầu ta như thế, ta coi như là cấp phu nhân mặt mũi, chính là Triệu ma ma sau khi đi ra không thể làm cho nàng lại gây sóng gió.”

“Vâng, ta tự nhiên quản giáo thật tốt, thỉnh lão gia yên tâm” Diệp thị rốt cục thở ra một hơi, tiện đà cười dẫn Triệu Hoành Thịnh đi dùng bữa “Đều là chút đồ lão gia thích ăn. Mau ngồi xuống nếm thử thôi.”

Hôm nay tâm tư Diệp thị xem như rõ ràng, Triệu Hoành Thịnh vốn là thương tiếc ngược lại trong mắt bây giờ là nguội lạnh, mặc dù là đáp ứng thả Triệu ma ma đi ra ngoài, nhưng trong đầu có phần không tiếp thu, thoáng dùng một chút liền lấy cớ công sự phải đi xử lý liền rời đi Thiệu Niên Uyển.

Làm cho Diệp thị vốn tưởng rằng hẳn sẽ lưu lại cùng mình ôn tồn một phen trong lòng chợt lạnh, nhìn bóng dáng lão gia rời đi xa xa, một phen mất mát cùng phiền muộn xẹt qua trong mắt lập tức liền kiên định lên “Mau, đi sai phòng đón Triệu ma ma trở về.”

Triệu ma ma bị giam trong sai phòng quả thật gây đi không ít, một đường đến Thiệu Niên Uyển liền nhào đến trước mặt Diệp thị khấu đầu cảm tạ, một phen nước mắt nước mũi “Chuyện phu nhân vì lão nô đi cầu lão gia, lão nô đã biết, phu nhân tội gì vì một hạ nhân như ta mà làm như vậy, mất đi tín nhiệm của lão gia.”

Diệp thị ban đầu cũng không nghĩ làm như thế, không vạn bất đắc dĩ làm sao lại bỏ được đem lão gia đẩy lên người con tiện nhân Hạ di nương kia, chính là đã muốn làm thì sẽ không lùi bước, nàng không thoải mái nữa, lúc này cũng không thể biểu hiện ra mặt “Ồ Diệp phủ, người vốn là thân tín của mẫu thân, mẫu thân đem người đưa tới cho ta, đối với chuyện ma ma để ý quan tâm cũng là nên làm, huống hồ Triệu ma ma theo ta tiến vào Định Quốc Công phủ liền vẫn đi theo ta, trung thành tận tâm, ta sao nhẫn tâm nhìn ma ma ở sai phòng chịu khổ.”

Triệu ma ma vẻ mặt cảm động “Phu nhân yên tâm, lão nô nhất định không cô phụ sự tín nhiệm của phu nhân.”

Diệp thị khom người đỡ Triệu ma ma “Ma ma đi trước nghỉ ngơi, chờ chút thời gian chúng ta lại thương lượng đến chuyện này,”

Triệu ma ma nâng hai đầu gối cố sức đứng lên. Đứng ở bên cạnh Diệp thị, thở một hơi “Khi đến trong uyển chợt nghe người ta nói hôm nay phu nhân chịu ủy khuất, nha đầu kia cũng đủ thông minh, chính mình nói lung tung làm cho người ta hiểu lầm, còn cần chết không chịu thừa nhận, đều đẩy lên trên người khác, may mà cuối cùng nàng cũng không lấy được cái gì tốt, không phải bị Vương gia vạch trần sao?”

Không ngờ nghe Triệu ma ma nói chuyện thoải mái, Diệp thị từ từ nhấp một ngụm trà “Nha đầu này với ta không xứng, chính là tam phòng không biết sao lại cùng nàng một giuộc?”

“Lão nô xương cốt còn được, có thể trở lại bên người phu nhân dốc sức thật tốt, trước mắt liền cùng phu nhân cùng đề ý.”

Diệp thị trong mắt tỏa sáng “Như vậy rất tốt.”

Triệu ma ma không hổ là lão nhân, đi ra từ trong trạch viện gia đình quyền quý, đem sự tình liên quan đến chi thứ hai phân tích rõ ràng hợp lý, hợp với hôm nay Từ thị chi thứ ba vì sao phải giúp đỡ nha đầu Mục Lan Yên cũng phân tích cực kì thấu đáo.

Diệp thị vỗ bàn, cả giận nói “Ta sáng nay đúng là hồ đồ, thế nhưng tìm người chi thứ ba phụ họa. Vẫn là ma ma so với ta thấu đáo, Từ thị thật đúng là tính toán thật tốt, nhưng thật ra vang dội!”

“Phu nhân thiện tâm, tự nhiên không thấy được ý xấu của người khác. Từ thị làm như vậy trước mắt có thể làm lão phu nhân vui vẻ, gần đây lão thái thái cung chiều nhất trừ bỏ Đại tiểu thư, chỉ sợ sẽ là Mục Lan Yên, thứ hai vạn nhất Mục Lan Yên là đứa con mồ côi của chi thứ hai, địa vị trong nhà sẽ

không giống nhau. Chi thứ hai đã muốn có người, Mục cô nương như thế nào cũng phải có người quản giáo, chi thứ ba không có con nói dối, nhất định sẽ đánh chủ ý nhận Mục Lan Yên, lúc này tự nhiên là cùng Mục Lan Yên thân cận.”

“Đưa nhỏ chi thứ hai tìm trở về đối với ngài trăm hại không có lợi, thừa dịp hiện tại chuyện này chưa nói rõ ràng, có thể đem nha đầu kia đuổi đi là tốt nhất, nếu là có thể nhất định không cho nàng nhận tổ quy tông.” Triệu ma ma hết sức tận lực tính toán vì địa vị Diệp thị, trong mắt già nua tràn đầy ánh sáng.

“Ta đã muốn cho người đi tìm bà vú chăm sóc Triệu Văn Hi, chính là biến người mờ mịt, cũng là khó tìm a.”

Triệu ma ma trên mặt lộ một chút đắc ý “Phu nhân chớ lo lắng, ta cùng gia đình bà vú kia có chút giao tình, việc này không khó lo liệu, không đến mấy ngày ta nhất định có thể tìm trở về.”

“Thật sao?” Diệp thị trên mặt vui vẻ.

“Lão nô không dám lỗ mắng lung tung, lúc trước chưa từng nhắc tới, cũng là không nghĩ đến nha đầu chi thứ hai có thể trở về.”

Diệp thị khoe miệng cong lên “Nếu là tìm được người, người biết như thế nào lo liệu đi?”

Triệu ma ma nhìn về phía Diệp thị liếc mắt một cái, hai người ánh mắt va chạm ầm ầm ý mà hiện lên hàn quang, “Lão nô nhất định sẽ không phụ sự nhờ vả của phu nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 49: Chương 37.2

Trong Minh Như Uyên, lão thái thái ôm Triệu Văn Uyên về mặt đau lòng, vỗ lưng của nàng trong lòng còn sợ hãi “Ngươi lần này đi hành cung Quỳnh Sơn một chuyến, nhưng làm cho tổ mẫu sợ hãi.”

Triệu Văn Uyên nắm tay lão thái thái “Tổ mẫu nhưng đừng khổ sở, ta đây không phải rất tốt, chính là sợ ngài lo lắng cho ta, lúc này mới chạy nhanh qua đây thỉnh an.”

“Về sau nơi nào cũng không đi, liền ở ngay bên người tổ mẫu.” Lão phu nhân trong lòng thấp thỏm lúc này mới buông xuống, nhịn không được nói.

Triệu Văn Uyên cố ý làm nũng “Ta đây về sau cũng không lập gia đình, liền cả đời cùng tổ mẫu, được không?”

“Ngươi, nha đầu này lại bắt đầu ba hoa.” Lão thái thái bị chọc cười vui vẻ ra mặt, điểm cái trán Triệu Văn Uyên một chút “Không được nói lời nói sau này không chịu lập gia đình, đại ca ngươi đến bây giờ cũng chưa thành thân, đều thành khối tâm bệnh của ta, lão bà từ liền trông cậy vào ngươi lập gia đình, sinh một cái ngoại tôn mập mạp để ôm một cái.”

Triệu Văn Uyên nhếch miệng cười, giọng điệu kéo thật dài, làm như ngượng ngùng “Tổ mẫu...”

“Tốt tốt, tổ mẫu không nói...”

Triệu Văn Uyên gặp lão thái thái vừa rồi lo lắng giờ bắt đầu vui vẻ, mới thu liễm ý cười vui đùa nói “Tổ mẫu, ta hôm nay vội vàng lại đây, cũng là có một chuyện muốn nói với ngài.”

“Cái gì chuyện tốt?”

“Ta tìm được Hi muội muội con gái của Nhị thúc.” Triệu Văn Uyên kể bên lão phu nhân, hơi có vẻ tranh công nói.

Lão thái thái ngừng lại, có chút ngoài ý muốn, sau đó nhìn về phía Triệu Văn Uyên ánh mắt không khỏi vài phần sâu sắc “Ngươi... làm sao tìm được?”

“Chính là Mục cô nương ta đã cứu hôm cầu Chức Nữ khéo tay thêu thùa, ta cùng nàng ngâm nước nóng khi đó nhìn thấy trước ngực nàng có vết bớt hình hoa sen, Văn Uyên còn nhìn vài lần, sẽ không nhìn lầm, đó chính là Văn Hi muội muội.” Triệu Văn Uyên ngẫm nhìn thần sắc lão phu nhân, thầm nghĩ biết đi bước này là đúng rồi, bất luận như thế nào Triệu Văn Hi đều phải tìm trở về, sao không để nàng chiếm một cái nhân tình, trên mặt càng bộc lộ cao hứng nói “Tổ mẫu, người nói có phải hay không Nhị thúc ở trên trời phù hộ, để cho ta tìm được?”

Lão thái thái nghe vậy trong lòng thoáng có chút mềm nhũn, đúng vậy, nha đầu Văn Hi kia ở bên ngoài lưu lạc mấy năm, trở lại kinh thành để Uyển nha đầu cứu được, có phải hay không Hoàn Viễn ở dưới âm phủ phù hộ đưa nhỏ, chỉ dẫn đường về nhà? Chỉ tưởng tượng như vậy, trong lòng càng phát ra chua xót không chịu nổi.

“Tổ mẫu, người tìm trở về là việc vui, ngài đừng khổ sở a.” Triệu Văn Uyên một tay đặt phía sau lưng nàng, nhẹ nhàng vỗ về.

Trong mắt lão phu nhân xẹt qua một tia vui mừng, đột nhiên nói “Nếu kia thật là nữ nhi của Nhị thúc ngươi, ngươi có bằng lòng hay không để cho nàng hỏi phủ? Có lẽ Nhị muội muội ngươi trở về phủ, tổ mẫu sẽ yêu thương nhiều một ít, sinh lực quan tâm ngươi sẽ ít đi, nếu như vậy ngươi có bằng lòng cho Nhị muội muội trở về?”

Triệu Văn Uyển cup mắt, nhất thời hiểu được ý tưởng của lão phu nhân, theo như tính tình trước kia còn không phải chỉ muốn mọi người chú ý đến mình mới tốt, như thế nào sẽ chia sẻ sự yêu thương với người khác. Trước mắt nàng còn hợp thời mà thực sự nghiêm túc từ hỏi, lập tức kiên định gật đầu, “Tổ mẫu, Văn Hi muội muội ở bên ngoài ăn không ít khổ, Nhị thúc cùng Nhị thẩm lại đều đã mất, đừng nói tổ mẫu yêu thương nàng, ta đây làm tỷ tỷ cũng muốn yêu thương nàng mới đúng. Ta nếu thực sự không muốn Nhị muội trở về, hôm nay sẽ không nói chuyện của nàng với tổ mẫu.”

Lão thái thái sờ sờ đầu tóc đen mềm mại của Triệu Văn Uyển, thờ dài nói “Uyển nha đầu của ta thực sự trưởng thành.”

“Muội muội ở bên ngoài chịu khổ, tổ mẫu yêu thương cũng là đương nhiên.” Khi nói chuyện, tâm tình Triệu Văn Uyển giống như có chút giảm sút, dựa vào lão phu nhân có chút gây sự, thanh âm buồn buồn nói “Kia thời điểm tổ mẫu yêu thương nàng, ta sẽ tránh đi, nhìn không thấy sẽ không ghen tị.”

Lão phu nhân bị phản ứng tức giận của đứa nhỏ này làm cho vừa tức vừa buồn cười, lời này nói không phải là ví bản thân như cái thìa, chọc người đau lòng “Yên tâm đi, ở trong lòng tổ mẫu a, Uyển nha đầu vĩnh viễn là quan trọng nhất!”

Triệu Văn Uyển nghe vậy nâng mắt, một đôi mắt trong suốt tràn đầy ánh sáng, làm gì còn có cái gì mất mát, toét miệng chạy đến hôn hai má lão phu nhân, mang theo một tia giáo hoạt nói “Ồ trong lòng Văn Uyển tổ mẫu cũng là quan trọng nhất!”

Lão phu nhân cũng biết là bị tiểu nha đầu này lừa gạt, đáy lòng cũng không thể nói rõ là cao hứng, Triệu Văn Uyển không bài xích Triệu Văn Hi, còn hiểu chuyện như vậy, thế là đủ rồi. Vừa mới khen hiểu chuyện xong lúc này lại làm nũng, bên trong cũng là vừa ý cùng vui mừng, Triệu Văn Uyển như vậy càng khiến nàng yêu thích.

“Khá lắm, ta còn có việc tìm phụ thân ngươi nói, ngươi mới vừa chịu qua kinh hách cũng phải nghỉ ngơi thật tốt, không cần theo giúp lão bà tử này.”

“Vay đi, ta nghe lời tổ mẫu, một hồi nhìn Văn Hi muội muội trở về đi.”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Chương 38 (1)

“Tiểu thư, Lục vương gia đưa nhân sâm trên núi là cho tiểu thư bồi bổ thân mình, bản thân ngài không để lại, như thế nào...” Có thể không công tiện nghi vị ở Tây sương phòng kia, Bảo Thiên cầm theo hộp thức ăn, bên trong đựng chính là gà hầm nhân sâm Đại tiểu thư sai Bách Linh làm, cảm thấy được có phần lãng phí.

Triệu Văn Uyển đi ở phía trước, nghe được lời nói thăm của nàng, thăm thờ dài. Chính mình không đau không bệnh, Cố Cảnh Hành đưa thuốc bổ, dù sao vẫn cảm thấy giống như nguyên rủa mình, nàng làm sao mà nuốt trôi, đương nhiên cũng không ngoại trừ khả năng là nàng nghĩ nhiều (ô suy nghĩ của tỷ mà đề ca ấy biết được không biết sẽ như thế nào đây). Nhưng mà Mục Lan Yên trên đường đến kinh thành thân thể bị tổn hại, đều không phải là sinh ra đã yếu, có thể đem nàng dưỡng tốt, thuận theo tâm ý tổ mẫu không nói, cũng giám bớt việc nàng động một cái liên té xiu, không chừng ngày nào đó liền sử dụng trên người mình, điểm ấy Triệu Văn Uyển vẫn là đề phòng.

Nghĩ đến tổ mẫu có ý đem mình rời đi cùng phụ thân một chỗ, nhất định là muốn cấp Triệu Văn Hi danh chính ngôn thuận, Triệu Văn Uyển liếc mắt nhìn Bảo Thiên còn đang bất bình, trước tiên nói ra đạo lý hiển nhiên “Mục cô nương có thể vào trong mắt lão phu nhân không phải là không có nguyên do, phỏng chừng hơn mấy ngày nữa, người ta liền xoay người làm chủ tử, chúng ta không đến mức vội vã tạo quan hệ tốt, nhưng cũng không thể để cho người làm miệng nói cái gì. Đồ vật này nọ, ta nguyện ý liền cho, ở trong mắt ta vị trí không đáng là gì, ngươi cũng không cần phải thay ta âm ức.”

Bảo Thiên giật mình mở ta miệng, ánh mắt phức tạp mà nhìn về phía Tây sương phòng cách không xa, trở lại nhìn trên người Triệu Văn Uyển, sau một lúc lâu, như là nghĩ thông suốt cái gì gật gật đầu “Nô tỷ hiểu được.”

Triệu Văn Uyển vừa lòng vuốt cằm, tiếp tục đi về phía trước, Bảo Thiên được Tuyết Nhạn mang theo, tính tình nhưng thật ra thông thấu không ít, trở về nên thưởng liền sẽ thưởng, đi theo nàng tự nhiên sẽ không bạc đãi.

Tây sương phòng, chỗ ở của Mục Lan Yên hiển nhiên là có nhiều hơn vài nha hoàn bà tử, hầu hạ chu đáo. Triệu Văn Uyển vào phòng, đã ngửi thấy một cỗ mùi thuốc đông y dày đặc, làm cho người ta có chút hít thở không thông, lại vừa thấy cửa sổ đóng kín, cùng Mục Lan Yên trên giường vừa khỏi bệnh lại có vẻ càng suy yếu hơn, nhũn nhũn.

Người sau nhìn thấy, tựa hồ muốn giẫy dụa đứng dậy cấp Triệu Văn Uyển hành lễ, được Triệu Văn Uyển đè xuống “Mục cô nương vết thương còn chưa tốt, không cần coi trọng này đó, ta làm cho đầu bếp làm thức ăn cấp cô nương bồi bổ, nhìn hơi nóng không sai biệt lắm, ăn xong uống thuốc điều tốt thân thể.”

Dứt lời, Bảo Thiện lấy từ hộp thức ăn ra một bát lớn, múc thêm một chén nhỏ đưa tới trong tay Triệu Văn Uyển.

Mục Lan Yên gặp Triệu Văn Uyển tư thế muốn bôn chính mình, vội vàng nâng lên nửa thân mình muốn tiếp nhận “Ta tự mình làm là được, làm sao có thể phiền toái Triệu tiểu thư tự mình...”

“Ngươi vẫn còn bị thương, đừng lộn xộn, cẩn thận miệng vết thương vỡ ra.” Triệu Văn Uyển vững vàng cầm bát, múc một muôi thổi thổi, đưa tới bên môi nàng “Mục cô nương cũng đừng cùng ta khách khí, lần này là ta không đem ngươi chiếu cố tốt, ban đầu muốn cho ngươi điều dưỡng thân thể, ai biết sẽ thành như vậy.”

“Triệu tiểu thư nói quá lời, này là ngoài ý muốn ai cũng không muốn, Lan Yên... Vận khí không tốt thôi.” Mục Lan Yên nhìn Triệu Văn Uyển chối lợi, trước mắt lại không giống chính mình nghèo túng, con ngươi buông xuống, giấu đi một tia khó chịu nổi, nàng sau này mới biết Lục vương gia đi thăm Triệu Văn Uyển trước, mới đi vào trong uyển của nàng, thậm chí sau đó lại hướng Trúc Tương Phi Uyển đưa này nọ, nguyên bản... đều là chính mình đắc ý.

Triệu Văn Uyển phát hiện cảm xúc nàng ta dao động, không để ý lắm mà bỏ qua, ánh mắt thoáng nhìn bên ngoài vài bà tử thái độ cung kính, lại không nhìn thấy có người vào cửa, trong lòng có vài phần đoán được.

“Bất quá nói lại, Mục cô nương tốt tốt ở Thiên Viện, lúc ấy như thế nào sẽ xuất hiện ở tẩm điện Lục vương gia, vẫn là đồng bọn của thích khách, bắt cóc người cùng công chúa?” Triệu Văn Uyển ra vẻ hiểu kì nói.

“Không có... là ta ban đêm ngủ không được nghĩ đi tản bộ, nhất thời không chú ý đi qua.” Thanh âm Mục Lan Yên vài phần hờ hững.

“Theo nô tỳ, Mục cô nương quả thật vận khí tốt, đi tản bộ không chú ý có thể đi đến chỗ Lục vương gia, hai nơi cách xa như vậy, ngộ nhờ dọc theo đường đi liền đụng đến thích khách, kia mới thực sự là đáng sợ.” Bảo Thiện thông minh mà trừu ghẹo nói, trong lòng là nửa phần cũng không tin.

Triệu Văn Uyển khoe môi cong cong, lại rất nhanh thu lại, phụ họa nói “Bảo Thiện nói cũng đúng, Mục cô nương ban đầu gặp nạn là gặp ta, cứu một mạng theo ta quay về trong phủ, thiếu chút nữa lại tổn hại trong tay ta, ta đến bây giờ nghĩ lại mà sợ.”

Mục Lan Yên trên mặt có chút ngưng ngượng, nhất thời cũng không biết nói cái gì cho tốt, uống canh gà Triệu Văn Uyển tự mình múc đến bên môi, có phần không có tư vị gì.

Triệu Văn Uyển kiên nhẫn uy hơn nửa bát, cũng sợ hăng quá hóa dở, sai người ta lưu lại không ít dược liệu trân quý nàng mang đến, dặn Lục Văn đề ý chiếu cố nhiều hơn “Mục cô nương bộ dạng này thực sự là cực kì giống... Mới trước đây ta cùng Hi muội muội thường xuyên chơi đùa cùng nhau, tuổi lại xấp xỉ, sau nàng lại rời đi, ta còn khóc một trận, nhìn Mục cô nương giống như nhìn thấy được Văn Hi muội muội, không nguyên do mà muốn thân cận.”

“Nếu nguyện ý, ngươi cũng có thể gọi ta một tiếng tỷ tỳ.” Triệu Văn Uyển lời kéo tay nàng, thiện ý giải thích nói.

Mục Lan Yên kinh ngạc, thái độ Triệu Văn Uyển chuyển biến không phải không cảm thấy kì quái, trong đầu có linh quang xẹt qua, con ngươi thâm thúy, trong lòng hiện lên suy đoán không có khả năng, làm cho nàng tim đập nhanh “Tỷ... Tỷ tỳ?”

“Muội muội tốt, tạm thời ở trong phủ điều dưỡng, có cái gì thiếu, không tốt, cứ nói.” Triệu Văn Uyển bày ra điệu bộ tỷ tỳ săn sóc, có phần thờ ơ nói.

Sau đó lấy lí do không quấy rầy nàng nghỉ ngơi, đi ra ngoài phòng, Triệu Văn Uyển vừa đi, một bên còn dặn dò Bảo Thiện trời mùa thu mát mẻ hơi lạnh, buổi tối cấp Mục cô nương quần áo dày một chút. Đang nói chuyện, liền gặp Dương ma ma ở đối diện ôm quần áo các loại này nọ ý cười trong suốt đi tới.

“Đại tiểu thư có tâm, ta vì Mục cô nương mang đến một ít quần áo, vào mùa thu hơi lạnh, liền mang mấy bộ quần áo mới lại đây.” Dương ma ma ý cười vừa lòng nói, đoạn đối thoại mới vừa rồi nàng vừa vận nghe được rõ ràng, ban đầu còn lo lắng, lúc này chỉ cảm thấy Triệu Văn Uyển hiểu chuyện biết săn sóc.

Triệu Văn Uyển cũng cười “Vất vả Dương ma ma.”

Hàn huyên hai câu, liền đều rời đi.

Mục Lan Yên ở trong nhà nghe động tĩnh, nhìn không được tò mò nhìn xung quanh, nhìn thấy Dương ma ma đi tới, thu lại vài phần ý tứ hưng phấn, bày ra rụt rè ân cần thăm hỏi nói “Dương ma ma.”

Bà tử trong phòng mới vừa rời ở bên ngoài được Dương ma ma căn dặn, đối với Mục Lan Yên thái độ cung kính hơn, vừa nói sửa đổi phòng ở, tay chân có phần cẩn thận.

Dương ma ma thoáng nhìn canh gà hầm nhân sâm trên bàn, nhận ra là nhân sâm kia, kinh ngạc rất nhiều rồi nhìn về hướng Triệu Văn Uyển “Tác phong mạnh mẽ.” có nhận thức mới “Lão nô phụng mệnh lão phu nhân, cấp cô nương đặt mua một chút đồ dùng, y phục này là Bảo Y Các mới làm. Làm theo dáng người cô nương, nên sẽ vừa người.”

Mục Lan Yên hiển nhiên là thụ sủng nhược kinh, vội vã nói “Ta ở quý phủ quấy rầy đã lâu, sao có thể làm cho lão phu nhân tốn kém, này đó ta không thể...”

“Những thứ này đều là cô nương nên được.” Dương ma ma cười nói, phương diện này cũng là ý tứ của lão phu nhân, sợ cô nương chịu đựng không nổi,

liền lộ ra ý tứ.

Mục Lan Yên rõ ràng sững sốt, chung quy là tâm tư dễ hiểu, thần sắc cố giữ không được vội vàng hướng Dương ma ma xác nhận nói “Ta cùng Triệu Văn Hi kia...”

Dương ma ma nghe vậy hơi hơi nhủu mi, cúi đầu lên tiếng trả lời giải đáp cho người trước mắt. Người sau gặt gao cắn môi, giống như muốn khóc, trong chốc lát lại giống như cười, xoay người liền hôn mê, trên mặt lộ ra một giọt nước mắt. Dương ma ma vội vàng sai Lục vân đi mời đại phu, chính mình coi chừng người không biết suy nghĩ cái gì.

Đại tiểu thư, Lục vương gia, Mục cô nương... Mới vừa rồi đoạn đối thoại làm nàng không tự giác suy đoán không tốt, nhưng nhìn người này bộ dáng nhu nhược không đành lòng đem người nghĩ xấu, nhưng người này đối với chuyện thân phận Triệu Văn Hi làm như trốn tránh làm nàng nghi hoặc.

Thôi, vì lão phu nhân tìm được người trở về mà cao hứng, chính mình hà cớ gì phải đi bói móc, coi như chính mình già rồi hồ đồ nghĩ nhiều...

Một phòng khác, Triệu đại lão gia từ Minh Như Uyển trở về, liền đi thẳng đến chỗ Diệp thị, tìm người thương lượng. Mới đầu nghe lão phu nhân nói Mục Lan Yên chính là Triệu Văn Hi hẳn là không tin, thẳng đến lão phu nhân phái ra hồi báo từ thám tử.

Thời điểm Triệu Văn Hi mất tích, Mục Lan Yên bị bọn buôn người lừa gạt, sau lại tìm trở về, liền một hồi sốt cao, đem trí nhớ ba tuổi quên hết không còn, quan phủ từ chỗ bọn buôn người lấy được ngọc bội hình bướm bướm đưa đến Mục phủ, Triệu lão phu nhân theo điểm ấy xác nhận Mục Lan Yên chính là đứa nhỏ chỉ thứ hai.

Ngọc bội hình bướm bướm là vật bên người Văn Phụng, sau lại truyền cho Triệu Văn Hi, vẫn đeo chưa bao giờ tháo xuống. Dương ma ma cũng chứng thật, ngọc bội kia ở ngay trong bao quần áo của Mục Lan Yên.

Thời gian, đặc trưng, tín vật... cái gì đều phù hợp, Triệu Hoành Thịnh tự nhiên là tin, nghe theo an bài của lão phu nhân, tìm ngày tốt cho đứa nhỏ danh chính ngôn thuận, nhận tổ quy tông.

“Năm mười lăm tháng này vừa lúc là trung thu, là tháng đoàn viên, mẫu thân ý tứ chọn ngày này nhân thức đứa nhỏ, vừa lúc trên người nàng vết thương cũng không sai biệt lắm khá hơn, cùng nhau đón tết trung thu.” Triệu Hoành Thịnh đối với đứa nhỏ của lão nhị mất tích tìm trở về, cũng là rất xúc động “Nàng ở bên ngoài chịu nhiều đau khổ, người làm chủ mẫu, quan tâm nhiều một chút.”

Diệp thị nghe vậy âm thầm nhủu mày, trên mặt cũng không mấy may lộ ra nói “Đây là tự nhiên. Chính là... Đây thời gian cách lâu như vậy, lão phu nhân lại nhiều lần thất vọng, quay về như vậy, người xác định? Trước kia cũng không phải không có kẻ lừa đảo là đứa nhỏ chỉ thứ hai đến đây nhân thức người thân, cuối cùng đều may mắn, vạch trần được.”

Triệu Hoành Thịnh cũng nghĩ đến trong quá trình tìm người gặp nhiều nhấp nhô, không có cẩn thận phát hiện tâm tư Diệp thị, chỉ nói “Vì phân rõ thân phận, không làm giả được, nói đến cũng khéo, đúng là nha đầu Văn Uyển kia mang về, nha đầu kia cùng phủ chúng ta duyên phận thật thắm thiết.”

Diệp thị dạ vâng lên tiếng trả lời, trong lòng lại nắn Triệu Văn Uyển xen vào việc của người khác.

Triệu Hoành Thịnh ngừng một chút, làm như nhớ tới cái gì, chống lại thần sắc Diệp thị nói “Chỉ thứ hai không còn ai, Văn Hi nhận tổ quy tông, mặc kệ là về dưới danh nghĩa của ta, hay về dưới danh nghĩa lão tam, người làm chủ mẫu đều phải đối xử bình đẳng, tốt tốt bù lại thiếu thốn mấy năm nay. Ta biết dù sao không có quan hệ ruột thịt, tính tình Văn Uyển lúc trước... ta và người cũng chưa làm tròn trách nhiệm phụ mẫu, ta không nghĩ Văn Hi sẽ dẫm lên vết xe đổ.”

Diệp thị mặt ửng hồng, bị Triệu Hoành Thịnh lần này ngầm chỉ trích tâm tư buồn bã, rồi lại phát tác không được, ra vẻ ủy khuất nói “Lão gia nói như thế nào, ta đem Văn Uyển làm như con mình, lúc trước người cũng nhìn thấy, chúng ta cảm tình rất tốt, ai ngờ càng về sau...” lão gia mơ hồ nàng tin có một nửa là do bị Hạ thị ngầm châm ngòi ly gián.

Nhắc tới chuyện cũ năm xưa, Triệu Hoành Thịnh khoát tay áo, cho Diệp thị một viên an tâm nói “Được rồi, không nói việc này, trong Định Quốc Công phủ này người làm chủ, thay ta chia sẻ không ít, ta tin người có chừng mực.”

“Ân.” Diệp thị yếu ớt cười trả lời nói, trong lòng lại càng không thoải mái.

Mục Lan Yên nghĩ muốn trèo lên Định Quốc Công phủ... Nàng làm sao dễ dàng làm theo ý của nàng ta!

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Chương 38.2

Ngày rét lạnh, hai đứa bé gái quần áo đơn bạc ôm nhau cuộn tròn thành một đoàn trong phòng cỏ tranh cũ nát, một cái đứa bé khóc không ngừng, vốn trên người y phục thật tốt bị người lột đi, xé đi áo bông, vừa lạnh vừa đói, khóc càng thương tâm.

Đứa bé gái thoát nhìn hơi lớn vươn tay ôm nằng kia, nằng so với đứa bé gái kia bị bắt sớm hơn hai ngày, đã khóc nháo qua, đôi lấy là đánh chửi khiến nằng không dám la lối nữa, cho nên lúc này liền khuyên đứa bé gái khóc sung mất “Muội muội đừng sợ, ta gọi là Mục Lan Yên, cha ta rất lợi hại, nhất định sẽ tìm được chúng ta.”

Đứa bé gái như trước sợ hãi gật gật đầu, gất gao túm quần áo người bên cạnh, hai người đều nom nớp lo sợ, một cái đại hán say rượu nồng nặc mùi đầy cửa vào, túm ra đây lưng liền đánh, Mục Lan Yên bộ dáng trẻ con ôm lấy Hi muội muội, thoáng cái đã trúng một roi thật mạnh, trong ngực bé gái cực kì sợ hãi, nhỏ nhỏ khóc “Yên tỷ tỷ, ta sợ đau.”

“Muội muội không sợ, tỷ bảo vệ muội.”

Tiếng khóc non nớt khiến cho một vị phụ nhân trung niên đi ra mắng “Ma quỷ, lại đi uống rượu, này hai cô nương da thịt tinh tế non mềm bộ dạng lại tốt, đánh hồng làm sao bán được giá tốt.”

“Người này phụ nữ có chồng, còn quản ta.” Dây lưng lại vung lên, Mục Lan Yên toàn lực che chở đứa bé gái trong lòng.

Sau đó nha dịch quan phủ đến đây, một cái nam tử trung niên mặc cẩm y râu ngắn vừa tiến đến ôm lấy Mục Lan Yên rồi đi, Mục Lan Yên túm chặt phụ thân quay đầu lại “Mang Hi muội muội, mang theo nằng.” Ánh mắt kiên định không cho người khác cự tuyệt.

“Được.” Nam tử râu ngắn gọi quản gia đem bé gái trong góc tường cùng nhau ôm đi.

Từ nay trở đi Triệu Văn Hi liền được quản gia Mục gia không có con thu dưỡng, một hồi Triệu Văn Hi không bị đánh qua mấy lần lại bắt đầu sốt cao, suýt chút nữa cháy hồng đầu, may mà sau khi tỉnh lại chỉ là mất trí nhớ trước đây, sợ người lạ, một mình dán vào Mục Lan Yên tuổi xấp xỉ nhau.

Quản gia vì nằng thay tên đổi họ, coi là khuê nữ chính mình, càng thêm yêu thương, Mục Lan Yên thường thường đem theo Triệu Văn Hi đi theo bên người, tuy là chủ tớ, lại hơn hẳn tỷ muội, cầm kì thư họa miễn là nằng muốn học, đều dạy bảo Triệu Văn Hi, mà ngay cả hoa quế cao thích ăn nhất, cũng sẽ cho Văn Hi muội muội ăn.

Chính là chín tuổi năm ấy, Mục gia làm ăn thất bại, toàn bộ phải bồi thường, Mục lão gia chịu không nổi ngã xuống đất trúng gió, bệnh triều miên trên giường một hai năm, của cải trong nhà hết sạch cuối cùng qua đời, Mục gia lập tức xuống dốc, đệ đệ Mục lão gia chơi bồi lâu lổ, liền sớm đánh chủ ý lên đại trạch Mục gia, trải qua dây dưa, nhân cơ hội chiếm toàn bộ gia sản.

Mục lão gia sớm hiểu rõ ý đồ của đệ đệ, cảm động và nhớ nhung quản gia chân thành, hơn cả ruột thịt không hiểu biết kia, liền trước khi lâm chung đem phòng ở phó thác quản gia, hi vọng có thể che chở chiếu cố Mục Lan Yên. Đệ đệ Mục lão gia biết được, sự tình đã thành kết cục đã định, từ nay về sau tức giận đổ lên đầu quản gia Mục gia, đối bên ngoài tuyên bố là ác nô chiếm gia sản, dốc hết khả năng bồi đen, thậm chí tâm tư ác độc muốn đem Mục Lan Yên cho người ta làm thiếp, kiểm chỗ tốt hơn.

Mục Lan Yên không chịu nổi bên ngoài quấy nhiễu, thật sự bắt đắc dĩ chuẩn bị đi kinh thành nương nhờ cậu hai, Triệu Văn Hi nghe nói gia đình cậu hai ở kinh thành cũng coi là giàu có, liền yêu cầu Mục Lan Yên cùng nhau đi. Trên đường Mục Lan Yên nhiễm phong hàn, mới đầu Triệu Văn Hi còn cẩn thận chiếu cố, lộ phí chữa bệnh cũng tiêu không ít, đến cuối cùng Mục Lan Yên phát bệnh càng nặng, tiêu tiền giống như không đáy, cũng không gặp tốt lên.

Triệu Văn Hi đói bụng bụng thì thầm kêu, nhìn trên người còn lại không nhiều bạc, nếu là lại tiếp tục tiêu tiền mua thuốc, chỉ sợ nằng trước tiên sẽ chết đói, con người lạnh lùng nổi lên tâm tư. Nằng đem Mục Lan Yên đặt ở ngôi miếu đồ nát, để lại một ít lộ phí, chính mình cầm đi vật Mục phu nhân trộm được rồi đi.

Miếu đồ nát tối om, nằng cực kì sợ hãi đi đến cửa miếu, Mục Lan Yên cố hết sức xoay người, đi về phía trước, vươn cánh tay vẫy gọi, phát ra thanh âm mong manh “Muội muội, đừng bỏ lại ta, đừng...”

Triệu Văn Hi bước chân dừng lại, tay ôm hành lý run nhè nhẹ, Mục Lan Yên rút cuộc đi đến bên thân thể nằng, túm góc váy Triệu Văn Hi, nước mắt trong suốt, tràn đầy cầu xin cùng chờ đợi “Đừng...Đừng bỏ ta lại.”

Trong kinh hoàng, Triệu Văn Hi nuốt nước miếng, nhanh chóng nhìn tình huống bốn phía không người, con người hung ác, ngược lại trấn định lại. Kiên quyết gỡ góc váy Mục Lan Yên túm trong tay ra “Tỷ tỷ, nếu người tốt với ta cả đời, liền làm người tốt đến cùng, đừng liên lụy ta nữa. Tới kinh thành rồi ta sẽ thay người làm Mục Lan Yên thật tốt, thay người sống thật tốt.”

Mục Lan Yên môi run run “Người...Nói cái gì...”

“Tỷ tỷ thân mình kém, một đường này ta cũng coi như chiếu cố rất nhiều, nhưng đại phu nói người sống không được bao lâu, ta cũng phải vì chính mình tính toán, cứ tiếp tục như thế này ta với người hai cái đều không thể tiếp tục đến kinh thành, cầu tỷ tỷ thành toàn ta đi!” Triệu Văn Hi xiết chặt hành lý, ép buộc chính mình tâm địa cứng rắn, người không vì mình trời tru đất diệt, nằng chẳng qua là vì suy nghĩ cho bản thân, nằng không sai.

“Người...tâm địa thật ác độc...”

Triệu Văn Hi thanh âm run rẩy, chạy ra ngoài miếu, chưa từng quay đầu lại một lần, chỉ có hình ảnh cuối cùng thanh âm kêu to thê lương cùng ánh mắt hận thù lưu lại.

Mục Lan Yên theo trong mộng tỉnh lại, vù vù thờ hồn hên, hình ảnh dừng lại kia giống như bàn tay vô hình, bóp chặt cổ nằng làm nằng không thở nổi, nắm chặt ga giường, Mục Lan Yên ép buộc chính mình ổn định nỗi lòng, nhưng vừa nghĩ đến vừa rồi Dương ma ma ám chỉ xác nhận, nằng lại nhin không

được cảm xúc mệnh mông.

Nhị tiểu thư Định Quốc Công phủ, thân phận loại nào a, vinh hoa phú quý chạm tay có thể rụng. Một hồi sốt cao kia, hợp ý bên trong lại ả ả nhận định mình chính là Nhị tiểu thư mất tích của Định Quốc Công phủ, mặc dù còn mang theo lo sợ nghi hoặc không xác định, thuận theo vui sướng kéo dài rất nhanh đè ép.

Trước kia chín tuổi, nàng cùng Mục Lan Yên cuộc sống thật sự thoải mái, cầm y ngọc thực cũng không nói quá. Nhưng sau lại gặp biến cố, này thành ảo ảnh bọt biển, lại thường xuyên làm nàng tưởng niệm, từ xa hoa thành tiết kiệm khó khăn, Mục phủ cuối cùng cuộc sống nghèo khổ, ở trong lòng nàng có hạt giống, theo năm tháng trưởng thành, cái loại khát vọng muốn sống cuộc sống tốt đẹp càng phát ra bức thiết, cho dù là không từ thủ đoạn nào.

Lục Vân chưa từng gặp qua nàng thần sắc âm ngoan bỗng nhiên chớp mắt một cái, nhìn trán nàng đỏ mồ hôi, chạy nhanh lấy khăn tay chà lau “Cô nương cũng tỉnh tỉnh đây, hừ chết nô tỳ.”

Mục Lan Yên tựa vào nhuyễn tháp thù hoa tơ vàng, còn cảm thấy đầu có điểm ong ong vù vù, nhìn ngoài cửa sổ còn một mảnh tối đen. Mục Lan Yên đóng lại con ngươi, khoe miệng nhếch lên, nhìn không được cười khúc khích.

Trước mắt, nàng lập tức có thể trở thành sự thật. Mục tỳ tỳ, ta đây có thể đem thân phận trả lại cho ngươi, chúng ta xem như thanh toán xong, không còn nợ ngươi cái gì. (hừ sau này tỳ ấy sẽ đến gặp ngươi, nam nhân của Yên tỳ cũng không phải dễ chọc.)

Lục Vân bụng chậu đi đổi nước bị tiếng cười đột nhiên vang lên trong đêm đen hơi hơi hoảng sợ, chẳng biết tại sao luôn luôn có một cỗ không hiểu quỷ dị, trong bóng đêm gió lạnh thổi tới, nàng rút lui cổ, địa phương này bóng đêm thật dọa người.

Thời gian trôi qua cực kì nhanh, không kém mấy ngày sẽ đến trung thu, Mục Lan Yên từng đẩy thời gian tâm tâm nuôi dưỡng thân mình, đối với người khác khiếm tốn hòa khí. Lão phu nhân sau khi xác nhận thân phận nàng, thời điểm gọi người một nhà làm cho Mục Lan Yên điều dưỡng thân mình đã tốt đi ra nhận thức trưởng bối, lại làm cho Mục Lan Yên đổi giọng gọi nàng một tiếng tổ mẫu.

Trong phủ hạ nhân nghe người hầu hạ nói, lúc ấy Nhị tiểu thư đều khóc sụt sùi, lão phu nhân gắt gao ôm hai mắt cũng là đầm lệ, một hơi một cái “Bảo bối.”, trong ngày thường người nào không biết “bảo bối” của lão phu nhân là chuyên dành cho Đại tiểu thư, hiện giờ Nhị tiểu thư trở về, nhất định là muốn đoạt Đại tiểu thư nổi bật, thế nhưng còn có hạ nhân đặt cược, đánh cược một ván Đại tiểu thư có hay không làm âm ỉ, Triệu Văn Uyển nghe xong chỉ chê cười, nàng làm chi phải ồn ào? Triệu Văn Hi đối với nàng mà nói là cái chẳng liên quan, còn là nữ chủ muốn tránh thật xa, nàng chỉ cần để ý làm tốt Đại tiểu thư trưởng nữ Triệu gia, chuyện chạy như điên tìm đường chết để cho người khác làm mà thôi.

Hiện giờ trong phủ từ trên xuống dưới ai cũng biết vị ở Tây sương phòng kia chính là Nhị tiểu thư thật vất vả tìm trở về, lên trên đi nịnh bợ, nhưng Mục Lan Yên cũng không kiêu ngạo không hèn mọn, đều cản trở về, bởi vậy lão phu nhân lúc rảnh rỗi liền khen nói “Mặc dù ở nông thôn lớn lên, nhưng tính tình không thay đổi, thật như là cái không thể nhìn hoàn cảnh.”

Dương ma ma cũng là cao hứng “Nhị tiểu thư dù sao cũng là con Nhị gia, không thể tầm thường.”

Triệu lão phu nhân gật gật đầu “Tịch Liên Uyển kia đều dọn dẹp tốt lắm?”

“Lão phu nhân ngài yên tâm, uyển kia trong ngày thường sẽ không bỏ quên, chờ Nhị tiểu thư thân mình tốt hơn, chính thức nhận thức người thân, lão nô lại đưa một ít nha hoàn, bà tử đến Tịch Liên Uyển, là có thể dọn qua.”

Triệu lão phu nhân lại nói “Những nha hoàn, bà tử này, ngươi nên trước đó dạy bảo thật tốt, đừng vì Hi nha đầu lớn lên ở bên ngoài sẽ không phải tiểu thư mà khi dễ, nàng tính nết thiện lương, lần trước bị Huyền nha đầu khi dễ ta liền nhìn ra, nàng có ủy khuất, lại còn có thể thay Huyền nha đầu cầu tình, thực sự không dễ dàng.”

“Lão phu nhân nói đúng, tiểu thư thiện tâm là tốt, lão nô sẽ sắp xếp thỏa đáng.”

Hai người đang nói chuyện, chợt nghe bên ngoài Diệp thị vội vàng tiến vào, đầu tiên là thỉnh an, nói chút việc nhà trong phủ, bạc cho chi phí ăn mặc, phân phó công việc cho quản gia sau mới cường điệu nói “Mẫu thân, con dâu hôm nay tìm được một người, không biết lão phu nhân còn nhớ hay không?”

Lão phu nhân nghi hoặc, chậm rãi lên tiếng nói “Là ai vậy?”

Diệp thị cũng không vội, lạnh lạnh mà phun ra “Bà vú năm đó chiếu cố Văn Hi, được người của con dâu tìm trở về trong phủ. Con dâu vừa rồi tự chủ trương, kêu lão gia cùng tam phòng, còn có các tiểu thư, thiếu gia đến Minh Như Uyển, tuy rằng làm phiền mẫu thân, nhưng liên quan đến chuyện tình huyết mạch chi thứ hai, không dám qua loa. Nếu là mẫu thân cảm thấy không ổn, con sẽ đem mọi người ngăn lại.” Nàng cúi thấp đầu, chỉ chờ lão phu nhân cho phép.

Dương ma ma nhìn trận thế này, nhất thời cũng là mơ hồ, không biết Quốc Công phu nhân đây là muốn làm cái gì?

Triệu lão thái thái nụ cười trên mặt ngừng một chút, con ngươi hiện lên vài phần hiểu rõ. Có chút nghiêm túc nói “Nếu là tin tức có liên quan đến huyết mạch chi thứ hai, lại đã gọi người đến Minh Như Uyển, chờ đến rồi nói đi.”

Diệp thị phúc thân, âm điệu rõ ràng cao vài phần “Vâng, mẫu thân.”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52: Chương 39.1

Diệp thị cũng sai người đi Trúc Tương Phi Uyển, Triệu Văn Uyển đang để Bảo Thiên thay nàng đem móng tay dài của nàng tu sửa mượt mà, người sau hưng trí bưng bưng mà cầm phượng từ hoa giả thành nước, ý đồ tiện thể nhuộm móng tay, Triệu Văn Uyển tránh không được, liền tùy nàng. Tuyết Nhạn ở một bên bắt đầu thêu, che miệng cười trộm.

Tiểu nha hoàn được Diệp thị phái đến cung kính mà nói rõ ý đồ đến, Triệu Văn Uyển nghe xong hơi sững sờ, sau đó khoát tay áo, nói chính mình sẽ đi khiến cho người trở về phục mệnh.

Bảo Thiên lúc này đánh móng tay được một đoạn, cảm thấy tiếp tục làm tiếp sẽ không phù hợp, liền thu dọn đồ vật này nọ. Triệu Văn Uyển cúi đầu mắt nhìn tay trắng thuần sạch sẽ, không khỏi nghĩ đến trong kịch bản, Triệu Văn Uyển vì Triệu Văn Hi nhận thức người thân đại náo một chuyện, không biết theo chỗ nào tìm được bà vú chăm sóc Triệu Văn Hi năm đó, một mực chắc chắn rằng Triệu Văn Hi đã chết, kết quả bị mất mặt, chọc lão phu nhân không vui, lại bị Đại lão gia phạt nặng, hai tay bị gãy kẹp, tay đứt ruột xót, chỉ ngậm lại thôi cũng rất đau.

Lần này, là nàng đem người về nhà, là nàng trước công bố thân phận Triệu Văn Hi, chẳng những không cản trở, ngược lại còn vô cùng hoan nghênh, dự đoán Diệp thị là nhện không được, chỉ đánh chính mình ra tay đi.

Triệu Văn Uyển nhớ đến điều này, ánh mắt u ám, chứa một ý cười lạnh nhạt đi đến Minh Như Uyển.

Sự tình trọng đại, bỗng chốc trong Minh Như Uyển khó được tập hợp đông đủ mọi người, một phòng đầu tóc đen thui chen chúc, hoặc ngồi hoặc đứng, cũng là dành ra ở giữa một khoảng trống, một gã phụ nhân đang quý, tướng mạo gầy yếu khô héo, đáng vẻ gù lưng, nhìn tuổi cũng không lớn, chính là làm việc vất vả nhìn giống như lão nhân.

Triệu Văn Hi ngồi ở một bên, vô ý thức mà xoắn khăn tay, sắc mặt có chút không được tốt. Tầm mắt Triệu Văn Uyển lơ đãng xem qua mọi người, vô cùng tự nhiên mà hướng chỗ ngồi bên cạnh lão phu nhân chuyên dành cho mình mà đi đến “Tổ mẫu, trận gì mà lớn như vậy, ba phòng cùng xem xét?”

Lão phu nhân thấy Triệu Văn Uyển sắc mặt hơi bớt giận, lại vừa nghe lời của nàng, hiểu được ý tứ trong lời nói, liếc qua Diệp thị đứng một bên, phát hiện người sau thần sắc trong con ngươi quá mức nóng bỏng, tầm mắt vòng vo “Chuyện này nói nhỏ không nhỏ nói lớn không lớn, quả thật phải thẩm tra xem xét thật tốt. Người nọ là bà vú của Hi nha đầu, mẫu thân ngươi tìm trở về, nói Hi nha đầu không phải Hi nha đầu, lão bà ta lớn tuổi, đều nhanh bị hồ đồ, Uyển nha đầu giúp tổ mẫu nhìn xem thật tốt được không?”

Nói một phen chỉ rõ ý tứ, làm cho Diệp thị hơi hơi đỏ mặt, quét về phía tên phụ nhân kia âm thầm liếc mắt trừng một cái.

“Lão phu nhân, lão nô lời nói vừa rồi tuyệt đối không có nửa điểm giả dối! Lúc ấy Kiên Châu xảy ra lưu dân, đoàn xe Định Quốc Công phủ bị những người đó chiếm đoạt, cướp gì đó trên xe không nói, còn muốn tính mạng của chúng ta, lão nô liều chết che trở Nhị tiểu thư trốn thoát, lại gặp quan binh, bị cho là lưu dân đánh đập tàn nhẫn, đưa mắt bốn phía căn bản không có người giúp đỡ, chỉ có thể trốn đi rất xa.” Phụ nhân làm như sợ mọi người không tin, vén tay áo lộ ra vết roi năm đó cho mọi người xem, nói càng thê lương.

“Lúc đó lão nô một cái phụ nhân mang theo đứa nhỏ mới ba tuổi, trên người không có bạc, bất luận đi chỗ nào đều yếu thế, theo dòng người chạy nạn đến Khâm Châu, không thể quay về chỗ nhà mẹ đẻ của Nhị phụ nhân, nơi đó là Minh Châu, lại cũng không về kinh thành được. Đứa nhỏ bị kinh hách một đường khóc nỉ non không ngừng, lại cứ không có tiền xem đại phu, không bao lâu liền bắt đầu sốt cao, lão nô cầu mấy lần đại phu, đợi cho có người bố thí cứu giúp thì đã chậm, đứa nhỏ không thể sống qua khỏi.” Bà vú đem sự tình nói lại một lần.

“Ngươi nói đứa nhỏ đã chết?” Tam phòng nghe xong, ánh mắt ở trên người phụ nhân cùng Diệp thị vòng vo qua lại vài cái “Vay ý của ngươi là nói người chúng ta nhân thức chính là giả mạo?”

Phụ nhân dập đầu bang bang vài cái, vẻ mặt áy náy nói “Lão phu nhân, lão nô tự biết có tội, nhưng thật sự là không có biện pháp. Nhị tiểu thư bị bệnh bản thân lão nô gấp đến độ một vết thương bị lở loét, vết thương bị roi đánh lại bắt đầu viêm, sợ lây bệnh cho Nhị tiểu thư, ngay cả sữa cũng không dám cho bú, xin ăn từng nhà.”

Phụ nhân ngẩng đầu, rõ ràng hơn ba mươi tuổi, nhưng thoát nhìn như là còn hơn cụ già mấy chục tuổi, trên mặt tràn đầy nếp nhăn nước mắt lan tràn, thoát nhìn cực kì đáng thương “Lão nô chiếu cố Nhị tiểu thư không tốt, đợi cho người hảo tâm cho tiền mời đại phu xem bệnh còn chưa đem người đến Nhị tiểu thư liền đi, lão nô lấy số tiền này cấp Nhị tiểu thư tìm địa phương tốt an táng, hậu sự xong xuôi, lão nô cũng ngã bệnh, được người ta cứu trở về, sau đó tính lại nghĩ đến không cách nào cấp Định Quốc Công phủ công đạo, lão nô nhất thời tư tâm liền... liền trốn tránh. Lão phu nhân minh giám, lão nô đối Nhị tiểu thư thật sự hết sức, lão nô biết sai lầm rồi!”

Trong phòng đích thực im lặng, lộ ra tiếng khóc thê lương của phụ nhân kia, Triệu lão phu nhân nghe mấy lời nói này trong lòng không có nửa điểm đồng tình “Ngươi lúc đấy nhất thời trốn, trốn đến mười năm, nhưng làm cho chúng ta tìm thật tốt!”

Diệp thị nhìn phụ nhân dập đầu bang bang không ngừng, đáy lòng có chút không kiên nhẫn, Triệu ma ma là về quê quán người này dùng tiền bạc tìm được manh mối, bắt được người ở trong một thôn nhỏ ở Khâm Châu, đã muốn gả cho một cái nam nhân sẵn sẵn, mười năm này cùng nam nhân sẵn sẵn kia sinh dưỡng được hai đứa con, nhưng trên thực tế, nàng ở chỗ quê nhà còn có một đôi nữ nhi. Nàng chính là lấy đứa nhỏ của bà ta áp chế, mới để

cho người theo lời nàng nói mà làm

“Đây cùng chỉ là lời nói một bên của ngươi, bớ, tín vật, thậm chí là thời gian, đây chính là điều nhất nhất trả lời, thế gian nào có chuyện trùng hợp như vậy.” Diệp thị đóng vai phản diện, lạnh lùng nói “Nếu cô nương này thật sự là đứa nhỏ chỉ thứ hai, ngươi là ở đối trắng thay đen thoái thác trách nhiệm, ta nhất định sẽ không tha cho mạng ngươi!”

Phụ nhân bị Diệp thị nhất thời quá lớn, không khỏi sợ run cả người, vội vàng nói “Lão nô tuyệt không dám a! Đây là trùng hợp... Đây là trùng hợp... Lão nô nhớ ra rồi, lão nô sau khi lành bệnh nói chuyện này cho phụ nhân lúc đấy khiến cô lão nô nghe, nhà nàng cũng có tiểu hài nhi ba tuổi, đến xem lão nô vài lần, chính là sau đó bọn họ chuyển nhà, mà ngọc bội con bướm lão nô giấu đi kia cũng không thấy bóng dáng, có thể hay không...”

Ngụ ý rất rõ ràng, Triệu Văn Hi chống lại tầm mắt phụ nhân nhìn lại đây ý tứ khác, lập tức tức giận đứng lên, thân mình hơi hơi phát run, giữ vững giáo đường người hiền lành chỉ giận trả lời “Ngươi... Ngươi đừng oan uổng người!”

Khi nào thì bỏ đao thích hợp nhất, lúc này lại cực kì thích hợp, Diệp thị hơi hơi nghiêng về lão phụ nhân, trong giọng nói lộ một tia nghi ngờ “Triệu... Mụ cô nương, thân mình ngươi vừa khỏi, đừng kích động như vậy. Nô tài kia cũng chỉ là giảng lại tình huống khi đó, có oan uổng hay không, tự nhiên sẽ có người đi thăm dò chứng cứ, cô nương sinh khí làm chi?”

Nghe qua thì là nghi ngờ lời nói thật giả của phụ nhân kia, kì thực là ở nghi ngờ thân phận thật hay giả của Triệu Văn Hi. Triệu Văn Hi bị chặn không nói được một câu, móng tay móc ở trên ghế, thần sắc trên mặt có chút lúng túng, cuối cùng quơ quơ thân mình không ổn định bỗng chốc hôn mê, lão phụ nhân nhanh chóng làm cho Dương ma ma đem nàng đỡ đến buồng trong nghỉ ngơi thật tốt.

Diệp thị còn muốn hát đệm lại e ngại không biết nên nói cái gì, cũng có xem kịch vui, lão phụ nhân nhắm mắt nhu nhu cái trán Triệu Văn Uyển tay lạnh lẽo liền dần đi qua, thay nàng bóp trán, dần cũng dần đến cuối cùng, cũng nên đến phiên nàng.

“Mẫu thân lời này sai rồi, Nhị muội muội trở về nhân thức người thân là sự kiện hệ trọng, tự nhiên là khảo chứng nhiều lần, tổ mẫu coi trọng nhất là huyết mạch, cũng không phải tùy tiện có thể hồ lộng!” Triệu Văn Uyển môi đỏ hé mở, hé ra hợp lại đang lúc thanh âm không lớn nhưng câu nói lại có khí phách.

Diệp thị không dự đoán được Triệu Văn Uyển lúc này lại đứng ra, rất nhanh thu lại thần sắc không ngờ, không muốn rơi xuống cạm bẫy ngôn ngữ của Triệu Văn Uyển “Văn Uyển nói người nào vậy, sự tình trọng đại, ta cũng chỉ là cẩn thận chút.”

Triệu Văn Uyển không đón lời của nàng, ngược nào theo chỗ ngồi đứng lên, chậm rãi bước đi thông thả tới bên cạnh phụ nhân kia, trên cao mà nhìn xuống, tựa tiểu phi tiểu mà mở miệng “Khâm Châu là địa phương không lớn, tìm người vẫn là dễ dàng, bằng không ngươi cũng sẽ không dễ dàng liên bị tìm trở về nhanh như vậy, không hỏi cẩn thận một chút, thực đúng là xin lỗi mẫu thân tiểu phí lớn đem ngươi tìm về.”

Phụ nhân kia bị Triệu Văn Uyển nhìn xem lạnh cả người, rút lui thân mình “Đại... Đại tiểu thư, có cái gì để ý cứ hỏi.”

“Lúc này ta cùng nói Khâm Châu là chỗ nhỏ, ngươi liền đem lời nói vừa rồi nói lại cho ta nghe, theo gấp gỡ lưu dân bắt đầu, này lưu dân là cái dạng gì, quan binh đánh ngươi lấy cái gì đánh, ngươi lúc nào thì tới Khâm Châu, theo chỗ nào xin được đồ ăn, nhà nào, cửa là cái dạng gì, mặt đường ở đâu, cuối cùng chính là người hảo tâm, người đó mặc y phục gì, cho hơn ít tiền bạc, từng cái từng cái mà trả lời, kể càng chi tiết càng tốt, cũng có thể khảo chứng không phải sao?”

“Đây khoảng thời gian cách lâu như vậy...” Phụ nhân không nghĩ đến Triệu Văn Uyển sẽ có yêu cầu này, nguyên vốn là thật giả nửa nọ nửa kia, chỗ nào có thể nói rõ.

“Không nhớ được thì thôi, vậy chọn chỗ nhớ rõ nói, chuyện lớn như thế, lúc ấy lại thăm như thế, tổng không đến mức qua một số năm, ném qua khô như vậy đều đã quên đi?” Triệu Văn Uyển lạnh lạnh quét nàng liếc nàng một cái, lộ ra một tia ý tứ cảnh cáo.

Phụ nhân sợ mọi người nghi ngờ, chỉ phải kiên trì bắt đầu kể lại, chính là một vòng nói xong, không nghĩ tới Triệu Văn Uyển lại làm cho nàng lặp lại lần nữa, như thế hai ba lần liên tiếp, lúc đầu trả lời còn được dần dần về sau có lỗ hổng.

Triệu Văn Uyển chờ đợi thừa dịp thời khắc này, một cước dẫm nát mu bàn tay phụ nhân chống trên mặt đất, ánh mắt âm ngoan “Ta hận nhất là có người lấy lời nói dối lừa gạt ta, muội muội của ta ở bên ngoài chịu khổ, thật vất vả trở về nhận thức, ngươi là một người trốn tránh trách nhiệm, cứng rắn nói nàng đã chết, nàng nếu như đã chết, ngươi hẳn là càng phải đi xuống bồi nàng!”

Phụ nhân kêu lên sợ hãi, trên mu bàn tay truyền đến cảm nhận sâu sắc, làm nàng đau gấp đôi thẳng kêu đau, lại không thể ngắt xi, cảm thấy đối với Đại tiểu thư tính tình âm tình bất định e ngại không thôi, ngoài miệng vẫn là nói dối “Lão nô cũng không có... Điều là sự thật!”

“Sự thật? Ngay cả lời nói dối cũng đều bịa đặt không toàn vẹn, ngươi coi người Định Quốc Công phủ là gốc tử! Ngọc bội bướm bướm của muội muội ta đều mang bên người, chính là lúc trước ở trong phòng, ở trong bao y phục, giấu ở bên trong, người ngoài không phát hiện được, bằng không lúc ấy đến đường cùng ngươi hoàn toàn có thể đem này nọ đem bán lấy lộ phí trở về, chính là báo cái tin cũng là đủ rồi, mà ngươi sở hữu không làm như vậy, là bởi vì ngươi đem người làm mất!” Triệu Văn Uyển dưới chân dùng lực, dùng hết sức “Ngươi nếu không nói lời nói thật, cũng không phải đơn giản là phé ngôn tay như vậy”

Phụ nhân bị Triệu Văn Uyển dọa sợ, đau đến nước mắt tầm tã, gấp bên cạnh không ai ngăn trở, lập tức trong lòng buông tha cho chống cự, đem chủ mưu khai ra “Đại tiểu thư tha mạng, đều là Quốc Công phủ nhân mệnh lệnh lão nô nói như vậy, không nói như vậy một nhà già trẻ lão nô tính mạng đều khó giữ!”

Một tiếng khóc thét, mọi người kinh ngạc, Diệp thị kích động nhảy ra, hung hăng đánh phụ nhân kia một bạt tai, mắt đỏ lên cả giận nói “Người điều phụ này tự nhiên dám nói xấu ta!”

Triệu Văn Uyển mắt lạnh nhìn, chân thả lỏng, lui ra phía sau từng bước, cũng không để ý hai người cắn xé lẫn nhau, ngược lại nhìn về phía trên người Triệu Văn Hi bị chuyển rời đến trên nhuyển tháp trong phòng, buông xuống con ngói, đến gần, một tay dán trên trán ẩm ướt mồ hôi của nàng, thay nàng vén sợi tóc trên trán “Chúng ta tuy rằng cách xa mười năm, nhưng mà muội muội của mình ta sẽ không nhận sai, có người muốn thương tổn nàng, chính là thương tổn ta, ta tuyệt đối sẽ không để cho người kia sống khá giả!”

Triệu lão phu nhân vẫn chưa lên tiếng chăm chú nhìn Triệu Văn Uyển, thật lâu sau, khóe môi mím chặt chậm rãi gọi lên ý cười, tuy là kiều căng tùy hứng, xuống tay thủ đoạn hung hãn chút, nhưng lão phu nhân lại cảm thấy vô cùng tốt, nhìn thấy Triệu Văn Uyển giống như đau lòng Triệu Văn Hi, trong lòng cảm giác sâu sắc an ủi, ngày sau hai người giúp đỡ lẫn nhau, đó là không thể tốt hơn.

Trên nhuyển tháp, Triệu Văn Hi làm như bị ác mộng bao vây, có phần không an ổn.

Trong mộng mùa đông tuyết trắng rơi, cảnh hàn mai vươn ra một đóa hoa mềm mại kiều ngạo, mùi thơm phiêu tán ở trong uyển, trong phòng người khóc thút thít thành một mảnh, không khí cực kì trầm lắng. Trong phòng đứng không ít người, Diệp thị, Từ thị, ngay cả Triệu lão phu nhân cùng Dương ma ma đều ở, giống nhau đuôi lông mày đều mang thần sắc bi thương, tình tế nhìn đến, y phục bụi tóc kiểu dáng lại đều là kinh đô mười năm trước.

“Nương... Con bướm... Con bướm...” Nữ hài từ phần điêu ngọc mài hai tay đang cầm một cái ngọc bội trong suốt, toét miệng nhỏ nhắn mỉm cười, tiểu cô nương đều đặn đồ tinh xảo gì đó, nhưng không có chú ý tới người bên cạnh nàng nhìn nàng triu mến khi đưa ra ngọc bội hai tay nhin không được kịch liệt run rẩy.

“Hi Nhi, này là mẫu thân của ta truyền cho nương, nương hiện tại truyền lại cho con, con tuổi còn nhỏ, nương... Rất muốn ở với con thời gian nhiều hơn, nhưng cha con không có nương nhất định sẽ cô đơn, về sau nương nếu đi, nhìn thấy vật này giống như nương đang ở bên cạnh con vậy.” Nữ tử đang nằm trên giường mắt chứa lệ, vươn một cánh tay nhỏ bé yếu ớt, không muốn xa rời muốn sờ trên hai má nữ hài tử, tiểu nữ oa mờ to đôi mắt vô tội nhìn nữ tử tự xưng là nương, còn không biết chuyện gì xảy ra, tay nàng kia vừa mới giữ giữa không trung liền rơi xuống, thật mạnh rơi ở trên mép giường.

Trong phòng nhất thời vang lên tiếng khóc gào thét.

“Hi Nhi, đến nơi này của tổ mẫu.”

“Tổ mẫu... Nương làm sao vậy?” Tiểu nữ oa nhào vào trong ngực lão phu nhân, mắt hồng hồng.

“Nương người đi gặp cha người.”

“Kia cha ở nơi nào?”

Đang lúc choáng váng nặng nề dần dần hình ảnh hồi nhỏ nhảy vào trong óc, kia nam tử anh tuấn mặc áo giáp để nàng cười trên cổ chơi đùa, còn nữ tử suy yếu đem ngọc bội con bướm để vào tay nàng, một hơi nói “Ngoan Hi Nhi.” Nàng coi như kêu Triệu Văn Hi.

Triệu Văn Hi..Nàng thi thảo mặc niệm, của nàng chính xác là đứa nhỏ chi thứ hai Định Quốc Công phủ, là Triệu thị quý nữ trong kinh đô.

Triệu Văn Hi chợt bừng tỉnh đối diện tầm mắt quan tâm của Triệu Văn Uyển, lại bỏ qua, có chút nghiêng ngã lão đảo mà chạy đi chỗ lão phu nhân, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn rơi đầy nước mắt “Tổ mẫu...”

“Người nói chờ cháu gái trở về, để Dương ma ma làm cho cháu gái điều con thỏ, cùng nhau đi thả.”

Triệu lão phu nhân thân mình run lên, thẳng ngoắc ngoắc mà nhìn chăm chăm Triệu Văn Hi khóc sụt sùi, nhin không được nước nở nói “Hi Nhi nhớ ra?”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Chương 39.2

Diệp thị lúc này xem như gặp trở ngại lớn mà té ngã một cái, đón các loại ánh mắt khác thường từ mọi người, hận không thể đem bà vú khai ra nàng cùng Triệu Văn Uyển vạch trần việc này đều bám thành tám khối, nhưng nàng không thể lộ ra cái loại thần sắc này, trong mắt chứa lệ nhìn hướng Triệu Hoàng Thịnh, chờ đợi Triệu Hoàng Thịnh có thể hướng lão thái thái cầu một cái nể tình.

Triệu Hoàng Thịnh thần sắc khó chịu biến thành màu đen giống như đông lại thành khối băng, vung tay áo, hừ lạnh một tiếng rồi đi. Tam phòng nhìn chuẩn thời cơ mà bỏ đá xuống giếng, vui sướng khi người gặp họa nói người bực này không có phụ đức còn có mặt mũi làm Quốc Công phu nhân, Triệu Hoàng Minh ở một bên lôi kéo, mới không nói ra thêm lời nói khó nghe, lão phu nhân tự nhiên là không vui nhìn tam phòng bộ dáng miệng lưỡi sắc bén, không quan tâm tới, chỉ là những lời của nàng nhưng thật ra một nửa lưu lại trong lòng.

Sau đó không ngoài dự liệu của Triệu Văn Uyển, Triệu Văn Tuyết cùng Triệu Nguyên Tấn nhanh chóng quỳ xuống để van cầu chuyện này, ngay sau đó Triệu Văn Hi lại mắc bệnh thánh mẫu, đỏ hồng vành mắt thay Diệp thị cầu tình, liền đem sai lầm hướng trên người, đem ngày ấy Lục vương gia tới nàng cùng Diệp thị nói một phen, nói là mình trước va chạm thăm thăm.

Triệu Văn Uyển chắc chắn trong lòng hai câu, này xem như là cầu tình, cũng thật là làm trò cho mọi người đem sự việc bản thân nguyên bản “Nhảy xuống sông hoàng hà cũng không rửa sạch.” mà rửa sạch. Chuyện tình Lục vương gia ngày ấy vạch trần Triệu Văn Hi nói dối nguyên bản thành đề tài chuyện cười trong phủ, Triệu Văn Hi quyết không cho phép trên người có chỗ bẩn, thừa dịp cơ hội lần này đem sự tình ngày ấy một lần nữa sửa soạn, tận lực nói là hiểu lầm, chính là đoán chắc Diệp thị lúc này không dám lại nói lung tung cái gì.

Cuối cùng lão phu nhân niệm tình mọi người cầu tình, làm cho Diệp thị nửa năm hàng đêm đi từ đường đốt nến, sao chép kinh Phật ba trăm cuốn, dù sao thân phận chủ nhà của Diệp thị vẫn còn, sắp Trung thu nhất thời rồi đi quá thật không ổn, truyền ra lại phá hủy thanh danh Quốc Công phủ, việc trong nhà hưng thịnh, cùng hòa thuận mới là Triệu lão phu nhân muốn nhìn thấy,

Hướng hồ Diệp thị một mặt hòa nhã, hôm nay làm như vậy khiến cho người ta đứng đống sống lưng, vừa đốt nến lại là phạt chép cuốn kinh, nhìn như cũng không nặng, kì thực làm cho Diệp thị trong nửa năm đều không thể đứng lên gây sức ép, thật sự là dọa người đến cực điểm, ngay cả Hạ di nương cũng chưa phạt qua thời gian dài như vậy, đủ để nàng nhớ cả đời.

Trong phủ nhất thời vì việc này mà ồn ào huyên náo, tiếng nghị luận một mảnh.

Hôm sau Triệu lão phu nhân quả thật sai người làm điều con thỏ cấp tặng qua Triệu Văn Hi, làm cho Triệu Văn Hi lại là nước mắt liên tục, chạy đến Minh Như Uyển ghé vào trên đùi lão phu nhân kể lại chuyện trước đây, giống con thỏ trên chiếc điều kia, nhu thuận dụ dỗ, gọi người triu mến.

Diệp thị bị phạt, không có cách nào khác chủ trì lễ nhận thức người thân của Triệu Văn Hi, liền từ lão phu nhân ra mặt, ở trước đêm Trung thu làm cho đứa nhỏ nhận tổ quy tông, ghi trong gia phả, hoàn thành tâm nguyện lớn nhất cuộc đời này, cũng an ủi Hoàn Hiển cùng Văn Phương hai người trên trời.

Triệu Văn Hi thành Nhị tiểu thư Định Quốc Công phủ danh chính ngôn thuận, địa vị không thể so sánh được, khản thiết chân thực cảm nhận được cuộc sống xa hoa quý nữ trong kinh, lại còn khó có được giữ được vài phần trấn tĩnh, hiểu được mình trong phủ vẫn là một mình, nhất định phải tìm được chỗ dựa vững chắc, không cần phải nói, lão phu nhân tự nhiên là người được chọn, nàng cũng nhìn ra, tại đây trong phủ, đều phải nghe theo lão phu nhân, vì vậy càng chịu khó đi Minh Như Uyển.

Ngày hôm đó, Triệu Văn Hi mới vừa đi đến, Triệu Văn Uyển theo sau đã bị nha hoàn thỉnh tới Minh Như Uyển, cùng nàng đang đến Minh Như Uyển còn có Tam phòng Từ thị, Triệu lão phu nhân nhìn Tam phòng đến, nhũ đầu lông mày, hiển nhiên là Từ thị không mời mà đến.

Dương ma ma cười cho bọn họ ghé ngồi đã trải đệm, ngồi xuống, lão phu nhân nhìn Triệu Văn Uyển nói “Tổ mẫu gọi người đến, là muốn qua Trung thu, chọn cái ngày hoàng đạo cấp Hi nha đầu lo liệu cái yên ổn nhận thức người thân, đối với bên ngoài tuyên bố thân phận Hi nha đầu. Chuyện này tổ mẫu nghĩ muốn giao cho người lo liệu, mẫu thân người ngày thường cũng dạy người không ít phương pháp quản giáo, người sau này lập gia đình cũng muốn tiếp nhận việc như vậy, thừa dịp cơ hội lần này tôi luyện thật tốt,”

“Tổ mẫu, chuyện lớn như vậy...Cháu gái sợ làm không tốt.” Triệu Văn Uyển khiêm tốn lên tiếng khéo léo từ chối.

Tam phòng nghe xong rất là giật mình, nếu không phải người trọng yếu trong phủ, làm sao có tư cách đi xử lý nghi lễ nhận thức người thân, liền giống như đánh giặc bình thường, giết địch thắng trận là công trạng, công trạng ở trong triều đình uy vọng cũng cao, tuy rằng không cần giết địch nhưng vậy cũng coi như một cái chiến trường.

Nếu lần này nghi lễ Triệu Văn Uyển lo liệu thật tốt, không chỉ có bên trong phủ sẽ xây dựng hình tượng thật tốt, truyền ra bên ngoài cũng vô cùng tốt, bà và nhà ai lại có khả năng không thích con dâu khéo léo như vậy, lại là nữ nhi gia đình quyền quý trong kinh. Triệu lão phu nhân gần nhất là vì hôn sự Triệu Văn Uyển trải đường, thứ hai là muốn tỷ muội tình cảm trong lúc đó càng thân thiết, vì thế cũng hỏi Triệu Văn Hi “Để cho tỷ tỷ người thay người lo liệu, Hi nha đầu cảm thấy có ổn thỏa.”

Triệu Văn Hi mỉm cười mà cười “Tỷ tỷ lo liệu, Văn Hi tự nhiên là yên tâm.”

Lão phu nhân gật gật đầu, lại nhìn hướng Triệu Văn Uyển “Mẫu thân người hiện tại bị phạt, chỉ bằng chuyện mấy ngày trước đây cũng không xứng xử lý nghi lễ của muội muội người, người cứ yên tâm, đến lúc đó Đại cô cô người cũng sẽ trở về, giúp đỡ cùng nhau xử lý công việc, có gì không hiểu có nàng dạy người, không cần lo lắng.”

Triệu Văn Uyển vừa phu Tây Bình Hầu phu nhân muốn tới, trong lòng thật là cao hứng “Tổ mẫu, Đại cô cô muốn tới?”

“Àn, tổ mẫu tin tưởng người nhất định làm tốt.”

Triệu Văn Uyển chống lại tâm mất tha thiết của nàng, cũng không muốn cô phụ một phen tâm ý của tổ mẫu, liền gật gật đầu coi như trả lời, sau đó ánh mắt dừng ở trên người Triệu Văn Hi theo vừa mới vừa rồi liền không có biểu tình gì, hình như cảm khái nói “Muội muội có thể trở về nhà là việc tốt, Văn Uyển chắc chắn cho nàng phong cảnh tốt nhất.”

Lão thái thái đem Triệu Văn Uyển kêu đến trước mặt, làm cho nàng ngồi ở bên phải mình, bên trái là Triệu Văn Hi, lão phu nhân trong lòng là vui mừng, hai cái tôn nữ bảo bối, không khỏi mỗi tay nắm lấy một cái, đem hai tay trắng mảnh khảnh đặt cùng một chỗ “Hai tỷ muội các người về sau phải tương thân tương ái, giúp đỡ lẫn nhau.”

Hai người nhìn thoáng qua lẫn nhau, đều nhếch miệng vui cười, chỗ ở bên trong Triệu lão phu nhân bội phần vui mừng. Tam phòng nhìn cảnh tượng vui vẻ hòa thuận, cảm thấy được nàng giống như một cái ngoại nhân, thật sự bất công. Diệp thị không thể chủ trì gia sự, còn có nàng làm con dâu thứ ba, lão phu nhân lại đem sự tình giao cho một con nhóc, Triệu Văn Uyển ở trong phủ đích thực là ân nhân Triệu Văn Hi, mang nàng về nhà, giúp nàng nhận thức người thân, hiện giờ muốn xử lý yến hội nhận thức người thân, lão phu nhân chuẩn bị đem sở hữu việc tốt của chi thứ hai đều cho Triệu Văn Uyển hay sao?

Vì thế miệng không suy xét mà nói ra lời nói trong lòng, giọng điệu chua xót “Mẫu thân, ngài cũng cho ta giúp một tay nha, Văn Hi trở về nhà, chi thứ hai cũng không còn người, một cái Uyển nha đầu có thể làm tốt được cái gì, ta đã nghĩ để Văn Hi về sau đi theo ta...”

Từ thị nói cái gì không nói, không nên thời điểm lão phu nhân cao hứng lại chọc lão phu nhân hờn giận, nghĩ đến chi thứ hai, con người lão phu nhân tối sầm lại, đánh gãy lời Từ thị đang hưng trí bừng bừng “Chi thứ hai như thế nào không có người, còn không phải có Hi nha đầu, nói xui như vậy! Người trở về đi, lúc này lão bà tử nghĩ cùng hai cháu gái sống chung một chỗ.”

Từ thị bị nói trên mặt ngượng ngùng, lão phu nhân ý tứ đuổi người đã muốn rõ ràng, một hơi ngăn ở lồng ngực đang nghĩ muốn nói cái gì, Dương ma ma nhủ lòng này, Tam phòng hôm nay như thế nào lại lẳng nhẳng, chạy nhanh cười đi ra “Tam phu nhân, lão nô lấy áo choàng đưa cho ngài, bên ngoài trời giá rét, ngài còn uống chén thuốc, thân thể chịu không nổi đông lạnh.”

Từ thị nhanh chóng ngửi ngửi mũi, không cảm thấy được rõ mùi thuốc đông y nha, Dương ma ma làm cho tiểu nha hoàn bưng áo choàng đến trước mặt, Từ thị đành bất đắc dĩ hướng lão phu nhân cáo biệt “Con dâu trước hết trở về, ngày mai lại đến thỉnh an.”

Lão phu nhân khoát tay, để nàng đi rồi. Lão phu nhân lúc này mới buông tay ra, Triệu Văn Hi liền vội vàng theo bàn tay bao trùm của Triệu Văn Uyển rút trở về, con người hiện lên tia lạnh nhạt, Triệu Văn Uyển trên tay còn giữ độ ấm của Triệu Văn Hi, khóe miệng giương lên, bất động thanh sắc cũng đem tay đặt về chỗ cũ.

*****

Tối ngày lễ Trung thu, lão phu nhân đầu tiên là dẫn dắt nữ quyến trong nhà đi Bích Di Hiên tế nguyệt, trên bàn thờ rộng lớn bày đồ cúng tế, dưa hấu được cắt thành hình hoa sen, đặt ở trên đó. Nến đỏ bốc cháy, người cả nhà theo thứ tự bái tế, cuối cùng là lão phu nhân mở ra bánh trung thu đoàn viên, theo thứ tự chia đi xuống, còn thừa ba phần trên đĩa sứ, lẽ loi không ai đi lấy, mọi người đều biết đó là lưu lại cấp vợ chồng chi thứ hai cùng tứ gia.

Triệu Văn Uyển nhận thấy được con người âm thầm của lão phu nhân dừng ở trên cái đĩa kia, xách đèn lồng ông già thỏ có ý ở trước mặt lão phu nhân quơ quơ “Tổ mẫu, người xem cháu gái làm này đẹp mắt không?”

Triệu lão phu nhân bị dời đi chú ý, nhìn trên tay nàng khuôn mẫu giống như đèn lồng ông già thỏ, dờ khóc dờ cười “Cũng đều lớn như vậy người còn chơi cái này, nhìn đẹp như vậy, chắc chắn là Nguyên Lễ giúp người vẽ bức tranh này đi?”

Triệu Văn Uyển bị lão phu nhân chọc thũng cũng không thèm để ý, mặt dày tiếp tục vô si nói xạo “Tổ mẫu cũng đừng xem thường cháu gái, bức tranh nhìn đẹp này là cháu gái vẽ à!”

Dứt lời chạy nhanh túm đại ca bên người, Triệu Nguyên Lễ ho nhẹ một tiếng “Khụ, tổ mẫu, thật sự là chính muội muội vẽ ra.” Khó có được đại ca lạnh nhạt trên mặt lộ ra một tia ý cười, nhưng giọng điệu kia... Như thế nào nghe không giống như là nói thật.

Ân, hấn nắm tay người nào đó vẽ tranh, coi như là nàng “tự tay.”

“Nhìn một cái Văn Uyển bị người này đại ca nuông chiều đều nhanh biểu hiện ra rồi, muội muội của người là cái bản lãnh gì, lão thái bà ta còn có thể không biết?” Lão phu nhân hí mắt cười không có khe hở.

Triệu Nguyên Lễ cũng không phản bác, chống lại Triệu Văn Uyển ánh mắt lộ ra cung chiều sùng nịch, những người khác bên cạnh nghe câu đầy đều vui vẻ hờn trách, đã có người trừu ghẹo “Rõ ràng là lão tổ tông ngài nuông chiều, như thế nào oan uổng Nguyên Lễ.”

“Đúng vậy a, cung chiều ta nhất không phải chính là tổ mẫu ngài, như thế nào có oan uổng đại ca ha.” Triệu Văn Uyển cũng thuận thế cười ngả vào bên cạnh lão phu nhân, một đôi mắt cong thành hình bán nguyệt, cười đến tình quái.

“Ha ha ha người nha...” lão phu nhân cười gỡ nhẹ đầu nàng, một bộ dáng không có biện pháp với dáng vẻ tiểu vô lại của nàng, liền Triệu Hoành Thịnh đứng bên cạnh đều không nhịn được dẫn theo vài phần ý cười, năm trước lão phu nhân dù sao vẫn vì Nhị đệ cùng Tứ đệ khổ sở thật lâu, năm nay có Triệu Văn Uyển chọc cười như vậy, lúc này không khí càng phát ra tốt lắm.

Triệu Văn Uyển đem lão phu nhân chọc cao hứng, chuyển tay liền đem đèn lồng cho Thụy Ca Nhi ánh mắt vẫn ngoác ngoác nhìn chăm chăm tay nàng, người sau chớp mắt to trong suốt, vẻ mặt hưng phấn mà tiếp nhận, không có nhìn thấy Hạ di nương phía sau hấn sắc mặt trầm xuống.

Thụy Ca Nhi kéo Triệu Văn Tuyết cùng nhau, ngoại trừ đại tỷ Triệu Văn Uyển này, hấn cùng tứ tỷ quan hệ cũng không sai, hai người dẫn theo đèn lồng ông già thỏ ở trong đại sảnh chơi đùa truy đuổi, nhìn mới phù hợp độ tuổi, trong nhà có thanh âm tiểu hài tử chơi đùa càng lộ vẻ sức sống mạnh mẽ.

Lão phu nhân vui cười hơn hờ mà nhìn, thầm nghĩ không có gì quan trọng bằng một nhà đoàn viên tốt đẹp mỹ mãn.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chương 40.1

Vào đêm, trời trong như nước, ánh trăng sáng tỏ như gương, có thể nói ngày tốt cảnh đẹp, đẹp không sao tả xiết. Tiệc rượu gia đình ngày Trung thu được tổ chức ở đình giữa hồ sen, một cầu đá rộng lớn trải dài trên mặt hồ, bên bờ đèn đuốc sáng trưng.

Đình to như vậy bày hai bàn tiệc, chẳng những rượu và thức ăn phong phú, tất cả ống tre đựng mũi tên, ống que, rượu cùng thẻ bài phạt rượu đều bày đầy đủ trên bàn, thậm chí còn chuẩn bị trà giải rượu cùng thuốc giải rượu. Cửa sổ toàn bộ đều mở rộng ra, bên cạnh hồ đèn Khổng Minh vẽ các loại thần thoại thú vị từ từ lên cao, chậm rãi theo chiều gió hướng không trung, cùng một vòng trăng sáng hòa lẫn, cực giống nhiều ngôi sao nhỏ trên trời, trông rất đẹp mắt.

Lão phu nhân luôn luôn coi trọng Trung thu đặc biệt là bữa cơm đoàn viên, Đường sư phụ tự nhiên cũng không dám chậm trễ, nửa tháng trước liền bắt đầu bận rộn, Triệu Văn Uyên vì Bách Linh oán giận mới hiểu được, đương nhiên cũng nghe không ít cách làm, đối với mình đêm nay có lộc ăn có chút chờ mong.

Ở giữa một đĩa vịt nướng bốc lên hơi nóng, lấy chiếc đũa đâm vào, bên trong tràn đầy gạo nếp cùng táo đỏ, com theo bên trong đến bên ngoài đều sung nước, hương vị béo ngậy. Triệu Văn Uyên lấy đũa gấp một miếng vào miệng, cực kì thỏa mãn, thịt vịt tuyệt không sai, da thực giòn.

Một đĩa khác cá tạo hình thành hoa cúc xinh đẹp, nguyên nhân muốn đem thịt cá xử lý thành hình dáng hoa cúc, có chút khảo nghiệm công sức đầu bếp, không luyện tập lâu là không làm được. Đem cá trắm cỏ đánh vảy, chặt đầu với đuôi, lọc bỏ xương, dùng dao nghiêng đem thịt cá cắt thành lát, nhưng không cắt đến da cá, khoảng chừng cắt năm dao, lại dùng dao thẳng đem lát cắt cắt thành hình dáng mảnh, vẫn như cũ không cắt đến da cá, đem mảnh cá cắt tốt. Sau khi ướp gia vị vừa miệng, trên quần tinh bột, để vào trong nồi dầu sôi chiên sáu bảy lần thành hình, sau khi vớt ra quét một lớp mỡ nóng chiên lần nữa tới vàng óng giòn xốp, để mỡ nhỏ giọt khô rồi để lên bàn, cố ý tưới lên nước sốt đã pha chế, dùng lá rau cần trang trí, là việc đã làm xong.

Nha hoàn vừa mới bung lên tôm Thái cực, là đem tôm bóc bỏ vỏ rồi giã nhỏ, đem thịt béo cùng bột cây mã thầy trộn lại, thêm vào trứng chim, muối ăn, cùng tôm trộn cùng nhau, sau đó đem hỗn hợp một lần nữa nặn thành hình dáng con tôm, hai con tôm đầu với đuôi đặt cùng một chỗ, ở giữa một con ở trên chân đặt viên màu đỏ, làm thành hình thái cực, để vào trong đĩa to, bôi lên trứng chim, cho vào lòng hấp hấp một lúc.

Còn có xương sườn đình hương, sò biển Kim Lăng, gà thái hoa sen, tôm, canh đậu hũ... từng đĩa thức ăn tinh xảo thay nhau ra trận, dụ dỗ người ăn động đũa.

Thụy Ca Nhi sáng sớm liền chiếm vị trí bên cạnh Triệu Văn Uyên, vì mới vừa rồi giao tình bởi đèn lồng ông già thỏ, lúc này chính là dính chặt, nghỉ lại đòi một cái, liền càng ân cần mà cấp Triệu Văn Uyên đĩa rau, cánh tay nhỏ bé cố gắng với tới, không nhìn thấy phía sau Hạ di nương nhìn chằm chằm theo cánh tay với ra ngoài nhìn đến cái đầu củ cải, âm thầm cắn răng, Thụy Ca Nhi hiện tại do lão phu nhân nuôi, nàng cũng không dám nhiều lời nói cái gì.

Triệu Văn Uyên ngồi bên cạnh Thụy Ca Nhi, rõ ràng là đệ đệ của mình lại đối với Triệu Văn Uyên thân cận như vậy, giống như bị dội nước canh, trong lòng khó chịu, duy trì trên mặt ý cười cố ý nói “Thụy Ca Nhi thật bất công, một cái đèn lồng ông già thỏ đã đem người mua chuộc, tỳ tỳ trong ngày thường rõ ràng thương người.”

Thụy Ca Nhi nghe vậy run lên hạ đũa, nghĩ đến trong ngày thường nàng đối với mặt bánh bao của mình “Yêu thương” chiếc đũa vừa chuyển, cổ sức gấp chân giò thật lớn run rẩy mà đặt vào trong bát nàng, toét miệng lộ ra răng trắng nói “Tỷ tỷ, ăn!” Xem ở phần đều là viên viên mập mập, lần tới ngàn vạn lần đừng nắm mặt mình, Triệu Nguyên Thụy nghĩ đến như thế.

Triệu Văn Uyên nhìn chằm chằm một khối to đầy dầu mỡ, nhất thời da đầu đều nổi, một khối đồ vật này nọ có tình lại chiếm toàn bộ bát, nâng mắt chống lại Thụy Ca Nhi một bộ ta đối với người thật tốt ánh mắt lờ lờ tỏa sáng, trong lòng nhìn đến tốt đỉnh, lại không thể gấp bỏ ra ngoài, cả người quả thực cũng không tốt lắm.

Triệu Văn Uyên làm như không thấy được nàng quần bách, lạnh lạnh lên tiếng nói “Muội muội, đây là tâm ý Thụy Ca Nhi, cố ý gấp cho muội, muội không ăn...tổng không phải vì Thụy Ca Nhi vừa rồi gấp rau cho tỷ mà sinh khí đi?”

“Đương nhiên không phải.” Triệu Văn Uyên cắn răng vội vàng phản bác, chống lại con người Triệu Văn Uyên lóe lên hứng thú, nhìn ra nàng là cố ý, lại không thể trước mặt mọi người phát hỏa, lấy chiếc đũa chọc chân giò như thế nào cũng không thể ăn nổi, này một hơi đi xuống, hình tượng đoan trang kia của nàng...ô ô ô.

“Thứ này cắn xuống không tốt, nếu có thể dùng dao cắt nhỏ thì tốt rồi.” Một bên khác một đạo thanh âm ôn nhu vang lên, nói vào lúc này thay Triệu Văn Uyên giải vây.

Từ ngữ như mây bay.

“Đúng, Trầm Hương, đem thứ này xuống làm cho Đường sư phụ cắt thành miếng nhỏ.” Triệu Văn Uyên vội đem bát đưa cho Trầm Hương, thuận đường đối với người giúp đỡ nàng âm thầm quay đầu cho ánh mắt cảm kích, lại không nghĩ rằng là nàng, có chút ngại người.

Triệu Văn Uyên đảo qua Triệu Văn Hi, hiển nhiên hôm nay cũng là tỉ mỉ ăn mặc, nhìn tự nhiên hào phóng, đoan trang xinh đẹp. Có lẽ là mấy ngày nay Dương ma ma tận tâm dạy, hành vi cử chỉ phát ra càng có phong phạm, nếu là Triệu Văn Uyên trước kia, quả thật có thể so với thấp hơn.

Bộ dáng này, cùng bóng dáng người nọ trong kết cục cuối cùng của kịch bản quả thật trùng hợp, thật sự làm cho người ta nhìn không thoải mái a.

Trong lòng tuy nghĩ như vậy, trên mặt Triệu Văn Uyển cũng không hiển lộ một chút gì, ngược lại, tự mình gấp cho lão phu nhân một đĩa, lại gấp cho Triệu Văn Hi một đĩa, lộ ra vài phần vô cùng thân thiết nói “Muội muội ăn nhiều một chút, ta nhưng là nhớ rõ ngươi trước đây thích ăn nhất là xương sườn ninh hương.”

Trong toàn bộ bữa tiệc, ánh mắt Triệu Văn Hi thủy chung không có rời đi Triệu Văn Uyển, có lẽ là thời điểm lần đầu tiên gặp mặt cảm giác quá mức xâm nhập, có đôi khi nhìn nhìn không được có một tia hoảng hốt, hoảng hốt qua đi là cảm giác nhục nhã trầm trọng, mà nay người này càng như cái vật thể lờ lờ phát sáng, quanh thân chiếu sáng, làm cho người ta nhìn không được xoay xung quanh nàng, trong lúc nhìn nàng tự nhiên đi lại trong bữa tiệc, kia đều là hơi thở cao quý.

Nhìn Triệu Văn Uyển như vậy, Triệu Văn Hi chỉ cảm thấy tự ti chôn ở dưới đáy lòng phá đất mà lên, rất nhanh sinh trưởng như đại thụ che trời, sắp chen chúc phá vỡ nơi mảnh đất nhỏ kia của nàng.

Mặc dù nàng xác xác thật thật là Nhị tiểu thư Định Quốc Công phủ, nhưng cùng là ở trong phủ địa phương Triệu Văn Uyển sinh sống, nàng nhận ra một mảng lớn khoảng cách, khoảng cách kia nàng mặt ngoài duy trì trấn định không người phát hiện, nhưng chính là nàng ta lại cảm thấy hoảng hốt không thời.

Giống như không nên là như vậy.

“Hi Nhi muội muội, sắc mặt muội như thế nào khó coi như vậy, là chỗ nào không khỏe, nếu mệt đừng cố chống đỡ, tỷ làm cho người ta đưa muội trở về?” Thanh âm Triệu Văn Uyển quan tâm truyền đến, liên quan lão phu nhân cũng quay lại tầm mắt khẩn trương.

Triệu Văn Hi thu lại tâm trạng, tại đây vào giờ khắc này lướt nhanh qua mọi người đang vui vẻ không nghĩ tới miệng lại cười yếu ớt nói “Thương thể của ta đã muốn tốt lắm, mấy ngày này điều dưỡng thật tốt, đại phu cũng nói không trở ngại, tổ mẫu không cần lo lắng. Chính là cảnh lúc này, cảm thấy có chút không được chân thật thôi, sợ là một giấc mộng, tỉnh lại cái gì đều không có.”

Lão phu nhân hiểu được nàng ở bên ngoài chịu khổ, nghe vậy trong lòng càng đau “Hi Nhi có tổ mẫu, có tỷ tỷ, có người nhà, cái gì đều cũng có.”

Triệu Văn Hi trong mắt chứa nước mắt, lại an ủi hô tổ mẫu. Trong lòng cũng là ần ần đặc ý, nàng là đứa nhỏ chỉ thứ hai vừa mới tìm về, lúc này chiếm được sự áy náy của lão phu nhân, một chút một chút, một ngày nào đó có thể làm suy yếu địa vị Triệu Văn Uyển trong lòng lão phu nhân, ở Triệu phủ như cá gặp nước chính là nàng, mà không giống như hiện tại càng giống như cái quần chúng.

Rượu đủ com no, người một nhà cùng nơi thưởng thức rượu hoa quế ngấm trắng không có quy củ trên bàn ăn trôi buồm, Triệu Văn Uyển tìm cái khoảng không, ngồi xuống bên cạnh Triệu Nguyên Lễ, ngăn lại tay hắn muốn đi lấy ly rượu, hiển nhiên là không đồng ý dưới loại tình huống này cho hắn uống rượu.

“Này rượu hoa quế trong veo, không ảnh hưởng đến thân thể.” Triệu Nguyên Lễ thấp giọng giải thích.

Triệu Văn Uyển lấy thân mình làm mẫu, nhấp một ngụm, mùi vị thật là ngọt ngào. Nhưng mà một lát sau, trong đầu cũng có chút cảm giác say, chính là người vẫn còn chút tỉnh táo, trong con ngươi mang theo một tia lười biếng trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái “Không... Muốn uống.”

Triệu Nguyên Lễ nhìn con mèo nhỏ say rượu, đành phải đỡ lấy nàng đang lảo đảo rót nước trà, thuận theo ý nàng, động tác hai người với nhau dừng ở trong mắt người khác, khiến người tìm tòi nghiên cứu.

Kỳ thật từ sau sinh thọ Đại lão gia, Triệu Nguyên Lễ sẽ không lại đem mình nhốt ở trong phòng, thường xuyên đi ra ngoài đi lại, biết được Triệu Văn Uyển mỗi ngày cho hắn tiến hành tâm bồ, lại không biết được tâm bồ cái gì, chỉ nhìn khí sắc Triệu Nguyên Lễ ngày một tốt lên, ần ần có khí thế năm xưa, chỉ cần một đoạn thời gian, nhất định có thể cảm thấy xuất chúng ngất trời.

Cái loại cảm giác này trừ bỏ Triệu Hoàn Thịnh vui mừng vạn phần, còn có Triệu Nguyên Tấn áp lực gia tăng, hắn ở trong kì thi Hương thanh danh sa sút, mất mặt mũi phụ thân, bị phạt không nói, cũng phát hiện phụ thân ần ần ý niệm trong đầu buông tha bồi dưỡng hắn, mà gần đây loại cảm giác này càng sâu.

Vì vậy nhìn Triệu Nguyên Lễ khá hơn, Triệu Nguyên Tấn là người đầu tiên cảm thấy không ổn, nếu làm cho hắn (Triệu Nguyên Lễ) được thế ... Ai có thể biết được hay không trả thù chính mình bởi hành vi trước kia, lấy lòng dạ chính mình đi suy đoán người khác, tự nhiên nhận định đối phương bụng dạ hẹp hòi, cảm thấy càng thêm sốt ruột.

“Nguyên Lễ, qua năm nay đã là mười tám, phụ thân lúc bằng tuổi ngươi, đã muốn vào Hàn Lâm Viện làm việc, ngươi đối với tương lai có tính toán gì không?” Triệu Hoàn Thịnh cảm giác say rượu bắt đầu đến, đột nhiên đặt câu hỏi nhạy cảm đó.

Triệu Nguyên Lễ tay cầm ly trà cứng ngắc một chút, quay đầu chống lại con ngươi đầy ý cười vừa lòng, đoán được hành động của chính mình mấy ngày gần đây đại khái là bị hắn phát hiện, đơn giản cũng liền thẳng thắn nói “Con muốn tham gia kì thi mùa xuân năm tới, theo nơi tề ngã mà đứng lên.”

Dừng lại ở nơi rất cao đi.

Con ngươi Triệu Hoàn Thịnh hiện lên tinh quang, chợt cười to, nói liên tiếp ba tiếng tốt “Không hổ là con ta, phụ thân tin tưởng ngươi nhất định sẽ thành công.”

Dứt lời giọng lên ly rượu, liền cùng chén Triệu Nguyên Lễ chạm vào nhau, phát ra một tiếng vang dễ nghe, đối với Triệu Nguyên Tấn mà nói như là chuông đòi mạng, hần cả kính thiếu chút nữa từ trên ghế dài ngã xuống, bị Triệu Hoành Thịnh lạnh lùng nhìn lướt qua, mặt đầy xấu hổ mà biện giải nói, “Uống... Uống nhiều quá.”

Cũng không quan tâm Triệu Hoành Thịnh tin hay không tin, lấy cớ đi nhìn Diệp thị vội vàng rời đi, trong lòng lại cực hoảng, mấy năm nay hần vì Triệu Nguyên Lễ nản lòng thoái chí sống ngày tháng suy sụp, ngồi mát ăn bát vàng, được rất nhiều ưu đãi, nhưng nếu Triệu Nguyên Lễ quật khởi, theo hai người trong lúc đó chênh lệch, hần chẳng phải là không có ngày nổi danh.

Nếu đại ca vẫn bị bệch thật tốt, cho dù hần có không dùng được, phụ thân cũng chỉ có thể vì hần mà trải sẵn đường quan tốt, bằng vào gia thế Định Quốc Công phủ, một bước lên mây...

Như thế nào có thể!

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Chương 40.2

Con đường mòn bên hồ sen, trồng hai cây hoa quế, gió thổi nhẹ, trong không khí ẩm ướt hương hoa quế lưu luyến, hai bên bụi cây thấp lơ mờ.

Ánh sáng bạc phủ xuống, một nam tử tuấn lãng thân hình gầy yếu cồng trên lưng một nữ tử chậm rãi đi, nữ tử trên lưng có chút hiếu động mà lắc lư, hai má đỏ bừng nói lảm nhảm lộn xộn, đột nhiên hừ ra một tiếng “Hu...” (từ tượng thanh, tiếng la mắng động vật. Uyển tỷ là đang phi ngựa)

Khỏe miệng nam tử đầu tiên là co rút, theo đó lộ ra ý cười bất đắc dĩ, sợ đem người ngã xuống, lực đạo trên tay nắm thật chặt, vì nhớ lại kí ức hồn bé cũng giống như vậy, trong lòng một mảnh mềm mại.

Triệu Văn Uyển nằm trên lưng cười hi hi phát ra âm thanh, đồng thời khoa tay múa chân, vỗ vào trên lưng người, lực đạo cũng không phải lớn, người dưới thân mình cũng là nhoáng lên một cái, thiếu chút nữa nghiêng lệch đem người ngã xuống mặt đất.

Nhà hoàn bà tử đi đằng sau cách trăm bước trái tim đều chỉnh nhanh nhảy đến cổ họng, vội vàng chạy tới, Tuyết Nhạn cùng Triệu Trung đều khuyên Triệu Nguyên Lễ đem Đại tiểu thư buông xuống, nếu không phải vừa rồi Đại tiểu thư nói muốn lặng lẽ nói chuyện riêng với Đại thiếu gia, vài cái nhà hoàn tùy thân cũng thật không dám để hai chủ tử đi như vậy, hơn nữa thân thể Triệu Nguyên Lễ còn rất yếu, nhưng Triệu Nguyên Lễ lại nói không ngại, cùng Triệu Văn Uyển có chút uống say giầy vò.

Triệu Trung sợ hần thân thể không chịu đựng được, liền chủ động tiến lên muốn thay Triệu Nguyên Lễ.

Triệu Văn Uyển ghé vào trên lưng nghe được, nhất thời trở mình mà lăn xuống đất, mặt mày phấn nộn như hoa lại cười ha ha, mang theo một chút men say “Ta.. chính là muốn cho đại ca dừng lại.” Nàng còn muốn lại “Hu” một tiếng, bị Triệu Nguyên Lễ đứng lúc bụm miệng, đem người đỡ đến đình cách đó không xa nghỉ ngơi, đem những người đi theo liên quan đều cho lui xuống.

Quay đầu lại nhìn Triệu Văn Uyển không có hình tượng mà đá rớt hài, nửa dựa vào lan can, híp mắt cảm thụ gió lạnh nhẹ thổi, một bộ dáng lười nhác tùy ý.

Triệu Nguyên Lễ tức cười, may mắn chính mình đoán trước mà đem mọi người rời đi, nghĩ muốn khuyên nàng xô hài vào, người sau lại sống chết không chịu, cứ thế muốn tự do bay cao, rõ ràng chính là đứng trên ghế dài, lại sinh ra chí khí hào phóng ngút trời.

Kỳ thật Triệu Văn Uyển ý thức vẫn còn vài phần thanh tỉnh, biết mình như vậy là không hợp cấp bậc lễ nghĩa, làm cho người khác nhìn thấy sẽ chê cười không ít. Một người hiện đại như thế nào có thể thích ứng cuộc sống cổ đại, cuối cùng cũng tránh không khỏi nghẹn khuất, Triệu Văn Uyển bất quá là thừa dịp hôm nay cao hứng, lại uống một chút rượu, muốn phát tiết thôi.

“Bị bắt ở trong cái lồng vàng cái gì cũng có, lại không có được điều chính mình mong muốn.” Triệu Văn Uyển chăm chú nhìn mặt hồ, sâu kín mở miệng, nàng muốn tự do, có quyền được quyết định tương lai của mình, ở trong này đều không có khả năng thực hiện, theo Triệu Văn Hi xuất hiện, cuộc sống tiếp theo của nàng đều là đấu, cùng thời gian đấu, cùng người đấu, cô đơn không thể làm chính mình.

“Chính là đại ca không giống như vậy, lồng vàng này, làm hao mòn không được ý chí của ca, chỉ sẽ trở thành chỗ dựa mạnh mẽ nhất để dựa vào, ngao du trên bầu trời rộng lớn.” Triệu Văn Uyển nghiêng đầu, lộ ra một mặt khó có thể che giấu được vui sướng, trong bữa tiệc Triệu Nguyên Lễ đưa ra đề nghị, đại khái là tin tức tốt nhất mà mấy ngày nay nàng nghe được “Ta thực sự là thay đại ca cao hứng!”

Triệu Nguyên Lễ trước mặt khắc còn vì tâm trạng sa sút của nàng mà trầm tư, đột nhiên bị tính tình chuyển đổi của nàng biến thành sững sờ, lập tức nghe hiểu hàm nghĩa trong lời nói của nàng, trong lòng hơi hơi vừa động, khoát tay phủ trên đầu nàng, giống như hồi bé nhẹ nhàng vuốt ve “Uyển Uyển đang lo lắng cái gì?”

Chống lại con người trong suốt ản ản nước mắt của Triệu Văn Uyển “Bất luận xảy ra việc gì, muội còn có đại ca.”

Thanh âm ôn nhu như thế, Triệu Nguyên Lễ không nói nhiều nhưng thể hiện sự quan tâm của hắn, Triệu Văn Uyển cảm thấy chính mình được trấn an, đáy lòng cảm xúc nóng nảy kêu gào hành quân dần dần lắng lẽ, thì thào hô một tiếng đại ca.

Ánh trăng che phủ, vừa vặn không khí có một trận gió mát thổi tới, Triệu Văn Uyển co lại chân, một màn này dừng ở trong mắt Triệu Nguyên Lễ, người sau cúi người xuống thay nàng đi hài, mang theo một tia ý cười bất đắc dĩ mà nhắc nhở “Uyển Uyển, người ở trước mặt đại ca có thể tùy ý, làm cho người ta nhìn thấy lên lút truyền đi ra ngoài, vạn nhất không thể gả ra ngoài làm sao bây giờ?”

Triệu Văn Uyển tròn mắt mê ly quay tròn chuyển động “Không thể gả ra ngoài thì theo đại ca thôi, đại ca mới vừa rồi nói sẽ chiều cổ muội cả đời!”

Hắn có nói đồng ý cả đời? Triệu Nguyên Lễ nhú mày, nhìn thấy đáy mắt nàng một tia giảo hoạt, cũng không có phản bác, ngược lại nói “Sao, không thích vị Lục vương gia kia?”

Triệu Văn Uyển theo bản năng mà nhú mày, thích nào có quan trọng bằng mạng nhỏ, nàng một chút đều không muốn đem mạng đi đổi, gặp Cố Cảnh Hành một lần nàng đều có cảm giác sống không được lâu, vì thế nói “Muội đây không phải là khi còn trẻ chỉ biết nhìn bề ngoài mà không hiểu chuyện sao, muội hiện tại càng thích người giống như đại ca bên trong có học thức!”

Cho thấy lập trường đồng thời thuận tiện nịnh nọt ôm bắp đùi, Triệu Văn Uyển toét miệng cười, không biết là lời này không lâu sau khiến cho đại ca bị bán cho một người lòng dạ hẹp hòi.

Triệu Nguyên Lễ nhìn kĩ nàng, thấy nàng không giống như lấy lệ trả lời mình, ngược lại nhìn ra được một cỗ thái độ nghiêm túc, trong lòng tin vài phần, âm thầm nghĩ ngày sau lưu ý, tìm muội muội một cái phu quân, theo tính tình Uyển Uyển, Lục vương gia thực sự không phù hợp.

Bắt đầu đề tài, Triệu Văn Uyển nghiêng đầu nhìn về phía Triệu Nguyên Lễ, hiếu kì nói “Đại ca đâu, thích là cái dạng gì?”

Người ngưỡng mộ trong lòng?

Triệu Nguyên Lễ con người trầm xuống, trong mắt giống như hiện lên một tia đau lòng, trả lời cũng rất rõ ràng “Đại ca còn không muốn nghĩ chuyện nữ nhi thường tình, thật tốt thì được công danh, làm rạng rỡ tổ tông mới là điều ca muốn hiện giờ.”

Triệu Văn Uyển tuy rằng nói mang theo men say, trật tự coi như rõ ràng, cũng không có bỏ qua Triệu Nguyên Lễ ngay người trong chớp mắt, cắn môi do dự hỏi “Đại ca có phải hay không... Còn không quên được cố nhân?”

Triệu Nguyên Lễ xoay người thân mình cứng đờ, ngẩng đầu chăm chú nhìn vàng trắng, ánh mắt đột nhiên xa xưa, hắn biết cố nhân trong miệng Triệu Văn Uyển nói là ai.

Con gái An Viễn Hầu Vương Tuyết Diên, bên ngoài tài danh lại là giai nhân yếu điệu, lúc trước vội vàng nhìn thoáng qua thật sự có cảm giác động tâm.

Đáng tiếc...

Kỳ thật Triệu Nguyên Lễ cũng không phải không quên được tiểu thư Vương gia, chính là quên không được huynh muội bọn họ vì từ hôn mà dựng chuyện, huynh đệ tốt phản bội, nữ tử vừa ý nguyên bản cũng là làm ra vẻ như vậy, mất đi tình cảm thật. Ngày ấy chịu khuất nhục, chắt vạt ở dưới ánh mắt mọi người trào phúng mà kéo dài hơi tàn, bởi vì là huynh đệ cho lên hiểu rõ hắn (Triệu Nguyên Lễ) không thể chịu đựng được là cái gì, tính kế như vậy, cũng đè ép hắn sụp đổ tia ý chí cuối cùng, từ lúc đó về sau hắn không lại tin nhiệm người nào, thất bại hoàn toàn, chân chính trở thành quái vật cô quái trong miệng của dân chúng.

Hiện giờ nhớ tới vẫn là u ám không chịu nổi, thế nhưng Triệu Nguyên Lễ cũng không muốn nói ra đoạn thời gian đã qua này “Muội muội suy nghĩ nhiều.”

Triệu Văn Uyển phát hiện khi hắn đề cập người nợ thái độ đột nhiên lạnh nhạt, mặc dù trong lòng vạn phần tò mò, nhìn sắc mặt hắn không nghĩ muốn nói chuyện này nhiều, cũng liền không nói gì nữa.

Triệu Nguyên Lễ làm như một mọi, gọi bà tử cùng nha hoàn, để cho Triệu Trung trước hộ tống Triệu Văn Uyển về Trúc Tương Phi Uyển. Trên đường trở về Triệu Văn Uyển mơ mơ màng màng nhớ chuyện khi nhỏ của đại ca, nàng không rõ ràng lắm ản tình chuyện từ hôn, cũng không ai dám nhắc tới, nay thừa dịp say rượu nhưng thật ra nói bóng nói gió vài cái, giống như cũng không hỏi được cái gì.

Lúc bấy Triệu Trung vừa nghe, mặt đỏ tức giận mắng “Huynh muội Vương gia kia biết hôn ước với Định Quốc Công phủ không dễ giải trừ, liên lang tâm cầu phế dùng thù đoạn ti tiện thiết kế nhục nhã thiếu gia chúng ta từ hôn, nữ tử như vậy, tiểu thư cũng đừng lại nhắc đến trước mặt thiếu gia.”

Triệu Văn Uyển nguyên bản còn mơ mơ hồ hồ con người đột nhiên thanh minh rất nhiều, bắt lấy Triệu Trung hỏi “Người là nói huynh muội Vương gia thiết kế đại ca ta?”

Triệu Trung còn hừ hừ tức giận thở dốc, chính là việc này dận dò không được nhiều lời, thời gian dần qua đi, liền không lại nhắc đến nữa, chính là gật gật đầu làm khẳng định.

Triệu Văn Uyển khoe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, như trước là say rượu, trong lúc đó hé răng nói ra một câu không lạnh không nóng “Đã có gan làm, sẽ gánh vác hậu quả thật tốt, huynh muội Vương gia sao... hắt xì!”

Tuyết Nhạn vội cảm áo choàng thay nàng choàng lên, người sau liền lại đánh mấy cái hắt hơi, có chút mềm mại dựa vào Tuyết Nhạn trở lại hôn mê đi ngủ. Bảo Thiên vừa sờ cái trán của nàng, nói là có điểm nóng, Triệu Trung vốn còn chờ mong câu nói sau liền vội vã mà đi mời đại phu.

Mà Triệu Văn Hi sau khi Trung thu qua đi liền không trở về Tây sương uyển, Triệu lão thái thái luyến tiếc tôn nữ bảo bối chỉ thứ hai, làm cho nàng ở lại Minh Như Uyển, Triệu Văn Hi nhân dịp được nuông chiều, cùng tổ mẫu ăn cơm, đi ngủ, trong phủ đều có tin đồn Đại tiểu thư mất đi lão phu nhân sung ái, chính là Dương ma ma ngăn lại một phen, không dám truyền đến lỗ tai lão phu nhân.

Lão thái thái lại thường Triệu Văn Hi không ít thứ tốt, như là muốn đem ban đầu mất đi bồi thường trở về, càng cung chiều không giới hạn, người sau tự nhiên cũng nghe được lời đồn, thậm chí có chút là nàng cố ý làm nên, chặt chẽ chiếm lấy lão phu nhân, quần quít lấy lão phu nhân nói chuyện trước kia, chính là chuyện này đối với lão phu nhân luôn là chuyện thương tâm, mà nói đến liền nhìn không được nghĩ đến nhi tử cùng con dâu mất sớm, quay đầu lại trộm gạt lệ.

Dương ma ma có chút sốt ruột, Nhị tiểu thư làm lão phu nhân thương tâm như vậy cũng không phải biện pháp, liền tìm lí do mang Triệu Văn Hi đi ra ngoài, thỉnh Triệu Văn Uyển bệnh cảm lạnh vừa mới khỏi đến Minh Như Uyển, trên đường Dương ma ma nói nguyên do, lại sợ Triệu Văn Uyển nghĩ nhiều liền nói vài câu “Đại tiểu thư cùng đừng oán lão phu nhân vài ngày nay vắng vẻ, lão phu nhân đau lòng chỉ thứ hai, đối với phần tưởng niệm đối với Nhị gia cùng Nhị phu nhân đều gửi gắm trên người Nhị tiểu thư, tự nhiên là yêu thương nhiều một chút, nói thế nào người hiểu lão phu nhân nhất vẫn là tiểu thư chúng ta.”

Triệu Văn Uyển hiểu ý cười “Dương ma ma nói ta đều hiểu được, sẽ không bởi vậy cùng tổ mẫu âm ỉ.”

Dương ma ma như vậy mới an tâm, ánh mắt nhìn Triệu Văn Uyển càng phát ra khen ngợi.

Thấy lão thái thái, Triệu Văn Uyển xuất ra hải hước trời cho làm lão phu nhân vui vẻ, Triệu lão phu nhân là người khôn khéo, lại cùng Dương ma ma quan hệ chủ tớ nhiều năm, một ánh mắt liền hiểu được chuyện gì xảy ra, liền lôi kéo Triệu Văn Uyển nói “Dương ma ma cùng tôn nữ bảo bối nói gì? Tổ mẫu ban đầu còn muốn xem cháu gái bảo bối của ta đến trước mặt lão thái bà ta làm nũng oán giận đâu.”

Triệu Văn Uyển cười cười “Tổ mẫu như thế nào cất giấu loại ý tứ xấu xa này. Văn Uyển hiểu chuyện làm sao lại làm ra sự việc này.”

Lão thái thái nghĩ nghĩ “Trước kia nhưng thật ra làm không ít.”

“Nha, sao cháu gái như thế nào một chút ấn tượng đều không có, cháu gái nhớ rõ là cháu gái ở trước mặt tổ mẫu luôn luôn thật biết điều.” Triệu Văn Uyển cố ý chớp chớp mắt vô tội hỏi.

“Được được, không có.” Triệu lão phu nhân vỗ vỗ mu bàn tay Triệu Văn Uyển, ý cười hơi thu lại, nói ra lời nói xuất phát từ nội tâm cho người bên cạnh nghe “Văn Uyển thật sự là hiểu chuyện, nhưng tổ mẫu vẫn muốn nói, Hi muội muội người vừa trở về không lâu, trong nhà lại không có họ hàng thân thiết, lão bà tử ta đây nếu không yêu thương chút, có thể để cho người khác khi dễ, nàng hiện tại có ta làm chỗ dựa, cũng không ai gây trở ngại, nhưng người cũng là bất đồng, là một tay ta nuôi lớn, người khác so không được.”

Lời nói ra ý tứ rõ ràng.

Triệu Văn Uyển nghiêm túc gật đầu “Tổ mẫu, ngài không nói cháu gái cũng hiểu được, Hi muội muội cháu cũng nhất định sẽ yêu thương nàng.”

“Thực ngoan.” Triệu lão phu nhân vừa lòng mà sờ sờ đầu nàng, như là đột nhiên nhớ tới nói “Ồi chao, đúng rồi, tổ mẫu đã muốn sai người đi Tây Bình Hầu phủ truyền tin, cho Đại cô cô người trở về hỗ trợ, này thư mới trở về, nói sau này liền tới, đến lúc đó người đi đón.”

“Vâng, tổ mẫu.”

Khi nói chuyện, lại không người phát hiện, Triệu Văn Hi trốn ở sau khung cửa sổ đem đoạn nói chuyện bên trong nghe được rành mạch, hé ra khuôn mặt động lòng người nhiễm một tia ghen tị cùng không cam lòng.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Chương 41.1

Hai ngày sau Tây Bình Hầu phu nhân đến Định Quốc Công phủ, Triệu Văn Uyển liền sớm ở cửa phủ chờ, Đại cô cô vừa thấy được Triệu Văn Uyển liền khen ngợi vài câu “Ta nghe nói là Văn Uyển tìm về đứa nhỏ của Nhị thúc, lại ở Minh Như Uyển trừng trị ác nô lần trốn nhiều năm kia, mới không làm cho Văn Hi bị người khác oan uổng.”

“Đúng là Văn Uyển vận khí tốt, hơn nữa kia quả thật là Văn Hi muội muội, ngay lần đầu tiên ta nhìn thấy, cứu nàng trở về cũng cảm giác có loại thân thiết không nói rõ. Văn Hi ngực có bớt, còn có ngọc bội của Nhị thẩm bên người, người khác nghĩ muốn oan uổng nàng, ta há có thể khoan tay đứng nhìn.” Triệu Văn Uyển khó có được nhả nhếch nụ cười, ai bảo nàng ta là nữ chủ nơi này, các loại hào quang xung quanh nàng, vừa xuất hiện nội dung kịch bản liền tiếp tục, cho dù nàng không ra tay cũng có thể bình an vượt qua, nàng chẳng qua là chiếm cái tiên cơ thôi.

Tây Bình Hầu phu nhân ôn nhu mà cười, nâng lên tay sờ sờ hai má nàng, nhớ đến trước đây vốn là như cục bông tròn tròn mềm mại, trong nháy mắt nàng đã lớn như vậy, hiện tại đũa nhỏ của Nhị ca cũng trở về nhà, không biết như thế nào mũi có chút chua xót, khóe mắt rung rung, nàng lấy khăn chà lau.

Nhân sinh kì diệu.

“Đại cô cô...”

“Văn Hi muội muội người ở bên ngoài ăn không ít khổ, nhưng người những năm qua cũng khổ không ít, hiện giờ nhìn hai người các người đều hòa hợp, ta cũng nhớ đến nương người cùng Nhị thúc người, nếu bọn họ còn sống thật tốt biết bao.”

“Đại cô cô cũng đừng đau buồn, người luôn luôn sẽ có ngày phải ra đi, mọi người còn sống thật tốt mới có thể đền đáp sự yêu thương của họ.”

“Văn Uyển nói rất đúng, nhìn xem, ta còn không bằng cháu gái lớn có thể nghĩ thông suốt như vậy.” Tây Bình Hầu phu nhân thu lại khăn tay, thu lại tâm trạng buồn bực vừa rồi, vòng vo nói “Có chuyện ta nhưng thật ra đã quên, trước khi ta đến Tĩnh Viễn vừa vận bị phụ thân nó kêu đi một chuyến đến quân doanh đóng ở vùng ngoại ô... này sợ là ít tháng không trở về được, ngày hôm qua thu được thư của lão thái thái, Tĩnh Viễn sau khi biết không về được nhờ ta đem cung tên này đưa đến cho biểu muội hân.”

Nói xong phía sau có một nha hoàn ôm một cái hộp gỗ sơn mở ra trước mặt Triệu Văn Uyển, bên trong lẳng lẳng nằm một cây cung màu trắng bạc trạm khắc hoa văn, trên đầu cung mấy chỗ khảm mã não bảy màu ngay ngắn, giống như nhiều đóa hoa nở, quả thật tinh xảo.

“Đây là Tĩnh Viễn tự mình làm cung, sai người khảm mã não, thích hợp cho thân thể nữ hài tử các người dùng luyện tập.”

Triệu Văn Uyển không chút để ý gạt gạt đầu, nói “Hi muội muội gần đây thân thể không tốt lắm, cây cung tinh xảo như vậy chỉ sợ chỉ có thể để trang trí.”

Tây Bình Hầu phu nhân con người chớp động, “Nha đầu ngốc, đây là đưa cho người, bằng không cô cô như thế nào không hợp cho người nhìn trước.”

Triệu Văn Uyển có điểm bị dọa, lần trước là vòng tay gia truyền, lúc này lại là cây cung tinh xảo như vậy, đành phải ha ha cười ngượng hai tiếng “Chỗ Hi muội muội...”

“Tự nhiên là có, đều có, lát nữa theo cô cô đi thỉnh an lão thái thái trước, chúng ta lại đến chỗ Hi nha đầu đem lễ vật Tĩnh Viễn chuẩn bị cho nàng.”

Triệu Văn Uyển nhẹ nhàng thở ra, ở trong quan niệm của nàng, trong kịch bản Hạ Tĩnh Viễn là nam phụ ái mộ cuồng nhiệt Triệu Văn Hi, đưa cái cung cũng không đủ, nhưng không có nghĩ đến là đưa cho chính mình, nghĩ hân vì bồi tội trước đây cũng... đủ cả gốc lẫn lá!

Không biết, đó là vì Tây Bình Hầu phu nhân thấy Hạ Tĩnh Viễn chuẩn bị cây cung làm lễ vật cho Triệu Văn Uyển, cảm thấy không chuẩn bị cho Triệu Văn Hi có điểm không ổn, bản thân liền chuẩn bị vài thứ.

*****

Yến hội Triệu Văn Hi nhân thức người thân vào hai mươi tháng này, là ngày hoàng đạo, mọi việc đều thích hợp. Gia đình thế gia có mặt mũi trong kinh đều nhận được thiệp mời, nhất là gia đình có nam nhi đến tuổi lấy thê tử, đều có thể rõ ràng dụng ý Định Quốc Công phủ lo liệu yến hội, đối với yến hội mấy ngày sau cũng không dám chậm trễ.

Tây Bình Hầu phu nhân đã đến giúp, Triệu Văn Uyển đang không biết làm sao như có thuốc an thần, công việc lễ nghi lớn nhỏ chờ đợi, Triệu Văn Uyển lãnh giáo rất nhiều, còn có không ít suy nghĩ khéo

léo của mình ở bên trong, dẫn tới Tây Bình Hầu phu nhân liên tục khen ngợi.

Triệu Văn Uyển tận hết sức lực như thế, trừ bỏ đối với bên ngoài nàng biểu diễn đối với Triệu Văn Hi “tốt”, tự nhiên cũng là vì mình, lời nói lão phu nhân nói trong ngày ấy nàng hiểu được, yến hội lần này nếu thành công đối với nàng mà nói là một chuyện tốt.

Trong phủ một số người ban đầu chờ xem nàng làm âm ỉ, suốt vài ngày xem xét nàng, tâm tư dừng lại, trừ bỏ bên ngoài cảm thán gặp quý, chỉ có thể nói Triệu Văn Uyển thật là đem Triệu Văn Hi làm muội muội ruột, đối với nàng chính là thật sự tốt vô cùng, ngay cả trước đây đối với Triệu Văn Huyền đều so ra kém.

Trong lúc, Triệu Văn Hi dọn vào Tịch Liên Uyển, Dương ma ma tự mình chọn vài nha hoàn bà tử tay chân nhanh nhẹn, cùng nhau đi qua, lại nhớ kĩ chỗ Triệu Văn Uyển vị trí trước kia của Kim Diệp còn thiếu, hơn nữa gần đây nhiều chuyện, liền sai tam đẳng nha hoàn Khởi Lan trong viện lão phu nhân đi qua, dù sao vẫn là lộ ra điểm thân thiết, chính là Triệu Văn Hi được nhiều chỗ tốt, liền cũng không lấy được việc này ra mà nói chuyện.

Tịch Liên Uyển, trên bàn bát giác sơn màu với hoa văn củ ấu nhỏ bày một bát canh thịt tôm bóc vỏ hấp trứng chim, một đĩa bánh quế củ cải màu đỏ tía cùng nước tương hoa quế, thịt bò sốt nước tương đỏ, cuối cùng cùng một đĩa nấm hương thanh nhả. Triệu Văn Hi ngồi bên cạnh bàn, vẫn chưa động đĩa, hiển nhiên là không muốn ăn uống.

Lục Vân là vừa mới cùng Triệu Văn Hi từ chỗ Triệu Văn Uyển trở về, hiện giờ trong phủ đều nói Đại tiểu thư đối với Nhị tiểu thư yêu thương có thừa, nàng lại không nhìn ra, những người đó là chưa thấy qua Đại tiểu thư thái độ đối với Nhị tiểu thư lạnh nhạt, tuy rằng họ hàng, lại giống như cách một tầng gò đó, dẫn đến điểm xa cách.

Người tài đi làm ruộng.

Triệu Văn Hi có tâm muốn hỗ trợ, lại bị Triệu Văn Uyển nói dăm ba câu chống đỡ trở về, Lục Vân cho là nàng vì chuyện này khổ sở, liền khuyên nói “Nhị tiểu thư, Đại tiểu thư tính tình chính là như vậy, tiểu thư nhưng cũng đừng vì việc này mà bản thân sinh khí.”

“Ta chính là cảm thấy nhàn rồi..Nghĩ muốn giúp một chút.” Triệu Văn Hi cắn cắn môi, ủy khuất nói.

Lục Vân cùng Triệu Văn Hi ở chung lâu, hiện tại lại là nha hoàn bên người nàng, tự nhiên đau lòng chủ tử nhiều một chút, nhìn không được an ủi “Theo nô tỳ thấy, Đại tiểu thư là vì lão phu nhân cưng chiều tiểu thư nên ghen tỵ thôi, tiểu thư thật vất vả cuộc sống an nhàn, đừng vì loại sự tình này mà phiền lòng. Hai ngày nữa là ngày tiểu thư nở mày nở mặt, lúc này nên ăn nhiều một chút bồi bổ, nói không biết chừng ngày đó liền có phu nhân phú quý nhà ai để nết, thành một đoạn nhân duyên tốt đâu!”

“Nói linh tinh cái gì.” Triệu Văn Hi đỏ mặt, cũng là nghe bọn hạ nhân cách nói đến nhận thức người thân biến thành thành thân, âm thầm nổi lên một tia chờ mong, đương nhiên nàng thứ nhất chờ mong vẫn là người nọ.

Dứt lời, nâng đĩa che dấu mà ăn cơm. Lục Vân thấy thế, biết chủ tử mình da mặt mỏng, cũng không lại trêu ghẹo, bắt tay làm chuẩn bị đồ cần dùng gì đó cho ngày hôm đó.

Từ thị đang cầm đồ vật này nọ đứng lúc tiến vào, vừa lúc nhìn thấy Lục Vân khoa tay múa chân giúp Triệu Văn Hi lấy từ trong bộ trang sức trước gương ra một bộ trang sức, Triệu Văn Hi đứng nghiêm chỉnh trước gương to bằng đồng thau, làm cho tiểu nha hoàn cao thấp thu thập trang điểm, trên người áo khoác tơ lụa thêu hồng mai viền vàng do Bảo Y Các mới làm ra, nắng chiếu trên mặt của cô gái đỏ hồng, lúc này lại nhũn nhũn, hiển nhiên là không tương xứng.

“Xiêm y này rất tôn lên dáng người cô nương, theo tam thẩm nói a, xiêm y Bảo Y Các vẫn là cô nương mặc đẹp nhất, đều nhanh có thể làm băng hiệu sống (theo mình là giống như người đại diện cho sản phẩm) Từ thị không chút nào che dấu mà khen ngợi, đương nhiên có thể nhìn ra một tia cố ý đến, bất quá trong phòng một hàng hạ nhân, nhìn tiểu thư quả thật đẹp, nghe vậy cũng đều phụ họa.

“Tâm thẩm thẩm chó trêu ghẹo ta.” Triệu Văn Hi mặt mang thẹn thùng, tay buông lỏng lẻo vấy, có vẻ có chút co quắp.

Từ thị cười mà đi đến bên cạnh nàng, với tay mở ra nắp hộp trang sức trước gương từ bên trong lấy ra một cây trâm hoa mai khảm hồng ngọc cùng màu với y phục nàng, cầm lên đầu nàng “Ta đã nói ta tới thật khéo, đang nghĩ ngợi đến cô nương chỗ này có thể hay không thiếu cái gì, ta đây làm thẩm thẩm cũng tốt giúp đỡ, này bên trong hộp chính là trang sức mới nhất của Lan Yên Các, vừa lúc phù hợp với cô nương!”

Triệu Văn Hi nhìn bóng người phản chiếu trong gương đồng, thật là mắt sáng không ít, loại tình cảm yêu thích biểu lộ trên mặt, đối với Từ thị tạ ơn nói “Thẩm thẩm đối với Văn Hi thật tốt.”

Xung hô liền thân thiết hơn nhiều.

“Đứa nhỏ ngốc, thời điểm nương nương còn sống cùng ta cảm tình tốt nhất, mới trước đây nương nương còn thật thích ta ôm nương, khi đó nếu không... Khụ, nương trở về là tốt rồi, ta không nhắc đến chuyện trước đây. Nói thật, bản thân thẩm không có đứa nhỏ, chính là đem nương làm đứa nhỏ của mình mà yêu thương, phụ thân với mẫu thân nương mất sớm, này Tịch Liên Uyển một thời gian dài không có nhân khí, nếu nương nguyện ý, liền thường xuyên đến chỗ ta đi lại cùng ta, không cần khách khí” Từ thị âm thầm nói.

Triệu Văn Hi thu lại con nương, làm như chạm đến chỗ đáy lòng, dạ vâng đáp “Thẩm, ta sẽ.”

Từ thị lôi kéo tay Triệu Văn Hi ngồi xuống, càng cảm thấy tính tình đối phương là một bột nhào, dễ dàng nhào nặn, cảm thấy hết sức hài lòng. Theo chỗ lão phu nhân không thể thực hiện được, nàng liền chỉ có thể theo Triệu Văn Hi xuống tay, đối phương như vậy dễ khống chế, đối với nàng mà nói là một cộc chuyện tốt, nhìn không được mặc sức tưởng tượng tốt đẹp.

Triệu Văn Hi tự nhiên là nhìn thấy tình quang trong đáy mắt nàng, bất quá thuận thế làm nhu thuận, cũng là có quyết định của chính mình, Từ thị đánh chủ ý, chỉ cần lão phu nhân không đồng ý liền thành không được, mà mặc kệ lão phu nhân có đồng ý hay không nàng đều có biện pháp làm cho Từ thị không đến được trên đầu nàng. So với chính mình vừa đến căn cơ còn thấp, có Từ thị ở đây, có thể giảm bớt không ít phiền toái.

Hai người đều có tính toán của mình, ở chung trên mặt càng phát ra hài hòa. Từ thị nghĩ đến trong phủ lưu truyền, nhìn không được ra tiếng nhắc nhở Triệu Văn Hi “bạch liên hoa” nói “Không phải thẩm châm ngòi quan hệ nương cùng tỷ tỷ nương, chính là có chuyện ghen ở trong lòng ta đã lâu, hiện giờ nhìn nương bị biểu hiện của nàng lừa gạt, không nói không được.”

“Chuyện gì vậy thẩm?” Triệu Văn Hi nhìn nàng thái độ đột nhiên nghiêm túc vẻ mặt không tự giác mà đứng đắn, quan hệ đến Triệu Văn Uyển...

“Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, Triệu Văn Uyển cho tới bây giờ liền không phải người lương thiện, điểm ấy trong phủ từ trên xuống dưới ai cũng biết, chính là vì thời gian gần đây thay đổi cùng với lão phu nhân thu xếp, không ai dám nói thêm gì nữa, nhưng thẩm trong lòng vẫn là không an tâm.” Từ thị hơi chỉ do dự sau đó liền đối với Triệu Văn Hi nói thẳng “Lúc trước Thái hậu ban thưởng cho lão phu nhân một con mèo con để lão phu nhân chơi đùa mấy ngày, không quá vài ngày liền phát hiện ngã xuống hồ chết, người khác không biết, nhưng chính mắt ta nhìn thấy con mèo kia lúc trước còn bị Triệu Văn Uyển ôm, nương nói xem có phải tâm tư thật độc ác.” (thể này cũng có thể nói được ta cũng chịu bà này, người ta ôm mèo sau đó nó chết thì cho là người ta giết nó)

“Nương hiện giờ được lão phu nhân cưng chiều, nàng có thể trong lòng không có điểm oán giận, giúp nương lo liệu yến hội nhận thức, kia cũng là vì thanh danh bản thân nàng, bản thân nương phải cẩn thận nàng.”

Triệu Văn Hi gắt gao nắm chặt khăn tay, làm như nàng bị thâm ý trong lời nói làm cho sợ hãi, sắc mặt có chút trắng bệch, làm như không chịu tin tưởng mà lắc lắc đầu “Tỷ tỷ nàng...”

“Loại chuyện này thăm dăm nói linh tinh lừa người sao!” Từ thị nhìn về mặt nàng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói, nói thật, theo tâm tư ghen tị của Triệu Văn Uyên, ở trên chuyện Triệu Văn Hi mà có thể rộng lượng quả thật là vượt qua dự đoán của nàng, nhưng nàng không thể để hai người này trợn lẫn cùng nhau, hơn nữa Triệu Văn Hi nàng coi là “quân cờ” tốt, cho nên mới sớm đến hạ liều thuốc này.

Bây giờ, xem hai tỷ muội như thế nào... Bằng mặt nhưng không bằng lòng.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Chương 41.2

Trời gần tối, Trúc Tương Phi Uyên sớm đã có ánh nến, chiếu rọi sáng sủa. Bàn dài bằng gỗ tử đàn, Triệu Văn Uyên ngồi ở phía sau bàn, theo ngọn đèn xem xét danh sách khách mời và công việc ngày mai phải làm lần cuối cùng. Khách mời ngày mai đến cửa không phủ thi quý, còn có đồng liêu của phụ thân, Triệu Văn Uyên sợ lúc đó xảy ra sai lầm, một vòng suy nghĩ thân phận tân khách như thế nào đối đáp chiêu đãi, điểm tâm nước trà trong lúc hầu hạ không thể xảy ra sai lầm, phòng bếp lửa cần cẩn thận trông coi, không ngừng cùng các quản sự cân nhắc nhiều điểm sơ hở, thẳng đến ngày cuối cùng mới nhiều ít bình tĩnh.

Tuyết Nhạn theo bên ngoài bưng một bát canh bách hợp cầu kỳ (vị thuốc đông y) ngân nhĩ đi đến, để trên bàn, nhìn thấy trên người tiểu thư xiêm y đơn bạc liền nhíu mày, lại theo trong tủ quần áo lấy ra một áo choàng lông tơ màu hồng phấn viền vàng khoác lên vai nàng.

“Tiểu thư đều bận việc vài ngày, lão phu nhân nhìn thấy người gầy, cố ý sai Dương ma ma lại đây đem nô tỳ cùng Bảo Thiên giáo huấn, nói là không chiếu cố tốt ngài, còn tặng không ít thuốc bổ.” Tuyết Nhạn mắt nhìn Triệu Văn Uyên chui đầu vào trang giấy, đem nước canh hương đến gần trước mặt nàng nói “Chuyện gì cũng không trọng yếu bằng bản thân ngài, đây là nguyên văn lời nói của lão phu nhân, ngày mai là ngày chính, buổi tối hôm nay ngài phải đi nghỉ ngơi thật sớm.”

Trên bàn dài gì đó bị Tuyết Nhạn ngăn trở, Triệu Văn Uyên thẳng thân mình nhìn nha hoàn của nàng bị nàng dung túng càng ngày lá gan càng lớn, nhếch môi, nói thật bị người toàn tâm toàn ý quan tâm cảm giác thật không sai. Triệu Văn Uyên đuổi thất lung, cầm lấy canh ngân nhĩ húp mất uống.

Mấy ngày nay nàng không để ý chuyện bên ngoài, một lòng nhào vào chuyện yến hội, nói không phiền lụy là lừa Triệu Văn Uyên cùng những người đó, cuối cùng sống qua ngày mai là tốt rồi. Canh ngân nhĩ ngọt mà không ngấy, là vị Triệu Văn Uyên thích, rất nhanh một chén đã thấy đầy.

Bảo Thiên ôm xiêm y đi đến, nhìn thấy một màn này bĩu môi, cố ý phàn nàn nói “Quả nhiên vẫn là Tuyết Nhạn tỷ tỷ lợi hại, nô tỳ đều đã khuyên nửa ngày, tiểu thư cứ thế không cảm thấy trong phòng nhiều ra một người. Nay a, trang phục ngày mai mặc, đến bây giờ tiểu thư còn không rõ ràng đâu!”

Triệu Văn Uyên nhìn thấy trên tay nàng đang cầm áo vải gấm nhiều tầng màu đỏ thêu hồ điệp sợi tơ vàng, khoe miệng không khỏi co rút, cũng không biết đứa nhỏ này thâm mỹ làm sao bị kích thích, không khỏi cũng quá rêu rao đi! “Ngày mai nhân vật chính không phải là ta, chọn cái thoải mái không mất khí chất là được.”

Tuyết Nhạn cười cười, lập tức theo trong tủ quần áo lấy ra kiện y phục hợp ý Triệu Văn Uyên, bắt tay vào thu thập. Bảo Thiên bẹp bẹp miệng, lại không cam lòng mà theo hộp trang sức trước gương bên trong lấy ra trang sức bắt đầu phối hợp. Triệu Văn Uyên nhìn hai người so với nàng chính chủ còn để bụng, tương đối vui mừng, bỏ mặc vui vẻ làm ông chủ.

“Tiểu thư, này đẹp!” Bảo Thiên đột nhiên theo cái bên trong cầm ra một cái vòng tay dương chi bạch ngọc, bị kích động mà giờ lên trước mặt nàng.

“...” Triệu Văn Uyên liếc mắt một cái liền nhận ra đây là lần trước Hạ Tĩnh Viễn trước khi đi đưa “Đồ gia truyền”, theo Bảo Thiên cầm lên cái vòng kia, tâm Triệu Văn Uyên cũng không khỏi run lên, ban đầu bị chính mình bỏ qua lúc này bắn ra nhảy nhót ở trong đầu chuyển động, người nào lỗ mãng có thể lấy đồ gia truyền tùy ý tặng người đâu?

Hạ Tĩnh Viễn hần nghĩ như thế nào....

“Đại tiểu thư, Tam tiểu thư đến đây.” Khôi Lan lúc này vào cửa thông báo, người phía sau giong gĩa gọi “Uyển tỷ tỷ”, bóng dáng Triệu Văn Uyên liền xuất hiện ở cửa.

Bảo Thiên rất nhanh mà đem vòng tay thu lại, đại khái là trước kia bị biểu hiện giống như phân phát của cái của Triệu Văn Uyên làm cho sợ hãi, rất sợ nàng đem thứ tốt cho ra ngoài, cuối cùng còn bồi thêm một câu “Đây là biểu thiếu gia đưa lễ vật cho đi sẽ bị trách phạt,”

Triệu Văn Uyên đầu tiên bị động tác lưu loát của nàng khoe mắt vừa kéo, nghe được lời nói của nàng, cảm thấy có chút ý tứ hàm xúc khoe khoang, tức giận mà liếc mắt trừng nàng một cái. Không biết là Bảo Thiên đã nhiều ngày ở bên ngoài là người cầm đầu bị nha hoàn hầu hạ Triệu Văn Hi cùng Triệu Văn Uyên chen nhau si nhục, hơn nữa Triệu Văn Uyên đã nhiều ngày vội vàng không có tâm tư để ý, ngược lại để cho những người đó nghĩ đến Triệu

Văn Uyên kiêu ngạo yếu đi, không được.

Bảo Thiên cắt giầu ngay cũng chưa cho Triệu Văn Huyền nhìn liếc mắt một cái, làm cho người sau sắc mặt tối sầm, càng là cắt giầu, càng cảm thấy vật kia là bảo bối. Triệu Văn Huyền trên mặt cười ôn nhu, đáy lòng cũng là ghen tị không thôi, trước kia Hạ biểu ca vẫn đều không muốn gặp Triệu Văn Uyên, thậm chí lần trước còn là thiên vị giúp đỡ nàng, không biết sao, hiện tại ngược lại cùng Triệu Văn Uyên thân cận, làm cho nàng buồn bực không thôi, lại không thoải mái.

Kỳ thật trong lòng Triệu Văn Huyền còn có một chút vì Hạ Tĩnh Viễn làm lên cảm giác về sự ưu việt, nam tử tuấn lãng như vậy, mặc dù không thích, theo bên người cũng rất là có mặt mũi, nhưng như thế nào cùng Triệu Văn Uyên trộn lẫn cùng nhau rồi! Rõ ràng phía trước thuộc người của nàng!

Vì đáy lòng một bên tình nguyện nhận định, Triệu Văn Huyền càng cảm thấy Triệu Văn Uyên đáng ghét, nghĩ đến mục đích đến, vẫn là bày ra khuôn mặt tươi cười nói “Uyển tỷ tỷ vì chuyện ngày mai mà bận rộn mấy ngày, nhìn đều tiêu tụy, muội không thể giúp tỷ cái gì, sở trường duy nhất chính là điều phối hương liệu, cố ý làm hương liệu giúp giấc ngủ tỷ tỷ, còn có thể dùng làm điều trị.”

Dứt lời Triệu Văn Huyền sai Trầm Hương nâng một cái hộp tinh xảo đi qua, mở ra là giống như hương đốt, hương khí thân nhiên quanh quẩn, có phần dễ ngửi.

“Hương này nghe đồn có thể thay da đổi thịt, có công hiệu dưỡng nhan thật tốt, hương này trong kinh khó có, muội phải mất thật nhiều công phu mới làm được, bản thân dùng cảm thấy tốt mới đem cho tỷ tỷ dùng.”

Triệu Văn Uyên cười vói tay lấy hộp hương, Trầm Hương thuận thế nâng đến lui hương đành phải để một bên, lui xuống.

“Khó có được muội muội nghĩ tới ta như vậy, hương tốt như vậy...Nên cấp Văn Hi cũng đưa qua mới đúng.” Triệu Văn Uyên mí mắt sụp xuống, hiện lên một tia trào phúng.

“Bên phía Nhị tỷ tỷ muội vừa mới đưa qua, muội muội có thể lấy đến vật quý hiếm tự nhiên là cung cấp cho tỷ tỷ sử dụng, đừng lo.” Triệu Văn Huyền thấy nàng tính toán thu hồi, vội vàng bổ sung nói.

Triệu Văn Uyên “ngô” một tiếng, tạm thời đặt hộp hương xuống, cũng không lập tức đốt, Triệu Văn Huyền sợ nói nhiều sẽ lộ tự nhiên không dám thúc dục, ở lại cảm thấy không được tự nhiên, lợi dụng không quá rầy nàng nghỉ ngơi mà đưa ra cáo từ.

Tuyết Nhạn đem người tiễn ra ngoài, sau đó quay trở về nhà, liền nhìn thấy Triệu Văn Uyên nhú mày, như có điều suy nghĩ mà nhìn chằm chằm hộp hương “Tiểu thư, hương này có vấn đề?”

Triệu Văn Uyên đang suy nghĩ bị âm thanh đột nhiên vang lên đánh gãy, lấy lại tinh thần, thấy Tuyết Nhạn nhìn chằm chằm hộp kia ánh mắt nghiêm túc, không khỏi cong cong khóe miệng “Hương này là không có vấn đề, chính là người đưa hương có vấn đề thôi.”

Tuyết Nhạn bị cách nói đánh đổ của nàng làm cho hồ đồ, chính là Triệu Văn Uyên cũng chưa nói ra giải thích, ngáp một cái, rửa mặt sớm lên giường nghỉ ngơi.

Ánh trăng thân nhiên cách một màn trúc mỏng manh, từng tia chiếu vào trong phòng, toàn bộ cái bàn cách bình phong đều phủ một tầng ánh sáng bạc nhu hòa. Triệu Văn Uyên nằm ở trên giường tròn tròn mắt, không thấy một chút buồn ngủ nào, ngược lại lộ ra tình quang quý dị.

Trong kịch bản, yến hội lần này do Diệp thị chủ sự, Triệu Văn Uyên muốn giờ trò xấu, liền ở trong đồ ăn hạ thuốc xổ, nhưng vì ngày đó diễn viên chính Triệu Văn Hi lại thật tốt xuất hiện trên yến hội, chính là ăn đến một nửa liền nổi lên bệnh sỏi, thiếu chút nữa phá hủy khuôn mặt như hoa như ngọc, nha hoàn phòng bếp gặp sự tình nghiêm trọng, một chút liền đem Triệu Văn Uyên khai ra, nguyên bản Triệu Văn Uyên chết không thừa nhận do bị người kích thích nói ra việc thuốc xổ, yến hội náo nhiệt tan rã trong không vui, tự nhiên là làm cho người ta chê cười.

Tổ mẫu cùng phụ thân tức giận lại là thất vọng, Diệp thị bị phạt, Triệu Văn Uyên bị phạt đi chùa Tây Sơn sám hối một tháng, lại vẫn là nghĩ tới bao thuốc xổ kia như thế nào lại biến chất. (k biết có phải ta nghĩ nhiều k nhg ta thấy mọi chuyện xấu TVU trg kịch bản làm khi bị phát hiện thì hình phạt rất nặng, nhg mà hiện tại những ng làm việc đó bị phạt có vẻ hơi nhẹ)

Triệu Văn Uyên trong kịch bản không rõ ràng lắm, nàng lại là biết... Hiện giờ nàng không tính toán tìm đường chết, đã có người ở trước mặt nàng hành động, không quay lại báo đáp liền có chút băn khoăn a, Triệu Văn Uyên sắp đi ngủ nghĩ như thế.

*****

Giữa trưa hôm sau, cuối thu không khí quang đăng, tường hồng, cây xanh hoa cúc vàng, Định Quốc Công phủ trang trí đổi mới hoàn toàn, lộ vẻ vui mừng sáng sủa rực rỡ.

Xe ngựa một chiếc một chiếc đứng ở trước cửa phủ, thu được thiệp mời đều được đối xử lễ độ đưa vào trong phủ, lúc này cách thời gian yến hội còn vài canh giờ, nhóm nữ quyến được nha hoàn dẫn đi vào Liễu Noãn Các, Triệu Văn Uyên cùng Tây Bình Hầu phu nhân đã sớm đứng tiếp đón mọi người.

Không bao lâu, Triệu lão phu nhân theo Diệp thị nâng đỡ đi vào bên trong, Diệp thị hôm nay cực kì phối hợp, không nói một lời một mình chăm sóc lão thái thái, gặp được người tiến đến thỉnh an, chào hỏi quý phu nhân, khách cũng là nói lên trả lời vài câu.

Dần dần nhóm nữ khách liền nhiều hơn, các thái thái, bà bà mặc cẩm y hoa phục tùm năm tùm ba một chỗ dùng trà nói chuyện, thiếu nữ thanh xuân thì ở một chỗ khác trong Liễu Noãn Các cùng một chỗ riu rít, không biết lặng lẽ nói cái gì, thường thường truyền đến tiếng cười then thùng đặc biệt của các

thiếu nữ.

Trên bàn trà dài bày các điểm tâm tinh xảo cùng tách trà có nắp, Triệu Văn Uyển ngồi ở trong đó, một thân áo mỏng màu hoa sơn trà thêu hoa sen trong nước sợi chỉ màu vàng màu bạc, phía dưới là váy dài thêu cánh hoa rơi trên mặt nước, áo khoác mỏng bằng gấm màu hồng cánh sen, kiểu tóc phi tiên kẻ đơn giản, giữa tóc đen cắm nghiêng một cây trâm hồng ngọc san hô đẹp đẽ lộng lẫy, vẻ mặt hờ hững tùy ý cúi xuống, càng tôn lên dung mạo xinh đẹp động lòng người.

Triệu Văn Huyền một thân áo dài màu hồng phấn thêu gọn sóng bằng chỉ bạc, trên tay áo hoa thược dược sôi động nở rộ, trên đầu cắm mấy cây trâm ngọc trai rủ xuống, cũng là trải qua tí mĩ ăn mặc, chính là làm sao có thể so với Triệu Văn Uyển, liền bị áp chế.

“Đây là Tứ thúc theo Vân Nam đem tới bạch trà, các tỷ tỷ bình phẩm, uống tốt không?” Triệu Văn Huyền cùng mấy người trong đó giao hảo, một phen tiếp đón đi qua, nhanh chóng hòa mình, liền có vài phần tư thế làm chủ nhân tiếp đãi khách, đoạt Triệu Văn Uyển trước mở miệng nói.

Triệu Văn Uyển khoe miệng nhẹ nhàng cong lên, chứa tia nghiêng ngẫm cười yếu ớt nói “Tam muội muội người thật là, thứ tốt gì đó còn hiếm lạ, giống như hiến vật quý lấy ra khoe khoang, giống như các tỷ tỷ muội muội đều chưa nhìn thấy qua! Đừng nói là bạch trà Vân Nam, liền trà bánh vừa rồi, ta sáng sớm cũng chuẩn bị.”

Triệu Văn Huyền trên mặt lập tức hiện tia xấu hổ, chỉ là chịu đựng không phát tác, không nghĩ tới Triệu Văn Uyển lại ở trước mặt mọi người không nề tình như vậy. Nữ tử ngồi xung quanh mặt đều không đổi sắc, tự mình thương thức trà nói chuyện, đích nữ của cửu phẩm hầu hạ trong Hàn Lâm Viện Đỗ Nhược Đồng cùng Triệu Văn Huyền là bạn tốt, lúc này vội vàng cười giảng hòa nói “Uyển tỷ tỷ cẩn thận chu đáo, bạch trà hôm nay cũng rất tốt, thanh nhã ôn hòa.”

Chỉ dám nói lại không dám ngắt đầu.

Triệu Văn Uyển mới đầu chỉ cảm thấy nhìn quen mắt, thời điểm nhìn lần thứ hai liền nghĩ ra, âm thầm khẽ cười một tiếng, đây là tự mình đưa đến cửa, có thâm ý khác mà liếc liếc mắt nhìn hai người một cái, vẻ lên khoe miệng chậm rãi thương thức trà bản thân, không lên tiếng.

Một bên khác, lão phu nhân cùng Diệp thị chờ các vị phu nhân ngồi xuống, nhìn các thiếu nữ ríu rít, bản thân cũng cười nói. Từ thị sáng sớm liền hỏi thăm danh sách khách mời, vô cùng vừa ý con trai trưởng của Phương tướng quân Phương Từ Mặc, cùng Lục vương gia, Phong Vu Tu là kinh thành đệ nhất tam thiếu, cũng không riêng gì gia thế, bản thân cũng có bản lĩnh.

Từ lúc Từ thị quyết định đem Triệu Văn Hi nhận thức dưới danh nghĩa chính mình, cũng toàn tâm toàn ý vì nàng suy nghĩ, ở trong mắt nàng Phương Từ Mặc là đối tượng tuyển chọn tốt, vì vậy tìm cơ hội liền cùng Phương phu nhân bắt chuyện. Nữ nhi Diệp thị mặc dù chưa đến tuổi, nhưng đã sớm có tính toán trong đầu, còn có Nguyên Tấn, suy nghĩ dựa vào tình trạng này, kết thân với một gia đình có thế lực, việc hôn nhân này sẽ làm cho Triệu lão gia thay đổi mới tốt.

Như thế này, là trường hợp tốt nhất để thân thiết.

Phương phu nhân cùng Từ thị nói một lát liền trở về bên cạnh lão phu nhân, đáy mắt đuôi mắt đều lộ ra một tia đối Từ thị quá phận ân cần không vui, đến bên người lão phu nhân tìm cái thanh tĩnh.

“Phương phu nhân, ta nếu nhớ không sai, Từ Mặc năm nay đến mười tám tuổi đi, cũng khó trách hôm nay người ứng phó không kịp.” Triệu lão phu nhân nhấp một ngụm trà, chứa ý cười trên ghẹo nói.

Phương phu nhân lộ ra một tia cười khổ “Đúng vậy a, đứa nhỏ lại cứ là không hiểu biết, chúng ta làm trưởng bối lo lắng nát tâm, còn vẫn không được tốt.”

“Phu nhân nhưng nhìn trúng người nào?” Triệu lão phu nhân tâm tư vừa động, giả bộ hỏi han.

Phương phu nhân đảo qua chỗ ngồi nhóm thiếu nữ, từng người từng người đều so với hoa đẹp, chính là bàn về đứng đầu, là người ngồi ở giữa còn đang chăm chú kia, chính là... Triệu Văn Uyển thanh danh trước kia nhưng không tốt nghe a.

Triệu lão phu nhân theo tầm mắt của nàng bên trong phát hiện một vài phần, cũng không vội nói cái gì, chờ khi Triệu Văn Hi xuất hiện thông dong đi đến bên hồ, liền kéo Phương phu nhân cùng nhau vào yến hội.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Chương 42

Khách đông, ồn ào náo nhiệt nhiều phức tạp, nhiều nữ quyến tụ tập dưới một mái nhà, mắt thấy Định Quốc Công phủ bố trí ôn hòa lễ độ, bài trí rất đơn giản, nhìn kỹ lại thấy đều là thứ tốt cực có giá trị, một phong cách bình tĩnh thư thái bên trong lại ẩn giấu sự phú quý. Trên bàn trà chén bát đĩa đều là làm từ bạch ngọc họa tiết hoa sen, màu trắng mộc mạc nhẹ nhàng thoải mái, dùng trong ngày mùa thu vô cùng phù hợp để trò chuyện.

Nha hoàn bụng thức ăn đều mặc một thân váy áo màu trắng hoa văn màu xanh, thắt đai lưng dài lụa màu sắc tươi đẹp khác nhau, bụng thức ăn ra vào hết sức tiếp đãi, bước chân nhẹ nhàng vững chắc, cúi đầu trả lời khéo léo hợp lý, ngay cả ánh mắt cũng không dám nhiều liếc mắt nhìn khách một cái.

Một vòng nhìn lại, những nữ quyền đều thầm khen, đối với Triệu Văn Uyển cũng thu lại tâm tư khinh thường, nghĩ thầm rằng tóm lại vẫn là từ Định Quốc Công phủ đi ra, quy củ quản lý gia đình ngược lại rất nghiêm khắc, một cái tòa nhà to như vậy, nàng tuổi còn trẻ, một mình một người, lại có thể đem trong ngoài ngoài lo liệu xử lý gọn gàng.

Sau đó, trong cung cũng hạ lệnh ban tặng, hai viên dạ minh châu từ Nam Hải tiến cống, to lớn tròn xoe trong vắt, một bộ ngà voi chạm khắc mười hai con giáp, hình dáng trông rất sống động, cả vật thể trơn bóng, hai bảo vật quý hiếm khác nhau, cũng đủ để thuyết minh Thái hậu đối với Triệu lão phu nhân cùng con cháu coi trọng.

Lĩnh đồ ban cho, Triệu Văn Uyển an bài công công trong cung đưa đồ tới ở lại dùng cơm, cấp bậc lễ nghĩa chu đáo, làm cho tất cả khách mời vô cùng vui vẻ.

Phượng phu nhân ban đầu đối với Triệu Văn Uyển có chút vừa ý hiện tại lại cảm thấy hết sức vừa lòng, nhìn như thế nào cũng thấy không giống quá quái như trong lời đồn, đối với lời đồn đãi trên phố nổi lên vài phần nghi ngờ. Tây Bình Hầu phu nhân ngồi bên cạnh nàng, đem thân sắc tốt của nàng một chút đều thu vào đáy mắt, nghĩ đến cái người kia nhà mình tự nhiên thay đổi, đột nhiên trong lòng có một chút đắc ý.

Minh châu bị che đây, một khi lau đi, khó tránh khỏi dẫn đến người khác mơ ước, nàng có phải hay không nên làm một chút cái gì?

Khác với những người khác ăn đến cao hứng, Triệu Văn Hi hôm nay làm nhân vật chính, lại thành bài trí, cứ việc nàng cố gắng dung nạp, nhưng phần lớn đều bị cô lệ mà chống đỡ, dù sao cũng là cái thay đổi giữa chừng, ngoại trừ những người tận lực đi lên bầu vùi quan hệ, tiểu thư thế gia chân chính thật sự không có đem người đề vào trong mắt.

Ngược lại Triệu Văn Uyển như cá gặp nước, vốn là người làm diễn viên, lại để ý người khác hay gặp món ăn gì, vì vậy trước khi hết liền chuẩn bị đầy đủ, đứng lên tiếp đãi sắp xếp thành thạo. Sau khi ăn xong, mọi người được mời đến Lan Hiên xem kịch, mời chính là đoàn diễn nổi tiếng kinh thành, diễn tự nhiên cũng là tiểu thư thế gia, phu nhân trong kinh yêu thích xem vở kịch tình yêu “Đình Mẫu Đơn”, “Phòng Hường Tây”.

Triệu Văn Uyển bị Tây Bình Hầu phu nhân bắt ngồi ở bên nàng xem kịch, nhận thấy được một góc khác tầm mắt liên tiếp nhìn qua đây có chút kinh ngạc, người đó nhìn vài lần bị phát hiện, ngược lại chứa ý cười nhạt nhẽo, dứt khoát thẳng thắn mà nhìn chăm chăm nàng. Triệu Văn Uyển bị nhìn có chút ngượng ngùng, thấp giọng hỏi đại cô cô sau đó nhận được câu trả lời không tình nguyện của nàng, là phu nhân Phượng tướng quân, một chút nghĩ tới Phượng Tử Mặc hết lòng hỗ trợ đối phó nữ phụ ác độc, liền quay lại hướng Phượng phu nhân một cái mỉm cười sáng lạn.

Đánh giá tầm quan trọng của bà bà hiền lành độ lượng dịu dàng ngồi đối diện....

Phía sau cách hai hàng bên phải, Triệu Văn Huyền cùng Đỗ Nhược Đồng ngồi ở cùng nhau bóc vỏ trái cây, ánh mắt lại cũng chưa dừng ở trên sân khấu, ngược lại ghé vào nhau nói nhỏ. Triệu Văn Uyển ánh mắt thoáng nhìn, tầm mắt dời về phía hai người một lát sau đó chuyển hướng về phía Triệu Văn Hi ngồi không xa, gặp người sau thường thường dùng tay gãi gãi cổ, ánh mắt âm u vài phần.

Triệu Văn Uyển lấy cớ rời đi, rồi thời điểm trở về đến bên người lão phu nhân, đưa tay cầm lấy cánh tay, cần môi làm như cố nén khó chịu, đè thấp thanh âm cùng lão phu nhân nói “Tổ mẫu, ta cảm thấy có điểm là lạ.”

Lão phu nhân vừa thấy nàng qua loa vén lên tay áo, nhìn đến gãi hông một mảnh, vội vàng ngăn nàng không để nàng tiếp tục gãi, hỏi “Đây là làm sao vậy?”

“Ta cũng không rõ lắm, đột nhiên ngứa, tổ mẫu Văn Uyển cảm thấy cả người đều ngứa, rất khó chịu.”

Triệu Văn Uyển vẻ mặt đau khổ nói, trên cánh tay vết màu hồng là do bản thân nàng gãi thành, thể chất này vốn là dễ dàng lưu lại vết tích, gãi hai ba lần liền hồng thành như vậy.

Triệu lão phu nhân nghe vậy nào còn tâm tư xem kịch, hoài nghi là ăn phải đồ vật bị hỏng, nhưng người ở đây rất tốt, lúc này đảo qua liền thấy Triệu Văn Hi tình huống không khác Triệu Văn Uyển là mấy, chỗ cổ mờ hồ có thể nhìn ra từng cái từng cái điểm đỏ, lập tức sai người đi mời Triệu Văn Hi đi ra, lưu lại Dương ma ma nhìn, bản thân vội vã mà dẫn hai người trở về Minh Như Uyển.

Lúc này vở kịch đến đoạn chính, không ai quan tâm một góc này, trừ bỏ hai người Triệu Văn Huyền cùng Đỗ Nhược Đồng vẫn luôn chú ý động tĩnh, Đỗ Nhược Đồng liền ở bên tai nàng thì thầm một phen, chờ khi được nàng gật đầu, cũng trộm rời đi.

Trong Minh Như Uyển, Nguyên đại phu vội vàng vàng đeo hòm thuốc trên lưng chạy đến đây, trước giúp Triệu Văn Hi nhìn qua có chút nghiêm trọng xem mạch, người sau trên mặt, trên cổ, cánh tay đều nổi một chút nốt điểm hồng, nhìn rất dọa người, càng gãi càng nhiều.

Triệu Văn Uyển tay đề cho lão phu nhân cầm lấy, cũng là sợ nàng dẫm vào vết xe đổ của Triệu Văn Hi, một bên đau lòng nói “Đang êm đẹp như thế nào lại thành như vậy, có phải hay không ăn nhầm đồ ăn gì?”

Lục Vân nhìn chăm chăm khuôn mặt như hoa như ngọc của tiểu thư nhà nàng biến thành bộ dạng thể thảm như vậy, lại tưởng tượng đêm hôm qua Tam tiểu thư nói này nọ, cuối cùng cảm thấy tiểu thư gặp chuyện không may cùng Đại tiểu thư không thoát được quan hệ, chính là trước mắt Triệu Văn Uyển cũng trúng chiêu, chính là ai biết nàng hay không là có ý để không bị hiềm nghi, liền theo trong lời nói lão phu nhân nhỏ giọng nói thầm “Tiểu thư này ngày nay điều dưỡng rất tốt, ăn bữa tiệc này liền biến thành như vậy, nhất định là đồ ăn này nọ có độc!”

Lời này vừa nói ra, trong phòng phút chốc trở lại yên tĩnh. Phùng ma ma tạm thời được lão phu nhân gọi về đến chỗ Triệu Văn Hi sai bảo ho khan hai tiếng, khiển trách nói “Làm nhất đẳng nha hoàn còn kêu to như vậy, còn ra thể thống gì!”

Phùng ma ma xem như người lão luyện trong phủ, mấy năm nay vẫn theo nhà chồng quản việc trong thôn trang ở Giang Nam thay Định Quốc Công phủ thu tiền thuê, Nhị tiểu thư trở về phủ, Phùng ma ma liền được lão phu nhân gọi trở về.

Lục Vân vốn là cái tam đẳng nha hoàn tay chân vụng về, nhân duyên trùng hợp được Hạ Tĩnh Viễn phái đi hầu hạ Triệu Văn Hi, sau đó Triệu Văn Hi không muốn thay đổi người hầu, Lục Vân liền đặc biệt lên làm nhất đẳng nha hoàn, theo Triệu Văn Hi sai đâu đánh đó, nhưng chính là không đủ quyết đoán, chống đỡ không được cái gì. Hôm nay nói chuyện, có thể thấy được rõ ràng.

Triệu Văn Uyển nhìn lướt qua Lục Vân, người sau làm như sợ hãi mà rút lui, thật giống như nàng là cái ăn thịt người, Triệu Văn Uyển mỉm cười, mở miệng nói “Đồ ăn hôm nay không có vấn đề, tại phòng bếp có hai người quản sự giám thị, ngay cả ruồi bọ đều không thể bay vào, chớ nói gì là có người nghĩ muốn động tay động chân.”

“Kia trên đường...” Lục Vân yếu yếu phản bác.

“Ý tứ của ngươi chính là chắc chắn ta muốn hại Văn Hi muội muội?” Triệu Văn Uyển giọng điệu đột nhiên cứng rắn, một đôi con ngươi lạnh lùng quét về phía Lục Vân, hiển nhiên là nổi giận.

Triệu lão phu nhân con ngươi lạnh lùng, ánh mắt nhìn về phía tiểu nha hoàn kia cũng không tốt, Văn Hi vừa mới vào phủ không lâu, người bên cạnh lại dám châm ngòi ly gián như vậy, lâu ngày tỷ muội chắc chắn tâm tư xa cách, nha hoàn ngu ngốc như vậy như thế nào lưu lại!

“Nguyên đại phu, ngươi nói một chút đây là tình huống gì?” Triệu lão phu nhân day day mi tâm, hỏi.

“Bẩm lão phu nhân, thật sự là có dấu hiệu trúng độc.” Nguyên đại phu vừa dứt lời, bên ngoài liền vang lên một âm thanh ken két rất nhỏ, làm cho người trong phòng đột nhiên dừng lại.

Phùng ma ma lập tức chạy đi ra ngoài, đem người bên ngoài nghe lên tóm vào phòng, Triệu Văn Uyển đem mắt nhìn, có chút sững sốt, người này không phải Đỗ Nhược Đồng theo bên người Triệu Văn Huyền xem cuộc vui sao, lúc này mặc y phục nha hoàn, bộ dáng run rẩy co lại hận không thể đem mình thu nhỏ.

“Ngươi là người phòng nào, lên lút bên ngoài làm cái gì?” Triệu Văn Uyển trước mở miệng hỏi.

Người sau nghe xong lại một trận run run, thanh âm yếu ớt như muỗi mà hàm hồ nói “Ta..Nô...Nô tỳ phải..Phòng phu nhân, lão phu nhân...Đột nhiên rồi đi, cô ý sai...Nô tỳ lại đây nhìn một cái.”

Triệu Văn Uyển cũng không vội vạch trần thân phận của nàng, hip mắt xẹt qua một tia ánh sáng, ngữ điệu không phật phùng nói “Chủ tử nào phái ngươi lên lút nghe lén, một chút quy củ đều không có, Phùng ma ma người này phiền ngươi đem đi phòng cúi nhờ Lý quản sự dạy dỗ thật tốt, giáo huấn thật tốt để nhớ lâu lại thả ra.”

Phùng ma ma gặp lão phu nhân không ý kiến gì, liền lên tiếng đáp ứng.

“Ngươi...” Đỗ Nhược Đồng mạnh mẽ ngăn đầu cảm tức hướng Triệu Văn Uyển, đối diện nàng một đôi con ngươi tràn đầy vừa lòng đắc ý, lập tức liền hiểu được nàng cố ý chờ đợi mình, nhưng tình huống trước mắt không thể nói ra thân phận, cảm tức cắn chặt răng.

Bị một lối rẽ như vậy, vẫn là Triệu Văn Uyển tìm về câu chuyện, hỏi tiếp Nguyên đại phu nói “Trúng độc như thế nào? Sao chỉ có hai người ta cùng Hi muội muội?”

Nguyên đại phu giống như được Triệu Văn Uyển nhắc nhở, vội vàng dò hỏi “Theo canh giờ phát tác, phải là từ hôm qua, Đại tiểu thư có ấn tượng gì vào ngày hôm qua cùng Nhị tiểu thư cùng nhau tiếp xúc qua cái gì, để có cái manh mối.”

Triệu Văn Uyển nghe vậy một trận trầm tư, như là thì thào tự nói “Hôm qua ta đều chưa nhìn qua Hi muội muội, nhưng thật ra Văn Huyền...Tặng một cái cốt hương cho ta, chỗ Hi muội muội cũng tặng.”

“Có thể hay không cho lão phu nhân xem?”

Triệu Văn Uyển sai Bảo Thiên đi lấy lại đây, Nguyên đại phu đang cầm hương kia nghiên cứu nửa ngày, lại bỏ ra phương thuốc ô vàng, trái phải nhìn tới nhìn lui, nửa ngày vuốt cằm râu trầm ngâm nói “Hương này là đầu sỏ gây nên, Nhị tiểu thư thể chất yếu, trong đơn thuốc lão phu kê đơn có một vị thuốc cùng hương này xung khắc nhau, làm cho tình trạng trên người Nhị tiểu thư tương đối nghiêm trọng. Đại tiểu thư thì nhẹ một chút.”

Cuối cùng vẫn là khó hiểu cần nhắc một câu “Kỳ quái, Tam tiểu thư là người hiểu hương, không có khả năng không rõ ràng hai vị thuốc xung khắc dẫn đến người mắc cảm a.”

Ngoài cửa, bởi vì Đỗ Nhược Đồng rời đi thật lâu chưa quay về nên Triệu Văn Huyền tìm lại đây, vừa vặn nghe câu đấy, chống lại mấy ánh mắt trong phòng nhìn tới, thân hình cứng lại.

*****

“Văn Huyền, người lại đây!” Triệu lão phu nhân nghiêm khắc gọi một tiếng, ánh mắt luôn luôn từ ái nhưng lại không khỏi sinh ra vài phần run sợ.

Triệu Văn Huyền không chịu nổi mọi người nhìn như vậy, đầu cúi xuống, cặp mắt nhanh chóng xoay chuyển, chậm rãi kéo bước chân lại gần, mặc dù tinh thần luống cuống, nhưng dù sao cũng là Hạ di nương một tay nuôi lớn, nghĩ đến nương ngày thường chỉ dạy, tâm tư cũng nhanh chóng yên tĩnh. Bọn họ không có căn cứ chính xác, vẫn là mờ mịt phán đoán, càng là loại thời điểm này, càng là thẳng lưng kêu oan, chỉ cần cần chết không nhận, liền sẽ không chọc phải phiền toái, vì vậy liền hô hào “Tổ mẫu, cháu gái là bị oan uống nha.”

Triệu Văn Huyền đứng ở bên cạnh lão phu nhân mất lạnh nhìn, con người mang chút châm chọc, nhưng thật ra học tốt tinh ranh của di nương, nhìn bộ dáng khóc thét kêu oan, cùng Hạ di nương thật sự là giống nhau như đúc, chính là hôm nay tâm tư mọi người ở đây đều rõ ràng, để nhìn xem Triệu Văn Huyền còn có thể giả dựa được bao lâu? Dám đi tìm đường chết, sẽ vì chính mình tìm đường chết mà gánh lấy hậu quả.

Lúc này tiếng kêu gào đầu tiên hô ra, Triệu Văn Huyền cảm thấy độ mạnh yếu không đủ, liền lại mở ra cái miệng nhỏ nhắn, còn chưa kịp kêu gào lần thứ hai, lời nói liền tắc ở trong cổ họng, bị đè ép xuống dưới.

Từ bên ngoài truyền đến một tiếng bén nhọn giọng nữ, trang sức trên người theo bước đi đinh đinh đang đang rung động, mọi người chưa nhìn thấy bóng dáng nhưng nghe tiếng cũng biết là ai, trừ bỏ tam phòng e sợ thiên hạ không loạn còn có thể là ai “Mẫu thân, sao ngài cùng Hi Nhi đều rời đi? Chính là xảy ra việc gì?”

Triệu Văn Huyền thần kinh nhảy lên, nhất thời có chút đau đầu, tam thẩm này thích nhất là tham gia náo nhiệt, mà Triệu Văn Huyền nhìn tam phòng khỏe miệng cũng là hơi hơi gọi lên mỉm cười, tới thật đúng lúc.

Từ thị túm góc váy vội vàng đi tới, nhìn tình cảnh bên trong, lông mày nhíu lại thẳng đến Triệu Văn Hi nằm trên nhuyễn tháp, hiện giờ bên Triệu Văn Hi đang khó chịu gãi chung quanh khuôn mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa như ngọc hiện lên từng nốt đỏ hồng chỉ chít, còn lộ ra vài tia máu, hiển nhiên là bản thân gãi thành, bộ dáng rất là “Thảm thiết”, Lục Vân cùng nha hoàn khác bận việc không ngừng, túm cánh tay Triệu Văn Hi ngăn cản nàng tiếp tục gãi.

“Hi Nhi..” Từ thị nhìn hai má kia, đau lòng mà ôm người bên cạnh, toàn bộ mặt đều nhăn thành một khối, nàng lúc này là thật tâm đau, khuôn mặt hé ra khuyếch thành như vậy, nếu thực sự bị hủy dung, nhưng là không thể dùng tốt, vì thế liền tức giận “Hi Nhi đây là làm sao vậy? Người đại phu này là làm như thế nào, còn muốn hay không ở lại Quốc Công phủ?”

Nàng vừa thông suốt tùy tiện trút giận, Nguyên đại phu không chen được miệng vào bắt đắc dĩ quay đầu đi, Triệu Văn Huyền hợp thời đứng ra giải vây cho Nguyên đại phu, đem chuyện vừa rồi xảy ra một phen nói cho Từ thị nghe, lời nói bình thản, công bằng, Nguyên đại phu quay đầu qua ánh mắt cảm kích, một tiếng thở dài, lại đi dò xét bệnh tình Triệu Văn Hi.

Từ thị nghe xong bật người ánh mắt lạnh lùng tức giận trừng mắt nhìn Triệu Văn Huyền, vén vén tay áo, một bộ dáng phải nhảy ra bóp chết người “Nha đầu chết tiệt kia, người cũng dám làm ra việc ác độc như vậy khi dễ Hi Nhi của chúng ta.” Đối với Triệu Văn Huyền cũng bị mất cảm cũng không quan tâm.

“Oan uống a, tổ mẫu, cháu gái không có làm.” Triệu Văn Huyền gấp gấp hướng lão phu nhân kêu oan nói.

Lão phu nhân cảm thấy sẽ tranh cãi ầm ĩ, liền quát bảo Từ thị ngừng lại, có vẻ rất có kiên nhẫn, lời nói như trước là lạnh nhạt “Người nói người bị oan uống, bây giờ liền cùng tổ mẫu nói người oan uống chỗ nào?”

Triệu Văn Huyền nhếch khóe môi, trong mắt cực nhanh rơi ra vài giọt nước mắt “Tổ mẫu, Văn Huyền là có ý tốt, hương kia điều chế cực kỳ không dễ, phải mất công sức một tháng, vội vàng làm rút cuộc làm ra, chính là muốn huân hương tốt tặng các vị tỷ tỷ dùng, cũng không có nghĩ đến Đại tỷ cùng Nhị tỷ thân thể mẫn cảm, tổ mẫu việc này ngài không thể thiên vị hai vị tỷ tỷ con vợ cả liền đều trách móc trên đầu Văn Huyền.”

Triệu lão phu nhân hừ một tiếng “Đều là cháu gái bảo bối của ta, mu bàn tay lòng bàn tay đều là thịt, lời nói vừa rồi của người là oán giận tổ mẫu trách móc nặng nề người sao?”

“Văn Huyền, người đối tổ mẫu nói lời nói vô liêm sỉ, đích thứ phân biệt như xuân thu khác nhau, bây giờ nhóm thứ nữ con vợ kế gia đình nhà khác thường bị nghiêm khắc là bình thường, nhưng người sinh ra ở Quốc Công phủ, mặc dù là thứ nữ, nhưng Quốc Công phủ cấp bậc tỷ muội là ngang hàng, nào có đích thứ, nói sau trong phủ có ai từng cắt giảm chi phí ăn mặc của người, cắt xén tiền tiêu mỗi tháng Văn Hương Uyển của người? Dựa theo lễ nghi tổ tiên, có vài thứ người là so với Nhị muội khác nhau, nhưng tổ mẫu lại đối xử bình đẳng, có ý phân phó mẫu thân đem kiểu dáng uyển của người sắp xếp cùng uyển chúng ta giống nhau, người lý do thoái thác như vậy, không chỉ tổ mẫu nghe xong trái tim băng giá, ngay cả ta đây làm Đại tỷ cũng lạnh tâm.”

Triệu Văn Huyền vừa nghe, mới biết bản thân nói sai rồi, trong lòng bối rối không thôi, vội vàng quỳ trên mặt đất “Tổ mẫu, cháu gái là nói bậy, Văn Huyền chính là nhất thời cảm thấy oan uống, trong lòng khó chịu, mới có thể nói không suy nghĩ, mong tổ mẫu đừng để trong lòng.”

“Người lại tiếp tục nói chuyện vừa rồi đi!” Lão phu nhân không muốn nhiều đề ý tới,

“Cháu gái chưa từng xem qua phương thuốc của Nhị tỷ, lại như thế nào sẽ biết cốt hương cùng vị thuốc nào đó không thể cùng dùng?”

“Muội muội điều hương nhiều năm, như thế nào lại không nghiên cứu cẩn thận. Nếu là không thấy phương thuốc, cũng nên đem hương liệu cùng người dùng hương hỏi cho rõ ràng, hỏi hay không xung khắc?”

Triệu Văn Huyền vội vàng biện giải, cũng không quan tâm “Ta lúc ấy hỏi qua Nhị tỷ, nàng nói cũng không va chạm, cho nên...”

Nàng âm thầm liếc liếc mắt nhìn Triệu Văn Hi nằm trên nhuyễn tháp cách đó không xa, nửa sống nửa chết, giờ phút này làm sao nghe được nàng nói cái gì, âm thầm thở ra một hơi.

Triệu Văn Uyển cười khê “Chiều theo muội muội nói như vậy quả thật là không có gì sai lầm, lần trước ta rơi xuống nước sinh bệnh, muội muội đưa tới một hộp Bách Hợp hương vốn là để an thần giúp đỡ giấc ngủ, ta dùng xong liền rất đau đầu, có phải hay không muội muội học nghệ không tinh, trình độ điều hương không tốt?”

Triệu Văn Huyền lập tức nóng nảy, lần trước Triệu Văn Uyển cũng bởi vì hương này dùng tốt mà muốn xin, khi đó liền buồn bực, nàng lần đó đưa Bách Hợp hương là bỏ thêm nguyên liệu, nàng ta lại nói là dùng không tới, nhưng hiện tại lời nói Triệu Văn Uyển không đồng nhất, lộn xộn, nàng liền sinh ra một loại cảm giác Triệu Văn Uyển cố ý nhục nhã mình, thoáng cái quên việc này cuối cùng là nàng tự mình làm. Đúng vậy, lúc này nàng cũng không ở trong hương động tay chân, cũng dùng thuốc với hương mới có thể làm thân mình không khỏe, Triệu Văn Huyền khỏe miệng âm thầm cười khê, như là bắt được cọng rom cứu mạng, phản bác.

“Nếu theo như lời tỷ tỷ nói, ta điều hương nhiều năm như thế nào xảy ra sai lầm, ta nhưng là thật ra một chút muốn hỏi tỷ tỷ, Nguyên đại phu nói Nhị tỷ sở dĩ bị bệnh là dùng thuốc nàng uống không hợp, nhưng đại tỷ ngài lại không uống, như thế nào trên cánh tay cũng sẽ nổi mụn, này có phải hay không đã nói lên nguoi cùng Nhị tỷ không biết dính cái gì vậy mới nổi mụn?”

Triệu Văn Huyền càng nói càng không biết thu liễm “Hay là Đại tỷ ngài nhìn Nhị tỷ như vậy, cảm thấy được tự mình không bị bệnh sẽ khiến người ta nghi ngờ...Mối. Người nào không biết nguoi cùng Nguyên đại phu lui tới rất nhiều, nếu là động chút tay chân cũng là có thể, nhất định là nguoi làm, còn muốn vu oan cho ta.” Triệu Văn Huyền trong con tức giận đem tất cả nước mắt hắt lên Triệu Văn Uyển.

“Tam muội, nguoi không có bằng chứng cũng đừng ăn nói lung tung đi?”

“Vậy nguoi nói xem, nguoi vì sao cũng bị bệnh, Nhị tỷ nghiêm trọng như vậy, Đại tỷ lại còn sinh long hoạt hổ cùng ta đứng ở chỗ này làm sáng tỏ sự việc.” Triệu Văn Huyền cảm thấy Triệu Văn Uyển lộ ra sơ hở, bị nàng bắt được, liền gắt gao cắn không tha.

Triệu Văn Uyển cũng không lên tiếng giải thích, lập tức bày ra thần sắc ủy khuất nhìn hướng tổ mẫu.

Triệu Văn Huyền khỏe miệng nhếch lên, cảm thấy được Triệu Văn Uyển không có gì để nói, đúng lúc đắc ý, lão phu nhân lại vỗ bàn, cảm tức mà trả lời, Triệu Văn Huyền thân mình nhất thời cứng đờ.

Triệu lão phu nhân làm như thật sự nổi giận “Đại tỷ nguoi thường đi Tịch Liên Uyển chiếu cố Văn Hi, thường thay nàng thử độ ấm của thuốc, tự nhiên thân mình cũng dính vị thuốc kia, nguoi oan uống tổ mẫu (ý là nói lão phu nhân thiên vị) không sao, nhưng nguoi lại oan uống nha đầu Văn Uyển kia, trong lòng tổ mẫu rõ ràng, nguoi tuổi còn nhỏ như vậy, lại học tâm tư xấu xa!”

“Ta...ta chẳng qua chỉ là nói.” Triệu Văn Huyền lời nói lập tức không có sức lực, ngừng lại.

Triệu Văn Uyển lộ ra một tia không vui “Chẳng qua chỉ là nói? Nếu là muội muội như vậy, ta có phải hay không cũng có thể tùy ý hoài nghi nói nguoi chính là đã nhìn thấy phương thuốc? Không phải nguoi, cũng có thể là nguoi phái người khác đến hỏi thăm.”

Triệu Văn Huyền nóng lòng che dấu chân tướng, thanh âm không khỏi đề cao vài phần “Nguoi đừng ngậm máu phun nguoi.”

Lời này vừa nói ra, Từ thị thật là sững sốt, giống như nhớ lại cái gì, chạy nhanh liền đối lão phu nhân nói “Mẫu thân, có chuyện, ta thiếu chút nữa đã quên, đứa nhỏ Văn Hi này ở bên ngoài chịu không ít khổ, ta liền đề tâm nhiều chút, hướng Nguyên đại phu đi đến, ta từng nhìn đến, có một nha hoàn đi chỗ tiểu đồ đệ Nguyên đại phu nhìn phương thuốc của Văn Hi, nhìn như là người Văn Hương Uyển, nếu là có thể gọi toàn bộ nha hoàn Văn Hương Uyển đến đây, ta liếc mắt một cái liền có thể nhận ra.”

Lão phu nhân gật gật đầu, gọi cái bà từ đi Văn Hương Uyển gọi toàn bộ nha hoàn đến, lập tức lại gọi một người, phân phó nói “Đi đem vị tiểu sư phụ kia đến!”

Triệu Văn Huyền cả kinh, cảm giác đã muốn bị buộc đến vách núi, còn là không chịu nhận sai, chỉ chốc lát sau nha hoàn Văn Hương Uyển liền nói đuôi nhau vào phòng, xếp thành một hàng, Tam phòng cẩn thận nhất nhất nhìn qua, khi xẹt qua một cái nha hoàn sắc mặt trắng bệch lập tức liền nhận ra “Mẫu thân chính là nàng.”

Nha hoàn kia bị dọa vội vàng quỳ trên mặt đất, chờ tiểu sư phụ đến gần, liếc mắt một cái cũng nhận ra nha hoàn ngày đó phụng mệnh đến nhìn phương thuốc của Triệu Văn Hi, vì thế càng sợ lạnh run co người lại “Đúng là tiểu thư sai nô tỳ nhìn trộm phương thuốc, còn nói muốn nô tỳ đem phương thuốc nhớ rõ rành mạch, trở về viết ra, không biết muốn làm cái gì.”

Từ thị nghiêng răng nghiêng lợi tiến lên “Nha đầu chết tiết kia, nguoi còn có thể nói cái gì, không phải nói không biết phương thuốc sao?” Cuối cùng thật sự là vuren cánh tay vén tay áo, ở trên người Triệu Văn Huyền đẩy thật mạnh, vẫn là ma ma bên người tay nắm lạnh lẽo chạy nhanh đến đem Tam phòng kéo ra.

Triệu Văn Huyền ngã ngồi ở trên tấm ván gỗ, hận không thể hôn mê, đã hết đường chối cãi.

Lão phu nhân lại là vỗ bàn một cái, động tĩnh kinh động đến Triệu Văn Huyền làm nàng run rẩy “Chờ yến hội nhận thức hôm nay xong, gọi lão gia, mẫu thân nguoi tới định đoạt như thế nào phạt nguoi thật nặng, cho nguoi quý phạt phạt đường vẫn là không dạy được.”

Triệu Văn Huyền vô lực ngã ngồi trên sàn nhà, nước mắt rơi xuống, kêu thảm thiết cầu xin tha thứ “Tổ mẫu, cháu gái sai lầm rồi, cháu gái sai lầm rồi, cháu gái sai lầm rồi.”

Chính là cũng không ai lại để ý.

Triệu Văn Uyển khuyên giải an ủi tổ mẫu vài câu, nói còn muốn đi ra ngoài tiếp đãi khách mời, lão phu nhân đau lòng ban đầu là không muốn, chính là Triệu Văn Uyển kiên trì, sự tình phải xử lý đến nơi đến chốn.

Sau khi đi đến, kịch đã muốn hát hơn phân nửa, đã có tân khách lục tục cáo biệt, Tây Bình Hầu phu nhân ý bảo Triệu Văn Uyển đi đưa Phương phu nhân đang đứng dậy, Triệu Văn Uyển cũng không từ chối, khách khí lễ độ đưa tới cửa nhà, trên đường nói chuyện với nhau vô cùng thân thiết.

Ra bên ngoài, liền có gã sai vặt dẫn đường, Phương phu nhân càng nhìn Triệu Văn Uyển càng vừa lòng, hắng hái ra cửa, gặp một gã sai vặt khác hướng trong xe đặt đồ vật này nọ, quản gia ở một bên bận rộn chỉ huy, liền trong xe nhà mình cũng có đồ vật này nọ, không khỏi hỏi “Việc này là ý gì?”

Quản gia cúi đầu khách khí nói “Phu nhân, đây là Đại tiểu thư cấp các vị khách mời đáp lễ, không tính cái gì, mong phu nhân không chê.”

Lễ nhẹ tình ý nặng, Phương phu nhân làm một trong những khách mời trong lòng đối với Triệu Văn Uyển cảm giác tốt lại tăng lên không ít, thật là đưa nhỏ chu đáo, Từ Mặc bên kia... Nàng trở về liền gõ tỉnh, tư tưởng thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Chương 43

Triệu đại lão gia thực sự không nghĩ tới một chuyện vui diễn ra tốt như vậy, trước sau không có sóng gió, đến cuối cùng lại xảy ra việc này, trưởng nữ hai chi bị bệnh, đầu sỏ gây nên lại là tam nữ nhi theo hấn biết từ nhỏ đã nhu thuận, hướng trên mặt hấn đánh một cái tát làm sao hấn chịu nổi, đồng thời lại sinh ra vài phần may mắn việc này không bị vạch trần trước mặt khách, bảo toàn mặt mũi Định Quốc Công phủ.

Là chủ gia đình, lại là người bên thiên tử, công sự bận rộn không cần nói cũng biết, đối với chuyện trong nhà cũng không để ý nhiều lắm, cũng may Diệp thị hiền lành, lại có mẫu thân ở đây duy trì bên trong thái bình, cũng chỉ có Triệu Văn Uyển kiêu căng ương ngạnh làm hấn đau đầu, nhóm nữ nhân ngẫu nhiên tranh đấu hấn sẽ không để trong lòng, lại không nghĩ đến lần này sẽ xảy ra việc lớn như vậy, cũng dám điều hương hại người!

Nguyên bản là lo lắng nhất là cái kia, có tình cấp bậc lễ nghĩa chu toàn, lấy đại cục làm trọng, mà Triệu Văn Huyền hấn luôn luôn xem trọng lại... Ở Minh Như Uyển mẫu thân con tức vẫn chưa tiêu tan đem chuyện hai nữ nhi như thế nào tranh chấp tỉ mỉ nói cho hấn nghe xong, lời nói trong lúc đó đối với hấn giống như ngấm trách móc --- Hạ di nương mỹ mạo nhu nhược, tính tình dịu dàng, Triệu lão gia lại là đại nam tử khí phách hắng hái, trong nội tâm có vài phần ôn áp tình cảm yêu quý bảo vệ kẻ yếu, Hạ di nương nhà nhận nhu nhược có thể kích thích khí khái trong nội tâm hấn, hơn nữa nàng cũng không cậy được cung chiều mà kiêu, chuyện ngẫu nhiên gây ra chọc lão phu nhân đều là việc có nguyên nhân, hấn chỉ cảm thấy cho dù đối với hai mẹ con họ cung chiều một chút, cũng không đưa tới bên trong rồi loạn.

Nhưng lời mẫu thân nói...

Tựa hồ ngăn trách hấn đối với Hạ di nương quá mức thiên vị cung chiều, ngược lại làm cho Diệp thị là mẹ cả có kiêng nể, rất nhiều việc cũng không trách móc trông nom tốt được, đến nỗi để cho Hạ di nương tuổi càng lớn càng kiêu căng, xem đem nữ nhi dạy thành cái dạng gì.

Triệu Văn Huyền gần như là y theo khuôn mẫu Hạ di nương, một lời nói cử chỉ, không khó nhìn ra dụng tâm Hạ di nương trên người nàng, nguyên bản đưa nhỏ nhất mực ôn nhu như thế nào lại sinh ra tâm tư không đứng đắn này, khó tránh khỏi không để cho người ta suy đoán.

Triệu lão phu nhân một phen lời nói sắc bén làm cho Triệu lão gia mồ hôi lạnh đầm đìa, nghĩ lại việc làm của mình, cũng thâm hiểu trong đó lợi hại, thâm hạ quyết tâm không thể lại đối với Hạ di nương che giấu mà kiêu căng.

Từ Minh Như Uyển đi ra. Nghĩ đến Triệu Văn Uyển bị ủy khuất, Triệu lão gia bắt tri bắt giác đi đến Trúc Tương Phi Uyển, không nghĩ tới lại tình cờ gặp Hạ di nương, người sau nhìn thấy hấn liền hai nước mắt lưng tròng mà một phen tố cáo nói, ngôn ngữ trong lúc đó rõ ràng ngấm đem sai lầm hướng trên đầu Triệu Văn Uyển, tố son trát phân thành hiệu lắm. Nếu là lời này ở trước khi lão phu nhân nói, Triệu lão gia không chừng sẽ tin, lúc này nghe xong lại thêm một phen cảm tức --- Triệu Văn Huyền phạm sai lầm, mẫu thân tự mình phạt đi Tây Sơn cảm đoán một tháng, Hạ di nương không đi chỗ nữ nhi dạy dỗ thật tốt, ngược lại chạy đến Trúc Tương Phi Uyển này là có ý gì, có nương như vậy sao?

Cán cân trong lòng Triệu đại lão gia nghiêng nghiêm trọng, giận nằng anh anh khóc, nói vài câu trách cứ Hạ di nương, ngược lại đi vào bên trong.

Bên trong uyển, Triệu Văn Uyển đang bị Bảo Thiên ấn rịt thuốc dán lại, nhìn thấy Triệu lão gia hơi hơi sùng sốt, lập tức muốn đứng dậy an ủi, bị Triệu lão gia một phen đè xuống “Được rồi, nhà riêng không tất yếu nhiều lễ nghi như vậy, nhưng còn có chỗ nào không thoải mái?”

Triệu Văn Uyển tức cười, lời này nói ra, giống như người yêu nhất chú ý cấp bậc lễ nghĩa không phải hấn “Nữ nhi bệnh tương đối nhẹ, đại phu nói qua

hai ngày là tốt rồi, phụ thân không cần phải bận tâm”

Triệu lão gia nhìn Triệu Văn Uyển tỉnh tỉnh trầm ổn, giống như thay da đổi thịt, trong lòng trăm vị lẫn lộn, cẩn thận nghĩ lại lúc trước nàng làm việc ngang ngược nguyên nhân cũng là muốn hấn chú ý, Thẩm thị mất sớm, Nguyên Lễ lại như vậy, ngược lại không chú ý mà xem nhẹ nàng, tâm tư bản thân chỉ thích nàng lúc nhỏ nhu thuận, khiến cho đứa nhỏ này cùng chính mình càng ngày càng xa cách, có chút hiềm khích.

“Chuyện yến hội lần này ngươi làm được không tồi, hôm nay vào triều có không ít đồng僚 khen ngươi, thậm chí hỏi thăm... Khụ, ngươi nghĩ muốn được thưởng cái gì, phụ thân sẽ cân nhắc.” Triệu lão gia chống lại ánh mắt sáng rỡ rực rỡ mang vẻ hơi hoài nghi, trong lòng không khỏi căng thẳng, nhớ tới bản thân trước đây đối với Triệu Văn Uyển... Tựa hồ cũng chỉ có lạnh nhạt, nghĩ khen thưởng vân vân vẫn là lần đầu tiên, trong lòng Triệu lão gia không khỏi suy nghĩ bản thân thân làm phụ thân mà giống như cha dượng, không được tự nhiên mà sờ sờ cái mũi nói “Ngươi sau này cũng có thể như vậy, phụ thân liền an tâm”

Triệu Văn Uyển co rút khóe miệng, nghe như thế nào giống như là lãnh đạo cổ vũ cấp dưới, ý tứ tiếp tục cố lên? Chính là trên mặt còn phải bày ra thần sắc đứng đắn, mặt lộ vẻ áy náy “Trước kia là Văn Uyển không hiểu chuyện làm cho phụ thân lo lắng, sau này sẽ không.”

Nhìn Triệu Văn Uyển như vậy, Triệu lão gia không phải là không vui mừng, trong lòng vì Triệu Văn Huyền làm cho tức giận cũng tiêu tan không ít, chính là cùng đại nữ nhi ở chung vẫn có vài phần mới lạ, dần nàng nghĩ ngợi thật tốt, làm cho người hầu đi khổ phòng lĩnh không ít vàng bạc nữ trang để nàng chọn lựa phần thưởng, liền rời đi.

Triệu Văn Uyển ngắm nghía cây trâm vàng khảm ngọc, cũng chỉ chọn một đồ như vậy, nàng được thưởng cũng không tham nhiều, như vậy càng để lại ấn tượng tốt trong lòng Triệu lão gia. Bỗng dưng nhận thấy một tầm mắt sắc bén, Triệu Văn Uyển quay đầu nhìn lại, liền thấy được Hạ di nương đứng trước cửa khuôn mặt đen lại.

Khách ít đến nha. Triệu Văn Uyển khóe miệng mỉm cười, đối với Khôi Lan nói “Không nhìn thấy Hạ di nương đến đây sao, nhanh chóng đi pha trà nóng, bên ngoài trời lạnh đi nương về mặt đều trắng bệch rồi.” Hiển nhiên là từ đầu đã biết nàng ở bên ngoài từ lâu, cũng là chờ Triệu lão gia rời đi mới tiến vào, sợ là có việc yêu cầu bản thân.

Hạ di nương cắn môi, thật là tức giận, nhìn bộ dáng Triệu Văn Uyển rõ ràng là không có việc gì, lại tự nhiên được một hàng ưu đãi, nếu không phải nàng ở trước mặt lão phu nhân lòng bàn thị phi, Văn Huyền cũng không đến mức bị phạt đi Tây Sơn cấm đoán khoảng một tháng, Tây Sơn kia cái gì đều không có, ngày ngày kham khổ, Văn Huyền chưa từng chịu khổ như vậy!

Cảm thấy oán hận, chính là trên mặt cũng không biểu lộ, nàng trước sau ở chỗ lão phu nhân cùng Triệu lão gia chạm vào vách tường, hiện giờ có thể xoay chuyển cục diện... Cũng chỉ có Triệu Văn Uyển, Hạ di nương trong lòng một phen điều tiết, mang ý cười vài phần lấy lòng đến gần nói “Văn Huyền, đi nương đến là có cái yêu cầu quá đáng, Văn Huyền cùng ngươi tốt như vậy, đi nương cũng chỉ có thể cầu ngươi.”

“Là vì chuyện hương liệu mà đến.” Triệu Văn Uyển tiếp nhận câu chuyện, nhíu mày làm bộ như đau lòng, lớn tiếng dọa người nói “Đi nương cũng nói Văn Huyền cùng ta thân thiết nhất, tại sao có thể làm hại ta như vậy?”

“...” Hạ di nương cổ họng nhất thời nghẹn, khẩu khí nghẹn nửa ngày, nhớ kỹ nữ nhi lập tức phải đi chịu tội chỉ phải đành nhân nhượng vì lợi ích toàn cục nói “Văn Huyền là nhất thời bị quỷ mê tâm hồn mới làm chuyện hăm dọa, đi nương thay nàng nhận tội với ngươi, chính là ngươi cũng biết chỗ Tây Sơn kia, Văn Huyền... Chịu không nổi, lão phu nhân hiện tại nghe lời ngươi nhất, đi nương cầu ngươi đi giúp Văn Huyền thỉnh cầu, nói không chừng lão phu nhân có thể xử lý nhẹ hơn. Quý phạt ở phạt đường cũng tốt.”

Tuy là ăn nói khép nép khấn cầu, Triệu Văn Uyển cũng có thể nhìn ra oán hận trong mắt nàng, nếu thật an phận thủ thường cũng liền thôi, nàng cũng không tin lấy Triệu Văn Huyền một cái đầu gối có thể nghĩ ra kế một hòn đá ném hai con chim, sau lưng không thể thiếu lời nói của Hạ di nương.

Vì vậy, Triệu Văn Uyển đối với bộ dạng Hạ di nương khóc sụt sùi, lòng dạ hai ba lần lí do thoái thác lừa dối, tâm càng phát ra không kiên nhẫn, thanh âm lạnh lùng nói “Chỗ Tây Sơn kia Triệu Văn Huyền chịu không nổi, ta thì chịu được? Trước mặt tổ mẫu Văn Huyền một mực chắc chắn là ta gây nên, nếu không lấy ra chứng cứ, lần này đi sẽ là ta, ngươi muốn ta như thế nào niệm tình nghĩa tỷ muội?!”

“Nhưng...” trên mặt Hạ di nương ngượng ngùng, cũng âm thầm nén giận Triệu Văn Huyền xử lý không sạch sẽ, bị Triệu Văn Uyển chất vấn mà nói không ra lời.

“Huống chi hôm nay bị thương cũng không chỉ có ta, còn có Văn Hi muội muội, nàng so với ta còn nghiêm trọng hơn, ngươi bảo ta mở miệng đi cầu chuyện này, đặt Văn Hi muội muội ở chỗ nào, vẫn là thỉnh đi nương về đi thôi.” Triệu Văn Uyển phiến muộn ứng phó, hạ lệnh trục khách.

Bảo Thiên vốn là chờ đợi ở một bên, nghe nói như thế, đi lên trước mặt Hạ di nương mời “Hạ di nương, tiểu thư nhà ta nhờ Tam tiểu thư ban tặng căn tỉnh dưỡng, xin mời ngài quay về đi, đừng quấy nhiễu tiểu thư nghỉ ngơi.”

Hạ di nương gặp nha hoàn bên người Triệu Văn Uyển dám nói như vậy, hung hăng trừng mắt đi qua liếc mắt một cái, dư quang thoáng nhìn thấy Triệu Văn Uyển cong lên khóe miệng, oán khí trong lòng sống lại, một phen đẩy ra Bảo Thiên đối diện Triệu Văn Uyển, đơn giản cũng không giả bộ nữa, xé rách mặt nói “Triệu Văn Uyển, ngươi thực sự không lưu tình bề mặt như vậy?”

Triệu Văn Uyển nhíu mày, thêm hứng thú mà nhìn sắc mặt nàng biến đổi “Như thế nào?”

“Ta thật sự cầu ngươi, ngươi lại không đáp ứng, đừng bức ta đi bước đường này?” Hạ di nương lạnh lùng cười, con ngươi lạnh nhạt nhưng lại hàm chứa vài phần như có như không ý tứ uy hiếp “Chuyện lúc trước ngươi làm nghĩ là thần không biết quỷ không hay sao, lại không nghĩ rằng để cho ta vừa vặn nhìn thấy, hôm nay ngươi nếu đáp ứng yêu cầu của ta, chuyện này ta sẽ không bao giờ... nói nữa, nếu không đáp ứng... chúng ta ai cũng đừng sống khá

giả!”

Triệu Văn Uyển nghe xong lại không hiểu ra sao, biểu tình trên mặt cũng là sâu xa, không để lộ cái gì, Triệu Văn Uyển trước kia tìm đường chết nhiều lần, Hạ di nương nói để lộ lại quá ít, nàng hoàn toàn đoán không ra a!

Hạ di nương nhìn thần sắc nàng ngưng xuống, không khỏi có chút tự đắc, hơi một chút khiêu khích nói “Ta nghĩ ngươi lúc này vẫn là đồng ý ta, đi Minh Như Uyển cầu lão phu nhân nói nói thật tốt, dù sao chuyện này nếu lộ ra ngoài, cho dù lão phu nhân thương yêu ngươi nhất cũng không bảo vệ được ngươi, sợ là lúc đó phạt đi Tây Sơn vẫn là nhẹ. Ta hiện tại dám nói tự nhiên là có chứng cứ, chính là trước kia nhớ kỹ ngươi cùng Văn Huyền tỷ muội tình thâm, vẫn chưa từng để lộ, không nên xé rách mặt, ta cũng không cần phải che giấu. Văn Uyển, ngươi cần phải nghĩ cho rõ ràng.”

“Hạ di nương nói cái gì Văn Uyển một câu cũng không nghe hiểu, cùng ở chỗ này lãng phí thời gian, không bằng đi nương đi bồi Văn Huyền nhiều hơn, dù sao cũng cách nhau một tháng, nhất định là gian nan, Báo Thiên tiễn khách.” Triệu Văn Uyển buông xuống con ngươi, giấu đi gợn sóng đáy mắt, thần nhiên mở miệng nói.

“Ngươi...” Hạ di nương không thể tin tưởng mắt nhìn nàng, sau một lúc lâu sắc mặt tái nhợt chuyển hồng, hoàn toàn lạnh lùng “Được, chúng ta liền chờ xem.”

Một lời không hợp, tan rã trong không vui.

Triệu Văn Uyển vuốt vuốt viên ngọc, tâm tư bay xa, theo dáng vẻ Hạ di nương vừa rồi nàng lại không thể tìm ra manh mối lí giải ý tứ của nàng ta, tuy rằng không biết là cái gì nhưng nàng phải tính toán cẩn thận, sau này mới đối phó được.

Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, nàng cũng không tin không đối phó được một cái di nương. Triệu Văn Uyển đôi mắt lạnh lùng, gọi Tuyết Nhạn, sau đó đi thẳng đến Minh Như Uyển.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chương 43.2

Tiến vào Minh Như Uyển Triệu Văn Uyển đi thẳng đến nhà chính, quỳ gối trước mặt Triệu lão phu nhân, Tuyết Nhạn cùng Báo Thiên đi theo phía sau nàng cũng cùng quỳ trên mặt đất, chủ tớ ba người lần lượt quỳ Triệu Văn Uyển ở phía trước, hai người ở phía sau, nhà chính im lặng ngoài âm thanh đèn cầy “đom đóp” cháy nhiều thêm một tiếng vang “thùng thùng” quỳ trên mặt đất.

Người chủ tọa ở trên nghe tiếng ngẩng đầu lên, lão phu nhân vốn còn nghiêm túc suy nghĩ sự tình sắc mặt lập tức liền dịu đi, trở nên tràn đầy nghi hoặc cùng đau lòng, vội vàng vẫy tay nói “Trên mặt đất lạnh lắm, mau đứng lên, ngươi thân mình cũng chưa tốt đâu.”

Dương ma ma đứng ở cái giá để nền xa xa đưa lưng về phía này, lúc này cũng nhìn ba người, nhũ mầy vội vàng tắt ngọn lửa trên hộp quẹt trong tay, bộ dáng muốn đi đỡ Triệu Văn Uyển, người sau lắc lắc đầu cũng không chịu dậy, quật cường ngẩng đầu đôi mắt ửng đỏ “Tổ mẫu, nên là như vậy, Văn Uyển trước tiên tự mình thỉnh tội, đỡ phải có người đến trước mặt ngài nói cháu gái trước kia không hiểu chuyện.”

Lão phu nhân trên mặt nghi hoặc càng sâu, phỏng đoán lúc này người có bản lĩnh đi Trúc Tương Phi Uyển làm âm ỉ, đáy lòng tỉ mỉ suy nghĩ, ước chừng cũng đoán ra là ai, nhìn Triệu Văn Uyển quỳ trên mặt đất bộ dáng quật cường, nhũ mị nói “Đến bên người tổ mẫu, nói nói thật tốt sao lại thế này?”

Triệu Văn Uyển không lên tiếng, chính là vừa nghe tổ mẫu hỏi, đôi mắt càng hiện lên hồng hồng Tuyết Nhạn quỳ ở phía sau có thâm ý liếc Dương ma ma một cái, muốn nói lại thôi, một bộ thần sắc bất đắc dĩ e ngại thân phận không dám nói.

Dương ma ma ở bên cạnh nhìn nóng nảy lo lắng “Tiểu thư trước đứng lên trước rồi nói sau!” Ánh mắt lập tức quét đến trên người Tuyết Nhạn, theo ý tứ nha hoàn kia “Tuyết Nhạn, ngươi nói.”

Lão phu nhân theo Dương ma ma tầm mắt nhìn về phía Tuyết Nhạn, ánh mắt lộ ra vài phần uy áp, chờ nàng mở miệng, trong lòng cũng đoán được vài phần.

Tuyết Nhạn bị điểm danh, trên mặt hiện lên thần sắc do dự trong giây lát, rốt cuộc thẳng thắn thay chủ tử nói “Hồi bẩm lão phu nhân, tiểu thư ở Trúc Tương Phi Uyển nghỉ ngơi, không nghĩ tới Hạ di nương hùng hổ chạy đến Trúc Tương Phi Uyển, vốn là đến thỉnh tiểu thư giúp Tam tiểu thư cầu tình, tiểu thư không chịu, Hạ di nương liền giống như ăn hỏa dược, nói là tiểu thư nếu không đi cầu, sẽ đem sự việc tiểu thư phạm sai lầm trước đây nói với lão phu nhân ngài.”

Báo Thiên nhếch môi cuối cùng nhìn không nổi, cảm giận, đã quên quy củ mà xen mồm vào, cũng thay tiểu thư mình bất bình nói “Tiểu thư thật sự ủy khuất, Tam tiểu thư làm việc hồ đồ, cũng không phải trách nhiệm của tiểu thư nhà nô tỳ, nhưng di nương lại bộ dáng hung dữ lớn tiếng, giương nanh múa vuốt giống như muốn ăn thịt tiểu thư, đem trách nhiệm đều đẩy trên người tiểu thư nhà nô tỳ, luôn mồm uy hiếp, cũng không nói rõ là chuyện gì, tiểu thư bất đắc dĩ, nói nếu để người khác nói ra khuyết điểm chọc lão phu nhân thương tâm, còn không bằng tự mình đi trước nhận sai.”

Triệu lão phu nhân lúc này sắc mặt sa sầm nghiêm túc, con ngươi ẩn hiện tức giận cũng không phải hướng về người hầu, chậm rãi nói “Nàng thực sự là nói như vậy?”

Triệu Văn Uyển yên lặng vuốt cằm, giọng thấp xuống, lời nói ủy khuất “Tổ mẫu, Văn Uyển trước kia không hiểu quy củ, làm chuyện sai lầm, chỉ sợ là việc nào đó không như ý làm cho di nương để trong lòng, cháu gái cũng là không biết, di nương nếu muốn lục ra nói, Văn Uyển không thể biện giải, đành phải trước đến nơi này của tổ mẫu nhận sai chịu phạt. Nói lại, Tam muội muội hôm nay đi Tây Sơn cháu gái cũng rất đau khổ, cháu gái làm đại tỷ không cần Hạ di nương đến Trúc Tương Phi Uyển, Văn Uyển tự nhiên cũng sẽ đến cầu tình.”

Nói xong liền một tiếng thở dài “Vốn là di nương yêu thương nữ nhi cũng không có gì đáng trách, nhưng là phải nhìn xem là phạm vào sai lầm gì, đây chính là tâm tư hại người nha, nếu không nghiêm khắc quản giáo, ngày sau tất có mầm tai vạ. Xa không nói, gần đây đã nhiều ngày ồn ào huyên náo truyền nhau về vụ án dùng huân hương đầu độc ở phủ Đỗ thừa tướng, hậu quả này...”

Triệu lão phu nhân nghe vậy mà cả kinh, Dương ma ma lại hết hồn, đưa con thứ tư Hộ bộ thượng thư Vạn đại nhân cưới thứ nữ nhà Đỗ thừa tướng, cũng là người giỏi điều chế huân hương, thứ nữ này được Đỗ thừa tướng sủng ái, tính tình nhìn như dịu dàng hiền lành, liền qua mấy ngày đã cùng tẩu tử chi thứ hai bất hòa, sinh ra hiềm khích, mặt ngoài không có biểu lộ, lại ở huân hương thêm vào vài thứ, đưa cho tẩu tử chi thứ hai. Ban đêm hai phu thê dùng hương, hiện tại mặc dù phu thê chi thứ hai từ quý môn quan đoạt trở về, nhưng bởi vì độc do huân hương trở nên điên điên khùng khùng, Vạn đại nhân lập tức tổn hại một nhà, Đỗ thừa tướng có tâm bao che, không cho phép hưu con dâu thứ tư, Vạn đại nhân thật sự nuốt không trôi cục tức này, sự tình liền nháo đến chỗ Thánh Thượng, hai cái thân gia đang êm đẹp, lại bất hòa thành cừu hận.

Cờ nào tương tự!

“Văn Hi muội muội bị hại thành cái bộ dáng kia, đồ vật có thể phản chiếu trong Tịch Liên Uyển đều đem đi, không dám cho nàng nhìn thấy bộ dáng, sợ bị kích thích. Cháu gái sao có thể đáp ứng di nương giúp Văn Huyền cầu tình, chỉ mong nàng đi Tây Sơn sám hối, tiếp thu giáo huấn về sau sẽ không phạm sai lầm, chờ nàng trở về, cháu gái cùng với Văn Hi muội muội tự nhiên cũng sẽ một lần nữa tiếp nhận, giống như tổ mẫu đối với cháu gái, Văn Uyển trước kia không ngừng để tổ mẫu bết lo, bây giờ nghĩ lại vạn phần xấu hổ...”

Dương ma ma cảm thấy được Triệu Văn Uyển giải thích xong có chút dễ ý, tuy nói Đại tiểu thư trước kia tính tình quả thật ương ngạnh, cũng là cùng Tam tiểu thư không giống, trước kia Triệu Văn Uyển chính là tính tình bừa bãi chút, tâm tư là không xấu, nhất định là không có làm ra chuyện gì thương thiên hại lý, Triệu Văn Huyền lại không như vậy, nhìn như nhu thuận, ra tay chiêu nào cũng mang theo âm ngoan, cùng thứ nữ Thừa tướng thực sự có vài phần tương tự.

“Lão phu nhân, theo lão nô thấy, Hạ di nương mơ hồ không nói rõ chuyện gì mà uy hiếp, nói không chừng căn bản là không có cái loại chuyện hãm hại ruột thịt. Cho dù Đại tiểu thư trước đây có va chạm nàng cái gì, nàng nắm giữ nhược điểm chuyện này có phần không hợp lẽ nghi, nàng là trưởng bối, niệm lười lại bèn nhon chăm chăm uy hiếp người khác, ai là không có thời điểm phạm sai lầm, phạt gia đều nói biết nhận lỗi là tốt, huống chi tiểu thư chúng ta còn chưa đến tuổi trưởng thành.”

Triệu lão phu nhân gật đầu, tự mình tập tễnh đi xuống diu Triệu Văn Uyển “Đứng lên thôi, vô luận chuyện gì, đều là quá khứ, tổ mẫu nhất định sẽ không nghe nàng nói hươu nói vượn.”

“Tổ mẫu...” Triệu Văn Uyển trong mắt rung rung, cũng là thực sự cảm động, thuận theo đứng lên, nhào vào trong ngực lão phu nhân, lão phu nhân trấn an Triệu Văn Uyển, nghĩ đến Hạ di nương thật là đau đầu “Nàng từ trước đến nay chính là cái không an phận, này, lúc trước thật không nên nhất thời mềm lòng đón vào trong phủ, hiện giờ cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy.”

“Dương ma ma, người đi thông tri Lan uyển, một tháng cấm chường này nàng cùng Văn Huyền cùng nhau đi sám hối.” Văn Uyển giải thích thật sự nổi lên suy đoán trong lòng nàng, mà sau khi Triệu Văn Huyền liên tục gây sự, trong lòng lão phu nhân đối với Hạ di nương càng sinh bất mãn.

Hôm nay thực hiện lại chạm đến vảy ngược của lão phu nhân, hạ quyết tâm cho Hạ di nương một cái giáo huấn, sau này Văn Huyền trở về sẽ không để cho Hạ di nương nuôi, may mắn, đứa nhỏ kia (Thụy Ca Nhi) đã muốn ở bên người mình trước mặt dạy dỗ, nếu lại tiếp tục để Hạ di nương nuôi dưỡng, con nối dòng Triệu gia thật tốt đều bị nàng làm cho đi con đường sai lệch.

Dương ma ma được lệnh, lui bước rồi đi, Triệu Văn Uyển theo lão phu nhân ngồi ở trên tháp, đuôi lông mày nhíu lại, nói lên sự kiện khác “Tổ mẫu, thời gian trước, cháu gái vì lo liệu yến hội nhận thức liên tính toán chi tiêu, hai người cùng nhau làm nên có chút hiểu biết, đã nghĩ nhìn trộm một chút lần chuẩn bị thọ yến cho phụ thân lần trước là làm như thế nào, lại vô tình ở trong sổ sách phát hiện trong phủ chúng ta có một chút thiếu hụt, không, phải nói là có người lách gan lớn mật giả sổ sách, mực bút ghi rõ ràng, nếu không cẩn thận nhìn cũng sẽ không phát hiện.”

Nhận được tầm mắt kinh ngạc của lão phu nhân, Triệu Văn Uyển dừng một chút tiếp tục nói “Ví dụ như trong phủ mua vài lụa thêu sọc trái bần bát tiên, cũng coi là tinh phẩm, xác thật là đã thu ở trong kho hàng hoặc là nên làm đồ vật này nọ, nhưng ngày ấy cháu gái thấy có người mang đi ra ngoài, liền dựa theo hỏi thăm, liền phát hiện vài trái bần kia căn bản là đi thuê, trả không bao nhiêu tiền, vén vện bạc mua vài này lại ăn khớp, trong sổ sách nhưng còn ghi từng giá vải.”

“Chuyện như vậy còn có vài món, năng lực cháu gái không đủ, thực sự có chút manh mối nhìn không ra, nhưng bút tích kia số lượng còn rất nhiều, Văn Uyển cảm thấy kỳ quái định cùng tổ mẫu nói, bị chuyện Văn Huyền xảy ra liền chậm trễ, lúc này nhớ tới liền nói cho tổ mẫu biết, sợ phòng thu chi có người tay chân không sạch sẽ.”

Triệu lão phu nhân vừa nghe, càng nghĩ tâm tư càng nặng nề “Còn có loại chuyện này? Bên dưới từ khi nào làm càn như vậy?”

“Thời điểm cháu gái tra còn bị người phòng thu chi cản trở, cũng chỉ là tra được một góc.” Triệu Văn Uyển thần sắc nghiêm nghị, nói thêm một câu. Việc này đích thật là khi nàng lo liệu yến hội đối chiếu phát hiện, thậm chí còn tra được một ít thực cơ sở từ đó, tiền hạ thủ vì cường, Triệu Văn Uyển chính là

cấp Hạ di nương an bài một con đường thật tốt.

“Thua lỗ bao nhiêu? Mầu thân người như thế nào không phát hiện?” Lời nói lão phu nhân có một tia trách cứ, mày nhanh nhủ lại, hiển nhiên là không vui.

Trong phủ hiện tại luôn là Diệp thị chủ quản, việc này vốn là vì Định Quốc Công phủ làm lụng vất vả, cuối cùng cũng là Văn Uyên phát hiện, lão phu nhân trong lòng đối Diệp thị năng lực quản giáo nổi lên nghi ngờ, ngược lại là cháu gái giống Thẩm thị hiền lành có năng lực, nếu là người con dâu Thẩm thị còn sống, trong nhà không chừng sẽ không có việc như vậy, lại nói tiếp lão phu nhân trong lòng vẫn là nhắc tới Thẩm thị thật tốt, có đối lập sẽ có cung chiều.

Triệu Văn Uyên đối với Diệp thị “làm” giả bộ không đưa ra đánh giá “Liên theo cháu gái phát hiện một mục bị người dùng quyền lực, mười hai...Hơn mười hai lượng hoàng kim, đều bị người ta dùng từng việc nguy trang mang đi ra ngoài, cháu gái hỏi mấy chỗ, người làm có chút lấy không ra chứng cứ.”

Về mặt lão phu nhân càng thêm nghiêm túc, sau một lúc lâu trầm ngâm nói “Việc này người đã phát hiện, ngày mai ta để bọn họ đến Minh Như Uyên, người cùng đến, nhìn xem việc gì xảy ra.”

Bọn họ trong miệng lão phu nhân là ai, Triệu Văn Uyên trong lòng biết rõ, Triệu Văn Uyên lên tiếng đáp ứng con người hơi hơi gọn sóng, có tổ mẩu ra tay, còn có cái gì có thể che giấu.

Bước ra Minh Như Uyên, Triệu Văn Uyên ngừng lại bước chân, ngửa đầu nhìn chỉ có vài ngôi sao trên bầu trời đêm đen như mực, có chút thất thần.

Trong hành lang ngay cả một trận gió nhỏ đều không có, lộ ra một tia nặng nề, Triệu Văn Uyên thu lại tầm mắt, lẩm bầm nói “Sự yên lặng trước khi con bão tiền đến.”

Chỉ là nhất thời thôi.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Chương 44

Hôm sau, tất cả mọi người tập trung ở Minh Như Uyên. Trong phòng lớn rộng rãi đặt mấy cái bàn, trên bàn để gần đây sổ sách, cùng bàn tính hạt châu, tìm vài vị tiên sinh có khả năng ghi nhớ sổ sách, cùng nhau đem sổ sách từng khoản chi tiêu xem qua.

Diệp thị ở một bên không nói một lời, rất là trầm mặc, trên trán hơi hơi ẩn hiện mồ hôi, thường thường xẹt qua Triệu Văn Uyên bộ dáng nhàn nhã uống trà, sắc mặt liền đen một tầng, thần sắc hoảng hốt cùng cẩn thận nhìn chăm chăm sổ sách cùng bàn tính. Một màn này Triệu Văn Uyên đều không bỏ sót, chỉ là lần này Triệu Văn Uyên không phải đối phó Diệp thị, xem ra bên trong mấy khoản sổ sách cũng có một phần “Tay chân” của nàng ta, bằng không, vì sao bỗng nhiên như vậy?

Âm thanh bàn tính từ tiên sinh theo khoản ghi trên sổ sách vang lên, cùng gã sai vặt cầm lệnh bài đi cửa hàng mà trong phủ mua đồ chứng thực, mỗi một cái báo xuống dưới, Diệp thị từ hết hồn rồi bình tĩnh trở lại, một số khoản không khớp này cũng không phải bản thân nàng làm, hơn nữa mấy tên làm giả sổ sách này so với người của nàng đều phải gọi sư phụ, cuối cùng an tâm không ít.

Thời gian dần dần trôi qua, từ mặt trời mọc đến trời chiều hạ xuống, khuôn mặt Diệp thị rốt cuộc khôi phục lại bình tĩnh, mà âm thanh bàn tính cũng ngừng lại.

Tổng quản phòng thu chi về mặt xấu hổ mà quý trên mặt đất báo cáo lại kết quả thanh tra sổ sách hôm nay, quả nhiên là thiếu không ít tiền tài, đủ cho Định Quốc Công phủ chi tiêu ăn mặc trong sáu tháng, cũng không phải số lượng nhỏ, những tiên sinh tính sổ sách khác tự nhiên cũng đi theo quý trên mặt đất, trong đó Ngô thu chi nhìn qua càng khẩn trương, thân mình không khỏi run lên.

Trước mắt những mục không khớp trên sổ sách kia phần lớn đều là Ngô thu chi chịu trách nhiệm, Ngô Tam Hữu ngay tại chỗ thân mình run rẩy thiếu chút nữa ngất đi, số lượng lớn như vậy, đưa lên quan phủ chắc chắn sẽ bị đưa đi lưu đầy.

Không cần người khác ép hỏi, Ngô Tam Hữu trực tiếp khai ra “Lão phu nhân, đều là tiểu nhân nhất thời tham tài, mới....”

Mọi người nghe xong, tràn đầy kinh ngạc, tham tài cũng không phải quá lớn mật đi?

Triệu Văn Uyên đứng dậy đi lên phía trước, một cước đạp trúng bả vai hắn, nàng khổng chế lực đạo đem hắn đá nghiêng, cả giận nói “Người không có con cái, một mình đi vào kinh thành, sinh hoạt đều ở chỗ khác trong phủ, cũng không có ham mê không tốt, làm gì cần nhiều tiền như vậy?”

Sau đó nhìn thấy ánh mắt mọi người hiện lên nghi hoặc, lạnh lạnh nói “Lúc trước ở phòng thu chi làm khó dễ ta, ta liền thuận đường tra xét, người trước kia là người hầu trong phủ Hạ di nương đi?”

Mọi người đối với lời nói vừa rồi của Triệu Văn Uyên ngược lại tin, ai không biết Triệu Văn Uyên là người thù dai, khó trách sẽ xảy ra việc hôm nay.

Ngô Tam Hữu nghe được ba chữ Hạ di nương trên mặt không khỏi kinh hãi, lập tức yên lặng.

Lão phu nhân nhìn hiểu ra được vài phần, lập tức nói “Đi mời lão gia lại đây, Dương ma ma, người đi đem vị kia ở Lan Uyển cũng kêu đến đây.”

Trong phòng lập tức nhiều ra mấy người, Triệu đại lão gia ngồi ở bên cạnh lão phu nhân, còn có chút mơ hồ, Diệp thị thấy liên quan đến Hạ di nương, tự nhiên ở bên cạnh lão gia nói nhỏ kể rõ ràng sự tình.

Hạ di nương là một người khôn khéo, ít nhất so với Triệu Văn Uyển khôn khéo hơn nhiều, vừa tiến vào nhìn thấy Ngô Tam Hữu liền biết chuyện mình tham ô bạc trong phủ bị bại lộ, chính là còn không rõ ràng lắm Ngô Tam Hữu là nói như thế nào, cũng không dám nói gì, quy củ thành an xong liền mỏng manh yếu đuối mà nhìn lão gia, Triệu đại lão gia đau lòng vừa định há mồm nói cái gì, lão phu nhân liếc mắt một cái, Triệu đại lão gia đành phải cúi đầu che miệng ho khan một tiếng, tránh đi tầm mắt Hạ di nương. (Không hiểu sao ta lại không thích Triệu Hoàn Thịnh, dung túng mấy người Diệp thị, Hạ di nương, nhưng đối với huynh muội Uyển tỷ lại có vẻ xa cách, mọi thứ Nguyên Lễ ca và Uyển tỷ có được đều tự họ dành lấy, thậm chí nhi tử cùng nữ nhi mình bị hãm hại cũng chẳng biết gì, miệng nói áy náy nhưng cũng chẳng làm gì, nói chung người cha này không có tư cách làm cha, đó là ý kiến riêng của ta thôi)

“Không biết lão phu nhân gọi tiện thiếp đến đây là có việc gì?”

“Người nhưng nhận biết người dưới kia?”

Hạ di nương nhũn lòng mày, giống như đang cố nhớ lại “Không biết, nhưng thiếp thân nhìn có chút quen mặt.”

Diệp thị gần đây bị đè ép quá nhiều, không dám lại đối phó Triệu Văn Uyển, nhưng Hạ di nương nàng vẫn còn trừng trị được, vì thế lớn tiếng chất vấn “Người này trước kia là nô tài Hạ phủ, như thế nào lại trùng hợp đến trong phủ chúng ta?”

Trên mặt Hạ di nương hiện lên một ít gọn sóng, quan hệ giữa bọn họ hẳn là không có người biết, như thế nào lại biết? Nàng lướt qua từng người ngồi trên, tận lực che dấu.

Triệu Văn Uyển nhìn Hạ di nương vì khiếp sợ mà thần sắc thay đổi, lạnh lùng cười, việc này quả thật không dễ thăm dò, nhưng mà ai bảo bản thân đã nhìn qua kịch bản, cố tình biết được, nàng còn biết Ngô Tam Hữu ái mộ Hạ di nương, cất giấu một đồ riêng tư của Hạ di nương, một lát nữa trò hay mới nghiêm túc trình diễn.

“Cho dù là nô tài trong Hạ phủ thì như thế nào, ta cũng không có khả năng nhớ rõ từng người hạ nhân.” Hạ di nương mặt lộ ra trắng bệch, nước mắt trong hốc mắt tràn ra xung quanh, cổ hết sức biện bạch, đáng vẻ kia sinh động làm như bị khinh nhờn giống đóa hoa trắng nhỏ bé bị gió thổi liền gãy.

Diệp thị bị nói như thế nhất thời ghen, Triệu Văn Uyển lại đột nhiên mở miệng “Di nương, người nhưng là nhận ra khăn tay này?” Nàng đứng lên đi về hướng Hạ di nương quơ quơ gì đó trong tay.

Ngô Tam Hữu quỳ dưới đất nhanh chóng sờ trong ngực lần gì đó, nhưng là không còn, vội vàng kích động gọi “Đem đồ vật trả lại cho ta.”

“Nga? Nguyên lai là của Ngô thu chi nha?” Triệu Văn Uyển chớp chớp ánh mắt vô tội “Ta nhìn trên mặt khăn này là thêu nhũ danh của Hạ di nương, còn tưởng là Hạ di nương đánh rơi đâu?”

Cất giấu khăn tay thêu nhũ danh của nữ nhân, tâm tư bị vạch trần một cách rõ ràng, Ngô Tam Hữu đột nhiên phát hiện mình giống như rơi vào vòng xoáy gì đó, Hạ di nương nháy mắt liền kinh sợ, đảo mắt nhìn sắc mặt lão gia, lộ ra xanh mét, Hạ di nương chỉ biết tình hình là không tốt.

“Người... Người cái đồ vô liêm sỉ này.” Hạ di nương sắc mặt ghen đỏ nửa ngày cũng chỉ có thể mắng ra một câu này, nhưng cũng tức điên rồi, đây là phá hủy trong sạch của nàng a, dù giả bộ nhu nhược cũng nhịn không được tiến lên vung tay tát một cái trên mặt hắn, vội vã nói “Dám ăn trộm khăn tay của ta!”

Ngô Tam Hữu bị đánh mù mờ, nhìn người mà mình ái mộ trong mắt hiện lên chán ghét, theo bản năng muốn vì chính mình cãi lại, nói “Tiểu thư...”

“Tiểu thư cái gì, người còn có mặt mũi gọi ta...” Nói xong lại quăng một cái tát, đánh đến tay đều ầm ầm đau.

Ngô Tam Hữu cũng là đau lòng, liền theo ý của nàng trầm mặc. Một màn này dừng ở trong mắt Triệu đại lão gia, càng thể hiện giữa hai người nhất định có ân tình, Hạ di nương ban đầu là đôi mắt như nước chọc người triu mến lúc này hàm chứa nước mắt, đầm đìa đáng yêu, Triệu đại lão gia chỉ cần nhìn thấy Ngô thu chi quỳ trên mặt đất dù nhìn lòng cũng không đáng lên nổi triu mến.

Diệp thị ngồi một bên, trong lòng mừng thầm, trải qua sự việc như vậy, mặc kệ bạc có phải do Hạ di nương lấy hay không, đoán rằng lão gia cũng không sùng ái Hạ di nương giống như trước kia.

Triệu Văn Uyển đi đến trước mặt hai người đưa khăn tay ném trên mặt đất, Ngô Tam Hữu cùng Hạ di nương đang chém giết nhau, Ngô Tam Hữu một mảnh si tình, cầu xin nói “Tiểu thư, ngài đem khăn tay lưu lại cho ta đi.” Nghĩ muốn một cái vật kỉ niệm cuối cùng, hẳn ban đầu đã nghĩ tốt lắm, nếu sự tình bại lộ sẽ một mình nhận tội, có cái này bên người, những ngày sau này tốt xấu gì cũng có thể làm bạn...

Hạ di nương thực sự hối hận chính mình ngày trước vì sao tuyển chọn người thiện cận như vậy, Triệu Văn Uyển nhìn thời cơ đã đến, liền cho tổng quản phòng thu chi một ánh mắt, quản sự phòng thu chi nóng lòng lập công chuộc tội, liền dựa theo Đại tiểu thư phân phó nói, “Ngô thu chi làm việc dưới sự cai quản của tiểu nhân không ít năm, có chút ân phận thành thật, không làm ra chuyện rắc rối gì, lúc này đứng là ngoài dự đoán của tiểu nhân, không biết

có phải hay không cùng người nợ có liên quan.”

Triệu đại lão gia nghe tổng quản sự nói "an phận thành thật" khịt mũi khinh thường, chính là nghe được có người liên quan, mở miệng “Còn có ai?”

Tổng quản phòng thu chi liếc liếc mắt Hạ di nương còn đang ô ô khóc, nói “Những ngày gần đây, thường xuyên có người tìm đến Ngô thu chi, mỗi lần người đó vừa đi, sắc mặt Ngô thu chi đều kì quái buồn bực lâu bầu giống như tự hỏi, hiện giờ nhìn người nợ bộ dáng cùng Hạ di nương có vài phần tương tự.”

Triệu lão phu nhân nghe vậy đảo qua Hạ di nương, nhìn thấy nàng một bộ co rúm lại, trong lòng thật là rõ ràng, nguyên tưởng rằng là nàng ta vì trợ cấp đệ đệ ruột ở bên ngoài, cũng liền mở một con mắt nhắm một con mắt, ai ngờ thủ đoạn tày trời dám thiếu hụt bạc nhiều như vậy.

“Chuyện này là tiểu nhân tham tài, là tiểu nhân một mình làm, cùng Hạ di nương không có liên quan, cũng không có ai khác, tiểu nhân nhận tội, tiểu nhân nhận tội hết!” Ngô Tam Hữu sợ tiếp tục sẽ liên lụy càng nhiều, vội vàng hô.

Triệu Văn Uyển lạnh lạnh nhìn, có thâm ý mà nhìn về phía Hạ di nương, quăng xuống một câu “Quả thật si tình.”

Ngô Tam Hữu còn đang dập đầu nhận tội, từng cái đập xuống kia nhìn cũng cảm thấy đau, Hạ di nương nghe vậy mở to đôi mắt đỏ hồng gắt gao trừng mắt Triệu Văn Uyển, lúc này cái gì cũng đều hiểu được, đây là hướng về chính mình, là muốn đem mình bức đến con đường cùng, nhưng cũng không có nghĩ tới nàng ra tay mạnh như vậy.

Nói cũng khéo, thời điểm không khí trong phòng này im ắng, vậy mà có người đến tìm Ngô thu chi, vì mọi người đều ở Minh Như Uyển, gã sai vặt đến thông báo liền vội vàng chạy đến Minh Như Uyển báo, Triệu Văn Uyển cong lên khóe môi, gọi người trực tiếp đem người mời vào.

Hạ di nương khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, gắt gao nắm chặt khăn tay, thân mình ả ả phát run. Triệu Văn Uyển đi đến bên cạnh dìu nàng, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe thấy nói “Nằm im chịu trận là Triệu Văn Uyển ta có thể làm sao, Hạ di nương, người hôm nay dù nói cái gì lão phu nhân cũng chỉ cho rằng người vì trả thù hắt bát nước bẩn lên người ta, một cái di nương cùng hạ nhân yêu đương vụng trộm lại trộm ngân khố, so với cháu gái ruột, hoặc là người nhìn sắc mặt phụ thân một cái, xem hân tin ai?”

“Người...” Hạ di nương tức giận muốn vung tay tát, lại bị Triệu Văn Uyển chặt chẽ giữ chặt cổ tay, vẻ mặt lạnh lùng “Văn Uyển nói sai rồi, di nương cứ nói là được, việc gì phải ra tay” trên tay lại âm thầm tăng lực, đau nhưng không để người nhìn ra, lúc này mọi người nhìn bộ dạng đáng thương của Hạ di nương, cũng không có người đi lên nói hộ.

Hạ Thanh Hòa lúc này chính là bị người mời vào, trên mặt có chút máu ứ đọng chưa tan, đi đường cũng có chút tập tễnh, nhìn màn trong sảnh đường ngắn người, vừa thấy Triệu Văn Uyển cầm lấy tay tỷ tỷ, đầu óc có chút mờ mịt không được.

“Hạ công tử đến tìm Ngô thu chi, nhưng có chuyện gì?” Lão phu nhân ngồi ở vị trí trên cao dẫn đầu mở miệng hỏi.

Hạ Thanh Hòa cũng không phải người ngốc, trông mắt vừa chuyển, trên mặt lộ ý cười nói “Lão phu nhân nói đi nơi nào, vẫn bói là đến đây xem tỷ tỷ, hiện giờ Hạ gia chỉ có hai tỷ đệ chúng ta, tự nhiên là thân thiết một chút.”

Lão phu nhân đối với lời nói của hân tử chối cho ý kiến, ngược lại đánh giá vết thương trên mặt hân “Này mặt là..”

“Không... cần thận ngã... bị thương.” Hạ Thanh Hòa sờ sờ mặt, gấp úng nói.

“Nói bậy!” Lão phu nhân đột ngột vỗ bàn, ly trà trên bàn rung động, bắn ra vài giọt trà, chỉ thấy lão phu nhân vẻ mặt giận dữ nói “Một người, hai người đều không có ai nói lời nói thật, thực sự cho là Định Quốc Công phủ dễ lừa gạt!”

Hạ Thanh Hòa thân mình run lên, vẻ mặt sợ hãi mà nhìn về phía Hạ di nương, người sau cũng là vẻ mặt lo sợ nghi hoặc. Chỉ có Triệu Văn Uyển là rõ ràng, sau khi nàng “Nhắc nhở” tổ mẫu một phen, sáng sớm hôm nay đã sớm có người thân cận ra phủ làm việc, chỗ lão phu nhân điều tra so với mình càng rõ ràng hơn, mà mình làm chẳng qua là đem người dẫn vào trong phủ, thêm cùi thôi.

“Người buôn bán cướp bóc còn dám lấy danh hiệu Định Quốc Công phủ, người chẳng qua cùng với người cùng nghề sử dụng thủ đoạn hạ lưu bị người ta đánh trọng thương, ngay cả tù lâu đều bị người ta đập nát, lại thiếu ngân hàng tư nhân ngân lượng, liên lợi dụng quan hệ Ngô thu chi với tỷ tỷ người vụng trộm lấy tiền tài trong phủ bổ sung nợ nần của người!” Lão phu nhân chính tai nghe được tức giận toàn bộ bùng nổ, đối với Hạ Thanh Hòa mắng cho một trận “Thật sự là to gan!”

Hạ Thanh Hòa nghe xong một trận chân mềm nhũn quỳ trên mặt đất, cột nhà trên mặt sớm không thấy, bị lão phu nhân đe dọa như vậy sợ tới mức liền hô “biết sai”, còn không quên đưa mắt nhìn Triệu đại lão gia trước mặt hô “tỷ phu”, cầu hân tha mạng, Triệu đại lão gia xanh mặt, bị gọi một tiếng “tỷ phu” giống như si nhục.

Một bên Hạ di nương mặt cũng trắng bệch nghiêm chỉnh quỳ trên mặt đất, có một số việc hôm nay một hồi nghe mới biết được hóa ra lúc trước người này cho mình bức tranh, điểm tâm, mà chính mình vì một ít lợi nhỏ mà gặp phiền toái lớn như vậy, thật là tức giận đến cực điểm.

“Lão phu nhân, thiếp thân không biết chuyện này, mong lão phu nhân khai ân a.” Hạ di nương cuống quýt hô “Lão gia, van cầu người xem ở thiếp thân phụng dưỡng mấy năm nay, xem ở trên mặt Thụy Ca Nhi, tha cho thiếp thân đi.”

Triệu lão phu nhân nhìn nàng thật lâu một cái, bộ dáng này giống Lan nương, tính tình cũng nhu nhược, nhưng sao lại như vậy không giống đâu! Khoát tay, làm như cực kỳ mệt mỏi “Thôi, đi Tây Sơn làm bạn với Văn Huyền, khi nào tính tình rèn luyện tốt thì trở về đi!”

“Lão phu nhân...” Hạ di nương trong mắt hoảng sợ, không có kì hạn như vậy chẳng phải là...Không về được...

Lão thái thái lại không muốn nghe nàng ồn ào, làm cho người dẫn đi xử trí theo gia pháp sau đó liền đi Tây Sơn. Sau đó nên trừng trị thì trừng trị, đưa đi quan phủ thì đưa đến quan phủ, mọi người giải tán, Triệu Văn Uyển giúp đỡ lão phu nhân vào phòng trong nghỉ ngơi, sai Tuyết Nhạn pha trà, bản thân giúp lão phu nhân xoa bóp nhẹ.

Triệu lão gia nghe Hạ di nương khóc lóc kể về liên phiền chán, trước khi lão phu nhân hạ lệnh liền phát tay áo rời đi, lúc này chỉ còn Diệp thị còn đứng, nhìn về phía Triệu Văn Uyển, ánh mắt rõ ràng tối tăm, chung quy cái gì cũng thật tốt, tố cáo với lão phu nhân, vội vàng rời đi.

Ngoài cửa phủ, Hạ di nương bị đánh hai muii gây được người nâng dậy, vô cùng suy yếu. Thời điểm Diệp thị đi ra, nhìn nàng đứng không vững ở trên ghế, lão đảo mà lên xe ngựa, nhìn một màn này, trong lòng thật rathống suốt.

Người này cùng chính mình đấu hơn mười năm, hiện giờ thể thảm như thế rời khỏi phủ, vô cùng vui vẻ, nghĩ đến không phải do bản thân làm ra, lại cảm thấy thiếu cái gì.

Chẳng qua...Đối thủ đi rồi, luôn khiến người cao hứng, Diệp thị không chút nào che đậy trên mặt đắc ý, ở thời điểm Hạ di nương bị gió đánh trúng thân mình lắc lư vron tay giúp đỡ một phen “Muội muội, nhưng phải cẩn thận a.” Lời nói vô cùng có phong phạm chính thể, lại mang theo một tia trào phúng cười lạnh, lộ ý bỏ đá xuống giếng.

Hạ di nương quay đầu nhìn thấy, trong lòng oán hận, suy yếu mà hất tay nàng ra, chịu đựng đau đớn mà lên xe ngựa, đại khái là vì rơi vào hoàn cảnh người vô dụng, một cái đệm mềm đều không có, đau đến toàn thân đỏ mồ hôi lạnh, chính là đau nhiều năm như vậy, Hạ di nương không chấp nhận được yếu thế trước mặt Hạ di nương, cắn chặt hàm răng, ra vẻ vẫn đậm phong khinh mà cười cười, lạnh nhạt diễn xuất.

Xa phu lên xe ngựa, thấy thế, liền vùng roi đánh ngựa.

Hạ di nương ánh mắt sâu kín đảo một vòng trên mặt Diệp thị, trước khi ngựa bước đi, một tiếng cười nhẹ, mở miệng nói “Đứa bé kia cũng không phải ngoài ý muốn mà chết, thật đáng thương, người so với ta cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu.”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Chương 45

Hạ di nương chân trước vừa rời khỏi, nha hoàn được Triệu Văn Uyển sai đi đưa “Hạ di nương đoạn đường” trở về Trúc Tương Phi Uyển bẩm báo, đem câu Hạ di nương nói với Diệp thị bẩm báo rõ ràng.

Triệu Văn Uyển hơi hơi chổng cằm, lông mi dài buồng xuống tạo thành bóng râm, hiển nhiên là rơi vào trong suy nghĩ của chính mình.

Tuyết Nhạn dẫn nha hoàn đến bẩm báo xong, mới đưa người đi, ở cửa vừa vận dụng đến Bảo Thiên bùng bùng tối đi đến, hai người cùng vào trong.

“Tiểu thư, phòng bếp hôm nay làm thức ăn ngài yêu thích nhất, hai ngày trước không phải nhắc tới con cua sao, vừa lúc có người mang đến phủ, đưa đến Trúc Tương Phi Uyển không ít.” Bảo Thiên hưng phấn kể trên bàn, tự mình chăm sóc nhắc tới “Chẳng qua nghe nói thứ này là đồ ăn tính lạnh, tiểu thư vẫn là ăn ít chút, món này thích hợp dùng với trà gừng.”

Trong chén một con cua đầu thật lớn, chắc nịch thơm ngon, Bảo Thiên chọn chỗ thịt béo, gấp một cái, động tác lưu loát mà bóc lột thịt cua. Bên cạnh một đĩa cá tuyết rán ngon miệng, dùng nước cốt chanh loại bỏ mùi tanh, mặt ngoài cháy giòn thơm ngon, bên trong mềm mại, mang theo mùi thơm từ quả chanh, cùng một đĩa thịt xào cà tím cắt nhỏ, làm cho người muốn ăn.

Mãi đến khi Bảo Thiên bóc lột thịt cua xong, cũng không gấp chính chủ đứng dậy dùng com, quay đầu liền nhìn thấy người đó đang thất thần, đến gần gọi một tiếng “tiểu thư”.

Triệu Văn Uyển còn một lòng nghĩ chuyện đứa bé trong miệng Hạ di nương, Bảo Thiên vừa rồi nói một tràng một câu nàng cũng không nghe lọt, lúc này đột nhiên nhìn thấy người, lại thấy một bàn thức ăn, phục hồi tinh thần, chính là thiếu bộ đáng thêm ăn.

Bảo Thiên buồn bực theo sát Tuyết Nhạn chớp mắt vài cái, có chút không rõ Hạ di nương bị chinh rồi đi rồi, ngược lại tiểu thư vì sao còn mất hứng?

“Chết... Là đứa nhỏ phòng nào?” Triệu Văn Uyển giơ lên đôi đũa, cuối cùng vẫn là hạ xuống trên đồ ăn, gấp bỏ vào trong bát nói. Nàng rõ ràng nhớ trong kịch bản không có xảy ra việc này, chẳng lẽ vì chính mình cải biến vận mệnh Triệu Văn Uyển.

Ban đầu Hạ di nương chính là nhìn Triệu Văn Uyển nở mày nở mặt xuất giá, sau đó mầu bằng từ quý, một đường vinh quang thăng lên làm nhất phẩm phu nhân, theo sau Hạ di nương trong phủ sống những ngày tốt hơn thuận buồm xuôi gió, mặc dù kết cục cuối cùng của bản thân không quá tốt, được cái những ngày trước kia sống không quá khổ, phần đầu kịch bản cuộc sống xem như không tồi.

Chính là... Lần này, cũng bị chính mình bức đến khốn cảnh.

“Là của phu nhân.” Tuyết Nhạn hiểu nàng đang hỏi cái gì, liền mở miệng đáp, đáy mắt xẹt qua một tia nghi hoặc, tiểu thư không nhớ rõ sao...

Bảo Thiên chớp chớp mắt, liên hệ hai người nói chuyện, mở to miệng kinh ngạc nói “Đứa bé kia chưa tròn một tuổi đã chết, tiểu thư như thế nào đột nhiên hỏi như vậy? Ngày thường trong phủ cũng không cho phép nói.”

Triệu Văn Uyển nhếch môi một cái, cũng không giấu diếm nói “Hạ di nương nói đứa bé kia không phải ngoài ý muốn chết, lúc trước lại đây nói xằng nói bậy, đe dọa dụ dỗ, người nói xem là đánh chủ ý gì?”

Hai nha hoàn nghe xong lâm vào trầm tư, Tuyết Nhạn nhũn nhặn, có dự đoán không tốt, Bảo Thiên về mặt suy tư xẹt qua một tia không xác định. Triệu Văn Uyển đem thân sắc hai người thu hết vào đáy mắt, vẫn là chọn Bảo Thiên từ nhỏ đi theo hầu hạ bên người hỏi một câu “Chuyện đó từ lâu ta đã không nhớ rõ, người tới nói đi.”

Bảo Thiên lên tiếng đáp ứng, kỳ thật nàng khi đó cũng còn nhỏ, chỉ so với Triệu Văn Uyển lớn hơn một tuổi, Diệp thị trước khi sinh Triệu Văn Tuyết còn có một đứa nhỏ, thời điểm trước khi sinh ra còn có điềm báo may mắn, Diệp thị từng nói nằm mơ gặp một con kì lân nhảy vào trong lòng ngực, sau đó ngày đứa con thứ hai sinh ra có rặng mây hồng kéo dài trên bầu trời, mọi người nói giống như có chùm ánh sáng đỏ bắn vào trên người Diệp thị đang sinh con trong Thiệu Niên Uyển, lúc sau có một cái đạo sĩ đi chân thọt nói đứa bé này không đơn giản, giống kì lân sau này có tài, vì thế được gọi là Kì Lân Nhi, giống năm đó Thẩm thị sinh Triệu Nguyên Lễ cũng có một điềm lành.

Trong phủ từ trên xuống dưới không ai không thương, coi như bảo bối, nhất là Triệu đại lão gia gặp người sẽ gọi “Kì Lân Nhi”, lão phu nhân cũng vô cùng vui vẻ, thường thường sai ôm đến Minh Nhữ Uyển nhìn một cái mới bằng lòng ngủ, cố tình đứa bé được sủng ái lại không sống lâu.

Triệu Văn Uyển khi đó được nuôi ở bên người Diệp thị, cùng Diệp thị gần gũi, đối với đứa nhỏ này cùng chính mình “tranh thủ tình cảm” hết sức chán ghét, thậm chí không biết sao có một lần động tay bóp cổ tiểu hài tử, nếu không có nha hoàn trông nom đúng lúc phát hiện, suýt chút nữa là gây họa lớn. Cũng bởi vì chuyện này, Diệp thị đối với Triệu Văn Uyển ban đầu có lệ hiện tại càng không thích, thậm chí nơi nơi phòng bị, Triệu Văn Uyển cũng bị đón trở về trong uyển lão phu nhân, theo lão phu nhân tự mình nuôi dạy.

Đáng tiếc không bao lâu, đứa bé kia vẫn là chết, ngày mùa hè oi bức, nha hoàn trông nom mệt mỏi ngủ gục, trở về liền phát hiện tiểu hài tử không còn thở ngạt chết. Diệp thị biết được như người điên bắt người cắn người, trong đó cắn hung ác nhất chính là Triệu Văn Uyển, vì nguyên nhân lần trước, liền một mực chắc chắn là nàng gây nên, hận không thể xé nát.

Triệu Văn Uyển tuổi nhỏ bị Diệp thị giống như người điên bị dọa không nhẹ, sau đó ngã bệnh, sốt cao vẫn là một hơi một câu nói “không có”, lão phu nhân cẩn thận hỏi nha hoàn đi theo bên người Triệu Văn Uyển, rồi đối chiếu khẩu cung hạ nhân Thiệu Niên Uyển, phát hiện sự tình xác thực cùng Triệu Văn Uyển không có quan hệ, lão phu nhân tuy rằng đau lòng tôn tử chết non, nhưng cũng là không thể nhìn cháu gái tựưng mà chịu khổ, liền ra mặt cùng Diệp thị hòa giải, định tính là ngoài ý muốn, mà nha hoàn bỏ bê nhiệm vụ kia tất nhiên là bị đánh đến chết, răn đe.

Triệu Văn Uyển nghe xong, một đôi con ngươi trầm tĩnh sâu như hồ nước, lại không khỏi lâm vào suy nghĩ chính mình, nếu trước kia đã đưa ra cái kết luận, vì sao hiện tại lại nhảy ra?

Lúc này liền nhìn thoáng qua về mặt tái nhợt phân vân muốn nói lại thôi của Bảo Thiên, nhíu mày nói “Còn có cái gì muốn nói, cứ nói đừng ngại.”

Bảo Thiên nghe vậy dừng một chút, lấp bắp trong chốc lát rốt cục chịu không được ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của tiểu thư, bất cứ giá nào nói “Bảo Cẩm tỷ tỷ ngày đó nhưng thật ra nói dối, nàng khi đó là chăm sóc tiểu thư ngài, bởi vì ngày đó vừa vận người nhà của nàng có chuyện tìm đến, Bảo Cẩm tỷ tỷ trộm rồi đi nửa cái canh giờ, lại không nghĩ rằng phát sinh chuyện lớn như vậy, khi bị hỏi sợ bị trách mắng rơi vào kết cục giống cái nha hoàn kia, liền mới không nói thật, sau Bảo Cẩm tỷ tỷ đến tuổi ra phủ gả cho người ta, việc này sợ rằng cũng chỉ có nô tỳ biết.”

Cho nên, cùng ngày đứa bé kia chết cùng Triệu Văn Uyển không có liên quan, đều không thể kiểm chứng, mà Hạ di nương mới có thể nắm bắt cái gọi là căn cứ chính xác theo...

Cũng hoàn toàn là do Hạ di nương đe dọa làm cho Triệu Văn Uyển sinh ra một tia tin tưởng, tin tưởng chính mình không phải hung thủ giết đứa bé kia, nếu thực sự là đúng, theo tính tình Hạ di nương không có khả năng giấu lâu như vậy, duy nhất có thể... Chính là nàng cũng không muốn việc này bị lộ ra ngoài, theo trực giác mà giải thích thì việc này nếu lộ ra đối với nàng ta cũng không có lợi, Triệu Văn Uyển về mặt thay đổi mấy lần, trong lòng đã có một suy đoán lớn mật.

“Nếu là ta làm, Hạ di nương đã sớm chiếu cáo thiên hạ, cất giấu kỹ như vậy thực sự kỳ quái, nếu Diệp thị biết nhất định sẽ điều tra, chính là khó bảo đảm sẽ không nổi lên tâm tư không nên có, chi bằng ta đến giúp một tay, tìm ra sự thật cuối cùng của năm đó.” Triệu Văn Uyển mím môi, hạ quyết định nói.

Bảo Thiên giật mình, lập tức vì chính mình vừa rồi sinh ra hoài nghi mà áy náy, cùng Tuyết Nhạn liếc nhau, trong mắt lập tức rõ ràng, đồng thanh nói “Tiểu thư cứ việc phản phó.”

Núi Tây Sơn dòng nước trong vắt, tiếng chim kêu, hương hoa thơm, vẫn có thể xem là một địa phương tốt để tu thân dưỡng tính, chẳng qua khoảng cách xa, có chút ngăn cách, lại ở giữa sườn núi, mức nước chảy đều không dễ dàng, điều kiện cuộc sống tự nhiên cũng không theo kịp, điều này làm cho tiểu thư phu nhân thói quen cảm y ngọc thực hoàn toàn không thể chịu được.

Triệu Văn Uyển mới ở một ngày một đêm đã gần như phát điên mà hồ to náo loạn, muốn về Định Quốc Công phủ, nhưng trong am ngoài lầu ni cô chỉ

biết ngồi niệm Phật, chỉ còn một tiểu ni cô vừa cầm vừa điếc, việc Triệu Văn Huyền tranh cãi âm ỉ hoàn toàn không thêm đề ý, điều này làm cho Triệu Văn Huyền náo loạn nửa ngày vừa đói vừa mệt thất bại không thối.

Ngoài am, con ngựa hí lên một tiếng mũi thở phì phì, Triệu Văn Huyền đang trong sân vừa nghe đến động tĩnh vội đi ra cửa mong chờ, liếc mắt một cái nhìn thấy trên xe ngựa có biểu tượng của Định Quốc Công phủ, ánh mắt có chút sáng, tưởng đến đón mình trở về, sau đó nhìn thấy người bị nâng xuống ngựa lại làm nàng chấn động.

“Nương?”

“Văn Huyền...” Hạ di nương vừa bị đánh lại một đường xóc nảy, khó khăn đi tới cửa rồi ngất đi.

Triệu Văn Uyển nhìn thấy người vừa mới đem người tới giống như hoàn thành nhiệm vụ đem người vứt lại, bản thân liền lên xe ngựa chuẩn bị rời đi, liền vội vàng kêu to “Này, chờ có đi, không phải đến đón ta trở về sao, nương ta đây là làm sao vậy, người hãy nói cho rõ ràng!”

“Lão phu nhân chỉ mệnh lệnh cho tiểu nhân đưa người đến đây bởi Tam tiểu thư, những chuyện khác tiểu nhân cũng không biết.” Xa phu vung roi ngựa, lưu lại một đống bụi đất.

Triệu Văn Huyền thất thần, sau một lúc lâu sức nặng toàn thân Hạ di nương đặt ở trên người, mới kịp phản ứng đem người đỡ vào trong phòng, người thấy trên người nàng truyền đến vị thuốc đông y, cùng với bộ dáng khi nằm xuống mặt nhăn thành một đoàn, Triệu Văn Huyền liền phát hiện mông nàng bị thương, đây là... bị phạt, ánh mắt dần dần u ám.

Ban đêm, Hạ di nương sâu kín tĩnh lại, một cái chân để nền, bị gió thổi trúng giống như bị tát bất cứ lúc nào, bóng dáng Triệu Văn Huyền bị che ở trong bóng râm, có vẻ âm trầm.

“Khát...” Hạ di nương yếu ớt hô.

Triệu Văn Huyền bưng ly trà lạnh trên bàn đến bên miệng nàng, uy nàng uống một ngụm, vừa mới dính môi, còn chưa có nuốt xuống liền phun ra toàn bộ.

Hạ di nương gắt gao cau mày, nhìn chằm chằm ly trà cũ nát “Khụ khụ... này là cái vị gì?”

“Nước trên núi đều là vị này, nương uống không quen... ta cũng vậy.” Triệu Văn Huyền sâu kín nói.

Hạ di nương vừa ngủ dậy, tinh thần chậm rãi tỉnh táo, nhìn bốn cực bốn phía đơn sơ, càng nhìn càng thấy lạnh, nơi này ngay cả chỗ ở hạ nhân trong Định Quốc Công phủ cũng không bằng, người sao có thể ở.

“Văn Huyền, người ở chỗ này chịu khổ.” Hạ di nương đau lòng nói, nhìn nữ nhi trên mặt âm ức, trong lòng cũng là oán hận, Triệu Văn Uyển vì sao dốc hết sức lực đã kích chính mình, hao tổn tâm cơ đem mình ra phủ, sợ cũng là lo lắng sự kiện kia bại lộ đi.

Chính là tuyệt đối không để cho nàng ta như ý nguyện, đôi mắt hạnh chuyển sang u ám, nghĩ đến trước khi đi nhìn thấy sắc mặt khó coi của Diệp thị, khóe môi chậm rãi cong lên.

“Văn Huyền ngoan, chúng ta rất nhanh có thể trở về, đến lúc đó, người kia hại người, nhất định so với chúng ta thê thảm trăm lần.”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 63: Chương 46.1

Gần tháng mười một, thời tiết lúc lạnh lúc nóng cuối cùng chuyển sang tình trạng càng ngày càng lạnh, sắp bước sang mùa đông, thời tiết như vậy, đối với Triệu Văn Uyển ngày thường rời giường đã là một sự nghiệp vĩ đại mà nói thì hiện tại càng thêm khó khăn.

Ngày hôm đó lại mượn cơ thân mình có chỗ không khỏe mà kéo dài đến lúc mặt trời lên cao mới rời giường, Tuyết Nhạn cầm ấm lò cho người nào đó đang đọc sách trên giường trải thảm, một chén sứ nhỏ mạ vàng trang trí hoa văn cộng với một cái hộp đựng trà đầy hạt dưa.

Tuyết Nhạn sợ tiểu thư ăn nhiều khô miệng, liền cầm theo ấm trà hơi lạnh đi ra ngoài pha nước trà mới, Triệu Văn Uyển ôm ấm lò chỉ thấy Bảo Thiên đang cầm y phục đi tới “Tiểu thư ngài đây chải đầu rửa mặt thật tốt.”

Triệu Văn Uyển không tình nguyện mà ngồi dậy, vẫn còn bọc chăn, chỉ lộ ra một cái đầu đen rối tung, nghi hoặc hỏi một câu “Không phải là còn chưa đến thời gian ăn trưa sao?”

Bảo Thiên lúc này mới nhìn kỹ chủ tử, nhìn Triệu Văn Uyển bộ dáng lờ lững thối lui, lại nghĩ Đại tiểu thư trước kia tính tình rất khát khe mỗi ngày phải ăn mặc tỉ mỉ, tâm tư cũng có chút mâu thuẫn, nói “Hôm nay trong phủ có khách quý tới, gặp người liền phân phát lễ vật, nha hoàn gả sai vật đều được

tặng điểm tâm Giang Nam, các chủ tử cũng có rất nhiều, uyển khác đều chen chúc đi qua chỗ đó đánh không khí vui mừng, ngay cả vị kia ở Tịch Liên Uyển cũng đeo khăn che mặt đi qua.

“Phô trương lớn như vậy?” Triệu Văn Uyển cười hi hi cổ quái nhìn Bảo Thiên.

Bảo Thiên chống lại ánh mắt hơi nghiền ngẫm của Triệu Văn Uyển, trong tay ôm y phục nắm chặt, y phục dưới đầu ngón tay cố ý vô ý cuộn thành một vòng, tròn mắt liếc về nơi khác “Tiểu thư, nô tỳ cũng không phải là vì có chút tâm tư mà thúc giục người.”

Tuyết Nhạn cười hi hi từ ngoài cửa đi vào “Không đánh đã khai, tiểu thư lại chưa nói người cái gì?”

“Tuyết Nhạn tỷ tỷ...”

Tuyết Nhạn mỉm cười, cũng không tiếp tục chọc Bảo Thiên tham ăn, đưa qua một phần giấy gì đó dùng dây màu hồng buộc lại “Được rồi, vừa rồi người Minh Như Uyển đến, nói là để cho Đại tiểu thư chuẩn bị một chút, lát nữa đi chỗ lão thái thái dùng cơm trưa.”

Bảo Thiên nhếch miệng cười, đón lấy gói giấy bao, hưng phấn đem y phục giao cho Tuyết Nhạn “Cám ơn Tuyết Nhạn tỷ tỷ.” Liếm liếm khóe miệng, vội vàng đi ra ngoài.

Triệu Văn Uyển nhìn mà buồn cười, cố ý trách móc một câu “Chỉ biết có ăn thôi, càng lớn càng không có bộ dáng nha hoàn.”

“Còn không phải tiểu thư ngài nuông chiều.” Tuyết Nhạn dùng thanh âm muỗi kêu dõ khóc dõ cười nói thảm một câu, lại nhìn trên giường vô hạt dưa lung tung, nội tâm cũng là hồng mắt.

Triệu Văn Uyển rất nhanh liền tự mình thu thập xong, Tuyết Nhạn cầm theo áo khoác, chủ tớ hai người cùng đi Minh Như Uyển, Triệu Văn Uyển vào phòng ở trần đầy ấm áp, bên trong đứng là người vây quanh thành vòng, chỉ thứ nhất: Nguyên Tấn, Văn Tuyết, chỉ thứ hai Triệu Văn Hi, chỉ thứ ba có thím, ngay cả phụ thân cùng tam thúc cũng có mặt.

Nàng ngại nhiều người, tạm thời không đi đến bên đó, chỉ thấy Thụy Ca Nhi gương mặt bánh bao từ trong đám người tìm cách đi ra, cầm trong tay một cái vòng hồng ngọc, tất nhiên là vô cùng thích, nhìn thấy Triệu Văn Uyển liền bỏ nhào đi qua, lấy vòng ngọc cho Triệu Văn Uyển nhìn, dưới ánh nắng làm nổi bật lên hồng ngọc tiên diễm ướt át làm chói mắt Triệu Văn Uyển.

Lúc này, Triệu Nguyên Lễ cùng Triệu Trung vào phòng, hai bà tử hầu hạ bên người cũng vào vây quanh góp vui.

“Uyển Uyển, Tứ thúc mang theo Tứ thăm trở về, nhìn trong nhà thật là náo nhiệt!” Triệu Nguyên Lễ cảm khái một câu.

Triệu Văn Uyển gật gật đầu, hồng ngọc kia lấp lánh chói lọi, trong lòng không khỏi chắc chắn hai tiếng. Tứ thúc quả nhiên có tiền a, thầm nghĩ về sau nên cùng Tứ thăm quan hệ tốt! Hai huynh muội liền ôm bọc nhỏ ở bên ngoài ăn điểm tâm uống trà, một người một câu nghe bên trong nói chuyện “O, như thế nào không thấy đại tẩu?” một cái âm thanh dễ nghe của phụ nhân vang lên, giọng nói không nhanh không chậm, đoan trang nhã nhặn, giống như tiếng hạt châu lớn nhỏ rơi trên mặt bàn.

Tam phòng Từ thị từ buổi sáng đã ồn ào, việc gì cũng thích chen vào, đột nhiên nói trước “Tẩu từ từ sáng sớm hôm qua liền rời phủ đi chùa miếu bái phật, đệ muội đến quá đột ngột, làm cho chúng ta chưa kịp chuẩn bị, ha ha ha.”

Thấp hương bái Phật? Triệu Văn Uyển chớp chớp mắt, thầm nghĩ người này sợ là đi Tây Sơn chỗ Hạ di nương, nàng bỏ tiền thuê người theo dõi, hồi báo nói là xe ngựa đến ngã ba dưới núi liền lừa gạt đi Tây Sơn.

Tứ phu nhân Lãnh thị lại nói “Đây là Văn Tuyết, đây là Văn Hi, Văn Huyền không có trong phủ, như thế nào không có Văn Uyển a?”

Nói xong mọi ánh mắt đều tìm kiếm, chỉ chốc lát sau liền tụ tập trên người Triệu Văn Uyển đang ngồi trên ghế dựa nghịch bọc nhỏ cách đó không xa, Triệu Văn Uyển đón nhận ánh mắt mọi người, cười hơi hột, lúc mọi người tránh ra trong tầm mắt mờ hồ nhìn thấy một phụ nhân xinh đẹp duyên dáng mặc y phục màu hồng, vì Triệu Văn Hi đứng ở phía trước vị phụ nhân nên không nhìn rõ, cũng chỉ nhìn thấy Triệu Văn Hi lụa trắng che mặt, con ngươi đen hơi về một môi, ánh mắt lộ vẻ chán nản.

Thụy Ca Nhi nhảy xuống túm ống tay áo nàng kéo về phía trước, nghĩ đại tỷ rốt cuộc có thể lấy lễ vật, đúng lúc này nha hoàn Trúc Tương Phi Uyển hoang mang rối loạn chạy vào, đẩy rèm ra, cũng không chú ý quy củ “Tiểu thư, ngài nhanh về uyển nhìn một cái, Quốc Công phu nhân mang người ở trong uyển làm âm ỉ a.”

Triệu Văn Uyển vừa nghe, sắc mặt lúc này liền nặng nề, cất cao thanh âm như là không thể tin hỏi lại một lần “Người nói ai ở trong uyển ta âm ỉ?”

“Quốc...Quốc công phu nhân.” Tiểu nha hoàn lấp bắp trả lời.

Triệu Văn Uyển lại không có tiếp tục nói chuyện, mang theo Tuyết Nhạn như gió đi ra khỏi phòng.

Mọi người nhất thời hai mặt nhìn nhau, Diệp thị luôn đoan trang tuân thủ lễ nghĩa như thế nào lại đi Trúc Tương Phi Uyển làm âm ỉ?

“Đi, chúng ta cũng nhanh chóng đi xem một chút.” Nhất thời mọi người đi theo ra ngoài, có người hành động nhanh, giống Từ thị cái người hận không thể mỗi ngày đều đi góp vui lắc mông cất bước đi theo người phía trước, cũng có người hành động chậm, Triệu lão phu nhân ở phía sau lộ ra sắc mặt âm trầm, nếu như... nhìn không ra quá nhiều biểu tình dư thừa, Triệu đại lão gia ở một bên tức giận ném vỡ ly trà “Nhà này còn có hay không...an bình.”

Tam gia liếc mắt nhìn Tứ gia một cái, ai ai thở dài, đại khái là cảm thấy được Tứ đệ ở bên ngoài tiêu sái tự do, làm gì vừa trở về nhà lại nhiều chuyện như vậy.

Triệu Văn Uyển về Trúc Tương Phi Uyển trước tiên, tuy rằng đã nghĩ đến tình huống bên trong, nhưng khi thấy vẫn là trở mắt sững sờ.

Sân toàn là mảnh nhỏ đồ sứ, dưới ánh mặt trời chiếu ra chói mắt, hoa hoa cỏ cỏ cũng bị nhỏ tận gốc, vài đóa hoa cúc vừa nở vô cùng đẹp tức thì bị đạp không còn đóa hoa nào, vài cái nha hoàn bà tử cấu xé nhau cùng một chỗ, tóc tai bù xù, quần áo hỗn độn, nơi nơi bụi đất mênh mông bay lên.

Triệu ma ma trong lúc hỗn loạn hung hăng nhào lên người Kim Linh, đưa tay liền đánh một cái tát, Kim Linh bị đau kêu to, Bảo Thiên tức giận nhìn không được, đẩy ra một cái nha hoàn đang quần quít nàng, tay áo bị nha hoàn kia xé một khối.

Nàng chạy tới đem Triệu ma ma đẩy ngã trên mặt đất, Kim Linh thoát khỏi nguy hiểm, xoa mặt chạy nhanh cùng Bảo Thiên một chỗ, đem Triệu ma ma béo ú ả trên mặt đất, ba người đều nhẹ nhàng nhếch miệng. Bảo Thiên cùng Kim Linh ở đối diện, hai người một người tóm tóc Triệu ma ma, một người xé xiêm y nàng, người một chút ta một chút hạ tay xuống, báo thù vừa rồi, Triệu ma ma bắt đầu nha nha kêu to.

Hai cái nha hoàn tuổi trẻ thân mình yếu ớt, Triệu ma ma bị đánh trong chốc lát liền xoay người đứng lên, lóc lên ánh mắt ngoan độc, tóm tóc Bảo Thiên, Kim Linh cả kinh, cũng là một chiếc giày bay tới đập qua nên trên lưng Triệu ma ma, Khôi Lan tóc tai toán loạn trong tay còn cầm một cái lót, thở hổn hển, nha hoàn Thiệu Niên Uyển nhìn thấy chạy nhanh đi lên cướp, Khôi Lan cũng thông minh liền xoay người tránh đi...

Nhất thời thanh âm chửi bậy không dứt bên tai, cái gì “Tiểu nhân”, “tiểu tiện nhân”. “Lão già kia” trà ngập trong lỗ tai mọi người, Triệu Văn Uyển có vẻ căng thẳng, đối với Tuyết Nhạn phản phó “Người đi chỗ Đại thiếu gia đem gã sai vật, hộ vệ trong viện qua đây, kéo bọn họ tách ra.”

Lúc này, Diệp thị theo trong phòng Triệu Văn Uyển đi ra, thần sắc tràn đầy không cam lòng, mắt tinh lập tức nhìn thấy Triệu Văn Uyển ở cửa vào uyển, một đôi mắt che kín tơ máu trông mắt lờ ra ngoài, hận ý ngập trời mà chỉ vào Triệu Văn Uyển “Đem cái tội phạm giết người bắt lại cho ta.”

Một đồng người cầu xe cùng một chỗ, làm sao còn có người dư thừa nghe Diệp thị chỉ huy.

Vừa nói, Diệp thị một bên run run tiến lên, giống như một con sói muốn cắn con mồi, đôi mắt hiện lên tinh quang, thẳng nhìn chăm chăm, chỉ kém mấy bước liền đến gần Triệu Văn Uyển, Triệu Nguyên Lễ lại đứng lúc chạy đến đây, chắn ở trước người Triệu Văn Uyển, đem nàng bảo vệ phía sau.

Đột ngột, giống như vừa đánh Triệu ma ma, một chiếc giày bay tới đập trên lưng Diệp thị.

Diệp thị giống như kẻ điên, không có cảm nhận được đau đớn, chính là hơi hơi có chút bán lãnh, không quan tâm vươn tay về phía trước, giống như đi lên bóp chết Triệu Văn Uyển, Triệu Nguyên Lễ ánh mắt rét lạnh dị thường, một bên gắt gao che chở muội muội, một bên nhắc chân đá đầu gối Diệp thị, Diệp thị bị một kích kia, đau đến quý gối ngẩng đầu, trong miệng oán hận không ngừng “Người cái tiện nhân, ta trước kia không nên giữ người bên cạnh chiếu cố, người giết chết hài tử của ta, ta muốn người đền mạng.”

Nàng nâng con ngươi ánh mắt quá mức âm trầm, Triệu Văn Uyển tâm tư nao nao hơi trầm xuống, thuận theo nhìn Triệu Nguyên Lễ một cái, chỉ thấy người sau nhúm mũi, lại vẫn duy trì tư thế bảo vệ, không cho Diệp thị may mắn thương tổn người phía sau hẳn.

Nhiều người chạy tới, Từ thị sợ tai họa liên lụy đến bản thân chỉ ở cửa tâm huyết sôi trào mà nhìn, Lãnh thị lúc này cũng đã tới, che chở trước Triệu Văn Uyển, khuyên một câu “Đại tẩu, có chuyện gì ngồi xuống từ từ nói chuyện, nếu không còn có mẫu thân làm chủ đâu,”

“Đứa nhỏ của ta đều bị Triệu Văn Uyển hại chết, nhân chứng vật chứng đều có, ta nhất định phải cho nàng đền mạng.” Diệp thị căn bản không nghe lời khuyên, hét lên một tiếng, quơ tay xông lên. Triệu Nguyên Lễ đã muốn làm tốt chuẩn bị nghênh đón.

Triệu đại lão gia vội vàng chạy tới, Diệp thị không đầu không đuôi đâm phải Triệu đại lão gia che chắn ở trước người nhi tử, Diệp thị ngẩng đầu, Triệu đại lão gia liền đột nhiên đánh một cái tát “Người nhanh chóng bình tĩnh một chút lại cho ta.”

Diệp thị ngây người, ánh mắt tản ra, nhìn thấy Triệu Hoàn Thịnh mới giống như lấy lại được lí trí, nhào vào trong ngực Triệu đại lão gia kêu rên khóc rống, làm ai nghe tiếng khóc đều tê tâm liệt phế “Con của chúng ta bị chết oan, lão gia, đứa bé kia chết không phải ngoài ý muốn, là Triệu Văn Uyển hại chết, là nàng hại chết a!”

Triệu đại lão gia trên mặt kinh ngạc, tầng tầng bị đánh vào trong lòng, khó trách Diệp thị lại giống như phát điên, mắt lạnh trừng đi qua, Triệu Nguyên Lễ vừa định thay muội muội biện giải, liền thấy Diệp thị đột nhiên vọt tới, hất vội vàng vừa đỡ, trong lúc đùn đẩy, chỉ nghe phía sau một tiếng vang lên, Triệu Văn Uyển đầu đập vào cây cột, thẳng tắp ngã bên cạnh Triệu Nguyên Lễ ngất đi. (Đó là nguyên nhân ta không thích Triệu Hoàn Thịnh, ông ta làm cha nhưng không bao giờ quan tâm con cái, chỉ cần có người ly gián là nổi lên nghi ngờ, ngay khi nghe thấy không phải là phủ định Uyển tỷ không có làm mà là cho đó là sự thật, Uyển tỷ thay đổi rất nhiều ông ta cũng thấy nhưng một khi nổi lên một sai sót thì mọi việc trước đó làm đều chẳng là gì, ta ghét ông ta trong phương diện cha con)

Triệu Nguyên Lễ cảm thấy phía sau đột ngột nặng thêm, vội vàng quay lại đỡ lấy người phía sau, hất ra Diệp thị, Diệp thị không kịp đề phòng hung hăng ngã trên mặt đất, về mặt oán hận mà nhìn chăm chăm hai người.

Lãnh thị nhìn cục diện hỗn loạn, vội nói “Đại ca, cái gì cũng đừng nói, ngồi trước chiếu cố Đại tẩu, Nguyên Lễ mau đem Văn Uyển ôm vào trong phòng.”

Triệu Nguyên Lễ hít sâu một hơi, nhìn muội muội bất tỉnh, về mặt vừa tức vừa giận, tỉ mỉ nhìn cũng đã nhìn thấy Triệu Văn Uyển đột nhiên mờ mắt có thâm ý chớp chớp, sau đó nhắm mắt lại, lại là bất động, nháy mắt hẳn liền hiểu, thở phào một hơi.

Trong phòng Lãnh thị chủ động ở lại chiếu cố Triệu Văn Uyển, Triệu Nguyên Lễ là một đại nam nhân quả thật cũng không giúp được cái gì, Lãnh thị khuyên hắn trở về, rồi gọi nha hoàn mang chút nước nóng đến, chờ Triệu Nguyên Lễ rồi đi, Lãnh thị nhắc chân lên giúp Triệu Văn Uyển chỉnh tốt góc chân, ánh mắt xẹt qua người nằm trên giường, trong mắt hiện lên một tia tối tăm không rõ ý tứ.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quy Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Chương 46.2

Lão phu nhân nghe nói Triệu Văn Uyển bị đập vỡ đầu, liền đứng ngồi không yên, để người giúp đỡ đi Trúc Tương Phi Uyển nhìn xem, vừa vặn nhìn thấy Lãnh thị cầm khăn tay ẩm động tác nhẹ nhàng thay Triệu Văn Uyển lau trán, Triệu Văn Uyển trên trán chính là hơi hơi sưng lên một cục, chưa bị rách da, cũng là vô cùng may mắn.

“Lão phu nhân.” Lãnh thị quay đầu thoáng nhìn người trong phòng, bộ dáng muốn đứng lên hành lễ, liền nhìn thấy lão phu nhân khoát tay áo, dùng tay ra hiệu im lặng.

Nhìn bộ dáng Triệu Văn Uyển mê man trên giường, Lãnh thị đem khăn tay đưa cho Tuyết Nhạn hầu hạ ở bên cạnh, chính mình đến trước mặt lão phu nhân. Triệu lão phu nhân cẩn thận nhìn Triệu Văn Uyển, chợt nghe Lãnh thị nhỏ giọng nói “Đại phu đến xem qua, vết thương trên trán không có gì đáng ngại, hôn mê như vậy có lẽ là bị sự việc hôm nay dọa sợ, nghỉ ngơi là tốt rồi.”

“Không phải, không phải ta, ta không có hại đệ đệ,” Triệu Văn Uyển gắt gao nhắm mắt, như là bị ác mộng nói mơ, rơi xuống một hàng nước mắt “Mẫu thân, vì cái gì không tin ta, ta không có...ô ô ô...”

Lão phu nhân nghe vậy, vội trấn an mà sờ sờ trán nàng, thanh âm khẽ run nói “Ngoan là không phải, Uyển Uyển không có làm.”

Có lẽ là nhiệt độ bàn tay lão phu nhân ấm áp, khiến Triệu Văn Uyển dần dần yên tĩnh trở lại, chính là khóe mắt vẫn còn lưu lại nước mắt, tháo xuống kiêu căng trong ngày thường, lộ ra yếu ớt.

Lão phu nhân nhíu mày, theo bản năng sờ sờ đỉnh gáy, đúng rồi, lúc Triệu Văn Uyển còn nhỏ, Thẩm thị đi sớm, Diệp thị làm như vô cùng yêu thích Triệu Văn Uyển, đem đứa nhỏ nuôi tại bên người, dốc lòng chiếu cố, cũng không biết là nàng dạy, vẫn là tự Triệu Văn Uyển gọi, thẳng đến sau khi đứa bé chết non, Triệu Văn Uyển mới sửa lại cách xưng hô, không hề gọi Diệp thị là mẫu thân, thậm chí ngay cả mẫu thân cũng không có gọi, xem ra là đã thành khúc mắc.

Sau đó tầm mắt dừng ở trên người Lãnh thị, đối với người con dâu này ở chỗ lại đây chiếu cố cháu gái có chút đánh giá, lão Tứ rời nhà nhiều năm, năm kia chỉ ở trong thư nhắc tới đã cưới thê tử, dù chưa được trong nhà đồng ý, nhưng lão phu nhân biết tính tình con mình, thói quen tiêu sái không kiềm chế được, có thể nguyện ý cưới thê tử đó là tốt, hôm nay lão Tứ đột nhiên về nhà, lão phu nhân nhìn thấy con dâu đoan trang như vậy, xem như thật yên tâm.

Lãnh thị làm như biết suy nghĩ của lão phu nhân mở miệng giải thích “Con dâu cùng mẫu thân Văn Uyển Thẩm thị là tỷ muội khuê phòng, nếu không phải phụ thân con dâu sau đó đi Châu thành, nói không chừng hiện tại Văn Uyển thấy con dâu phải gọi một tiếng nghĩa mẫu đầu.” Có lẽ là nói đến Thẩm thị, Lãnh thị nói xong có vẻ có chút khổ sở.

“Là nhà Lãnh thị lang?” Lão phu nhân nghi ngờ hỏi, gặp Lãnh thị gật đầu khẳng định, không khỏi thân cận vài phần “Này đi dạo một vòng, người lại thành thê tử từ lão Tứ nhà ta, cũng là duyên phận.”

Lãnh thị mỉm môi cười nhợt nhạt, hiện ra vẻ ngượng ngùng, lão phu nhân nhìn, tính tình này có vài phần bóng dáng Thẩm thị, trong lòng càng ưa thích hơn hồ có sự thân thuộc. Nhìn Triệu Văn Uyển còn đang hôn mê, dặn nha hoàn trong uyển chiếu cố cho tốt, sau đó trở về Minh Như Uyển, sốt ruột xử lý chuyện kia.

Lão phu nhân rời đi không bao lâu, nha hoàn Tứ phòng đến mời Lãnh thị đi dùng cơm, trong phòng khôi phục lại yên tĩnh, Tuyết Nhạn cầm quả trứng bóc vỏ thay Triệu Văn Uyển tiêu sưng, nhưng bất ngờ chống lại một đôi đồng tử nặng nề.

“Tiểu thư?!”

Triệu Văn Uyển nhìn bốn phía không người, ngồi dậy “Đừng ồn ào, a...” Mới vừa rồi có người, Triệu Văn Uyển chỉ đành nhìn xuống, giờ không có người ngoài Triệu Văn Uyển chỉ cảm thấy cái trán vừa động sẽ đau, may mắn tính toán lực va chạm không có rách da, nếu không liền mất nhiều hơn được. Hôm nay nàng cố ý để Diệp thị đẩy ngã, thực tế là không nghĩ cùng nàng giáp mặt chống lại, Diệp thị một hơi một câu nhân chứng vật chứng, chắc là từ chỗ Hạ di nương lấy đến. Mà mục đích của Hạ di nương... Thật ra đoán tốt lắm.

Hạ Doanh Nguyệt, nếu cần phải đầu người chết ta sống, kia... Người liền an tâm mà đi chết đi.

Tuyết Nhạn nâng mắt vừa vặn nhìn thấy trong mắt Triệu Văn Uyển hiện lên sát ý lạnh lẽo, trừng mắt nhìn, khi nhìn lại, Triệu Văn Uyển đã là bộ dạng vân đạm phong khinh, cảm thấy là nhìn lầm. Bảo Thiên từ bên ngoài bưng một bát súp đi đến, trên mặt hưng phấn nói “Tiểu thư, Tứ phu nhân có ý sai phòng

bếp làm canh gà rừng hầm, nghe đầu bếp nói bên trong đều là thứ tốt, Tứ phu nhân đối với tiểu thư cũng thật dễ bụng.”

Đừng nói, Tứ phu nhân ôn nhu nhã nhặn, cùng với phương pháp phân phát đồ vật này nọ bắt tâm của mọi người trên dưới trong phủ, về phần người hầu trong Trúc Tương Phi Uyển cũng nhận được chiếu cố rất tốt, Bảo Thiên đối với vị tân phu nhân này ấn tượng rất tốt.

“Đặt đây đi.” Triệu Văn Uyển ngửi thấy được mùi thuốc đông y thoang thoảng, dù sao chính mình chính là giả bộ, tằm bở như vậy, nàng cũng không phải Triệu Văn Hi, không biết xấu hổ.

“Tứ phu nhân nói phải thừa dịp...” hai chữ "hóng uống" còn chưa có nói ra, Bảo Thiên liền chống lại tầm mắt lạnh nhạt của Triệu Văn Uyển, lập tức che miệng, thành thành thật thật mà lui xuống.

Gần tối, ngoài Quốc Công phủ có một chiếc xe ngựa thông thả đi tới. Hạ nhân trong Lan uyển đã sớm chờ ở cửa, chờ xe ngựa dừng lại liền tiến lên đỡ hai vị chủ tử xuống dưới. Hạ di nương cùng Triệu Văn Huyền đều là dùng khăn che mặt, được người nâng trở về trong uyển.

Một màn này rất nhanh có người đến trước mặt Triệu Văn Uyển bẩm báo, người sau hơi hơi nhíu mày trầm tư, thưởng bạc rồi cho người đi xuống. Diệp thị cùng Hạ di nương thông đồng cùng nhau, theo nhu cầu, Hạ di nương muốn trở về Quốc Công phủ, nghĩ cũng biết Hạ di nương cùng Triệu Văn Huyền về phủ chữa bệnh là Diệp thị nghĩ ra lí do viện cớ, chính là có thể nói cho phụ thân đồng ý, không biết là sử dụng biện pháp gì, cũng là có bản lĩnh.

Chính là lần này...Nàng chắc chắn làm cho Hạ di nương hối hận khi trở về.

Lão phu nhân ở chỗ Diệp thị gắng co một ngày. Dựa vào một khối ngọc bội trong hiệu cầm đồ “Trùng hợp” trên có một chữ “Uyển”, tìm được nha hoàn năm đó làm việc trong Thiệu Niên Uyển bị xui khiến, đem người áp tải đến trong phủ, là nàng ngày ấy ở trong phòng Nguyên Lâm thiếu gia trong Thiệu Niên Uyển nhặt được, lại đúng dịp đến tuổi ra phủ lập gia đình, nổi lên lòng tham nên che giấu.

Thắng đến trong nhà mấy ngày gần đây từng quần mới đem đi cầm, ai ngờ bị Diệp thị vừa vặn đụng phải, kì thật là thời điểm ở Tây Sơn, Hạ di nương lấy ngọc bội này ra làm lợi thế giao dịch, yêu cầu Diệp thị đưa mẫu tử hai người đón trở về, trước tặng ngọc bội xem như thành ý, chính là nha hoàn làm rơi ngọc bội kia, chờ Diệp thị thực hiện tốt hứa hẹn mới bằng lòng giao ra.

Ngọc bội kia tiểu thư, công tử trong phủ đều có một khối, như chứng minh thân phận, chỉ là khối ngọc bội kia của Triệu Văn Uyển, sớm đã không thấy tăm hơi, chỉ cho là để ở chỗ nào rồi, hiện giờ nghe lời khai của nha hoàn kia, khiến mọi người không khỏi nổi lên liên hệ, không phải nói Triệu Văn Uyển ngày ấy không đi Thiệu Niên Uyển sao, ngọc bội kia...

Thêm tội từng hại đứa bé, lại liên quan đến ngọc bội, mọi đầu mối không tốt đều chỉ hướng Triệu Văn Uyển.

Diệp thị cắn chặt răng định Triệu Văn Uyển là hung thủ giết người, ngay cả Triệu đại lão gia đều có vẻ có vài phản tức giận, lúc trước đứa bé cũng là chính mình gửi gắm nhiều kỳ vọng, Kì Lâm Nhi, vô cùng vinh quang, lại khổ sở chết non, cho dù hiện tại nhớ tới cũng cực kì đau lòng, vốn tưởng là ngoài ý muốn, nhưng sự thật lại chứng minh là người làm, vẫn là Triệu Văn Uyển, nàng khi đó có mấy tuổi, bốn tuổi, năm tuổi, tại sao có thể đối với đứa bé còn quần tả ra tay độc ác, giết chết!

Triệu đại lão gia nhìn Diệp thị khóc ngắt trong lòng hấn, con người hiện lên đau đớn kịch liệt, càng nhiều là phần nộ, giống như núi lửa phun trào.

Lão phu nhân từ đầu tới cuối đều nhíu mày nghe, phiền muộn Diệp thị khóc lóc kể lể, nhưng cũng thông cảm tâm trạng làm mẫu thân của nàng, chính là Văn Uyển...Chỉ cần nghĩ đến bộ dáng Triệu Văn Uyển bị bóng đè, đã cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, trong lòng cũng là mâu thuẫn.

Lãnh thị ở một bên nhìn ra một hai phần, liền giúp đỡ mở miệng nói “Văn Uyển còn hôn mê, nha hoàn nhặt ngọc bội này cũng không chính mắt nhìn thấy Văn Uyển ra tay, không ngại lại cẩn thận đi điều tra, nói không chừng có đầu mối khác.”

*****

Đêm dài nặng nề, mây đen che đi ánh trăng, giống như tấm thảm đem tắt cả mọi vật bao phủ, lộ ra một tia áp lực, Trong Quốc Công phủ có người yên tâm gối đầu đi ngủ, có người xoay người qua lại, cũng có người...

“Di nương, đây là canh an thần, ngài uống sớm một chút rồi nghỉ ngơi, lão gia nói hôm nay không đến.” Nha hoàn hầu hạ Hạ di nương bưng một bát canh tới trước mặt nữ tử dựa người vào giường, mở miệng nói.

Hạ di nương trên mặt hiện lên một tia ghen ghét, càng nhiều là không cam lòng, ở Tây Sơn mỗi ngày mỗi khắc đều là dày vò, may mà nàng đã trở về, Triệu Văn Uyển nghĩ muốn đối phó mình, hừ, vậy xem ai chết trước.

Bưng canh an thần uống xong, nàng nên dưỡng tốt thân mình nhìn kết cục của người nọ.

Hầu hạ Hạ di nương rửa mặt xong, nha hoàn tắt ngọn đèn bưng đi ra ngoài, khép lại cánh cửa. Trong phòng huân hương đốt lượn lờ, cũng là bởi vì những ngày ở Tây Sơn không tốt, bên trong thả ít hương liệu giúp thả lỏng tinh thần, Hạ di nương ngửi vào lòng tràn đầy an bình, nằm ở trên giường.

Rèm giường tơ lụa, chăn đệm mềm mại...Hạ di nương lâm vào hoảng hốt, giống như bị ác mộng, nàng giống như còn ở Tây Sơn, lại giống như trở về trong phủ, trong chốc lát vui, trong chốc lát buồn, thần sắc thay đổi, ngay cả bản thân cũng không phát hiện khác thường.

Tay để bên gối, giống như đụng đến vật gì, kì quái mà cảm nên, vừa nhìn là hài trẻ con hình con hổ, màu đỏ, trong mắt con hổ tràn đầy màu đỏ tươi, Hạ di nương xoay mình sợ hãi hô một tiếng ném đi, trên mặt đất hai chiếc hài trước sau như một, con hổ rất đỏ tươi nhìn chăm chăm, Hạ di nương hai mắt

đồ lên, gắt gao nắm chần, hoảng sợ giống như đôi giày kia sẽ bay hướng phía chính mình.

“Đừng...Đừng tới đây...”

Gió đánh lên ván cửa, chi nha chi nha, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng trẻ con khóc nỉ non, thanh thanh thê lương, đâm thẳng vào màng tai, Hạ di nương đầu óc mê man, không biết tại sao trong đầu hiện lên khuôn mặt đứa bé kia, cùng tiếng khóc thê lương ngoài cửa hợp lại, giống như rõ ràng có thể nhìn thấy hình ảnh lao thẳng đến mặt mình.

Hạ di nương lập tức sợ tới mức chùn kín chần, hô lớn “Tránh ra, tránh ra, không cần lại đây.”

“Di nương, ta chẳng qua là tức giận, ta thật buồn a.” Ngoài cửa một tiếng nói non nớt tràn đầy tức giận truyền đến, ngược lại một chút một chút đến bên cửa, vẫn là câu kia, liên tiếp, càng ngày càng gần.

“Không, không phải ta, người...Đã chết, đã chết.”

“Ô ô ô, di nương ta thật buồn a, người vì cái gì phải giết ta, vì cái gì...”

“Di nương, người đến bồi Nguyên Lâm chơi được không?”

“Di nương, di nương...”

Một tiếng lại một tiếng, gần như đem Hạ di nương bức đến hồng rỗi, Nguyên Lâm, Triệu Nguyên Lâm, hải tử năm đó chết, Kì Lâm Nhi, cả nhà trên dưới ai cũng yêu thương, vì cái gì một cái Triệu Nguyên Lễ còn chưa đủ, còn có Triệu Nguyên Lâm, vậy nàng thì sao, đứa nhỏ của nàng, đứng rồi, đứng rồi nàng khi đó chỉ có Triệu Văn Uyên, trời giáng điềm lành, dựa cái gì là Diệp thị...

“Triệu Nguyên Lễ là đồ bỏ đi, Triệu Nguyên Lâm bị ta bịt chết (bịt cho chết ngạt), Thụy Ca Nhi của ta mới là hi vọng tương lai của Triệu phủ.” Hạ di nương như nghĩ đến điều gì, cười âm lãnh, đối với hải con hổ chậm rãi nói.

Sau đó đi xuống giường, ánh mắt trống rỗng, không có hoảng sợ, không chút nào che dấu tràn đầy oán niệm, nhặt hải con hổ trên mặt đất, một chút một chút vuốt ve, sau đó bóp đầu hổ, giống như bóp cổ đứa bé, mang theo một tia điên cuồng nói “Chết đi, đều chết đi, chết đi!”

Cánh cửa thỉnh linh bị mở ra, ngoài cửa, lão phu nhân đứng đầu đằng sau tràn đầy người, thần sắc đều từ không thể tin đến lạnh lùng, Hạ di nương trong đầu ong một tiếng, tê liệt ngồi trên mặt đất, có chút không kịp phản ứng trước sự việc vừa mới phát sinh, đem tóc toán loạn vuốt ra sau tai, trộm dấu đi hải con hổ trong tay, ra về trấn định.

“Lão phu nhân, ngài sao lại đến đây?”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Chương 47.1

Một màn trình diễn chân thật mà tàn nhẫn như thế, lời nói oan hận của Hạ di nương giống như tảng đá nặng nề ở trong lòng mỗi người, tạo lên sóng to. Nữ nhân này vì ghen tị, đã đem đứa nhỏ đang sống khỏe mạnh mới sinh ra không lâu giết chết, tâm tư độc ác khiến người ta cảm phẫn.

Chân tướng được làm sáng tỏ, không cần Triệu Văn Uyên nói thêm một câu tranh luận, ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm đôi hải con hổ trong tay Hạ di nương, phần lớn cũng là hèn mọn cùng thương tiếc.

Hôm nay nhìn thấy màn này, ngược lại cảm thấy Hạ di nương thật độc ác, vu oan giá họa cho Triệu Văn Uyên, không dự đoán được “lưới trời tuy thưa mà khó lọt”, bị phơi bày mọi chuyện. Mà Triệu Văn Uyên người trước đây bị hạ nhân ngầm gọi là “Nữ ma đầu”, người có hiềm nghi lớn nhất, hóa ra bị oan uổng, điều này làm cho những người trước kia tin vào lời đồn cảm thấy xấu hổ, dù sao lời đồn trong phủ thật sự khó phân biệt thật giả.

Lúc ấy ở Minh Như Uyển của lão phu nhân, Diệp thị giống bị bệnh tâm thần liều mạng kêu to muốn Triệu Văn Uyên đền mạng. Từ thị cùng theo làm rồi lên, còn Triệu Văn Uyên “Suy yếu” bị Dương ma ma mời vào trong uyển, đứng ở góc phòng sắc mặt bình tĩnh không cãi lại một câu, chỉ kiên định nói một câu “Cái gì cũng không có làm, tôi nay chắc chắn khiến hung thủ hiện nguyên hình.”

Diệp thị không thuận theo, mà ngay cả Triệu đại lão gia cũng vô cùng tức giận ném ly trà vỡ tan tành ở dưới chân Triệu Văn Uyên, nếu không có Triệu Nguyên Lễ nhanh tay nhanh mắt mà bảo vệ che chắn phía trước, không chừng lại gây ra cái gì thảm kịch.

Cuối cùng là Lãnh thị lúc ấy mở miệng khuyên nhủ, cũng khiến Triệu Văn Uyên có cơ hội nói rõ, lão phu nhân đáp ứng, còn có chút thiên vị cháu gái, cũng là không muốn tin tưởng cháu gái nàng vô cùng yêu thương sẽ làm việc ác độc như vậy.

Tiếp theo Triệu Văn Uyên bắt đầu sắp xếp, sử dụng chiêu này cũng là đến bước đường cùng, trước hết để cho Nguyên đại phu làm thuốc khiến người ta

có thể mê muội bỏ vào trong canh an thần, làm cho người phân không rõ là cảnh thật hay mơ, lại sai người để đôi hài con hổ trước Triệu Nguyên Lâm thường đi vào Lan uyển, sau đó tìm đến ba đứa bé trai dạy bảo một phen theo nha hoàn mang đến Lan uyển, mỗi đứa đều ở vị trí riêng.

Chờ Bảo Thiên, Kim Linh mời chủ tử các phòng đến Lan uyển, tiểu hài tử liền bắt đầu nói, một lần lại một lần lặp đi lặp lại những lời Triệu Văn Uyển dạy, “Di nương, ta thật buồn...Di nương người tới chơi với Nguyên Lâm được không...Di nương...Di nương...”

Từng tiếng đều giống như búa đòi mạng, làm cho Hạ di nương bị đánh thức cùng tác dụng của thuốc sụp đổ bên bờ vực, cuối cùng đem sự thật xé mở.

“Đồ nghiệp chướng...” Cùng với thanh âm run rẩy tức giận, thân mình lão phu nhân hơi hơi lắc lư lay động, Triệu Văn Uyển chạy nhanh nâng đỡ, lo lắng mà kêu một tiếng “Tổ mẫu”. Bộ dáng Triệu đại lão gia phần nộ không thua gì trước đó, hận không thể lập tức đi lên bắt nạt đi ra, mới vừa bước chân đi, Diệp thị bên cạnh đỡ một hơi không thở, ngất đi.

Hạ di nương ở trong gió lạnh thối có chút thanh tỉnh, lại khó hiểu hỏi một câu “Trẻ như vậy, lão phu nhân dẫn nhiều người như vậy đến trong uyển của ta làm cái gì?” Nàng nắm gấu áo hải con hổ trong tay, chết đến nơi vẫn không hỏi cái mệnh mệnh nói, chỉ đem sự việc vừa rồi là giấc mộng, nhưng hải con hổ rõ ràng nằm trong tay, nói chung là nghĩ đến hậu quả phải chịu, không muốn thanh tỉnh thời.

Lời nói vừa rơi xuống, Diệp thị so với Hạ di nương còn muốn sụp đổ hơn, ngất ở trong lòng Triệu Hoành Thịnh một lúc rồi tỉnh lại, Triệu đại lão gia đang gọi nha hoàn đem Diệp thị nâng đi, nha hoàn vừa định tiến lên liền thoáng nhìn thấy vẻ mặt Diệp thị giờ phút này, bở ngỡ mà đứng tại chỗ, không dám đi lên phía trước.

Diệp thị thần sắc trên mặt khiến người sợ hãi, quanh thân giống như phát ra một cỗ sát khí làm người sợ hãi, một đôi mắt màu đỏ tươi nhìn chằm chằm Hạ di nương, nước mắt trên mặt còn chưa khô, sắc mặt trắng bệch từng dòng nước mắt hiện lên rõ ràng, giống như một vết sẹo vạch lên mặt, thâm trầm dưới ánh đèn lay động càng trở nên dữ tợn.

“Ta muốn người phải đền mạng.” Diệp thị gào thét một tiếng, ngực phập phồng lợi hại, rút ra một cây trâm trên đầu vọt tới.

Hạ di nương mặt cũng không còn chút máu, mở to đôi mắt như nước trong lòng không khỏi sợ hãi, bị không khí quý dị này dọa không ngừng lùi về phía sau, bởi vì thuốc ảo giác có tác dụng chậm, nhìn Diệp thị bỏ nhào lại đây khi nhìn giống như là bộ dáng trẻ con bay qua, trong chốc lát bỗng nhiên là bộ dáng Triệu Nguyên Lâm híп ánh mắt trong suốt cười khanh khách, trong chốc lát lại trở thành vẻ mặt toàn máu của Thụy Ca Nhi, nàng vài bước loạng choạng, đụng vào bàn bên cạnh, cái rổ đặt ở trên bàn nghiêng lệch rơi trên mặt đất, rơi vài lung tung trên đất, vài bố, kéo...

Hạ di nương gặp bóng đen như ma quỷ lao đến, hoảng sợ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cảm thấy trên mặt đau đớn, cánh tay đưa lên quệt xuống hiện lên vết máu, tầng tầng lớp lớp kinh hoàng hiện trong đáy mắt, da thịt đau đớn mới khiến nàng hoàn toàn tỉnh táo.

“Người...Người...Người...Muốn làm gì..?”

Diệp thị cầm lấy cây trâm dính giọt máu đi từng bước tới gần, ha ha cười lạnh, thái độ điên cuồng của nàng tái phát.

“Cho Lâm nhi của ta báo thù, người tiện nhân kia dám giết con ta, ta muốn người đền mạng...”

“Giết người...Muốn giết người...” Hạ di nương hét to một tiếng, ngóng trông có ai đó có thể ngăn lại nữ nhân điên này.

“Người nếu giết ta, người sẽ không thể tiếp tục làm Quốc Công phu nhân, lão gia như thế nào sẽ thích người tay dính đầy máu! Người khác nhắc tới sẽ nói mẫu thân Triệu Nguyên Tân là nữ nhân ác độc giết người...” Hạ di nương từ trước đến nay biểu hiện là người nhu nhược, từng là tiểu thư khuê các nhà quan, trong ngày thường lại được Triệu đại lão gia che chở, nhiều lần cũng chỉ ra tay đánh hạ nhân, giờ tay và miệng, lúc này gặp Diệp thị trở nên điên cuồng liều mạng, trong tay cầm vũ khí, tự nhiên là cực kỳ sợ hãi, nói không suy nghĩ ý đồ muốn chạy trốn.

Không biết là lời nói của nàng rơi vào lỗ tai mọi người bên ngoài, thực sự là châm chọc, người dính máu tanh, khiến cho đứa nhỏ không nâng nỗi đầu đối mặt người khác đều là Hạ di nương nàng làm, lúc này ngược lại nói năng hùng hổ đầy lí lẽ, Triệu Hoành Thịnh giận đùng đùng vội lắc đầu, trước kia như thế nào nhìn nàng là ôn nhu động lòng người đâu?

Nhưng một người rơi vào bệnh điên liền giống như người điên chân chính, làm sao có thể cân nhắc ý tứ trong lời nói của nàng?

Diệp thị liên tục cười lạnh, khoe môi nhếch lên một tia quý dị, một chút lan tỏa. Không biết như thế nào, tay Diệp thị đột nhiên nghiêng lệch đánh rơi cây trâm, Hạ di nương nghe tiếng thanh âm cây trâm rơi trong lòng đều nhảy lợi hại, ôm lấy một bên trái tim sắp nhảy ra ngoài, vù vù thờ, cũng không quá một giây, trái tim vừa mới ổn định nhịp đập một chút, lại dữ dội đập tiếp, Diệp thị cúi đầu nhìn cây kéo lẳng lẳng nằm trên mặt đất, trên lưỡi kéo hiện lên một tầng kim loại sáng bóng, Hạ di nương theo ánh mắt của nàng cũng nhìn thấy, lập tức biết nàng muốn làm gì.

Hạ di nương há miệng to hoảng sợ mà nhìn, không được, không được...Không thể để cho Diệp thị lấy được kéo.

Hai người gần như cùng lúc quỳ rạp trên mặt đất giằng co, ai cũng không thể với tới liền xoay tay đánh nhau, nàng ngăn đón nàng đi lấy kéo, nàng túm nàng thò tay đi lấy, hai người lăn lộn trên mặt đất cầu xé lẫn nhau, xung quanh toán loạn, có người muốn đi vào khuyên ngăn, lão phu nhân nói “Thôi, nàng nào loạn như thế, giải khúc mắc trong lòng cũng nên thư thái, nghĩ này bệnh điên cũng là khỏi được rồi.”

Lời nói vừa mới nói xong, Triệu ma ma không biết từ nơi nào tìm thấy một cây chổi khô dài, đột nhiên cầm đầu bỏ nhào đến chỗ Hạ di nương đánh một trận, Hạ di nương bất ngờ tay không kịp đỡ, cuộn mình trái trốn phải tránh, da thịt mịn màng cứ thế trúng chiêu hiện lên xanh đen.

Diệp thị thừa dịp vội vàng lấy kéo, thời điểm vừa lấy được liền bỏ nhào đâm một phát trên đùi Hạ di nương, nháy mắt tiếng kêu rên thê lương vang lên,

Hạ di nương che miệng vết thương trên đùi, nghe răng nhếch miệng. Ngay sau đó một bên đùi khác cũng nhanh bị đâm trúng.

Triệu ma ma nhìn Diệp thị đâm đến đỏ mắt, nhanh chóng vớt cây chổi, ôm lấy Diệp thị liên tục khuyên “Phu nhân, không thể a, tiếp tục đâm sẽ xảy ra tai nạn chết người.”

“Nàng giết con của ta, không nên đền mạng sao?”

“Nàng ta mệnh tiện, không đáng để phu nhân ngài giết a!” Triệu ma ma khóc hô “Phu nhân ngài ngấm lại Tấn thiếu gia cùng Tứ tiểu thư đi.”

Đúng là một hồi não loạn như vậy, đồ máu, thật sự coi bỏ một chút, Diệp thị như là nghe hiểu ngăn người, khó khăn lắm mới đánh rơi cây kéo trong tay, lại nhặt lên đôi hài Hạ di nương ném bùng mặt khóc ô ô.

Hạ di nương thừa dịp đó kéo thân thể đi ra phòng ngoài, hai cái chân chảy máu kéo thành một đường thật dài.

“Lão phu nhân cứu mạng a... Lão gia cứu mạng a... Cứu mạng a... Ai tới giúp ta một tay...” Hạ di nương bị thương cố hết sức đi ra ngoài cửa, mặt toàn nước mắt.

Ngoài uyển ngọn đèn lay động, cũng là một mảnh lặng im, bóng dáng mọi người lúc dài lúc ngắn, đều là mắt lạnh nhìn Hạ di nương kéo thân thể bị thương cả người toàn máu.

Hạ di nương lập tức liền lạnh tâm, nhất là nhìn về phía Triệu đại lão gia “Lão gia, người như thế nào tâm tư lại ngoan độc như vậy không cứu, thiếp thân toàn tâm toàn ý hầu hạ ngài, không có công lao cũng có khổ lao a.”

Triệu đại lão gia lúc này nhìn Hạ di nương chính là một trận ghê tởm, lạnh lùng nói “Nhưng người còn hại Lân Nhi của ta, ông trời ban cho ta Kì Lân Nhi, người còn vu oan giá họa cho Văn Uyển, lòng dạ người sao có thể độc ác như vậy!”

Hạ di nương lòng dạ cũng tàn nhẫn, thái độ mạnh mẽ mà nhỏ ra một bãi nước bọt “Ta nhỏ vào, cái gì Kì Lân Nhi, kia chẳng qua là tiện nhân Diệp thị lừa gạt lão gia các người thôi. Cái đạo sĩ chân thọt kia, cũng chỉ là một người ăn ngon lười biếng lẫn lộn ở trên phố, ta sau đó có nhìn thấy qua một lần, cái gì mà thể ngoại cao nhân, Diệp thị mơ thấy cái giấc mộng kia cũng là Diệp thị lừa các người!”

Lập tức làm như nghĩ đến điều gì, trên mặt máu lẫn lộn với nước mắt, lầm bầm nói “Liền là vì trước kia Diệp thị hao hết tâm tư vì đứa nhỏ của nàng tạo dựng điềm lành, ta mới sợ... Mới sợ... Đã có một Triệu Nguyên Lễ, không thể lại có một Triệu Nguyên Lân đến uy hiếp địa vị đứa nhỏ tương lai của ta...”

Bỗng dưng, Hạ di nương ngửa mặt nhìn trời cười ha ha, ý tứ hàm xúc tràn đầy trào phúng “Ta nếu là biết đứa bé kia bình thường như vậy, nhất định sẽ không nổi lên tâm tư xấu xa bóp chết nó, hiện tại ngấm lại thật không đáng.”

Triệu đại lão gia chính tai nghe được chân tướng tức giận không ngừng, nhắc chân hướng ngực nàng đập xuống, một cước đập xuống Hạ di nương hộc máu, ngất đi. Triệu Văn Uyển cùng mọi người giồng nhau, chỉ cảm thấy tạo hóa trêu người, đứa trẻ kia nếu không có Diệp thị thì mi sắp đặt, chắc là hiện tại bộ dạng đã cao lớn khỏe mạnh.

Lúc này Triệu Văn Huyền nghe hạ nhân bẩm báo cũng vội vàng chạy tới, vẫn chậm một bước, nhìn một màn này thiếu chút nữa ngất đi, vội vàng quỳ trên mặt đất một bên lau nước mắt một bên túm vạt áo Triệu đại lão gia, cầu xin nói “Phụ thân, trong ngày thường ngài hiểu rõ nương con nhất, tha cho nương con một mạng đi, nhanh truyền đại phu giúp nương con nhìn thân thể một chút.”

Triệu đại lão gia tức giận chưa tiêu tan “Có nương nào tất có nữ nhi ấy, chuyện huân hương hại người của người vẫn chưa xong, nếu còn dám thay nàng cầu xin một câu, ta hiện tại sai người đưa người đến thôn trang, cùng người chặt đứt quan hệ cha con, ra khỏi gia phả, cũng đỡ phải ngày sau học nương người đánh mất thể diện Triệu gia.”

Triệu Văn Huyền lập tức ngã ngồi xuống đất.

Một hồi trò khôi hài gần kết thúc, Triệu lão thái thái đứng dậy, nhìn mọi người, có chút uy nghiêm nói “Hạ di nương là không được giữ lại trong Quốc Công phủ, niệm tình Văn Huyền và Nguyên Thụy trước nhất trong sài phòng, mấy ngày sau đưa ra phủ theo nhóm nô lệ mắc tội cùng lưu đầy đến Sóc Châu nơi lạnh khủng khiếp kia, sống hay chết, về sau cùng Triệu gia không có quan hệ gì. Việc tối nay đều giữ kín miệng cho ta, không được để lộ ra ngoài một chữ, làm mất mặt Quốc Công phủ.”

Mọi người vâng dạ lên tiếng trả lời, đã thấy Triệu Văn Huyền con người hồng hồng vô cùng thống hận trừng mắt nhìn Triệu Văn Uyển.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Chương 47.2

Hạ di nương một thân bị thương, băng bó qua loa nhốt ở sài phòng, ngay cả hơi sức làm ẩm ỉ cũng không có, cũng không biết có phải có người cố ý phân phó hay không, hoặc là mọi người vô ý đẩy vào tường, tóm lại kết cục rất thê thảm.

Ngoài Thụy Ca Nhi bị gạt không cho biết còn lại người từ trên xuống dưới trong phủ cũng chỉ có Triệu Văn Huyền đi nhìn, nhưng bị giới hạn phạm vi, có câu nói kia của Triệu đại lão gia, Triệu Văn Huyền nghĩ muốn cầu xin cũng chỉ dừng lại ở suy nghĩ, thật vất vả trở về lại phải đi vào nơi đó....

Diệp thị trải qua chuyện này nguyên khí đại thương, ở trong uể ngể tay dường sức, chắc là cuối cùng thoát mái phát tiết nên thông suốt, buồn bức trên mặt tan ra không ít, tuy là ưu thương, nhưng cùng người ngày ấy phát tác như hai người khác nhau, khôi phục khí độ ngày xưa.

Bị bắt nhốt hai ngày, chỉ có bánh bao với dưa muối, đem Hạ di nương vốn mảnh khảnh gầy đi một vòng, trên đùi quần băng gát, mệt mỏi dựa vào góc tường, Triệu Văn Huyền khi đó đến trong mắt mới sáng rực lên “Huyền Nhi, có đi cầu lão phu nhân chưa, không, đi cầu xin phụ thân ngươi, phụ thân ngươi thích nghe nương đánh đàn nhất, mau đem cầm... Ngươi đi lấy cho ta.”

Cách một cánh cửa, chỉ có một cái cửa sổ nhỏ, chấn song cửa sổ dày hẹp, một cánh tay người cũng không chui vừa, Triệu Văn Huyền dùng sức thò tay vươn qua khe cột nhưng tay bị đồ bưng một mảnh, con ngươi âm đạm, thực không nghĩ nói cho nàng Lan uyển đã không còn, cầm kia dưới sự tức giận của phụ thân bị đập nát đưa đi nhà bếp làm củi đốt, giống như hủy hết vết tích cuộc sống của nàng, Lan uyển đã không phải Lan uyển của nàng.

Hạ di nương như phát hiện không thích hợp, nhìn chằm chằm Triệu Văn Huyền, thanh âm lạnh vài phần “Ta không nên trông cậy vào đồ vô dụng nhà ngươi, Thụy Ca Nhi đâu?”

Triệu Văn Huyền ngực đau xót, thanh âm buồn buồn nói “Thụy Ca Nhi ở chỗ tổ mẫu, nữ nhi... căn bản không gặp được, hơn nữa đệ ấy cái gì cũng không biết tinh thần vui vẻ như ánh mặt trời.” Ban đầu nàng cũng muốn thông qua Thụy Ca Nhi để cứu vãn tình thế, thế nhưng chỗ tổ mẫu như là biết được mà canh phòng nghiêm ngặt, làm cho nàng ngay cả góc áo đều tìm không được.

“Thụy Ca Nhi...” Hạ di nương thì thảo, nghĩ đến đứa nhỏ vừa mềm mại vừa nhu thuận kia, chính là mấy ngày không gặp, nàng đã nhớ đến điên cuồng, sau này... Hạ di nương mở hai mắt đỏ bừng, nắm chặt song sắt, dùng sức đến nổi nổi lên xanh trắng “Nhất định là nàng, nhất định là chủ ý của nàng, nàng đây là muốn bức ta chết, này hết thấy đều là nàng bày ra, a... Triệu Văn Uyển...”

Có lẽ là ý niệm mong muốn cuối cùng bị chặt đứt, vẫn là Thụy Ca Nhi đâm vào tâm, Hạ di nương lại với không tới tất cả đều vô vọng, cầm lấy song sắt vừa khóc vừa nháo, trong chốc lát Triệu Văn Uyển trong chốc lát Thụy Ca Nhi, âm thanh mắng chửi không dứt.

Triệu Văn Huyền tiến lên trấn an, lại bị nàng cào bị thương mu bàn tay, Triệu Văn Huyền nhìn nương chặt vật trong lòng một trận hoang mang vô lực, sau đó hận ý lan tràn. Hạ di nương đối với Triệu Văn Uyển mắng một chữ cũng là một chữ đập vào trong lòng nàng, đúng vậy, nếu không phải Triệu Văn Uyển, nẫu từ các nàng sao có thể rơi vào hoàn cảnh như vậy.

Hạ di nương âm ỉ hồi lâu, vô lực ngắt đi. Vài tên hộ vệ có võ mạnh mẽ từ bên ngoài đi đến, mở khóa sài phòng đẩy cửa, đem Hạ di nương đỡ ra ngoài, muốn đi.

“Các ngươi muốn đem nương ta mang đi đâu?” Triệu Văn Huyền vội vàng ngăn lại nói.

Trong đó một người hành lễ trả lời “Tiểu nhân phụng mệnh lão phu nhân, đưa phạm nhân đi Sóc Châu.”

Triệu Văn Huyền bỗng dưng nhớ tới, quyết định cuối cùng của lão phu nhân, lại chưa nghĩ sẽ nhanh như vậy, kinh ngạc tràn đầy kinh hoàng mà đem người giữ lại.

“Tam tiểu thư, chớ làm tiểu nhân khó xử.” Người sau bày ra khuôn mặt nghiêm túc, cảm xúc không hề phật phồng nói, chỉ nâng lên cánh tay, lộ ra cánh tay bấp bệch rắn chắc “Làm bị thương tiểu thư sẽ không tốt.”

“Ngươi...” Triệu Văn Huyền tinh thần suy sụp, nhưng người nọ dầu muối không ăn, trong mắt chỉ có nhiệm vụ, dù là nàng đánh chửi cũng chỉ đổi lại một câu đắc tội, sau túm nàng đến một bên, ngăn ở bên cạnh, mang theo Hạ di nương còn đang hôn mê vội vàng rời đi.

Triệu Văn Huyền chứa nước mắt đuổi tới cửa, mắt thấy đoàn người kia dứt khoát mà đi, rốt cục nhìn không được bám vào khung cửa ô ô khóc lên, trên cổ tay bị hộ vệ nắm lưu lại một vòng màu hồng, nóng rất đau đớn. Có người hầu đi ngang qua, đều cúi đầu né tránh, nếu là có phép tắc chỉ yếu yếu hô một tiếng “Tam tiểu thư”, chính là vừa đi qua không thể thiếu một phen liếc mắt, ngẫm chứa đồng cảm vẫn là trào phúng, chỉ sợ người sau chiếm đa số.

Cây ngã khi con rơi, Hạ di nương bị đuổi ra khỏi phủ, nàng ở trong phủ càng không có chỗ dựa, Triệu Văn Huyền lau nước mắt, không muốn tiếp tục mất mặt, nhưng trong lòng không nhìn được hoảng sợ.

“Ài, ta nói Đại tiểu thư bây giờ thực sự tính tình thay đổi, người nhìn Tuyết Nhạn, Bảo Thiên được thưởng, đều mau vượt qua tiểu thư, ta nhìn đều đỏ mắt, muốn đi Trúc Tương Phi Uyển làm người hầu.” Hai gã nha hoàn tìm chỗ ngồi nhàn hạ lặng lẽ nói, trong đó một người nói như thế, vẫn chưa phát hiện Triệu Văn Huyền thất hồn lạc phách ở không xa.

“Lúc trước là ai nghe nói chọn nha hoàn đi Trúc Tương Phi Uyển bị hù dọa, Tam tiểu thư chính là bản thân ngươi chọn đi theo, đối xử hạ nhân lại tốt, ngươi có cái gì vất vả mà không biết đủ! Đáng vẻ không giống người hầu, Hạ di nương vừa đi, ta lập tức bị điều đến phòng bếp, một thân dính đầy mùi khói dầu, khó ngửi chết.”

“Ài, không nghĩ tới Hạ di nương tâm kế sâu như vậy, rơi vào kết cục như vậy... Tam tiểu thư!” Nha hoàn kia nửa câu sau chưa kịp nói ra liền nhìn thấy Triệu Văn Huyền thấp thoáng chỗ cây chuối giống như tu la địa ngục, hai nha hoàn bị hù dọa, mặt trắng bệch.

“Ai cho các ngươi lá gan dám nói chuyện chủ từ!” Triệu Văn Huyền thanh âm không phập phồng lộ ra nhè nhẹ hàn ý, cặp mắt ửng đỏ tràn đầy lệ khí.

“Tam tiểu thư thứ tội, nô tỳ biết sai, nô tỳ cũng không dám... nữa!” hai người liên tục xin tha nói, đã khóc nước nức nỏ.

Triệu Văn Huyền bất vi sở động, đối với đối tượng trong đoạn đối thoại cũng là thật sâu chọc vào chỗ đau của nàng, một cước bỏ qua lời khẩn cầu của hai nha hoàn, không nói hai lời người mang theo sát khí đi thẳng đến Trúc Tương Phi Uyển.

Trúc Tương Phi Uyển, trên bàn gỗ lê khắc hoa cúc, đặt một chút điểm tâm, một bộ dụng cụ pha trà bằng sứ trắng có trật tự đặt ngay ngắn, bếp nhỏ dùng bunn nhào tạo thành đun nước trà, hương thơm trà lượn lờ trong không khí, thấm vào ruột gan.

“Đây là Tứ thức ngươi mang về từ Vân La Hương, mùi vị nhẹ nhàng, nhưng là dư vị không dứt, Văn Uyển ném thử chút.” Nữ tử ngồi ở bên cạnh bàn động tác thành thạo ngâm vào nước trà, đối với trà đạo tương đối tinh thông, cười nói.

Triệu Văn Uyển bất động thanh sắc mà uống trà, mặt mày buồn xuống, đối với tỷ muội khuê phòng của mẫu thân thể hiện tình cảm có suy nghĩ khác. Sau một lúc lâu, gọi lên một ý cười nhạt nhẽo nói “Tứ thẩm tay nghề pha trà thật tốt, mà ngay cả cháu gái người không hiểu trà cũng cảm thấy lợi hại, chỉ tiếc Văn Uyển đối với trà không hiểu biết, chỉ cảm thấy uống tốt, không thể bình luận gì khác.”

Lãnh thị sừng sốt, như không nghĩ tới nàng sẽ nói như thế, lại nhìn thần sắc Triệu Văn Uyển có một tia hoảng hốt, lẩm bầm “Pha trà tốt nhất là nương ngươi, ta còn là học của nàng.” Sau đó như ý thức được cái gì, thu lại câu chuyện ngược lại nói “ Dù sao đều là dùng để uống, uống được mới là trọng yếu, này Vân La Hương ngươi nhận đi.”

“VẬY ĐA TẠ TƯ THẨM” Triệu Văn Uyển thu được lễ vật tốt không hề áp lực nói, lập tức tặng lại một nụ cười sáng lạn.

Lãnh thị nhìn nàng thật lâu, mới lẩm bầm “Ngươi... cùng nương ngươi thực sự không giống nhau.”

Triệu Văn Uyển nghĩ tới mẫu thân trong miệng mọi người là dịu dàng động lòng người, lại liên hệ “Ác danh” bên ngoài của mình, đoán không rõ là nàng chê hay khen, chỉ cảm ly trà giả bộ thâm trầm.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên âm thanh kêu gào, đánh vỡ trầm mặc giữa hai người, Triệu Văn Huyền không để ý nha hoàn ngăn cản xông vào, nhìn Triệu Văn Uyển còn có thể nhàn hạ ngồi uống trà hai mắt bốc hỏa, cũng không để ý người ngồi bên cạnh tiến lên hắt đổ dụng cụ pha trà, âm thanh vỡ vụn vang lên, rơi vãi.

“Triệu Văn Uyển, ngươi vô sỉ đến thế, dùng loại thuốc ảo giác ba lần bốn lượt hại nương ta, ngươi làm việc dơ bẩn không phải ít, ngươi làm hại người cũng nhiều đi, nương ta vận mệnh không tốt, rơi vào trong tay ngươi, nhưng còn có ta ở đây, ta Triệu Văn Huyền thế nhất định sẽ không để ngươi có ngày lành.”

Triệu Văn Uyển từ lúc nàng động thủ đã từng bước lùi lại phía sau, chưa có nửa điểm chật vật, giờ phút này nhìn Triệu Văn Huyền bị Tuyết Nhạn, Bảo Thiên ngăn lại, nói năng bừa bãi, nhử lông mày, từng bước tiến lên nhanh nhẹn tát một cái, ở lúc Triệu Văn Huyền bị đánh mơ hồ, mắt lạnh cùng nàng đối diện, khí thế cứ thế đem người áp chế một bậc.

“Đây là phong độ mấy năm nay ngươi học được giáo dưỡng, cùng phụ nhân trên phố khốc lóc om sòm có cái gì khác nhau, chuyện Hạ di nương ta chẳng qua là vạch trần sự thật, nàng nếu năm đó không có làm, sao phải rơi vào kết cục như vậy.”

“Ngươi...” Triệu Văn Huyền vẫn muốn mắng, bị Triệu Văn Uyển đảo qua, nhất thời nghẹn lại ở cổ họng.

Triệu Văn Uyển khoe môi ôm lấy một tia tựa tiểu phi tiểu, trừng nàng thật lâu sau đó từ từ nói “Cũng hoặc là ngươi hôm nay tới đây nói ra buồn bực của ngươi, ngươi không giúp được nương ngươi xoay người, lại nghĩ muốn ở chỗ ta mà tìm thoải mái, ngươi cảm thấy ta... dễ khi dễ như vậy?”

Triệu Văn Huyền trên mặt hiện lên một tia trách móc cùng tức giận, bị Triệu Văn Uyển ép hỏi có chút xuống đài không được, chính là do mặt ghen không nói ra nửa câu, nghe được âm thanh nhu nhược thay mình giải thích “Hạ di nương vừa mới bị đưa đi, Huyền muội muội nhất thời xúc động mới mạo phạm tỷ tỷ, mong tỷ tỷ niệm tình nàng vừa mất đi mẫu thân mà tha thứ nàng xúc phạm đi.”

Triệu Văn Hi ở giữa hai người làm người hòa giải. Triệu Văn Uyển tầm mắt quét qua Triệu Văn Huyền không hề hé răng, cười ảm đạm, theo lời của nàng dẫn đầu nói “Muội muội nói đúng, Văn Huyền nhất thời tình thế cấp bách mới không để ý, ta chỉ là có chút thương tâm, ta cùng muội muội tình cảm thân thiết nhiều năm, trong lòng nàng chính là nghĩ ta như vậy.”

“Ngươi ít giả mù mưa sa.” Triệu Văn Huyền nghe vậy tức giận nói.

Triệu Văn Uyển bày ra bộ dáng ‘ngươi nhìn xem’, khiến Lãnh thị không đồng ý mà nhìn về phía Triệu Văn Huyền, Triệu Văn Hi cũng nhíu mày sát lại gần nói nhỏ một câu, liền nhìn thấy Triệu Văn Huyền thần sắc rối rắm, một lúc sau khó khăn nhận sai.

Nhìn một đồng lõa xộn dưới đất, Triệu Văn Uyển là như đau lòng mà nhíu mày, cũng không vội đáp ứng, Triệu Văn Huyền thấy thế định phát tác, bị Triệu Văn Hi nhẹ nhàng đặt tay áo, chỉ phải nghiêng răng nghiêng lợi nói “Sau này, sẽ đền một bộ mới cấp tỷ tỷ.”

Triệu Văn Uyển nghe vậy mới lộ ra một nụ cười vừa lòng, lấy khí thế giết người không đền mạng mà giọng điệu hiền lành nói “Biết sai có thể thay đổi là việc tốt, ngươi từ nhỏ đi theo ta, ta cũng nhớ kỷ tình cảm, việc hôm nay coi như không có phát sinh đi.”

“...”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Chương 48

Triệu Văn Huyền vừa rời tức giận chưa kịp phát tác hết, còn bị Triệu Văn Uyển công khai ngăm nhẽ một phen, trong lòng ừn ừ khua lại oán giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, tay nắm chặt dưới ống tay áo, móng tay hung hăng đâm vào lòng bàn tay, đâm đến đỏ hồng, chỉ có thể có nén giận đi ra Trúc Tương Phi Uyển, vừa đi ra thân mình tức giận run rẩy, hàm răng phát run.

Triệu Văn Hi đang đi ra thấy nàng ăn mặc đơn bạc, ngay cả nha hoàn hầu hạ cũng không mang, liền gọi Lục Văn đem áo khoác gấm được gấp chỉnh tề vào tay mình, run run, lông mày trắng như tuyết từng sợi lay động, giống như một làn sóng tuyết lướt nhẹ, không rõ nông sâu, như đôi con ngươi Triệu Văn Hi, sâu cận đen tối, một đôi đồng tử trong suốt như nước hạ xuống cũng là khiến người nắm không rõ ánh sáng nhợt.

Mà sắc mặt người đối diện thay đổi vài lần, thoát nhìn càng xấu hổ.

Triệu Văn Hi nâng đôi mắt lên, nhìn nàng, trong nháy mắt cùng lúc buông xuống không giống, là ánh sáng như nước mênh mông, thuần khiết không hề có tạp chất, chưa mở miệng nói chuyện, yên lặng đem áo khoác khoác lên người Triệu Văn Huyền, lôi ra hai sợi dây lụa, tỉ mỉ giúp nàng thắt thành hình con bướm, để ở trước ngực, mười đầu ngón tay trắng nõn để ở ngoài bị gió thổi đông lạnh đỏ lên.

Làm xong xuôi, Triệu Văn Hi cuối cùng mới mở miệng nói “Thời tiết lạnh, Tam muội muội cũng đừng bị đông lạnh.”

Triệu Văn Huyền vẫn còn nổi nóng, áo khoác không biết từ lúc nào phủ lên người, toàn thân bỗng nhiên ấm áp, xua đi cảm giác lạnh lẽo, cắn môi liếc liếc mắt nhìn Triệu Văn Hi, trong con ngươi có vài phần buồn lòng.

Người nọ là đứa ngốc sao? Trong ngày thường nàng đối đãi với nàng ta không tốt, còn thường tham gia ngáng chân, ngược lại người khác cũng không nguyện ý thân thiết khi mình thất bại, nàng thật kì quái. Triệu Văn Huyền chăm chú nhìn nàng, trong con ngươi chứa nhiều ý tứ tìm tòi nghiên cứu, nàng không tin trên đời này có người không quan tâm hiềm khích lúc trước, có thể đưa thân sưởi ấm cho người trong ngày tuyết rơi, không bỏ đá xuống giếng đã là không tồi, vì thế đối với Triệu Văn Hi tỏ ý tốt có vài phần cảnh giác, tức giận mà nói “Ta hiện giờ bản thân khó bảo toàn, người tới chỗ của ta không chiếm được cái gì ưu đãi.”

Triệu Văn Hi nhợt nhạt cười “Muội muội nói cái gì, là bởi vì người là muội muội của tỷ, tỷ mới quan tâm. Lúc trước có thể là hiểu lầm, tỷ không tin muội muội có lòng hại tỷ, cũng là vì bản thân tỷ thân thể yếu đuối, Uyển tỷ tỷ... có chút làm quá.”

Khi nói chuyện liếc thần sắc Triệu Văn Huyền một cái, không ngoài ý muốn nhìn thấy Triệu Văn Huyền khi nghe nàng nói sắc mặt càng u ám, tiếp tục nói “Tỷ cô đơn mấy năm, vẫn nghĩ muốn có tỷ muội cùng nhau trò chuyện, hiện giờ tâm nguyện được thực hiện, tỷ thực sự đem muội trở thành muội muội mà tỷ yêu thương. Uyển tỷ tỷ vừa rồi... Như vậy làm khó dễ muội, cũng là muội xúc phạm trước, bất quá tỷ cũng có thể hiểu muội muội, muội ở trong phủ vừa mới mất đi chỗ dựa, rơi vào trên người ai đều chịu không nổi, nếu là tỷ. Phòng chừng còn không bằng muội muội, chỉ sợ cũng chỉ có thể rút khăn lau nước mắt.” (Lời nói bà cô này rất nhiều sơ hở, mong có tỷ muội để trò chuyện, vậy Uyển tỷ không phải sao, nàng ta trong lòng có quỷ nên mới có thể như thế, nếu đơn thuần thì tội gì có một tỷ tỷ quan tâm che chở mà không thân cận lại đi lấy lòng người đã từng hại mình, mục đích quá rõ ràng)

Triệu Văn Hi một phen lời nói cực kì khéo léo, nghe vô cùng thành ý đúng điểm yếu, cũng không nói Triệu Văn Uyển không tốt, nhưng nghe vào trong tai Triệu Văn Huyền, lại không khỏi nhớ tới chuyện vừa mới xảy ra, bắt đầu so sánh, làm cho Triệu Văn Huyền lại hận vài phần.

Người trước mặt cũng không một mực nói giúp mình, có thể thấy được cũng không có mục đích gì, Triệu Văn Huyền trong lòng nghĩ như thế, cũng không khỏi cười nhạo, người này thật đúng là đơn thuần muốn chết, nghĩ đến nàng lặp đi lặp lại nhiều lần đối xử với người khác rộng lượng, nhất là mình, tuy nói không muốn mở rộng lòng, nhưng không hiểu tự nhiên thân thiết. Triệu Văn Hi lúc này gần gũi, khiến nàng nhất thời cũng có chút phòng bị.

“Đúng là Triệu Văn Uyển nàng khinh người quá đáng.” Triệu Văn Huyền nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tỷ vốn là không muốn nói muội muội nhiều, nhưng cũng không khỏi khuyên vài câu, tỷ muội trong lúc đó chỉ sợ bị thương hòa khí, tính tình Đại tỷ có điểm kiêu căng, nhưng nàng dù sao cũng là trưởng nữ trong phủ, không phải muội cùng tỷ người vừa mới vào phủ có thể so sánh. Tuy nói tổ mẫu đối tỷ cũng chiều, chẳng qua là niệm tình tỷ ở bên ngoài chịu khổ, mất phụ mẫu, nếu thật khi so sánh, tỷ ở trong lòng tổ mẫu địa vị không thể so với Đại tỷ.” Triệu Văn Hi nói đến chỗ này dừng một chút, suy nghĩ không khỏi bay đến ngày nàng trốn ở bên ngoài cửa Minh Như Uyển nghe trộm đoạn đối thoại, nhấp môi dưới.

“Sự thật chính là như vậy, muội muội cần gì đi trên chọc tỷ tỷ, lại chọc tổ mẫu ghét bỏ. Nếu vừa rồi tỷ không khuyên muội, muội ở Trúc Tương Phi Uyển đại náo một hồi, sự tình nháo lớn đến chỗ bá bá, có thể nói là lửa cháy đổ thêm dầu, đại bá nhất thời tức giận phạt muội muội, muội có nghĩ đến không?”

Triệu Văn Huyền vừa nghe cũng là hít một ngụm khí lạnh, lời nói lập tức mềm nhũn vài phần, có một phần tín nhiệm “Ta vừa rồi cũng là tức giận,”

“Muội muội thư giãn tiêu sầu, cũng đừng tức giận, đến uyển của tỷ ngồi một lát, tỷ muội chúng ta trò chuyện thật tốt.”

Triệu Văn Huyền gật gật đầu, tùy ý để bàn tay lạnh lẽo của Triệu Văn Hi kéo đi về phía trước, Lục Vân đi theo phía sau thiếu chút nữa gạt nước mắt, tiểu thư nhà bọn họ tốt đẹp như tiên nữ, không chỉ người lớn lên xinh đẹp, ngay cả tâm địa cũng thiện lương như vậy, chưa bao giờ oán hận kẻ nào, mà ngay cả Triệu Văn Huyền trước kia bắt nạt nàng đều lấy lòng dạ rộng lượng đối đãi, hiện tại người nào không biết Triệu Văn Huyền không được cung chiều, Triệu Văn Hi hoàn toàn không cần phải đi săn sóc lôi kéo một cái thứ nữ như vậy.

Triệu Văn Huyền bị nàng lôi kéo, đáy lòng đã trải qua một trận cân nhắc, mẫu thân lưu đầy Sóc Châu, cả đời này chỉ sợ không có duyên gặp lại, bên trong phủ mất đi chỗ dựa, cậu nhỏ vì cho vay nặng lãi bây giờ còn bị giam trong ngục, chỗ dựa vững chắc ngoài phủ cũng bị chặt đứt. Thân phận của nàng lại xấu hổ, xuất thân thứ nữ, lão phu nhân không yêu, hiện tại ngay cả phụ thân luôn sủng ái nàng cũng hiểu được nàng là cái không bớt lo, nàng tốn nhiều tâm tư như vậy mới chiếm được sự yêu thương của phụ thân, thêu tay đâm dầy lỗ kim cũng muốn thêu giấy cho phụ thân, hết lòng hiếu đạo tổ mẫu, đặc biệt là trước mặt tổ mẫu, đáng tiếc chỉ đổi lấy một câu khen khéo tay.

Nàng tính khí mặc dù cao ngạo, khi đó không thể không thuận theo Triệu Văn Uyển, bên nàng “Châm ngồi thổi gió” đem nàng tăng bốc thành người vô dụng không dậy nổi, bản thân lại vạn phần cố gắng, từ nhỏ liền không ngừng cố gắng học tập, cảm kỳ thư họa, quy củ lễ nghi, mọi thứ không phải đứng đầu, nhưng này hết thảy đều cố gắng hơn Triệu Văn Uyển con vợ cả, nàng ta chỉ cần ở trước mặt tổ mẫu làm nũng, liền cái gì đều có, ở trước mặt phụ thân có vẻ nhu thuận một ít, chẳng qua chỉ trong thời gian mấy tháng này, phụ thân hiện tại nhắc tới Triệu Văn Uyển ánh mắt đều là ánh sáng kiêu ngạo.

Rất không cam lòng, hiện tại trong phủ nàng chỉ có thể thân cận cùng Triệu Văn Hi, chờ lại có cơ hội được phụ thân sủng ái lúc đó nàng cho Triệu Văn Uyển đẹp mặt, Triệu Văn Huyền tính toán, tính kế người khác lại không biết chính mình đã sớm bị người khác tính kế.

Phòng này, Lãnh thị cùng Triệu Văn Uyển chưa uống trà xong, Triệu Văn Huyền liền náo loạn như vậy, Lãnh thị trấn an Triệu Văn Uyển vài câu, liền sai nha hoàn về Thu Hương Uyển lấy một bộ pha trà mới đến, là bộ ấm chén ngũ sắc hoa văn bướm bướm bay xung quanh hoa mai được thợ làm tinh xảo, xuất từ tay đại sư, đại sư trong hoàng gia làm ra dụng cụ dùng trà cũng chỉ còn lại mấy bộ.

Triệu Văn Uyển gặp Lãnh thị ra tay bạo như vậy, mang theo thụ sủng nhược kinh khách khí nói “Tứ thẩm đã tặng nhiều đồ quý giá rồi, cái này, Văn Uyển thật sự không dám lại nhận.”

Lãnh thị vỗ vỗ mu bàn tay Triệu Văn Uyển “Cũng đừng cùng Tứ thẩm khách khí, người giống như nữ nhi ruột thịt của ta, ta tuy nhỏ hơn mẫu thân con mấy tuổi, năm đó chính là mới gặp đã thân, nàng đối đãi ta như muội muội ruột, nàng bất hạnh mất sớm, để lại con, ta cũng có thể tính là di con, hiện giờ lại đến Quốc Công phủ, tự nhiên phải quan tâm nhiều hơn.”

Triệu Văn Uyển cảm thấy Lãnh thị đã nói đến phần này, nếu mình lại từ chối, liền có vẻ làm kiêu, đành phải gật đầu đồng ý.

Hai người đều cười, chỉ thấy bên ngoài xông vào một viên nhỏ bé, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tràn đầy nước mắt, chân đầy thịt chạy vù vù nhào vào trong ngực Triệu Văn Uyển “Ô ô ô...Đệ muốn mẫu thân...Ô ô ô ô... Bọn họ nói đệ sẽ không được gặp lại mẫu thân nữa.” Khóc còn đánh vài cái, bộ dáng nhỏ bé nhìn vô cùng đáng thương.

Nha hoàn đuổi theo sau chạy vào Trúc Tương Phi Uyển liền kinh sợ cúi thấp đầu, không dám nhìn thẳng.

Lãnh thị thấy thế, thức thời mà lưu lại cho hai người không gian riêng, rồi đi trước. Triệu Văn Uyển nhìn hấn khóc đến hít thở không thông, cũng là đau lòng, trấn an một trận thật tốt, rốt cục Thụy Ca Nhi dừng khóc, vẫn còn thút thít “Tỷ tỷ, họ nói tỷ hại nương đệ phải rời khỏi phủ, có phải hay không?”

Triệu Văn Uyển không nghĩ tới tiểu viên viên đột nhiên hỏi như vậy, mảy vận lại ngăn người, gương mặt tức giận trừng người đứng đó, trong đó một cái bà vú thừa dịp giải thích “Đại tiểu thư, việc này cùng bọn nô tỳ không có liên quan, tiểu thiếu gia vừa rời ở hoa viên bắt chim sẽ chơi, vài cái nha hoàn Tĩnh Liên Uyển hái hoa to gan nói, vừa vận đề tiểu thiếu gia nghe thấy được, nói.Nói là ngài hại Hạ di nương lưu đầy đến Sóc Châu, tiểu thiếu gia nghe được khóc chạy đến đây, bọn nô tỳ ngăn không được, không kịp đã chạy tới hỏi câu này.” (là người của con nhỏ Triệu Văn Hi đó mọi người)

“Nga? Tĩnh Liên Uyển nói, thật đúng là trùng hợp, không phải là chờ thời điểm Thụy Ca Nhi bắt chim sẽ bắt đầu bàn luận, còn dám nói hươu nói vượn.” Triệu Văn Uyển vỗ bàn, bà vú cùng nha hoàn hầu hạ sợ tới mức đều quỳ trên mặt đất không dám lên tiếng.

Triệu Văn Uyển đối với Tuyết Nhạn phân phó “Người theo bà vú đem nha hoàn Tĩnh Liên Uyển hái hoa kia tìm ra, đưa đến chỗ Lý quản sự, đem chuyện này nói rõ ràng, nhìn một cái nên phạt như thế nào.”

“Dạ.” Tuyết Nhạn lĩnh mệnh, bà vú đứng lên đi theo.

Triệu Văn Uyển thu lại lệ khí trên mặt, ngược lại ôn nhu lau nước mắt giúp Thụy Ca Nhi, vô cùng kiên nhẫn nói “Thụy Ca Nhi ngoan, nương người đi ra bên ngoài là vì cầu phúc cho người, chờ phúc khí đủ tự nhiên sẽ trở lại bên người Thụy Ca Nhi.”

Kỳ thật Triệu Văn Uyển càng muốn nói là chuộc tội, chính là hiện tại Thụy Ca Nhi còn nhỏ, nói này đó cũng vô ích, cũng may mắn Thụy Ca Nhi còn quá nhỏ tuổi, chưa bị Hạ di nương ảnh hưởng sâu sắc. Triệu Văn Uyển ôm trong ngực tiểu bánh bao còn đang khóc, trút xuống toàn bộ nhu tình của bản thân “Thiện ác đến cùng sẽ có câu trả lời, người tâm tư thiện lương sẽ có phúc báo.”

“Phúc báo là cái gì, có thể ăn sao?” Thụy Ca Nhi thút tha thút thít cái mũi, thanh âm ỉu xìu hỏi.

“Đúng.” Triệu Văn Uyển liếc nhìn cái bọc nhỏ khuôn mặt ngây thơ, bật cười nói “Phúc báo không thể ăn, chính là có thể khiến Thụy Ca Nhi được đến thứ mình mong muốn.”

Đứa nhỏ, nên hồn nhiên tốt đẹp, người lớn lục đục với nhau chỉ biết làm bẩn, có nàng ở đây, tự nhiên sẽ không để cho người khi dễ. Triệu Văn Uyển nhìn Thụy Ca Nhi, chờ mong hấn trưởng thành làm nam nhi tốt “trái tim đã có hổ, tính tế người hoa hồng”. (câu thơ In me the tiger sniffs the rose trong bài thơ In Me, Past, Present, Future Meet – của Siegfried Sassoon người Anh. Nói về trong trái tim con người có hai mặt mạnh mẽ như hổ, nhẹ nhàng như hoa hồng, tham vọng cao cả sẽ bị ẩn tượng bởi vẻ đẹp và sự dịu dàng, dùng lại để thưởng thức các món quà yên tĩnh và xinh đẹp tự nhiên của cuộc sống được bình yên. Ta tra chỉ được có như vậy, mọi người thông cảm)

Thụy Ca Nhi ánh mắt như quả nho đen chớp chớp, túm ống tay áo Triệu Văn Uyển vội vàng hỏi “Thụy Ca Nhi ngoan ngoan, làm nhiều việc tốt, nương có thể trở về sao?”

“Việc này phải xem Thụy Ca Nhi có thể nói được làm được hay không.” Triệu Văn Uyển vẫn chưa trực tiếp trả lời, cười nói.

“Thụy Ca Nhi nhất định sẽ làm được.” Bánh bao nhỏ nắm chặt tay đầy thịt của mình, thay đổi bộ dạng mới vừa rồi ỉu xiu, phẩn chấn nói.

Triệu Văn Uyển sờ sờ đỉnh đầu mềm mại của hấn, phụ họa một tiếng, Thụy Ca Nhi được đáp lại mặt mày mang ý cười, một chút hồi phục sinh khí. Mẩu tử trời sinh, có lẽ đợi cho Thụy Ca Nhi lớn lên, có thể phân biệt rõ phải trái đúng sai, lấy thành công chính mình đổi lấy cơ hội Hạ di nương trở về phủ, cũng không phải không thể.

Chính là khi đó hấn là chính mình cũng lập gia đình rồi, Hạ di nương trở về trong phủ, cùng nàng có quan hệ gì đâu.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 68: Chương 49

Mấy ngày cuối thu mưa liên tục rơi, vừa có hai ngày nắng, hoa cúc ngao nghễ dính mưa ỉu xiu cũng bắt đầu vuron lên, lộ ra một màu vàng óng ánh. Ngày hôm nay, so với thời tiết âm trầm mấy ngày trước âm áp hơn rất nhiều ánh mặt trời đã đẩy lùi mây mù lộ ra tia nắng.

Triệu Văn Uyển dựa theo thường lệ, sau khi rửa mặt đi trước Minh Như Uyển thỉnh an tổ mẫu, lại ngoài ý muốn nhìn thấy Thụy bánh bao lâu ngày chưa gặp, cái đầu cọ cọ trong chân, sau đó nghe Dương ma ma nói mới biết Thụy Ca Nhi gần đây thường ở trong chân trộm lau nước mắt, lão phu nhân đau lòng liền để hấn ngủ nhiều một lát.

Triệu Văn Uyển thở dài một tiếng, lộ ra thần sắc buồn phiền, lo lắng, có điều suy nghĩ, rời khỏi uyển, ngày hôm nay không khí không tồi, trời xanh không mây, liền nghĩ muốn đi Thanh Phong Cư thăm đại ca, còn chưa tới sân, trên đường lại gặp Triệu Trung, thần hình hấn coi như rắn chắc tứ chi đầy sức lực, đem một chồng sách thật dày đi trung bình tấn bước về phía Thanh Phong Cư.

Bảo Thiên nhìn thấy nhện không được cười khanh khách ra tiếng “Tiểu thư người xem, Triệu Trung nhìn giống như con cua?”

Triệu Văn Uyển dở khóc dở cười, gật gật đầu, thật đúng là giống thật, lập tức lại nói một câu “Người đi qua đó giúp hấn một tay.”

Triệu Trung nghe thanh âm Đại tiểu thư có hết sức theo hướng thanh âm tìm kiếm phương hướng, vụng về mà “vấn an tiểu thư”, nhưng làm sao còn có bóng dáng Đại tiểu thư, chỉ thấy Bảo Thiên cười hi hi vuron tay muốn lấy sách, Triệu Trung vội vàng né tránh “Không làm phiền Bảo Thiên muội muội. Sách này rất là quý giá, Đại thiếu gia giống như nói...Nói sách này có phòng hoàng kim, có bộ mặt như ngọc, vân vân, nhưng không được đánh rơi, ta đều sợ người khác động tay động chân đánh rơi, mới không dám nhờ người hỗ trợ, để tự ta làm, ha ha.”

Bảo Thiên đi theo Đại tiểu thư coi như có chút hiểu biết, nhất thời không nói gì “...”

Vì sao Triệu Trung ngốc đi theo Đại thiếu gia phong thái tuyệt diệu một chút cũng không có tí tiến bộ?

.....

Tàng thư các trong Định Quốc Công phủ nằm phía tây hẻo lánh, bốn phía trồng cây bách xanh, hàng năm không chặt, xanh đậm thấp thoáng hanh khô cực kì lạnh lẽo, thanh tịnh âm u vắng vẻ.

Lão Quốc Công trước kia là văn nhân, môn sinh khắp nơi, là tấm gương về tinh thần tự giác, cho nên đam mê nghiên cứu văn thơ, thơ từ ca phú đến binh thư sử ký, âm luật lễ nghi lại đến sáng tác ghi chép ngao du, lão Quốc Công học văn phong phú cất chứa rất nhiều sách, đủ loại kiểu đáng viết tay, bản in ấn, bản hiếm, cái gì cần đều có, khó trách tiên đế khen tặng lão Quốc Công là thiên hạ đệ nhất đọc sách.

Triệu Văn Uyển vừa đoán liền biết đại ca ở Tàng thư các dốc lòng đọc sách, nhưng chỗ kia thực sự là lạnh lẽo, ngày hè còn có thể coi là nơi nghỉ tốt, nhưng lúc này đều cuối thu đầu mùa đông, người thân thể yếu đuối sao có thể chịu được.

Nàng hùng hổ bước nhanh đi vào, xẹt qua đầy mắt là giá sách gỗ cao lớn lắc lư, mùi mực trên quyển sách càng nồng nặc, nhìn nơi này đúng là có phong cách cổ xưa sang trọng, âm u yên lặng không tiếng động, coi như thế ngoại đảo nguyên ngăn cách với bên ngoài, nhất thời cũng phù hợp tâm tư Triệu

Nguyên Lễ nghỉ ngơi.

Yên lặng đi qua hai nơi chỗ trống, mới xem như tìm được Triệu Nguyên Lễ, hần ngồi xếp bằng ở trên chiếu trải đệm mềm, thân thể phủ một cái áo khoác màu tro, tay cầm quyển sách, xem như mê như say, Triệu Văn Uyển ngồi ở một chỗ trống đối diện, cách một cái bàn gỗ muốn đoạt lấy quyển sách, để lại một bên “Đại ca không yêu quý bản thân như thế, vừa mới có chuyển biến tốt.”

Triệu Nguyên Lễ bất ngờ không kịp đề phòng, giật mình, chòe nhìn thấy người đối diện, ngược lại lộ ra tươi cười ấm áp, tóc đen theo đầu vai rơi xuống, tao nhã “Hóa ra là Uyển Uyển, đại ca có chừng mực, đã sai Triệu Trung đem một ít sách cần thiết mang đến Thanh Phong Cư. Mọi người nhìn xem, trên người ca còn mặc áo khoác thật dày, Uyển Uyển mau đưa sách trả lại cho ca, đang đoạn phần khích.”

Triệu Văn Uyển vuốt cằm, híp mắt, ngón tay gõ gõ trên bàn gỗ mun, thanh âm một tiếng một tiếng đẽ nặng, Triệu Nguyên Lễ dờ khóc dờ cười, lắc đầu bật cười “Được, không nhìn.”

Triệu Văn Uyển lúc này mới dừng lại động tác, Triệu Nguyên Lễ nghĩ đến mọi người tốt sẽ thúc dục hắn đi uống thuốc nghỉ ngơi, không nghĩ tới đã thấy nàng mắt tỏa sáng nói “Đến uyển của mọi người ăn đồ nướng đi? Gọi Thụy Ca Nhi, vừa lúc cho đệ ấy giải buồn, bánh bao nhỏ này hai ngày không ăn.”

Triệu Nguyên Lễ ách hai tiếng, tò mò nhìn nàng, mọi người hần càng ngày càng không giống trước kia, luôn luôn có một chút ý tưởng tình quái, hắn cũng coi như người hiểu biết kì vĩ dị sự, vẫn nghĩ không ra đồ nướng là vật gì? Hỏi vài câu tình huống Thụy Ca Nhi, liền theo Triệu Văn Uyển.

Chờ cho hắn thấy Uyển Uyển sai người hầu lấy ra mấy bếp lò sắt giống cái hộp đựng thức ăn lớn nhỏ khác nhau, cái tấm kẹp bằng sắt, đặt ở khoảng đất trống trong viện, hắn xem như hơi hơi hiểu ý. Đương thời cũng có nướng cái này, có điều đồ vật công kênh, chỉ dùng trong yến hội để quay đầu heo, dê, đồ này thật sự là thuận tiện, Triệu Văn Uyển cười khanh khách nói đây là nàng nghĩ ra công cụ kiểu mới, mấy ngày trước đây sai thợ làm ra, nhưng ánh mắt Triệu Nguyên Lễ sắc bén, như thể nào nhìn không ra mọi người khi nói ra giống như chốt dạ?

Triệu Văn Uyển ngượng ngừng cười, tránh tầm mắt tìm tòi nghiên cứu của Triệu Nguyên Lễ.

Lúc này Thụy Ca Nhi được bà vú ôm từ Minh Như Uyển đến, vừa lúc chạm mặt Bách Linh bụng đồ ăn tới, bánh bao nhỏ hương mắt nhìn cái mâm một cái, đều là que trúc vót nhọn xuyên thịt tươi cùng rau củ, nghiêng đầu tò mò hỏi “Làm cái gì vậy?”

Bách Linh vẻ mặt cũng là mờ mịt, nhún nhún bả vai, Triệu Văn Uyển nghe thanh âm bánh bao nhỏ, hơi có vẻ thần bí nói “Dĩ nhiên là ăn ngon rồi.”

“Tỷ tỷ muốn làm để ăn sao?” Thụy bánh bao lại đảo qua nguyên liệu nấu ăn trên bàn, ánh mắt tỏa sáng, trên mặt vui vẻ đã lâu không thấy, không che giấu được hưng phấn cùng nước miếng.

Triệu Văn Uyển nhẹ nhàng néo mặt hắn, so với thời điểm ban đầu vuốt ve gây đi không ít, vì Hạ di nương rời đi thôi, còn nhỏ là một chuyện, trong đầu cũng không thể thiếu nhớ nhưng “Cho Thụy Ca Nhi làm đồ ăn ngon, đem thịt bỏ sung trở lại.” Triệu Văn Uyển có chút đau lòng nói.

Ai ngờ Thụy bánh bao khó được mà nhịu lại hai lông mày nhỏ, một bộ dáng khó xử, sau một lúc lâu, lay Triệu Văn Uyển giọng điệu thương lượng nói “Đừng bỏ sung trở về toàn bộ được không, bỏ thêm một ít là tốt rồi. Hôm kia ngủ cùng tổ mẫu, tổ mẫu nói ban đêm có một cái bánh bao lớn ép tổ mẫu không thở nổi, nha hoàn ma ma Minh Như Uyển đều cười đệ rất lâu.”

Huynh muội Triệu Văn Uyển nghe xong đều bật cười hi hi, kỳ thật hai người đều biết nguyên nhân thực sự, chính là nhìn Thụy Ca Nhi một bộ dáng hiểu chuyện nhu thuận, tuổi còn nhỏ trong lòng đã biết chăm sóc người khác, chỉ đành không đề cập tới, làm bộ như đó là một chuyện quan trọng, chẳng qua ba người tụ tập cùng một chỗ vui vẻ là không phải giả.

“Tốt tốt, chúng ta ăn ít đi, thực hiện ý muốn tiêu bánh bao.”

“Đại!” Thụy Ca Nhi làm như tìm được tri âm, dính Triệu Văn Uyển, rất là trịnh trọng mà gật gật đầu.

Nha hoàn Trúc Tương Phi Uyển đứng chờ ở đây giống Bảo Thiên, vô cùng có mắt mà cúi đầu cười trộm, hoặc là bản thân đứng lên, không để Thụy Ca Nhi phát hiện.

Bếp lò đã đốt lên, không có than củi, trong bếp lò thả chính là rom củi nửa đốt nửa tắt, cam đoan thịt nướng có độ nóng vừa phải, Triệu Văn Uyển trước làm mẫu, bày đều thịt lên, không có chỗ nào chồng lên nhau, thời gian lật vừa lúc, chút hạt tiêu cũng sẽ không bị đen, chỉ chốc lát sau trong viện liền tràn đầy mùi thịt nướng.

Ngoài chế biến đồ ướp nguyên liệu nấu ăn, còn có xuyên đoạn thịt heo, miếng xương sườn, chân gà, đùi dê, các loại nấm hoang, bắp ngô tươi mới, cà, khoai tây, khoai lang đều đặt chỉnh tề trên bàn. . . Thậm chí còn có bánh mì cùng bánh bao cắt miếng, vô cùng phong phú.

Triệu Văn Uyển cầm chút nguyên liệu nấu ăn đặt vào trên tấm kẹp sắt, thêm vào dầu động vật, lúc này đang liên tục lật quét gia vị, liếc thấy bóng dáng Triệu Nguyên Lễ đang muốn đứng dậy hỗ trợ, vội hô “Đại ca ngồi, rất nhanh sẽ tốt rồi.”

Thụy bánh bao đi đến bên cạnh, tiếng nước bọt truyền đến, Triệu Nguyên Lễ theo tiếng nhìn lại, liền nhìn thấy Thụy Ca Nhi nhìn chăm chăm chân gà nướng bóng loáng trong tay Triệu Văn Uyển, không khỏi đem người ôm lấy “Nghe nói Thụy Ca Nhi hai ngày nay ở chỗ tổ mẫu kháng nghị không ăn cơm, làm cho đại ca nhìn một cái, dáng vẻ không giống cái bánh bao, rõ ràng là tiểu công tử tuần tú.”

Thụy Ca Nhi ban đầu một lòng nhào vào đồ ăn chột nghe vậy, mắt cười híp thành một đường, quay đầu ánh mắt sáng quắc nhìn đại ca, chột nhào vào ôm đại ca.

Triệu Văn Uyển cầm một phần đồ nướng quay lại nhìn thấy, không khỏi bội phục thủ pháp đại ca lôi kéo tiểu hài tử, cười nói “Đại ca ném thử một chút, Thụy Ca Nhi cẩn thận nóng.”

Còn lại để cho đầu bếp Bách Linh làm thay, Triệu Văn Uyển ở chỗ bên cạnh Triệu Nguyên Lễ ngồi xuống, thay Thụy Ca Nhi đem chân gà hầm thêm đã lâu cắt thành miếng nhỏ để vào bát hân.

Triệu Nguyên Lễ gấp một miếng thịt mỏng mềm, cho vào miệng liền cảm thấy một trận kinh diễm, bên trong trộn lẫn nước chanh quen thuộc, khiến thịt mềm rất nhiều còn mang theo một cổ ngọt tinh khiết, béo mà không ngấy, vô cùng ngon miệng.

Thụy Ca Nhi lấy mấy miếng ăn, miếng dính đầy dầu mỡ, bỗng nhiên nhảy vào trong lòng Triệu Văn Uyển hướng mặt nàng hôn một cái. Triệu Văn Uyển bộ dáng ghét bỏ thay Thụy Ca Nhi lau lau miệng, trong mắt cũng là cung chiều sủng nịnh. Một màn này vừa vặn để Triệu Văn Uyển đến đây tìm đệ đệ nhìn thấy, tức giận ngực sắp nổ tung, rốt cục ai mới là người cùng chui ra từ một bụng mẹ với nó, thế nào coi người ngoài là người thân, lại muốn đi vào tìm không vui, Trầm Hương vội vàng khuyên đệ tiểu thư đừng quên Nhị tiểu thư trấn an.

Triệu Văn Uyển dừng bước chân, kẹt ở cửa, chỉ nghe thanh âm vui vẻ bên trong không dứt bên tai, mỗi một tiếng cười giống như dao nhỏ đâm vào trong lòng nàng, cực kì khó chịu, cuối cùng cũng chỉ có thể phát tay áo rời đi, Triệu Văn Hi nói không sai, nàng hiện tại phải “Giấu tài” một lần nữa đạt được phụ thân yêu thương mới tốt nhất, chỉ trông chờ vào Thụy Ca Nhi là không được cái gì, chỉ đành đem đệ đệ này quên đi.

Chờ ba người ăn được không sai biệt lắm, Thụy Ca Nhi còn nhỏ, Triệu Văn Uyển sợ hấn tham ăn, ăn nhiều làm hỏng bụng, liền sai bà vú mang đi tiêu thực, lập tức sai Tuyết Nhạn mang đồ ăn đi, cùng với bếp lò, để cho các nàng mang về chỗ ở, tìm chỗ thoáng mát, đem nguyên liệu nấu ăn còn lại xử lý. Bảo Thiên vốn thêm ăn, nghe vậy không nhịn được vội vàng túm Bách Linh đi đốc sức khỏe tài.

Tuyết Nhạn pha trà Ô Long, muốn ở lại hầu hạ, cũng được Triệu Văn Uyển khuyên đi rồi, trong viện lưu lại hai người mới đến hầu hạ, mà nàng cũng chỉ cùng đại ca trò chuyện, không xảy ra cái gì nhiều loạn, ngược lại để cho mấy nha hoàn kia ở chung tốt hơn, có thể cùng nhau náo nhiệt như thế, cũng khó có được.

Triệu Văn Uyển nói xong, liền phát hiện đại ca nhìn mình chằm chằm, theo bản năng sờ sờ mặt, buồn bực nói “Trên mặt muội dính đồ gì sao?”

Triệu Nguyên Lễ chứa ý cười nhàn nhạt lắc lắc đầu, “Chỉ cảm thấy Uyển Uyển cùng trước kia khác nhau.”

Triệu Văn Uyển nhếch miệng cười, làm như khích lệ “Con người cũng sẽ phải lớn lên, giống như ca, giống như muội.”

Giống như tính cách Triệu Nguyên Lễ, lần nữa phản chấn, cũng giống như Triệu Văn Uyển tư thế leng keng tiến lên.

Giờ phút này, trong viện chỉ còn có hai người nàng cùng đại ca, ngồi đối diện nhau ăn ý mà cười, không khí mùa thu tràn đầy, ánh mặt trời đúng lúc chiếu xuống trên người không khỏi mang theo ý tứ hàm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Chương 50

Định Quốc Công phủ, bởi vì chi thứ tư về nhà mà náo nhiệt lên, Triệu đại lão gia cùng Tứ lão gia ban đêm cùng nhau nói chuyện rõ ràng, đối với chuyện hiềm khích năm đó hết sức giải thích, bắt tay làm hòa, hai người đều ăn ý đem sự tình ngày xưa giấu kín trong trí nhớ, đều đã qua hơn mười năm, tiếp xúc so đo cũng không có ý tứ.

Hòa thuận như thế, ít ngày nữa làm gia yến, gọi Đại cô cô cùng Ngũ cô cô trong kinh thành trở về, ăn bữa cơm đoàn viên, Triệu lão phu nhân nhìn một bàn đầy người, già trẻ lớn bé, con cháu đầy đàn, không khỏi cảm khái vạn phần, thiếu chút nữa rơi nước mắt, được mọi người trấn an cuối cùng nín khóc mà cười.

Đêm đó Triệu lão phu nhân trong thoáng chốc làm như nhìn thấy nam tử năm đó ôn hòa sáng khoái, tóc đen y phục màu đỏ, lời thề đồng ý vĩnh viễn không cưới thiếp, càng nhớ rõ ngày ấy lập gia đình hồng mai kiêu diễm, đúng lúc tuyết tung bay...

Sáng sớm sau khi tỉnh lại, nhìn ngoài cửa sổ ngược lại thật sự có bông tuyết nhỏ tinh tế như lông tơ, Triệu lão phu nhân một tiếng thở dài, Dương ma ma vỗ vỗ tuyết dính trên áo bông đi vào phòng trong “Hôm nay thấy lão phu nhân ngái ngủ an ổn, liền không đánh thức ngài, Quốc Công phu nhân, Tam mợ chủ (cách xưng hô của người ở với con dâu của ông bà chủ) cùng Tứ mợ chủ vừa tới thỉnh an, lão nô tự tiện chủ trương đều thỉnh trở về, lúc này Đại tiểu thư cùng Nhị tiểu thư lại đây thỉnh an.”

Triệu lão phu nhân ha ha cười, tâm tình rất tốt, để Dương ma ma đem hai cái cháu gái bảo bối gọi vào trong phòng, rửa mặt chải đầu đơn giản xong, liền mặc y phục thật dày ngồi trên giường. Triệu Văn Uyển cùng Triệu Văn Hi cùng nhau đi tới, lão phu nhân lôi kéo hai người ngồi xuống, đầu tiên là hít hít mũi nhìn Triệu Văn Hi “Khí sắc ngày một tốt lên, không lưu lại vết sẹo, tổ mẫu an tâm.”

Triệu Văn Hi nhẹ nhàng gật đầu, vô cùng thân thiết mà kéo lão phu nhân “Làm phiền tổ mẫu đi trong cung hướng Hoàng Thái Hậu xin thuốc tốt, bôi lên vết thương khuôn mặt mới không bị hủy. Nếu là có cơ hội, Văn Hi nghĩ muốn đích thân vào cung dập đầu cảm tạ.”

“Ngược lại hiểu chuyện, Thái Hậu lão tỷ tỷ của ta cũng vẫn nhắc tới muốn nhìn các người một chút, nói là phải lưu các người ở trong cung ở lại mấy ngày, lão bà tử vừa nghe liền không muốn, cháu trai, cháu gái, con dâu của nàng một đồng, tội gì đi tranh bảo bối với ta, tất nhiên là tìm lí do qua loa tắc trách. Huống hồ trong cung quy củ phức tạp, lão bà tử cũng không nguyên ý để cháu gái của ta đi trong cung chịu tội.” Lão phu nhân một phen ngôn ngữ như vậy cũng có thể thấy được lão phu nhân cùng Thái hậu tình cảm tỷ muội thâm thiết.

Triệu Văn Hi nghe vậy con người nhiễm tia nóng bỏng không rõ, hờn dỗi mà buống xuống con người, chỉ nói “Cháu gái nhất định cùng ma ma học quy củ thật tốt...”

Triệu Văn Uyển ở một bên nhìn không lên tiếng, liền chơi đùa vòng ngọc trên tay, làm như không thú vị chuyển chuyển vòng.

Lão phu nhân có thâm ý khác liếc mắt một cái, thói quen lôi kéo bàn tay Triệu Văn Uyển nắm ở trong lòng bàn tay “Uyển nha đầu hôm nay như thế nào không nói một câu, là không nghĩ đề ý đến lão bà tử.”

“Tổ mẫu nói cái gì vậy, cháu gái chính là đang suy nghĩ chút sự tình thôi.”

Nàng đúng là đang suy nghĩ sự tình, nhớ lại trong kịch bản, năm ấy Triệu Văn Hi trở về, tuyết đầu mùa rơi xuống, không lâu trong cung liền có người đến, trong lòng không khỏi cười ha ha, bởi vì nếu dựa theo kịch bản mà nói, kết cục Triệu Văn Uyển tìm đường chết tới rồi.

Một năm kia chính là ngày mùa đông tuyết rơi, Triệu Văn Uyển cùng Triệu Văn Hi cùng nhau vào cung, không ngừng gây tai họa, cũng không ngừng bị người sửa trị, thật là dọa người, chọc một ít nữ nhân, khuôn mặt lại là đệ nhất mỹ nhân bắt một ít nam nhân làm tù binh, đó là lúc sự yêu mến trong lòng xảy ra lỗi rồi, từ nay về sau liên tục đề ý rối loạn, thật là hỗn loạn.

“Tỷ tỷ mới vừa suy nghĩ là sự tình tốt gì?” Triệu Văn Hi nhu nhược hỏi, đôi mắt đẹp lưu chuyển.

Triệu Văn Uyển mỉm cười, ra vẻ thần bí nói “Nếu là nói ra sẽ mất linh.”

Triệu lão phu nhân gõ nhẹ trán Triệu Văn Uyển “Người nha, quỷ tinh linh.”

Triệu Văn Uyển bĩu môi, cố ý hô “Đau”, lộ ra cái trán nói “Tổ mẫu, muội muội ở chỗ này, nên cho ta lưu lại chút mặt mũi trường tử, nhìn một cái trán đều có điểm đỏ.”

Lão phu nhân bị nàng oán niệm, vẻ mặt biến thành dờ khóc dờ cười, nhẹ nhàng xoa cái trán của nàng “Ngoan, tổ mẫu xoa xoa giúp người là được.”

Triệu Văn Hi cứ thế ngồi ở một bên nhưng lại phát giác chính mình không xem được miệng vào, cái loại hành động tổ tôn hai người với nhau cảm giác vô cùng thân thiết, nàng chung quy đều so ra kém, tự nhiên có chút lo lắng, trên tay nắm chặt y phục đến dùm đó.

Đang nói chuyện, chợt nghe Dương ma ma tiến vào cung kính nói “Lão phu nhân, Hoàng Hậu nương nương trong cung đưa thiệp mời mời ba vị tiểu thư cùng hai vị thiếu gia nhà chúng ta, đoán là mở yến hội. Quốc Công phu nhân thay các tiểu thư cùng thiếu gia nhận thiệp mời, đã sai người làm chuẩn bị, mới vừa rồi phái người đến Minh Như Uyển thông báo một tiếng, lát nữa phu nhân nhất định sẽ đến trong uyển cùng lão phu nhân thương lượng.”

Triệu lão phu nhân lập tức nghe rõ, lại vui vẻ ra mặt nói “Kém chút đã quên, thời điểm này là lúc bọn họ tham gia Quỳnh Hoa Yến.”

Triệu Văn Hi dù sao cũng ở nông thôn lớn lên, lại là đầu năm mới vào kinh, so không kịp với nhóm tiểu thư từ nhỏ lớn lên trong kinh thành, không hiểu vì sao tổ mẫu cao hứng như vậy, kinh ngạc hỏi một câu “Tổ mẫu, mới vừa rồi ta nghe thiệp mời cho tỷ muội có ba cái, như thế nào thiếu một cái, nếu là như thế, của ta liền nhường lại đi.” (xí chưa gì đã biết là có mời mình rồi)

Triệu Văn Uyển trong lòng chắc chắn hai tiếng, đáy lòng cũng không tin người này thật sự không biết được nội tình.

Dương ma ma nhìn không được nở nụ cười, khuyên nhủ “Nhị tiểu thư nhưng làm thế không được.”

“Vì sao?” Triệu Văn Hi nhìn hướng tổ mẫu.

Triệu lão phu nhân con người nhiễm ý cười “Nha đầu ngốc, thiệp mời thiếu kia là của muội muội Văn Tuyết người, nàng tuổi còn nhỏ, vẫn chưa đủ tuổi tham gia, người thử ngẫm lại vì sao mời cả hai vị ca ca cùng đi hoàng cung.”

Triệu Văn Hi dùng một lát bình tĩnh đại ngộ, mặt hiện lên đỏ bừng “Tổ mẫu”

Ngoài Triệu Văn Uyển là năm thứ hai tham gia, Triệu Văn Huyền cùng Triệu Văn Hi đều là năm đầu tiên, kỳ thật phải nói là Triệu Văn Uyển cũng là lần đầu tiên tham gia, cũng may bản lĩnh diễn trò của nàng đều còn, kiếp trước đóng không ít vai trong kịch bản cung đình, tất nhiên là không sợ, ở Trúc Tương Phi Uyển nhân nhả sống qua ngày, ngược lại thường xuyên chạy đến Thanh Phong Cư quấy rầy đại ca, ngẫu nhiên nghịch ngợm cười hi hi hỏi đại ca thích nữ tử lớn lên bộ dạng như thế nào, chỉ là Triệu Nguyên Lễ miệng cực kín, đang cảm quyền sách cực tuyệt không lên tiếng, nhưng làm Triệu Văn Uyển sốt ruột.

Trong kịch bản Triệu Nguyên Lễ chính là người phối hợp diễn, cái loại này chính là dùng để tôn lên bối cảnh thân thế nữ phụ, đạo diễn cũng không nhất định sẽ tìm diễn viên đến diễn, nàng không có đầu mối để đoán tình tiết liên quan đại ca trong kịch bản, cũng không biết đại ca sẽ thích nữ nhân bộ dáng

nào, còn muốn ở Quỳnh hoa yến thay hẳn trước xem xét một phen.

Tối gần ngày yến hội, hết thầy đều khuya chiều gióng trống tiến hành, Diệp thị làm cho ba vị sư phụ Bảo Y Các làm y phục mới thật tốt, sai nha hoàn đem đồ mới đưa đến trong các uyển.

Triệu Văn Uyển thường thức xong liền để cho Tuyết Nhạn cất vào ngăn tủ, ngồi trên giường nhỏ uống trà, một ngum một ngum chậm rì rì uống, làm như đang chờ đợi cái gì. Chỉ chốc lát sau liền nghe thấy hai thanh âm quen thuộc, oanh oanh yến yến không biết đang nói chuyện gì, mơ hồ truyền đến.

Kết bạn cùng đến đúng là hai người Triệu Văn Hi cùng Triệu Văn Huyền, được nha hoàn thông báo, sai nha hoàn mời vào phòng. Triệu Văn Uyển sai Tuyết Nhạn pha trà, nói cười an nhàn mà tiếp đón. Từ sau ngày ấy, Triệu Văn Huyền cùng Triệu Văn Hi tình cảm ngày một thân thiết, thường thường kết bạn, Triệu Văn Huyền tính tình thu liễm rất nhiều, ngay cả lão phu nhân cũng khoe khen nha đầu Văn Hi kia, cư xử hiền hậu, Văn Huyền đi theo xem như người thân.

Triệu Văn Hi trước nói “Tỷ tỷ, nghe nói Đại thẩm thẩm làm cho tỷ y phục cực kì tinh xảo đẹp để quý giá, muội cùng Huyền muội muội liền nghĩ nhìn trộm một chút.”

Triệu Văn Uyển khách khí “Mẫu thân đối xử bình đẳng, y phục của ta cùng các muội giống nhau, chính là khí chất mỗi người khác nhau, lão sư phụ làm chắc chắn suy nghĩ đến sự không giống này thôi.”

Triệu Văn Huyền vừa tiến đến liền bắt đầu bóc quả quýt ăn, cũng cười nói “Tỷ tỷ là trưởng tỷ, nhất định không cùng một dạng, cũng đừng cắt giấu, cho bọn muội mở rộng tầm mắt.”

“Tỷ tỷ liền cho bọn muội mở rộng tầm mắt một cái đi.” Triệu Văn Hi cùng Triệu Văn Huyền tầm mắt lơ đãng chống lại nhau, va chạm ra đóm lửa cực kì nhỏ, cùng nhau khản cầu.

Triệu Văn Uyển nhìn không lay chuyển được, liền sai Bảo Thiên đi lấy, quả nhiên trong chốc lát Bảo Thiên nâng một bộ y phục cực kì xinh đẹp, dùng sợi tơ màu lá cọ trên vải thêu cây cỏ sống động, sợi tơ màu hồng thêu ở xung quanh hoa mai nở rộ, theo làn váy kéo dài đến thắt lưng, một cái đai lưng màu tím đen rộng buộc tại eo nhỏ, có phần hiện lên dáng người yếu điệu, thanh nhã mà không mất hoa lệ, bên ngoài khoác một sa y mỏng màu tím, bóng dáng tinh tế hiện lên, trên sa y ần ần có cảm giác ánh sáng dao động.

Triệu Văn Hi bộ dáng nhìn cực kì hâm mộ, vuốt hoa thêu liên tục khen thợ khéo léo, vừa nói một bên cầm qua cho Triệu Văn Huyền nhìn, người sau còn một bộ bóc quýt, mảy đều nhủ lại một chỗ, chỉ nghe “bep” một tiếng, Triệu Văn Huyền dùng sức thật mạnh đến mức bóp nát quả quýt, không ít nước màu vàng bắn tung tóe lên mặt Triệu Văn Hi, thậm chí ngay cả bộ y phục mới kia trên cũng đều là nước quýt.

Triệu Văn Hi há to miệng, vẻ mặt giật mình, Triệu Văn Huyền người khỏi xướng lại kinh hãi nhảy dựng lên, vội vàng ném quả quýt, liền đi nhìn bộ y phục mới “Nha, trên y phục này có hay không dính vào a?” Trên tay nàng đều dính nước, dưới tình thế cấp bách lại sờ soạng y phục vài lần, xiêm y vốn còn không dính rõ, hiện tại hoàn toàn thấy rõ.

Triệu Văn Hi vội vàng ngăn lại “Muội muội đừng lại động y phục này, nhìn đã muốn bản!”

Triệu Văn Huyền giống như vừa mới ý thức được, che miệng nói “Tỷ tỷ, ta không phải cố ý, vậy phải làm sao bây giờ?”

Triệu Văn Uyển một bên dù bận vẫn ung dung, lẳng lặng nhìn hai người “Bổn nhiên cả kinh.” Khóe miệng thâm nhếch lên.

Triệu Văn Hi vẻ mặt xin lỗi, đang cầm y phục đến trước mặt Triệu Văn Uyển “Tỷ tỷ, Tam muội muội nàng không phải cố ý, không bằng tỷ mặc bộ y phục mới của muội đi, muội liền sai Lục Vân về lấy đến.” Chỉ là người nào không biết Triệu Văn Uyển vóc dáng cao gầy, tất nhiên mặc không hợp y phục người khác.

Bảo Thiên một bên trợ mắt nhìn y phục bị hủy, quả thật bị chọc nổi giận, vừa định đi lên lý luận cái gì, đã bị Triệu Văn Uyển đứng lúc ngăn lại, hoàn toàn không mất phong độ nói “Một bộ y phục thôi, bản liền bản, không quan trọng.”

Bảo Thiên một đôi con ngươi tròn tròn dùng sức chớp chớp, sau một lúc lâu dưới đáy lòng căn răng thầm nghĩ “Hừ, tiểu thư nhà ta là đệ nhất mỹ nhân kinh thành, cho dù không có trang phục mới, cũng sắc sảo lóa mắt.”

“...”

“...”

Rồi đột nhiên, Tuyết Nhạn từ trong phòng đi ra, đang cầm một bộ y phục màu hồng nhạt tơ vàng cang hoa lệ hơn “Bảo Thiên người như thế nào động tay động chân, lấy y phục cũ đem ra.”

Triệu Văn Huyền nháy mắt sững sờ có chút ngốc nghếch, Triệu Văn Hi phản ứng cũng là như vậy, Triệu Văn Uyển cười cười, đối với hai người nói “Ôi, muội muội cũng không cần tự trách, bộ mới của ta vẫn thật tốt.” Lập tức lên tiếng “Cất đi, đoán chừng vì chuyện lúc này hai vị muội muội cũng vô tâm nhìn.”

“...”

“...”

Triệu Văn Huyền cùng Triệu Văn Hi uống trà xong liền xám xịt rồi đi, Bảo Thiên nhất thời không kịp phản ứng, chỉ thấy Tuyết Nhạn cùng tiểu thư đối diện nhau cười, nháy mắt vui vẻ mà cười lên tiếng. Triệu Văn Uyên liền nhớ rõ trong kịch bản có một màn như vậy, khi đó Triệu Văn Huyền không muốn người khác tốt, ba người cùng nhau một chỗ xem y phục lúc đó Triệu Văn Huyền cố ý dùng quả quyết làm bản quần áo hai người, chính là lúc đó nàng cùng Triệu Văn Hi quan hệ chưa thân thiết.

Cho nên Triệu Văn Uyên dự liệu, trước sai Tuyết Nhạn đem bộ đồ mới không đặt ở chỗ thường ngày để, tìm một bộ y phục khác để vào, Bảo Thiên đi qua khi đó liền đem bộ đồ đó cho là y phục mới mang ra.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Chương 51

Đào mất tới cuối tháng vừa vặn là một ngày lạnh, trước cửa Định Quốc Công phủ một chiếc xe ngựa đầu xe sơn đen, mặt sau là màn che hạt châu màu xanh đang chờ xuất phát.

Quỳnh Hoa yến là thịnh yến trong cung tổ chức hai năm một lần, con cháu hoàng gia, quý tộc, nam chưa đón dâu, nữ chưa gả phàm là đến tuổi đều được mời đến, hoàng tử công chúa cũng cùng đến, yến hội bắt

đầu liên tục ba ngày, đủ các loại trò chơi tỷ thí, náo nhiệt vô vùng, có thể nói là chuyện lớn trong cung.

Triệu Văn Uyên dựa vào đệm mềm trong xe nghỉ ngơi, dù sao sáng sớm liền bị Bảo Thiên cùng Tuyết Nhạn xách lên lăn qua lộn lại, lúc này còn có chút mệt mỏi, dư quang thoáng thấy hai người ở mặt khác giống như không tước xòe đuôi, co rút khoe miệng, Triệu Văn Hi tốt một chút, ít nhất sắc đẹp ép tới y phục mặc trên người, Triệu Văn Huyền như vậy... Thoáng nhìn Triệu Văn Hi thay nàng cài cây trâm đỏ tươi, hai người hung phấn khăn trường trao đổi, âm thầm lắc đầu.

Không có khiêu thăm mỹ thật đáng sợ.

Quỳnh hoa yến bố trí ở Lâm Nguyệt Hiên, trong vườn cây cối xanh rờn, hoa quý hiếm sáng rực, không thấy một chút cảnh sắc cuối thu thưa thớt, tùy ý lộ ra phồn hoa được tỉ mỉ sắp xếp, đủ thấy long trọng. Nước trong suốt theo chỗ sâu ngoằn ngoèo qua hoa cỏ cây cối chảy xuống khe đá, ở giữa khoảng không hai bên lầu các, lan can mái lầu đều khắc hoa lệ, trong lúc đó ngọn cây đều ẩn trong núi giả, nước chảy từ các hướng tụ lại trong vườn, có tảng đá trắng lộ ra thành một con đường nổi hai bên bờ.

Đoàn người Triệu Văn Uyên lúc đến đã thấy trong vườn đứng không ít người, ngoài nữ nhi họ hàng với nhà quyền quý, càng nhiều là địa vị cao quý, thiên kim thế gia, xinh đẹp mà đứng, thanh âm như chim hoàng anh nói cười, giống như một bộ trải qua bức tranh mỹ nhân đồ, mỗi người mỗi vẻ.

Ngoài Triệu Văn Uyên, Triệu Văn Huyền cùng Triệu Văn Hi đều là lần đầu tham gia, nhiều ít cũng có chút mất tự nhiên, theo cung nhân vào bên trong, quy củ mà ngồi ở một chỗ. Đa số quý nữ cũng là như thế, ánh mắt nhìn xung quanh, mỗi tiếng nói cử chỉ cũng là lộ ra cẩn thận.

Ở giữa cao giọng cười nói chính là Vân Khanh Công chúa cùng Cẩm Bình Quận chúa, người trước mặc áo khoác gấm màu sắc tươi mát trên thêu hoa văn, xuống dưới cung trang váy gấm hoa màu tối hơn trang trí hoa văn, người sau váy hoa văn hồ điệp bay lượn cùng đám mây, áo choàng lông chim hoa văn không tước màu đỏ, đoan trang mà xinh đẹp động lòng người, so với mọi người khăn trương, càng lộ vẻ vĩnh vào.

Không ngừng có ánh mắt hướng hai người, người nào không biết trong kinh thành trừ Triệu Văn Uyên danh xưng tiểu mỹ nhân, hai người này là nổi bật nhất, thì là nhóm công tử tài giỏi tranh nhau theo đuổi, có người hâm mộ, có người tò mò, tự nhiên cũng có người khinh thường.

Chỉ là hai người hoàn toàn không nhận ra, như thường ồn ào, không ngừng tiếp đón người quen, tự nhiên cũng không buông tha Triệu Văn Uyên vốn là ẩn hình mà bình thản.

“Uyển muội muội, chúng ta chính là lâu không có gặp nhau, gần đây tốt?” Cẩm Bình Quận chúa thể hiện vô cùng thân thiết mà đi lên tiếp đón, kéo Triệu Văn Uyên, làm như mới nhìn thấy người bên cạnh Triệu Văn Uyên, hí mắt cười nói “Vị này chính là Văn Hi muội muội vừa mới trở về nhận thức đi, thời gian trước ta không ở kinh thành, hôm nay mới nhìn thấy, bộ dáng quả là xinh đẹp, nghe nói Uyển muội muội “Ngoài ý muốn tìm trở về” như thế nào trùng hợp như vậy!”

Triệu Văn Uyên không dấu vết mà thu lại cánh tay, đối với người này có lòng tốt lo lắng đã quen, cười yếu ớt trả lời “Ai nói không phải đâu, Văn Hi, qua gặp Cẩm Bình Quận chúa, vị tỷ tỷ này tài mĩ trác tuyệt, hơn nữa mô phỏng theo bộ dáng bướm bướm, xinh đẹp đứng đầu kinh thành.”

Lời nói rơi xuống, Cẩm Bình Quận chúa thần sắc liền cứng lại, làm sao lại không nghe hiểu nàng là trào phúng mình thanh danh phong lưu trong kinh thành “Hoa hồ điệp”, lại ngại nhiều người không dám phát tác, chỉ phải âm thầm nhin.

Cố tình Triệu Văn Hi không rõ nội tình, mang theo một tia lầy lòng “Muội đối với múa chưa hiểu hết, không biết quận chúa có thể chỉ dạy muội một phần,”

“...Nhận không nổi.” Cẩm Bình Quận chúa bị tức không nhẹ, theo nàng nhìn đến hai người này là cùng một hội, nghiêng răng nghiêng lợi mà từ chối sau đó giận dữ đi ra ngoài.

Lưu lại Triệu Văn Hi còn co quắp không hiểu ra sao, không hiểu được chỗ nào chọc giận nàng, Triệu Văn Huyền túm người bên cạnh bám vào tai nói vài câu, liền nhìn Triệu Văn Hi sắc mặt từ hồng chuyển sang xanh, hiển nhiên là hiểu được nguyên nhân rõ ràng trong đó, lại hướng Triệu Văn Uyển nhìn trong mắt hàm chứa một tia oán hận.

“Tam tiểu thư Lâm gia chính là ở yến hội trong cung xảy ra sai lầm, nghe nói việc hôn sự cực kì khó khăn, Nhị tỷ tỷ nên lưu tâm.” Triệu Văn Huyền mấy ngày nay giả bộ ngoan ngoãn thường thu chút lợi lộc, đối với Triệu Văn Hi này trước mắt có thể dựa vào tự nhiên liền để bụng vài phần, nhắc nhở nói.

Triệu Văn Hi lúc này có chút khần trương, xuất thân khác với người trong kinh, nhìn quen các trường hợp, bản thân cũng chiếm một chút ánh sáng của Mục Lan Yên, không đến mức làm cho người ta trào phúng nha đầu đến từ nông thôn, nhưng trên thực tế cũng có chút bờ ngỡ. Âm thầm liếc mắt nhìn Triệu Văn Uyển một cái, sợ người này lại chinh người nào đối phó chính mình, ở yến hội trong cung làm cho mình lúng túng.

Dưới mái hiên, Triệu Văn Uyển không chịu ảnh hưởng áp lực mà chuyên chú đối với điểm tâm trước mặt, bộ dáng bất động thanh sắc làm cho Triệu Văn Hi vẫn lo lắng đề phòng không thôi, nhưng mà Triệu Văn Uyển hôm nay còn là nghĩ làm người tàng hình, loại trường hợp thân cận này, nhiều nữ nhân thị phi liền nhiều, nàng nửa điểm cũng không nghĩ trộn lẫn vào. Về phần muốn cho nàng không thoải mái, nàng có rất nhiều biện pháp khiến người đó không thoải mái, bởi vì lúc này cô khí thế lộ ra bên ngoài, vốn có vài người suy nghĩ tìm đến cũng liền không dám.

Triệu Văn Hi thẳng cổ nhìn nửa ngày, quay đầu đi nhỏ giọng hỏi Triệu Văn Huyền nói “Không phải nói cũng mời các công tử thế gia sao, như thế nào không gặp?”

Triệu Văn Huyền nhìn thấu tâm tư của nàng, trên mặt cũng không biểu lộ nói “Các công tử thế gia chờ đến trước khi bắt đầu yến hội mới vào đây.”

Quỳnh hoa yến ngoài đề các vị tiểu thư thi tài, thật ra cũng vì con cháu thế gia tạo cơ duyên “Quen biết”, nhất là nam nữ đến tuổi kết hôn. Nhưng mà không có trường bối ở đây, cũng không thể quá mức phóng túng, cho nên lúc này ở Lâm Nguyệt Hiên chỉ có nữ tử, đợi đến trước khi Thái Hậu giá lâm, nhóm nam tử mới được thông báo cho biết mời đi vào.

Lúc này, một gã y phục cung nữ chậm rãi đến gần, truyền ý chỉ của Thái Hậu thỉnh tỷ muội Triệu gia đến Từ An Cung nói chuyện.

Thiên điện Từ An Cung, Vân cô cô đã sớm chờ, nàng xuất thân từ Đậu gia, làm nha hoàn bên người Thái Hậu cùng theo vào cung, làm bạn từ lúc còn trẻ, cùng Triệu lão phu nhân cảm tình cũng là vô cùng tốt, đối với nhóm nữ nhi Triệu gia cũng liền hơn vài phần thân thiết.

Thấy Triệu Văn Uyển, vui vẻ ra mặt mà tiến lên tiếp đón, cũng không cần những nghi thức xã giao, lôi kéo cánh tay Triệu Văn Uyển đánh giá vài lần, vuốt cằm khen “Chẳng qua mấy tháng không thấy, đáng người Văn Uyển làm như lại cao hơn vài phần, mặc y phục này càng phát ra duyên dáng yêu kiều.”

Triệu Văn Uyển lúc trước nghe tổ mẫu nhắc tới không ít chuyện liên quan Vân cô cô, lúc này gặp không có nửa điểm xa lạ, đối với Vân cô cô làm bộ rầu rĩ nói “Xinh xắn lanh lợi mới coi là khen ngợi đâu, liền có điểm cao mà cùng tổ mẫu làm nũng sẽ là nhục nhã.”

“Ngươi nha.” Vân cô cô bị nàng chọc cười “Ai nói Uyển nha đầu chúng ta nhục nhã, nếu vậy chắc chắn là người ánh mắt không tốt. Tổ mẫu ngươi lúc trước vội vàng cự tuyệt, lúc này không phải đem các ngươi đưa tới, nên ở trong cung chơi một thời gian thật tốt, đỡ phải đem các ngươi giấu kín như vậy.”

Nói xong, nhìn thấy hai người đi theo phía sau Triệu Văn Uyển, chứa ý cười ôn nhu nói “Đây là Văn Hi, Văn Huyền đi, nhìn xem đều lớn như vậy, đến, cùng Vân cô cô cùng nhau đi gặp Thái Hậu.”

Triệu Văn Hi cùng Triệu Văn Huyền nghe vậy không thể thoải mái như vừa mới ở Lâm Nguyệt Hiên, âm thầm nắm góc áo kim nén giọng điệu, ghi nhớ lễ nghi dạ dạ lên tiếng.

Vân cô cô nhìn qua, như thế nào đều so ra kém tư thái Văn Uyển tự nhiên hào phóng khiến cho người ta nhìn thư thái, tự nhiên liền lôi kéo Triệu Văn Uyển vào Từ An Cung.

Trong tâm cung, chính giữa đặt một lư hương lớn màu xanh đậm hương liệu thơm mát, cung nữ ở trên bếp nhỏ đun trà bốc hơi nóng pha trà mới, Hoàng thái hậu dựa vào đệm mềm thêu phượng hoàng đang phẩm trà, cử chỉ rất là tao nhã, bộ dáng nhìn cùng Triệu lão phu nhân có vài phần tương tự, đối lại chính là bảo dưỡng tốt, càng trông trẻ hơn vài phần.

“Văn Uyển bái kiến Hoàng tổ di.” Triệu Văn Uyển quỳ gối xuống đất, tay phải áp lên tay trái, cái trán kề sát mặt bàn tay chậm rãi hạ xuống, chờ đến sau khi miễn lễ, lúc đứng dậy hai tay lại hợp lại để bên rìa, lúc đứng thẳng dậy mới buông, này quy củ lễ nghi dập đầu cúi chào không sai chút nào, quả nhiên vô cùng chu toàn tao nhã. Hai người Triệu Văn Hi cũng theo sát phía sau hành lễ, lại hơi có vẻ không quen vụng về chút. (vì thái hậu là tỷ tỷ ruột của tổ mẫu Uyển tỷ ta k biết là gọi như thế nào nên ghi như vậy, nàng nào biết bảo t nha)

“Được rồi, lúc này không có người ngoài cần gì tuân thủ quy tắc này nọ, tổ mẫu các ngươi liền phiên muộn việc này nhất, lúc trước liền không cam lòng đưa các ngươi đến, cũng không nghĩ xem ai gia cũng là tổ di các ngươi, làm sao sẽ khó xử các ngươi, thật sự càng già càng hồ đồ.” Thái Hậu ra vẻ giận dữ nói, ý tứ trong lời nói lại lộ ra vô cùng thân thiết người ngoài khó có thể chen vào.

Lời nói dừng một chút, nhìn người bên cạnh Triệu Văn Uyên, dò hỏi “Người nào là Văn Hi?”

Triệu Văn Hi bị điểm danh, đầu ngón tay phát run, liền chống lại ánh mắt hiền lành của Hoàng thái hậu, gương mặt hòa ái cùng lão phu nhân có ba phần giống, hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, hô một tiếng Hoàng tổ di.

Thái Hậu gọi nàng đi qua, tỉ mỉ nhìn một cái, liền nói liên tiếp ba tiếng tốt, Triệu Văn Uyên biết rõ ràng nàng là vui vẻ thay Triệu lão phu nhân, chỉ thứ hai ngã xuống, Triệu Văn Hi mất tích buộc lại trong lòng Triệu lão phu nhân là nguyên nhân lớn nhất gây nên bệnh, hiện giờ tìm trở về, có thể nói thuốc đến hết bệnh, thân mình khỏe mạnh không ít, Hoàng thái hậu làm tỷ tỷ ruột có cảm khái này cũng không có gì lạ.

Triệu Văn Hi bị Thái Hậu nắm cổ tay, cứng ngắc giống như đầu gỗ, nhất thời cũng không biết nên phản ứng như thế nào, Văn cô cô nhìn thấy hốc mắt Thái Hậu phỉếm hồng, tiến lên thay đổi không khí nói “Thái Hậu, người là Uyên tiểu thư tìm trở về, ngài nói xem tình duyên tỷ muội thật sự là kì diệu a, Uyên tiểu thư đối với Văn Hi tiểu thư giống như năm đó ngài cùng Triệu lão phu nhân, cảm tình tốt lắm cho người ta hâm mộ đâu.”

“Đúng a.” Thái Hậu nghe Văn cô cô một phen lời nói, tâm tình liền chuyển tốt, sai Văn cô cô đi đem lễ vật nàng sáng sớm đã chuẩn bị, hộp sơn màu đen khám con ốc vừa mở ra, tiếng leng keng vang lên hiện ra màu vàng chói mắt.

Làm cho ba nha đầu lại gần, Thái Hậu theo thứ tự lấy đeo ở trên cổ các nàng, khóa như ý bằng vàng ròng nặng trĩu, Triệu Văn Uyên chỉ cảm thấy cổ trầm xuống, đánh giá sức nặng phải vài lượng.

“Thứ này là ta thời trẻ chuẩn bị, thiếu chính là cái cơ hội để ban ra ngoài, cái này tốt lắm, các cháu đều lớn như vậy, nên tìm cái lang quân như ý, Hoàng tổ di thay các người tiếp tục quan sát, nhất định chọn người thích hợp cho các người.”

Triệu Văn Hi cùng Triệu Văn Huyền đều là đỏ mặt lên, biểu lộ đáng về tiểu nữ nhân làm nũng, ngược lại Triệu Văn Uyên là nghiêm trang mà gật gật đầu, ở người bên ngoài biểu hiện nhìn sẽ là không rụt rè, nhưng ở trên người nàng lại vô cùng tự nhiên, mặt nghiêm túc biểu hiện một phen suy nghĩ sâu xa nói “Có Hoàng tổ di kiểm tra, Văn Uyên tự nhiên là yên tâm.” Lập tức trong mắt lộ ra vài phần kiên quyết đem nửa đời sau giao phó đi ra ngoài.

Mấy người ở đây đều sững sốt, sau đó Thái Hậu bị bộ dáng nghiêm trang kia của nàng chọc vui vẻ mà cười, Văn cô cô bả vai cũng run run, hiển nhiên là ở ghen cười.

“Ai ôi, Uyên nha đầu chúng ta khi nào thì chọc cười như vậy.” Hoàng thái hậu vui vẻ không thôi, đón nhận ánh mắt Triệu Văn Uyên bị thương lên án càng không nhận được.

Kỳ thật đó cũng là lợi ích từ lúc nàng cùng Triệu lão phu nhân ở chung tạo nên, không có nghĩ đối với hai tỷ muội đều dùng được, Thái Hậu này hiển nhiên là cái đuôi vững chắc vạn lần a, quyết đoán bá mồm!

“Hoàng tổ di...” Triệu Văn Uyên làm như bị xấu hổ mà hiếm thấy đỏ mặt, lên tiếng cầu xin.

Hoàng thái hậu dần thu lại tiếng cười, lại nhìn Triệu Văn Uyên, chỉ cảm thấy đứa nhỏ này cùng trước kia khác nhau rất lớn, mặt mày không có vẻ kiêu căng, ngược lại lộ ra vài phần không màng danh lợi, nàng có phần yêu thích, không nhận được tâm tư vừa động, thử hỏi “Kia Văn Uyên, có bằng lòng làm cháu dâu ai gia?”

Triệu Văn Uyên sững sốt, suýt chút nữa ngã vào Thái Hậu, trí nhớ về con đường gian khổ kiếp trước đột nhiên quay trở về, trên mặt khiếp sợ nhất thời quên che dấu, chờ phản ứng kịp, nghĩ đến cảnh tượng chính mình ngày xưa quần quýt bị phê bình, tự nhận vô cùng thâm không ai thích, huống hồ nàng hiện tại ước gì cùng Lục vương gia sạch sẽ không liên quan, rũ xuống con ngươi nhanh như chớp dạo qua một vòng, nhất thời giả bộ âm thầm.

“Hoàng tổ di, Văn Uyên vì ý nguyện đã ăn đủ khổ, thật vất vả mới nghĩ thông suốt...” Ngài cũng đừng khiến ta hướng hồ lừa nhảy xuống, Triệu Văn Uyên nuốt nửa câu sau không dám nói, cũng biểu hiện rõ thái độ.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Chương 52

Tối gần buổi trưa, thời điểm gần bắt đầu yến tiệc, gõ một tiếng chuông nhắc nhở, còn có nội thị chạy chậm đi truyền đám con cháu hoàng thất cùng nhóm nam tử địa vị cao quý, có công lao, theo danh hiệu tước vị phân chia đi vào ngồi, con cháu hoàng thất đa số ngồi ở nhóm đầu, tiếp theo chính là nhóm công tử nhà Công, Hầu, Bá, Tước, sau nữa chính là gia đình nhà đại thần.

Từng người mặc cẩm hoa y phục, phong lưu phóng khoáng, sải bước tiến vào Lâm Nguyệt Hiên, nội thị đi tới cửa cúi đầu lui tới một bên, nhóm cung nữ lập tức tiếp nhận nhiệm vụ nội thị, dẫn các công tử thế gia vào chỗ ngồi, rót trà.

Đối diện, chỗ ngồi nhóm nữ quyền cũng là dựa theo quy định ngồi xuống, bố trí chính là hai người một chỗ bàn nhỏ. Phía trên bậc thang chính giữa có ba chỗ ngồi là trung tâm của yến tiệc, phía bên phải cũng bố trí ba chỗ ngồi, chỗ ngồi trung tâm đúng là dành cho ba người Thái Hậu, Hoàng hậu, Việt quý phi đang được sủng ái nhất hậu cung, vị trí bên cạnh chỗ Hoàng Hậu là cho Thái tử phi hiện giờ, Đức phi nương nương ở Sở Đức Cung, Thục phi nương nương ở Ngọc Hoa cung.

Lúc này nhóm quý tộc làm người khác chú ý nhất tự nhiên là tam thiếu gia kinh thành tiếng tăm lừng lẫy Lục vương gia Cố Cảnh Hành, con Thái phó Phong Vu Tu cùng trưởng tử Trần quốc đại tướng quân quan nhất phẩm Phương Tử Mặc, quan trọng nhất ba người chưa có đón dâu, nếu là trong yến hội này ai được nhìn trúng chính là vinh quang vô cùng, các thiếu nữ mặc dù tâm tình kích động nhưng tự nhiên không dám biểu hiện quá mức rõ ràng, hơi nâng mắt thẹn thùng trông mong.

Trong tất cả nhóm thiếu nữ, đầu tiên là nhìn thấy một nam tử mặc áo trắng thêu chỉ bạc, thắt đai lưng khảm ngọc bích, xuống dưới là gầy dài nam tử, tìm đập không hiểu nhanh hơn...

Lúc này theo toàn bộ bóng dáng ở một góc hiện ra một công tử dáng vẻ khỏe mạnh bụng đầy thịt, bộ dáng cao lớn thô kệch, con cháu hoàng thất, con cháu Công, Hầu, Bá, Tước từ trước đến nay ham ăn lười làm, vui chơi tham ăn, loại nhiều thịt béo ú cũng không thiếu, trong đôi mắt lóe sáng của các thiếu nữ đột nhiên tối sầm, đều che miệng cười nhạo, tiếp theo vào một ít lúc cao lúc thấp, hoặc béo hoặc gầy, đều là vào không được trong mắt nữ quyền thân phận cao quý, nhất là Vân Khanh Công chúa cùng Cẩm Bình Quận chúa, hai người đều hận không thể để toàn bộ mọi người đều ca ngợi mình.

Kỳ thật những công tử mặc trang phục áo gấm, đai lưng chạm ngọc thật ra cũng không kém cỏi như vậy, trong đó cũng có không ít dung mạo tuấn tú, nhưng loại khí chất khí phách này họ là giả bộ không được, để một số người so sánh xuống, lúc này đúng lúc đi vào một người như vậy.

Thân hình cao lớn đứng thẳng như ngọc, eo hẹp giấu dưới lớp y phục, mày kiếm mắt sáng cùng bên hông treo trường kiếm chạm khắc hoa văn con rồng xanh nhả khói, tuổi trẻ tài giỏi được bề hạ ân chuẩn cho phép đeo kiếm trong hoàng cung ngoại trừ Phương Tử Mặc Trần quốc tướng quân còn có thể là ai. Thanh trường kiếm kia chính là bề hạ ban cho, Nam cương người đã mạn xâm nhập biên giới, Phương Tử Mặc tuổi còn trẻ liền làm chủ soái khu vực kiểm chống địch, lấy được toàn thắng, chiến thắng trở về cũng là lúc bề hạ ban thưởng ba ly rượu, cũng là một phen thưởng bảo kiếm cho phép mang vào hoàng cung, này là ân sủng lớn lao.

Phương Tử Mặc có thể lấy được thanh danh kinh thành tam thiếu, tất nhiên thứ nhất dung mạo xuất chúng, thứ hai là công trạng hiển hách, so với các công tử chỉ biết ăn chơi vui đùa có sức quyến rũ mười phần.

Các thiếu nữ vừa gặp đã thương, nhìn không được đều nghị luận.

Cẩm Bình Quận chúa khó có được con người sáng quắc, mặt đỏ lợi hại.

Vân Khanh Công chúa sớm có tâm hướng về người khác, nàng càng thích người phong độ tri thức, nhìn cũng sững sốt, lập tức reu ghẹo Cẩm Bình quận chúa nói “Phương tướng quân này hàng năm không ở kinh thành, hiện giờ coi như nhìn thấy, ngược lại so với Lục hoàng huynh ta tuyệt đối không kém cỏi.”

Cẩm Bình Quận chúa gật gật đầu, khoe miệng cong lên, con người sâu kín hiện lên ánh sáng, chậm rãi uống một hớp trà, có chút si mê nói “Đúng vậy... ta yêu thích.”

“Quận chúa tỷ tỷ có tính toán gì không? Ta nhưng là nghe nói Phương phu nhân đã sớm nhìn trúng Đại tiểu thư Triệu gia con vợ cả, nghĩ muốn thay Phương tướng quân lấy về nhà, nàng mặc dù thanh danh không tốt, nhưng rốt cuộc là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, tự nhiên có tư cách, thân phận coi như không bằng tỷ tỷ nhưng trưởng nữ Quốc Công phủ nói ra cũng xứng với Trần quốc tướng quân phủ. Lại nói nam nhân nào không thích đẹp, vạn nhất bị sắc đẹp Triệu Văn Uyển mê hoặc, thanh niên bị nàng mê hoặc thất điên bát đảo không phải không có, tỷ lại nhìn một cái vị kia.”

Cẩm Bình Quận Chúa theo ngón tay Vân Khanh Công Chúa nhìn lại, nhìn thấy một người mặt mày ngà ngọc, nam tử cảm y mang theo sắc đẹp âm nhu, ngay cả quần áo đều là mặc màu đỏ thắm cực kì rực rỡ, áo choàng bằng gấm hoa văn đường viền vạt áo nghiêng nghiêng, tư thái nhàn nhã, mặt mày tùy ý, chính là hướng tới chỗ bàn ngồi trống không bên đối diện, kia rõ ràng là vị trí của ba tỷ muội Triệu gia bị người Thái Hậu gọi đi.

“Hắn là con trai độc nhất của bác muội Trương Công chúa Khánh Dương, thế tử Bình Nam Vương.”

Cẩm Bình Quận Chúa tự nhiên là có chút cảm tức, trong lòng thầm mắng Triệu Văn Uyển cái đồ hồ ly tinh, chẳng qua là có khuôn mặt xinh đẹp thôi, không xem là bản lĩnh, yến hội hôm nay nhất định phải khiến nàng mất mặt trước mọi người, vì thế nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một câu, cực kỳ không cam lòng, giống như là người nọ thật sự bị Triệu Văn Uyển cướp đi, “Ai có thể thoát được lòng bàn tay của tỷ chứ.”

Tiếng chuông lại vang lên, nhóm nữ tử ban đầu còn líu ríu thảo luận nam tử ở bên đối diện lúc này đều im lặng, mỗi người vội vàng chỉnh sửa đầu tóc, y phục, chỉnh tề ngồi ngay ngắn, nhóm cung nữ bên cạnh đều nín thở lui hai bên, cúi đầu mà đứng.

Tiếng công công thông báo cao giọng vang lên “Thái Hậu nương nương, Hoàng Hậu nương nương...Giá lâm.”

Ba tỷ muội Triệu Văn Uyển cực kỳ ân sủng đi theo bên người Thái Hậu, hơn nữa Thái Hậu cực kỳ thích Triệu Văn Uyển, một đường lôi kéo tay nàng đi trước, Triệu Văn Uyển nội tâm không ngừng kêu khổ, hôm nay không nghĩ sẽ làm náo động, trong kịch bản ban đầu người được lôi kéo tay chính là Triệu Văn Hi, cũng không hiểu Thái Hậu có chỗ nào không thích hợp, lẽ ra không nên để mình cùng đi đoạn đường này, dưới có vô số ánh mắt hâm mộ, lại càng không thiếu ghen tị...

Vân Khanh Công chúa nói không sai, là nam nhân người nào không thích sắc đẹp, mặc dù không phải có tâm tư sai lệch, cũng là nhìn mang tâm tư

thường thức, nhất là Thế tử Bình Nam Vương ánh mắt nhìn Triệu Văn Uyển giống như sói hoang, đáy mắt tà mị sâu kín phát ra dục vọng giữ lấy, giống như Triệu Văn Uyển là con mồi theo đuổi không từ bỏ.

Hạ Tĩnh Viễn ngồi ở đầu nhóm phía sau nhìn thấy Đại biểu muội đi đến trong lòng lại sinh ra ý nghĩ đem nàng giấu đi, đột nhiên cảm nhận được Thế tử Bình Nam Vương kia lửa nóng mãnh liệt, lại càng nóng nảy, hận không thể lập tức đi lên đem ánh mắt Thế tử Bình Nam Vương che lại, trong lòng không khỏi từng trận buồn bực, cảm xúc uể oải.

Triệu Văn Hi cùng Triệu Văn Huyền con người buông xuống, tất nhiên là cảm thấy không cam lòng, Triệu Văn Huyền dùng thanh âm cực nhỏ nói “Vốn nên là Nhị tỷ tỷ vạn người nhìn mới đúng, lúc này...”

Triệu Văn Hi bị nói chỗ đau, rất nhanh bàn tay nắm chặt, cố nén không vui, nàng đến yến hội mục đích cũng là muốn gặp Lục vương gia một lần, nếu là có thể trên Quỳnh hoa yến phóng tia sáng đoạt khỏi thủ, có lẽ có thể vào mắt Vương gia, nàng không tự chủ lặng lẽ hướng ghế chỗ nam tử liếc qua, nàng không dám trắng trợn nhìn, chỉ phải nhanh thu hồi tầm mắt.

Thái tử phi một bên bước đi trầm cài trên đầu lay động, bước đi nhẹ nhàng, mà túm váy dài, thướt tha thanh nhã, vừa lúc đem một màn Triệu Văn Hi nhìn người thu vào đáy mắt, âm thầm lắc đầu cười nhạt, cấp bậc lễ nghĩa bậc này thật sự không lên được mặt bàn, lên đài quan trọng như thế, lại không biết thu liễm, nếu là ở trong nhóm nữ quyến thật ra không xứng đáng, quả thật là nha đầu xuất thân từ vùng núi, không biết quy củ lễ nghi hoàng gia nghiêm ngặt.

Thái Hậu cố ý ở trước lúc bắt đầu yến hội triệu kiến ba tỷ muội Triệu gia, tự nhiên là có dụng ý của nàng, nữ nhi thế gia đông đảo nhiều người, nào có vinh quang được dẫn vào vị trí ngồi, Đâu Thái Hậu thực sự giúp đỡ ba tỷ muội Triệu gia nở mày nở mặt, khiến nhiều công tử thế gia nhìn một chút, cơ hội bực này từ trước đến nay không nhiều lắm, ngày thường các cô nương khuê các đều trốn kín, cũng chỉ ở Quỳnh hoa yến hai năm tổ chức một lần mới có cơ hội lộ diện, nhưng như vậy cũng là mạo hiểm, nếu là không hiểu quy củ, ha, bản thân chẳng phải là bàn đạp chân.

Đề ý Nhị tiểu thư Định Quốc Công phủ có chút vốn, nhìn cấp bậc lễ nghĩa lại không dè dặt như vậy, nhưng cũng phải nói lại, Triệu Văn Hi tuy mà mất đi một cái “Trận địa”, được lại tướng mạo không tầm thường, một ít công tử háo sắc nước miếng chảy không ngừng, và lại yêu thích ôn nhu tự nhiên sẽ không bỏ qua tiểu mỹ nhân bậc này.

Triệu Văn Hi lần này chưa ý thức được bản thân vừa rồi đánh mất lễ nghi, nàng chỉ cảm thấy thoáng nhìn một cái cũng không ảnh hưởng gì, chỉ là lặng lẽ, kín đáo, nhưng mà làm chính là làm, sẽ không có thể đảm bảo không có người nhìn thấy.

Triệu Văn Uyển tự nhiên cũng là hơi hơi nhìn thấy, một tiếng thờ dài, người khác cũng chưa ra tay, tự mình đã tìm đường chết trước.

Triệu Văn Huyền một bên nhỏ giọng nhắc nhở “Nhị tỷ, trường hợp bậc này cũng đừng loạn chuyển tròn mắt, đánh mất thể diện Quốc Công phủ chúng ta.” Triệu Văn Huyền dù sao cũng là từ nhỏ lớn lên trong Quốc Công phủ, Hạ di nương lại không thể lơ lửng quy củ, tự nhiên hiểu được rất nhiều.

Triệu Văn Hi vốn là rất khắt khe, vừa nghe lưng đều cứng ngắc, ngấm bực bản thân, cùng tự nhắc nhở tỷ nữa lời nói cử chỉ mọi nơi phải cẩn thận mới được.

Ba tỷ muội Triệu gia đến chỗ ngồi, trước hướng về phía Thái Hậu thi lễ mới nâng váy vào chỗ ngồi, Triệu Văn Hi cùng Triệu Văn Huyền chiếm một cái bàn nhỏ, cung nữ thật cẩn thận đón tiếp Triệu Văn Uyển, Triệu Văn Uyển nhìn mấy bàn đặc biệt chỉ có bàn của nàng có một người, liếc liếc mắt cung nữ một cái.

Đội Thái Hậu, Hoàng Hậu cùng nhóm Quý phi ngồi vào vị trí, mọi người đi theo cùng nhau đứng dậy, cùng chào.

Sau khi lễ nghi xong, mọi người lại ngồi vào vị trí, lúc này cung nữ mới tiến lên quỳ gối xuống đất từ người hầu hạ ở mỗi bàn, cung nữ kia hiểu ý từ vừa rồi của Triệu Văn Uyển, lúc này lên tiếng giải thích “Vĩnh Bình Công Chúa ban đầu tranh cãi âm ỉ muốn ngồi cùng cô nương, cho nên liền đem vị trí an bài đến đây, nhưng Vĩnh Bình Công chúa lúc này thân mình không khỏe, chưa đến tham dự, liền trống một chỗ.”

Triệu Văn Uyển gật gật đầu, trên mặt lộ vẻ hơi gật mình, Vĩnh Bình Công Chúa làm gì không ngồi tốt chỗ nhóm con cháu hoàng gia, ngược lại chạy đến ngồi nơi này?

Đâu Thái hậu nói một phen lời nói lễ nghi khách sáo, bỗng nhiên lại hỏi “Như thế nào không thấy Cảnh Hành a?”

Con cháu trong hoàng tộc chỉ có Cảnh Hành đến tuổi mà chưa lập phi, các hoàng tử phía sau đều quá nhỏ chưa đến tuổi, đứng đầu nam khách tự nhiên là vị trí Lục vương gia, trọng điểm chính là, mà chỗ ngồi cùng bàn phía sau hẳn cũng trống không, đúng là chỗ Phong Vu Tu.

Việt quý phi là mẹ đẻ Cố Cảnh Hành, lúc này cũng có chút khó hiểu, như thế nào con mình không ở?

Mà chỗ tối cách Lâm Nguyệt Hiền không xa, đứng hai cái bóng dáng cao gầy.

“Người lúc này lại phát cái bệnh điên gì?” Theo tầm mắt của hắn rơi xuống gương mặt quen thuộc của một người, khóe miệng gợi lên một tia trêu đùa “Cuối cùng là sợ hãi đi?”

Người bên cạnh tầm mắt lạnh nhạt xẹt qua, người sau lập tức im lặng, liếc hướng trong vườn oanh oanh yến yến, có phần phiền muộn nói “Người tự mình không muốn đón dâu, nhưng đừng chậm trễ ta a.” Hắn một chút cũng không nghĩ trở thành người đoạn tụ trong miệng dân chúng dính Cố Cảnh Hành không buông tay! Hiện tại ánh mắt phụ thân nhìn hắn cũng có ý tứ không đúng!

Thân ảnh cao lớn màu đen đứng thẳng, từ chối cho ý kiến, ánh mắt sâu kín dừng trên người Triệu Văn Uyển, con người đen tối.

Triệu Văn Uyển...

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chương 53 (1)

Đậu Thái Hậu cùng Việt quý phi sai nội thị đi ra ngoài tìm tung tích Lục vương gia, Hoàng Hậu nương nương nhìn mặt trời vừa vắn đến giờ, đoạn trang nghiêng người hỏi Thái Hậu bắt đầu yến hội được chưa, Đậu Thái Hậu gật gật đầu, Hoàng Hậu nương nương mới gọi Lê thượng cung mặc y phục nữ quan màu nâu đỏ cách đó không xa, ý bảo bắt đầu.

Lê thượng cung mất lộ ra ánh sáng, nghiêm túc, đứng ở một bên bậc thang đá lớn tiếng nói Quỳnh hoa yến bắt đầu, những tiểu thư thế gia lần đầu tiên tham gia yến hội nghe vậy liền nói năng nhỏ nhẹ.

Yến hội tổ chức trong ba ngày, ngày đầu tiên chủ yếu là vì các vị tiểu thư có cơ hội biểu diễn tài nghệ, ngày thứ hai là nhóm các nam tử tỷ thí, ngày thứ ba còn lại là phẩm trà, tiệc ăn uống, thả đèn cung đình, đến ban đêm thả đèn cung đình lúc đó nam nữ không cần câu nệ ngồi hai nơi như lúc này, nhưng có vô số ánh mắt cùng nhân nhìn chăm chăm, do đó sẽ không xảy ra nhiều loạn.

Hôm nay là ngày đầu tiên, là nhóm tiểu thư tỷ thí tài nghệ, tài nghệ chia làm bốn dạng cầm, kỳ, thư, họa, vì thời gian có hạn, danh sách các vị tiểu thư vào cung cũng phải có bảy tám mươi người, dựa theo nhân số phân theo “Cầm, kỳ, thư, họa” để vào quả cầu như ý, tạm phân thành bốn tổ, rút thăm từ quả cầu như ý, chọn lựa ngẫu nhiên rút vào loại tài nghệ nào thì về đội đó chuẩn bị. Chờ sau bữa cơm trưa liền chia ra bắt đầu tỷ thí, từ mấy nương nương trong cung đánh giá, giống như Việt quý phi tương đối tinh thông âm luật, sẽ làm người đánh giá tổ “Cầm”. Sau đó bình chọn ra bốn khôi thủ, cuối cùng các khôi thủ đến chỗ Thái Hậu, Hoàng Hậu nương nương tỷ thí, đề thi cuối cùng là Thánh Thượng ra đề, bốn vị khôi thủ đem đáp án viết ở trên lụa vàng, lụa được nghiêm phong kín để vào hộp gỗ khóa lại, đưa đến Thánh Thượng xem qua, ngự bút viết ra khôi thủ.

Ngẫu nhiên có đáp án phù hợp với tâm ý Thánh thượng, bệ hạ sẽ tự tay viết thánh chỉ, phong cho nữ tử khôi thủ danh hiệu quận chính, chẳng qua đây đều là nhiều năm trước đây, thời gian dài nhiều người cũng đã quên chuyện này.

Chờ nói xong hết thấy, Lê thượng cung liền phân phó cung nữ đi lấy quả cầu như ý dùng bảy sợi vải bện lại đan thành mang đến, trong lúc đó các tiểu thư trên mặt đều là khăn trương cùng hưng phấn giao nhau, châu đầu ghé tai nói ra cảm giác trong lòng. Là người, có thứ tinh thông tất có thứ không am hiểu, thiên chi kiều nữ mọi thứ đều tinh thông dù sao cũng cực nhỏ.

Triệu Văn Uyển ngồi ngay ngắn trước bàn nhỏ, nâng con người tí mĩ nhìn phía đối diện, thoáng nhìn chỗ ngồi bên cạnh Triệu Nguyên Tấn trống không, mi tâm nhíu lại, sao không thấy bóng dáng của đại ca? Nàng không tiện đi tìm kiếm, hơn nữa tỷ thí sắp bắt đầu, chỉ phải kiên nhẫn chờ một chút, nghĩ lại trong cung cấm vệ quân sâm nghiêm, cũng không xảy ra cái gì đường rẽ, huống hồ lấy sự thông minh tài trí của đại ca, chắc có thể hóa giải tất cả thôi... Nghĩ như vậy, đáy lòng vẫn tránh không được lo lắng.

Triệu Văn Hi ở một bên cách một vị trí hiển nhiên là khăn trương nắm góc áo, trán hơi hơi đỏ mồ hôi, vừa rồi đã làm mất cấp bậc lễ nghĩa, nếu tài nghệ không kinh người, có thể sẽ thực sự mất cơ hội. Nhưng nàng ở vùng núi lớn lên chuyện này là sự thật vĩnh viễn không thể thay đổi, so ra sẽ không bằng nữ nhi nhà quyền quý chân chính, từ nhỏ học cầm, kỳ, thư, họa, ngoài cầm kỳ có rất có thiên phú ra, những thứ khác đều không được, âm thầm nhìn Triệu Văn Uyển cũng là một bộ thần sắc lười biếng, giống như không có hứng thú giành nữ khôi thủ. Đáy lòng sinh ra một phần không hiểu chưa xót, nếu không phải nàng vận mệnh nhấp nhô rồi kinh thành nhiều năm, cần gì đến nỗi...

Triệu Văn Huyền ngồi ở bên người Triệu Văn Hi kỳ thật cũng khăn trương, trong lòng vô cùng lo lắng, nàng thật ra biết mình có bao nhiêu bản lĩnh, không dám giành khôi thủ, chỉ cần tiện nhân Triệu Văn Uyển kia không được tốt. Một chút tâm tư riêng, Triệu Văn Huyền cười lạnh, nàng đi theo bên người Triệu Văn Uyển nhiều năm như vậy, đối với bao cớ này cũng là có hiểu biết, ngoài bề ngoài trông được, cầm, kỳ, thư, họa mọi thứ đều không biết. Lần trước ở thọ yến của phụ thân, Triệu Văn Huyền nếu không phải cảm thấy chuyện lễ vật bị tổn hại, chộc phụ thân không vui, nhất định sẽ đi chỗ phụ thân vạch trần Triệu Văn Uyển.

Triệu Văn Huyền giả ý an ủi Triệu Văn Hi nói “Nhị tỷ đừng sợ, người nhất định lấy được.”

Triệu Văn Hi quay đầu cho một nụ cười ôn nhu, xoa bàn tay Triệu Văn Huyền trên bàn vài cái, tương đối có phần bộ dáng tỷ tỷ yêu thương “Tam muội muội nói cũng đúng nha.” Thanh âm lập tức liền im lặng, con người lại nhiễm khăn trương, lúc trước nàng cố ý mượn sức Triệu Văn Huyền, chính là cảm thấy được mới vào kinh thành, trở thành tiểu thư, bên người thiếu người có thể thời thời khắc khắc “nhắc nhở” nàng, Triệu Văn Uyển tất nhiên không có khả năng, Triệu Văn Huyền là lựa chọn tốt nhất.

Quả nhiên lúc trước vất vả không uổng phí, vẫn là có vài điểm hiệu quả, Cẩm Bình Quận chúa “Mỹ danh” cùng vừa rồi lúc vào yến hội đều may nhờ Triệu Văn Huyền nhắc nhở, mới hiểu nguyên nhân, không tiếp tục mắc sai lầm, về sau sẽ không lại sai. Triệu Văn Hi khéo miệng kéo chặt bắt đầu tính kế, nàng hiện tại mặc dù không như ý muốn, đó là bởi vì vận mệnh không tốt, cô nhi lưu lạc từ nhỏ, giả dụ theo thời gian, chờ nàng dần trưởng thành, như mặt trời ban trưa lúc đó ai cũng không ngăn được nàng trở thành Phượng hoàng chi nữ.

Triệu Văn Uyển nhìn hai người “Tỷ muội tình thâm” Xuy xuy cười, sai cung nữ rót cho mình một ly trà, chậm rì rì uống, nàng đối với Triệu Văn Huyền cũng có hiểu biết, người nọ tính tình giống Hạ di nương, ích kỷ lại độc ác, có lẽ Triệu Văn Hi một đoạn thời gian trước bày ra tốt đẹp có thể có vài phần dao động, kia chẳng qua chỉ là ngồi nỏ để hai người thân thiết, nếu là Triệu Văn Hi đối với Triệu Văn Huyền không có nửa phần giá trị lợi dụng, nàng trong lòng có thiện cảm hơn nữa cũng nhất định không dựa vào Triệu Văn Hi, là loại người bất luận cái gì đều lấy lợi ích cá nhân làm trọng, sẽ hết sức bỏ lên chỗ dựa, nếu là không được, sẽ một cước đá văng ra.

Này đó là theo Hạ di nương mura dần thâm lâu học được, giấu lại Hạ di nương bởi vì nguyên nhân thân thể chẳng phải hình thành tính tình như vậy sao, dựa vào leo lên, Triệu Văn Huyền kế thừa y nguyên, lại không hề tự biết, kết cục Hạ di nương như thế chính là vết xe đổ, kết cục định xuống cùng Hạ di nương không kém là bao đi.

Mà Triệu Văn Uyển biểu hiện cùng các tiểu thư rất là khác nhau, nàng cũng không lo lắng bản thân mình sẽ rút trúng cái gì, bởi vì vô luận rút vào hạng tài nghệ nào, Triệu Văn Uyển là người hiện đại đối với “Cầm, kỳ, thư, họa” thời cô đại tất cả đều không biết, cũng may trước kia luyện qua viết bút lông, coi như có thể viết ra vài cái kiểu chữ, vì vậy liền uống trà phẩm trà không quan tâm.

Trà cung đình chính là không giống trà thường, Triệu Văn Uyển quơ quơ chén ngọc tinh xảo, bởi vì cung nữ làm như vô tình nói ra ly trà này là độc nhất vô nhị, chỉ nhìn bề mặt sáng long lanh, vào tay nhẹ ấm áp, mặc dù lúc đầu lạnh lẽo cũng rất nhanh nóng lên, trong chén vài lá trà xanh đậm cũng lay động, giống như vũ cơ múa xoay tròn, nhìn rất đẹp mắt.

Nhờ phúc của Vĩnh Bình Công chúa, nàng chọn chỗ ngồi này, mới có thể dùng ly trà tốt như vậy, phối hợp cùng trà bích loa xuân thượng đẳng, tại Lâm Nguyệt Hiền ẩm trà xung quanh có một phen ý cảnh khác, có hoa, có cảnh, có mỹ nhân bồi, còn không thấy Cổ Cảnh Hành đối thủ một mắt một còn trong kịch bản, có cái gì không thoải mái.

Nếu để Cổ Cảnh Hành biết được suy nghĩ trong lòng Triệu Văn Uyển, đoán rằng là học mẫu, Triệu Văn Uyển cầm cái chén trong tay không biết rằng đó là cái chén thể gian độc nhất, Công chúa cũng không có, vẫn là Cổ Cảnh Hành nghe nói Triệu Văn Uyển sẽ tới, chủ động lấy ra tặng muội muội, vì thế Vĩnh Bình Công chúa thật là vui vẻ, ôm Lục ca ca khen liên tục, thẳng đến cuối cùng Cổ Cảnh Hành nói “Này bộ chén đôi một cái nhân tình, lúc ở Quỳnh hoa yến, ngươi cùng Đại tiểu thư Triệu gia Định Quốc Công phủ ngồi cùng một chỗ, chờ cung nữ đem cầu như ý đến trước mặt nàng, ngươi sai cung nữ đem “Cầm” tránh đi, đừng cho Triệu Văn Uyển chọn.”

Vĩnh Bình nghe vậy kinh ngạc, chớp chớp đôi mắt tròn, lập tức hiểu ý, hướng về phía Cổ Cảnh Hành cười bốn cọt nói “Ha ha muội nói mà, sao hôm nay tự nhiên Lục ca ca lại nhớ đến muội muội.”

“Triệu tiểu thư đối với ta có ân.” Cổ Cảnh Hành ra vẻ nghe không hiểu trêu ghẹo của nàng, môi mông nhếch lên, lạnh nhạt nói.

Vĩnh Bình âm thầm nhủ lại cái mũi, chính là nửa điểm cũng không tin “Muội nghe nói vị Triệu đại tiểu thư kia cầm kỳ rất tốt, yến hội Quốc Công phủ lần đó, mỹ danh Triệu đại tiểu thư cầm kỳ hơn người đã sớm truyền khắp nơi, Lục ca ca tồn tại tâm tư gì? Cái gì mà giúp người ta, muội xem chính là hại người ta mới đúng, mặc dù ca không thích Triệu đại tiểu thư, nhưng theo lúc ở hành cung Quỳnh Sơn có thể nhìn ra được nàng đối với ca là một mảnh thâm thiết a, làm gì chặt đứt con đường người ta đoạt giải nhất.”

Cổ Cảnh Hành nghĩ đến nhạc công ở sau núi giả lần đó, vẫn chưa lên tiếng giải thích, trong thời gian này cái tên Triệu Văn Uyển ở trong lòng hẩn tự lại càng ngày càng nhiều câu đổ, nếu nói là thích, gặp mặt lại biểu hiện ghét bỏ như vậy, còn không phải thích thì vì sao nàng phải làm như vậy, thật sự là khiến người đoán không ra, lại không phát hiện bản thân đã muốn ở trên người một nữ tử trút xuống nhiều chú ý, không thể thu hồi lại, hoàn toàn bước trên con đường tình cảm không lối về

Cuối cùng làm như bị Vĩnh Bình Công chúa nói đến đau đầu, thanh âm bình thản nói “Ngươi làm theo là được, nếu là không chịu, bộ chén ngọc này, ta cầm đi.”

Vĩnh Bình Công chúa nghĩ muốn có bộ chén kia thật, chạy nhanh gọi Cổ Cảnh Hành lại “Muội giúp ca là được chứ gì, bộ chén này lưu lại đi.”

Cổ Cảnh Hành khoe miệng nhếch lên một độ cung mờ nhạt, sờ sờ đầu Vĩnh Bình Công chúa, vừa lòng rời đi.

Không biết là chuyển đi này ngược lại khiến Vĩnh Bình Công chúa hiểu lầm, nghĩ là Lục vương gia không phúc hậu, nghĩ muốn chặt đứt lòng si mê của Triệu Văn Uyển, căn cứ tâm lòng thiện lương, liền ở trước lúc rút thăm, đùn đẩy nói thân mình không khỏe kéo dài thời gian tham dự, cũng sẽ không tình là nuốt lời, mà bộ chén này tự nhiên là thuộc sở hữu của nàng.

Kia Triệu Văn Uyển ngẫu nhiên lấy được cái gì liền là cái đó. Liền cùng nàng không có liên quan, chỉ xem tạo hóa.

Việt quý phi cũng là mẫu phi của Vĩnh Bình Công chúa lúc này đang âm thầm quan sát, con mình đối với Vương phi tương lai không quan tâm, nàng nên mở to mắt thật tốt lựa chọn mới được, Đức phi thấy thế nhân tiện nói “Tỷ tỷ còn nhớ rõ vị kia không, năm ngoái tới đây, Đại tiểu thư Triệu gia đánh thi nữ của tỷ, nghe nói là si mê Cảnh Hành, lúc này nhìn thế nào có chút không giống trước?”

Quỳnh hoa yến lần trước, Triệu Văn Uyển tính tình bừa bãi, đã từng trêu chọc Việt quý phi một lần, bởi vậy đối với tính cách điều ngoa của Triệu Văn Uyển xem như hiểu biết, nàng nếu làm con dâu mình, khổ không phải là Cảnh Hành sao?

“Giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời, cái nét đánh chết cũng không chừa, bản cung nhìn ngược lại không có gì biến hóa.” Việt quý phi mất lạnh nói, nghĩ thầm rằng tìm cái tính tình ôn nhu hòa nhã thích hợp Cảnh Hành hơn, vì thế lặng lẽ cho gọi Lê thượng cung, ở bên tai nàng tình tế thì thầm, Lê thượng cung nghe một bên có thâm ý nhìn Triệu Văn Uyển liếc mắt một cái, cuối cùng liên tục gật đầu đáp lời.

Việt quý phi lúc này mới vừa lòng chỉnh quần áo ngồi ngay ngắn, lại nhìn chỗ ngồi nhóm tiểu thư, cẩn thận bắt đầu đánh giá.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Chương 53 (2)

Sáu vị cung nữ đều cầm một cái giỏ tinh xảo, tách ra hai bên bắt đầu để các tiểu thư rút thăm trong quả cầu như ý, cung nữ cầm theo cái giỏ màu tím một vòng đi qua, cung kính mời Triệu Văn Uyển lấy một cái, cung nữ kia vừa nhìn đã biết là cái hiểu quy củ, Triệu Văn Uyển nhìn vào trong giỏ, chỉ còn lại có một cái còn cần chọn sao, chẳng qua nàng cũng không thêm để ý, lấy ra, đặt ở một bên trên bàn cũng không vội mở ra nhìn, cung nữ phúc thân rồi đi, quay lại cho Lê thượng cung một ánh mắt, lộ ra thần sắc lấy lòng hoàn thành nhiệm vụ, lui đến một bên.

Chỗ ngồi nhóm nữ quyền giống như nổ tung, thanh âm nổi lên, nhóm nam khách bên kia cũng đều nghị luận, chợt nghe Triệu Văn Hi bên cạnh thở phào nhẹ nhõm một hơi, phát ra âm thanh vui mừng thật nhỏ, Triệu Văn Huyền kẻ bên liền đứng ngồi không yên, cúi đầu, nàng rút thăm vào tổ không am hiểu nhất “Kỳ”, Triệu Văn Hi trong mắt đẹp có một tia đắc ý, thử thăm dò hướng chỗ Triệu Văn Uyển hỏi, lời nói quan tâm “Tỷ tỷ, tỷ rút phải cái gì?”

Ánh mắt nàng thâm trầm nặng nề nhìn liếc mắt quả cầu như ý “Ta không mở ra nhìn cũng không biết là gì nữa?”

“Tỷ tỷ không lo lắng sao? Vạn nhất bản thân chọn vào cái không am hiểu nên như thế nào?”

Triệu Văn Huyền lúc này liền nở nụ cười, kèm theo tia trào phúng, cướp lời nói “Tỷ tỷ nàng không lo lắng.”

Triệu Văn Hi cố ý tìm từ “Cũng đúng, tỷ tỷ phong thái như thế, nhất định mọi thứ đều tinh thông.”

“Đúng, trong ngày thường thời điểm muội cùng Văn Tuyết học cầm, kỳ, thư, họa, đại tỷ của chúng ta còn đang nằm mơ đâu, trong mộng chắc được chu công dạy nhỉ?”

Bờ môi Triệu Văn Uyển hiện lên một tia tươi cười vô vị, chậm rãi trả lời Triệu Văn Huyền “Tam muội rút vào kỳ đúng không? Trước mắt nhưng đừng học trước kia nên tảng cơ bản cách đánh quân đen với quân trắng cũng không biết. Ta không sao cả, dù sao ta là trưởng nữ Quốc Công phủ, tốt xấu cũng không lo, nhưng thật ra Hạ di nương của người vừa đi, muội muội lẻ loi, vạn nhất lúc thi đấu lại làm mất mặt, học người mới vừa rồi nói, cẩn thận – không xuất giá được.” Lập tức ha ha cười nói “Tỷ tỷ nói quá xa rồi, một cái tỷ thí mà thôi, chẳng qua thử nữ Quốc Công phủ chúng ta cũng nhất định không tồi, phụ thân đang chờ muội làm rạng rỡ Quốc Công phủ đó!”

Triệu Văn Huyền tức giận nghiêng răng, nàng rút phải kỳ cũng không nhất định hôm nay sẽ bị mai một bên trong đám hoa thom ở yến hội này, nắm chặt tay, nhất thời khí huyết nhảy lên nói “Muội hôm nay cũng nghĩ muốn xem tỷ tỷ một chút có hay không làm phụ thân về vang nhà?”

Triệu Văn Hi ở một bên bắt đầu làm ra vẻ người giảng hoà “Thôi tỷ tỷ cùng Tam muội muội hai người đều nói ít chút.”

Triệu Văn Huyền vẫn không phục, thân mình thò ra lướt qua Triệu Văn Hi với tay muốn lấy mảnh giấy trên bàn Triệu Văn Uyển, Triệu Văn Uyển không hiểu biết nhất chính là âm luật, có thể nói là kẻ năm âm đều không biết, trong lòng nàng nguyên rủa vạn lần, cầu mong Triệu Văn Uyển rút phải nhóm cầm.

Triệu Văn Uyển nhanh tay lẹ mắt đem tờ giấy cầm lên, ngang ngược để lộ ra một bên, khoe miệng cong lên “Không nhọc muội muội mở thay ta.”

“Muội xem tỷ tỷ là không dám mở ra nhìn đi? Người nào không biết tỷ tỷ cái gì cũng không biết.” Triệu Văn Huyền cũng mồm mép nói.

“Tam muội vừa rồi nói tự tin như vậy, ta tạm thời muốn các vị tỷ muội ngồi đây làm chứng, ta nếu hôm nay đoạt được khôi thủ thì thế nào?”

Các vị tiểu thư ngồi bên cạnh ba tỷ muội Triệu gia riu rít hoặc công khai hoặc ngầm tính toán, Tề Loát Loát chờ mong xem kịch vui giống như đắc ý phụ họa Triệu Văn Uyển “Đúng vậy, Văn Huyền, người nói nha.”

Triệu Văn Huyền lúc này bị buộc đến xấu hổ, lúc này chợt cười lạnh hai tiếng, không cần phải nghĩ ngợi liền nói “Nếu tỷ tỷ đoạt khôi thủ, muội liền khom người giúp tỷ tỷ nâng váy đi từ buổi tiệc dập đầu tạ ơn vua ra đến cung.” Dập đầu tạ ơn vua? Kia không phải là từ bốn khôi thủ chọn ra khôi thủ đứng nhất, Triệu Văn Huyền quả thật cho bản thân một bậc thang, lúc này mấy vị tiểu thư làm chứng đều quay đi ánh mắt lạnh nhạt trào phúng, tiền đặt cược như vậy có ý nghĩa sao? Các nàng đối với Triệu Văn Uyển cũng hiểu biết một phần, có thể là một trong bốn khôi thủ đã là không tồi.

Triệu Văn Uyển chính là cái bao cỏ, nàng căn bản không cần sợ hãi, Triệu Văn Huyền trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ngênh đón lại là ánh mắt tràn đầy tự tin của Triệu Văn Uyển, vẫn khiến nàng không khỏi một phen chợt dạ, cố ý đem tiền đặt cược làm khó khăn lên.

Mọi người còn tưởng Triệu Văn Uyển sẽ phản bác lời nói Triệu Văn Huyền, không nghĩ rằng nàng lúc này vỗ bàn vô cùng sáng khoái “Tốt, liền theo đề nghị của muội muội, nếu là muội muội thua, cũng chẳng thể trách tỷ tỷ khi dễ muội.”

“Muội muội cũng khuyên tỷ tỷ đừng nói quá kiêu ngạo, tỷ tỷ còn chưa có thắng đầu, nếu là tỷ tỷ thua thì sao? Không thể kém hình phạt của muội nha.”

“Cho người tùy ý đưa ra yêu cầu.”

Lời này mặc cho ai nghe đều cảm thấy Triệu Văn Uyển thua thiệt, phải khiêu chiến để dành vị trí một trong bốn khôi thủ đã không dễ dàng lại tiếp tục đầu để đứng đầu trong bốn người, còn để cho Triệu Văn Huyền tùy ý đưa ra yêu cầu.

Triệu Văn Huyền cũng thống khoái lên tiếng trả lời, tiện đà nói “Có thể cho bọn muội nhìn xem là rút vào cái gì vậy?”

Triệu Văn Uyển cười dịu dàng, mười ngón tay linh hoạt mở ra tờ giấy, mở lộ ra một góc...

Các tiểu thư hai mặt nhìn nhau, thò cổ ra chờ mong nhìn xem Triệu Văn Uyển rút phải cái gì, đang ở lúc mảnh giấy mở ra, đột nhiên có một cung nữ cấp bậc có vẻ cao bước nhanh đi đến, đứng là thị nữ bên người Thái tử phi, đi tới trước mặt Triệu Văn Uyển nhỏ giọng nói “Quấy rầy Triệu tiểu thư, bên kia nhị tiểu thư An Viễn Hầu đối với phần hoa mẫu đơn khó chịu, vừa vận chỗ ngồi bên này ảm áp cách xa nơi trồng hoa mẫu đơn, Thái tử phi nương nương nhìn chỗ ngồi bên cạnh ngài còn trống, liền muốn cho cô nương đẩy đến bên này ngồi, tiểu thư có để ý không?”

Triệu Văn Uyển vừa nghe, lúc này ngẩn người, hỏi ngược lại “Nhị tiểu thư An Viễn Hầu là ai?”

Chợt nghe có người cười nói “Tự nhiên là đường muội của Thái tử phi chúng ta Vương Tuyết Diên tiểu thư.”

“Nga? Vương Tuyết Diên?” Triệu Văn Uyển gần từng tiếng lạnh băng nói ra, lời nói vừa rồi nhiễm một tia lạnh lẽo, nếu như lúc này bên ngoài thời tiết Lâm Nguyệt Hiên không một tia độ ẩm.

Định Quốc Công phủ cùng phủ An Viễn Hầu... này...

Hai nhà này đã từng có hôn ước, Vương Tuyết Diên ở kinh thành nổi danh tài nữ, vốn cùng Triệu Nguyên Lễ xem như trai tài gái sắc, không khỏe vị trưởng tử con vợ cả Triệu gia không biết vì sao đột nhiên ốm yếu, có thể thành ma ốm, trên phố đồn đại Triệu Nguyên Lễ lúc đó tính tình cổ quái, thân mình bắt đầu không tốt, cũng không biết có thể chống đỡ đến năm hai mươi tuổi được không, cũng liền một đoạn thời gian trước nghe nói lộ mặt trong họ yển Định Quốc Công phủ, được các đại thần khen, nếu là không phải lúc trước bị bệnh không đi ra ngoài, đoán rằng sẽ không phải kinh thành tam thiếu, mà là kinh thành tứ thiếu gia, nhưng hôm nay người Triệu gia lại chỉ thấy Triệu Nguyên Tấn tham dự, bên cạnh không thấy Triệu Nguyên Lễ, không chừng là thân thể không khỏe đâu.

Có một tiểu thư theo phụ thân vào kinh làm quan mới thành tiểu thư cao quý, căn bản không biết nội tình, người yêu thích bát quái liền nhỏ giọng vui vẻ kể lại “Lúc trước hai nhà này âm ỉ, An Viễn Hầu hùng hổ yêu cầu cùng Định Quốc Công phủ từ hôn, quả thật kinh động lòng người.”

“Vì sao nha? Từ hôn đâu phải dễ dàng như vậy?” Tiểu thư kia tò mò hỏi.

“Vốn là không dễ dàng, hai nhà đều là gia thế quyền quý, nhưng Triệu Nguyên Lễ cùng Vương Bác Văn biểu ca của Vương tiểu thư quan hệ không tồi hơn nữa hai nhà lại có hôn ước, nghe nói Vương Tuyết Diên lo lắng thân mình Triệu Nguyên Lễ, Vương Bác Văn liền mời Triệu Nguyên Lễ đi trà lâu, còn dẫn theo Vương Tuyết Diên.”

“Này không phải tốt sao, nhị tiểu thư Vương gia có tình có nghĩa, vẫn chưa bởi vì Triệu đại công tử bị bệnh mà lạnh nhạt với hắn.”

“Đáng tiếc nha, Vương Tuyết Diên là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, nghe nói Triệu đại công tử sau khi bị bệnh tính tình quái gở táo bạo, ngày ấy phòng chữ nhất trong trà lâu, lúc Vương Bác Văn đi xuống lầu phân phó chương quầy, ngày đó những người trong đó nghe thấy Vương Tuyết Diên hô cứu mạng chạy ra, trên mặt trắng bệch không còn chút máu, khỏe miệng chảy máu, bị dọa khóc ô ô, thân mình phát run, gãi sai vật trong tiệm hô lên là Triệu Nguyên Lễ phát điên đập bàn, nhị tiểu thư Vương gia là bị hắn khi phát cuồng đánh, sau đó An Viễn Hầu chạy đến Quốc Công phủ từ hôn, việc này âm ỉ trong giới quý tộc đều biết.”

“Kia xem ra, việc An Viễn Hầu từ hôn cũng là có tình có lý, không trách được Tuyết Diên tiểu thư.”

“Ừ, đúng nha. Sau đó Triệu gia giúp Triệu Nguyên Lễ cầu thân liền không có tiểu thư nào dám đáp ứng hôn sự.”

Triệu Văn Uyển đối với vụ việc đại ca từ hôn đã sớm nghe ngóng, vẫn đối với việc này canh cánh trong lòng, nàng không tin đại ca có thể làm ra chuyện tình như vậy, cũng không nguyện ý làm tâm đại ca bị thương, đề cập đến đoạn quá khứ không thoải mái này. May mà việc bồi dưỡng ra vài gã sai vật thông minh đã bắt đầu đi vào quỹ đạo, phải ra tìm hiểu chuyện tình trong trà lâu năm đó, hơn nữa Triệu Trung kể lại, Triệu Văn Uyển trong tay đã có một ít chứng cứ, chỉ đợi thu thập toàn bộ xong trả lại trong sạch cho đại ca.

Chuyện đó ban đầu căn bản là huynh muội Vương gia thiết kế đại ca, cố ý mời đại ca đi trà lâu, kê đơn đại ca, khiến người tính tình nóng nảy, nàng không biết Vương Tuyết Diên ngày đó có thật là bị thương hay không, nhưng đại ca ôn nhu như vậy, giống như gió xuân, tình nguyện bản thân bị thương cũng không muốn làm bị thương người khác.

Sau đó, Triệu Nguyên Lễ là được người nâng vế trong phủ, thân mình vốn ốm yếu tốt hơn một chút liền không chịu nổi, đi qua vài lần quý môn quan, bên ngoài lại cứ nói chuyện vô căn cứ, nói Đại công tử Định Quốc Công phủ tính tình cổ quái thô bạo, các loại lời đồn không đúng sự thật liên tiếp xuất hiện giống như phải hủy hoại người nọ, giống như bị thao túng vậy khốn Định Quốc Công phủ, mọi người đồng tình Vương Tuyết Diên, liền càng cảm thấy Triệu Nguyên Lễ đáng giận, hết khả năng chửi bới, xấu tốt lẫn lộn.

Triệu Nguyên Lễ thật vất vả cứu trở về mặc dù bị bệnh, cũng nghe được không ít, bắt đầu nản lòng. Thời gian sau lão thái thái khiến mọi người lui xuống

hỏi Triệu Nguyên Lễ có phải thật sự đánh Vương tiểu thư không, con người Triệu Nguyên Lễ chỉ bình tĩnh u ám, kiên định phủ nhận, Triệu Trung không dám lưu lại lâu chỉ nghe thấy thiếu gia trầm trọng nói một câu như vậy, sau đó chỉ có lão thái thái cùng thiếu gia nói chuyện, nội dung không ai biết.

Đợi đến ngày thứ hai lão phu nhân liền đi phủ An Viễn Hầu từ hôn, cũng nói từ nay về sau hai nhà không qua lại, lão phu nhân đứng ở cửa cùng với An Viễn hầu đi ra đưa tiễn, chậm rãi nói “Tuyệt Diên tiểu thư không phù hợp với Triệu Nguyên Lễ.” sau liền rời đi.

An Viễn Hầu cũng không rõ ý tứ câu nói kia của lão phu nhân là cảm thán đáng tiếc, vẫn là...

Triệu Văn Uyển biết tổ mẫu nhất định là tin tưởng đại ca.

Chỉ cần vừa nghĩ tới đại ca từng đã chịu tổn thương như vậy, trái tim Triệu Văn Uyển liền run rẩy, nghiêng răng nghiêng lợi, đem tờ giấy rút thăm mở ra để một bên, vừa mới mở ra viết —“Cảm”

Triệu Văn Huyền mới không thêm quan tâm Triệu Nguyên Lễ, nàng chỉ lo lắng Triệu Văn Uyển sẽ thất bại, nhưng nhìn trong đó một chữ “Cảm”, không khỏi âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng rất đắc ý, nàng phải nhìn Triệu Văn Uyển thua thất bại thảm hại.

“Tam muội muội phải gặp nạn a, tỷ tỷ không phải đánh đàn rất lợi hại sao? Tỷ nghe Lục Vân nói thọ yến tỷ tỷ...” Triệu Văn Hi nhíu mày tỏ vẻ lo lắng nói.

Triệu Văn Huyền trào phúng ha ha cười, nhỏ giọng nói “Tỷ tỷ nàng sẽ không đánh đàn.” Tuy rằng không biết trong thọ yến Triệu Văn Uyển dùng phương pháp gì, nhưng nàng duy nhất có thể có chút khẳng định Triệu Văn Uyển sẽ không đánh đàn, tuyệt đối không.

Cung nữ còn chờ Triệu Văn Uyển lên tiếng trả lời, nếu không phải không có chỗ ngồi, phía sau còn mấy bàn, lại hạ thấp thân phận, bắt buộc dĩ chỉ có thể tìm chỗ trống bên Triệu Văn Uyển. “Triệu tiểu thư ý tứ như thế nào? Nô tỳ sẽ bẩm báo Thái tử phi nương nương.”

Triệu Văn Uyển lạnh lùng nhếch khóe miệng, giống như một cây cung, càng lúc càng cong, rốt cục đột ngột mở môi đỏ mọng...

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Chương 54(1)

“Dĩ nhiên không muốn.” Triệu Văn Uyển không chút do dự mở miệng, trên mặt là thói quen cao ngạo lạnh lùng, thật nhiều tiểu thư thế gia lần đầu tiên gặp Triệu Văn Uyển đều đã sớm nghe “Này danh” của nàng, hiện giờ nhìn thần sắc tùy ý cao ngạo không thể với tới kia, giống như mây trên đỉnh núi, không thể chạm tới, suy nghĩ chính mình làm gì có được quyết đoán như Triệu đại tiểu thư, hơi hơi khâm phục cả người không khỏi lập tức chấn động, nàng đây là đang vứt bỏ mặt mũi Thái tử phi.

Cung nữ kia sắc mặt bối rối “Này..”

“Vị trí dành cho tiểu thư con vợ cả bên kia nhiều như vậy, tùy ý tìm người đổi liên tốt, có gì phải ngồi bên cạnh ta?” Nàng chớp mắt, cười lạnh, nếu là người khác muốn ngồi chung, tất nhiên không có vấn đề gì, nhưng nữ nhân này thì không được, uống hớp trà không nhìn cung nữ đối diện, biểu thị trời hôm nay thật đẹp.

Triệu Văn Hi cùng Triệu Văn Huyền một bên trở mắt, Triệu Văn Uyển quay lại cười khéo léo ngược lại cùng các tiểu thư bên cạnh bắt đầu nói chuyện, tiếp tục đề tài “Tiền đặt cược” vừa rồi.

Cung nữ kia bị lạnh nhạt, đôi mắt trừng lớn, vẻ mặt không thể tin, ánh mắt ần ần một tia hàm ý không biết tốt xấu, tự động rời đi, đi đến bên Thái tử phi bẩm báo.

Hôm nay tới tham gia yến hội đều là tiểu thư danh gia vọng tộc, Thái tử từ trước đến nay chiêu mộ người hiền tài, còn cần các vị đại thần duy trì, tự nhiên không thể lung tung mời các vị tiểu thư nhường chỗ ngồi, chỉ càng thêm phiền toái.

Thái tử phi nghe xong cung nữ bẩm báo bất động thanh sắc lạnh lùng cười, liền phân phó cung nữ đi nói rõ ràng với đường muội Tuyệt Diên, làm cho nàng đi qua ngồi ở phía sau, tiện đã nâng mắt nhìn Triệu Văn Uyển, ánh mắt sâu kín rồi đi, trên mặt không hiện ra tâm tình không vui nào.

Sau khi rút thăm xong yến hội liền tùy ý một chút, để các vị tiểu thư trước thi đấu giảm bớt căng thẳng, còn chưa được một lát, một nữ tử mặc váy xanh lam hoa văn hồ điệp mây bay như làn nước thanh lệ từ từ đi tới, nghiêng mắt nhìn, nói đạo lý “Triệu tiểu thư vì sao không muốn ta ngồi ở đây? Nếu là vì chuyện tình trước đây của ta cùng Triệu đại công tử, Triệu tiểu thư cũng không khỏi quá hẹp hòi đa nghi, nói lại chuyện đó dù sao cũng không thể oán ta.”

Lời của nàng giọng điệu tràn ngập ủy khuất cùng chất vấn, nhìn qua chính là người không có ý tốt gì, giữa cổ như ẩn như hiện vết gãi, nghĩ là muốn thể hiện ở chỗ tràn ngập mùi hoa kia không chịu được.

“Vương tiểu thư suy nghĩ nhiều, có người đối với hoa mẫn cảm, có người đối với cây cỏ mẫn cảm, ta không khéo đối với nữ nhân đối trá mẫn cảm, cho

nên ta là... là đối với người mắc cảm, không được sao?” Triệu Văn Uyển ánh mắt quét qua chỗ nào chỗ đấy đông lạnh, lời nói chậm rãi, các vị tiểu thư bên cạnh nghe giải thích như vậy đều cười khúc khích, lời nói trên tức này rõ ràng là đáp lễ Vương Tuyết Diên.

Wương Tuyết Diên nghe tiếng cười nhất thời lúng túng, lý lẽ nói “Cổ nhân nói quân tử nên giúp người hoàn thành tâm nguyện, con người không được độc ác. Trái lại tiểu nhân, người... quả thật không thể nói lý.”

Triệu Văn Uyển không kiên nhẫn đánh gãy lời nói của nàng “Người đừng nói lời văn chương, làm như các vị tiểu thư ngồi đây chỉ có mỗi mình người được học hành, nếu phải bàn về lời nói của thánh hiền, Vương tiểu thư sẽ không quên Không phụ tử đều nói “trong lòng không muốn chớ áp đặt lên người khác”, đã nói đối với người mắc cảm, sao còn lằng nhằng như vậy.”

“Người đôi trắng thay đen.”

“Kìa là bản lĩnh sở trường của người, ta không dám nhận!”

“Người... Người... Ta muốn Hoàng Hậu nương nương thay ta phân xử.”

Wương Tuyết Diên tức giận thân mình phát run đưa lưng về phía Triệu Văn Uyển.

Ánh mắt Triệu Văn Uyển chợt lóe, hơi hơi liếc mắt nhìn một người từ xa đến, làm bộ nghe thấy Vương Tuyết Diên muốn Hoàng hậu phân xử liền bị sợ hãi “Làm gì phải phiền toái Hoàng Hậu nương nương, người muốn ngồi thì ngồi thôi, cũng không phải chỗ ngồi của ta, ta cũng không có ý kiến gì... chẳng qua...”

Wương Tuyết Diên bị lời nói nhẹ nhàng của Triệu Văn Uyển nhắc nhở tỉnh táo, lời nói của mình vừa rồi rõ ràng không khéo, lo lắng nhanh chóng thay đổi nói “Triệu tiểu thư cuối cùng là suy nghĩ cẩn thận, lại nói ta việc gì phải nghe ý kiến của người, Thái tử phi đều nói ta ngồi chỗ này, chỗ này liền là của ta.”

“Ai nói chỗ ngồi là của người, đó là của bản Công chúa.” Đột nhiên một âm thanh như chuông bạc thanh thúy vang lên, xa xa đi tới một nữ tử da trắng nõn nà, mi như tranh vẽ, môi như anh đào, xinh đẹp như ngọc sáng, thuần khiết không nhiễm bụi trần, chân đi giày Nguyệt Nha mỗi bước đi giống như phát ra một cỗ ý tứ linh động, tựa như trước mắt nở một đóa hoa sen, nàng mặc cung trang màu hồng, váy dài gấm hoa, đai lưng ngọc hồng nhạt, dáng người nhỏ nhắn mảnh mai, trên đầu búi tóc buộc cao, cắm nghiêng một cây trâm ngọc màu trắng có tua rua, giữa mi tâm vẽ một đóa hoa mai màu đỏ.

“Bái kiến Vĩnh Bình Công chúa,” Đám người xung quanh cùng nhau đứng dậy thỉnh an.

Wương Tuyết Diên tất nhiên là cúi đầu xuống, không dám có một tia chậm trễ, Vĩnh Bình làm cho mọi người đứng dậy ngồi xuống, duy nhất không chịu để cho Vương Tuyết Diên phúc thân đứng lên “Bốn Công chúa giống như nghe thấy có người nói chỗ ngồi này là của nàng.”

Wương Tuyết Diên sợ hãi nói “Tiểu nữ không dám.” Nàng gấp thân, chân đã bắt đầu nhịn không được run rẩy.

“Được, vậy người lại nói lớn một chút chỗ ngồi này là của ai?”

“Là... là chỗ ngồi của Công chúa ngài.”

“Cái gì? Ta nghe không rõ.” Vĩnh Bình trách mắng.

“Là Công chúa ngài.”

“Lại nói lớn chút.”

Ánh mắt Vương Tuyết Diên đã muốn hơi hơi đỏ, tiếng nói run rẩy lớn tiếng nói “Là... Là Công chúa ngài.” Nói xong thanh âm đã muốn nghẹn lại, Triệu Văn Uyển nhìn nàng đứng lên, chân dưới bàn hơi hơi duỗi, nàng ta đã không còn khí lực chống đỡ, chỉ cần hơi hơi động một tý đã lao đảo một chút, ngã trên mặt đất, đem bàn nhỏ phía trước đánh đổ, mấy ly trà trên bàn tất cả đều đổ trên mặt đất, rầm một âm thanh vang lên, hai vị Quận chúa cảm thấy xui xẻo cùng nhau đứng dậy, động tĩnh này khiến Đậu Thái hậu cùng nhóm Hoàng phi trên bậc thang đá chú ý.

Người tự cảm thấy xấu hổ đến cực hạn, Vương Tuyết Diên chôn mặt không chịu đứng lên, chỗ ngồi bên nam tử đều hướng bên này nhìn, Đậu Thái Hậu từ xa nhìn lại, Vĩnh Bình đã nâng váy chạy chậm đi lên, một hơi một câu gọi “Hoàng tổ mẫu” làm nũng, trực tiếp nói “không có việc gì, là có người không cẩn thận giẫm phải váy.”

Thái tử phi vốn chú ý bên kia, vốn còn muốn nói là Triệu Văn Uyển khi dễ, đã thấy đường muội Tuyết Diên chọc vào vị này trong cung, viên “Minh châu” bệ hạ nặng trong lòng bàn tay, chỉ phải chờ dài đường muội hôm nay xui xẻo.

Liền phái cung nữ cùng Lê thượng cung xử lý, cung nữ kia đi qua đỡ Vương Tuyết Diên đứng dậy, gần sát bên người nhỏ giọng trấn an “Thái tử phi sai nô tỳ chuyển đặt đến tiểu thư, việc này không coi là gì, chuyện giẫm phải váy hàng năm đều xảy ra, tí nữa chỉ cần đoạt khỏi thù mới là quan trọng, chỉ cần đoạt khỏi thù việc này người khác lập tức sẽ quên.”

Wương Tuyết Diên ô ô khóc, lúc này mới bằng lòng đứng dậy, nhịn không được hướng bên chỗ ngồi nam tử liếc mắt một cái, lúc này liền ngây ngẩn cả người, một đôi con người đen thâm thúy giống như ban đêm sáng sáng tối tối, mang theo đậm đặc nhìn nàng giờ phút này chật vật, Vương Tuyết Diên cuống quýt né tránh tầm mắt, chỉ cảm thấy ánh mắt kia mạnh mẽ chói mắt.

Thiếu niên tóc buộc cao, khuôn mặt của hắn tuy tái nhợt cũng không tiêu tụy giống như mấy năm trước, khí chất tự nhiên thanh nhã giống như dương chi

ngọc, ảm ảm ánh sáng lấp lánh, mang theo một cổ cao quý cùng khí chất nho nhã, trường bào vén lên, ngồi ngay ngắn ở bên cạnh Triệu Nguyên Tấn, trong mắt ẩn chứa một ít lạnh nhạt, khóe miệng chứa ý cười như gió xuân hướng bên này nhìn, Triệu Văn Uyển thu được ý cười của đại ca, cuối cùng an tâm.

Điều này sao có thể là... là Triệu Nguyên Lễ cái kia mà ốm bệnh tình nguy kịch. . .Làm sao có thể...

Bên cạnh không ngừng có tiểu thư thẹn thùng thảo luận, âm thầm khen ngợi Triệu Nguyên Lễ “Trước kia chưa từng gặp qua Triệu đại công tử, còn tưởng rằng là loại người không phù hợp mới làm cho Vương Tuyết Diên từ hôn, hiện giờ nhìn thấy thật sự là như trích tiên từ trong tranh, nếu là ta nha khẳng định sẽ không từ hôn.”

“Người cái người không có thể diện, lời nói như vậy mà cũng có thể nói ra.”

“Sao, còn không cho phép bàn luận?”

Vương Tuyết Diên nghe nữ nhân khác “Mê gái” vì hôn phu trước kia, lại thấy Triệu Nguyên Lễ phong thái sáng chói xuất hiện ở yến hội như vậy, trong lòng không biết là tư vị gì, tóm lại là không dễ chịu, vừa nhìn liền xuất thần hoảng hốt, không thấy nước trà bị đánh nghiêng chảy xuôi từ tấm ván gỗ xuống, trên chân lại trượt ngã trên mặt đất, càng thêm chật vật, các tiểu thư một bên nhìn chê cười, lúc này cũng thật sự nhìn không được lễ nghi mà cười ra tiếng.

Cung nữ cũng xấu hổ liên tục lắc lắc đầu, giúp đỡ Vương Tuyết Diên đi ra phía sau, ở một nhóm mấy bàn liền nhau, để nàng ngồi ở vị trí khó thấy nhất.

Vĩnh Bình ở chỗ Thái Hậu mồm mép dây dưa trong chốc lát, Việt quý phi nhìn nàng bộ dáng không giống Công chúa, xụ mặt răn dạy vài câu, chẳng qua là không yêu sẽ không dạy, lập tức bắt đầu hỏi thân thể của nàng, Vĩnh Bình tự nhiên nói không có việc gì, bản thân chính là giả bộ bị bệnh thì sao có việc gì.

Vừa đến buổi trưa, nhóm cung nữ mang xuống điểm tâm nước trà, đi lại trong bữa tiệc bụng bê món ngon mỹ vị lên, Vĩnh Bình nhảy bắn vào chỗ ngồi, đối diện Triệu Văn Uyển cười hi hi.

Triệu Văn Uyển đối với Vĩnh Bình vừa rồi “Làm mất mặt” Vương Tuyết Diên vô cùng vui vẻ, trong lòng tăng lên vài phần hảo cảm, vì thế thân thiết hỏi “Công chúa không phải thân mình không khỏe sao? Nhưng vừa khéo đến đúng lúc.”

Vĩnh Bình như trước cười sáng lạn “Sớm đã khỏe rồi, cho nên liền nghĩ ra xem nào nhiệt.” Nàng giống như nhớ tới cái gì, tò mò hỏi “Uyển tỷ tỷ rút vào cái gì?” Vĩnh Bình cố ý vô cùng thân thiết gọi Triệu Văn Uyển, nếu là nói tiếp, hai người cũng coi như tỷ muội họ.

“Công chúa, tỷ tỷ nàng rút vào tổ cầm, cùng dân nữ giống nhau.” Triệu Văn Hi một bên chen vào nói.

Vĩnh Bình nghiêng mặt đi qua, nhú mày, giống như không nhận ra nhìn chăm chăm, một hồi lâu như bưng tỉnh đại ngộ “Người là người ngày đó ở ôn tuyền bị ta vương chân.”

Bị giáp mặt nhắc tới sự kiện kia Triệu Văn Hi trên mặt gượng ngừng cười, chẳng qua vốn muốn cùng Công chúa bắt chuyện một chút kiếm giao tình “Công chúa ưu ái, lần trước ban tặng quá mức...”

Vĩnh Bình đã sớm quen việc người khác nịnh nọt, vì thế cũng không để ý, Triệu Văn Hi nói cũng chưa nói xong đã hưng phấn xoay người qua cùng Triệu Văn Uyển nói chuyện “Đĩ nhiên là cầm, ha ha. Lục ca mà biết nhất định điên rồi.”

Triệu Văn Uyển trong lòng kinh ngạc, Công chúa tinh thần phần chân là xảy ra chuyện gì, lại liên quan gì đến chuyện của Cố Cảnh Hành?

Thật đối, trước vẫn là lấp đầy bụng rồi nói sau, đưa tay di chuyển chiếc đĩa, Công chúa hiển nhiên còn chưa nói xong “Uyển tỷ tỷ tí nữa lại ăn, Vĩnh Bình còn có chuyện muốn hỏi tỷ tỷ một chút.”

Triệu Văn Uyển nhìn Công chúa đáng yêu, trong lòng nghĩ đến cái dạ dày của bản thân lại không ngừng kêu khổ, vô lực nói “Còn có chuyện gì?”

Vĩnh Bình hai gò má bay lên một rặng mây hồng, bám vào bên tai Triệu Văn Uyển lặng lẽ nói gì đó.

Con người đen của Triệu Văn Uyển nhiễm một ý cười sâu lắng.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chương 54 (2)

Thời gian dùng bữa trưa cũng không quá dài, các tiểu thư mở miệng nhỏ nhắn ăn mấy miếng, rất nhanh đã có người ăn xong, khoảng chừng qua nửa canh

giờ, nhóm cung nữ bắt đầu dọn dẹp bát đĩa, lại lần nữa bùng lên trà nóng cùng trái cây, điểm tâm. Theo thời gian tỷ thí tài nghệ tới gần, không khí ở chỗ ngồi càng thêm khẩn trương, đối với các công tử cùng tiểu thư đều chờ mong nhìn, ánh mắt long lanh của các tiểu thư không ngừng qua lại trong bữa tiệc.

Không lâu, cung nữ đem sân dùng tỷ thí “Cầm kì thư họa” dọn dẹp xong, Lê thượng cung tiến lên xin chỉ thị Đậu Thái hậu cùng Hoàng Hậu nương, Thái Hậu cười nói “Bắt đầu thôi.”

Tiếp đó còn có cung nữ dẫn các vị tiểu thư từng người đi đến sân thuộc phần thi của mình, các vị nương nương làm giám khảo cũng đều có cung nữ bên người nâng ghế ngồi xuống vị trí có tầm nhìn vô cùng tốt.

Các nam tử ở đây liên tùy ý hơn, yêu thích tỷ thí tài nghệ nào thì đi vào trong sân đó nhìn, nội thị theo phía sau không ngừng lấy thêm ghế.

Không ít nam nhân đi theo các vị mỹ nhân đi đến tổ “Cầm”, Triệu Văn Uyển cùng Triệu Văn Hi hai người tướng mạo vượt trội, một cái xinh đẹp lạnh nhạt, một cái thướt tha uyển chuyển động lòng người, một động một tĩnh, hợp lại càng tăng thêm sức hút. Người khác nhìn tỷ muội Triệu gia giống như hoa trong gương, trắng trong nước, chỉ có thể xa xa nhìn mà không thể chơi đùa khinh nhờn, tâm tư bắt đầu rục rịch.

Cổ Cảnh Hành cùng Phong Vu Tu song song đi tới xen lẫn trong nhóm nam khách như vậy sẽ không lộ ra thân phận, khiến Triệu Văn Uyển không nhìn ra, một đường có công tử thế gia nịnh bợ hành lễ, bị gương mặt giống như hung thần của Cổ Cảnh Hành dọa sợ tới mức không dám nhiều lời.

Triệu Văn Uyển một lần nữa ngồi xuống, chuyển mắt đẹp tìm kiếm đại ca, lại nhìn bên nhóm nam khách một trận ồn ào, không khỏi nhìn nhiều vài lần, vừa lúc nhìn thấy Phong Vu Tu cùng Cổ Cảnh Hành đi đến, liền biết được nguyên nhân, quả thật đúng là cái treu hoa ghẹo nguyệt, lạnh lùng liếc mắt một cái bỏ qua. Người nào đó vẫn bị cho là Lục vương gia cảm thấy oan uổng, thay ai đó bị mỹ nhân ghét bỏ.

Triệu Nguyên Lễ lúc này mới đi vào chỗ ngồi nam khách, hướng tới Triệu Văn Uyển mỉm cười. Triệu Văn Hi ở một bên lại không dám tùy ý nhìn qua, chỉ yên lặng dưỡng thần, cầu mong đoạt được khôi thủ, dẫn tới Việt quý phi ưu ái.

Cung nữ lần lượt mời các vị tiểu thư theo thứ tự lên chọn lựa nhạc cụ, âm thanh từ dương dương tự đắc đến động lòng người nháy mắt vang lên...

Qua một lát lực chú ý của mọi người đều tập trung biểu diễn trên đài, Phong Vu Tu hướng Cổ Cảnh Hành bên cạnh đề thấp thanh âm nói “Người nếu thực sự thích người ta, trốn tránh cả đời như vậy cũng không phải việc hay.”

Con người đen lạnh lùng của Cổ Cảnh Hành không sai lệch mà nhìn chăm chú sườn mặt đẹp đẽ của Triệu Văn Uyển, ánh sáng sau gờ ngọc rục rờ, nữ tử cổ thon dài mà xinh đẹp, hần lẳng lặng nhìn, vẫn chưa mở miệng quan tâm.

Phong Vu Tu bĩu môi, lập tức giả bộ bùng tình nói “Người cũng biết Quỳnh hoa yến này chẳng qua là yến hội thân cận trá hình, trong yến hội nam tử rất nhiều, người nhìn thử xem một chút, ánh mắt thế tử Bình Nam Vương kia nhìn chăm chăm Triệu đại tiểu thư giống như sói như hổ.”

Cổ Cảnh Hành nghe vậy sắc mặt khó chịu, dư quang nhìn thấy ánh mắt thế tử Bình Nam Vương kia không che dấu ý xấu chút nào, trong lòng dâng lên một cỗ lệ khí không hiểu, người nọ là cái mặt hàng gì chính mình hiểu rõ ràng, trong lòng hắn ta suy nghĩ gì tự nhiên là nhìn ra chỉ cảm thấy càng ghê tởm, ngược bị đè nén.

Theo tầm mắt thế tử Bình Nam Vương liếc hướng Triệu Văn Uyển, trong lòng giống như có cái gì tiến vào, nhưng cũng không khỏi dừng ở trên môi đỏ mọng mỉm cười kia, nhìn giống như hai cánh hoa anh đào non mềm, mềm mại treu chọc tiếng lòng, Cổ Cảnh Hành hầu kết trượt một chút, ánh mắt nóng rực dời đi.

Phong Vu Tu thấy hần tinh thần không yên, khoe miệng giương lên một độ cong mờ nhạt, nháy mắt lại khôi phục bộ dáng bị ghen, tiếp tục nói “Người lại nhìn bên kia Phương Tử Mặc đeo bội kiếm, ta nghe nói trước khi hắn vào cung Phương phu nhân đã dặn qua hắn, làm cho hắn thật tốt nhìn Triệu Văn Uyển một chút, Phương Tử Mặc người này nhà nếu mà đối với người ta không có hứng thú, sao lại đến nơi này nhìn âm luật gì đó, người cảm thấy được hắn có thể nghe hiểu sao? Chỉ có thể là...”

Nhắc tới Phương Tử Mặc, thần sắc trên mặt Cổ Cảnh Hành lại đen đi vài phần, ánh mắt trong nháy mắt thâm trầm khó chịu, nhìn liếc mắt một cái bắt đầu lộ ra trầm mặc, tựa như lâm vào suy nghĩ sâu xa nào đó.

Cuối cùng Phong Vu Tu chậm rì rì thở dài “Chắc chắn, ngày mai nhóm nam tử so tài nghệ, ta xem Triệu đại tiểu thư phải chọn đến hoa mắt, nói không chừng liền nhìn trúng Phương Tử Mặc... khụ.”

Đang nói một nửa đã bị một quả quýt nhét vào miệng, một vị chua chat tràn ngập đầu lưỡi.

Phong Vu Tu lấy ra quả quýt mím môi bị phần, thật sự cảm thấy được từ nay về sau không làm bằng hữu gì hết, lại không có can đảm lấy mùi quýt dán vào trên mặt người nào đó về mặt đang buồn bực rối loạn.

Bên khi so tài nghệ đang hùng hực khí thế, trưởng nữ Bình bộ thượng thư đang gây tỷ bà, không cẩn thận run lên sai vài âm, Việt quý phi nhú mày, nữ tử gây tỷ bà ai oán đi xuống chỉ cảm thấy cùng Lục vương gia không có duyên phận. Triệu Văn Hi đã chuẩn bị ở phía sau, nàng rất xa trông thấy chỗ ngồi của Việt quý phi, tao nhã xinh đẹp như thế, khuôn mặt cùng Lục vương gia cực kì giống nhau, lại nghĩ đến khuôn mặt tuấn lãng kia, hai gò má bỗng nhiên nóng một chút, nếu có thể khiến Việt quý phi vui về...

Triệu Văn Hi chân thành bước đi ra, cung nữ đem cầm đặt lên bàn đá trắng, nàng liền ngồi ở một bên, hít sâu một hơi, ngón tay ngọc bắt đầu ở trên đàn cổ dao động, tiếng đàn bỗng nhiên vang lên bốn phía, giống như âm thanh của tự nhiên, khi thì mờ ảo như gió bông, khi thì trầm ổn như bàn đá, giống như núi cao, như nước chảy, róc rách chảy qua, khiến người vui vẻ thoải mái, quên đi ưu sầu sinh ra vui vẻ.

Một khúc kết thúc, mọi người còn chưa có hoàn hồn, Triệu Văn Hi chậm rãi đứng lên, phúc thân nói “Văn Hi bêu xấu.”

Việt quý phi vừa lòng gật đầu, không khỏi nhìn nữ tử này vài lần, thấy nàng nhã nhặn lịch sự giống như hoa trong nước, hành động giống như cảnh liễu lay động trước gió, tướng mạo cũng cực kì xinh đẹp, liền lặng lẽ hỏi người bên cạnh là tiểu thư nhà nào, cung nữ bẩm báo lại là Nhị tiểu thư Định Quốc Công phủ Triệu Văn Hi.

Việt quý phi hơi chút giật mình, nàng cùng con dâu thứ hai Định Quốc Công phủ cầm kỳ là học cùng một sư phụ, ngày xưa quan hệ thân thiết, cảm giác là một người thông minh, sau lại thường xuyên thảo luận âm luật, lấy sư tỷ sư muội xưng hô, khi đó Văn Phương sư tỷ qua đời, nàng còn thương tâm một thời gian, tiếng đàn nơi đây chỉ sợ cũng không có người có thể hiểu được.

Nhưng nhìn Triệu Văn Hi cầm kĩ một chút cũng không kém mẫu thân, trong lòng tất nhiên có vài phần thân cận, nàng càng thích, chỉ sợ khôi thủ hôm nay sẽ là Triệu Văn Hi, Việt quý phi nghĩ như vậy.

Triệu Văn Hi trở về chỗ ngồi, tự nhiên nhận ra sự vừa lòng trong mắt Việt quý phi, nội tâm vui vẻ. Theo sau lại có vài tiểu thư thua kém đi lên, hoặc tiếng đàn hoặc tư chất bình thường, rất nhanh liền đến phiên Triệu Văn Uyển lên sân khấu, Triệu Văn Uyển ha ha cười gượng hai tiếng, làm cho cung nữ thỉnh vài vị tiểu thư lên trước, có vẻ chột dạ luống cuống.

Cung nữ bẩm báo Lê thượng cung, đành phải nghe theo, Triệu Văn Hi ở một bên âm thầm cười nhạo, Văn Huyền quả nhiên nói đúng, Triệu Văn Uyển căn bản không biết đánh đàn, hôm nay nàng lại trốn vài lần cũng không tránh khỏi dọa người đi, nếu là người tư sắc bình thường hoặc tiểu thư quan nhỏ còn không sao, không khéo là thanh danh bên ngoài cùng thân phận cao quý tự nhiên càng khiến nhiều người khác chú ý.

Triệu Văn Uyển vô cùng kiên nhẫn, nghe xong một khúc lại một khúc, thẳng đến có một vị phụ nhân ăn mặc cao quý xuất hiện trong chỗ ngồi, mọi người gặp Việt quý phi kinh ngạc đứng lên đón chào, sai người đem ghế cho vị phụ nhân này ngồi, vô cùng tôn kính.

Triệu Văn Uyển vẫn lưu ý động tĩnh bên kia thấy vậy khóe miệng vênh lên, lộ ra một tia tươi cười có thâm ý khác, gọi cung nữ lại đây, chỉ nói hiện tại có thể biểu diễn.

Nàng đứng dậy lần váy hồng nhạt viền vàng thêu hoa thủy tiên phân tán theo dáng người thướt tha mà uốn lượn lay động, xinh đẹp rạng rỡ động lòng người, Cổ Cảnh Hành xa xa nhìn lại về mặt lộ ra nặng nề, trình độ của Triệu Văn Uyển kia liền... .

Việt quý phi nhìn nàng đi ra, vốn là không thích Triệu Văn Uyển, cũng là cố ý làm cho nàng rút vào cạm, làm khó nàng. Phía trước có Triệu Văn Hi như châu ngọc tồn tại, Triệu Văn Uyển lại như thế nào đều không có chỗ tốt, vì thế liền tự đắc cùng vị phụ nhân kia bắt chuyện.

Triệu Văn Uyển khi đi lên đài, không biết từ nơi nào truyền đến tiếng chuông đình đình đang đang dễ nghe, mệnh mệnh linh động, âm thanh khác với loại chuông thường, trong trẻo vang dội, giống như trong đại mạc sinh ra một tia quật cường, tương đối tươi mát.

Trên chỗ ngồi ở khán đài, vị phụ nhân kia vốn vô tâm với trận đấu, người bỗng nhiên quay đầu nhú mi, ánh mắt khác thường nhìn Triệu Văn Uyển, không có lên tiếng, chỉ là trong con ngươi buồn bã không rõ cảm xúc.

Triệu Văn Uyển mỉm cười, mềm nhẹ đưa tay, lộ ra năm ngón tay trắng nõn tinh tế, làm như cố ý để cho người ta xem, chỉ thấy trên đầu ngón tay buộc một chuỗi chuông nhỏ khéo léo đặc biệt, nàng nhẹ nhàng vừa động, chuông sẽ phát ra tiếng dễ nghe. Triệu Văn Uyển ngón tay ngọc khẽ động, xoa mặt cằm, tiếng đàn rốt cuộc vang lên, cầm kĩ bình thường, khúc phượng cầu hoàng ai cũng có thể đánh, âm luật đơn giản nhất, nhưng phối hợp cùng với tiếng chuông, trong dịu dàng hàm chứa cương nghị, trong cương nghị ẩn ẩn dịu dàng, đúng là khiến cho người nghe tình cảm mệnh mệnh, bỗng nhiên chuông lại nhẹ nhàng vang lên, giống như mỗi một cái âm luật vang lên cùng tiếng chuông đúng lúc nối tiếp, lúc nghe qua cảm thấy tiếng đàn lộn xộn, nhưng càng nghe lại càng khiến cho tâm tình người ta thăm thẳm, không hề có ý nghĩ đen tối.

Ở lúc mọi người còn chưa nghe đủ, tiếng đàn cứ thế mà im bất, vẫn giống như bình thường tiếng đàn chậm rãi kết thúc như vậy, thẳng đến không còn tiếng động, nhưng sự im lặng không tiếng động này lại hơn hẳn có tiếng.

Vị phụ nhân kia bình tĩnh nước mắt liên tục rơi, Việt quý phi cũng giống vậy ngăn ra, Triệu Văn Uyển biết tài đánh đàn của mình khôn tốt, không thể đi con đường bình thường, chỉ có thể dùng khéo léo, mà chủ yếu chính là vị phụ nhân ngồi chủ vị kia.

Nàng bởi vì biết được kịch bản, nguyên là trong kịch bản Triệu Văn Uyển sẽ không đánh đàn bị buộc đi lên, sau đó đánh đàn đến nổi dây đàn đều bị làm đứt, thật là dọa người, Triệu Văn Hi không hề trì hoãn đoạt được khôi thủ, cũng lấy được niềm vui của Việt quý phi.

Mà vị phụ nhân ngồi chủ vị kia, tỷ tỷ ruột của Hoàng Thượng Vũ Dương Công chúa, thời trẻ hòa thân đến bộ lạc Khương Hồ. Chỗ sa mạc Khương Hồ thường xuyên nhiễu loạn biên giới, con dân ở đó anh dũng thiện chiến. Vũ Dương Công chúa sau khi đi qua, thường cùng Lương quốc lên lút truyền tin, truyền lại tin tức Khương Hồ, chờ thời cơ chín muồi, bệ hạ ngự giá thân chinh, một lần hành động đem Khương Hồ nhập vào bản đồ Đại Lương, Vũ Dương Công chúa sau đó được đón trở về kinh thành, trở thành công thần, xây dựng phủ đệ, phong đất phong hầu nhiều vô kể, nhưng từ đó về sau tính cách Vũ Dương Công chúa không hiểu sao liền trở nên quái gở, không muốn cùng người khác qua lại.

Trong kịch bản ban đầu Triệu Văn Uyển không biết nguyên do, lại càng không biết thu liễm, sau khi nghe xong lời bình luận ngôn ngữ va chạm Vũ Dương Công chúa, da thịt bị liên lụy phạt một chút giáo huấn, ném trở về Định Quốc Công phủ để cho lão phu nhân giáo huấn thật tốt, mất hết mặt mũi, thanh danh rơi xuống đáy cốc.

Lúc ấy nàng nói gì đó.

“Người sống cùng man tộc nhiều năm, còn có thể hiểu âm luật vì điệu của Đại Lương, sợ là bị man tộc đồng hóa đi!”

Không biết là Vương của Khương Hồ mất nước lúc ly biệt vẫn chưa oán hận Vũ Dương Công chúa, ngược lại dặn nàng sống thật tốt, đừng cảm chịu chết, nhiều năm phu thê như thế nào không có tình cảm ràng buộc, chỉ tiếc lập trường khác nhau, sinh ra vết thương âm thầm chịu đựng.

Lần này không chỉ đâm chỗ đau của Vũ Dương Công chúa, còn đâm tâm tư của Thái Hậu cùng Hoàng thượng vì mấy năm nay, Vũ Dương Công chúa hậm hực sống mà sinh ra lo lắng, vì vậy Triệu Văn Uyển lần này thật sự là làm cái liều chết.

Nàng xuyên qua mà đến, tự nhiên sẽ không đâm lên vết xe đổ, thậm chí nghĩ mượn việc này mưu lợi, đoán được vài phần nội tình Triệu Văn Uyển bèn cùng tổ mẫu chứng thực qua, mới biết Vũ Dương Công chúa ban đầu tâm tư nhớ tình xưa, thậm chí là tưởng niệm đại mặc, liền lén lút sai thợ thủ công làm chuông chỉ riêng Khương Hồ mới có.

Lại thỉnh đại ca lựa chọn khúc đàn đơn giản nhất phù hợp với chuông này, Triệu Văn Uyển tuy rằng không hiểu âm luật, nhưng ép mình kiên trì bắt đầu luyện tập còn là có chút hiểu biết, hướng chỉ quen tay hay việc.

Trên đài, Việt quý phi đương nhiên không muốn Triệu Văn Uyển đoạt giải nhất, bất kể nàng một khúc sắp xếp hay mới mẻ độc đáo, đều ở trên vài lụa lưu loát viết xuống tên Triệu Văn Hi. Vũ Dương Công chúa làm như mới từ trong nhạc cảm phục hồi lại tinh thần, giống như nhớ lại chuyện gì tốt đẹp, khóe miệng hơi hơi cong lên ý cười, khiến Thái Hậu nhìn về phía bên này rất là ngoài ý muốn.

“Bồn cung cảm thấy được Triệu đại tiểu thư xứng làm khôi thủ.” Sau một lúc lâu, Vũ Dương Công chúa mở miệng, vẽ ra ý cười nhạt nhẽo nhìn về phía Việt quý phi, rõ ràng là phải can thiệp.

Việt quý phi theo bản năng muốn phản bác, nhưng nhìn Vũ Dương Công chúa thần sắc thương thức Triệu Văn Uyển, cùng với Thánh Thượng đối với vị này cung chiêu, bức bách bất đắc dĩ chỉ có thể cười nói “Được”, lập tức sửa lại thành tên Triệu Văn Uyển.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Chương 55

Bốn mảng ty thí “Cầm, kỳ, thư, họa” rất nhanh liền có kết quả về khôi thủ, Lê thượng cung đang cầm vài lụa lần lượt dâng lên Đậu thái hậu trên bậc thềm đá trắng, Thái Hậu đem từng khôi thủ xem qua, vừa lòng mà gật đầu, cười khen ngợi nói “Năm nay cũng không thiếu người mới a.”

Hoàng hậu nương nương cười phụ họa “Trò giỏi hơn thầy mà chiến thắng, mẫu hậu có nhìn trúng ai không? Thần tức cảm thấy trưởng nữ Triệu gia Định Quốc Công phủ rất tốt, người lớn xinh đẹp không nói, ngay cả tài đánh đàn cũng xuất chúng như vậy, có thể khiến Quý phi muội muội tuyển chọn làm khôi thủ nhất định là đoan trang, chu đáo. Trước sớm nghe nói nàng lớn lên bên người Triệu lão phu nhân, quả nhiên là không giống tiểu thư khác.”

Khi nói chuyện có ý tứ khác liếc mắt nhìn Việt quý phi bên cạnh, người nào không biết Hoàng hậu lúc này vừa hỏi nhất định là nói việc tuyển chọn Vương phi cho Lục vương gia, ngược lại ý tứ trong lời nói là rõ ràng. Lúc trước Triệu Văn Uyển thanh danh không tốt, Hoàng hậu làm bộ vốn không biết liên tục khích lệ, trước mắt mọi người đều biết một năm trước Việt quý phi rất không hài lòng đối với Triệu Văn Uyển, liên quan sang năm nay cũng không thích.

Sắc mặt Việt quý phi hơi hơi không vui, giọng nói không có gọn sóng nói “Hoàng hậu ty ty không khỏi quá nóng vội, phía sau còn có người đoạt giải nhất.”

Đậu Thái hậu ở thâm cung mấy chục năm, đi tới vị trí hiện tại, trong lòng giống như gương sáng, cũng không để ý hai người này trong ngày thường liền thích tranh thủ tình cảm, sai Lê thượng cung chờ các tiểu thư cùng công tử thế gia tụ tập ở Lãm Nguyệt Hiên, liền tuyên bố tên bốn vị khôi thủ.

Chỉ chốc lát sau các bàn nhỏ hai bên đều một lần nữa ngồi đầy người, các tiểu thư hoặc thờ dài mắt mác hoặc vẽ mặt hài lòng, có người đề ý, có người không thêm đề ý, có người khần trương, có người tùy ý...

Lê thượng cung vừa đứng ở bậc thềm, mọi người đều hiểu việc công bố tên người đoạt khôi thủ quan trọng, tự giác biểu hiện ra một phần tiểu thư cao quý dĩ nhiên cũng bắt đầu kích động, không biết khôi thủ năm nay sẽ rơi vào nhà ai?

“Khôi thủ kì nghệ Cầm Bình Quận chúa, khôi thủ hội họa Vĩnh Bình Công chúa, khôi thủ thi nghệ tiểu thư Vương Tuyết Diên...” tiếng nói trong trẻo róc rách vang lên.

Lúc nói đến khôi thủ cuối cùng về Cầm nghệ, Triệu Văn Hi hô hấp dồn dập, vừa khần trương vừa kích động, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy chờ mong, hết sức chăm chú tập trung nghe tiếng nói của Lê thượng cung!

Triệu Văn Huyền ở một bên đã lặng lẽ chúc mừng, Triệu Văn Hi mím môi cười yếu ớt tự biết tài đánh đàn của bản thân được Việt quý phi khen ngợi,

việc đoạt khôi thủ sự là không cần hỏi hớp, ánh mắt hai người không hẹn mà cùng liếc về phía Triệu Văn Uyển, vừa rồi đánh cược Triệu Văn Uyển nhất định phải thua? Triệu Văn Huyền trong lòng oán thầm, muốn cho Triệu Văn Uyển không đoạt được danh hiệu như vậy mới giải oán hận mấy ngày nay trong lòng nàng.

Khi hai người nhìn qua, Triệu Văn Uyển vừa vặn quay đầu, một đôi mắt như hoa nở trong mùa xuân dưới ánh nắng mặt trời, sắc sảo tràn ngập đã dự đoán trước mọi việc, vừa mới cùng hai người chống lại, Triệu Văn Hi, Triệu Văn Huyền đều ngẩn ra, trong lòng không hiểu bắt đầu hoảng loạn.

Chợt nghe Lê thượng cung chậm rãi nói “Khôi thủ cảm nghệ —— Định Quốc Công phủ tiểu thư Triệu ——”

Triệu Văn Huyền nắm chặt tay kích động không nói nên lời, Triệu Văn Hi cũng khó có thể không chế hơi hơi nâng váy di chuyển thân mình... (đừng nói định đứng lên nha)

Chính là chờ hai chữ “Văn Uyển” vang lên, Triệu Văn Huyền liền ngóc tại chỗ, làm sao có thể là bao cô kia?!

Triệu Văn Hi biến đổi, khuôn mặt nháy mấy lần tái nhợt, ngón tay cuộn tròn trong tay áo rộng thùng thình nhin không được run rẩy, giống như mất đi khí lực, hơi hơi nghiêng thân mình rơi xuống trên đệm lót ghế.

Lúc này đổi lại là Triệu Văn Uyển nghiêng thân mình nhìn nàng, cười sáng lạn “Cảm tạ Nhị muội nhớ đến tình cảm đã nhường, tí nữa Thái Hậu ban thưởng xuống, đều nên cho muội muội mới đúng.”

“Tỷ tỷ nói lời này là sao.” Triệu Văn Hi miễn cưỡng bày ra tươi cười, tay dưới ống tay áo nắm chặt, móng tay đâm vào da thịt, đau lan đến đầu quả tim, trong mắt tràn đầy ghen tị nháy mắt chuyển thành ngoan lệ.

Vĩnh Bình Công chúa đối với Triệu Văn Uyển nhìn với cặp mắt khác xưa “Không nghĩ tới Uyển tỷ tỷ quả thật danh bất hư truyền, cảm kỹ xuất chúng.”

“Công chúa là phượng hoàng giữa loài người, chúc mừng đoạt được khôi thủ họa nghệ cùng tiến vào vòng trong.”

Vĩnh Bình cười hi hi, con người đen trong suốt linh động, nhiễm vẻ thần bí, lặng lẽ đến bên tai Triệu Văn Uyển nói “Không giấu diếm tỷ tỷ, là muội hôm qua một mình hao phí tinh thần rất lớn mới cầu được Hiền phi nương nương chọn muội làm khôi thủ về họa, muội cũng muốn làm cho phụ hoàng cao hứng, nếu như lại nói tiếp, tỷ cũng biết trước khi tỷ thí tài nghệ muội trộm hỏi tỷ về một vị công tử, vừa vặn không nghĩ đến lại là đại ca Uyển tỷ tỷ.”

Triệu Văn Uyển nghe đến đó cũng có vài phần hiểu được, trước khi tỷ thí tài nghệ Vĩnh Bình dò mặt hỏi một chút nam tử vừa rồi đi vào chỗ nam khách là ai. Nàng theo nhìn lại, đúng là đại ca ngồi bên cạnh Triệu Nguyên Tấn, liền báo danh tính, được đến đáp án Vĩnh Bình Công chúa cười ngượng ngùng, sau đó liền không nói. Mà nàng nhìn Công chúa một bộ dáng đại cô nương xấu hổ đỏ mặt ngượng ngùng, dĩ nhiên là không dám hỏi nhiều, chỉ là trong lòng trộm thay đại ca vui vẻ, hay là vừa rồi vào yến hội muộn có liên quan đến Công chúa ?

“Muội ban đầu là khiến cho Lục ca vẽ cho muội một bức tranh, trộm giấu trong tay áo, thế nào nghĩ đến chạy nửa đường gấp gấp làm mất, muội rất sốt ruột, vừa vặn gặp được Nguyên Lễ đại ca, lúc ấy muội thấy huynh ấy tao nhã, liền...Liền dùng tính tình Công chúa đến bắt buộc huynh ấy vẽ cho muội một bức tranh, còn một phen uy hiếp.” Tiểu Công chúa càng nói âm thanh càng dần biến mất.

“Sau đó...thì sao?” Triệu Văn Uyển nhìn Vĩnh Bình như vậy khẳng định là có chuyện tiếp theo.

“Sau lại...Sau lại..Muội quên rồi...” Tiểu Công chúa Vĩnh Bình trực tiếp tìm ra lý do mà trên đời này không giống lý do nhất.

Triệu Văn Uyển dở khóc dở cười, Vĩnh Bình bĩu môi cuối cùng nói thêm một câu “Chỉ là cuối cùng Nguyên Lễ đại ca nói muội thật đáng yêu.”

Triệu Văn Uyển gật gật đầu, nháy mắt hiểu được, xem ra tiểu Công chúa đáng yêu của chúng ta trước đó nhất định làm ra chuyện tình không đáng yêu, lấy tính tình đại ca ôn nhu, nói ra lời này tuyệt không kì quái.

Kết quả tỷ thí tài nghệ đọc xong, bốn vị khôi thủ được ra hiệu đứng dậy đi vào hai bên ở giữa, chậm rãi đến trước mặt Thái hậu cùng các vị nương nương đi lĩnh thưởng, Cẩm Bình Quận chúa đỡ cây trâm cài trên đầu đặc ý đứng lên, giống như con chim khổng tước xòe đuôi rực rỡ, hận không thể đem tất cả mọi người nhìn vào chính mình, nhưng tình hình thực tế lại là, có Vĩnh Bình Công chúa tôn quý cùng Triệu Văn Uyển danh hiệu đệ nhất mỹ nhân ở đây, nếu là không có hai người này để so sánh, Cẩm Bình cũng coi như ở trên cao, nhưng là nhất thời so sánh bất kể địa vị thân phận cùng dung mạo đều nhanh chóng âm đạm phai nhạt.

Vương Tuyệt Diên còn đang lâm vào chuyện té ngã lúc trước buồn bực xấu hổ, vốn là muốn đoạt khôi thủ khiến Triệu Văn Uyển khó xử, không nghĩ tới nàng cũng là một trong bốn khôi thủ, lại nhìn Lục vương gia mục tiêu mình sớm lựa chọn nhìn chăm chăm phương hướng Triệu Văn Uyển, trong lòng ngực bị đè nén. Nàng tính khí cao ngạo, năm đó nhìn không vừa mắt Triệu Nguyên Lễ thân mình mắc bệnh, dùng kể từ hôn, tất nhiên là muốn phu quân xứng đôi với nàng, phóng tầm mắt nhìn toàn bộ kinh thành, lại không ai có thể phù hợp hơn Lục vương gia!

Lúc này Vĩnh Bình khản cập lời kéo Triệu Văn Uyển ở bên cạnh đứng lên, trên đường khi đi qua Triệu Nguyên Lễ, cũng thu liễm tính tình bướng bỉnh, kéo lần váy đoan trang nhã nhặn giống bộ dáng tao nhã mà một người Công chúa nên có, giống như hai người khác nhau. Triệu Văn Uyển lại không cần phải nói, kinh nghiệm biểu diễn nhiều năm sớm luyện được một thân khí thế dọa người.

Hoàng hậu nương nương đọc diễn văn tổng kết, liền sai nhóm cung nữ lấy ra bảo bối thưởng cho các khôi thủ, Triệu Văn Uyển hơi hơi nhìn qua, trong mắt tỏa sáng, ban cho vô cùng nhiều, trong đó có một ngọc bội điêu khắc hoa văn con cá, nhìn tinh xảo chơi đùa thích thú, đến lúc đó đưa cho Thụy Ca Nhi chơi một chút, tiểu tử đó trong ngày thường thích nhất chơi cá nhỏ, nhìn thấy cái này nhất định sẽ nhảy dựng lên cho xem.

Lễ nghi ban thưởng hoàn thành xong. Đậu Thái hậu sai người đưa đến bốn bộ bàn ghế nhỏ đặt ở chính giữa, bút mực, nghiêng mực chuẩn bị đầy đủ, bốn vị khải thủ lần lượt ngồi vào bàn, tiến hành tỷ thí cuối cùng tranh đoạt khải thủ đứng đầu.

Không khí bắt đầu khẩn trương lên, giống như một ngọn lửa vô hình, sét đánh rề rề mà bốc cháy, mà có hai ngọn lửa trực tiếp đốt trên người Triệu Văn Uyển. Vĩnh Bình Công chúa sờ sờ bút lông, cảm thấy hứng thú hết sức chơi đùa, bệ hạ tự mình ra đề thi, Lê thượng cung theo trong hộp lấy ra, những năm qua Thánh Thượng đều thích ra đề liên quan việc quốc gia xã tắc hiện thời, phần lớn là trong phạm vi dễ hiểu, Đại Lương coi trọng nữ tử có tài, trong trăm năm cũng từng xuất hiện một hai nữ anh hùng, hơn nữa phần lớn con cháu quý tộc muốn vào triều nắm quyền, nữ tử phải hiểu biết công việc quản lý gia đình, dĩ nhiên là muốn quan tâm một chút quốc sự mới tốt, mà năm nay bệ hạ ra đề thi hình như có phần khó khăn một chút, lúc Lê thượng cung đọc xong, không chỉ có phần lớn các tiểu thư lên tiếng thờ dài, nói thẳng quá khó khăn.

Ngay cả nhóm nam khách đều nhú nhú mày, gất gao bắt đầu suy tư.

“Thời gian một nén nhang, mời bốn vị khải thủ bắt đầu đem đáp án viết trên vải gấm.”

Khi Triệu Văn Uyển nghe được đề thi bệ hạ đưa ra, liền âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, khó khăn như vậy, Triệu Văn Uyển cái loại tiểu thư trong khuê phòng làm sao có thể biết một phần, ngược lại Vương Tuyết Diên đọc đủ thơ ca thánh hiền, xem vô số sách cổ, nên so với những người khác chiếm ưu thế hơn, Thánh thượng nhất định chọn Vương Tuyết Diên làm khải thủ, nghĩ lại mục đích của bản thân tâm tình liền thả lỏng, lấy một khối điểm tâm an tâm bắt đầu ăn.

Một luồng khói trắng lượn lờ mà lên, chỉ thấy cây hương càng ngày càng ngắn, mọi người tâm cũng theo đó mà khẩn trương, Vĩnh Bình Công chúa trong lúc chơi đùa bút lông, chỉ ở trên vải lụa viết “Phụ hoàng, ai nói nhi thần không thể đoạt được khải thủ?” một câu nói như vậy, sau đó nhìn Triệu Văn Uyển ở một bên cũng trình lên vải lụa, sớm cảm thấy không thú vị liền vội vàng đi theo trình lên.

Cầm Bình Quận chúa cùng Vương Tuyết Diên còn đang cầm bút vui đùa suy nghĩ, mọi người nhìn Triệu Văn Uyển đứng dậy, bình tĩnh trình thư lụa, để vào trong hộp đóng lại.

Hai người sống vai trở về, Triệu Văn Uyển hỏi “Đáp án của Công chúa như thế nào?”

Vĩnh Bình nhếch miệng cười, đột nhiên nói “Muội nộp giấy trắng, khải thủ này vốn là muội thỉnh cầu lừa gạt phụ hoàng mà lấy được, thực sự đảm đương không nổi.”

Triệu Văn Uyển cảm thấy Công chúa tình tình cực kì thẳng thắn, nhất thời bội phục, không nói gì nữa trở lại chỗ ngồi.

Khi nói chuyện cây hương đã cháy hết, Cầm Bình Công chúa cùng Vương Tuyết Diên trình lên bài làm, nhìn sắc mặt Cầm Bình biến thành màu đen, hiển nhiên là phách huy không được cái gì, Vương Tuyết Diên tựa hồ tốt hơn rất nhiều, làm như đối với đáp án của mình rất vừa lòng, lúc lơ đãng xẹt qua chỗ ngồi của Lục vương gia là ghé trông, hiện lên một tia mất mát, nhưng khi thoáng nhìn Triệu Nguyên Lê không xa con người mờ mịt có vẻ sáng rực.

Không khí nặng nề nghiêm túc dần dần nhạt đi, mọi người liền thảo luận đoán người đoạt khải thủ, không ít người đoán là Vương Tuyết Diên.

Chẳng qua một cạnh giờ, Cao công công nội thị bên người Thánh thượng đúng lúc đi đến Lãm Nguyệt Hiên, đọc vang khải thủ dĩ nhiên là... Triệu Văn Uyển.

Hoàng thượng còn tự mình hạ thánh chỉ, phong Triệu Văn Uyển làm quận chính tam phẩm, ban cho nàng trăm lượng hoàng kim, vạn đấu gạo cao lương.

Mọi người vô cùng kinh ngạc, lúc này đã có người nhảy ra tỏ vẻ không phục, người nọ đúng là Cầm Bình Công chúa tâm cao khí ngạo, nếu là thua bởi Vương Tuyết Diên liền không so đo, lại cứ là Triệu Văn Uyển, nàng loại người thói quen sống an nhàn sung sướng, như thế nào đối với quốc sự quen thuộc, còn giành được tâm tư Thánh thượng, phong làm quận chính tam phẩm.

Đây không phải là Triệu Văn Uyển nàng biết! Như vậy trong đó nhất định có kì quái!

Chính là nàng không dám phản bác ý chỉ Hoàng thượng, lại che dấu không được mặt lộ vẻ không phục hướng Thái hậu “Thái hậu nương nương, Cầm Bình hôm nay không dành được vị trí khải thủ, tự biết mình tài hèn học ít, Cầm Bình có một tâm nguyện, không biết Thái hậu nương nương có thể đáp ứng?”

“Là yêu cầu gì Cầm Bình cứ nói” Đậu Thái hậu cười nói.

Cầm Bình Quận chúa mở ra ống tay áo, khăn cấp tiếp tục nói “Quỳnh hoa yến năm nay Hoàng thượng ra đề thi là việc chính sự yêu cầu chúng tiểu nữ nêu ý tưởng về chuyện lũ lụt ở Giang Nam, Triệu tiểu thư tâm tư hoạt bát, đáp án được Hoàng Thượng khen ngợi, mới có thể trong chúng tỷ muội đoạt được khải thủ, phong quận chính tam phẩm, Cầm Bình thật sự tò mò, ai cũng muốn xem vải lụa ghi đáp án đã trình lên của Triệu tiểu thư khiến cho tiểu nữ cùng chúng tỷ muội cùng học tập một phần.”

Vì Cầm Bình đột nhiên đưa ra đề nghị, Đậu Thái hậu hơi do dự một chút, chống lại ánh mắt Triệu Văn Uyển thẳng thắn vô tư, lập tức an tâm, không đợi Thái hậu trả lời, Triệu Văn Uyển tự mình cũng đứng dậy “Thư lụa tự nhiên không thể tùy ý cho mọi người xem, còn phải làm phiền Cao công công đi qua lấy, chẳng phải rất phiền toái, không bằng để tiểu nữ nói cho mọi người nghe, Quận chúa nếu cảm thấy được chỗ nào không ổn, tự mình cũng có thể đưa ra ý kiến.”

Cao công công là tâm phúc bên người Hoàng thượng, tuổi không nhỏ, đã hầu hạ hai đời quân chủ, công thân mình hơi hơi vượt cảm tò mò về cảm kích đối với việc Triệu Văn Uyển chăm sóc, Thái hậu gất đầu đáp ứng.

“Cầm Bình vừa rồi cũng nói bản thân tài hèn học ít, không dám bêu xấu, khiến cho Vương tiểu thư nổi danh tài nữ cùng Triệu tiểu thư vừa lúc cùng nhau xin chỉ dạy.”

Vương Tuyết Diên bị điểm danh, từ lúc công bố đáp án liền không phục, lúc này ngược lại đứng lên, xem như đáp ứng, Thái tử phi ngồi ở bên trên, mắt hơi hơi liếc qua không hài lòng, trong lòng âm thầm thay Vương Tuyết Diên lau mồ hôi, đường muội đúng là ngu xuẩn, Hoàng thượng đã muốn tự mình chọn ra khôi thủ, nàng đi ra cãi lại là có ý tứ gì, nghi ngờ ánh mắt Hoàng thượng sao?

Bị người ta lợi dụng còn hồn nhiên không biết, thế nhưng không từ chối, còn tự mình đứng lên, Thái tử phi nghĩ muốn ngăn lại cũng đã chậm, đã như vậy đâm lao phải theo lao, chỉ chờ mong đường muội đừng đánh mất thể diện nhà họ Vương, sau này liền thu thập.

Sau đó ánh mắt Thái tử phi liếc qua về phía khuôn mặt thản nhiên của Triệu Văn Uyển, quả nhiên là người thông minh, lời nói lúc đó cô ý dẫn Cầm Bình vào bẫy.

Triệu Văn Uyển đúng là cố ý, chính là không nghĩ tới Cầm Bình Quận chúa quả thật rất nhạy bén, tự mình thoát ra đem nước đục toàn bộ hắt lên người Vương Tuyết Diên, Triệu Văn Uyển cười cười, so với làm cho Cầm Bình mất mặt, nàng càng muốn làm cho Vương Tuyết Diên khó coi, liền biết thời biết thế, tiếp nhận ý tứ Cầm Bình Quận chúa mang theo quy củ không sợ suýt.

Triệu Văn Uyển nói “Theo tiểu nữ thấy, nguyên nhân xảy ra lũ lụt là có quan lại tham ô, nếu không nhờ bỏ lũ lụt sẽ không dừng lại.”

Tất cả mọi người tỉnh tã thường thức hàm nghĩa trong đó, giải thích độc đáo như vậy, rất mới mẻ, nhóm tiểu thư nuôi dưỡng trong khuê phòng, nhóm công tử quân là áo lụa đông đúc, ngẫu nhiên có người ham học hỏi cũng chỉ là đi học ít phong phanh, hai lỗ tai không nghe quốc sự, cũng không hiểu Triệu Văn Uyển giải thích cái gì?

Đương nhiên cũng có người hiểu được, trong lòng không khỏi âm thầm bội phục, giải thích hay.

Vương Tuyết Diên nao nao, vẫn là lần đầu tiên nghe thấy cách chữa trị lũ lụt này, lại là trừng trị quan tham ô, vội vàng nói “Sửa trị lũ lụt không phải là khởi công xây dựng đường thủy, trấn an lưu dân, cần gì phải sửa trị tham quan ô lại, người lời này căn bản là nói dối dùng để lừa bịp?”

Thái tử phi nghe vậy trong lòng lộ bộ, âm thầm cho Vương Tuyết Diên một ánh mắt sai bảo, làm cho nàng chú ý tìm tòi, đừng ăn nói lung tung, nhưng Vương Tuyết Diên đang tức giận ngập đầu, làm sao để ý lời nói, thậm chí đã quên Triệu Văn Uyển được Hoàng thượng tự mình chọn làm khôi thủ.

“Nào có lưu dân? Nào có lũ lụt?” Triệu Văn Uyển khoe miệng nhếch lên một độ cong, cười lạnh một tiếng, mang theo ý tứ khiêu khích rõ ràng hỏi ngược lại.

“Như thế nào không có? Giang Nam là vùng nhiều sông, dân cư ít, lũ lụt không người quản lý, đê ven sông không có ổn định, mặc dù mấy năm nay khởi công xây dựng thủy lợi, mở rộng bộ phận kênh đào, nhưng lũ lụt chưa từng dừng lại, có thể nói là thiên tai liên tục.” Những điều này là do nàng đọc được trong sách, há có thể không đúng?

“Tiểu nữ năm nay còn nghe gia phụ nói vùng Giang Nam mấy ngày liền mưa không ngừng, dĩ nhiên lũ lụt tràn ra, lưu dân ca thán bốn phía. Thánh thượng còn phát ngân lượng lương thực cứu tế để Nhị hoàng tử đi trấn an, phụ thân vì việc này còn liên tục cảm thán mấy ngày. Lại như thế nào nói không có?”

Triệu Văn Uyển một chút cũng không nóng nảy, một bộ thản nhiên diễn xuất, dù bận vẫn ung dung chăm chú nhìn Vương Tuyết Diên càng nói càng kích động, hai gò má nàng ửng đỏ, hùng hồn kể lại, nàng càng tự cao mới tốt, càng không cam lòng thua nữ tử khác về quốc sự, trong lòng chắc là nén khó chịu không ít đi, cũng được, lúc này để nàng thư thái mới đúng, lập tức để nàng dễ chịu.

“Bộ phận lưu dân một đường từ Giang Nam đi về phương bắc...”

“Ba” một cái chén rơi xuống mặt đất, quay tròn đến dưới chân Vương Tuyết Diên, Thái tử phi cười xin lỗi, làm cho cung nữ đi qua nhặt, cung nữ kia đi đến cạnh Vương Tuyết Diên nháy mắt ý bảo nàng nhìn trên bậc đá, Thái tử phi ném qua một tia ánh sáng lạnh, Vương Tuyết Diên co rúm lại, nhú lông mày, nhưng lại không biết làm sai chỗ nào? Khiến Thái tử phi như vậy?

Rõ ràng là Triệu Văn Uyển đã muốn rơi xuống hạ phong, nhưng lại một câu cũng không cãi lại.

Vương Tuyết Diên bất đắc dĩ im lặng, Triệu Văn Uyển vẻ mặt đông lạnh, rồi đột nhiên tàn khốc nói “Vương tiểu thư thật to gan? Dám nói xấu Thánh Thượng.”

“Ta...Ta không có...Người nói bậy bạ gì đó?” Vương Tuyết Diên bị khí thế sắc bén của Triệu Văn Uyển làm cho chấn kinh trong lòng run lên.

“Người nói dân chúng lũ lụt ở Giang Nam làm than?”

“Đó là sự thật, ngay cả phụ thân ta cũng từng cảm thán như vậy!”

Sắc mặt Thái tử phi hoàn toàn đen, Vương Tuyết Diên thực sự là đọc sách đến đầu óc hỏng rồi! Chính mình nói lời dọa người không nói, đoán chừng cũng muốn liên lụy thúc phụ, nhưng cũng không có biện pháp phá hủy quy tắc.

Triệu Văn Uyển xuy xuy cười, lập tức nghiêm mặt nói “Thánh thượng Tuyên Đức mười ba tuổi lên ngôi, hai mươi năm qua cẩn trọng(chỗ này trong bản tiếng trung ghi ba tuổi, nhưng theo ta tính thì ba tuổi lên ngôi, lại qua hai mươi năm vậy ông vua mới có 23 tuổi thì không hợp vậy nên sửa thành 13 tuổi,

có gì các nàng bỏ qua cho), chăm lo việc nước, bắt làm việc nhẹ thuế thấp, cùng người dân khôi phục nguyên khí, Đại Lương hiện giờ đúng là một mảnh ca múa mừng cảnh thái bình, là thời thái bình thịnh thế, bằng không Văn Uyển cùng Vương tiểu thư làm sao có thể nhàn nhả trong yến hội này như vậy, làm sao có thể như Vương tiểu thư nói thiên tai? Tiểu thư là nói người không có nói xấu Thánh Thượng. Gia phụ cũng thường nói Đại Lương có vị vua như vậy, là chúng ta may mắn ba đời mới gặp được.”

Nhìn một cái, người ta thừa dịp thay phụ thân nói tốt, mà Vương Tuyết Diên... haizz...

“Nhưng...” nàng còn muốn nói lũ lụt ở Giang Nam, lưu dân mọi người đều biết.

Triệu Văn Uyển làm như nhìn ra nàng muốn nói gì, trực tiếp áp chế “Mặc dù phía nam lũ lụt có khi xảy ra, nhưng hàng năm tổn hại ruộng đất lương thực không nhiều, có thể thấy được nơi lũ lụt nghiêm trọng nhất là mấy nơi gần sát bờ đê?”

“Kia vì sao phía nam lại có thể có nhiều lưu dân như vậy, tấu chương trình báo đều nói rất nghiêm trọng.” Có một người nam khách nhin không được tò mò hỏi.

Triệu Văn Uyển liếc nhìn mọi người một cái “Tham quan trong đó cho phép làm như vậy.”

“Mỗi lần cứu tế thiên tai chấm dứt, tổng có thể phát hiện phủ đệ một ít quan viên sửa chữa lại...” Triệu Văn Uyển con người sáng lên, nói đến đó dừng lại, mọi người hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng, nháy mắt thần thức không thôi, tiếng nghị luận liên tiếp, trách không được phía nam đều trình báo nói thiên tai nghiêm trọng, như vậy liền có thể tham ô ít ngân lượng cứu tế thiên tai, dân chúng không được cứu tế, khiến lưu dân càng ngày càng nhiều.

“Triều đình ở xa, tự nhiên không nhìn đến khó khăn của dân chúng.” Triệu Văn Uyển đứng ở góc độ Thánh Thượng cảm thán một câu, vỗ mông ngựa Hoàng đế xong, tuy nói nhiều lời nói dễ nghe, nhưng bề hạ hiện tại quả thật là người tài đức sáng suốt, tệ nạn quan tham ô vùng Giang Nam còn nhiều, nếu như không sửa trị, tai họa về sau vô cùng lớn.

Bề hạ đồng ý đề nghị của Triệu Văn Uyển hiện giờ chắc có điểm phát hiện, mà Quỳnh hoa yến lần này đề thi đều là Cổ Cảnh Hành viết thay, hẳn vốn là nghĩ đưa ra cái đề khó, làm cho các tiểu thư muốn đến thân cận biết khó mà lui, Cổ Cảnh Hành ẩn nấp ở một nơi bí mật gần đó nghe quan điểm của Triệu Văn Uyển ở trong Quỳnh hoa yến, nhưng lại cùng quan điểm với bản thân, con người càng thâm trầm, ánh mắt giống như không thể dời đi, người kia đáng người cao gầy trong tầng tầng lớp lớp bóng người từ từ bắt đầu rõ rệt.

Triệu Văn Uyển tiếp tục nói “Tiểu nữ bất tài, ban đầu cũng là không biết, ngẫu nhiên có mấy lần nghe gia phụ cùng huynh trưởng đàm luận, trong lòng ghi nhớ, lại khéo Thánh Thượng đưa ra đề thi này, có thể nói là mượn hoa hiến Phật, bề hạ ban thường này đó nên là cấp Đại ca tiểu nữ mới đúng.”

Thái hậu bỗng nhiên hỏi “Nguyên Lễ từ nhỏ đã là thiên tài, yến hội lần này cũng tới?”

“Thần ở nơi này.” Triệu Văn Uyển quay đầu nhìn qua, Triệu Nguyên Lễ cung kính đứng dậy hành lễ.

Nói như vậy cũng có thể hiểu được, một cái nữ nhân lại không đi qua Giang Nam sao sẽ biết mà kể lại, Thái Hậu vừa lòng gật đầu.

Thái tử phi trên mặt không có ánh sáng, nhanh chóng nổi giận nói “Tuyết Diên, còn không mau quỳ xuống.”

Vương Tuyết Diên nghe vậy ngẩn ra, bị Thái tử phi quát lớn mới hoàn hồn, vội vàng quỳ trên mặt đất dập đầu cầu Thái hậu khai ân, Thái tử phi một bên phụ họa, chỉ nói Vương Tuyết Diên là còn nhỏ không hiểu chuyện.

Đậu Thái Hậu lòng dạ khoan dung, làm cho Vương Tuyết Diên lui xuống, Vương Tuyết Diên đi ở giữa hai bên, chợt nghe bên phía nam khách đều cảm thán, nữ tử như vậy cũng không dám cưới, dám nói Thánh thượng không đúng, nếu là về sau miệng nói không suy nghĩ, chắc chắn ảnh hưởng con đường làm quan, nàng mặt xám mày tro quay về chỗ ngồi âm thầm rơi lệ.

Yến hội chấm dứt, Triệu Văn Uyển khiến cho Triệu Văn Huyền thực hiện lời đánh cược, để nàng ta nâng váy cho nàng một đường đi đến cửa cung, dọc theo đường đi nhóm tiểu thư chỉ trỏ, che miệng trộm cười nhạo, Triệu Văn Huyền không tiện phát tác, thắt lưng mảnh khảnh khom xuống, Triệu Văn Uyển một lát đi nhanh, một lát đi chậm, gây sức ép đem Triệu Văn Huyền tức giận dậm chân.

Chợt ở cửa cung nhìn thấy bóng dáng cao gầy quen thuộc, Triệu Văn Uyển phát phát tay làm cho Triệu Văn Huyền lui lại một bên, thái độ tùy ý như vậy, rơi vào trong mắt Triệu Văn Huyền chỉ cảm thấy bản thân giống như người hầu bị đùa giỡn xoay quanh, hận không thể bỏ nhào đến, chỉ vừa mới nâng thân mình lên, trên lưng giống như răng rắc một tiếng, liền đau đến ứa nước mắt.

Cách đó không xa, nụ hoa mai đỏ chờ nở rộ, y phục đen như mực đứng ở dưới tàng cây, bóng dáng làm nền, càng hiện lên dáng người cao ngất, Triệu Văn Uyển nhất thời nhìn đến si mê, thâm nghĩ kinh thành tam thiếu người đứng đầu phải là người này mới đúng, mà không phải Cổ Cảnh Hành.

“Phong công tử.” Triệu Văn Uyển đi chậm lên cười nói bắt chuyện.

Đôi mắt đen sẫm của Cổ Cảnh Hành nhìn qua, khóe miệng cong lên ý cười cực nhỏ, thanh âm lạnh nhạt nói “Chúc mừng Triệu cô nương được phong quận chính.”

Triệu Văn Uyển đối với trông mắt kia chỉ cảm thấy như rơi vào vực sâu, khiến người ta say mê, nàng vốn tính tình hào phóng trong con người không chút nào che dấu tình cảm, ý niệm vừa động, bật thốt lên hỏi “Năm đó công tử hứa đời này nhất thế một đôi nhân hiện giờ còn giữ lời?”

Cổ Cảnh Hành nghe vậy dừng một chút, mày đẹp lập tức hơi hơi nhướng lên, mới nhớ tới ý tưởng này là tồn tại trong lòng mình, mà Phong Vu Tu sau khi

biết được dùng văn chương bản thân chiêu cáo thiên hạ. Lúc này Triệu Văn Uyển hỏi, đối tượng là người nọ...

Chống lại con người trong suốt lộ ra chờ đợi của Triệu Văn Uyển, Cổ Cảnh Hành chỉ cảm thấy trong lòng bị đè nén một hơi rất là khó chịu, nhìn Triệu Văn Uyển thật sâu một lúc lâu, rốt cục phát hiện tâm tư bản thân thật lâu không muốn thừa nhận, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, không nói một lời mà bỏ đi.

“...” Lưu lại Triệu Văn Uyển không hiểu gì lại tự nhiên cảm thấy phía sau lưng lạnh buốt.

(ta đăng vội nên sai chính tả hay lời văn chưa hợp các nàng thông cảm nha, có gì góp ý ta sẽ sửa sau. Chúc các nàng năm mới vui vẻ.)

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Chương 56.1

Đầu giờ thìn hôm sau, mọi người tụ tập trong Lâm Nguyệt Hiên, so với hai ngày trước, hôm nay y phục của các công tử thế gia càng đẹp đẽ quý giá, hơn vài phần hiển ngang. Thân sắc trên mặt nóng lòng muốn thử, hiển nhiên là chờ đến lúc đó biểu hiện bản lĩnh, áp ủ chờ mong.

Thi đấu chưa bắt đầu, trong yến hội có người nổi lên chơi ném thẻ vào bình rượu, một ít trò chơi trợ hứng, làm tỷ thí nhỏ. Các tiểu thư thế gia ngồi vào một bên khác, kết quả tỷ thí đã có, không thể thay đổi, chẳng bằng nhìn thật tốt nhóm nam nhi thi đấu, cầu nguyện lương duyên.

Chỗ ngồi, Thái tử làm quan giám sát yến hội, Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử ngồi xung quanh người, không biết nói đến cái gì, mấy người trên mặt đều cười hòa thuận vui vẻ, liếc liếc nhìn Cổ Cảnh Hành ở không xa, trong đó một người lộ rõ không có ý tốt.

Nhị hoàng tử năm trước nạp thiếp, chưa có con, Đức phi trong lòng sốt ruột, đây đối với Cổ Cảnh Tuần người đứng đầu một phe luôn âm thầm tranh đoạt ngôi vị hoàng đế với Thái tử mà nói là một nhược điểm, dĩ nhiên là có ý để hấn ở Quỳnh hoa yến lần này chọn một hai người sủng phi. Nhị hoàng tử Cổ Cảnh Tuần bị buộc tham dự ngồi kề bên Cổ Cảnh Hành, biểu tình trên mặt hiện ra một tia bất đắc dĩ “Lục đệ phiền nhất những thứ đầu óc rỗng không nào dùng để trang trí, sao, cũng bị người ép buộc tới nơi này?”

Ngồi bên cạnh nói chuyện, rơi vào trong mắt người bên ngoài lộ ra loại thân thiết vô cùng. Nghe đồn Nhị hoàng tử tâm lòng hiền hậu dịu dàng, tình cảm cùng Lục vương gia lạnh lùng kiệt ngạo rất tốt, lạnh lùng nhiệt huyết nhưng thật ra bù cho nhau. Ngay cả đương kim Thánh Thượng biết được đều đối với việc này khen ngợi, nếu hai người tình tình hỗ trợ nhau, Đại Lương tất nhiên là có phúc.

Cổ Cảnh Hành con người đen như mực không gọn sóng hiện lên một ánh sáng kì dị, thổi lá trà, đưa ly trà đến bên miệng uống, thái độ so với người ngoài có ba phần âm áp nói “Vốn là cảm thấy không thú vị, chẳng qua có Nhị ca đi theo, cũng không tính cái gì.”

Cổ Cảnh Tuần ngừng một lát, cười khanh khách “Tốt, cũng dám trêu ghẹo Nhị ca người.” Chuyện vừa chuyện, nhìn nhóm nữ tử ngồi ở đối diện, nhíu mi nói “Đệ hôm nay ở đây sợ là bắt đi hơn nửa tâm hồn thiếu nữ, vì các công tử sắp phải gặp phải loại cục diện này, Nhị ca thay bọn họ hỏi một câu, đệ vừa ý cô nương nào ở đây, Nhị ca để các người nhanh chóng thành một đôi, tránh gây tai họa cho người khác.”

Cổ Cảnh Hành nghe vậy không biết nghĩ đến điều gì, khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng hiện lên ý cười như có như không, chớp mắt lướt qua, thân nhiên nói “Đệ chỉ vì một người mà chiến đấu.”

Nhược thủy ba ngàn chỉ mức một gáo. Chỉ là vốn tưởng rằng là nước nhu nhược không xương, lại không nghĩ rằng coi trọng cái gáo, Cổ Cảnh Hành trong lòng bất đắc dĩ thầm nghĩ, nhưng là cam tâm tình nguyện.

Cổ Cảnh Tuần nghe ý tứ của hấn, trên mặt ngoài ý muốn cũng không giống giả bộ, lại quay đầu khi nhìn phương hướng nữ tử trong yến tiệc mang theo vài phần nghiến cứu, có thể làm cho Lục đệ lạnh lùng động tâm sẽ là thần thánh phương nào, lại là... Thân phận gì?

Chưa được bao lâu, Cổ Cảnh Tuần từ trước đến nay chạm tay là bóng bị người khác lôi đi, vị trí thuộc về Phong Vu Tu lần nữa trở về với chủ, liếc liếc mắt nhìn Cổ Cảnh Hành lạnh nhạt uống trà, Phong Vu Tu cảm thấy được tầm mắt khác thường hướng bên này nhìn đến, hơi hơi nhíu mày “Người nam hiểm kia đến đây nói gì với người, khiến sắc mặt Thái tử thành như vậy?”

“Có thể nói cái gì, hấn sao có thể bỏ qua trường hợp đem ta cùng hấn buộc lại một chỗ.” Cổ Cảnh Hành cũng không ngần ngại đầu lên nói, thân sắc càng lạnh liệt.

Phong Vu Tu bị người bên cạnh làm đông lạnh một chút, sờ sờ cái mũi, đối với việc trong hoàng gia không tiện phát biểu ý kiến, tình cảm huynh đệ trong đó như giấy mỏng, khó trách Cổ Cảnh Hành đường thành tính cách như vậy, đột nhiên tình cảm huynh đệ tràn ra, Phong Vu Tu đồng tình nhìn về phía Cổ Cảnh Hành, liền chứng kiến người sau ghét bỏ mà lùi lại.

“Phong Vu Tu, người lại dùng loại ánh mắt này nhìn ta, cẩn thận ta nhìn không được đánh gãy chân người.”

“...”

Cổ Cảnh Hành đẩy mắt cuối cùng thu lại một tia âm u, nhận thấy tầm mắt Thái tử dừng trên người mình, khỏe miệng gọi lên một ý cười lạnh lạnh, hẳn có thể nhận nài Cổ Cảnh Tuần lợi dụng, mục đích duy nhất chẳng qua cũng là muốn cho người này sống không tốt mà thôi, sách, hiển nhiên có hiệu quả.

Lễ quan thấy mọi người đông đủ, thôi kèn lên tuyên bố trận đấu bắt đầu, nhóm nữ nhi thi đấu rườm rà, các nam nhân có vẻ đơn giản hơn, tổng cộng có hai mục, một võ một văn, lần lượt thi đấu.

Văn lấy thơ từ ca phú hội họa thi đấu, phân tổ tỷ thí, võ dùng rút thăm, hai người đánh nhau, người bị thua bị đào thải, đến khi còn lại sáu người.

Triệu Văn Uyển quan tâm thân thể Triệu Nguyên Lễ, tầm mắt vẫn tập trung trên người hắn, tự nhiên cũng sẽ không lưu ý một bên khác sóng lớn bắt đầu xuất hiện, Vinh Bình Công chúa ngồi ở bên cạnh nàng phát hiện nàng khăn trang, theo tầm mắt nhìn đi qua, người nọ một thân mặc y phục màu trắng ánh trắng viền thêu hoa văn màu bạc, mảng lớn hoa sen ở trên màu trắng ẩn hiện, một cây trầm ngọc màu xanh cổ định lại tóc, mi dài xuyên qua tóc mái. Hai mắt tinh tế ôn hòa, ôn nhu giống như bao dung tất cả, tựa như ánh mặt trời mùa xuân chiếu xuống hồ nước trong suốt, làm cho người ta nhìn không được đắm chìm trong đó.

Vinh Bình gặp qua nhiều người bộ dạng đẹp mắt, Lục ca là một trong những người tài năng xuất chúng, nhưng nhìn người này, trái tim bình thường bị gõ một cái, giống như mặt hồ nước bị nhiễu loạn, mặc dù trong lòng bắt đầu xuất hiện cảm thụ quái dị chưa từng có, ánh mắt cũng luyến tiếc rời đi.

Triệu Văn Uyển hơi nghiêng đầu, phát hiện Công chúa bên cạnh nhìn so với bản thân mình còn chăm chú hơn, mặt mày lộ ra vẻ chân thực, hơi hơi kinh ngạc nhìn qua, tầm mắt ở hai người vòng vo qua lại, trong lòng không khỏi cảm thán, lương duyên trời định.

“Đại ca của tỷ nhìn đẹp không?” Triệu Văn Uyển mỉm cười, nhếch lên tia xấu xa đột nhiên cười hỏi.

“Đẹp!” Vinh Bình Công chúa đơn thuần si ngốc nói, lập tức giống như đột nhiên kịp phản ứng đỏ mặt, khăn trang mà nói năng lộn xộn “Muội, muội, muội... Không phải...”

Triệu Văn Uyển xem cô nương người ta khăn trang, ý cười khỏe miệng lan rộng, cũng thẳng thắn nói “Năm đó đại ca của tỷ bị người hãm hại, hiện giờ thật vất vả thoát khỏi sương mù âm u, nếu Công chúa nhất thời cao hứng, đại ca tỷ tuyệt đối không thích hợp. Đại ca hắn... Chỉ cần có một chút hiểu biết, có thể cảm nhận được hắn là độc nhất vô nhị, ôn nhu chăm sóc... Công chúa nghĩ như thế nào?”

Vinh Bình Công chúa ngẩn ra, khó khăn lắm chống lại con người nghiêm túc chân thành, tâm mới vừa rồi còn bang bang nhảy loạn bỗng nhiên bình yên trở lại, lại trở thành một loại càng thêm vững vàng, tâm tình chôn sâu dưới đáy lòng từ rất lâu, theo lời nói Triệu Văn Uyển, có cái gì bị ngu đồng nhiều năm dần dần nảy mầm.

Mà lúc hai người nói chuyện nhân vật chính sai bước vào bàn, lựa chọn mục “Họa” đều là trước chuẩn bị tinh tâm trước bàn, ghé dựa bàn học, giấy, bút mực đầy đủ mọi thứ, lấy thời gian ba nén hương làm hạn định, đề tài về mùa thu, lấy phương thức mọi người am hiểu diễn tả.

Cũng không biết có phải trùng hợp không, người ngồi bên cạnh Triệu Nguyên Lễ là người quen cũ, hương đốt gần hết Triệu Nguyên Lễ vẫn chưa vội vẽ, ngược lại người nọ bên cạnh hắn tính tình không chịu nổi, lộ ra một tia trào phúng “Nguyên Lễ huynh, nếu là không được, vẫn là chớ miễn cưỡng mới tốt.”

Triệu Nguyên Lễ nghiêng người, dù bận vẫn ung dung nhìn về Vương Bác Văn, năm đó là bạn tốt cùng trường, trước kia là anh vợ tương lai, từng là người mình tín nhiệm nhất, lại lấy hủy hoại hắn làm niềm vui, nếu không phải người này ở lúc hắn chịu khổ một lần lại một lần làm ra vẻ ý tốt đến thăm nhằm dă kích, chính mình không đến mức không ra bên ngoài, từ nay về sau khép kín.

Năm đó hắn không nghĩ ra, hiện giờ cũng là nhìn rõ ràng, Triệu Nguyên Lễ vẫn chưa bị hắn chọc giận, ngược lại thẳng thắn đón nhận, lộ ra khí phách háng hái nói “Mặc kệ trước đây, vẫn là sau này, có ta ở đây, người vĩnh viễn không thể xuất đầu.”

“Người!” Vương Bác Văn kinh sợ, mang theo một điểm oán hận bị nói trúng tâm tư, gắt gao nhìn chằm chằm Triệu Nguyên Lễ, trong lòng hoảng sợ. Đùng vậy, hẳn ghét nhất bộ dáng này của Triệu Nguyên Lễ, làm cái gì đều được, ngay cả ông trời cũng giúp, mỗi lần đều đứng thứ nhất, mà hắn thì sao, chỉ có thể luôn luôn nén nhịn xếp thứ hai.

Triệu Nguyên Lễ thành công làm cho người ta tâm tư buồn bực, tâm tình rất tốt, khỏe miệng thủy chung cong lên một tia ý cười nhạt nhẽo, giờ bút vẽ tranh. Giọt mực nhuộm lên, động tác mây bay nước chảy lưu loát sinh động, hắn chuyên tâm vẽ tranh, không biết một màn này dừng trong mắt người khác, cũng là một bức tranh. Thiếu niên mặt mày tuấn tú, kiêu ngạo tràn đầy hài lòng, nhất cử nhất động khiến người ta mềm lòng.

Wang Bác Văn dùng mảnh khỏe lại bị rối loạn trận tuyến tức giận, đáy lòng tràn đầy không cam lòng, đúng là không tự lượng sức mình mà lựa chọn cùng cái phương thức giống Triệu Nguyên Lễ, lấy bối cảnh bức tranh, thể muốn cùng Triệu Nguyên Lễ phân cao thấp, đánh cuộc là năm đó Triệu Nguyên Lễ bị bệnh tay nghề bị hạ xuống, mà chính mình... Người bình phẩm còn có đường tỷ phú Thái tử của hắn ở đó.

Thời gian ba nén hương rất nhanh kết thúc, Triệu Nguyên Lễ tàn hương đốt hết liền hạ bút, nội thị mỗi người cầm một tác phẩm, hoặc chữ hoặc tranh, trình lên trước mặt những người bình phẩm, khoảng cách một thước, theo từ trái qua phải cầm tác phẩm trong tay hướng mọi người cùng nhìn, trong đó có hai bức ý tưởng giống nhau “Bức tranh mùa thu.”

Vì biểu hiện công bằng, trên tác phẩm không được có dấu hiệu riêng tư gì liên quan đến tác phẩm, cũng chính là tuyển chọn công bằng. Triệu Văn Uyển cùng Triệu Nguyên Lễ ở chung lâu, tự nhiên có thể nhận ra tác phẩm của đại ca, thuận tiện hướng tác phẩm bức tranh mùa thu bên cạnh nhìn liếc mắt một cái, nhất thời liền nhìn ra không thích hợp, hai bức họa ý tưởng giống nhau, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ nhận ra một bức tranh bút tích vẽ lộ vẻ cứng nhắc, thậm chí còn có vài góc bức tranh dính một ít điểm mực nhỏ.

Thái phó họa sư trong cung đối với tác phẩm bình luận đánh giá, chọn ra ba tác phẩm xuất sắc, trong đó vài tên đem bức tranh mùa thu dính ít mực kia nói khoa trương là bức tranh có một không hai trên đời hiếm gặp, Vương Bác Văn xẹt qua từng người bình luận, rất là vừa lòng, bạc cũng không phải phí phạm.

Nhưng mà, nâng cao đồng thời cũng tránh không được có người xỉ vả ghét bỏ, mà bức tranh cổ ý ghét bỏ kia vẫn là dựa vào một thân bản lĩnh mà vào vòng trong, cuối cùng đến các vị nương nương cùng Thái tử cùng nhau bỏ phiếu, trong ba tác phẩm có hai bức “Bức tranh mùa thu” được chọn.

Kết quả nhanh chóng được đưa ra, vẫn chưa có cái gì tri hoãn rơi vào “bức tranh mùa thu” bên trái, cũng chính là Triệu Nguyên Lễ, ngoài Thái tử cùng Việt quý phi chọn bức tranh kia, còn lại tất cả đều chọn Triệu Nguyên Lễ. Vương Bác Văn cũng sờ không nghĩ tới bản thân làm kí hiệu tự nhiên sẽ thua, không thể tin tưởng hai mắt, trong miệng thì thảo không có khả năng.

Người cách hẳn không xa nghe được, trên mặt lộ rõ ràng cười nhạo, dùng thanh âm không nhỏ nói “Lấy tác phẩm kiệt xuất của bạn tốt tặng muối muối đến bất chước, người đoán chắc là người nọ không muốn đụng chạm đến chuyện đó nữa, cho nên không kiêng nể gì mà dùng. Nhưng dù về giống thì có lợi ích gì, so ra kém chính là kém.”

Lúc trước Triệu Nguyên Lễ từng vẽ một bức tranh đưa cho Vương Tuyết Diên muối muối Vương Bác Văn, đoán là nhận định Triệu Nguyên Lễ cảm thấy việc đó là sỉ nhục, sẽ không lại dùng đến bức tranh kia, liền lấy ra vẽ trong trận đấu hôm nay. Chính là dù vẽ tốt, vẫn là thua bởi bức tranh hiện linh khí của Triệu Nguyên Lễ.

Phong Vu Tu yêu thích tranh chữ, tự xưng văn nhân nhà sĩ, đối với việc này hiểu rõ một phần, lại vừa thấy còn có cái gì không rõ, lúc này không chút lưu tình mà vạch trần.

Bình tĩnh nói “Vương công tử, người thật không biết xấu hổ.”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Chương 56 (2)

Ánh mắt Triệu Văn Uyển trong suốt phát sáng không che dấu nhìn chăm chăm đại ca đoạt được khôi thủ “họa”, liên quan “Lục vương gia” nói giúp đại ca mình nhìn cũng thuận mắt hơn nhiều, tuy rằng thua vẫn rất có phong độ.

“Vi sao Lục ca muối xuống dốc thất bại?” Bên cạnh thanh âm khó hiểu hỏi.

Triệu Văn Uyển hoàn hồn chống lại Vĩnh Bình Công chúa mắt to chớp chớp, mới phát hiện chính mình vừa rồi không chú ý nói ra suy nghĩ trong lòng, nghĩ đến tiểu cô nương này sùng bái tôn kính ca ca, trấn an cười gật gật đầu, cũng không để ý.

Lập tức, thi võ bắt đầu, hai người cùng dời đi lực chú ý, lời dài đầu võ cao một thước (một mét), hai bên đặt các loại vũ khí, Đại Lương tôn sùng võ nghệ, hoàng đế từ khi khai quốc đã là như thế, xuất hiện rất nhiều nam tử thế gia anh dũng thiện chiến, đương kim Thánh thượng từ khi quản lý triều chính đến nay luôn chú trọng đề cao rèn luyện võ nghệ nâng cao tri thức, trọng võ cũng trọng văn, chỉ là tuyển chọn nam tử thi võ vẫn là trước nửa năm so với thi văn.

Nội thị ô mê chế tạo bằng đồng, theo thứ tự để các công tử lấy số, trên bài gỗ một đen một đỏ, con số giống nhau thì làm một tổ, tổng cộng chia làm mười tám tổ, vòng thứ nhất loại bỏ mười người, vòng thứ hai loại ra hai mươi người, còn lại sáu người vào vòng trong, ba vòng thắng hai, một người vượt lên đứng thứ nhất.

Theo tiếng chiêng thứ nhất vang lên, vòng thứ nhất mở màn bắt đầu, trên trận đấu không ít người quen, Triệu Văn Uyển đang nhìn, liền chống lại khuôn mặt màu lúa mạch tươi cười đường hoàng của Hạ Tĩnh Viễn, trên nguyên tắc nhìn thấy không thể không giả bộ làm như không nhìn thấy, Triệu Văn Uyển đáp lại một nụ cười yếu ớt có lẽ, lại giống như khiến đối phương càng cao hứng, hai ba lần đem đối thủ không lưu tình quật ngã xuống đất.

“...” Đều là con cháu thế gia, xuống tay như vậy thật sự không có việc gì sao? Triệu Văn Uyển nghĩ trong lòng, bỗng dưng cảm nhận được trên sân có một tầm mắt nhìn chăm chăm mình, không hiểu sao rung mình một cái, lập tức thấy thế tử Bình Nam Vương cách Hạ Tĩnh Viễn không xa, lúc này chính là hướng về phía mình dương lên ý cười như có như không, lộ ra một tia cổ quái.

“Người nọ là...” Triệu Văn Uyển hỏi Vĩnh Bình Công chúa bên cạnh, người sau theo tầm mắt nhìn lại, trả lời thế tử Bình Nam Vương, không nhìn thấy khi Triệu Văn Uyển nghe được đáp án thân mình nhảy mất buột chặt.

Tự nhiên là hẳn! Triệu Văn Uyển giống như nuốt phải ruồi bọ mà ghê tởm, cũng hiểu được ý tứ trong mắt người nọ là gì, chăm chăm nhìn, khiến nàng hận không thể móc mắt đối phương ra.

Con người Triệu Văn Uyển buông xuống, trấn an sự tình còn chưa phát sinh hết thấy đều còn kịp, bùng lên ly trà bên cạnh uống một ngụm, ổn định tâm thần, bỏ lỡ một ánh mắt âm u khó chịu ở bên khác, cũng không biết chính mình khác thường rơi vào trong mắt người nọ, nhiều loạn một mặt nước yên

tĩnh.

Vòng thứ nhất loại đều là những người không chăm chỉ rèn luyện chỉ lo ăn chơi trác táng, bản lĩnh chống đỡ không được bao lâu, đã bị đánh nằm bò ra đất, kêu la được nội thị nâng đi xuống trị liệu. Những người đánh thắng như đám người Hạ Tĩnh Viễn, thế tử Bình Nam Vương, Phương Tử Mặc đều là người có năng lực, cũng không trì hoãn mà vào vòng thứ hai.

So sánh với trận đầu thoải mái, trận thứ hai nghiêm túc hơn nhiều, Triệu Văn Uyển bị thế tử Bình Nam Vương làm cho ghê tởm một phen, âm thầm cầu nguyện vòng thứ hai ai đó đem hấn ngược chết, khiến hấn bị kẹp hai nách knock-out. Chính là nhìn qua công phu của thế tử Bình Nam Vương, chỉ sợ biểu ca không làm được, Triệu Văn Uyển ý tưởng này vừa xẹt qua trong đầu, chỉ thấy Hạ Tĩnh Viễn cầm một khối bài gỗ đi tới trước mặt thế tử Bình Nam Vương, hai người dẫn đầu đánh nhau.

Hạ Tĩnh Viễn trà trộn trong quân doanh, sở trường sử dụng côn bổng, thế tử Bình Nam Vương không chút để ý mà chọn thanh kiếm, không biết nói câu gì khiến Hạ Tĩnh Viễn đỏ mặt khó thở mà hướng hấn mạnh mẽ công kích, hai người ngời tới ta đi, rất kịch liệt, thế nhưng phương diện này thế tử Bình Nam Vương quả thật hơn một chút, kiên trì đến hiệp thứ mười, cảm thấy Hạ Tĩnh Viễn có chút cố sức, chọt trên tay tê rần, côn bổng bị đánh rơi xuống, mà trên cổ đặt một lưỡi kiếm.

“Đa tạ.”

Hạ Tĩnh Viễn sắc mặt khó coi rời khỏi lôi đài, người sau càng phát ra đắc ý, nhìn chằm chằm chỗ ngồi Triệu Văn Uyển, gọi lên ý cười không đành hoàng. Triệu Văn Uyển né đi, uống trà giải tỏa chán ghét.

Bỗng nhiên đối diện phát ra một trận xôn xao, Vĩnh Bình Công chúa bên cạnh vẫn im lặng bỗng dưng níu tay áo Triệu Văn Uyển, chọt nghe nàng hưng phấn nói “Lục ca ca!”

Triệu Văn Hi ngồi bên cạnh cũng hết sức kích động, trải qua giáo huấn hôm qua, tính tình tương đối thu liễm, khăn tay trong tay vò nhàu, tim đập gia tốc, khuôn mặt ửng đỏ.

Triệu Văn Uyển theo ánh mắt của nàng nhìn qua, trong ánh nắng tươi đẹp sáng chói, người nọ một thân mặc trường bào, vật áo cùng cổ tay đều dùng chỉ bạc rất nhỏ thêu bức tranh hạc trắng bay trong đám mây, phối hợp với đai lưng màu vàng, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, trong nháy mắt từ một tường thành màu đen u ám thành ngọc bích màu vàng, mặc dù quanh thân biểu lộ hàn ý chớ tới gần, lại như cũ không thể ngăn chặn mọi người nhìn kỹ hấn cùng với tượng tượng xa vời.

Hoi đứng dậy giống như đi dạo bước lên lôi đài, tư thái nhàn hạ như thế, lại sinh ra một cỗ cảm giác từ trên cao nhìn xuống chúng sinh.

“Chắc chắn, còn nói có thể chống đỡ được lâu dài.” Nam tử ngồi bên cạnh ghé trông bĩu môi, trong con ngươi bắt đầu xuất hiện ánh sáng rực rỡ xem kịch vui.

Triệu Văn Uyển thẳng nhìn chằm chằm người nọ, giống như muốn nhìn đến nở hoa, bất ngờ không kịp đề phòng đón nhận người nọ nhíu mi cười yếu ớt, cũng đem bản thân bị sặc, một trận mãnh liệt ho khan.

Trên lôi đài, người nọ ý cười càng rõ ràng, khiến mọi người nhất thời kinh ngạc, đó là Lục vương gia trong lôi đài không nói cười tính tình thất thường sao?

Chỉ có Triệu Văn Uyển bị sặc đỏ mặt biết rõ ràng người nọ nhất định là cố ý, nghĩ đến đủ chuyện trước kia, Triệu Văn Uyển bị sặc nước mắt lưng tròng đáy lòng một mảng hoang mang chán nản.

Nằm tào(tương đương dm), buồn bực im lặng làm người chết!

Vĩnh Bình Công chúa thoáng nhìn nàng trong ánh mắt hoàn toàn không có tình yêu, đột nhiên hoảng sợ, lại liên hệ lôi đài lúc trước, ngốc mà an ủi “Lục ca muội nói tỷ rất tốt, thật sự, không lừa tỷ.”

Ngươi... Tốt lắm? Dùng loại ngữ điệu nào nói, khen ngợi vẫn là hạ nhục, trong hoàn cảnh nào nói, Triệu Văn Uyển không nắm chắc ánh mắt lo lắng chậm rãi nhìn Vĩnh Bình Công chúa, cười thê lương, trong kịch bản cũng nói qua được chưa, nói xong nàng liền bị xử án treo đó, có thể nào vui vẻ chơi đùa. Triệu Văn Uyển bị Vĩnh Bình Công chúa hiểu lầm đánh cho hoàn toàn yên lặng.

Trên lôi đài, Cố Cảnh Hành rất là vừa lòng mà thu hồi tâm mất, trên mặt không biểu lộ chút gì, ánh mắt thâm trầm nhìn người đối diện. Thế tử Bình Nam Vương....

Người sau lúc ban đầu giật mình, sau khi ngăn người gọi lên một ý cười nghiêng ngả “Lục ca, muốn so cái gì?”

Cố Cảnh Hành liếc liếc nhìn ngón kiếm trên tay hấn một cái, thanh âm lạnh nhạt nói “So tiện, ngươi là người giỏi.”

“...” Thế tử Bình Nam Vương nghẹn họng, biểu cảm không hiểu ý tứ của Cố Cảnh Hành, trực giác không phải ý tốt.

“Ta không cần binh khí.” Cố Cảnh Hành sau đó nói.

Thế tử Bình Nam Vương nghe vậy cũng quăng ngón kiếm trong tay, cùng Cố Cảnh Hành từng quyền đánh nhau, chỉ trong chớp lát trên mặt thế tử Bình Nam Vương giống như nở hoa, một mảng tím hồng, cũng không biết có phải hấn cố ý hay không, chuyên chọn mặt ra tay, chờ nội thị vội vàng

xông lên hồ dùng, trên mặt thế tử Bình Nam Vương đã không có chỗ nào tốt, sung phù thành đầu heo.

Thế tử Bình Nam Vương cũng không phải ngu, giao đầu lần này xảy ra, cũng biết mình đắc tội Lục vương gia, chịu đựng đau đớn mà mở miệng hỏi “Không biết đệ vì sao chọc giận Lục ca không vui, khiến Lục ca nổi giận như thế?”

“Mơ tưởng thứ không nên, đây là kết cục.”

Thế tử Bình Nam Vương con người co rụt lại, làm như không thể tin, thông suốt lập tức buông thông, khiến nội thị vội vàng sốt ruột đưa đi chỗ ngự ý.

Triệu Văn Uyển nhìn thấy, trong lòng vui vẻ đồng thời thầm nghĩ “Thế tử Bình Nam Vương này nhất định là chỗ nào đắc tội Lục vương gia bụng dạ hẹp hòi mới khiến đối phương ra tay tàn nhẫn như vậy”.

Bên này thi đấu hăng hái, bên kia cũng không rảnh, mấy trận xảy ra, Phung Tử Mặc gần như mạnh mẽ đè ép làm cho người ta nghe tin đã sợ mất mật, còn lại bốn người thắng trận sau khi nhìn quá trình hai người đánh nhau, sinh ra vài phần khiếp đảm, chỉ là tiếng chiêng vang lên, chưa cho những người kia cơ hội đối ý, liền vào cuộc đua cuối cùng.

Đến lượt, những người kia đi qua hình thành một đoàn, chống lại Cố Cảnh Hành cùng Phung Tử Mặc, lấy bốn địch hai, vẫn rơi vào thế hạ phong, bốn người vốn là nghĩ muốn tiêu hao khí lực hai người, ai ngờ hai người này giống như làm bằng sắt, càng đánh càng hăng, ngược lại mấy người bọn họ dần dần hết sức, rất có xúc động muốn đầu hàng cho xong việc.

Vì mặt mũi cần răng chống đỡ đến cuối cùng, kết quả cũng là bị hai người kia một cước đã xuống lời đài, chẳng qua là bốn người kia trên mặt đều mang theo một loại sợ hãi cùng được giải thoát.

Khởi thủ chỉ có một người, Cố Cảnh Hành cùng Phung Tử Mặc hai người liếc nhau, cùng là tuấn tú lạnh lùng chẳng qua người trước hơi lộ vẻ âm trầm, người sau mang theo tự cao tự đại hồ hững, đều thu hút vô số hồng nhan.

Hai người cũng không thực sự làm bằng sắt, quân sự trong cung nhìn thời gian không sai liền tuyên bố tạm dừng thi đấu, qua giờ ăn trưa lại tiếp tục. Nghênh đón mặt trời buổi trưa, mọi người tự nhiên đều không có dị nghị.

Bữa trưa bố trí ở Cảnh Phong Cung, cung nữ đi qua dẫn đường, chờ sau khi các công tử, tiểu thư ngồi vào chỗ, mang lên thức ăn tinh xảo. Triệu Văn Uyển cùng Vĩnh Bình Công chúa cùng nhau đi ở cuối cùng, gần đến cửa cung liền phát hiện một bóng dáng cao to đứng chờ, ánh mắt nhìn Triệu Văn Uyển, hiển nhiên là nói ra suy nghĩ của mình.

Vĩnh Bình Công chúa kinh ngạc liếc mắt nhìn Phung Tử Mặc, không biết nghĩ tới điều gì nhủ mi, nàng thấy người kia giống như cái đầu gỗ chỉ phải vào cửa chờ.

“Phung công tử?” Triệu Văn Uyển trong lòng không phải không có kinh ngạc nhìn người đối diện, đặc biệt... chờ mình?

“Gọi ta Tử Mặc là được.” Thần sắc Phung Tử Mặc lạnh lùng hơi hơi nhu hòa, nói tiếp “Triệu tiểu thư rất tốt, tại hạ muốn cùng tiểu thư kết duyên Tận Tận, không biết ý tiểu thư như thế nào?”

(Duyên Tận Tận: Tận Tận chi hảo - Nên duyên Tận Tận)

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Tả truyện”. Thời Xuân Thu, nhằm tăng cường mối quan hệ láng giềng tốt đẹp với nước Tần, Tấn Hiến Công đã đem con gái của mình gả cho Tần Mục Công. Về sau, Tấn Hiến Công khi tuổi về già rất ân sủng Hoàng phi Ly Cơ, bức chết Thái tử Thân Sinh. Ly Cơ lại còn muốn bức hại hai vị công tử là Di Ngô và Trùng Nhĩ, khiến hai người đành phải trốn khỏi nước Tấn. Sau khi Tấn Hiến Công qua đời, con trai của Ly Cơ lên làm vua, nhưng ít lâu sau bị hai vị đại phu trung thành với công tử Di Ngô giết chết. Họ còn cử người đi đón công tử Di Ngô đang sống lưu vong ở nước Lương về làm vua. Công tử Di Ngô được Tần Mục Công cử quân hộ tống trở về nước Tần. Mấy năm sau, nước Tấn xảy ra nạn đói phải cầu cứu với nước Tần, được Tần Mục Công giúp cho khá nhiều lương thực. Nhưng mặc dù nước Tấn nhiều lần nuốt lời hứa và nói nước Tần những lời dị nghị, Tần Mục Công vẫn rất khoan dung độ lượng, giữ mối bang giao với nước Tấn. Bấy giờ, công tử Trùng Nhĩ đang sống lưu vong tại các nước chư hầu, cuối cùng lưu lạc đến nước Tần. Tần Mục Công rất mến mộ và gả Công chúa Hoài Doanh cho chàng. Công chúa Hoài Doanh thấy Trùng Nhĩ rất coi thường mình liền nói: “Hai nước Tần Tấn địa vị ngang nhau, tại sao chàng lại khinh rẻ tôi?”. Trùng Nhĩ biết mình đã sai, bèn lập tức xin lỗi nàng. Về sau, Tần Mục Công cử người hộ tống Trùng Nhĩ về nước. Cuối cùng Trùng Nhĩ trở thành vua nước Tấn, rồi cũng cho con trai mình lấy con gái vua nước Tần làm vợ. Hai cha con đều thông gia với nước Tần. Câu thành ngữ này vốn nói về hai nước thông gia hữu hảo. Nhưng ngày nay người ta vẫn thường dùng nó để chỉ về hôn nhân nam nữ.)

Triệu Văn Uyển đầu tiên là bị hai chữ “rất tốt” phản xạ có điều kiện mà hoảng sợ, lập tức ý thức được hẳn nói gì đó, mờ to đôi mắt đẹp giật mình sững sờ nhìn, chỉ nhìn thấy trong hai tròng mắt hấn chân thành, cũng không phải vui đùa, nói trắng ra như thế, lại khiến cho người ta một chút cũng không có biện pháp sinh ra chán ghét.

Không khí nháy mắt ngưng trệ, Phung Tử Mặc làm như nhìn ra nàng khó xử, mở miệng nói “Tiểu thư cũng không cần phải gấp gáp trả lời tại hạ ngay, hôn nhân đại sự nên thận trọng, tại hạ có thể chờ được.”

Triệu Văn Uyển chống lại con người trong suốt, ý đồ tìm kiếm tia khác thường, ngoại trừ chân thành, đáng tiếc không có kết quả... Kịch bản, không giống a, Triệu Văn Uyển thu lại con người, đối với Phung Tử Mặc chờ đợi mình trả lời cuối cùng lên tiếng đáp ứng, liền một trước một sau vào bữa tiệc.

Cách cửa cung không xa sau cây cột trên hành lang, dần dần hiện ra hai bóng dáng, trong đó một người không để ý hân khí người bên cạnh, không sợ chết nói “Vương gia, tiểu nhân cảm thấy ngài luyện công phu ẩn thân là tốt nhất!”

“...” Hàn khí tăng lên.

Phong Vu Tu nhún vai, nhìn về phía bên trong cửa cung, tiếp tục trêu chọc nói “Xem ra cần ra tay tranh đoạt hết sức a, Vương gia là đối tượng trước kia người ta thăm mền có cảm tưởng gì?”

Cổ Cảnh Hành chậm rãi nghiêng đầu, chăm chú nhìn Phong Vu Tu một lúc lâu nói “Người như thế nào không khác gì tam cô lục bà (chỉ kể nhiều chuyện, hay xoi mói hoặc làm ăn bất chính, tam cô: đạo cô, ni cô, quái cô; lục bà: nha bà, bà mai, sư bà, tú bà, được bà, bà mẹ) không có ai thích”

Tam cô...Lục bà...Không có cô nương thích... Phong Vu Tu chỉ cảm thấy hai đầu gối như trúng mũi tên, đau quá.

Trái lại Cổ Cảnh Hành một mình đi về phía trước mắt phượng híp lại, mang theo một tia nhớ kỹ đi vào bên trong. Đối tượng trước kia thăm mền? Nếu từng chiêm giữ qua, sợ gì không chiêm giữ được lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Chương 57(1)

Bữa cơm trưa ăn gần một canh giờ, hơi nghỉ ngơi một ít thời gian, sau đó mọi người trở về Lâm Nguyệt Hiên, Triệu Văn Hi ngồi bên cạnh Triệu Văn Uyển, Triệu Văn Huyền ngồi phía bên phải Triệu Văn Hi, lặng lẽ kéo kéo tay áo nàng, thần sắc trên mặt từ lúc ăn trưa liền lộ ra cổ quái, thỉnh thoảng liếc về Triệu Văn Uyển, vò khăn tay, giống như hận không thể cắn nàng.

Triệu Văn Uyển bình tĩnh tự nhiên mà thường thức trà, đối với Triệu Văn Huyền căm thù đã thành thói quen, đột nhiên nghe được Triệu Văn Hi mở miệng, ánh mắt chứa một tia thâm ý,

“Tỷ tỷ, mới vừa rồi ở cửa trước lúc dùng bữa, Phụng công tử chờ người là tỷ sao?” Triệu Văn Hi chống lại tầm mắt ý tứ hàm xúc không rõ nhìn qua, kiên trì đơn thuần mở miệng hỏi.

“Muội muội quan sát thật tỉ mỉ, không biết là chú ý tỷ vẫn là để ý Phụng công tử?” Triệu Văn Uyển vẫn chưa trực tiếp trả lời, hỏi ngược lại vấn đề, lại nhìn Triệu Văn Huyền kia gần như không che dấu được thần sắc ghen tị, còn có cái gì không rõ, nàng ta đây là nhìn trúng Phụng Tử Mặc.

Sau đó, mặt mày nhếch ý cười, ra vẻ trêu ghẹo nói “Trước kia nhìn, muội muội chính là một lòng một dạ ở trên người Lục vương gia thì phải, sao nhanh như vậy tình cảm liền thay đổi lưu luyến người khác?”

Triệu Văn Hi bị Triệu Văn Uyển nói sắc mặt đỏ bừng, lại thêm âm lượng Triệu Văn Uyển nói không thấp, các vị tiểu thư thế gia ngồi phía trước phía sau không ít người nhìn qua đây, trong ánh mắt mang ý tứ khác nhau, vội vàng giải thích “Không phải muội, muội...Muội cũng chỉ hỏi vậy thôi.”

“Tỷ cũng chỉ nói đùa, muội muội làm gì phải khẩn trương như vậy.” Triệu Văn Uyển khoé miệng cong lên cười nói, dư quang thoáng nhìn Cẩm Bình Quận chúa ngồi cách hai chỗ đang dựng lỗ tai lên nghe, lời nói ngừng một lúc, lộ ra chút thần tình đối với Triệu Văn Huyền nói “Văn Huyền muội muội muốn hỏi sao không trực tiếp hỏi tỷ, hôm qua lúc rời cung tỷ nhưng là nhìn thấy, muội muội suốt nửa ngả, vẫn là Phụng công tử “Anh hùng cứu mỹ nhân”, các người đứng cùng một chỗ có thể nói là trái tài gái sắc.”

Triệu Văn Huyền sững sờ, không nghĩ tới Triệu Văn Uyển sẽ nhắc tới chuyện này, nghĩ đến tình huống lúc ấy, hai má nhiễm một tia đỏ ửng, hiển nhiên là chấp nhận. Mà một màn này dừng ở trong mắt Cẩm Bình Quận chúa ái mộ Phụng Tử Mặc, tóe ra một đốm lửa.

Triệu Văn Uyển thành công đem lửa dẫn đi, bưng trà thần nhiên nhấp một ngụm “Phụng công tử là đối tượng phù hợp kết duyên, muội muội nên nắm chắc.”

Đoạn đối thoại này mơ hồ giải thích lý do Phụng Tử Mặc chờ nàng, lúc này càng làm cho Cẩm Bình Quận chúa nhớ kỹ Triệu Văn Huyền, âm thầm tính toán phải làm như thế nào giáo huấn tiện nhân dám đoạt nam nhân của nàng.

Lúc này Triệu Văn Huyền hoàn toàn không biết chính mình bị tính kế, bị Triệu Văn Uyển trêu chọc mà hai má đỏ bừng, cũng nghĩ là Phụng công tử đến tìm Triệu Văn Uyển là vì mình, trong lòng đột nhiên nở hoa, cũng xem nhẹ Cẩm Bình Quận chúa ở một bên ánh mắt giết người. Chỉ có Triệu Văn Hi cảm thấy được nơi nào có chút không ổn, chỉ là đúng lúc bắt đầu trận đấu, liền không có tâm tư tiếp tục dây dưa, tầm mắt dính ở trên bóng dáng Lục vương gia, lại không thể rời đi nơi khác.

Trên trận đấu, lời đài thu hồi, hai người dự thi yêu cầu đối thành thi bắn cung, từng cái bia đều cách nhau mười thước, tăng lên thành mười tám bia, ước chừng khoảng một trăm thước. Hai bóng dáng cao to một đen một trắng, cách ăn mặc giống nhau, tư thế hiên ngang oai hùng, khiến chỗ ngồi nữ tử liên tục hô nhỏ.

Trên khán đài Cổ Cảnh Tuân vẫn chú ý Cổ Cảnh Hành, ý đồ tìm ra vị nữ tử làm cho hắn tham gia trận đấu, lại không có chút thu hoạch, chỉ khi nhìn thấy tiểu thư An Viễn Hầu Vương Tuyết Diễm tầm mắt si mê nhìn Cổ Cảnh Hành thì nhủ vậy, chứa một ý cười ôn hòa, lại chưa đạt tới đáy mắt.

“Lục vương gia chọn hạng mục này tỷ thí cùng thần, đối với Vương gia mà nói không khỏi có chút không công bằng.” Phương Tử Mặc nhíu mi, đối với người này đưa ra yêu cầu đổi sang tỷ thí hạng mục này có chút khó hiểu, bàn về sở trường, hắn bắn cung giỏi nhất, nhưng Lục vương gia...

Cổ Cảnh Hành cả người chìm trong ánh sáng tươi đẹp, bộ dáng chớp mắt có chút nhu hòa, tiếp nhận cung tên của mình, cung tên này ước chừng cao hơn nửa người, toàn thân cung quét nước sơn màu đen, mặt trên chạm trổ ngà voi cùng đá quý, cực kỳ đẹp mắt.

“Phương công tử, trên trận đấu khinh địch chính là tối kỵ của binh gia.” Cổ Cảnh Hành kiểm tra cung tiễn trong tay xong, ngón tay làm như vô ý mà vuốt ve một chỗ nói.

Hắn luôn luôn thích khiêu chiến chuyện không có khả năng, không có gì sánh bằng thắng đối thủ ở lĩnh vực sở trường của người đó mới càng làm cho người cảm thấy khoái trá.

Phương Tử Mặc thấy hắn như thế, vốn không phải là người nói nhiều, chờ tiếng đồng vang lên, cánh tay dùng sức kéo, vèo một mũi tên bay đi, một đường cắm vào giữa hồng tâm bia thứ bảy.

Triệu Văn Uyển nhìn thật xa, áo bào phất phơ theo gió cực kỳ linh hoạt, cũng là nghe người khác bát quái mới biết trình độ bắn cung của Phương Tử Mặc rất giỏi, người bình thường không thể so sánh được, không biết Lục vương gia là không biết chuyện, vẫn là quá tự tin, cùng với ánh mắt trước khi lên sân khấu ném tới kia, khiến nàng hiện tại vẫn cảm thấy lông tơ dựng đứng.

Giống như là nếu nàng dám nhìn lung tung, sẽ đem trông mắt nàng móc xuống, haizz, vô cùng hung tàn.

Phương Tử Mặc lui đến một bên “Lục vương gia, thỉnh.” Hắn có tự tin, Cổ Cảnh Hành không có khả năng vượt qua chính mình, bởi vì trong ngày thường, tài bắn cung của Lục vương gia chính là thường thường.

Nhóm nữ tử không phải không có lo lắng, mồm năm miệng mười nói “Ài nha, Lục vương gia tài bắn cung như thế nào? Trong ngày thường rất ít thấy ngài bắn tên nha!”

“Chỉ sợ không bằng Phương công tử thôi... Nghe nói tài bắn cung của Phương công tử, là Mông tướng quân đệ nhất mãnh tướng tự mình dạy!”

“Ta cũng đã được nghe nói, Phương công tử tài bắn cung là bách phát bách trúng!”

Cổ Cảnh Hành nháy mắt giương cung, khí thế trên người tán ra ngoài, cực kỳ bá đạo, lại cũng chỉ là một cái chớp mắt, ở lúc mọi người nghĩ là mình hoa mắt liền sớm thu lại, động tác hơi hơi dừng một chút, toàn trường cũng theo đó mà ngừng lại hô hấp, ngay cả Triệu Văn Uyển đều không ngoại lệ.

Triệu Văn Hi khăn trương xiết chặt khăn trong tay, nhẹ nhàng khề đẩy Triệu Văn Huyền nói “Văn Huyền, người nói Lục vương gia có thể thắng sao?”

Triệu Văn Huyền một lòng một dạ trên người Phương Tử Mặc, cũng khăn trương, chỗ nào còn trả lời Triệu Văn Hi.

Chỉ nghe vút một tiếng, tên rời cung, lấy xu thế không thể đỡ phá không mà xẹt qua, một đường thẳng tắp xuyên qua bia thứ bảy, cắm ở giữ hồng tâm thứ tám, khiến cho những người lúc trước không xem trọng Cổ Cảnh Hành đều kinh ngạc.

“Phương công tử, lần nữa lại có thể thua.” Cổ Cảnh Hành cũng không quay đầu lại thản nhiên nói.

Phương Tử Mặc sững sờ, lập tức khoe miệng gọi lên một độ cong nhỏ, trên người phần tử hiếu chiến từ lâu bị kích thích khiến hắn run rẩy “Thần, biết sai.”

Lập tức, dùng ngón cái kéo dây, ngón trỏ cùng ngón giữa để lại ngón cái, hơi dùng thêm sức, dây cung như trăng tròn, chưa chờ mọi người trầm trồ khen ngợi, chỉ nghe vút một tiếng vang, sao băng bắn thẳng đến, lông trắng truyền đi lóe ánh sáng, thẳng tắp bắn vào bia thứ mười, ở giữa hồng tâm!

Cổ Cảnh Hành theo sát giương cung, một trước một sau, chệch đôi mũi tên vừa rời của Phương Tử Mặc, đồng thời bắn ở trên hồng tâm bia thứ mười, bị cắm lay động một hồi.

Triệu Văn Uyển ngây ngẩn cả người, những người khác cũng ngây ngẩn cả người, sau một lát, bộc phát sôi động âm thanh thán phục sợ hãi.

“Hai vị thế nhưng cùng bắn trúng bia thứ mười, thật sự là khó có được a!”

“Đúng vậy, thật sự là khó có được!”

“Không nghĩ tới tài bắn cung của Lục vương gia cũng tinh thông thần kì như vậy!”

.....

Ngược lại với đám người một mảnh thanh âm khen ngợi, chỗ ngồi của Thái tử nỗ lực duy trì ý cười, lại ngấm hương một người chỗ bàn nhóm Hoàng tử hung hăng liếc mắt một cái, người sau cũng đỡ ra sững sờ, thoáng nhìn thần sắc Thái tử không vui, đáy lòng âm thầm kêu khổ, thủ hạ làm việc như thế nào, rõ ràng muốn Cổ Cảnh Hành bị xấu mặt, sao vẫn còn nổi bật.

Trên trận bắn cung, Phuong Tử Mặc cũng mới lấy lại tinh thần, ánh mắt dừng ở chỗ ngón tay cái bên tay trái của Cố Cảnh Hành, ánh sáng trong con ngươi dần dần sâu đậm, thật lâu sau, ở lúc lễ quan phải tuyên bố, mở miệng nói “Là thần thua.”

Cố Cảnh Hành nghe vậy từ chối cho ý kiến, lễ quan tự nhiên cũng không rõ “Phuong công tử, ngài lần này chính là cùng đạt thứ nhất, ngài như thế nào liền thua?”

“Dùng một cây cung hồng còn có thể bắn chính xác được, Tử Mặc tự nhận là không làm được, tài bắn cung của Lục vương gia ở trên thần, thần thua.” Phuong Tử Mặc hào phóng nói, chỉ là trong lòng không khỏi vẫn có một tia âm ảm, lòng hiếu thắng lập tức bị khơi dậy, chống lại con ngươi lạnh nhạt của Cố Cảnh Hành, đẩy lên ý chí chiến đấu.

“Ngày khác, có một trận chiến, thần sẽ không lại thua.”

“Mọi mắt mong chờ.” Cố Cảnh Hành buông cung trong tay, cung tên ban đầu tinh xảo uy vũ ở giữa xuất hiện một khe hở, chỉ dính một đoạn mỏng manh, giống như là bị người phá hồng.

Nội thị thu hồi cung tiễn, trên khán đài mọi người không rõ chân tướng chỉ cho là dùng sức thật mạnh tạo thành, chỉ có Tứ hoàng tử bị tầm mắt Cố Cảnh Hành đảo qua biếng thành kinh hãi run rẩy.

Cùng với lễ quan tuyên bố Cố Cảnh Hành đạt vô khôì thủ, mọi người lại một mảnh trầm trồ khen ngợi, trong đó có không ít người nhiều chuyện đưa ra việc văn võ cùng đấu, muốn hai vị tân khôì thủ thi đấu. Triệu Văn Uyển nhủ mảy, hai người kia thi đấu cái gì đều là đại ca chịu thiệt...

Cố Cảnh Hành thoáng nhìn trên mặt Triệu Văn Uyển lo lắng, khỏe mỗi cong lên, tầm mắt lợi hại đảo qua những người làm âm ỉ, trầm giọng nói “Nguyên Lê huynh tài trí hơn người, học thức phong phú năm xe, bốn vương... cũng là bại tướng, các ngươi là cảm thấy khiến Nguyên Lê huynh cùng bốn vương thi đấu nhìn thật vui?”

Mọi người nghe vậy vội nói không phải ý tứ này, ai cũng không có lá gan đi trêu chọc Lục vương gia, trận thi đấu nhóm nam tử cứ như thế kết thúc, một văn một võ, Triệu Nguyên Lễ cùng Cố Cảnh Hành cùng nhau đạt khôì thủ. Triệu Nguyên Lễ cùng Cố Cảnh Hành cùng nhau đứng trên đài cảm kích Cố Cảnh Hành vừa rồi giải vây, trong lòng rõ ràng biết bại tướng phải là hắn (Triệu Nguyên Lễ) lại cố ý nói như vậy, ở trên lĩnh vực hội họa, người này so với mình không kém, chính là vì sao làm như vậy, lại đáng giá để suy nghĩ.

“Khôì thủ hôm nay phải là Lục vương gia mới đúng.” Khi hai người cùng đi Triệu Nguyên Lễ cung kính nói thầm “Mới vừa rồi thật sự là nhờ có Lục vương gia, khụ khụ.”

Dứt lời, đoán chừng là đứng đầu đón gió, Triệu Nguyên Lễ nhủ mảy che miệng ho khan, Cố Cảnh Hành nhìn, khó trách Triệu Văn Uyển trông coi người này như vậy, quả thật ốm yếu. Ánh mắt dời xuống dưới, liền dừng ở hà bao lộ ra bên hông Triệu Nguyên Lễ.

....Thật xấu.

Triệu Nguyên Lễ phát hiện tầm mắt Cố Cảnh Hành, một đường dừng ở trên khăn tay, khỏe miệng gọi lên một tia lo lắng “Tiểu muội tay nghề kém cỏi, khiến Lục vương gia chê cười.”

Cố Cảnh Hành trong lòng buông tiếng thở dài quả đúng như thế, tầm mắt vẫn không dời nhìn chăm chăm Triệu Nguyên Lễ, nhìn thẳng đem người sau không hiểu ra sao “Lục vương gia còn có gì phân phó?”

Rất muốn phải...Nên nói như thế nào? Cố Cảnh Hành cố giữ vẻ mặt than, trong lòng xoay chuyển.

Sau một lúc lâu, Cố Cảnh Hành cuối cùng lo lắng cố kỵ trước dời đi tầm mắt, dẫn Triệu Nguyên Lễ trở về chỗ ngồi, chỉ trong lòng yên lặng nhớ thương...Chờ đợi thời cơ.(đoán xem anh chờ thời cơ làm gì)

Triệu Nguyên Lễ lưng không hiểu phát lạnh, theo bản lảng sờ sờ hà bao.

Cố Cảnh Hành trở về chỗ ngồi gọi cận vệ đến gần người, thì thầm vài câu, ở lúc trước khi Phong Vu Tu lại gần bắt quái phát tay làm cho người ta lui xuống. Chưa qua bao lâu, hoàng tử trên đài một gã người hầu vội vàng theo bên ngoài chạy vào, đến gần bên tai Tứ hoàng tử, người sau nghe xong sắc mặt một mảnh trắng một mảnh đen, chỉ run rẩy mà liếc mắt nhìn chỗ ngồi Cố Cảnh Hành một cái, vội vàng rời đi.

Phong Vu Tu như có điều suy nghĩ mà nhìn, cau mày nói “Là hắn động tay động chân?”

“Ừ.” Cố Cảnh Hành không chút để ý trả lời, hiển nhiên tâm tư không đặt ở việc này “Có qua có lại thôi.”

Phong Vu Tu sau khi biết được tin tức tiếp Tứ hoàng tử cung chiều nhất từ trên cây ngã gãy chân, phun trà trong miệng ra, thật đúng là có qua có lại, chặt đứt chân người trong lòng người ta, quả nhiên là phong cách hành sự giả trang của Cố Cảnh Hành.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Chương 57 (2)

Quỳnh hoa yến tới ngày thứ ba, ngoại trừ yến tiệc trong cung ra còn có hoạt động thả đèn hoa đăng. Ban ngày liền có nữ quan trong Thượng cung cùng nhóm cung nữ cùng nhau dạy các tiểu thư tự mình làm hoa đăng, từ trước đến nay năng lực tự tay làm của Triệu Văn Uyển rất kém cỏi, hoa đăng làm tốt cũng chỉ yên lặng cất giấu nhìn không dám cho người khác thấy, lặng lẽ nhìn thấy Triệu Văn Hi làm hoa đăng cực kỳ tinh xảo xinh đẹp, không khỏi cảm khái nữ chính đúng là nữ chính, ngay cả làm hoa đăng đều hơn người.

Bất giác bóng đêm đã phủ xuống, bên bờ hồ ở Lâm Nguyệt Hiên đèn cung đình bảy màu treo đầy trên ngọn cây, giữa hai cây buộc sợi dây nhỏ màu hồng, trên sợi dây là hà bao thêu hoa bằng tơ vàng, nặng trĩu kéo sợi dây hơi trùng xuống, vô cùng vui vẻ.

Đậu Thái hậu cùng các nương nương dẫn các tiểu thư và công tử đến bên hồ Lâm Nguyệt Hiên, lễ thượng cung cũng giống như trước kia nói về thủ tục hôm nay cho các vị tiểu thư, công tử lần đầu tham gia Quỳnh hoa yến, bên trong hà bao thêu hoa bằng tơ vàng treo trên sợi dây kia đều là vật mà các tiểu thư yêu thích, hoặc trâm cài tóc bằng bạc, hoặc son nước, lại có thể là đồ vật các nương nương trong cung yêu thích ban cho.

Từng nút thắt trên hà bao đều cài câu đối hoặc đối đáp văn thơ hoặc câu thơ chờ viết vào, người nọ trả lời được tự nhiên lấy được hà bao, các công tử thế gia nếu được hà bao tự nhiên đặt ở trong túi giấu mà nhóm cung nữ đang cầm, viết tên một vị tiểu thư. Ban đầu vốn là cái trò chơi góp vui tạo náo nhiệt, nhưng Quỳnh hoa yến hàng năm khi trò chơi kết thúc, tự nhiên nhìn ra tiểu thư nhà nào được hoan nghênh nhất, thường thường vị nào đứng đầu được người ta hoan nghênh cũng có thể là ý trung nhân của các thế gia công tử, bởi vậy các vị trong kinh thành có con trai tới tuổi cưới xin liền càng quan tâm kết quả này.

Người được các công tử thế gia hoan nghênh tóm lại sẽ không quá kém, làm con dâu cũng là phù hợp.

Triệu Văn Uyển đối với việc này trốn thật xa, bởi ở bên người Đậu Thái Hậu xem chuyện vui, không phải không nghĩ lấy hà bao, mà là thực sự không có tài, lúc trước đoạt được khôi thủ, chẳng qua là biết được nội dung kịch bản, trước đó làm chuẩn bị, danh hiệu là lừa dối được. Vì vậy một đường giả trang bộ dáng cao ngạo lạnh nhạt, tỏ ra đối với việc này không có hứng thú, thật vất vả xây dựng thật tốt cũng không thể vì vậy mà bị phá hủy, bất luận là ở cổ đại không quyền lợi, vẫn là ở hiện đại pháp luật, bình thường chỉ có bản thân xuất sắc một chút mới có tư cách đi lựa chọn vị hôn phu, duy nhất không giống chính là hiện đại trực tiếp, cổ đại là cần bà mối đến nhà cầu thân.

Phong Vu Tu đi theo bên cạnh Cố Cảnh Hành, hai tay ôm ngực, vẻ mặt ngạc nhiên giống như nhìn khi, khó có được Lục vương gia hưng trí dạt dào giải đề, lấy tốc độ kinh người đoạt hà bao một cái lại một cái.

“Người đây đều là cấp Triệu tiểu thư đi?”

Cố Cảnh Hành khác thường “ừ” một tiếng, giọng điệu thần nhiên như trước không gọn sóng.

Phong Vu Tu có tâm nhắc nhở “Người chẳng lẽ không biết sau mỗi lần yến hội, vị tiểu thư nào được nhiều hà bao nhất đều có một đồng bà mối chạy đến, bản thân Triệu Đại tiểu thư còn là đệ nhất mỹ nhân kinh thành, ngày hôm trước lại đoạt khôi thủ, phong quân chính, hôm nay nếu là lại thắng, ha ha, chỉ sợ cánh cửa Triệu quốc công chỉ có nước bị đập hỏng.”

Cố Cảnh Hành con người đen liếc nhìn qua một cái, hỏi ngược lại “Thế thì sao?”

Một câu vô cùng khí phách, Phong Vu Tu nhìn Cố Cảnh Hành bộ dạng nghiêm túc, ngẩn người, chỉ đành cảm khái Triệu tiểu thư chỉ sợ chốn không thoát móng vuốt sói.

Cuối cùng, quả nhiên Triệu Văn Uyển lấy số lượng hà bao kinh người đè bẹp các tiểu thư khác, mà xếp cuối cùng đúng là Vương Tuyết Diên lúc ở trên yến hội đánh mất mặt mũi.

Triệu Văn Hi tuy là ghen tị cũng không thể hiện, nàng đứng thứ hai, cũng không tính quá kém, nhưng vẫn là không có tâm tình, Triệu Văn Huyền một bên đỡ thất lưng một bên không ngừng than thở, Triệu Văn Hi không muốn đề ý tới nàng liền đi bên kia lấy lòng Việt quý phi.

Chờ sắc trời thật sự tối, đó là thời điểm thả hoa đăng.

Trên hồ Lâm Nguyệt, hoa đăng như hoa, vô số ánh sao lấp lánh, có nội thị ở chỗ tối bên hồ đang cầm ống pháo hoa, ngọn lửa hoa tụ lại trên không trung rồi tán ra, ánh sáng lóe lên rồi chuyển nhỏ giống như bông tuyết nhẹ nhàng, làm nổi bật khuôn mặt xinh đẹp của mọi người sáng rõ mỹ lệ.

Các trang phục tiểu thư hôm nay đến tham dự càng thêm nổi bật, các thiếu nữ hưng trí dạt dào, đang cầm hoa đăng tự tay làm thật cẩn thận ngồi xổm bên hồ, trên mặt hồ hoa đăng hoa sen trôi nổi, ở giữa cánh hoa là một ngọn nến nhỏ, gió thổi ánh lửa không ngừng lay động, sáng sáng tối tối theo gọn sóng hướng xa xa.

Mà bờ hồ đối diện là các công tử, áo gấm quần hoa, náo nhiệt lạ thường, mặc dù không thả hoa đăng, nhưng luôn luôn có nội thị đứng ở bên bờ hồ, trong tay đều cầm gậy trúc có móc câu, công tử nhà nào nếu nhìn trúng hoa đăng trong hồ của người nào, sẽ đề nội thị câu lên, đem chữ trên mảnh giấy giấu trong hoa đăng lớn tiếng đọc lên, hai bên đều một trận cười đùa ồn ào, chỉ có hai đương sự biết được, xấu hổ đỏ mặt, lúc đầu cách hồ nước hai bên trộm nhìn nhau, vừa mới chổng lại ánh mắt vội vàng né tránh, muốn nói lại ngừng.

Triệu Văn Uyển sau khi thả hoa đăng của mình xong, chợt nghe Vĩnh Bình ở bên cạnh lôi kéo ống tay áo của nàng hưng phấn kêu lên “Nguyên Lễ ca ca cầm lên hoa đăng của muội!”

Nội thị đang chuẩn bị đọc to nội dung bên trong, hai người liền nhìn thấy cung nữ sắc mặt lo lắng đi đến bên người Triệu Nguyên Lễ, không biết nói thăm cái gì, Triệu Nguyên Lễ sắc mặt thay đổi lớn, nhủu mày, liền vội vã rời đi, nội thị gặp “chủ nhân” hoa đăng tự nhiên rời đi, liền để một bên chưa đọc lên, Vĩnh Bình công chúa dậm chân, chu cái miệng nhỏ nhắn đỏ búng, trong con ngươi nhiễm một tia thất vọng, Triệu Văn Uyển thấy bên kia có một tia kì quái, chuẩn bị tìm đại ca nhìn trộm một chút xem là chuyện gì xảy ra?

Vĩnh Bình công chúa đuổi kịp “Uyển tỷ tỷ, có phải tỷ muốn đi tìm Nguyên Lễ đại ca?”

“Tỷ nhìn vừa rồi đại ca thân sắc vội vàng, có chút lo lắng, muốn nhìn một chút xem xảy ra chuyện gì?”

“Muội cùng đi với tỷ”

Triệu Văn Uyển do dự một chút, đáp ứng nói “Được.”

Hai người chạy nhanh theo rồi đi, nhưng vẫn là không tìm được bóng dáng Triệu Nguyên Lễ.

Triệu Văn Uyển nói “Tìm như vậy cũng không phải cách hay, Công chúa chúng ta đi tìm cung nữ kia hỏi xem có chuyện gì xảy ra?”

Vĩnh Bình Công chúa gật đầu, liền nói ngay “Muội đi hỏi, muội xem ai dám chậm trễ phân phó của công chúa.”

Được Vĩnh Bình phân phó một tiếng, rất nhanh cung nữ kia đã bị tìm ra, hai người đem cung nữ kia kéo đến chỗ hẻo lánh, Vĩnh Bình vô cùng lo lắng nhưng không mất kiên nhẫn, nếu không phải nàng ta đứng lúc xuất hiện, Nguyên Lễ đại ca sẽ không bỏ qua hoa đăng của mình mà bỏ đi, lúc này còn mang theo vài phần tức giận “Ngươi vừa rồi nói gì với hắn?”

Cung nữ nằm rạp trên mặt đất, áp a áp ứng “Là Vương tiểu thư An Viễn Hầu sai nô tỳ tìm Triệu Đại công tử, nói là có việc quan trọng...” Lập tức lại nhìn liếc nhìn sắc mặt chìm xuống của Triệu Văn Uyển một cái, nửa câu sau liền nuốt xuống.

Triệu Văn Uyển nhìn đoán ra được một phần, Vương Tuyết Diên sợ là lấy chính mình làm cái cớ để dẫn đại ca đi ra ngoài.

Vĩnh Bình cắn răng hung hăng nói “Trở về chờ lĩnh phạt đi”

Cung nữ kia lập tức mất hồn ngã trên mặt đất.

Hai người theo phương hướng cung nữ kia chỉ đi tìm, chỉ chốc lát liền đụng đến một chỗ trong đình có ánh sáng hơi tối, chỉ thấy hai bóng dáng rất xa đứng ở trong đình, Vĩnh Bình công chúa vốn định vọt đi vào, bị Triệu Văn Uyển vội vàng ngăn cản. Đại ca là loại người suy nghĩ tinh tế, Vương Tuyết Diên không biết xấu hổ như thế, nhất định sẽ không cùng nàng nói lại tình xưa, nhưng khúc mắc kia, hiện giờ chính là thời điểm tốt, liền khuyên Vĩnh Bình cùng nàng cùng nhau từ từ đến gần, trốn đi nghe lén.

Đầu tiên là nghe được thanh âm Vương Tuyết Diên khóc lóc kể lể “Nguyên Lễ ca ca, năm đó muội trẻ người non dạ, bị ca ca mê hoặc mới có thể... Đối đãi huynh như vậy, đều không phải là xuất phát từ thật lòng, mặc dù huynh bị thuốc ảnh hưởng không thể khống chế, cũng không thương tổn muội một chút, vết thương kia là do muội không cẩn thận làm ra, nhưng không biết tại sao sẽ bị truyền thành như vậy. Mỗi khi nghe được tin tức Nguyên Lễ ca ca, muội đều đặc biệt khó chịu. Trong lòng Tuyết Diên... Đối với Nguyên Lễ ca ca vẫn hữu tình, bên cạnh Nguyên Lễ đại ca cũng không có nữ tử xuất hiện, đã chậm trễ lập gia đình, hay không... Nguyên do liên quan đến Tuyết Diên?”

Vương Tuyết Diên nghĩ đến Triệu Nguyên Lễ còn nhớ đến chuyện cũ, tự mình cảm thấy tốt bụng mà sâu kín nói. Nàng ở bữa tiệc Quỳnh hoa yến bêu xấu, hôm nay lại xếp cuối cùng, đừng nói Lục vương gia, sợ là thiếu gia quan lại cũng không nhất định sẽ cưới nàng, vì bây giờ mà tính toán, không ngại hối lỗi mà bám víu ngọn cây này, theo người này khôi phục phong thái khí phách, nói không chừng có thể ngày càng vượt trội.

“Nguyên Lễ ca ca nếu nguyên ý, Tuyết Diên chắc chắn thuyết phục phụ mẫu...” Nói xong chỉ thấy bóng dáng mảnh mai kia đi lên trước.

Triệu Nguyên Lễ hơi hơi nghiêng thân mình, trực tiếp lạnh lùng đánh gãy “Vương tiểu thư, mời ngươi tự trọng, tính mạng đánh quý, ngươi dùng nó uy hiếp Nguyên Lễ không khỏi có chút buồn cười.”

Cung nữ nói mơ hồ, chính là Vương Tuyết Diên nhắc tới Triệu Văn Uyển, hắn liền nhất thời mất đi thông minh, dù sao đối với nữ tử này hắn hiện giờ coi như nhìn thấu, làm bộ làm tịch như vậy chỉ có thể càng thêm chán ghét. Nếu không có phía sau dùng tính mạng ép buộc, hắn thật sự không nghĩ ở lại nghe nàng nói chuyện.

“Nguyên Lễ đại ca còn để ý tính mạng của muội, nói vậy cũng là đối với chuyện của muội để ý đi.” Vương Tuyết Diên một đôi mắt chăm chú nhìn, tự tin nói.

“Vương tiểu thư hiểu lầm, gia muội khó có được đến trong cung tham gia yến hội, hết sức cao hứng, không muốn nghe đến tin tức người chết, phá hủy hứng trí của gia muội.”

Vương Tuyết Diên tựa hồ khó có thể tin mà lui về phía sau từng bước.

Vĩnh Bình nắm chặt nắm tay, ánh mắt nhìn về phía Vương Tuyết Diên rõ ràng tối tăm, không thể tưởng được người có thể vô si đến mức này. Về chuyện tình Nguyên Lễ đại ca nàng có nghe thấy, nhưng sau khi gặp hắn, tất nhiên là không tin hắn giống như người trong miệng người ta đồn thổi là người quá quắt, hiện giờ lại nghe Vương Tuyết Diên lí do thoái thác còn có gì không rõ, nữ tử này vì ham muốn cá nhân tùy ý tổn thương người khác, lại ở lúc chính mình nghèo túng nghĩ tới Nguyên Lễ đại ca thật tốt, lời nói quyến rũ, cực kỳ không biết xấu hổ.

Triệu Văn Uyển nghe được sáng khoái, Vương Tuyết Diên nghĩ muốn cái gì nàng rõ ràng, chính mình mất giá trên thị trường, liền không biết liêm sỉ muốn cùng đại ca lần nữa nói lại hôn ước, tự tin tận trời này cũng làm cho người ta bật cười, đại ca trả lời quyết tuyệt, nhìn thần sắc Vương Tuyết Diên, mùi vị bị đánh mất mặt không dễ chịu đi.

Dưới mái đình, Vương Tuyết Diên làm như không chịu nổi nhục nhã, sắc mặt thay đổi “Nhìn khắp kinh thành, còn có tiểu thư nào dám gả cho người, ta lần này nguyện ý, không phải cảm thấy cao hứng sao?”

Triệu Văn Uyển nghe vậy đối với trình độ của nữ tử này thật sự không còn gì để nói, đang muốn đi ra ngoài, lại có một bóng dáng so với nàng nhanh hơn, đứng ở bên cạnh Triệu Nguyên Lễ, ngửa đầu nhìn về phía hắn. Thân ảnh xinh đẹp đứng cùng bóng dáng cao thẳng như ngọc của đại ca dưới ánh trăng màu bạc, nhiều chấm hoa đăng, làm nổi bật vô cùng xinh đẹp.

“Vĩnh Bình qua năm nay liền mười bốn tuổi, Nguyên Lễ đại ca chờ ta một thời gian được không?” Nữ tử khuôn mặt như ánh mặt trời hiện lên một tia thẹn thùng, cũng là kiên định, thẳng nhìn chằm chằm người nọ, trong mắt một mảnh thâm tình.

Vương Tuyết Diên chấn động “Công chúa...Ngài tại sao lại ở chỗ này...”

Còn chưa từ trong kinh ngạc tỉnh lại, chợt nghe bên cạnh một thanh âm lạnh thấu xương nói “Vương tiểu thư bản tính không biết liêm sỉ như thế thật làm cho ta mở rộng tầm mắt.”

Vương Tuyết Diên nghe vậy run lên, vội vàng quay đầu nhìn về phía sau, thấy chỉ có một mình Triệu Văn Uyển trong lòng không tự giác nhẹ nhàng thở ra, chỉ là nhìn thấy vẻ mặt khinh thường kia mặt tự giác nóng lên, cũng không chịu thừa nhận nói “Triệu tiểu thư có ý tứ gì?”

“Vốn tưởng rằng Vương tiểu thư chính là đầu óc không dùng được, không nghĩ tới ngay cả lỗ tai cũng không dùng được, cùng một người ngu dốt lại khiếm khuyết thật là không có gì để nói, ta nếu là người, đã sớm tìm một cái hố mà chui xuống, làm trò để người ta chê cười, chắc chắn...” Đại ca nói không nên lời, Triệu Văn Uyển bực bội ra sức không từ tế mà nói lại, nhìn nữ tử đối diện trên mặt lúc xanh lúc trắng, mới tính hết giận.

“Nguyên Lễ đại ca là người tốt nhất đáng được nữ tử hiền huynh ấy toàn tâm toàn ý yêu huynh ấy, từ lúc người thiết kế huynh ấy nên nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay, người phải nhận lấy báo ứng.” Vĩnh Bình Công chúa đang trong lúc đối mặt Triệu Nguyên Lễ thua trận mà đỏ hồng hai tai, ngược lại chống lại Vương Tuyết Diên, thần sắc lạnh lùng nói.

“Công chúa, Tuyết Diên biết sai, xin công chúa chớ đem việc hôm nay nói ra!” Vương Tuyết Diên không sợ Triệu Văn Uyển, nhưng vị công chúa này cũng không thể không sợ, thanh danh của nàng đã muốn đánh mất không còn lại bao nhiêu, nếu thêm chuyện này, vậy thực liền xong rồi.

Vĩnh Bình Công chúa nhìn bộ dáng chó vẫy đuôi mừng chủ của nàng, không hiểu sao có chút đau lòng cho người bên cạnh, nhìn thấy đối tượng từng có hôn ước bộ dáng không chịu nổi như thế, trong lòng Nguyên Lễ đại ca sợ là không dễ chịu đi, thanh âm liền lạnh lùng nói “Cút đi thôi.”

Vương Tuyết Diên gặp Công chúa không truy cứu, vội vàng mà đi ra khỏi đình nghỉ mát. Triệu Văn Uyển nhìn theo nàng đi xa, trong con ngươi hiện lên ánh sáng, lập tức phát hiện bầu không khí giữa đại ca với Công chúa có chút khác thường, thức thời mà lùi lại đến xa xa, để lại không gian riêng cho hai người.

Trong đình nghỉ mát, thỉnh thoảng xảy ra im lặng khiến Vĩnh Bình bỗng dưng nhớ tới chính mình xúc động làm ra việc kia, chỉ là một chút cũng không hối hận, nàng thích Triệu Nguyên Lễ, không nghĩ về sau có người thứ hai, thứ ba như Vương Tuyết Diên cướp đoạt... Nhưng mà chống lại Triệu Nguyên Lễ, con người buông xuống tay vô ý thức mà nắm chặt một góc váy, đối với đáp án cũng cực kỳ không yên.

Triệu Nguyên Lễ nhìn Vĩnh Bình như thế, khóe miệng gọi lên một độ cong mờ nhạt “Thần xin tuân theo chỉ thị của Công chúa.”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Chương 58 (1)

Trong tấm điện Diên Hi Cung, xà nhà bằng gỗ đàn hương, đèn làm từ ngọc bích trong suốt như nước, giường gỗ trầm hương rộng sáu thước treo màn lụa quý giá, trên màn thêu rải rác hoa hải đường bằng chỉ bạc, gió thổi làm màn lụa lay động, giống như đám mây trên ngọn núi biến hóa kì ảo. Trong điện đặt một viên dạ minh châu thật lớn, ánh sáng rực rỡ giống như ánh trăng.

Mặt đất bằng đá trắng, bên trong khảm hạt màu vàng, mặt đục thành hình cây sen, một đám thành hình năm cây hoa sen, cánh hoa sen sống động lung linh, ngay cả nhụy hoa cũng tinh tế rõ ràng, chân trần bước lên trên cũng cảm thấy trơn bóng ẩm ướt, đứng là lấy nõn ngọc xanh làm thành, bởi vậy có thể nhìn ra đường kim Thánh thượng sùng ái Việt quý phi, cùng so sánh với Cảnh Nhân Cung của Hoàng Hậu không thua kém bao nhiêu.

Ở giữa chính điện đặt một ấm lò bát bảo hoa sen mạ vàng cao năm tầng, bên trong than củi màu bạc chọt lóe chọt lóe sáng lên, tỏa ra làn trong phòng ấm áp dễ chịu.

Cổ Cảnh Hành tiến vào thính an, cời ngoại bào, cung nữ thay hần cất đi, bưng khay trà nhỏ hình tròn màu đen chạm khắc hoa văn, đưa nước trà cấp Lục vương gia.

Việt quý phi ung dung ngồi trước bàn đề đàn, y phục cung trang màu xanh nhạt thêu hai con chim nhạn bằng chỉ vàng, váy rộng thùng thình uốn lượn phía sau, tao nhã xinh đẹp quý phái. Trong bình sứ tinh xảo bên góc bàn cắm mấy cành hoa không bị hồng từ Tây Vực tiến cống, tỏa ra mùi hương nhẹ nhàng.

“Nhi thần thính an mẫu phi” Cổ Cảnh Hành thanh âm kính cẩn nói.

“Nơi này không có người ngoài, cũng không cần phải chú ý nghi thức xã giao này nọ, lại đây để mẫu phi nhìn một cái.” Việt quý phi xuất thân từ thế gia Giang Nam, khi nói chuyện lộ ra giọng nói mềm mại dịu dàng “Sao so với lần trước còn gầy hơn, người trong phủ người hầu hạ như thế nào a, lúc trước mẫu phi đã nói chọn vài người thông minh từ trong cung đến chỗ ở của người, lại cứ không cần.”

“Nhi thần luôn luôn không thích nhiều người, thói quen dùng lão nhân trong phủ, như vậy là tốt rồi.” Cổ Cảnh Hành uyển chuyển từ chối.

Việt quý phi nhìn nhi tử càng lớn càng trầm lặng hiện lên bất đắc dĩ, sau khi chuyện năm đó xảy ra đứa nhỏ liền giống như thay đổi hoàn toàn, theo thời gian lớn lên, càng âm trầm lạnh lùng, nàng nhìn ở trong mắt, rất đau lòng lại lo lắng. Chờ Cổ Cảnh Hành gần hai mươi, liền vẫn nghĩ muốn có người chăm sóc hần, chính là mặc kệ là trực tiếp tặng người cũng được, hỏi thử cũng được, Cổ Cảnh Hành giống như vỏ con trai đem mình đóng chặt lại, ai cũng không thể tới gần hần.

Những năm gần đây qua lại ở bên người hần chỉ có một Phong Vu Tu, điều này làm cho Việt quý phi càng ưu sầu, mỗi khi thấy Phong Vu Tu cũng luôn thầm than đáng tiếc không phải là nữ nhân. May mà Quỳnh hoa yến năm nay có thể làm cho hần chủ động nhắc tới tham dự, khiến Việt quý phi thấy được hi vọng, sắc mặt vui mừng khoe miệng cong lên hỏi “Trên Quỳnh hoa yến làm nào động lớn như vậy cũng không phải phong cách làm việc của người, ngày xưa tránh còn không kịp...có phải là đã thích cô nương nào?”

“...”

“Nói cho mẫu phi một chút, mẫu phi cũng muốn nhìn xem là cô nương nào có thể vào mắt của con, nếu học thức phẩm hạnh phù hợp cũng tiện thu xếp cho người, dù sao tuổi người cũng không nhỏ.” Việt quý phi càng hưng phấn nói.

Cổ Cảnh Hành chống lại ánh mắt Việt quý phi, người nọ đầu lười đánh cái xoay vòng nhưng cuối cùng vẫn chưa nói ra “Mẫu phi đến lúc đó sẽ biết.”

Ngụ ý chính là xác thực có, Việt quý phi cao hứng con người lộ ra ánh sáng, nhưng nhìn ý tứ hần cũng là không chịu nói thêm, chỉ phải ngừng lại. Cảnh Hành có thể thông suốt, không cần sống qua những ngày giống như hòa thượng tu hành, với nàng mà nói không thể tốt hơn. Mấy năm nay nàng được Hoàng Thượng ân sủng, Cảnh Hành cũng xác thực có bản lĩnh, tuổi còn trẻ đã được phong vương, nhưng sinh tồn ở triều đình hay trong hậu cung, đạo lý một cây nỡ hoa trong cả rừng cây nhất định sẽ thành mục tiêu bị hủy diệt nàng lại hiểu không ít, vì vậy vẫn âm thầm có vài phần lo lắng.

May mà Cảnh Hành cũng không khiến nàng phải lưu tâm, ngược lại vì hần vĩ đại, củng cố địa vị nhà mẹ đẻ khiến cho nàng ở trong cung có thể ngồi yên không lo, mà nàng tài cán làm cho hần lại rất ít.

“Chuyện Cảnh Kinh là người làm, người biết rõ hần cùng Thái tử Cảnh Phong quan hệ thân thiết, còn làm mất mặt mũi hần như vậy, rơi vào tay Phụ hoàng người...”

“Mẫu phi quá lo lắng rồi, nhi thần có thể làm như vậy tất nhiên là khiến bọn họ không thể mở miệng nói gì.” Cổ Cảnh Hành khoe miệng cong lên ý cười yếu ớt trấn an, cắt đứt lời nói Việt quý phi “Nhi thần tự có chừng mực.”

Hần sớm không phải tiểu hài tử ngây thơ năm đó, bạn cùng lứa tuổi dùng máu tươi dạy hần nhận rõ sự thật có bao nhiêu tàn khốc, quy tắc nơi này là cá lớn nuốt cá bé, người nếu không cường đại, sớm hay muộn cũng rơi vào tình cảnh làm thức ăn để nó no bụng, không lưu lại hài cốt. Nữ tử xinh đẹp trước mắt này sống ở trong cung có thể giữ lại vài phần ngây thơ, là Phụ hoàng cùng chính mình che chở, bản thân ở ngoài cung hần phải đối mặt với gió tanh mưa máu so với nội đấu trong cung càng là nhiều hơn, mà người nọ thay mình chịu khổ, sớm hay muộn cũng phải hoàn trả lại gấp trăm lần.

Việt quý phi nhíu đôi mày thanh tú thờ dãi “Biết là nói này đó người không thích nghe, chính là hiện giờ Hoàng Hậu căn cơ vững chắc, năng lực Thái tử không cao, nhưng cũng không gây ra sai lầm nghiêm trọng gì, tương lai tất nhiên sẽ kế thừa ngai vàng, Nhị hoàng tử có dã tâm, Phụ hoàng người cũng từng khích lệ, thế nhưng thế lực sau lưng không bằng Thái tử, cuối cùng xảy ra sai lầm sẽ không tốt, mẫu phi không muốn người trộn lẫn ở bên trong, lo sợ ngày sau...thoát thân không được.”

Tay nâng trà của Cổ Cảnh Hành dừng một chút, thu lại thần sắc không để ý lúc trước, trên mặt xẹt qua một tia bất đắc dĩ, nén lại tính tình mà trấn an. Không muốn cùng trộn lẫn, cũng đã ở bên trong không thể thoát nữa rồi.

Ngoài điện không biết bông tuyết đã rơi khi nào, Cổ Cảnh Hành cùng Việt quý phi từ biệt, nhận lấy ô bằng giấy dầu từ cung nữ đưa tới đi ra ngoài. Bông tuyết còn chưa rơi lớn, giống như lụa mỏng phủ xuống trời đất, bóng dáng núi xa xa như ẩn như hiện. Tuyết thổi qua nhẹ nhàng xinh đẹp trên cây trúc nhỏ dài như đuôi phượng, lay động.

Đầu mùa đông tuyết rơi kèm theo khí lạnh, lại khiến Cổ Cảnh Hành cảm thấy tương đối thoải mái, vô cùng thư thái. Trên đường trước khi đi đến Từ An Cung, có cung nữ vội vàng hành lễ mà qua, tránh tuyết mà đi, chờ khi đi đến bên Vĩnh Tức hồ, tình cờ gặp một người.

Sợi tóc đen nhánh buống xuống ngang eo bay bay, đầu búi kiêu phi vân kế, trên tóc mây cắm một cây trâm hoa mộc lan, trên cổ lộ ra một chuỗi vòng ngọc tinh xảo, toàn thân váy màu tím nhạt, thêu hoa văn liền nhau, bên trong áo khoác xanh ngọc là áo trong lụa mỏng màu bạc, làm nền trên màu xanh nhạt là thất lưng màu hồng nhạt, bên hông dùng một cái vải lưới màu xanh nhạt buộc lại nhẹ nhàng như mây bay.

Bông tuyết ẩm ướt rơi trên trán, tăng thêm vài phần đậm đậm đáng yêu, Cố Cảnh Hành nhìn Triệu Văn Hi đứng ở trên đường đi đến Từ An Cung lấy tay che đầu không có chỗ tránh, dừng một chút, vẫn là đi qua.

Ô giấy dầu nghiêng, thay nàng che lại tuyết, khoảng cách giữa hai người cũng không vượt quá lễ giáo.

Triệu Văn Hi từ khoảnh khắc nhìn đến người, ngực liền như con nai chạy loạn, bên tai nhiễm một tia màu hồng, áp ứng tạ ơn. Trong con người buông xuống lại trần đầy vui sướng thực hiện được mục đích.

“Văn cô cô đi lấy ô, đoán rằng lập tức sẽ quay lại, Lục vương gia là muốn đi chỗ Thái Hậu sao?”

“Ân.” Cố Cảnh Hành lên tiếng trả lời, ánh mắt lướt qua dung nhan khỏe léo đẹp đẽ đang ngẩng mặt kia, không biết sao, trong đầu hiện lên lại là khuôn mặt người khác, càng xinh đẹp hơn, ánh mắt Cố Cảnh Hành liền rời đi, từ lâu đã phát hiện tâm ý của chính mình, nếu là trước kia nhất định sẽ thích nữ tử dịu dàng động lòng người như vậy, chỉ là đã để một vết chu sa vào trong mắt nhìn cái gì đều không có màu sắc.

Triệu Văn Hi nhận thấy được tầm mắt hấn dừng ở trên người mình, hai má càng lúc càng nóng bừng, trong lòng dâng lên một tia mừng thầm, thầm nghĩ đến Lục vương gia cũng là... Lại nghe được thanh âm lạnh nhạt bỗng nhiên vang lên “Ô này để lại cho Nhị tiểu thư đi.”

Dứt lời, đang muốn lùi lại thân thể đi vào trong làn tuyết, Triệu Văn Hi rất là kinh ngạc, tay nhanh một bước phản ứng, không để ý cấp bậc lễ nghĩa mà nắm tay Cố Cảnh Hành đang cầm ô giấy dầu “Vương gia thích tỷ tỷ đúng không?”

Thân thể Cố Cảnh Hành dừng lại, ánh mắt đảo qua bàn tay tinh tế như ngọc đang phủ lên trên tay mình, dừng ở trên mặt nữ tử đang do dự cần môi, xẹt qua một tia tối tăm.

Cách hai người không xa, Triệu Văn Uyển mới từ Từ An Cung đi ra nhìn thấy một màn này, dưới làn mưa tuyết, nam nữ nhân vật chính trai tài gái sắc, tốt đẹp mà đứng, có thể so với đang được xem phim thần tượng.

Mà nam nhân vật chính trong phim thần tượng giờ phút này dùng thanh âm trầm thấp từ tính giống như dụ dỗ lừa gạt nói “Người muốn cùng ta nói cái gì?”

Triệu Văn Hi cần môi làm như vô cùng khó xử, lại nâng mắt thâm tình nhìn về phía Cố Cảnh Hành, giống như không đành lòng lừa gạt nói “Tỷ tỷ nàng... Cùng biểu ca cùng nhau đi chơi thả hoa đăng trong đêm thất tịch, trong phủ từng truyền chuyện tốt của hai người sắp thành, sau lại vào cung, cùng... Cùng Phương công tử giống như có tình, tiểu nữ... Chỉ sợ Vương gia ngài bị thương.”

Cố Cảnh Hành hơi hip mắt, khỏe miệng cong lên ý cười, khiến Triệu Văn Hi nhìn thấy liền chắc chắn mà đắc ý, lại may may không biết chính mình che dấu vụng về khiến Cố Cảnh Hành quen nhìn thấu người khác thấy rõ ràng, vốn tưởng rằng là một người đơn thuần, lại không nghĩ rằng...

Không muốn lại lưu lại, Cố Cảnh Hành mạnh mẽ để lại ô, cách xa nàng một bước, cười nhạt nói “Thích Triệu Văn Uyển là chuyện của bốn vương, không có liên quan gì đến người cả.”

Dứt lời, xoay người, mắt tinh phát hiện một bóng dáng xinh đẹp quay lưng về phía này, bước đi hơi nhanh về hướng ngược lại. Cố Cảnh Hành đắm chìm trong màn mưa tuyết, lại vì Triệu Văn Uyển, cảm nhận được cảm giác thấp thòm đã lâu không xuất hiện.

Người này thấy được bao nhiêu?

Nhìn bóng dáng Cố Cảnh Hành không chút do dự rời đi, Triệu Văn Hi một mình đứng dưới ô trên mặt một trận xanh một trận hồng lần lượt thay đổi, lời nói cuối cùng của Cố Cảnh Hành kia giống như tát vào mặt nàng, trào phúng nàng tự mình đa tình. Mu bàn tay dùng sức nắm chặt cán ô đến nổi nổi gân xanh, lại càng hận không thể đem đầu sỏ gây nên hung hăng xé rách.

Triệu Văn Uyển, lại là Triệu Văn Uyển!

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Chương 58 (2)

Cung điện phía Tây là Phương Hoa Điện và Phương Phi Điện lần lượt có người vào ở, người trước là tam tỷ muội Triệu gia Thái Hậu chủ ý lưu lại, người

sau là Cẩm Bình Quận chúa cùng con gái An Viễn Hầu Vương Tuyết Diên ở lại, như nhau là sau khi Quỳnh hoa yến kết thúc được Hoàng Hậu giữ lại.

Triệu Văn Uyển trên nguyên tắc đã an bài như vậy thì liền an tâm mà tiếp nhận, khi rảnh rỗi bồi bên Thái Hậu, không có việc gì thì tuyệt không đi ra ngoài rêu rao, nài ở Quỳnh hoa yến đoạt giải nhất, tránh không được có người ghen ghét đố kỵ giờ trò xấu, trong cung không thể so với trong phủ, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn. Để nàng quan tâm suy nghĩ chính là thái độ của Triệu Văn Hi, hôm qua bị nàng nhìn thấy cùng sánh vai nói chuyện với Lục vương gia, theo lý mà nói chuyện này nên là nước chảy thành sông, thế nào lại lấy ánh mắt như kim châm nhìn nàng, rất giống như bị đoạt đi cái gì.

Nhìn thấy được một màn kia, càng khiến quyết định rời xa nam chính của Triệu Văn Uyển thêm kiên định, đương nhiên, nếu là có thể, tốt nhất cũng cách xa Triệu Văn Hi, nhưng mà ở trước khi xuất giá đều không có khả năng, mà nàng cũng tuyệt không vì trốn tránh hai người đó mà ủy khuất hôn sự chính mình.

Tiểu thư Vương gia ở cách vách, Triệu Văn Uyển sao sẽ bỏ qua cơ hội tốt này, so với Triệu Văn Hi “Toàn tâm toàn ý”, Vương Tuyết Diên này hay lật lọng, còn muốn ý đồ bắt đại ca làm người lót đường càng khiến Triệu Văn Uyển chán ghét, âm thầm cân nhắc như thế nào trừ bỏ đồ vật tai họa này.

Không dự đoán được, Triệu Văn Uyển còn không có làm gì, người liền tự thân đưa tới cửa. Cẩm Bình Quận chúa kéo Vương Tuyết Diên cùng đi vào Phụng Hoa Điện, so với người phía trước tự nhiên hào phóng cùng Triệu Văn Uyển chào hỏi, Vương Tuyết Diên sắc mặt có vẻ khó coi, đoán là còn băn khoăn việc ngày ấy Triệu Văn Uyển hãm hại khiến nàng xấu mặt, nào ngờ hôm nay bị Cẩm Bình Quận chúa cứng rắn lôi kéo cùng đến.

Cẩm Bình Quận chúa nhìn hai chồng sách chiếm hẳn một góc trong phòng, khoe miệng vẽ ra ý cười, đi về phía Triệu Văn Uyển đang một mình đọc sách, ngồi xuống bên cạnh “Muội muội thật lịch sự tao nhã, hiện giờ nhìn lại thật ra nhiều hơn một cỗ phong độ của người tri thức.”

Mấy quyển sách này cất giữ ở trong cung, là Vĩnh Bình Công chúa vội tìm mạng tới giúp Triệu Văn Uyển giải buồn, hai người vì liên quan đến Triệu Nguyên Lễ, cảm tình đột nhiên thân thiết hơn, dùng sở thích Triệu Nguyên Lễ đổi lấy tung tích Lục vương gia, Vĩnh Bình chỉ cho là nàng cùng bản thân giống nhau là cô gái đang ôm ấp tình cảm, không biết Triệu Văn Uyển là tránh Cổ Cảnh Hành như rắn rết.

“Quận chúa nói đùa, chẳng qua là nhìn giải buồn thôi.” Triệu Văn Uyển cười cười, sai cung nữ pha trà, có thâm ý khác mà liếc mắt nhìn Vương Tuyết Diên đang thuận theo cùng ngồi xuống “Vương tiểu thư đã lâu không gặp.”

Vương Tuyết Diên ngẩn người, đối với thái độ Triệu Văn Uyển vui giận không hiện có một tia sợ hãi, ừ ừ lên tiếng chào hỏi.

Cẩm Bình Quận chúa biết được ân oán giữa hai người, vui mừng xem náo nhiệt, thấy hai người không đấu đá nhau, trong lòng đáng tiếc đồng thời cũng không quên việc chính hôm nay tới đây “Ta tới là phụng mệnh Hoàng Hậu nương nương, mời tỷ muội Triệu gia buổi tối hôm nay đến dự tiệc ở Trữ Tú Cung, từ Đông Hải chuyển tới một lượng lớn của hoàng kim, hơn nữa đầu mỗi con béo khỏe, rất có lộc ăn đó!”

Triệu Văn Uyển cùng với Triệu Văn Hi quay lại lấy khung thêu bạc thêu hoa nghe vậy lỗ tai dựng lên, Cẩm Bình Quận chúa lướt qua liếc mắt một cái, đã nhìn thấy khăn trong tay các nàng thêu uyển ương sắp thành hình, không biết nghĩ đến điều gì sắc mặt đen lại, giọng điệu không nóng không lạnh nói “Đến lúc đó Hoàng Thượng cũng tham dự, còn có vương công đại thần, Uyển muội muội ta cũng không lo lắng, chính là hai vị muội muội học tập phép tắc phải tốt... Đừng giống như khi ở Quỳnh hoa yến làm ra sai lầm mới tốt.”

Lời này ngay cả Triệu Văn Hi cũng bị lôi vào, ngầm châm biếm giáo dưỡng không tốt, Triệu Văn Hi tính tình nhu nhược cần môi bộ đáng bị ủy khuất, còn Triệu Văn Uyển hai ngày nay vì nguyên do Cẩm Bình Quận chúa si nhục đều bị chèn ép đến nổi giận, lúc này nhìn không được, thanh âm lên cao cố ý nói “Tỷ tỷ thêu thật là đẹp mắt, chim uyển ương màu đỏ, thể hiện tình cảm phu thê mặn nồng, là muốn đưa cho người trong lòng đi? Nữ nhân trong nhà chung quy quan trọng nhất vẫn là bản thân tốt, giáo dưỡng tuy quan trọng, nhưng thanh danh cùng tay nghề khéo léo thiếu một cái cũng không được nha.”

Dứt lời còn cố ý liếc về phía Cẩm Bình quận chúa, tầm mắt hai người giao nhau, mơ hồ lóe lên ánh lửa. Triệu Văn Uyển khoe miệng mỉm cười, thái độ thờ ơ không quan tâm, thù hận càng kết càng lớn rồi đó.

“Quận chúa, ly trà này của Triệu tiểu thư thật đặc biệt, ngấm ra nước trà cũng có một mùi vị đặc biệt nha.” Vương Tuyết Diên xem xét cục diện, sợ Cẩm Bình quận chúa không nhận được tình tình nóng này mà làm ầm ĩ lên, như thế không được tốt, liền nói sang chuyện khác.

Cẩm Bình quận chúa tức giận thu hồi tầm mắt, cũng không muốn chính mình bị người khác chê cười, nên nhìn lần này, chờ thời cơ. Theo bậc thang Vương Tuyết Diên cấp, liếc mắt nhìn ly trà xác thực đặc biệt, đoán ý nói “Chỗ này của muội muội cũng không ít thứ tốt.”

“Chén trà này là lần trước Vĩnh Bình Công chúa mang đến, cũng không phải phần thưởng của Văn Uyển.” Triệu Văn Uyển cong lên ý cười nhạt, liếc thấy cổ tay hai người uống trà lộ ra một vật ánh sáng lấp lánh, cũng là vật khác thường, lúc trước cũng không nhìn thấy, tầm mắt liền nhìn một lát.

Cẩm Bình Quận chúa thấy thế, cố ý vén cổ tay áo lộ ra vòng tay mã não quần vàng ròng, cười nói “Hoàng Hậu nương nương thưởng làm quà gấp mặt, Tuyết Diên muội muội chính là vòng ngọc sợi bạc quần quanh, đều là làm từ thợ nổi tiếng kinh thành, tay muội ấy trắng, ngay cả Thái tử đều nói đeo vào rất đẹp nha!”

“Quận chúa...” Vương Tuyết Diên mặt bỗng dung đỏ hồng, ngượng ngùng mà giận liếc mắt một cái “Thái tử diện hạ rõ ràng cũng khen ngài.”

Triệu Văn Uyển yên lặng nhìn hai người khoe khoang, tỉ mỉ đem phản ứng của Vương Tuyết Diên thu vào đáy mắt, khi liếc cổ tay Vương Tuyết Diên lại hiện lên một tia sáng quý dị. Hai người kia khoe khoang xong, gặp Triệu Văn Uyển không lên tiếng, chỉ cho là hâm mộ ghen tị, cảm thấy mỹ mãn mà hân huyên hai câu dặt tay rồi đi.

Giờ Dậu vừa qua, ngoài hành lang đèn cung đình từng cái từng cái thấp sáng, buổi tiệc bắt đầu, các loại món ăn quý và lạ, món ăn ngon như nước chảy

bụng lên bàn, các cung nữ bên cạnh bàn nhanh nhẹn mà vì tần phi, quan lại, quý phu nhân rót rượu chia thức ăn.

Bữa tiệc hôm nay món chính là cua, cua hấp to béo ngọt thơm, rượu bát tiên, thịt cua chia đều nấu canh đậu hũ, thịt tôm và thịt cua óng ánh cùng nhau, gạch cua cùng thịt tôm thái nhỏ xào tái thơm ngát, chiên, hấp cùng xào nấu cùng các loại nguyên liệu nấu ăn được bày ra... Cuối cùng bánh bao nhân thịt cua trộn với hoa quả tươi, nước trong nhân bánh bao nóng đậm đà ngon miệng, hoa quả tươi thanh nhuận vừa miệng, trộn cùng nhau càng thêm ngon, mùi hương lan tỏa.

Ba người Triệu Văn Uyển được được an bài chỗ ngồi dưới chỗ Hoàng Thái Hậu không xa, như trước là hai bàn, Triệu Văn Hi cùng Triệu Văn Huyền sớm kết bạn vào ngồi, Vĩnh Bình Công chúa vừa lúc cơ hội tốt mà xuất hiện bên cạnh nàng, lôi kéo nàng cùng nhau đi đến chỗ ngồi gần bên Thái Hậu, vị trí kia so với chỗ ngồi của hai người Triệu Văn Hi gần hơn nhiều, vừa vặn gần chỗ ngồi Lục vương gia, khiến Triệu Văn Hi ghen một bụng hờn dỗi.

Cố Cảnh Hành cũng không biết là cố ý hay vô tình, cùng ngồi một chỗ với Phong Vu Tu trong bữa tiệc, người sau đã không còn áp lực gánh nặng về thân phận, hướng về phía Triệu Văn Uyển ở đối diện nhẹ nhàng cười, tính toán chào hỏi, chỉ thấy Triệu Văn Uyển bày ra mặt than không khác Cố Cảnh Hành là mấy, kết một cái bẻ đứt chân cua, lại lạnh lạnh liếc mắt đảo qua một cái, nhất thời khiến Phong Vu Tu mất mặt, trực giác nói cho hắn nàng càng muốn bẻ gãy chân hắn hơn.

Đây là giận chó đánh mèo!

Cố Cảnh Hành nhìn thấy một màn này, Phong Vu Tu vì liên quan đến mình nên rõ ràng đã bị xóa tên khỏi danh sách vị hôn phu tương lai của Triệu Văn Uyển, trong lòng ngậm ngùi, trên mặt cũng không biểu hiện, bộ dáng nghiêm trang khiến người khác không biết được hắn suy nghĩ gì.

Toàn bộ bữa tiệc, Triệu Văn Uyển thủy chung bày ra khuôn mặt than, khi xử lý con cua chăm chú nhìn Cố Cảnh Hành, động tác hết sức lưu loát mà phân thân con cua. Một cảnh này dừng ở trong mắt người ngoài, càng tin lời đồn si mê kia, chỉ có Cố Cảnh Hành biết, nàng đó là đem con cua biến thành hắn, âm thầm xả giận, mặt biểu tình từ trước đến nay luôn lạnh lùng rất cuộc mỉm cười, giống như phù dung sớm nở tối tàn, làm cho mọi người nhìn còn tưởng mình hoa mắt.

Buổi tiệc qua đi, các cung nữ lục tục dọn chén đĩa, mang lên trái cây, điểm tâm. Nhóm nữ nhân còn lại ngồi vây quanh một chỗ, hoặc là bầu bạn với ánh trăng đi dạo ngự hoa viên tăng thêm tình cảm, Thái tử phi từ trước đến nay khéo léo, giúp đỡ Hoàng Hậu đem bữa tiệc xử lý thỏa đáng trong ngoài, chào hỏi tiếp khách vô cùng ra dáng, bên người đi theo không ít Hoàng phi sủng phi, phu nhân cao quý cùng đi dạo.

Vĩnh Bình Công chúa có vẻ thiếu hứng thú, lại được Triệu Văn Uyển lôi kéo, nói là phải nhìn trò hay tinh thần mới tỉnh táo, xen lẫn trong đội ngũ Thái tử phi.

Ánh sáng màu bạc từ ánh trăng, Thái tử Cố Cảnh Phong một thân hồng bào thoáng cái thuận lợi rời đi bữa tiệc, ngay sau đó đứng lặng một lúc, khuôn mặt tuấn mỹ, mang theo vài phần cảm giác say, ánh mắt sáng quắc mà nhìn chăm chăm tiểu nữ nhân trước mặt “Vương tiểu thư?”

“Thái tử điện hạ.” Vương Tuyết Diên bị ánh mắt nhìn chăm chú của hắn khiến hai má nóng lên, bắt đầu dâng lên cảm giác say, giống như muốn hun nàng say “Không biết điện hạ gọi tiểu nữ đến có chuyện gì?”

Cố Cảnh Phong cảm giác say lên não, nhìn bốn phía vắng lặng, khóe miệng nhiễm vài phần ý tứ đùa giỡn “Bỏ cung gọi nàng, nàng đã tới rồi sao?”

Vương Tuyết Diên đã sớm nghe Đường tỷ Thái tử phi đề cập qua Thái tử tuấn mỹ như thế nào, như thế nào yêu thương cưng chiều, nghe nhiều tâm tự nhiên sinh ra cảm giác thân thiết, hiện giờ người đang ở trước mắt, nói chuyện với mình ôn nhu như vậy, tình cảm giấu dưới đáy lòng đột nhiên bành trướng, vô khăn tay hết sức thẹn thùng.

Cố Cảnh Phong ban đầu còn bị cảm giác say chỉ phớt lờ bỗng dưng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, đột nhiên thu lại ý cười trên mặt, lạnh nhạt nói “Vương tiểu thư, xin tự trọng.”

Vương Tuyết Diên không rõ hắn sao tự nhiên thay đổi sắc mặt, vội vàng hô “Thái tử điện hạ”, có thể nói là bao hàm tình ý. Thái tử điện hạ bị gió lạnh thổi qua hoàn toàn tỉnh rượu, nhũn nhũn liếc nàng giống như một vật phiến toái, bất người bỏ đi, hướng phía trước đi vài bước, đón Thái tử phi cười yếu ớt nói “Bỏ cung chính là đi tìm nàng, bên ngoài lạnh, đi ra ngoài sao mặc ít xiêm y như vậy.”

Thái tử phi ánh mắt ở trên người Vương Tuyết Diên đảo qua, trở về trên người Thái tử, bày ra nụ cười nói “Nô tỳ cũng không phải tiểu hài tử ba tuổi, nhìn xem làm như vậy sẽ khiến người chê cười, Phụ hoàng cùng quần thần ở phía trước, ngài nhanh đi về thôi.”

Nghe được một phen giọng nói mềm nhẹ, Thái tử quay người đi trở về, nhìn cũng không nhìn Vương Tuyết Diên sau khi Thái tử phi xuất hiện liền đứng bất động, giống như không có người mà sai bước rời đi.

Người đi theo phía sau Thái tử phi không ít, lúc này nhỏ giọng ngui một câu ta một câu mà bàn luận, tầm mắt dừng ở trên người Vương Tuyết Diên phần lớn đều là hèn mọn, đầu gi vẫn là tiểu thư khuê các, tự nhiên ở chỗ này quyền rũ Thái tử, còn để cho Thái tử phi vừa vặn nhìn thấy, nghĩ đến nàng cùng Thái tử phi cùng họ, lại cảm thấy được hết sức không biết xấu hổ.

Thanh âm bàn luận kia, từ ngữ bén nhọn chọt vào trong tai, Vương Tuyết Diên chống lại tầm mắt lạnh lùng của Thái tử phi, phút chốc cả người lạnh thấu xương, hoảng sợ cầu xin tha thứ “Thái tử phi, sự tình không phải như ngài nghĩ...”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Chương 59

“Ây zô, chúng ta nhiều người nhìn thấy như vậy, Vương tiểu thư ngược lại nói một chút, chúng ta đây là hiểu lầm, vẫn là người nào đó thực sự có ý đồ không tốt.” Nữ tử nói chuyện, là mỹ nhân bên trong đám nữ tử kia, xinh đẹp yếu điệu, ba nghìn sợi tóc búi thành kiểu lữ lộc kế, mấy hạt trân châu điểm xuyên càng làm nổi bật, môi đỏ mọng đóng mở ý tứ không rõ mà cười yếu ớt, đúng là chính phi của Nhị hoàng tử Cố Cảnh Tuấn.

Thái tử phi chống lại hai tròng mắt xem kịch vui này, chỉ phải nhẫn nhịn căm ghét trong lồng ngực, không muốn chuyện gièm pha trong gia tộc để người khác chê cười, chỉ đành nhìn chằm chằm Vương Tuyết Diên trong con ngươi giống như tự giấu, không nghĩ tới đường muội mình nghĩ là nhu thuận tự nhiên lại có tâm tư này.

Triệu Văn Uyển thờ ơ lạnh nhạt, trò hay này là nàng thiết kế, đương nhiên Vương Tuyết Diên phối hợp làm cho người ta cảm động, đoán rằng cũng là mơ mộng muốn bay lên biến thành phượng hoàng. Nhìn bóng dáng lạnh run kia, trong lòng Triệu Văn Uyển cười lạnh, lại nghe tiếng nghị luận xung quanh, đều là nữ nhân, nhưng thân phận không giống nhau, nói vậy qua tới nay chuyện này cả thành liên sẽ biết, thanh danh Vương Tuyết Diên là hoàn toàn suy sụp.

Về phần thái độ ẩn nhẫn không phát tác của Thái tử phi, trong lòng Triệu Văn Uyển cũng rõ ràng, hành vi của Vương Tuyết Diên với nàng giống như xương cá mắc trong cổ họng, lại ngại mặt mũi mà không thể phát tác, chỉ biết ngầm truy xét mà thôi, đáng tiếc... Triệu Văn Uyển sao để các nàng được như nguyện.

“Ngày xưa có tỷ muội Nga Hoàng và Nữ Anh cùng gả cho Đế Thuấn làm thê, Vương tiểu thư trong đầu cũng tồn tại tư tưởng này đi, nếu không phải vừa rồi bị bắt gặp, nói không chừng thật sự có thể trở thành một cọc chuyện tốt a.” Triệu Văn Uyển lãnh lạnh liếc Vương Tuyết Diên, trong con ngươi cũng không có một tia ý tốt “Nghe nói Thái tử phi ngày thường đối xử với người cũng không tồi, tuy là hạ hàng, lại có thể sánh với muội muội ruột.” (Đế Thuấn một vị vua huyền thoại thời Trung Quốc cổ đại, nằm trong Ngũ Đế, được Đế Nghiêu gả cho hai người con gái là Nga Hoàng và Nữ Anh)

Lời này nói ra tiếng lòng không dám nói của không ít người, cũng không thiếu người xem kịch vui, chờ Thái tử phi làm thế nào kết thúc việc này, dù sao ân oán giữa Triệu gia và Vương gia thể hiện rõ ra mặt, từ Triệu Văn Uyển nói ra thật sự là làm mất mặt đến cực điểm.

“Triệu Văn Uyển người đừng có châm ngòi ly gián.” Vương Tuyết Diên phát hiện tầm mắt Thái tử phi càng ngày càng lạnh lẽo, vội vọt tới bên người Triệu Văn Uyển, lại bị cung nữ nhanh tay ngăn cản, trên mặt phần nộ vụn vụn, khiến nàng hoàn toàn mất dáng vẻ.

“Nha, đây là thẹn quá thành giận, thực sự là khó nhìn a.”

Thái tử phi mắt thấy càng phát triển càng không thể cứu vãn, hung hăng trừng mắt nhìn Vương Tuyết Diên làm mất mặt một cái, trầm giọng phần nộ quát “Nháo đã đủ chưa, còn ngại không đủ dọa người, người tới, mang Vương tiểu thư về Đông cung.”

Cuộc đi dạo đêm ở Ngự hoa viên vì chuyện này không khí liền lạnh xuống, sau đó vài người phi tử thức thời lấy cớ cáo lui, người ở lại cũng tương đối tự giác mà nói chút chuyện cao hứng để chọc cười, chỉ khi nhìn thấy Thái tử không yên lòng cũng đều qua loa rồi khỏi. Triệu Văn Uyển cùng Vĩnh Bình Công chúa là người đi cuối cùng, nhìn thần sắc ẩn nhẫn của Thái tử phi bước nhanh đi về hướng Đông cung, đối với kết cục của Vương Tuyết Diên cũng là đoán được.

Trắng non như lưỡi câu, ánh trăng bạc lạnh mòng manh như lửa đom đóm, từng tí chiếu ở trên ngói lưu ly, chiếu rọi ngoài hoàng thành náo nhiệt càng hiện rõ một góc vắng vẻ. Đông Cung, từng cái đèn lồng mạ vàng giấy đèn bị gió thổi lúc sáng lúc tối, chiếu trên mặt nữ tử khoác cung trang cảm tú, bước chân chậm lại.

Ba năm trước đây, nàng là một tiểu thư cao quý vào cung, người nọ dắt tay mình từng bước đi qua thảm trải màu hồng đến cung điện, nói hứa hẹn địa vị của nàng, yêu thương cưng chiều nàng. Mặc dù bên người sủng phi xoay quanh, khai chi tán diệp, hẳn cũng thủy chung đối nàng như một. Chính là ở lúc sau khi được cưng chiều ôn nhu như vậy, làm sao bỏ được chia sẻ ra ngoài, cố tình nàng ngay cả câu oán hận cũng không thể nói.

Thái tử phi Đông Cung, địa vị ngày sau không thể so sánh được, phải có tầm lòng độ lượng, phải có trách nhiệm quản lý thật tốt hậu cung, vị kia nàng gọi là bác, nữ tử mẫu nghi thiên hạ nói như thế.

Dung nhan trang điểm tinh xảo hiện lên một tia vụn vụn, nàng ở vào bụi gai hậu cung này đi từng bước đều lo sợ, tình cảm nhớ nhung tình thân trong gia tộc, đối xử tốt tỷ muội, cũng không nghĩ đến ngay cả tỷ muội mình cũng phản bội.

Ngoài cửa điện, Thái tử phi dừng tại chỗ một lúc, giữa lông mày nhàu chặt, ở lúc cung nữ nhắc nhở ngoài trời lạnh mới hồi hồn, bước vào trong điện.

Trong tấm cung to như vậy, đặt một cái ấm lò bằng đồng hình phật, trong ấm lò tản ra mây mù, địa long cháy sạch vô cùng ấm áp, Vương Tuyết Diên quỳ ở chính giữa bên cạnh ấm lò sắc mặt tái nhợt, run rẩy, trên trán đầy mồ hôi lạnh.

Ma ma Phương Hạm người đắc lực nhất bên người Thái tử phi mang theo vài tên cung nữ trầm mặc đứng ở một bên, nhìn thấy Thái tử phi vào cửa, tiến lên hầu hạ, làm như phát hiện tâm tình chủ tử không tốt, động tác nhanh nhẹn mà không gây ra một tiếng động quấy rầy khiến chủ tử phiền muộn.

Hơi nóng ấm áp phả vào mặt xua tan hoàn toàn khí lạnh tích tụ khi ở bên ngoài, chỉ là thần sắc trên mặt vẫn như trước lạnh như băng, không có dấu hiệu

hòa tan. Vương Tuyết Diên trộm nâng mắt liếc nhìn một cái, trong lòng lại không yên, chậm rãi gọi một tiếng “Nương nương.”

Chờ đợi là một đôi giày vải thêu tinh xảo dừng trước mặt, Vương Tuyết Diên khản trương mà nuốt nước miếng, ngập ngừng mà biện giải nói “Nương nương chớ nghe Triệu Văn Uyển tùy ý nói xấu, nàng luôn luôn đối phó dân nữ, mới cố ý gây xích mích, nương nương minh giám a.”

“Trong lòng ngươi chẳng lẽ một chút cũng không có ý tưởng như vậy?” Thái tử phi thanh âm nặng nề lạnh lẽo sâu kín vang lên, hơi hơi cúi người, móng tay giả bằng vàng chạm khắc hoa văn nâng cằm bóng loáng giống như men sứ của nàng lên, thần sắc không rõ nói “Muội muội thật sự là tuổi trẻ dung mạo xinh đẹp, ta nhìn còn thương yêu nha.”

Vương Tuyết Diên bị xúc cảm lạnh lẽo kia đông lạnh co rúm người lại, cảm càng bị giữ chặt, nắm chặt khiến người đau, hoảng sợ hô “Nương nương tha mạng, Tuyết Diên biết sai rồi.”

Thái tử phi một ngón tay lau giọt nước mắt rơi xuống, trong mắt phượng lại không có một tia mềm lòng đồng tình, đưa tay mạnh mẽ hướng trên mặt Vương Tuyết Diên tát một cái, móng tay giả xẹt qua làn da non mịn ở má, trên hơi hiện lên vài đường tơ máu. Vương Tuyết Diên chỉ cảm thấy trên mặt tê rần, không thể tin mà sờ lên má phải, có chất lỏng ấm nóng theo khe hở ngón tay chảy xuôi xuống, nhất thời phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết. “Nha, muội muội sao lại lo lắng như vậy?” Thái tử phi thu tay về, nhận khăn tay ma ma Phụng Hạm đưa đến, chà lau móng tay giả, giống như tình cảnh bi thảm của Vương Tuyết Diên trên mặt đất còn không bằng móng tay giả của nàng có được làm sạch sẽ hay không.

Vương Tuyết Diên đầu oanh một tiếng, nghĩ muốn lên tiếng khóc nháo, chỉ là vừa nâng người, đã bị mấy tên cung nữ giữ chặt lại, miệng lập tức bị nhét vải bó, chỉ có thanh âm hỗn hển biểu đạt không hài lòng, một đôi con ngươi đỏ bừng như nổi điên nhìn chằm chằm Thái tử phi.

Tựa hồ vì hai má xinh đẹp kia bị mình hủy, Thái tử phi tâm tình có chút chuyển biến tốt được cung nữ giúp đỡ ngồi ở trên tháp, nhìn Vương Tuyết Diên như con kiến chặt vật, không chút để ý nói “Chuyện hôm nay, muốn trách thì trách bản thân ngươi ngu xuẩn thôi, không nên mơ tưởng hảo huyền, để rơi xuống tình trạng này.”

“Ngươi nói xem ta nên cho người đem ngươi đuổi về phủ đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm cho tốt, vẫn là đuổi về quê Kiến Châu làm cho người trong nhà quản giáo thật tốt bằng không không được vào kinh thành?” Thái tử phi làm như lắm bầm lâu bầu, Vương Tuyết Diên lại theo lời nói của nàng dần dần dừng lại giây phút, trong lòng hoàn toàn nguội lạnh.

Tầm mắt Thái tử phi lần thứ hai dừng trên gương mặt tuyệt vọng của nàng, làm như hết sức hài lòng, gọi lên một tia sung sướng nói “Muội muội yên tâm, bản cung sẽ không làm như vậy.”

Nàng đường đường là con dâu hoàng gia, nếu người trong nhà cũng có thể dễ dàng làm hại mình, càng miễn bàn người khác, Vương Tuyết Diên không phải người đầu tiên, cũng sẽ không là người cuối cùng, sau này càng nhiều người muốn cướp đoạt địa vị của nàng, nếu là đơn giản qua loa tha thứ, chẳng phải làm cho người ta khinh thường.

Bổn cung chắc chắn cho ngươi một cái kết cục “Vui mừng lớn” mới tốt.

Phụng Hoa Điện, Triệu Văn Uyển một đêm ngủ tốt không mộng mị tinh thần phấn chấn mà hưởng thụ điểm tâm sáng cung đình, món điểm tâm sữa trắng mềm xốp giòn cùng với một đĩa hoa quả tươi cuối mùa cắt thành miếng nhỏ, sợi khoai mì ong điểm thêm hoa quế, vừng trắng rắc lên, khi ăn nhúng vào nước sốt có thể khiến mũi vị trở nên giòn tan ngon miệng mà không dính nha. Tổ yến tốt nhất cùng canh thịt gà mềm hấp mềm mại bóng loáng, vào miệng liền tan có chút mùi vị tuyệt hảo.

Ném đến thức ăn ngon tâm tình Triệu Văn Uyển có vẻ rất tốt, thỉnh thoảng thoáng thấy đối diện đi ra một bóng dáng như từ âm phủ đi ra mà sừng sốt, Triệu Văn Hi được Triệu Văn Huyền giúp đỡ giống như chỉ còn nửa cái mạng, quần áo mất màu, khuôn mặt tiêu tụy, giống như bị bệnh nặng.

“Chỉ có một đêm không gặp bộ dáng sao lại thành ra như vậy?”

Lúc này không có người ngoài, Triệu Văn Huyền cũng lười diễn trò, trực tiếp không để ý đến Triệu Văn Uyển, bưng trà nóng cho Triệu Văn Hi “Tỷ tỷ đều thành như vậy, cũng đừng kiêng dè mặt mũi, hãy để cho ngự y đến nhìn thôi.”

Thật sự là bị bệnh? Triệu Văn Uyển nhìn Triệu Văn Hi xoa bụng bộ dáng suy yếu, bỗng nhiên nghĩ đến buổi tối hôm qua đồ ăn toàn là cua “Có phải hay không là ăn cua nhiều là hỏng bụng?”

Trời biết lời này của Triệu Văn Uyển bên trong không có nửa điểm trào phúng, cũng chỉ đoán như vậy mới hỏi, chỉ là nghe vào trong tai hai người liền thay đổi thành ý khác, nhất là Triệu Văn Hi, hôm qua nhìn Triệu Văn Uyển cùng Lục vương gia “Mất đi mây lại” khiến ghen một bụng bức bối, bất giác mượn thịt cua xả giận, về sau khi trở lại bụng liền không thoải mái.

“Đa dây muội yếu, con cua là đồ lạnh, ăn nhiều tự nhiên bụng sẽ ảnh hưởng, nhìn bộ dáng hư nhược thế này, uống ít nước không biết chừng sẽ tốt.” Triệu Văn Uyển tuy rằng vui vẻ khi nhìn Triệu Văn Hi không tốt, nhưng cũng không thể ở dưới mí mắt mình xảy ra chuyện, lúc trước nàng làm chẳng phải lãng phí, vì thế gọi cung nữ nói “Đun ít nước trà nóng, đi bấm bấm một tiếng, mời ngự y lại đây nhìn một chút.”

“Không cần ngươi giả nhân giả nghĩa!” Triệu Văn Huyền giống như nhìn ra Triệu Văn Uyển là giả nhân giả nghĩa, tức giận nói “Nếu không phải ngươi, Hi tỷ tỷ có thể bị như vậy!”

Lời này nói ra không hề có đạo lý, Triệu Văn Uyển cũng là nghe hiểu một phần, mắt vừa vặn nhìn thấy bóng dáng bưng trà ở đối diện đang đến gần “Lời này của muội muội nói, giống như là tỷ buột Hi muội muội ăn, cần quấy như vậy, chẳng qua là tức giận ta đoạt khỏi thù?”

“Hi muối muối mấy năm nay lưu lạc bên ngoài, không dùng qua thứ tốt, bữa tiệc trong cung ăn nhiều, muối cùng nàng thân thiết sao không ngăn cản nàng một chút, vẫn là nói trong ngày thường thân thiết đều là giả vờ, có phải hay không, đúng là kẻ thừa nường người!”

“Người...”

Vân cô cô lúc này nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, đi đến, Triệu Văn Huyền ban đầu đưa lưng về phía cửa đột nhiên thay đổi sắc mặt, giả trang nhu thuận đã không còn kịp, trên mặt xanh xanh hồng hồng xấu hổ.

“Sáng sớm Thái Hậu nghe nói Hi tiểu thư thân mình không khỏe, bệnh trạng cùng Vĩnh Bình Công chúa năm đó có chút giống nhau, đề nghị y kê một đơn thuốc, sai ta đưa lại đây, tiểu thư thừa dịp còn nóng uống đi” Vân cô cô mỉm cười chống lại Triệu Văn Uyên, sau đó lại xẹt qua Triệu Văn Hi suy yếu không có sức lực, cuối cùng dừng ở trên người Triệu Văn Huyền “Thái Hậu cũng sợ chiều cô các tiểu thư không tốt, Triệu lão phu nhân bên kia sẽ không tốt ăn nói. Có câu cô cô không thể không nói, các tiểu thư đại diện cho Triệu gia, gắn liền với mặt mũi Thái Hậu, bản thân nên kiêng dè chút, cái gì nên nói, cái gì không nên nói phải có chừng mực, trong cung không thể so với trong phủ nhà mình, chớ để mất quy củ.”

Triệu Văn Huyền bị tầm mắt sắc bén của Vân cô cô nhìn chằm chằm, cảm thấy yên lặng, chỉ có vẻ mặt có tia ủy khuất. Vân cô cô thân là lão nhân trong cung, từ trước đến nay am hiểu đoán ý qua lời nói và sắc mặt, tự nhiên là nhìn ra, đáy lòng thờ dài, thầm nghĩ Tam tiểu thư thứ nữ Triệu gia này không được, mà Triệu Văn Hi... cũng có chút tiểu thư khuê các, có điều so sánh, càng cảm thấy Triệu Văn Uyên xuất sắc.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chương 60

“Một đôi ba.”

“Song quý, nô.”

“Chúc mừng Thái Hậu lại thắng!” Triệu Văn Uyên cùng Vân cô cô chơi đấu địa chủ với Thái Hậu, làm nông dân đáng thương trên mặt đều bị vẽ phạt, hai bên khoe miệng Triệu Văn Uyên bị vẽ thêm chòm râu, phần đuôi còn hơi xoắn lại lúc cười to sẽ hơi cong cong theo rất giống một con mèo nhỏ thỏa mãn.

(Đấu địa chủ (Landlords-Bài Tú Lơ Khe) là một loại bài tú-lo-khe. Trò chơi có ít nhất 3 người tiến hành, dùng một bộ 54 lá (ngay cả lá bài quỳ), trong đó một người làm địa chủ, còn lại hai nhà là một phương khác, song phương đấu nhau, một phương ra bài trước thì chiến thắng.)

Thái Hậu nhìn đến vui vẻ, lại ở trên trán nàng vẽ thêm ba nét ngang, bút lông đảo qua hơi ngửa Triệu Văn Uyên theo bản năng cau mày, dáng vẻ càng sống động khiến Thái Hậu cười thành tiếng.

“Thái Hậu...” Hôm nay Triệu Văn Uyên là xả thân vì Thái Hậu vui vẻ, nghĩ đến Thái Hậu là bấp dùi ngàn lượng vàng, người nào đó càng thêm dốc sức.

Vân cô cô bất đắc dĩ liếc tấm bài tình xảo dùng kim loại mỏng làm thành trong tay, ban đầu còn ồn ào không hiểu quy tắc chơi, sau chơi liền hiểu được, trộm nhìn Triệu Văn Uyên, rõ ràng là cô nương nhỏ này bày ra trò chơi mới để chọc Thái Hậu vui vẻ, ngược lại chưa nói gì. Thấy đã chơi được một thời gian, đứng dậy đi Ngự thiện phòng lấy ít nước nóng.

“Quy tắc chơi bài này thật mới lạ, kiểu dáng cũng tinh xảo.” Thái Hậu đối với hình ảnh hoa cỏ y như thật vẽ trên tấm bài yêu thích không thôi.

“Văn Uyên từng nhìn thấy quy tắc chơi trò này ở trong một quyển sách cổ, sau nhờ đại ca vẽ hộ mặt bài, tìm thợ thủ công làm một bộ. Thái Hậu nếu thích, bộ này để lại cho ngài giải buồn.” Triệu Văn Uyên nhu thuận nói, thầm nghĩ mình ở trong cung chưa được hai ngày đã cảm thấy nhàm chán, huống hồ Thái Hậu... Cùng Triệu lão phu nhân giống nhau đều thiếu người ở bên chọc cười giải buồn.

Đậu Thái Hậu chứa ý cười thân nhiên nhìn nàng, trong ánh mắt càng thêm vừa lòng, hôm qua Vân cô cô trở về đã kể lại, khiến nàng nhớ đến một sự kiện trong lòng lại bắt đầu cân nhắc, càng nhìn càng thấy thích hợp, chúng nhìn rất xứng đôi.

“Ai gia cũng không lấy không của người.” Dứt lời, liền sai người mang một hộp gỗ nhỏ sơn màu vàng rực rỡ, Thái Hậu đón lấy mở hộp ra, bên trong đặt một dây xích bạc nằm trên vải tơ tằm, trên dây xích treo một cái khóa đồng tâm chế tác tinh mỹ dùng noãn ngọc màu xanh làm thành, sáng bóng trong suốt, nhìn rất đẹp mắt. “Nhìn có thích không?”

“Đồ này rất quý giá...” May mà sau khi xuyên qua nhìn quen bảo vật, Triệu Văn Uyên nhìn khóa ngọc trong tay Thái Hậu chỉ liếc mắt đã biết nhất định không phải đồ tầm thường, không thể nhận nổi.

“Đồ vật này, phải xứng với người phù hợp, tìm đúng chủ nhân mới được.” Thái Hậu bỗng nhiên nói sâu xa, lập tức kéo Triệu Văn Uyên qua không để cho nàng từ chối mà đeo lên “Đây là một phen tâm ý của ai gia, Uyên nha đầu chớ có phụ lòng.”

Triệu Văn Uyển chống lại ánh mắt từ ái của Thái Hậu, mê mê tỉnh tỉnh mà gạt đầu, cứ cảm thấy câu nói của Thái Hậu giống như có hàm ý.

Vân cô cô vừa lúc bùng nổ yến đi vào, chia thành hai chén, nhìn thấy khóa ngọc lộ ra trên cổ Triệu Văn Uyển hơi hơi kinh ngạc, cũng rất nhanh thu lại, cúi xuống nói nhỏ bên tai Thái Hậu một câu, hai người hứng thú nhìn Triệu Văn Uyển.

Triệu Văn Uyển không hiểu sao cảm thấy lạnh sống lưng, đang muốn hỏi chợt nghe Vân cô cô mở miệng lái sang đề tài khác. “Đã lâu không thấy Thái Hậu vui vẻ như vậy, Uyển tiểu thư nếu ra cung, Thái Hậu liền lại bày khuôn mặt nghiêm túc với lão nô, Uyển tiểu thư sau này nên thường xuyên vào trong cung chơi.”

“Chỉ cần Thái Hậu không chê Văn Uyển đến làm phiền là được.” Triệu Văn Uyển thuận thế gấp may khoe tài nói.

“Uyển nha đầu khiến người thích như vậy, ai dám ngại phiền?” Thái Hậu cười đón ý nói.

Người không có ánh mắt, còn lừa gạt đùa giỡn người khác chính là cháu trai ngài! Đáy lòng Triệu Văn Uyển yên lặng phi nhỏ, chỉ cần vừa nghĩ tới mình ở trước mặt người nọ nhiều lần bị xấu mặt như vậy, lời nói cả đời nhất thế một đời nhân không ngừng vang bên tai, giống như đánh bản thân một cái tát vì nhận nhầm, thê thảm vô cùng!

Thái Hậu thấy nàng cúi đầu, bức vẽ trên mặt quên chưa lau, rất giống con mèo nhỏ bị bắt nạt, che môi cúi đầu nở nụ cười, sau đó liền giả bộ mệt mỏi, để Vân cô cô giúp đỡ quay về tẩm điện nghỉ ngơi.

Triệu Văn Uyển lấy lại tinh thần, tự nhiên không ở lại quấy rầy, xin cáo lui với Thái Hậu, trước khi đi nhìn thấy khoe môi Thái Hậu nhếch lên một tia trên đầu, không hiểu sao nổi lên dự cảm xấu.

Mãi đến khi nàng đến giữa điện bất ngờ không kịp đề phòng nhìn thấy bóng dáng mấy ngày nay mình né tránh, lông tơ trên người đều dựng đứng, cũng đoán được Vân cô cô quay lại lắng lẽ nói với Thái Hậu, người này... Bộ dáng rõ ràng là đợi mình.

Cố Cảnh Hành nhìn thấy Triệu Văn Uyển cũng sửng sốt một lúc, khoe miệng râu mèo run run, cái trán còn một cái chữ vương không hoàn chỉnh, một đôi con ngươi sáng đảo qua đảo lại, lộ ra một chút cảnh giác phòng bị, rất giống con mèo có bộ dáng giống hổ, có phần thú vị, khoe miệng không tự giác cong lên.

Không lường trước để Triệu Văn Uyển nhìn thấy, càng cảm thấy sống lưng lạnh lẽo, cảm giác khác thường tất có điều không ổn, không nên để Cố Cảnh Hành gian ác trước mắt này mê hoặc lòng người.

“Văn Uyển gặp qua Lục vương gia, Vương gia kim an.”

“...Miễn lễ.”

Triệu Văn Uyển nhẹ nhàng thờ ra, đang muốn như bình thường cáo lui thì bị Cố Cảnh Hành ngăn cản đường đi, đột nhiên chống lại một đôi con ngươi tối đen như mực không tự giác nuốt nước miếng, khoảng cách gần như thế, Lục vương gia thật sự là trời sinh đẹp chết mắt, rất phù hợp đảm đương bốn chữ “sắc đẹp chết người”

Cung nữ ban đầu đứng yên lặng trong điện không biết khi nào thì lui xuống, chỉ còn lại hai người, có vẻ trống trải. Cố Cảnh Hành ngăn lại đường đi của Triệu Văn Uyển, giọng nói nặng nề hỏi “Bốn Vương khiến người không muốn gặp như vậy sao?”

Nhắc tới việc này hần liền tức giận, ngày đó để nàng nhìn thấy mình cùng Triệu Văn Hi lôi kéo, liền vẫn nghĩ gặp mặt nói cho rõ ràng, nhưng mà một lần lại một lần tìm đều vô hụt, rõ ràng là người trước mặt cố ý trốn tránh chính mình.

Triệu Văn Uyển chớp chớp mở to đôi mắt vô tội, phát hiện tâm trạng Cố Cảnh Hành không được tốt, loại tình huống này phải vượt mong ngựa nha, liền bày ra nụ cười tiêu chuẩn chân thành nói. “Vương gia ngài có rất nhiều người muốn gặp, thật sự,”

Cố Cảnh Hành cụp mắt nhìn nụ cười sáng chói của nàng, nhìn thấy đáy mắt kia có một tia giả hoạt, trong lòng biết đáy lòng người này chắc lại nghĩ đến cái gì, tuyệt đối không giống như lời nói, dừng một chút, khoe miệng gợi lên ý cười tà ác nói “Hả? Vậy người nói xem bốn vương có điểm nào khiến người muốn gặp?”

“...” Hoàng di nãi nãi, cháu trai của ngài ác liệt như vậy ngài sao lại thành Tổng Ngọc Uyển Đường thứ hai rồi! Triệu Văn Uyển âm thầm nghĩ rằng, chỉ phải cười theo ứng phó Vương gia thất thường nào đó, “Vương gia ngài chỗ nào cũng tốt.”

Cố Cảnh Hành chăm chú nhìn nàng từ chối cho ý kiến, dư quang nhìn thấy vật lộ ra ngoài cổ áo nàng, hơi híp mắt, hoàng tử mẫu... Tâm tình không hiểu chuyển biến tốt, trên mặt cũng không biểu hiện.

Tại lúc Triệu Văn Uyển cảm thấy mặt sắp cương cứng, Cố Cảnh Hành mới buông tha mà lên tiếng “Ngày ấy người nhìn thấy, đều không phải như người nghĩ, nàng...” Làm như nghĩ đến cái gì dừng lại, trên mặt xẹt qua một chút lo lắng, cực nhanh nói “Bốn vương cũng không thích kiểu nữ tử đó.”

Triệu Văn Uyển ban đầu không có tâm tình mà nghe, như con gà con mỏ thóc gạt gạt đầu phụ họa, đợi lời nói theo trong đầu đi một vòng, đột nhiên ý thức được Cố Cảnh Hành đang giả thích với mình, con người nhất thời trừng lớn, không thể tin mà nhìn hần. Trời ơi, nam chính trong kịch bản nói cho ta biết, hần không thích nữ chính trong kịch bản là có ý tứ gì?

“Sau này, chớ né tránh bốn vương.” Cố Cảnh Hành do dự một lát nói nhỏ, giữa lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ còn dẫn theo một ít vị chất, nhìn chăm chăm con

người sáng rực chói mắt của nàng, có chút khó có thể khống chế thân thể mà hướng về phía trước nghĩ muốn biết cảm giác khi sờ vào tóc nàng là như thế nào.

Cổ Cảnh Hành từ trước đến nay là người theo trường phái hành động, luôn thuận theo lòng, nếu động tâm, hấn quyết định phải từng chút từng chút điều chỉnh quan hệ giữa hai người thật tốt.

Triệu Văn Uyển cả người cứng ngắc, chỉ cảm thấy quan điểm cuộc sống bị đánh thật lớn, kinh ngạc nhìn Cổ Cảnh Hành giống như uống sai thuốc, hành động nhanh hơn suy nghĩ mà ... Đây cánh cửa chạy thoát, loại sai lầm không giống trong kịch bản này thật đáng sợ!

Tay Cổ Cảnh Hành còn giờ giữa không trung, ý cười khoe miệng ngưng kết lại, nhìn bóng dáng như con thỏ chạy trốn biến mất khỏi tầm mắt, hoàn toàn đen mặt.

Triệu Văn Uyển ..., nàng ...Được lắm

Triệu Văn Uyển một đường chạy về Phương Hoa Điện hoảng sợ chưa thể bình tĩnh, uống hai ly trà lạnh mới tính có chút hòa hoãn, liền chống lại hai gương mặt kinh ngạc, hơn nữa tầm mắt trào phúng của Triệu Văn Huyền khi nhìn mặt mình, khiến nàng không tự giác sờ sờ, bỗng nhiên nhớ tới Thái hậu về phạt, một lúc sau lại quên mất, liền một đường như vậy.

“...” Mọi việc hôm nay đều không tốt, Triệu Văn Uyển trong lòng thê lương, nhưng cũng không vui để Triệu Văn Huyền như ý, ra vẻ không để ý lắm mà nhếch miệng cười nói “Thái Hậu ngự bút, tự nhiên là lưu lại làm kỉ niệm.”

Ngôn ngữ lộ ra sự quen thuộc độc nhất, còn có trên cổ nhiều ra một khóa ngọc, tuyên bố rõ ràng hôm nay Triệu Văn Uyển ở chỗ Thái hậu thật tốt, điều này làm Triệu Văn Huyền cùng Triệu Văn Hi ghen tị không thôi.

Triệu Văn Huyền không phục mà cố ý bẻ đoàn lông tơ màu trắng trong tay Triệu Văn Hi, mang theo vài phần khoe khoang nói “Văn là tuyệt cầu của chúng ta là tốt nhất.”

“Văn Huyền...” Triệu Văn Hi đối với con vật Việt quý phi yêu thích cung chiều cẩn thận vạn phần, thấy nàng như thế, không khỏi khản trương mà hô một tiếng.

Ánh mắt Triệu Văn Uyển dừng ở trên người con chồn trắng khéo léo, quả thật xinh đẹp, nghĩ đến chính mình từng trải qua vòng luẩn quẩn kia, thuận miệng nói một câu “Lông nhìn thật tròn mịn, chỉ là không đủ làm một chiếc áo khoác.”

“...”

“...”

Tiểu tuyết cầu hướng về phía Triệu Văn Uyển nhếch miệng nhe răng, rút mạnh vào trong ngực Triệu Văn Huyền, người sau ôm trần an, lộ ra tự tiểu phi tiểu nói “Uyển tỷ tỷ tâm tư thật lớn, còn muốn lấy con vật Việt quý phi yêu thương cung chiều làm áo khoác.”

Triệu Văn Uyển thần sắc ngừng lại một chút, nhú mi, nghĩ đến Triệu Văn Hi hai ngày nay ân cần lấy lòng Việt quý phi, có thể làm cho vật Việt quý phi cung chiều ban cho, xem ra tiền triển cũng không sai. Chính là không hiểu sao nghĩ đến Cổ Cảnh Hành vừa mới nói... chớp mắt hoảng hốt một cái, trong đầu toát ra một cái suy đoán to gan.

Triệu Văn Huyền nhìn nàng không lên tiếng nghĩ nàng sợ hãi, lúc này mới thoải mái mà ngẩng cao đầu ngang ngược trở về bên người Triệu Văn Hi, nhẹ nhàng xoa đầu tuyết cầu, hiển nhiên cũng rất thích.

Ngoài cửa, một bóng dáng đang muốn vào nhìn thấy một màn này, dừng lại bước chân, đáy mắt xẹt qua một tia tối tăm, lập tức nhấc lân váy, xoay người vội vàng trở về.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Chương 61 (1)

Trong bóng đêm nặng nề, đèn cung đình kéo dài bị gió thổi lắc lư, bỗng nhiên sấm chớp vang lên cắt qua bầu trời đêm, chiếu sáng giây phút rồi trở lại tối đen.

Thị vệ tuần tra hoàng thành bị dọa nhất thời dừng bước chân, bị dọa hết cả buồn ngủ, chọc chọc người bên cạnh “Khụ, lúc này tự nhiên có sấm, thật là tà môn mà.”

Bỗng nhiên một tiếng nữ tử hét sợ hãi chói tai vang dội ở góc Tây bắc truyền đến, cấm vệ quân tuần tra liếc nhau vội vã đuổi qua hướng đó.

Phía tây là Phương Hoa Điện, một cung nữ đáng người gầy yếu đứng run rẩy, cực kì sợ hãi kiêng dè nhìn chăm chăm dưới tàng cây, một đoàn máu thịt mơ hồ gì đó, nhìn như là bộ dáng động vật, da lông toàn bộ bị người ta lột bỏ, ném ở bên cạnh, nhiễm vết máu đỏ sẫm hỗn loạn tuyết trắng.

Đám người Triệu Văn Uyển rất nhanh đuối tới, liếc mắt một cái liền nhận ra vật kia là sủng vật tuyết cầu ban ngày Triệu Văn Hi còn ôm trong tay, đột nhiên nhìn thấy bị giết lột da, Triệu Văn Hi lập tức liền hôn mê, lại khiến cung nữ rối loạn an trí đi bùng trong.

“Người lúc nào thì phát hiện?” Triệu Văn Uyển đi đến bên cạnh cung nữ đang run run hiển nhiên nàng bị dọa không nhẹ, mở miệng hỏi.

“Mới vừa.. Vừa mới.”

Theo động tĩnh vừa rồi, trong Phương Hoa Điện tập trung ngày càng nhiều người, Vân cô cô của Từ An Cung, đều là người ở các điện phái tới xem xét, chỉ có Việt quý phi sau khi thị nữ đến xem qua, vội vàng chạy lại đây, thần sắc bi thương phần nộ, chỉ vào hai người Triệu Văn Uyển, Triệu Văn Huyền nói “Này đến cùng là chuyện gì xảy ra?”

Triệu Văn Huyền mặc dù không đến mức bị bộ dáng tuyết cầu chết thảm mà hôn mê, nội tâm cũng bị đánh sâu không nhỏ, chống lại đôi mắt chỉ trích của Việt quý phi theo bản năng đem trách nhiệm đẩy ra ngoài “Hồi bẩm nương nương, tiểu nữ cũng không biết người nào hung tàn như vậy, lại làm ra chuyện bực này.”

“Người là người phát hiện, có nhìn thấy người khả nghi nào không?” Triệu Văn Uyển tóm cung nữ phát hiện hỏi.

“Bầu trời tối đen, không không không... không phát hiện.”

Triệu Văn Huyền trong lòng cực kỳ hoảng sợ, ban ngày nàng thấy Tuyết cầu gần gũi liền cầu Triệu Văn Hi cho mượn chơi một ngày, ngày mai liền đưa trở về, hiện giờ chống lại đôi mắt lạnh lẽo đầy hàn ý của Việt quý phi, sợ gánh trách nhiệm, lại nhớ đến Triệu Văn Uyển nói muốn lấy da lông làm áo khoác, cắn môi dưới, trên mặt do dự nói “Bẩm nương nương, Văn Huyền có một chuyện không biết có nên nói hay không.”

“Nói---“ Việt quý phi bị thương mất đi vật cung chiều tâm trạng vô cùng kém, mặt lạnh lùng giọng điệu sắc lạnh nói.

“Uyển.. Uyển tỷ ban ngày nói qua... Nói da lông Tuyết cầu tron mượt, không đủ làm áo khoác, nhưng đủ làm cổ áo.” Triệu Văn Huyền đơn giản nói ra, còn bổ sung thêm câu cuối, quyết tâm đem tội danh ấn trên đầu Triệu Văn Uyển.

Triệu Văn Uyển quay đầu lại không thể tin nhìn nàng, giống như nhìn sinh vật ngoài hành tinh, sao có thể ngu như vậy? Ở lúc chưa biết thù phạm, bản thân lại đưa đầu lên trước. Chỉ vừa nói như vậy, ánh mắt Việt quý phi nhìn về phía Triệu Văn Uyển càng không tốt, vốn không thích Triệu Văn Uyển, so sánh với chuyện trước kia cũng xác định có thể làm ra chuyện tàn nhẫn này.

Cũng không biết có phải trùng hợp hay không, Triệu Văn Hi lúc này lại để cho người giúp đỡ đi ra, chỉ là sắc mặt trắng bệch, thần sắc đau lòng không giống giả bộ, nhìn thấy Việt quý phi nhìn không được nước mắt lạnh lẽo rơi, hiển nhiên là vì Tiểu tuyết cầu thương tâm không thôi.

“Đều là Văn Hi không tốt, nếu Văn Hi không ôm Tiểu tuyết cầu qua đây, cũng sẽ không...” Nghẹn ngào một nửa cuối cùng cũng không nói được, một đôi mắt dầm lệ nhìn Triệu Văn Uyển “Tỷ tỷ không thích chúng ta, cũng không nên lấy Tiểu tuyết cầu xả giận.”

Triệu Văn Huyền giúp đỡ nàng, nhìn về phía Triệu Văn Uyển ánh mắt chứa vài phần u oán, thật giống như chuyện này thật sự do Triệu Văn Uyển làm.

Vân cô cô đứng trong đám người nghe vậy nhú mảy, Triệu Văn Uyển đối tốt với Triệu Văn Hi nàng dễ dàng nhìn thấy, nhưng hai muội muội này...

Triệu Văn Uyển ngược lại không ngại việc hai người nhất trí chung một cách giải quyết vấn đề, khiến mình bị oan, đáy lòng ngược lại đối với ánh sáng nữ chủ của Triệu Văn Hi rất là hâm mộ, vừa hôn mê vừa khóc như vậy, đứng về bên người Việt quý phi cũng rửa sạch hiềm nghi. Đèn cung đình chiếu rọi khuôn mặt lạnh nhạt xinh đẹp cao thâm, khiến người nhìn không ra thần sắc, đến tột cùng là thương tâm hoặc là ý khác, rơi vào trong mắt mọi người khiến họ phải suy đoán.

“Mẫu phi, chỗ này xảy ra việc gì vậy?” Một thanh âm trong vắt buồn bực vang lên, Vĩnh Bình Công chúa theo phương hướng mọi người nhìn cũng nhìn thấy thi thể Tiểu tuyết cầu, đồng tử co rút, hướng bên người Triệu Văn Uyển đi nhanh hai bước, mang theo một tia hoảng sợ nói “Tiểu tuyết cầu làm sao vậy?”

“Vĩnh Bình lại đây, đừng đứng cùng một chỗ với hung thủ giết Tiểu tuyết cầu.” Việt quý phi giận dữ nói.

“Hung thủ?” Vĩnh Bình kinh ngạc nhìn thoáng qua Triệu Văn Uyển, lập tức lác lác đầu “Mẫu phi, buổi tối hôm nay con cùng Uyển tỷ tỷ cùng nhau ngủ, mới không phải tỷ ấy làm!”

Triệu Văn Uyển xem qua thần sắc khác nhau của mọi người, đặc biệt là Triệu Văn Huyền, chậm rãi cong khóe miệng, Vĩnh Bình sợ sét đánh, tiếng thứ nhất vang lên liền sò soạng trộm chạy lại đây, cho nên ai cũng không biết. Mới vừa rồi gặp chuyện không may, nàng trước khoác áo đi ra, Vĩnh Bình vì nút thắt quần áo khó gỡ không kịp xuất hiện, liền chậm một bước, ai ngờ còn có trò hay này.

“Vĩnh Bình con làm sao chắc chắn...” Việt quý phi nghe vậy cũng ngoài ý muốn, gào thét hỏi, trên trời lập tức vang lên một tiếng sấm, nhìn thấy Vĩnh Bình hướng bên người Triệu Văn Uyển co rúm thân thể lại, lập tức liền hiểu, Vĩnh Bình thật xấu sợ sấm sét bản thân sao lại quên, chỉ là không nghĩ tới nàng lại thân cận Triệu Văn Uyển như vậy.

“Chuyện Tiểu tuyết cầu phải tìm ra hung thủ, tra cho bản cung!”

Một hồi này, thấy Triệu Văn Uyển tự nhiên dễ dàng rửa sạch hiềm nghi như vậy, môi Triệu Văn Huyền kéo căng, trong lòng lại lo sợ, không chú ý chống lại vẻ mặt Triệu Văn Uyển, nhìn đôi môi đỏ mọng của nàng nàng hé ra hợp lại, dưới đáy lòng đọc ra câu của nàng nói — người nhất định phải chết.

Nghiêng người cả kinh lui về phía sau từng bước, lao đảo suýt nữa ngã sấp. Rõ ràng không phải nàng làm, lại sinh ra dự cảm không tốt.

Việt quý phi chú ý đến động tĩnh của nàng, tầm mắt dừng lâu một lát, nhìn sắc mặt nàng ta càng trắng bệch, xẹt qua một tia tối tăm, lại khiến cho người sau sắc mặt càng trắng, thấp thòem lo âu.

Trong Ngự Y các có người chuyên khám và chữa bệnh cho động vật, dù sao phi tử trong cung yêu thích nuôi sủng vật, không thể không có người tinh thông phương diện này, Ôn thái y du học từ nước ngoài trở về, kỹ thuật lại tiên tiến, chỉ chốc lát sau liền theo thức ăn động lại trong miệng tiểu tuyết cầu tra ra mê dược.

Đồ ăn của Tiểu tuyết cầu được Ngự Thiện Phòng làm riêng một phần, hôm nay đều là Triệu Văn Huyền đi lấy, người bên ngoài không động qua, cung nữ đến Ngự Thiện Phòng hỏi rõ ràng xong trở về báo lại cho Việt quý phi. Triệu Văn Huyền nghe xong lập tức sợ tới mức quỳ rạp trên đất, vội vàng kêu oan nói “Nuơng nuơng, không phải do tiểu nữ làm, tiểu nữ sao có thể kê đơn Tiểu tuyết cầu được!”

“Cái này khó nói, người cùng Văn Uyển muội muội không hợp, ở Quỳnh hoa yến có nhiều tranh chấp, nói không chừng muốn mượn việc này giả họa cho nàng thì sao?” Cẩm Bình Quận chúa từ đầu bàn quan đột nhiên mở miệng, dẫn mọi người nhớ lại vừa rồi Triệu Văn Huyền hung hăng bức Triệu Văn Uyển như thế nào.

“Quận chúa đừng vội ngậm máu phun người!” Triệu Văn Huyền thanh âm run run thê lương nói.

Hai người này ngày qua ngày tích góp oán khí một thời gian dài, lập tức người một câu ta một câu cãi nhau. Triệu Văn Uyển sờ sờ cánh tay có chút lạnh, Vinh Bình Công chúa bên cạnh cảm ao choàng chuyển cho nàng, nhìn Vinh Bình bộ dáng nhu thuận, Triệu Văn Uyển nhìn không được thở dài, Vinh Bình là muội muội nàng thì thật tốt.

Việt quý phi bị hai người làm cho đau đầu “Đủ chưa...”

Triệu Văn Huyền liên tục kêu oan, Việt quý phi cũng không chịu nhìn nàng một cái, thấy nàng đáng thương, ai đáng thương Tiểu tuyết cầu của nàng, một chút tâm tư, Việt quý phi càng đau lòng vạn phần, không muốn ở lâu, liền sai thị nữ bên người an táng Tiểu tuyết cầu thật tốt.

Tiền đã đối với Triệu Văn Huyền cả giận nói “Bốn cung cho người trông coi tuyết cầu thật tốt, lại chết thảm như vậy, vô luận hung thủ là ai người đều khó mà thoát tội, phạt người đi thay tuyết cầu sao chép quyền kinh cúng bốn mươi chín ngày, đi xuống đi, bốn cung không nghĩ nhìn thấy người.”

“Nuơng nuơng mình giám, tiểu nữ chưa bao giờ làm, tiểu nữ là bị oan uổng...” Triệu Văn Huyền lập đi lập lại một câu như thế, mỗi một câu xong liền khẩu đầu, nhìn vô cùng đáng thương.

Theo Việt quý phi phạt nặng, Cẩm bình Quận chúa khoe miệng cong lên, đáy mắt xẹt qua một tia ý cười thực hiện được, Triệu Văn Uyển vẫn lưu tâm để ý nàng tự nhiên là nhìn thấy, xác minh phán đoán của mình. Triệu Văn Huyền không có lá gan lớn như vậy, dám làm loại chuyện hãm hại nàng, nếu không có Vinh Bình làm chứng, thật là một kế hoạch tốt một hòn đá ném hai con chim, nhìn mấy ngày rồi, rốt cục nhìn không được trước khi rời cung bày ra kế này.

Triệu Văn Uyển hít mắt, nghiêng đầu ở bên tai Vinh Bình nói mấy câu, người sau đôi mắt sáng lên, dù sao cũng có vài năm tình cảm với Tiểu tuyết cầu, không thể để nó chết không rõ ràng, liền nói ngay “Muội phi, Vinh Bình có biện pháp bắt được hung thủ chân chính!”

Việt quý phi khó hiểu mà nhìn về phía nàng.

“Thái tử ca ca có nuôi một con chó tên là Dững Sĩ, cái mũi rất linh, hung thủ kia dính máu của tuyết cầu, Dững Sĩ nhất định ngửi ra!”

Việt quý phi nghe vậy, liền phê chuẩn, chỉ chốc lát sau Dững Sĩ được cầm vệ quân dắt đến, con chó săn đen cao nửa người cường tráng, con mắt màu đen mang theo sát khí, hồng học phun ra hơi thở. Cẩm Bình Quận Chúa từ khi Dững Sĩ xuất hiện sắc mặt liền có chút thay đổi, theo bản năng lùi lại trong đám người.

Cung nữ cho Dững Sĩ ngửi mùi hương của tuyết cầu, người hầu bên người Thái tử gắt gao túm dây xích trên cổ Dững Sĩ, rất nhanh lôi kéo không được mà chạy vội ra ngoài. Cẩm Bình Quận Chúa cẩn thận nhìn, mắt thấy con chó lao thẳng đến chỗ mình, lập tức co chân chạy.

“Không cần cần ta! Tránh ra!”

Chó săn kia giống như ngấm trúng con mồi, gắt gao đuổi theo Cẩm Bình Quận Chúa không tha, nàng bị chó đuổi chạy hai vòng, trâm ngọc lỏng lẻo, vài sợi tóc không khỏi buông xuống, đáng vẻ vô cùng chật vật, lao đảo một cái ngã trên đất, bị đuổi ra sức chạy, Cẩm Bình Quận Chúa tiện tay nhặt cục đá trên mặt đất nghĩ ném, lại ra tay chạm một bước, để Dững Sĩ nhảy dựng lên cắn cổ tay nàng xé rách da thịt, máu tươi chảy ra, lộ ra xương trắng, lập tức đau đến phát run ngất đi.

Việt quý phi ở một bên nhìn liền hiểu được ai là hung thủ, nhìn da thịt trong miệng Dững Sĩ, có mùi tanh che miệng mũi lại, cuối cùng thở phào một cái, dù sao cũng là thân phận Quận Chúa, không có khả năng vì một con chó trắng mà đền mạng, liền chỉ có thể như thế thôi, kéo dài thời gian trong chốc lát mới lạnh lùng sai nội thị đang chờ một bên, răn dạy “Còn không đi cứu Quận chúa?”

Vài người nội thị nhìn Quận Chúa bị cắn thành như vậy, trong lòng khiếp đảm, còn có thêm chó yêu của Thái tử, chậm chạp không dám xuống tay, làm cho Cẩm Bình Quận Chúa đang chết ngất không công chày không ít máu.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Chương 61 (2)

Từ An Cung, cây mai trong viện nở hoa sớm hơn so với các cây bên ngoài, tuyết đầu mùa giống như sợi bông, một bông một bông rơi trên hoa mai, cũng không che được đỏ sẫm điểm lệ bức người.

“Lúc này mới ở có mấy ngày đã phải trở về, trong lòng ai gia thật có chút luyến tiếc.” Đậu Thái Hậu lôi kéo tay Triệu Văn Uyển, nhủu mày liếc mắt Việt quý phi phía dưới cũng tới đây thỉnh an, có điều chỉ nói “Chuyện nửa đêm hôm qua khiến người chịu ủy khuất rồi.”

Triệu Văn Uyển cười mặt mày cong cong, đối với việc Thái Hậu ưu ái đầy lòng vô cùng cảm kích, “Văn Uyển trước kia từng có thời gian không hiểu chuyện, khiến người khác hiểu lầm. . . Đêm hôm qua Vĩnh Bình nghĩ ra biện pháp thần kì, Văn Uyển cũng không chịu ủy khuất gì, hôm nay phải đi, cũng quấy rầy đã lâu, sợ tổ mẫu nhớ thương, cố ý đến cùng Thái Hậu chào từ biệt.”

Một phen lời nói xoa sạch lịch sử đen tối của chính mình, mang chính mình thoát ra khỏi đó, lại khiến những người ở đây nghe thoải mái. Việt quý phi mắt đi vật cung đau xót chưa giảm, lại không nghĩ động tĩnh hôm qua chọc Thái Hậu không vui, đối với việc Triệu Văn Uyển đưa ra lời nói phải đi, vốn là không vui nhưng sau khi nghe lại có vài phần thay đổi, hơn nữa còn khen con mình, mặt đẹp hướng về Triệu Văn Uyển, phát hiện có chút không giống trước kia.

Chẳng qua là Triệu Văn Hi đứng ở không xa giờ phút này có phần khổ sở, Thái Hậu thiên vị cung chiều Triệu Văn Uyển người sáng suốt đều nhìn ra, đối với nàng mặc dù không đến mức vắng vẻ nhưng cũng kém một khoảng lớn, ban đầu có Triệu Văn Huyền đi chung còn không cảm thấy rõ, chỉ vì chuyện đêm hôm qua, mới sáng sớm đã bị trục xuất về phủ, lúc này lưu lại nàng lẻ loi một mình, sợi tơ ti dưới đáy lòng lại xông ra, kèm theo vài tia u oán, trong con người nhiễm một tia ghen ghét.

Thái Hậu biết không lưu được người lại, phút cuối ban thường không ít thứ tốt cho hai tỷ muội Triệu gia. Hai người ra khỏi Từ An Cung một đường đi Cảnh Nhân Cung của Hoàng Hậu chào từ biệt, trên đường nhỏ tuyết rơi, Triệu Văn Uyển một mình cảm ô, có phần vui vẻ nhìn cảnh vật, mặt mày mang ý cười giống hoa mai điểm lệ bức người.

Mà Triệu Văn Hi ở phía sau thần sắc buồn bực, vài lần thất thần, không biết suy nghĩ cái gì, gần đến cửa Cảnh Nhân Cung, dẫm phải làn váy suýt ngã nhào, vẫn là Triệu Văn Uyển nhanh tay nhanh mắt đỡ người, lại bị Triệu Văn Hi mặt không chút thay đổi mà vung ra.

Triệu Văn Uyển cong khóe miệng, yên lặng thu tay về “Bản lĩnh không chế sắc mặt vẫn là nên làm thật tốt, làm khó coi ai cũng không tốt, vết xe đổ của Văn Huyền muội muội là minh chứng trước mắt.”

Triệu Văn Hi cố kéo khóe môi, trừng mắt Triệu Văn Uyển một lúc lâu nghẹn không nói ra được.

Một màn này vừa vặn để Thái tử phi cũng đến thỉnh an nhìn thấy, khóe miệng mỉm cười, làm bộ không nghe thấy tiến lên mời hai người cùng đi vào, Hoàng Hậu âm thầm đem Việt quý phi làm đối thủ một mất một còn tự nhiên đối với Triệu Văn Uyển người mà Việt quý phi không thích rất là chào đón, giống Thái Hậu, biết được nàng đến chào từ biệt, cũng ban thưởng không ít bảo vật, chỉ là đồ hai người nhận được so với Thái Hậu ban thưởng thì số lượng giữa hai tỷ muội có chút chênh lệch nhìn ra rõ ràng.

Triệu Văn Uyển mặc dù không biết dụng ý của Hoàng Hậu, thu đồ ban thưởng, cũng không muốn đi suy đoán, dù sao lòng dạ nữ nhân thâm cung không phải nàng người phàm có thể hiểu nổi, huống chi nàng cũng rất nhanh giải thoát về phủ.

Cung nữ đưa hai người ra Cảnh Nhân Cung, Thái tử phi mới cùng Hoàng Hậu nói chuyện vừa chứng kiến, tận lực chỉ ra Triệu Văn Uyển ương ngạnh.

“Nha đầu kia nếu gả cho Cố Cảnh Hành, có thể làm âm ỉ.” Hoàng Hậu nương nương khóe miệng chứa ý cười lạnh, đôi mắt sâu thẳm nói.

“Chỗ Việt quý phi. . . Giống như hương vào đũa bé chi thứ hai của Triệu gia.” Thái tử phi nghĩ nghĩ nói.

Hoàng hậu từ chối cho ý kiến “Nàng hướng vào thì làm được gì, cũng không biết Triệu Văn Uyển cho Thái Hậu uống thuốc gì, ngay cả khóa ngọc đồng tâm đều cho nàng, vật kia là khi đó tiên hoàng sai người làm ra, cùng một đôi với cái ban cho Cố Cảnh Hành lúc còn bé, hiện giờ ban cho Triệu Văn Uyển, ý tứ quá rõ ràng”

Việt quý phi được Hoàng thượng sủng ái không nói, đứa bé càng được Thái Hậu cưng chiều, cái gì tốt đều công khai hoặc ngầm ban cho, mà Cảnh Phong của nàng chiếm danh hào Thái tử lại khắp nơi bị quản chế, có Cố Cảnh Hành còn sống một ngày, địa vị hoàng nhi của nàng liền bị uy hiếp. Việt quý phi muốn cho Triệu Văn Hi thù hoa trên gấm, nàng càng muốn Triệu Văn Uyển quấy nhiễu long trời lở đất. . .

Triệu Văn Uyển ở trong điện của Việt quý phi, quyết định làm người chết không lên tiếng nhưng lại nhịn không được hắt hơi, rước lấy tầm mắt Việt quý phi.

“Uyển tỷ tỷ uống chén canh gừng nóng đi.” Trôi lạnh cung nữ các cung đều chuẩn bị canh gừng, Vinh Bình rót đầy một chén đưa tới tay Triệu Văn Uyển.

Triệu Văn Uyển cười cảm ơn, nhắm mày nhắm mũi uống xong.

“Văn Hi lần này đi, sẽ không có người bồi Bồn cung đánh đàn.” Việt quý phi đối với Triệu Văn Hi không chút nào che dấu yêu thích, đối lập với Triệu Văn Uyển, càng nhìn Triệu Văn Hi càng vừa lòng, ôn nhu như nước tính tình tuyệt đối thích hợp chính mình “Thân thể người yếu đuối, đây là thanh trà Tây bang tiến cống cực kỳ bổ dưỡng, người mang về uống, điều dưỡng thân mình thật tốt mới được.”

Dứt lời, ngón tay tinh tế chỉ chỉ bao thanh trà trên bàn, có phần ý vị thâm trường.

Triệu Văn Hi đỏ mặt, âm thầm liếc mắt nhìn Triệu Văn Uyển, mang theo vài phần đắc ý làm như trả lại màn vừa rồi, lập tức ngượng ngùng vạn phần nói “Tạ nương nương ưu ái, Văn Hi ở Triệu phủ thân mình đã điều dưỡng không sai biệt lắm...”

Vinh Bình nghe hai người đối thoại như đoán đồ không hiểu gì, Triệu Văn Uyển nghe ra ý tứ, đây là ý dưỡng tốt thân mình để nói dối tông đường. Nhìn Triệu Văn Hi đầy mặt hồng quang, bộ dáng xuân tâm nhộn nhạo, quả nhiên vận khí nữ chính không phải tốt bình thường, đơn giản như vậy liền phá được mẹ chồng tương lai. Lập tức chống lại Việt quý phi đảo tới tầm mắt phức tạp, Triệu Văn Uyển cảm thấy yên lặng nằm cũng trúng đạn, bàn về thánh mẫu Bạch Liên Hoa Triệu Văn Hi năng xác thực kém thật.

Việt quý phi trong lòng ngầm thở dài, luận gia thế địa vị, Triệu Văn Uyển là người phù hợp để lựa chọn, chính là vừa nghĩ đến chuyện nàng gây ra trước kia, ý tưởng liền bị chôn vùi, vừa lòng nhìn về phía Triệu Văn Hi giống như gió xuân nói “Bồn cung lần đầu tiên nhìn thấy người đã cảm thấy cùng bồn cung hữu duyên, tính tình cũng vô cùng phù hợp, vẫn nghĩ muốn một người con dâu như vậy, Văn Hi người có bằng lòng hay không?”

Vinh Bình một bên nghe vậy kinh ngạc mở to miệng, vừa nghĩ đến Triệu Văn Uyển cùng chính mình giao hảo lại đối với Lục ca một mảnh thâm tình, bật thốt lên nói “Con muốn Uyển tỷ tỷ làm tâu tử con!”

Triệu Văn Uyển nuốt chút nữa thì phun nước trà trong miệng ra, may mắn chưa luồng cuống mà chỉ nhìn sang, nhìn thấy Vinh Bình quay đầu lại đây thần sắc chính nghĩa ta nhất định đứng về phía người, Triệu Văn Uyển chỉ cảm thấy lá gan mình thật nhỏ bé.

Mà Triệu Văn Hi đang chuẩn bị đáp lời, thần sắc sung sướng cương ở trên mặt, hiện lên một tia vụn vụn.

“Con một đứa bé nói vợ vẫn gì vậy!” Tầm mắt Việt quý phi dừng trên người Vinh Bình, không dấu vết trừng mắt liếc Triệu Văn Uyển một cái, hiển nhiên cho rằng Triệu Văn Uyển dạy.

“Mẫu phi, con không nhỏ, qua năm nay liền mười bốn!” Vinh Bình vội vàng phản bác, lại không biết nghĩ đến điều gì, dẫn theo một tia nhăn nhó nói “Phải... Muốn tìm một nhà chồng tốt.”

Xi--- Việt quý phi vừa bực vừa buồn cười mà nhìn chằm chằm nàng, đúng là con gái lớn không thể giữ, lấy tay chỉ chỉ đầu nàng “Lời nói không e lệ như vậy cũng dám nói ra ngoài.”

“Nơi này đều là người một nhà, có làm sao đâu!” Vinh Bình cười thè lưỡi, kỳ thực trong đầu có tính toán của mình, bắt gặp ánh mắt bồn cọt của Triệu Văn Uyển hai má bùng cái đỏ ửng.

Triệu Văn Hi ban đầu ảo tưởng mình được làm Vương phi, lại xảy ra đường rẽ như vậy, cứ thế không tốt nhắc lại việc vừa rồi, ngực bị đè nén một hơi không phát tác được.

Vì còn muốn ra cung, hai người lại lục tục thăm hỏi mấy tòa cung, được một đồng ưu đãi, trở về Phụng Hoa Điện. Triệu Văn Uyển chỉ cảm thấy một vòng ửng phỏ mặt đến rã rời, may mắn cung nữ đem gì đó của hai người sớm thu thập xong, Triệu Văn Hi cầm đồ Việt quý phi ban cho coi như bảo bối, cẩn thận cất kỹ, trên mặt không tự giác nhiễm ý cười chờ mong.

Gần đến giờ phải đi, vẫn có không ít Quý phi Công chúa đến khách khí đưa tiễn, Vinh Bình Công chúa cũng ở trong đó, túm Triệu Văn Uyển lưu luyến không rời. So với Triệu Văn Uyển cao ngạo lạnh lùng khó làm bạn, không ít người hướng về Triệu Văn Hi dịu dàng, Triệu Văn Uyển thất bại không mở miệng, không thể không cảm thán số phận Triệu Văn Hi thật tốt, chỉ là không biết tình bạn của những người trong cung này dày bao nhiêu.

Có người đến địa phương này còn bất quá, nhất là chỗ ngồi nhiều nữ nhân. Hàn huyền không lâu đã có người nhắc tới chuyện Vương Tuyết Diên ngày ấy ở yến hội quyến rũ Thái tử nhưng không thành, lộ ra vài phần than thở.

“Vương Tuyết Diên như thế nào?” Triệu Văn Uyển tò mò hỏi.

Người nọ muốn nói lại thôi, lập tức nhìn mọi nơi, gấp không có người của Thái tử phi đánh bạo nói “Vương Tuyết Diên sau khi bị tống xuất cung, trong nhà liền nóng nảy định ra hôn sự, ba ngày lập gia đình, chính là đứa con ngốc nhà họ Tần ở Giang Bắc... Địa phương xa xôi cực khổ không nói, đứa con ngốc Tần gia kia trên người mang theo tàn tật, gả qua đó làm quả phụ thủ tiết mà sống.”

“Cũng không nhất định, Tần gia xưng bá ở Giang Bắc, quả thật vô cùng ngang ngược, nghe nói tiểu thư Vương gia trên mặt bị thương, một cái hủy dung xứng với ngốc tử, Tần gia còn ghét bỏ ấy chứ.”

“...Vương Tuyết Diên tuy là không biết xấu hổ, quyền rũ Thái tử, nhưng dù sao cũng là đường muội của Thái Tử phi, nàng cũng thật tàn nhẫn?” Có người lầm bầm nói.

Người xung quanh nghe vậy sắc mặt thay đổi, đều trầm mặc, người nói chuyện ý thức được chính mình nói sai, sắc mặt trắng nhợt, cũng không dám nói thêm câu gì.

Triệu Văn Uyển từ từ uống trà, khóe miệng cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Chương 62 (1)

Đầu mùa đông đi qua, vừa vặn gặp mấy ngày tuyết rơi, gió lạnh thổi suốt đến hôm nay mới xem như ngừng. Trong Minh Như Uyển, bậc thềm đá bên cạnh lão phu nhân đặt mấy chậu trồng hoa mai đỏ nhụy hoa còn đọng bông tuyết trắng chưa tan, vài tỷ nữ đang cầm đồ sứ trắng, nhón chân thật cẩn thận lấy tuyết, Dương ma ma khép tay áo, thường tỉ mỉ dặn vài câu, khi lấy nước tuyết từ hoa, lá cây nghìn lần không thể dính phạm trần, chờ lấy đầy lọ sứ thì đẩy nắp chôn dưới gốc cây mai, sang năm lấy ra đun sôi pha trà, có mùi vị khác biệt.

Dương ma ma đang giám sát, bỗng nhiên nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp từ xa đi đến, trên mặt lập tức giương lên tươi cười, vội đi ra đón “Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư sao hồi phủ cũng không có người qua đây bẩm báo một tiếng.”

Trên mặt Triệu Văn Uyển chứa ý cười “Là nghĩ muốn cho tổ mẫu một bất ngờ, mới không để gã sai vặt đi thông báo.”

Triệu Văn Hi đứng ở một bên cười yếu ớt, ngoài nhìn giống như vui vẻ, nhưng trong lòng một chút cũng không vui. Một đường đi về đã sớm mệt mỏi, vốn là nghĩ muốn về Tịch Liên Uyển nghỉ ngơi một phen, nhưng Triệu Văn Uyển lại đưa ra yêu cầu đi thỉnh an lão phu nhân trước, Triệu Văn Hi bất đắc dĩ, lần này nếu tự mình trở về uyển nghỉ ngơi sẽ nói nàng không hiểu chuyện, sao có thể để cho Triệu Văn Uyển chiếm hết tiếng tốt, vì thế đành kéo thân thể mệt mỏi tâm tình không vui cùng nhau đến.

Hai người lặng lẽ cùng nhau đi vào trong phòng, lão phu nhân vừa thấy hai người quả nhiên cao hứng vô cùng, giống như xa cách lâu ngày, vô cùng thân thiết mà ôm hai người ngồi vào bên cạnh, hỏi han không ngừng.

Triệu Văn Uyển thấy tình cảm nhớ thương của tổ mẫu như vậy nắm ngược lại tay đầy rộng ấm áp của tổ mẫu, nói về các chuyện thú vị khi so tài, ví như thiên kim tiểu thư của Sử gia Trương Thái ăn nhiều đáng người béo tròn làm ghế ngồi so tài gãy sập, lần một cái ngã nhào, còn có Cẩm Bình Quận chúa bị chó đuổi cắn lúng túng, mặt mày lão phu nhân bị nàng cố ý pha trò vui vẻ cười không ngừng, chỉ khi nghe đến chuyện con chồn trắng bị lột da chết sắc mặt hơi nặng nề “Việc này, lúc Văn Huyền bị Việt quý phi phạt đưa về sao chép kinh thư tổ mẫu mới nghe nói, lúc ấy ủy khuất cháu rồi.”

“Không ủy khuất, nhưng thật ra hai vị muội muội bị lừa gạt còn tưởng rằng cháu gái làm, Văn Hi thiếu chút nữa khóc ngắt, Văn Huyền cuối cùng cũng bị liên lụy, may mắn Vĩnh Bình Công chúa làm chứng cho cháu gái, vẫn trong sạch.”

Vừa nghe tổ mẫu nói cũng biết chuyện đấy, Triệu Văn Hi liền chột dạ, con người trong suốt hàm chứa ủy khuất nói “Lúc ấy tình huống hỗn loạn, nhất thời tình thế cấp bách Văn Hi mới... Là cháu gái làm sai, không nên hoài nghi tỷ tỷ, ở chỗ này bồi tội với tỷ tỷ.”

Triệu Văn Uyển tự nhiên rộng lượng cười, cong lên khóe miệng, trong ý cười kia hơn vài phần châm mũi nhọn vào, chống lại con mắt như nước của Triệu Văn Hi, tâm tình rất tốt nói “Muội muội không cần tự trách, tỷ muội chúng ta đâu phải qua một đêm liền thành kẻ thù, nhưng mong về sau tỷ muội chúng ta ở trước mặt người ngoài có thể đồng lòng, cùng tiến lui, cũng không thể để tình trạng ngày ấy lặp lại.”

“Tỷ tỷ dạy phải.” Triệu Văn Hi tức giận không được, chỉ có thể mím môi lên tiếng trả lời, con người buông xuống chứ oán hận.

Qua một lát, Diệp thị, Từ thị, Lãnh thị cùng nha hoàn vào phòng, Từ thị vào cửa nhìn thấy sắc mặt giống bị bệnh nhẹ của Triệu Văn Hi liền một trận hỏi han ân cần, cực kì thân thiết. Lãnh thị mầu mực ôn ôn nhu nhu chúc mừng Triệu Văn Uyển ở Quỳnh hoa yến đoạt giải nhất, được phong làm Quận Chính, trong lời nói có phần thật tâm thật lòng cao hứng.

Lão phu nhân nghe lại thoải mái, khi cười khóe mắt nếp nhăn trên mặt càng sâu. Mà Diệp thị một bên chỉ trầm mặc cười nhạt, trong lòng có phần không vui, hiện giờ địa vị hai huynh muội ở trong phủ như rễ cây cắm chắc chắn, nếu cứ tiếp tục cắm thêm chỉ sợ là không thể rút ra, suy nghĩ việc này, trong con người ẩn nhẫn thoáng qua một tia ngoan lệ.

Bầu không khí hòa thuận vui vẻ như thế, bỗng nhiên một tiếng động nồn khan không hài hòa chặt đứt lời nói của mọi người, nha hoàn Vĩnh Xuân bên cạnh Từ thị che miệng nồn khan không ngừng, trong con người mọi người lập tức hiện lên ánh sáng nhọn, Từ thị đặc biệt nhíu mày hiển nhiên là vô cùng kinh ngạc.

Nếu là nha hoàn bình thường cũng không tính, nhưng nha hoàn Vĩnh Xuân lại không giống nha hoàn khác, là nha hoàn hồi môn của Từ thị. Vì Từ thị muốn uống thuốc phụ giúp việc có thai nên nửa năm không thể sinh hoạt vợ chồng, Từ thị lo lắng Triệu Hoàng Minh chịu đựng không được làm bậy bên

ngoài liền nghe chủ ý của người bà con thân thiết, đem nha hoàn hầu hạ bên người làm thông phòng cho Triệu Hoành Minh, cũng dần do tốt lắm. Nhà giàu người ta thường như vậy, đem nha hoàn bên người chính thể ở thời điểm không thoải mái cho phu quân phát tiết, vẫn tốt hơn tìm nữ nhân mình không hiểu biết ở bên ngoài, sau khi sự việc xảy ra chỉ cần cho uống thuốc tránh thai liền không cần lo.

Vinh Xuân chịu đựng một trận ghê tởm, vội vàng quỳ trên mặt đất, không dám ngẩng đầu “Nô tỳ thân mình không khỏe, chỉ là cảm giác khó chịu quá mới có thể như vậy, mong lão phu nhân cùng phu nhân thứ tội.”

Từ thị giận trừng mắt “Không biết quy củ.” Nói xong làm như có dự cảm xấu liền muốn đi qua đập một cước.

Triệu lão phu nhân vội vàng quát bảo ngừng lại, sai Dương ma ma đi dìu nàng đứng lên trước.

Vinh Xuân ngẩn ra, theo bản năng nâng mắt nhìn, chống lại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của mọi người, có phần căng thẳng nhìn không được nôn khan.

Diệp thị hợp thời xen lời, phân phó nha hoàn bên người nói “Đi mời Nguyên đại phu đến nhìn một chút, có phải...”

Có thai... Mọi người đều có ý tưởng như vậy, chỉ là e ngại sắc mặt khó coi của Từ thị không có nói ra miệng.

Chờ Nguyên đại phu đến bắt mạch, xác định là tin vui, liên tục chúc mừng, lão phu nhân tất nhiên cao hứng, nhiều năm như vậy Hoành Minh mới có con nối dõi, mặc dù không phải chính thất sinh ra, nhưng cũng giải nỗi sầu lo Tam phòng không có con nối dõi của lão phu nhân, liền phân phó người hầu hạ cẩn thận Vinh Xuân, nói mấy ngày nữa làm cho nàng lễ chải tóc, nâng lên làm di nương.

Vị thông phòng kia có chút thụ sủng nhược kinh, vội vàng khấu đầu tạ lão phu nhân, tỉnh táo lại nhưng còn bối rối hơn vừa nãy, trốn tránh tầm mắt không dám nhìn ánh mắt như muốn giết người của Từ thị, thật cẩn thận mà xoa bụng.

Mấy ngày sau, Vinh Xuân thật đúng là được nâng lên làm di nương, trong phủ nhỏ nhỏ “Náo nhiệt” một phen, đương nhiên trong đó cũng có Từ thị làm ầm ĩ, lão phu nhân chỉ sợ nàng nhất thời xúc động bị thương tôn nhi, sau đó đem Vinh Xuân đưa vào Thiên viện trong Minh Như Uyển ở.

Bên Tam phòng vừa nháo xong, Diệp thị bên này cũng xảy ra tình trạng, Triệu Nguyên Tấn không có việc gì ở bên ngoài quan hệ với kỹ nữ, phá hủy thân mình, Diệp thị không dám cho Triệu đại lão gia biết, tự mình vội vàng trước sau tìm thầy thuốc cho Triệu Nguyên Tấn. Triệu Văn Uyển ở trong phủ đã bồi dưỡng không ít thân tín, ngoài phủ trong phủ đều có, nhất là khi Hoàng Thượng phong nàng chức Quận Chính, về sau mỗi tháng đều có bổng lộc cố định, chỉ cần số hoàng kim lần trước hoàng thượng ban cho đoán chừng cũng đủ nàng dùng trong thời gian dài, tin tức bốn phương tám hướng như dòng nước cuộn cuộn không ngừng.

Khó có được hai nữ nhân thích gây sức ép đều vội vàng từng người có chuyện riêng, Triệu Văn Uyển lại trong thời gian bị phạt bảy bảy bốn mươi chín ngày, mà Triệu Văn Hi đã nhiều ngày học lễ nghi cùng với ma ma mới đến, thật là bận rộn, Triệu Văn Uyển tự nhiên liền vui vẻ thanh nhàn.

Ngày hôm đó thời tiết tốt, rảnh rỗi không có việc gì làm, Triệu Văn Uyển tính toán đi chỗ đại ca giết thời gian, đi nửa đường bỗng nhiên nghe thấy đằng sau vang lên thanh âm “Triệu tiểu thư...”

Bảo Thiên đang muốn quay đầu, còn chưa nhìn thấy bóng dáng đã bị Triệu Văn Uyển trừng mắt nhìn trở về, sờ sờ cái mũi lộ ra thần sắc khó hiểu, thật cẩn thận hỏi “Tiểu thư, đằng sau giống như có công tử chào ngài?”

“Đừng để ý tới.” Trong lòng Triệu Văn Uyển phun trào hai chữ “năm máng”, ra về không nghe thấy càng bước nhanh hơn, trong lòng thầm nghĩ người nọ sao đột nhiên giống như âm hồn không tan vậy?

“Triệu Văn Uyển, người đứng lại cho bản vương.” Thanh âm kia càng cất cao hơn, tuy là lạnh nhạt không có trách cứ, tỉ mỉ nghe còn hàm chứa nhè nhẹ tia đồng dãi không biết làm thế nào.

Bảo Thiên cả kinh, thân mình đều cứng ngắc, Vương... Vương... Vương gia? Tiểu.. Tiểu thư... làm cái gì, cũng dám không để ý Vương gia.

Triệu Văn Uyển vì lần nói chuyện ngày đó, lúc này cũng có chút mơ hồ, không muốn chống lại Cố Cảnh Hành, chỉ hơi hơi dừng bước chân, đột nhiên cảm thấy trên cánh tay căng thẳng, bị người túm được.

“Người...” Triệu Văn Uyển chỉ cảm thấy da gà cả người nổi lên, giống như bùng nổ, quay đầu muốn phát tác, khi nhìn thấy người khí thế liền ỉu xiu, “Công chúa...”

Bảo Thiên lúc này hoàn toàn hỗn độn, thiếu niên thanh tú mặc đồ người hầu trước mắt dĩ nhiên là Công chúa... A.. Là Công chúa nha, Bảo Thiên vừa rồi nhìn thấy còn hơi hồng hai má, chỉ cảm thấy thiếu niên thật tuấn tú, lúc này âm thầm xấu hổ và giận dữ.

Vinh Bình Công chúa lộ cười ra răng trắng vô cùng trâu ghẹo “Uyển tỷ tỷ sao không để ý tới Lục ca vậy?”

Triệu Văn Uyển đang ở dưới đáy lòng lấy đế giày điên cuồng mà đánh Cố Cảnh Hành, liền nghênh đón một đôi mắt đen không hồn giận, nhếch miệng cười rất là vô tội nói “Có sao?”

Chẳng lẽ không có sao? Trên mặt Cố Cảnh Hành tối sầm, vừa định há mồm nói cái gì, Triệu Văn Uyển liền vội vàng thu tầm mắt, tìm đề tài cùng Vinh Bình Công chúa nói chuyện “Công chúa sao hôm nay lại tới đây?”

Cố Cảnh Hành yên lặng nhìn, cặp mắt kia linh động lóe lên nhiều điểm giao hoạt làm cho người ta không thể rời mắt, đáy lòng nhìn không được hít vào

một hơi, sớm biết có hôm nay, lúc trước có phải hay không...Chỉ nghĩ tới Triệu Văn Uyển lúc trước, cứ cảm thấy cảm giác cùng người trước mắt có một tia quái dị không giống, hình như là...một người khác.

“Lục ca muội hiếm có được được liệu tốt nói muốn tặng cho Nguyên Lễ ca ca, muội...Muội cũng nghĩ muốn tới thăm tỷ một chút, liền một đường đi tới!”

“Vây vì sao Công chúa không trực tiếp đến Trúc Tương Phi Uyển của ta?” Triệu Văn Uyển cố ý cười nhạo một tiếng.

“A?” Vĩnh Bình cắn môi có phần ngốc ngốc cười ha ha, hai má đỏ ửng một mảnh, cảnh xuân kiều diễm.

Mấy người vào Thanh Phong Cư, Triệu Nguyên Lễ đang khoác chăn mỏng dựa gần vào bên ấm lò đang cháy, tay cầm cuốn sách đọc. Vĩnh Bình giấu đi thần sắc kích động hô một tiếng Nguyên Lễ ca ca, Triệu Văn Uyển trái lại từng bước đi lên rút cuốn sách, để sang một bên, lăm nhăm lăm bằm “Triệu Trung nói đêm hôm qua đại ca đến khuya mới ngủ, lúc này ngủ dậy lại đọc sách, thân mình tốt hơn chút cũng không thể như vậy được!”

Triệu Nguyên Lễ giống như quen với việc nàng nhắc nhở, thuận theo, bộ dáng nhận sai, đứng lên cởi chăn mỏng hành lễ với Cố Cảnh Hành cùng Vĩnh Bình “Thần bái kiến Vương gia, Công chúa.”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 88: Chương 62.2

Thanh Phong Cư hiện giờ khác với ngày xưa lạnh lùng, từ lúc Triệu Văn Uyển can thiệp bố trí trở nên rực rỡ hẳn lên, rất có vài phần tinh thần phấn chấn. Bộ cục lớn nhất là thư phòng cũng là nơi Triệu Nguyên Lễ thường ở lại, đặt một cái ấm lò bằng đồng khắc chữ Phúc, than đốt liên tục, ở trên miệng ấm lò đặt một ấm đồng khắc hoa văn phúc lộc, ừng ực đun nước.

Gây chú ý nhất chính là giá sách chiếm toàn bộ bức tường, đem thơ từ, sách quý đặt kín chỗ trống, cũng không thiếu bài viết của Triệu Nguyên Lễ, bên cạnh còn có mấy cây xanh làm đẹp, màu sắc hài hòa.

Vĩnh Bình tò mò mà lướt qua một loạt giá sách, xem xét từ trên xuống dưới tất cả đều là sách cũ từ lâu, bỗng nhiên nghĩ tới phụ hoàng một bụng bàn luận tri thức, âm thầm chép chép miệng, tầm mắt liền không tự giác liếc về phía bụng Triệu Nguyên Lễ.

Triệu Nguyên Lễ đang cùng Lục vương gia pha trà luận chính sự làm như phát hiện, hơi hơi nghiêng đầu, liền cùng tầm mắt Vĩnh Bình đúng lúc gặp nhau, thần sắc vốn điềm tĩnh nhiễm vài phần ôn hòa, càng có vẻ ôn nhuận như ngọc, nhìn thẳng đến lúc Vĩnh Bình xấu hổ đỏ mặt, đem mặt chôn vào giữa giá sách.

“Triệu công tử đối với thời cuộc giải thích có phần độc đáo, có từng nghĩ đến vào triều làm quan?” Cố Cảnh Hành nói đến hưng trí không khỏi hỏi.

Vì tính tình Triệu Nguyên Lễ cùng Cố Cảnh Hành bình thường cũng không thích nhiều người, tính thể bất buộc Triệu Văn Uyển phải làm nha hoàn pha trà, nghe vậy dừng lại động tác pha trà, trong lòng cũng là tồn tại vài phần tính toán. Chỉ là nghĩ đến quan trường hiểm ác, theo tính tình của đại ca... Không nhất định thích.

Trái lại Triệu Nguyên Lễ nhân vật chính về mặt lại lạnh nhạt, đem đĩa đặt quả lê, quả táo, quả anh đào cùng bốn dạng quả khô đầy trước mặt Triệu Văn Uyển “Nguyên Lễ từ lâu sớm vì chuyện năm đó thân thể mệt mỏi hồi hận đã sống uống phí thời gian qua, nếu không có Uyển Uyển, chỉ sợ hiện tại vẫn là khối bùn loãng không thể trát tường... Thế gia vọng tộc không người nối nghiệp cuối cùng cũng chỉ có thể chôn vùi, ta không muốn truy cầu danh lợi, chỉ mong người ta để ý có thể sống tùy ý hài lòng, làm thương gia làm quan chỉ vì người nọ có thể thỏa mãn mong muốn.”

Làm buôn bán bảo đảm người com áo không lo, tiêu tiền thoải mái; làm quan cho người có quyền thế dựa vào. Chỉ cần người nghĩ muốn ta liền nhất định sẽ làm được.

Triệu Nguyên Lễ không nói hết ý tứ nhưng người ở đây đều nghe hiểu, Triệu Văn Uyển hồng hồng vành mắt thì thảo gọi đại ca, mà Vĩnh Bình đi tới ngồi bên cạnh Triệu Văn Uyển, con người trong suốt tràn đầy hâm mộ. Chỉ có một tên nam nhân trong phòng là sinh vật cá biệt, sinh ra vài phần không vui.

Anh vợ là muội không và lại năng lực xuất chúng, áp lực rất lớn, sao mà phá được đây?

Không khí nháy mắt ngưng trệ, Cố Cảnh Hành ho khan một tiếng, chuyển hướng về phía bàn gỗ bên trên đặt bức tranh chưa vẽ xong, rồi đề tài nói “Triệu huy nh bức tranh này sao chưa vẽ xong?”

Triệu Nguyên Lễ liếc liếc mắt nhìn vài nét bút ít ỏi trên giấy Tuyên Thành, cười nhạt nói “Ý cảnh bị chặt đứt, không nghĩ miễn cưỡng.”

Vĩnh Bình một bên thật ra rất có hứng trí quan sát, nghĩ đến tình cảnh ngày ấy chính mình bắt buộc người này vẽ tranh, trên mặt nhịn không được đỏ hồng, sinh ra tâm tư muốn học vẽ tranh, có chút do dự hỏi “Nguyên Lễ ca ca..Có thể dạy Vĩnh Bình vẽ tranh được không?”

Triệu Nguyên Lễ bị vẻ mặt của nàng làm nhớ đến ngày hôm đó, khóe miệng cũng chứa ý cười nói “Đương nhiên có thể, mời tự nhiên.”

Được Triệu Nguyên Lễ thoải mái trả lời, Vĩnh Bình cười đến mặt mày cong cong, nóng lòng muốn thử mà nhìn chăm chăm bức tranh mở ra trên bàn, Triệu Nguyên Lễ liền đứng dậy đi đến bên cạnh nàng, mài mực bắt đầu dạy. Vĩnh Bình giống như là học trò ngoan, có phản thích hỏi, Triệu Nguyên Lễ vô cùng kiên nhẫn giải đáp từng cái, ban đầu chỉ là vì mực đích tiếp cận Triệu Nguyên Lễ, hiện tại cũng sinh ra say mê hứng thú, hai người một hỏi một đáp, học đến vui vẻ.

Có lẽ là ngày đó Vĩnh Bình bảo vệ khiến hắn cảm động, đối với Vĩnh Bình Công Chúa nhu thuận lạnh lợi như thế, trong lời nói của Triệu Nguyên Lễ cũng không tự giác mang vài phần cung chiêu, ngay cả bản thân cũng không phát hiện. Thấy Vĩnh Bình cầm bút không đúng cách, nghĩ cũng không nghĩ đích thân cầm tay nàng sửa đúng, chờ chạm đến tay trắng mịn mềm mại của đối phương, không kịp đề phòng chống lại cơn ngời tròn tròn kinh ngạc của Vĩnh Bình, trong lòng bỗng nhiên như bị điện giật, một loại khó có thể diễn tả bằng lời nói thối qua toàn thân, cứng ngắt duy trì tư thế cầm tay nàng.

Vĩnh Bình chỉ cảm thấy tay kia ấm áp khô ráo, không giống của phụ hoàng, không giống của Lục ca, khiến nàng không hiểu sao có cảm giác yên ổn, nhìn cặp mắt kia có ánh ngược nho nhỏ của chính mình, đáy lòng sinh ra một chút mừng thầm, Nguyên Lễ ca ca có phải hay không... Cũng thích mình?!

Trong nháy mắt, tiểu nữ tử then thùng dứt khoát không che dấu nhiệt tình, Vĩnh Bình thẳng nhìn chăm chăm Triệu Nguyên Lễ, giống như là muốn từ đó tìm ra đáp án, đem Triệu Nguyên Lễ luôn luôn bình tĩnh tự nhiên nhìn đến bên tai phấp phồng, vội buông tay, che dấu mà ho khan một tiếng, dời đi sự chú ý của nàng “Theo cây trúc trong lọ về thử xem”

“Ngô!” Vĩnh Bình nghe lời nghe theo.

Học trò nhu thuận như thế, làm Triệu Nguyên Lễ suy nghĩ lung tung âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lại chống lại Triệu Văn Uyển bộ dáng thông minh hướng ánh mắt trên đầu về phía hắn, trong mắt đẹp rõ ràng viết chữ “Đại ca, ca động tình,” khiến nổi lòng Triệu Nguyên Lễ vừa đề xuống lại quấy lên.

Vốn tưởng rằng tiểu muội muội...

Thư phòng to như vậy, Triệu Nguyên Lễ cùng Vĩnh Bình chiếm một góc vẽ tranh, lưu lại Triệu Văn Uyển cùng Cố Cảnh Hành chiếm một góc uống trà phẩm trà. Cố Cảnh Hành nhìn Vĩnh Bình ở góc kia thuận lợi triển khai, lại so sánh với chính mình, Triệu Văn Uyển động tác ngằm trọn trắng mắt... Trong lòng âm thầm cười khò.

“...Trà uống ngon sao?” Cố Cảnh Hành quyết tâm đánh vỡ cục diện bế tắc.

“Đúng.” Triệu Văn Uyển nhấp một hơi, bình thần trả lời.

“Nơi này sách thật nhiều.”

“Đúng.”

“Phòng này bố trí không tồi, chính là góc cây lục la cát có chút xấu.”

“...Ta cắt.”

“...Nhìn kĩ có thể xem được.”

Hoàn toàn không có biện pháp cùng nhau vui vẻ nói chuyện phiếm! Trong lòng hai người đồng thời nghĩ đến, nhưng mà Cố Cảnh Hành hàng ngày là một người tính tình cô chấp, thấy thế, nghĩ đến tình hình lần đầu gặp nàng đến mua bức tranh ở tiệm Phong Vu Tu, sau một lúc lâu trầm ngâm nói “Người thích xem □□ (cái này ta cũng không biết là gì, lên trang chính của truyện bên trung cũng ô ô như thế), chỗ ta có bản hiếm của thể loại này, người muốn nhìn sao?”

“Phốc...” Lần này Triệu Văn Uyển nhịn không được, phun hết trà vào Cố Cảnh Hành ngồi đối diện.

“□□ là cái gì, thoải bản sao, đẹp mắt không, Lục ca muội cũng phải nhìn!” Vĩnh Bình Công chúa vừa muốn tới nơi này bưng trà, tới gần vừa lúc nghe hai người nói đến, không rành thế sự mà sáp vào nói.(thoại bản một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này)

“Công chúa...Loại sách này không thích hợp cho cô nương gia xem” Triệu Nguyên Lễ trước Cố Cảnh Hành dứt khoát dập tắt ý nghĩ muốn xem trong đầu của Vĩnh Bình, đôi mắt thâm thúy lập tức mà nhìn về phía Triệu Văn Uyển, thẳng đem người sau nhìn xấu hổ vạn phần lửa giận trong lòng tràn đầy gấp đôi, ý tưởng muốn bóp chết Cố Cảnh Hành cũng có.

“Nhưng Uyển tỷ tỷ...”

“Được, sau này thần sẽ dạy thật tốt.” Triệu Nguyên Lễ cố ý nhấn mạnh chữ “dạy thật tốt”, Triệu Văn Uyển khóc không ra nước mắt, một bụng đầy lửa giận trừng người khỏi xương.

Cố Cảnh Hành bị nước trà văng lên mặt cũng không giận, chỉ là chống lại mắt đẹp đầy lửa giận khí thế liền yếu đi ba phần. Triệu Nguyên Lễ sợ Triệu Văn Uyển đắc tội Lục vương gia liền đưa ra chủ ý dẫn hắn đi đối y phục, tạm thời rời khỏi thư phòng. (ha ha chết cười mất thôi, đọc đến đây chắc các nàng cũng đoán được sách đó là sách gì rồi.)

“Uyển tỷ tỷ đừng sợ, Lục ca sẽ không trách tội của tỷ.” Vĩnh Bình đi đến bên người Triệu Văn Uyển an ủi.

Triệu Văn Uyển lúc này mới ý thức được việc mình phun trà lên mặt Lục vương gia thích sạch sẽ, không tự giác mà cảm giác chạy nhanh tìm chết, tâm tư có chút như tro bụi “Vì cái gì...”

“Bởi vì Lục ca thích tỷ nha!” Vĩnh Bình đơn thuần nói.

Triệu Văn Uyển tâm tư bị đốt thành tro bụi không có nửa điểm sống lại, vẫn ỉu xiu nói “Hắn thích ta, thế giới này liền tan vỡ.”

“Thế giới là gì? Tan... Tan vỡ?” Vĩnh Bình đối với từ ngữ nặng nói hoàn toàn không thể lí giải.

Triệu Văn Uyển sâu kín thở dài, chìm trong hối hận, không thể không phủ nhận cách nói của Vĩnh Bình hợp lý, bằng không vừa rồi đầu nàng đã phải chuyển nhà, nhưng nàng thật sự không nghĩ ra nam chính trong kịch bản nào bị chấp mạch hay sao mà coi trọng nàng?

Vĩnh Bình thấy nàng có vẻ không vui, có lòng vì Lục ca nói vài lời hay “Thật ra Lục ca trước kia không như vậy, lúc nhỏ Lục ca thích cười, đối với bọn muội đều tốt lắm, tính tình cũng tốt lắm, giống như Nguyên Lễ ca ca vậy.”

“Chỉ là sau khi sự kiện kia xảy ra, Lục ca đem chính mình nhốt lại, ai cũng không nhìn, khi đó muội mới bốn năm tuổi thôi, nhớ không rõ là chuyện gì, chỉ nhớ sau khi Lục ca nhốt mình trong phòng nửa tháng đi ra một bộ dáng thâm trầm dọa người, đem muội bị dọa khóc, mẫu phi cũng gấp đến phát khóc, tuy nói là qua những ngày bình thường, đối với bọn muội đều cảm giác Lục ca không giống trước kia.”

“Lục ca đối với tỷ dĩ nhiên không thể âm trầm, cho nên Uyển tỷ tỷ ở trong lòng Lục ca nhất định đặc biệt!” Cuối cùng Vĩnh Bình chốt lại một câu.

“...” Ngươi làm sao có ảo tưởng đây?! Triệu Văn Uyển yên lặng phun nằm mắng, theo sau nghĩ đến sự kiện Vĩnh Bình vừa nói, lờ mờ có chút ấn tượng. Năm Cô Cảnh Hành mười tuổi, gặp Hoàng hậu thiết kế độc hại, bà vũ vi bảo vệ hắn một mạng, dùng chính con mình làm thế thân, cuối cùng đứa nhỏ kia bỏ mình, bà vũ thất lạc không rõ, mà Cô Cảnh Hành may mắn tránh được một kiếp, được người hầu cứu trở về trong cung, bệnh nặng một hồi sau tính tình thay đổi lớn, dường thành tính tình nham hiểm hung ác như ngày nay.

Hai người nói chuyện ngừng lại vừa lúc Triệu Nguyên Lễ cùng Cô Cảnh Hành đi ra, Vĩnh Bình hướng về phía Triệu Văn Uyển làm tư thế ý bảo nàng giữ bí mật.

“Thời gian không còn sớm, Vĩnh Bình cần phải trở về.” Cô Cảnh Hành cảm thấy hôm nay ra cửa bất lợi, thêm việc Vĩnh Bình không thể ở chỗ này lâu, liền tính toán trở về.

Triệu Văn Uyển nhìn Cô Cảnh Hành thay đổi một thân y phục, y phục đại ca từ trước đến nay màu sắc nhã nhặn mặc vào tuần tú lạ thường, có vài phần cao quý độc lập, ý vị công tử độc nhất vô nhị. Nhất là khi người này chăm chú nhìn mình, mặt mày nháy mắt nhu hòa, mang đến cảm giác không chân thật khiến tính thần nàng lung lay.

Vĩnh Bình tuy rằng không muốn nhưng cũng hiểu quy củ, chỉnh lại cái chóp mũ nghiêng lệch, đi theo phía sau Cô Cảnh Hành, mở to hai mắt hướng Triệu Văn Uyển cười nói “Uyển tỷ tỷ, muội lần sau lại đến thăm tỷ!”

“Được.” Triệu Văn Uyển cười nói chậm chậm đáp.

Triệu Nguyên Lễ dĩ nhiên đứng dậy đưa tiễn, đem hành động nửa ngày nay của Cô Cảnh Hành và Triệu Văn Uyển nhìn ở trong mắt, đáy mắt xẹt qua một tia suy nghĩ sâu xa. Sau một lúc lâu làm như lơ đãng nói “A, hà bao kia của ta đâu mất rồi?”

“Hà bao nào?” Triệu Văn Uyển bỗng nghĩ đến hà bao xấu xí mình thêu “Là hà bao muội thêu sao?”

“Ta rõ ràng nhớ là phối hợp cùng y phục này, hôm nay mặc giống như hôm ở Quỳnh hoa yến mặc qua.” Triệu Nguyên Lễ nhíu mày tìm kiếm.

Bên cạnh có người có tật giật mình, di chuyển tầm mắt cố ý nhìn đi nơi khác.

“Có lẽ là rơi ở trong cung, tìm không thấy thì thôi, cái kia xấu xí muội vẫn khuyên đại ca thay đổi, ngày mai muội sẽ thêu cái đẹp hơn!” Triệu Văn Uyển rất là hào phóng nói.

Đầu số gây nên vụng trộm cảm cái hà bao xấu xí nào đó, trong lòng vui vẻ đến tột đỉnh.

Triệu Nguyên Lễ có thâm ý nâng mắt liếc Cô Cảnh Hành một cái, lại nhìn muội muội, khoe môi nhiệm ý cười ôn hòa, con ngươi trong veo phát sáng như ngọc càng sâu lắng, nói “Đây chính là lần đầu tiên muội muội thêu, ý nghĩa khác nhau, haizz, chỉ mong người nhặt được sẽ quý trọng thật tốt thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chương 63

Cửa Quốc Công phủ, một chiếc xe ngựa xa hoa đang chờ. Triệu Nguyên Lễ đưa hai người ra cửa, Cổ Cảnh Hành đi tuốt đằng trước, Triệu Nguyên Lễ chiều cổ Vĩnh Bình đi tụt lại đằng sau, đi song song cùng nàng. Triệu Nguyên Tấn từ bên ngoài trở về một thân toàn mùi rượu, cũng không thèm nhìn người ở cửa, đi thẳng vào bên trong, đụng vào Vĩnh Bình Công Chúa giả dạng gã sai vặt, nhất thời tức giận nói “Chó ngoan không chắn đường!”

“Nguyên Tấn!” Triệu Nguyên Lễ nhanh nhẹn cản một chút, mới không làm cho Vĩnh Bình lúng túng té ngã, sắc mặt tối tăm khiển trách một tiếng.

Trong lòng Triệu Nguyên Tấn không thoải mái, luôn luôn không vừa mắt Triệu Nguyên Lễ càng không có thái độ tốt, mở miệng giả mồm nói “Chỉ là một nô tài đại ca cũng muốn che chở như vậy, chẳng lẽ bên trong có cái gì không thể cho ai biết, nhìn không ra đại ca lại có khẩu vị này a!”

Dứt lời đang muốn vươn tay đẩy lần thứ hai, đã bị người sau bắt lấy cổ tay bẻ ra sau lưng, đau đốn xương cốt thiếu chút nữa nứt ra. Triệu Nguyên Tấn kêu rên hai tiếng, hùng hùng hổ hổ nói “Kẻ nào chán sống dám ra oai ở cửa phủ Quốc Công động đến bốn thiếu gia... Người không muốn sống nữa có phải không!”

Quay đầu nhìn lên người ra tay, cả người Triệu Nguyên Tấn cứng lại “Lục lục lục... Lục Vương gia.” Cảm giác say rượu tỉnh không ít nhất thời hạ thấp cầu xin “Thần say rượu nói lỡ, mong Lục vương gia thứ... Thứ tội!”

Cổ Cảnh Hành nhìn hẩn một mặt hèn nhát như thế, đối lập hoàn toàn với Triệu Nguyên Lễ, càng thấy chướng mắt, trong con ngươi không dấu vết hiện lên sự ghét bỏ buông cổ tay, giống như ném đồ vật bẩn thỉu gì đó, che chở Vĩnh Bình lên xe ngựa.

Triệu Nguyên Tấn tránh được một kiếp, đang thở phào, thoáng nhìn gã sai vặt trên xe ngựa trợn mắt với mình, hận không thể đánh miện mình hai cái, đây không phải gã sai vặt, rõ ràng là Vĩnh Bình Công chúa trong bữa tiệc Quỳnh hoa yến, chính mình vừa rồi nói nhầm như vậy, thật là bị rượu làm cho hồ đồ!

Trên xe ngựa, trong mắt thấy thần sắc người nọ từ xanh chuyển sang trắng, hơi thoải mái, chỉ là nhìn ánh mắt hẩn lại sinh ra vài phần xấu xa, Vĩnh Bình Công chúa sau khi phát hiện nhất thời không vui, vốn muốn nhìn Nguyên Lễ ca ca nhiều một chút, không thể không buông xuống màn xe, ngồi trong xe ngựa sinh hờn dỗi, Triệu Nguyên Tấn này thật sự đáng giận!

Ở cửa, Triệu Nguyên Lễ nhìn xe ngựa đi xa, nghiêng đầu chống lại sắc mặt phức tạp của Triệu Nguyên Tấn, lên tiếng dằn dò nói “Công chúa là đến nhìn Uyển Uyển, đừng loan truyền linh tinh.” Dứt lời xoay người vào phủ.

Còn lại Triệu Nguyên Tấn một tay xoa xoa cổ tay ần ần đau, nhìn chằm chằm bóng dáng Triệu Nguyên Lễ sắc mặt nham hiểm hung ác, đến nhìn Triệu Văn Uyển cản gì phải giả dạng, lại nhìn về mặt Công chúa rõ ràng là đối với Triệu Nguyên Lễ có tình, đại ca mặc dù mất đi một hôn sự, nhưng theo tình thế này phát triển sẽ thành Phò mã gia, lại là Vĩnh Bình Công chúa Hoàng thượng sủng ái nhất, trong lòng càng nghĩ càng cảm giận, đã là người chìm trong vũng bùn vì sao lại đi ra!

Gần đây vì Triệu Nguyên Lễ nổi bật vượt trội, mà Triệu Nguyên Tấn càng không sánh bằng đáy lòng giờ phút này tràn đầy ghen ghét, mang theo vẻ mặt giận dữ trở về uyển của mình.

Cũng khéo, Diệp thị khoảng thời gian này quan tâm chuyện của hẩn, nhiều lần lại đây theo dõi, Triệu Nguyên Tấn chân trước vừa bước vào cửa, còn chưa kịp rửa sạch che giấu mùi rượu trên người, khiến cho Diệp thị vừa vận bắt được.

“Lại cùng bọn bạn xấu đi uống rượu, người đã quên lúc trước đáp ứng ta như thế nào sao, tại sao lại liên tục không nghe theo dạy dỗ vậy hả!” Diệp thị nhìn thấy trên người hẩn đầy mùi rượu, tức giận trực tiếp với bình hoa trên giá cầm trong tay ném ở bên chân Triệu Nguyên Tấn trút giận.

“Nương, vài ngày nay con buồn bực, chỉ cùng bằng hữu tụ tập nhỏ, không phải việc như ngài nghĩ!” Triệu Nguyên Tấn một bên né tránh một bên vì mình biện giải.

Diệp thị nghi ngờ mà trừng hẩn, cũng không tin hoàn toàn, Triệu ma ma vội vàng cầu tình giúp, sợ Diệp thị trong con giận dữ đem Triệu Nguyên Tấn đánh sẽ không tốt.

Triệu Nguyên Tấn được Triệu ma ma nói giúp sinh ra vài phần ủy khuất, ở cửa mắt mắt lớn như vậy còn chưa có trôi qua, liền chống lại Diệp thị làm trò vừa đánh vừa mắng trước mặt hạ nhân trong uyển, thực sự mất mặt, thanh âm buồn buồn nói “Các người một đám đều cảm thấy Triệu Nguyên Lễ tốt, thiên vị vì ta không phải con đẻ đúng không?”

“Ôi thiếu gia của ta oi, người nói cái gì vậy, là muốn làm phu nhân tức chết sao.” Triệu ma ma vội vàng quay lại trấn an Triệu Nguyên Tấn “Phu nhân làm tất cả cũng đều là vì ngài, ngài nhìn một cái, đã nhiều ngày ban đêm đều không thể ngủ ngon, đã gầy đi một vòng.”

Diệp thị lạnh lùng nhìn, trong lòng buồn phiền phát đau, nàng đã làm cho Triệu Nguyên Lễ hãm sâu trong vũng bùn, lại cố gắng dạy dỗ con mình, sao có thể chênh lệch như vậy, cái kia bị chèn ép ngược lại càng ngày càng tốt, mà Nguyên Tấn lại càng ngày càng không nghe lời mình dạy, cái gì không cho làm lại cứ làm, càng ngày càng đâm nát tâm nàng.

Triệu Nguyên Tấn bị ánh mắt kia nhìn đến lạnh cả người, thói quen Diệp thị luôn luôn nghiêm khắc dạy, sinh ra vài phần bất an, khó có được chủ động nhận sai “Nương, ngài đừng nóng giận, con mới vừa rồi ở bên ngoài bị đại ca làm tức giận, trong lòng ghen lửa giận, trong con giận dữ nói chuyện, đều không phải lời nói thật ngài đừng để trong lòng.”

“Ngươi lại cùng Triệu Nguyên Lễ ồn ào cái gì?” Diệp thị nghe vậy nhủ mảy, truy hỏi.

“Cũng không phải con ồn ào, Triệu Nguyên Lễ trước mặt nịnh bợ Lục vương gia, lại không biết ở trước mặt Lục vương gia nói cái gì, khiến Lục vương gia nhìn ta không vừa mắt, cùng một chỗ làm ta nhục nhã, nếu không phải con thông minh không chừng đã ăn thiệt thòi.” Triệu Nguyên Tấn thanh minh cho chính mình đôi trắng thay đen. Chuyện Lục vương gia đến quý phủ, ở lại cùng Triệu Nguyên Lễ đến trưa nàng cũng nghe được, vốn là thương tâm, lúc này nghe nói lấy tâm tư tiểu nhân chính mình đi đo, tự nhiên là tin lời nói Triệu Nguyên Tấn, bình tĩnh nhủ mảy cho hạ nhân lui xuống, lưu lại Triệu ma cùng Triệu Nguyên Tấn, trầm ngâm mở miệng “Hiện giờ Triệu Nguyên Lễ được phụ thân ngươi coi trọng, nếu lại nịnh bợ được Lục vương gia ngày sau sợ là khó có thể địch nổi, trước mặt trách ngươi không học bài thật tốt. Nguyên Tấn, mấy năm nay nương ở sau lưng lão phu nhân kinh hồn bạt vía cái tai mắt kẻ đon cho đại ca ngươi, đã nghĩ có thể để cho ngươi có đủ thời gian lớn dần, nhưng ngươi... làm cho nương rất thất vọng rồi.”

Triệu Nguyên Tấn nghe vậy cũng lấp bắp kinh hãi, không nghĩ tới chuyện đại ca ốm yếu có nương hấn nhúng tay, chợt nghe Diệp thị tiếp tục buồn bã nói “Ta nên may mắn Thẩm thị chết sớm, bằng không lúc này sẽ không chỉ dẫm nát trên đầu các ngươi.”

“Nương...” Triệu Nguyên Tấn thấy Diệp thị thật bị thương tâm, có phần luống cuống. Triệu ma ma đề đầu vai hắn, ra tiếng trấn an nói “Phu nhân, thiếu gia hiểu được khổ tâm của ngài, đừng làm khó bản thân mình, thiếu gia ngài nói đúng không.”

“Nương, đúng vậy!” Triệu Nguyên Tấn vội phụ họa, đón khăn tay Triệu ma ma đưa đến quỳ gạt nước mắt thay Diệp thị “Con mặc dù không bằng đại ca có tiền đồ như vậy, nhưng nhất định làm cho mẫu thân dựa vào tuổi già, không để ngài phải bận tâm”

Diệp thị mảy nhấn lại vì vậy mà buông lỏng, cẩn thận nhìn chằm chằm Triệu Nguyên Tấn, nhìn về mặt hắn là nói thật, thờ dài nói “Đứng lên đi, nương sẽ tin con lần cuối cùng, con cũng đến tuổi cưới thê tử, sau này ta sẽ chọn cho con cô nương thế gia, chọn một cửa hôn nhân tốt, cũng làm cho phụ thân con thay đổi cách nhìn, ở giữa không thể phạm hồ đồ.”

“...Dạ.” Cho dù trong lòng không muốn, Triệu Nguyên Tấn cũng biết không phải thời điểm phản đối, khó khăn trả lời, trong lòng nghĩ đến cũng là giọng nói, đáng điệu của Vinh Bình Công chúa vừa rồi ở trong xe.

Diệp thị thấy hắn tiếp thu, trong lòng hơi thoải mái, dạy bảo qua nha hoàn, bà tử hầu hạ Triệu Nguyên Tấn, dẫn Triệu ma ma trở về Thiệu Niên Uyển.

Lập tức có nha hoàn tiến vào dọn dẹp mảnh sứ vỡ, Triệu Nguyên Tấn nhìn thiếu nữ xoay người cúi xuống đầy phong tình, lại nghĩ bệnh tình của mình còn chưa khỏi, chỉ phải cẩn thận chịu đựng. Về mặt khác hoàn toàn lúc Diệp thị ở đây, giờ phút này lệ khí toàn bộ bộc phát, trong lòng nhớ kỹ lập lại ba chữ Triệu Nguyên Lễ, nghiêng răng nghiêng lợi.

Đáy lòng có một tia nén giận Diệp thị xuống tay không độc ác, sớm đem người giết chết sẽ không nhiều chuyện như vậy, phụ thân coi trọng, Lục vương gia thương thức, hiện giờ ngay cả Vinh Bình Công chúa ưu ái có thừa, lời đồn ghê tởm lúc trước cũng không đá kích người này sụp đổ, lại một lần nữa đứng lên, thậm chí dẫm nát đỉnh đầu hắn.

Nữ nhân luôn nhân từ nương tay, không làm được việc lớn, một chuyện này, hắn sẽ làm cho Triệu Nguyên Lễ không thể trở mình.

Triệu Nguyên Lễ mới bước vào Thanh Phong Cư nhìn không được hung hăng hắt hơi một cái, Triệu Văn Uyển nghe động tĩnh, đang cảm ẩm lò khắc chữ phúc sườn tay đi ra, nhét vào trong tay của hắn “Sao đi lâu như vậy?”

“Trên đường đụng phải Nguyên Tấn, nói hai câu.” Triệu Nguyên Lễ cảm ẩm lò sườn ẩm tay, hàn ý quanh thân bị xua tan, ý cười ẩm áp nói.

Triệu Văn Uyển đối với Triệu Nguyên Tấn không có cảm tình gì, không hỏi tiếp, ngược lại lời kéo đại ca hưng trí bừng bừng mà nhìn tác phẩm đầu tay Công chúa lưu lại “Vinh Bình Công chúa vẫn là rất có thiên phú, nhìn xem bất chúc phong cách đại ca có vài phần giống.” Dứt lời cố ý dừng một chút, liếc đại ca từ từ nói “Theo muội thấy chỉ có thể thật tâm mới có thể vẽ ra bức tranh có cảm giác như vậy.”

Triệu Nguyên Lễ có chút không dám chống lại ánh mắt của Triệu Văn Uyển, ho khan một tiếng tùy ý dừng trên bức tranh “Uyển Uyển khi nào thì hiểu vẽ tranh?”

“Muội hiểu không phải bức tranh, là tâm tư người vẽ.” Triệu Văn Uyển vẻ mặt cao thâm nói.

Triệu Nguyên Lễ nhìn không được cười ra tiếng, lấy bút gõ gõ trên trán nàng “Ít trêu ghẹo đại ca thôi.”

Triệu Văn Uyển nhếch miệng cười cười, ôm cánh tay Triệu Nguyên Lễ không bỏ qua lừa gạt hỏi “Đại ca liền nói cho muội biết ca đối với Công chúa là gì, có phải hay không một chút một chút động tình?”

Triệu Nguyên Lễ bị nắm lấy tay làm việc tương đối bất tiện, chống lại con ngươi bướng bỉnh của Triệu Văn Uyển có phần bất đắc dĩ, đơn giản hạ bút, vẻ mặt đứng đắn, Triệu Văn Uyển tùy theo bài ra tư thế, một bộ dáng chăm chú lắng nghe.

“Đừng hỏi đại ca trước, ca có phải hay không nên hỏi giữa muội và Lục vương gia có chuyện gì xảy ra, □□ là chuyện gì?”

Triệu Văn Uyển ngừng một chút, chỉ cảm thấy đầu gối trúng tên, ý cười khoe miệng cứng ngắt, lấy lý do tổ mẫu còn đang chờ ăn cơm cùng, một trận cười gượng ha ha sau đó chạy trốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Chương 64

Sáng sớm hơi lạnh, sương mù u ám, ánh nắng không xuyên qua được mây mù, băng kết rắn chắc đọng lại trên ngói hồng trước hiên.

Trong Minh Như Uyển lần lượt có người đến thỉnh an, lại đều được báo cho biết lão thái thái từ sớm đã thức dậy đi Thiên viện, vì hôm qua Vinh Xuân có thai nôn mửa không ngừng, lão thái thái biết được lo lắng không ngủ được, sai Dương ma ma chờ cửa cung vừa mở liền đi tìm Vân cô cô bên người Thái Hậu, mời ngự y đến đây nhìn xem thể nào, mọi người sáng sớm nghe vậy đều không nhìn được thảo luận việc này.

“Vinh Xuân đi nương đúng là số có phúc, được lão phu nhân chúng ta yêu thương như vậy.”

Nha hoàn khua chổi ngừng động tác, chống cán chổi, ừ hai tay hà hơi thổi ấm, hăm mộ cười cười “Tam gia thật vất vả mới có con nối dòng, lão phu nhân dĩ nhiên để bụng, nếu ta mà có mệnh tốt như vậy cũng không cần phải làm việc trong uyển vào thời tiết lạnh giá này.”

Nha hoàn kia trêu ghẹo nàng “Này, nha hoàn bên người Tam phu nhân được nâng làm di nương, bên người vừa vặn thiếu người hầu, có lẽ cũng có thể giống Vinh Xuân nha...”

Nha hoàn cảm chổi vừa nghe vậy, ngượng ngùng đỏ mặt, dọa dọa đánh qua “Nói gì vậy, để Tam phu nhân nghe thấy còn không lột da ngươi, ta cũng không phải có ý tứ kia.”

“Vậy ngươi là muốn A Phúc ca.”

Nha hoàn kia mặt càng đỏ hơn “Còn nói...” Người này cũng là biết mình sắp đến tuổi ra phủ.

Đang nói, phía sau liền đi ra một người, Từ thị âm trầm đứng phía sau hai người, đem lời nói giỡn lúc nhàm chán của các nàng nghe không lọt một chữ, từng câu từng chữ giống như kim châm nát tim nàng, không khỏi lộ ra ánh mắt oán hận cùng khinh thường.

Tự nhiên hận ý tích góp từng tí từng tí đều rơi trên người Vinh Xuân, hiện tại Vinh Xuân có lão phu nhân che chở, nàng không thể động vào, hai nha hoàn kia vui đùa lại chọc trúng vào vết sẹo của Từ thị, lập tức hùng hổ đánh nha hoàn kia một cái tát, cũng không quan tâm đây là ở Minh Như Uyển.

“Tiểu tiện nhân, mới vừa rồi ngươi nói là có ý gì? Há?” Từ thị nói một hơi, khí thế sắc bén, ánh mắt giống như muốn giết người.

Hai nha hoàn sợ đến mức đồng thời quỳ trên mặt đất, nhất là nha hoàn vừa rồi bị đánh khóc nức nở “Tam phu nhân tha mạng, nô tỳ nhất thời hồ đồ mới có thể nói không suy nghĩ.” Nói xong liền tự vả miệng mình, tiếng tát tai vang dội.

Từ thị oán hận khó tiêu, làm cho nha hoàn kia cũng tự vả miệng mình, hai nha hoàn quỳ trên mặt đất lạnh lẽo vả miệng, một mảnh tiếng khóc.

Dương ma ma mang theo ngự y vào phủ, trên đường vừa gặp Quốc Công phu nhân Diệp thị đến thỉnh an, hai người liền cùng nhau đi, vừa đi đến liền nhìn thấy cảnh tượng này.

Hai nha hoàn má bị đánh sưng như cái bánh bao, Dương ma ma sai nha hoàn đi theo bên người dẫn ngự y vào Thiên viện, tự mình ở lại.

Nàng lập tức đi lên hỏi Từ thị, nha hoàn trong uyển này đều là Dương ma ma quản giáo, tuy nói chỉ là hai nha hoàn thô sử quét rác không thể so với nhị đẳng nha hoàn trong phòng hiếu chuyện, nhưng dù sao tuổi còn nhỏ, va chạm cũng không nên dùng đánh phạt nặng như vậy.

Từ thị nghiêng răng nghiêng lợi đem chuyện vừa rồi thêm mắm thêm muối nói ra, âm thầm chỉ trích hai nha hoàn này âm mưu quyến rũ Triệu Hoành Minh, muốn học Vinh Xuân leo lên làm di nương, Dương ma ma lập tức hiểu được chân tướng, nhưng lại có vài phần không tin, nhìn hai nha hoàn kia nước mắt lưng tròng, trong mắt rõ ràng nói không phải ý tứ kia, không khỏi nhìn về phía Diệp thị, Diệp thị đương nhiên bán cho Dương ma ma vài phần mặt mũi, liền trực tiếp lên tiếng “Hai người các ngươi trước dừng tay, việc làm trong phủ đừng để chậm trễ, về sau vạn lần không thể nói huyên thuyên.”

Bọn nha hoàn cảm tạ không ngừng rồi đi, Dương ma ma cũng bồi tội cùng Từ thị, Từ thị con giận chưa nguôi nghiêm mặt bỏ đi vào Thiên viện, Diệp thị khòe miệng cong cong, có ý tốt trấn an một câu “Dương ma ma đừng để trong lòng, tính tình nàng ra sao ta và ngươi đều hiểu.”

Dương ma ma bình thân cười cười “Lão nô sao có thể tức giận chủ tử được.”

Trong phòng ở Thiên viện, ngự y cách một bức màn tập trung tinh thần xem mạch, đối với Triệu lão phu nhân ở một bên cung kính nói “Lão phu nhân không cần lo lắng, mức độ nôn ọe khi mang thai của mỗi người khác nhau, Tam phu nhân chỉ là thân thể hơi yếu, trong lòng không yên, đoán rằng là do thường lo lắng sợ hãi nên mới nhiều như vậy, chờ lão phu viết đơn thuốc điều trị an thai dưỡng thân, quả thật không sao, nhưng phải đặc biệt chú ý cảm xúc, nếu trong lòng không yên, cứ thế phát triển cũng không tốt.”

Người nói vô tình, người nghe có tâm, lão ngự y một câu “Tam phu nhân, chỉ là thân thể hơi yếu” làm cho sắc mặt Từ thị hoàn toàn sụp đổ, ồ ào một câu “Ta mới là Tam phu nhân Triệu gia, ngươi mặt mờ sao, thị lực như vậy cũng có thể làm ngự y!”

Lão ngự y về mặt không hề giận liếc qua, về mặt không hề sợ hãi, lại nhìn Triệu lão phu nhân, đứng thẳng người vuốt râu bạc, giống như nói “gia giáo

Triệu gia là như vậy”, hần mười mấy tuổi liền vào Thái Y Viện, ở trong cung được mệnh danh là thần y hoa đà, sau khi cáo lão về quê hưởng niềm vui tuổi già, an tâm dưỡng lão, nếu không phải lão Thái hậu truyền chỉ hần sao phải đi chữa bệnh lần này.

Triệu lão phu nhân vỗ bàn, tức giận nói “Lư ngự y tuổi tác cao, nếu không phải gần đây thân thể Thái Hậu bị bệnh nhẹ, từ Huỳnh Dương mời đến, há có thể đến Quốc Công phủ chúng ta, trong kinh thành này bái thiếp mời Lư ngự y đến xem bệnh có thể xếp thành một chồng, vốn còn muốn Lư ngự y ở lại bắt mạch cho người, nhìn xem thân mình người còn có thể chữa trị hay không.”

Lư ngự y nghe vậy lập tức xua tay cáo từ “Quả thật đúng như Tam phu nhân nói, lão già này hai mắt mờ, không xem được bệnh của nàng, lúc này xin cáo từ.”

Từ thị vừa nghe là ngự y chuyên môn của Thái hậu mời đến, có nghe đến thanh danh, khí thế bén nhọn lập tức ỉu xiu nhanh chóng cười nhận sai với Lư ngự y, người càng sống lâu tính cách càng cứng rắn, tất nhiên không muốn để ý tới, lặng lẽ viết phương thuốc liền đứng dậy cáo từ.

Từ thị nghĩ là không muốn, nhỏ giọng cầu xin Triệu lão phu nhân để Lư ngự y bắt mạch xem thân mình còn có thể mang thai, lão phu nhân cũng là người hiểu biết đại nghĩa, nói đều nói thành như vậy, cái mặt già này còn gì nữa mà đi giữ người, ban chút ngân lượng, Lư ngự y một mực từ chối, thanh liêm ra phủ không chịu lưu lại một chút.

Nhìn vẻ mặt ủy khuất của Từ thị, hừ lạnh một tiếng “Mặt mũi Quốc Công phủ sớm bị người làm mất hết, tự là tự chịu.”

Tất cả mọi người đều hiểu ý tứ của lão phu nhân, Diệp thị nhanh chóng đi lên trấn an lão phu nhân, lúc này Vinh Xuân cũng từ trên giường xuống, khoác áo thật dày, được Tôn ma ma người được sai đến Thiên viện hầu hạ giúp đỡ xuống giường, mặc dù hai đôi mắt thâm đen vì mất ngủ nhưng khuôn mặt rạng rỡ hơn so với lúc trước, mượt mà không ít.

Từ thị rút khăn tay lau nước mắt, càng nghĩ càng ủy khuất, toàn bộ oán khí dâng lên, âm dương quái khí chỉ trích người vừa rời giường “Ngày thường bụng trà rót nước cũng không thấy người thân mình không khỏe, lúc này một hồi bồi dưỡng ăn ngon lại bị bệnh, thân mình thật là quý giá nha.”

Vinh Xuân vừa nghe bước chân nhất thời dừng lại, lo sợ không dám động “Tam phu nhân...Nô tỳ...”

Diệp thị ngược lại cười “Tam đệ muội không sinh qua đứa nhỏ, không biết lúc mang thai thân thể rất mất cảm.”

Từ thị không phục “Ta sao lại không có sinh đứa nhỏ chứ, chẳng qua hài tử của ta bị Triệu Văn Uyển nàng...”

Nói chưa nói xong đã bị lão phu nhân quát dừng lại “Đủ chưa, đừng có ở nơi này làm âm ỉ, để Vinh Xuân nghỉ ngơi thật tốt, lão bà tử ta cũng rời đi.”

“Mẫu thân, con dâu đưa ngài đi.” Diệp thị khoe mẽ nói.

“Được.”

Triệu lão phu nhân đi đến cửa, ánh mắt hơi hơi nheo lại, chuyển đến trên người Từ thị vẫn đứng không nhúc nhích “Lời nói của lão bà tử ta cũng dám không nghe.”

Dương ma ma chạy nhanh khuyên Từ thị, Từ thị hung hăng liếc Vinh Xuân, quyết tâm trở về tìm Triệu Hoành Minh, không đem khó chịu trong lòng ngực phát tiết nàng sao cam tâm.

Khi Diệp thị bước ra cửa có thâm ý liếc Tôn ma ma một cái, Tôn ma ma chống lại ánh mắt khê gật đầu, không biến sắc đứng ở một bên tiễn người đi ra ngoài.

Mấy người vừa đi, Vinh Xuân che mặt ô ô khóc ra tiếng, nàng chẳng qua chỉ là nha hoàn tiện mệnh, không chỗ nương tựa, hiện tại có đứa bé bảo vệ, nhưng không may ở giữa xảy ra đường rẽ...Chỉ vừa nghĩ tới ánh mắt lạnh như băng của Từ thị, cả người Vinh Xuân liền không nhịn được run lên.

Tôn ma ma thở dài một tiếng, tốt bụng lên tiếng an ủi “Lão phu nhân bận rộn, không thể thường xuyên lo lắng Thiên viện chúng ta, Tam lão gia lại...Lão nô nhìn tình hình hôm nay, lúc này di nương ở trong phủ phải có chỗ dựa mới được, mới có để bảo vệ đứa nhỏ bình an sinh ra.”

Vinh Xuân thừa dịp gật đầu, lại lộ ra tia cười khổ “Dựa vào...trong phủ sẽ có ai bảo vệ ta sao.”

Về mặt Tôn ma ma biến đổi, đề thấp thanh âm nghiêm mặt nói “Di nương chớ coi nhẹ bản thân, ngài hiện giờ mang thai con của Tam lão gia, lúc này khác ngày xưa, di nương phải tìm chỗ dựa, lão nô thật ra tiến cử một người, nguyên nhân Tam phu nhân không thể mang thai ngài cũng rõ ràng, mặc dù là hận chết vị kia nhưng lại không làm được gì. Di nương nếu có thể qua lại tốt với vị kia, đứa nhỏ này có thể được bảo đảm.

Vinh Xuân ngừng khóc, trên mặt ngây thơ “Người nói là Đại tiểu thư?”

Tôn ma ma gật đầu, trong mắt xẹt qua ánh sáng tính kế “Đúng vậy.” Tục ngữ nói địch nhân của địch nhân là bằng hữu, theo Triệu Văn Uyển ương ngạnh kiêu ngạo kết thù oán cùng Tam phòng, là người lựa chọn tốt nhất, lập tức tính tế phân tích một phen cho Vinh Xuân.

“Nhưng tính tình Đại tiểu thư...” Vinh Xuân đối với Triệu Văn Uyển vẫn là rất kiêng kỵ, thực sự là trí nhớ về tính cách Triệu Văn Uyển quá mức khắc sâu, mỗi lần Từ thị nhắc tới đều nghiêng răng nghiêng lợi.

“Kỳ thật ý tứ của lão nô là, người đi lại trong viện Đại tiểu thư nhiều một chút, người khác nhìn người cùng Đại tiểu thư thân cận, tự nhiên sẽ ưu đãi ngài

vài phần, không dám làm loạn.”

Vinh Xuân như là được gỡ tỉnh, nói xong liền đứng dậy tính toán đi Trúc Trương Phi Uyển, nàng lại không nghĩ lại, lão phu nhân đối đãi với nàng như vậy, lại nuôi ở Minh Như Uyển, ngoài Từ thị ra còn có ai dám không ưu ái nàng, Vinh Xuân quả thật quá sợ, liền hồ đồ mà lọt vào bẫy người khác chuẩn bị tốt đặt ra.

Trong phòng Triệu Văn Uyển nhìn thấy vị khách ít đến, cũng coi như khách khí tiếp đãi, chuẩn bị nước trà điểm tâm đầy đủ, Vinh Xuân dù sao cũng xuất thân là hạ nhân, nói không được mấy câu liền sợ hãi rụt rè không thôi, liền rời đi, Triệu Văn Uyển cười âm thầm, phân phó Tuyết Nhạn cẩn thận đưa Vinh Xuân đi nương ra uyển, nàng ta mà xảy ra chuyện người nào đó liền có cơ hất nước bồn.

Bảo Thiên cảm thấy kì quái “Vinh Xuân đi nương này đang êm đẹp tự nhiên đến nịnh bợ tiểu thư làm gì?”

Triệu Văn Uyển lộ ra ý cười cao thâm “Là có người chèn ép giữa ta cùng Tam thẩm không mạnh, nghĩ muốn đốt thêm một phen, về sau Vinh Xuân đi nương đến các người tìm lý do thoái thác, ta một mực không gặp.”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Chương 65

Trong phòng Từ thị bị chọc giận muốn nổi điên rồi, đến mức sắc mặt một trận đen một trận hồng, trở về uyển đi thẳng đến thư phòng Triệu Hoành Minh, nhìn hần cởi áo ngoài tháo dây lưng chỉ dùng một cây trâm cổ định tóc đen, vén tay áo cầm bút lông luyện chữ, một bộ dáng tinh thần khoan khoái, thư sướng.

Ấm lò đặt trong thư phòng, đem trong phòng tràn đầy ấm áp, Từ thị vừa mới bước vào, khuôn mặt bị gió lạnh bên ngoài thổi càng đỏ hơn, nhìn bộ dáng này của hần lửa giận công tâm, đứng đứng đi lên một tay hất đồ nghiêng mực trên bàn của Triệu Hoành Minh xuống đất, nhiều chấm mực nước văng lên tường trắng.

Triệu Hoành Minh nhú mày, nâng bút lên, bất đắc dĩ thở dài một tiếng nhỏ “Haizz”. Giống như tập mãi thành thói quen, cũng không tính toán so đo với nàng, đem bút lông trong tay đặt trên giá để bút, cuối cùng lại do dự, chỉ sợ nàng tức giận đem bút lông của hần ném đi, yên lặng xoay người đem giá bút ôm vào trong ngực chuẩn bị rồi đi.

Lỗi tai Từ thị nhảy bén, nghe thấy hần than thở không chút nào quan tâm đến tâm tình của mình ngược lại bảo vệ bút lông, càng tức giận không chịu nổi, há mồm khóc lóc om sòm nói “Triệu Hoành Minh, ngươi đứng lại cho ta, có phải ta còn không bằng mấy cái bút lông của ngươi.”

Triệu Hoành Minh cũng không nghe nàng nói nhảm, như trước ôm bút đầu đi ra ngoài.

Lửa giận chồng chất của Từ thị lập tức bùng bùng bùng lên, nhanh tay đem giá bút Triệu Hoành Minh che chở trong ngực giằng lấy, hai người giằng co ai cũng không chịu nhường.

“Phu nhân mau buông tay.” Triệu Hoành Minh thực sự đau lòng bảo bối của hần.

“Ta nhất định không buông tay, ngươi nói đi bút lông quan trọng hay ta quan trọng?” Từ thị cắn giận nói.

Triệu Hoành Minh nhấp môi dưới, liếc nhìn giá bút đã có chút hỗn loạn, lại nhìn Từ thị vì dùng sức đoạt giá bút mà lòng bàn tay có vết xước nhỏ, bất đắc dĩ nói lòng, ngừng một chút thấp giọng nói: “Nàng... Phu nhân quan trọng.”

Từ thị ôm chặt giá bút trong lòng ngực “Triệu Hoành Minh đừng tưởng ta không nhìn ra, ngươi do dự lâu như vậy rõ ràng là lấy lệ.”

“...” Biết rõ tính tình nàng Triệu Hoành Minh dưới đáy lòng thờ dài, chỉ có nữ tử cùng tiểu nhân là khó nuôi.

“Ta hỏi ngươi lần nữa, rốt cuộc bút lông của ngươi quan trọng hay ta quan trọng?” Nhưng mà ánh mắt rõ ràng đang nói, ngươi nếu do dự một chút ta liền ném vỡ nó.

Nội tâm Triệu Hoành Minh chưa xót, chỉ phải không do dự chút nào nói “Là phu nhân quan trọng.”

Từ thị nghe vậy lại âm ỉ lên, nghiêng răng nghiêng lợi chỉ trích sai lầm của hần “Ngươi một chút suy nghĩ cũng không cần? Lời nói dối trá như vậy cũng có thể nói ra miệng được?”

“...” Triệu Hoành Minh thở dài thật sâu “Rốt cuộc phu nhân muốn ta làm sao?”

“Ta nghĩ để người... để người...” Nói đến đây liền ô ô khóc nức nở như đứt từng khúc ruột, kỳ thật Từ thị cũng không biết muốn Triệu Hoành Minh làm cái gì, chỉ là trong lòng nghẹn một hơi nên gây khó dễ, nàng chỉ là cảm thấy ủy khuất, vô cùng ủy khuất, mỗi lần chung chén gỏi đều cho uống thuốc sao tiện thì kia còn dễ dàng có thể mang thai con nối dòng, mà mình thì sao, vừa phải khổ sở uống thuốc, vừa khổ sở chịu đựng đưa nha hoàn bên người cho phu quân, nàng rốt cuộc làm sai chỗ nào, phải chịu đau khổ như vậy.

Triệu Hoành Minh thấy nàng khóc thương tâm như vậy, cũng hơi động lòng trắc ẩn, kéo vào trong ngực an ủi “Người nếu có thể thu lại tính tình quấy phá có lẽ ông trời...” Có thể cho bọn họ một đứa nhỏ.

Từ thị tựa vào trong lồng ngực hân hân lúc này mới hơi bình tĩnh một chút, miệng như trước cắn nhai lâu bầu “Ta đây số khổ phải gả cho người, bây giờ ai cũng dám bắt nạt ta, hai cái hồ ly tinh trong Minh Như Uyên mới vừa rồi còn đang thương lượng quyến rũ người để lên làm di nương, ta không nên thông cảm cho người đem nha hoàn tặng qua. Mẫu thân từ trước đến nay không thích ta, hiện giờ còn thiên vị một hạ nhân, thà mời ngự y đến xem bệnh cho tiểu tiện nhân kia cũng không chịu mời ngự y xem bệnh cho ta một chút, tất cả đều do Triệu Văn Uyên... ta mới không thể sinh con...”

Triệu Hoành Minh một câu cũng không phản bác, tuy rằng biết phương diện này hơn nửa là Từ thị thêm mắm thêm muối nói ra, vỗ vỗ lưng nàng trấn an, chỉ phải kiên nhẫn chờ đợi.

Lúc này, có tiểu nha hoàn hồng hồng chạy tới, thở gấp nói “Tam phu nhân, Nhị tiểu thư đến thăm ngài.”

Từ thị lấy khăn tay bên hông lau nước mắt, khóc nức nở còn chưa hoàn toàn ngừng “Trong phủ này chỉ có Hi nha đầu thiện tâm, cũng không uống ta yêu thương nàng.” Dứt lời sửa sang lại dung nhan, hừ một tiếng đem giá bút trong lồng ngực để trên bàn, Triệu Hoành Minh sợ tới mức chạy nhanh đến bảo vệ bảo bối, mà âm ức trong lòng của Từ thị sau khi âm ỉ với Triệu Hoành Minh cũng thoải mái không ít, chỉ là còn chút bị đè nén, nhưng có chút lời nói... cũng không thể nói cùng Triệu Hoành Minh, vừa vặn Triệu Văn Hi đến.

Triệu Hoành Minh bởi vì tránh được một trận, gọi người vào dọn dẹp đồ vỡ, đau lòng nhìn nghiêng mực bị Từ thị làm hỏng, ngược lại đối với việc con nối dòng của bản thân cũng không quan tâm lắm, có duyên ắt sẽ có, vô duyên chớ cưỡng cầu, hân nghĩ thông suốt, cố tình Từ thị... Haizz, nếu tính tình ôn hòa giản dị như bảo bối của hân thì thật tốt.

Nha hoàn kia gọi là cái gì Xuân?

Lo nghĩ như vậy đột nhiên bị cái gì hấp dẫn giống như đặc ý tỉ mỉ nhìn mấy vết mực trên tường, linh cảm đột nhiên xuất hiện mãnh liệt, lập tức lấy ra thuốc màu trong ngăn tủ, không ngừng phối màu, cầm bút đem mấy vết mực trên tường nối thành một đường cong, rất nhanh từng bông từng bông hoa mai đẹp đẽ hiện ra trên tường, Triệu Hoành Minh thu bút, vẻ mặt nghiêm túc tỉ mỉ nhìn một phen, đối với bức tranh này rất vừa lòng.

Vừa rồi Từ thị làm âm ỉ tinh thần tập trung vẽ tranh nháy mắt bị bay lên chín tầng mây, Triệu Hoành Minh vuốt râu đã rơi vào ánh sáng trong thế giới riêng.

Một chỗ khác, Từ thị từ thư phòng trực tiếp đi đến phòng ngủ, để nha hoàn dẫn người vào. Triệu Văn Hi vào cửa liền nhìn thấy Từ thị tựa nửa người vào gối mềm, trên trán còn đặt một cái khăn, a a lẩm bẩm nói một bộ dáng không thoải mái.

Triệu Văn Hi bụng trà nóng tự mình bụng đến trước mặt Từ thị, quan tâm hỏi “Thăm thăm có chỗ nào không thoải mái, có cần mời đại phu đến xem bệnh không?”

Từ thị yếu đuối gắng sức nâng ly trà, nhấp môi dưới, có phần vô lực nói “Haizz, trước mắt chỗ nào còn có người lo lắng cho thăm chứ, thân mình cũng không nói rõ không khỏe chỗ nào, chỉ cảm thấy cả người không có sức lực, ngực buồn bực hoảng sợ.”

Nói chuyện một chút đã cảm thấy khăn tay trên trán có chút lạnh, thấy nha hoàn mới điều đến bên người không biết quan sát tình hình mà làm việc, tức giận mắng một câu “Mất ngủ sao.” Quăng khăn tay vào người nha hoàn kia, làm gì còn bộ dáng không có sức lực “Người muốn ta lạnh chết sao, còn không mau thay khăn ấm cho ta.”

Thấy Triệu Văn Hi nhìn, thu lại mấy phần, giọng nói u ám vòng vo nói “Haizz, từ khi Vinh Xuân được nâng làm di nương, bên cạnh ta không có một ai có thể sai bảo!”

Mí mắt Triệu Văn Hi rũ xuống, sao lại không biết Từ thị đang diễn trò, phối hợp nói “Thăm đừng nổi giận, Lục Vân còn không mau mời Nguyên đại phu đến xem bệnh.”

“Ai ai ai, vẫn quên đi, bệnh nhẹ nghỉ ngơi một chút là tốt rồi, lúc này đi gọi người không chừng để cho người ta nói này nọ.” Từ thị vội đem người gọi lại, chính là giả bộ bị bệnh, nếu để Nguyên đại phu nói cái gì để lão phu nhân biết ngược lại không tốt.

Triệu Văn Hi cũng không có khả năng đi mời Nguyên đại phu thật, nghe vậy liền sai Lục Vân cầm điểm tâm tinh xảo tới, rất là săn sóc mà vòng vo đề tài nói “Hôm nay được Đại thẩm báo cho biết hôm nay được nghỉ học lễ nghi với ma ma, cháu liền không có việc gì làm, đã nghĩ tới thăm thăm thăm, không ngờ rằng bỗng nghe thấy ngài gần đây bị bệnh không ăn uống, nên có ý để Lục Vân đi phòng bếp làm ít điểm tâm, điểm tâm này ngọt mà không gây thẩm thăm nếm thử một chút.”

Từ thị lôi kéo tay Triệu Văn Hi, làm như vui mừng nói “Văn là Văn Hi biết đau lòng người khác.”

“Văn Hi hiểu được lúc này thăm thăm không dễ chịu, có ít người lăm lăm nói lời nói không dễ nghe, thăm đừng để trong lòng ảnh hưởng đến thân mình.” Triệu Văn Hi vừa nói hiển nhiên là ám chỉ chuyện xảy ra ở Minh Như Uyên sáng nay, nhìn Từ thị lộ ra vài phần lo lắng.

Bị nhắc đến chuyện đó, Từ thị không khỏi bị thương, càng nắm chặt tay Triệu Văn Hi, mang theo vài phần chân thành nói “Văn là Văn Hi hiểu lắm...” Kế tiếp là Từ thị khóc lóc kể lể, khóc khoảng nửa canh giờ, Triệu Văn Hi còn nghiêm túc nghe, về mặt không thấy nửa phần không kiên nhẫn ngược lại từ lời nói về “Chuyện thật” của Từ thị còn biểu lộ vài phần bị cảm động lây.

“Văn Hi, cháu nói xem nỗi khổ của Thẩm phải làm sao đây.”

Triệu Văn Hi nhíu đôi mày thanh tú, như nghĩ đến cái gì, có phần buồn bực nói “Thẩm nói thân mình Vinh Xuân di nương không thoải mái sao? Ta vừa mới nhìn thấy nàng đi ra từ Trúc Trương Phi Uyển, sắc mặt hồng hào không giống bộ dáng bị bệnh?”

Rõ ràng là đang nói di nương nhưng trong lỗ tai Từ thị lại nghe được ba chữ Triệu Văn Uyển, trong đầu đem hai người móc lại một chỗ, thanh âm lạnh lẽo vận hỏi “Cháu nói tiểu tiện nhân kia đi chỗ ở của Triệu Văn Uyển?”

Triệu Văn Hi một bộ dáng ngây thơ “Đúng là đi vào uyển của tỷ tỷ, chỉ là đi ra rất nhanh, đoán là tỷ tỷ không muốn gặp Vinh Xuân di nương.”

Từ thị lại giống như không nghe thấy câu sau của nàng, nghe nhanh phùng má nhả ra ba chữ Triệu Văn Uyển, trong ánh mắt lộ ra ánh sáng lạnh.

“Tam thẩm ngài làm sao vậy?” Triệu Văn Hi nhìn nàng giống như ma quỷ, vô cùng lo lắng cầm khăn tay đắp lên trán nàng, một bộ dáng không biết làm sao “Ngài đừng dọa Văn Hi.”

Từ thị nắm chặt chần, kiềm nén hận ý đang xông lên trong lòng, chỉ sau khi nhìn thấy khuôn mặt nhu nhược kích động của Triệu Văn Hi mới hoàn hoãn vài phần “Văn Hi, thẩm không có việc gì, chỉ có chút mệt mỏi nơi trở về trước đi thôi.”

Triệu Văn Hi nghe vậy có chút không yên lòng hai mắt nhìn nàng, thấy nàng kiên trì chỉ đành nhắc lần vẩy cáo lui. Chờ nàng ra khỏi phòng không lâu, liền thoáng ngừng bước chân, quả nhiên sau đó nghe thấy tiếng đồ vật đổ vỡ và âm thanh oán giận nguyên rủa, khoe miệng cong lên, cũng chỉ trong chớp mắt nhanh đến mức Lục Vân bên cạnh nàng cũng không nhìn thấy rõ.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Chương 66

Ban đêm tuyết rơi, đến sáng tuyết thành một tầng dày, trên tường, ngói lưu ly đều phủ tuyết trắng, chỉ quét dọn tuyết mở một con đường nhỏ để đi lại, trên bậc thang dính nước ẩm ướt, nha hoàn bụng nước trà vén váy cẩn thận bước vào Thanh Phong Cư.

Cửa sổ các hướng trong viện đều mở ra, thỉnh thoảng có gió lạnh thổi vào, ẩm ướt trong phòng đang cháy rùng rục, hai bên đều có ngược lại không thấy lạnh. Triệu Nguyên Lễ mặc áo bông lông cáo màu trắng, khuôn mặt tuấn tú, thấy Triệu Văn Uyển ở một bên sắp đem bản thân biến thành quả bóng nhỏ, lộ ra ý cười “Sợ lạnh như vậy còn chạy đến đây làm gì?”

“Dĩ nhiên là đến nhìn đại ca!” Triệu Văn Uyển cau cái mũi, ở trong phòng ẩm áp một lát mới cảm thấy tốt chút, phương bắc khác với phương nam ở hiện đại nơi nàng sống, rất lạnh và hanh khô, nhất là không có chiều hướng nóng lên toàn cầu, cho nên vừa vào đông Triệu Văn Uyển hận không thể làm ổ trong chăn vĩnh viễn không rời.

Triệu Nguyên Lễ ý cười nhiễm vài phần lo lắng, đưa một chén canh hoa mai nóng để Triệu Văn Uyển làm ấm tay, canh dùng nước ngâm mai trắng, không chỉ cánh hoa thơm mát mà còn mềm như sợi mì, lấy năm cánh hoa xếp chồng làm thành hình dáng bông hoa, chờ nấu chín bỏ vào trong canh gà, pha lẫn với tiên hương khiến canh gà có một mùi vị đặc biệt.

Trên bàn bánh bao trong đĩa tỏa ra hơi nóng, cùng món điểm tâm xốp giòn hình tròn khắc hoa, đều là Triệu Văn Uyển mang đến. Hai người cùng nhau dùng cơm, ngắm cảnh tuyết rơi, uống trà nói chuyện phiếm, có phần thanh thản.

Triệu Văn Uyển nhìn mặt hồng hào của đại ca bị hơi nóng phả vào, khí sắc tốt hơn rất nhiều, so ra đều chịu lạnh tốt hơn nàng, tương đối vui vẻ. Vì nhân sâm tuyết này là vị thuốc có công hiệu vô cùng tốt, có tiền cũng chưa chắc đã mua được, Cố Cảnh Hành một lần liền tặng sáu nhánh... Chính là nhận ân tình lớn lao của người ta nên trả như thế nào?

“Đang nghĩ gì mà say sưa vậy?”

Triệu Văn Uyển bị hắt gọi một tiếng suy nghĩ liền trở về, đem đại ca đóng gói đưa cho Vinh Bình Công chúa trở thành em rể Lục vương gia như vậy chẳng phải được sao! (chưa gì đã nghĩ bán đại ca rồi)

“Đại ca vào Hàn Lâm Viện có gì không quen không?” Khoe miệng Triệu Văn Uyển cong cong, hỏi sang chuyện khác.

“Hàn Lâm Viện cũng không phải nơi ăn thịt người, có gì không quen, ca chẳng qua phụ trách tra xét sách sử, để ý ghi chép tài liệu, cơ hội giao tiếp với

người khác ít, còn tính thoải mái.” Triệu Nguyên Lễ thời gian trước từ chỗ phụ thân Triệu Hoành Thịnh an bài vào Hàn Lâm Viện, trải mọi loại kiểm tra tài nghệ mới có thể làm việc trong Hàn Lâm Viện, ngoài tri thức văn chương còn có y thuật, kỹ năng toán học, thi họa, thậm chí là kinh Phật, chờ được thông báo mới có thể vào viện, từ khoa cử tới Hàn Lâm, từ Hàn Lâm mới thực hiện được lý tưởng làm triều thần.

Triệu Nguyên Lễ tuy là đi cửa sau, nhưng danh tiếng khôi thủ ở Quỳnh Hoa Yến cùng với Hoàng đế có vài phần coi trọng, đã sớm làm cho những kẻ có ý tưởng xấu ngấm miệng, hướng chỉ bản thân lại bắt đầu từ công việc thấp nhất, càng khiến cho người khác không thể nói này nọ.

Thời điểm Triệu Hoành Thịnh đến, trên tay còn cầm một hộp gỗ, mang theo một luồng khí lạnh đi vào. Bắt đầu dính vài bông tuyết trắng, thì ra không biết từ khi nào bên ngoài lại có tuyết rơi. Hai huynh muội rời chỗ ngồi, đón Triệu Hoành Thịnh ngồi xuống, Triệu Văn Uyển theo sau nhu thuận mà rót trà nóng dâng lên.

“Phụ thân có chuyện muốn nói với đại ca, Văn Uyển cáo lui trước.” Triệu Văn Uyển dứt lời liền muốn rời đi, lại bị Triệu Hoành Thịnh kêu ở lại.

“Không sao, cũng không có gì không thể nghe.” Triệu Hoành Thịnh mặt đỏ rạng rỡ, rất cao hứng mà đem hộp gỗ đẩy trước mặt Triệu Nguyên Lễ, đắc ý nói “Văn lão đầu coi ngự thanh trà này như bảo bối, hiện giờ đánh cuộc thua còn không phải cho ta, ít nhiều nhờ Nguyên Lễ, cha cũng không thích mùi vị này chẳng qua chỉ đánh cuộc một chút, Nguyên Lễ ngự thanh trà này để lại cho con.”

“Chỉ là chút tài mọn, phụ thân nói quá lời, lễ vật này vẫn là phụ thân nhận lấy đi.” Triệu Nguyên Lễ chứa ý cười nhạt nhẽo, đối với lá trà kia cũng không có ý coi trọng, ngược lại lời nói lộ ra vài phần xa cách, mặc dù không biểu hiện rõ nhưng muốn tiêu trừ ngăn cách giữa hai phụ tử những năm gần đây là không thể, cũng là làm khó.

Trong lòng Triệu Hoành Thịnh cảm nhận được, ý cười trên mặt cứng một chút, đáy lòng thờ dài một tiếng, cũng chỉ cứu vãn tình huống cười ha ha, hoài niệm nói “Nhớ năm đó mẫu thân các con còn sống, có tài pha trà ngon, con luôn học ta vụng trộm uống, có lần là lá trà đắng, bị đắng chảy nước mắt, nằm sấp trên chân ta kêu cha, lúc này nhoáng một cái đã qua bao nhiêu năm, hai huynh muội con đều đã lớn, ta muốn lại nghe được tiếng gọi đó.”

Triệu Nguyên Lễ cùng Triệu Văn Uyển liếc nhau, đáy mắt hai người đều có một tia hiểu rõ, đồng thời lên tiếng “...Cha.”

Triệu Hoành Thịnh xem xét hai người con hiểu chuyện, trong mắt chợt hiện vui mừng, càng đối mặt càng cảm thấy năm đó thua thiệt hai người, vì vậy lập tức đối với hai người con Thảm thị sinh ra mạng tâm tư bồi thường, vô cùng sùng ái.

Trong hộp gỗ đặt ba gói tinh xảo, cách một tầng đều có thể ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt của thanh trà, Triệu Văn Uyển nhẹ nhàng ngửi ngửi, có phần dễ ngửi. Lại nhìn ánh mắt vừa lòng của Triệu Hoành Thịnh nhìn đại ca, ngay cả nàng đi theo đều dính ánh sáng, được gần gũi như thế.

“Hiện giờ con cũng vào Hàn Lâm Viện, tuy là tiếp đó gian khổ nhưng cha biết con không phải vật trong ao, Hàn Lâm Viện chính là bàn đạp, chuẩn bị tốt cho kỳ thi mùa xuân năm nay mới là chính sự.” Triệu Hoành Thịnh thôi lá trà, nhấp một ngụm, lời nói thâm thía công đạo.

“Con hiểu rõ.” Triệu Nguyên Lễ cũng trình trọng trả lời.

Bên ngoài tuyết rơi xuống đầu cành chỉ chốc lát đã chất đóng lên, có loài chim ngừng trên đó một lát đề lên chạc cây, lúc rời đi làm rơi xuống một mảng tuyết lộ ra cành cây khô, gây ra động tĩnh làm Triệu Hoành Thịnh chú ý, không biết nghĩ tới điều gì, sắc mặt hơi nặng nề.

Thật lâu sau, thanh âm lạnh nhạt nói “Cảnh vật chẳng qua nhất thời bị mùa đông che mắt, những người đó lại không nhận ra, nghĩ là về sau đều là như thế, mùa xuân năm sau cảnh vật lại đầy sức sống nhất định để cho bọn họ hối hận lúc trước...”

Triệu Nguyên Lễ nghe vậy con ngơ ngẩn, vẫn chưa nói tiếp. Triệu Hoành Thịnh làm như phát hiện chính mình luống cuống, cũng là chôn dấu ghen ghét trong lòng nhiều năm, tức cảnh sinh tình mà thôi, nhận thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Triệu Văn Uyển nhìn qua, thu lại lệ khí, lên tiếng nói “Trà này liền để đây đi, vì phụ có hẹn cùng Tần thị lang, đi trước.”

“...Cha đi thông thả.” Huynh muội hai người đứng lên đưa tiễn.

Chờ đến khi bóng dáng kia biến mất khỏi tầm mắt, Triệu Văn Uyển mới kì quái nhìn về phía Triệu Nguyên Lễ nói “Phụ thân nói giống như có hàm ý khác?”

Triệu Nguyên Lễ đang cầm trà, có phần không yên lòng, chờ cho Triệu Văn Uyển gọi hán một tiếng mới hỏi thần, kéo kéo khóe miệng, chỉ là ý cười phức tạp “Năm đó nổi bật bao nhiêu, khi đó xuống càng thâm hơn, đủ người ngăm xem náo nhiệt mà chê cười, trong những người đó sợ là Thảm gia là phụ thân ghi hận nhất.”

Thảm gia...Nhà mẹ đẻ Thảm thị?

“Gia tộc Thảm thị cũng là thế gia trong kinh thành, thanh danh hiển hách, Thảm lão Vương gia là Vương gia duy nhất khác họ, vì Thái thượng hoàng quá cố ưu ái, địa vị ở kinh thành nổi bật, nói là mẫu thân già thấp cũng không quá. Chỉ là gia tộc Thảm thị thế hệ sau không bằng thế hệ trước, lúc trước lão Vương gia thiên vị cung chiều, đích thứ không phân biệt được, sau khi mất mới xuất hiện tranh giành, tranh cái danh hiệu hữu danh vô thực, khiến người trong kinh thành cười nhạo. Sau Thảm Bình con thứ hai không biết dùng thủ đoạn gì thượng vị lại mượn địa vị của phụ thân mà leo lên theo phe Đỗ thừa tướng, sau này cùng phụ thân giữ ý kiến trung lập không hợp, nhiều mâu thuẫn xảy ra dần dần sinh hiềm khích.”

“Ta khi còn bé gặp chuyện, Thảm gia đóng lỗ tai coi như không nghe thấy, mới chính thức khiến tâm phụ thân rét lạnh.” Triệu Nguyên Lễ nhấp một ngụm trà, dừng một chút kéo một ý cười vô vị “Nói chung là bị vứt bỏ, dù sao hiện giờ Thảm gia đại nghiệp lớn, con cháu đầy đàn sao có thể quan tâm ta và ngơ.”

Triệu Văn Uyển từ chối cho ý kiến về lời nói sáng khoái lại nguội lạnh kia, đôi mắt trầm lặng, khó trách không qua lại với Thẩm gia cũng là có nguyên nhân.

Triệu Nguyên Lễ thoáng nhìn ánh mắt âm u của Triệu Văn Uyển, mày giãn ra, gõ nhẹ trán nàng, bắt đầu dĩ cười nói “Đều là chuyện cũ, muội còn nhỏ lo cái gì?”

“Qua năm đã là mười lăm!” Triệu Văn Uyển giả bộ đau sờ sờ trán, thu lại vẻ mặt không hợp tuổi, bất mãn than thở nói “Mặc kệ là trong nhà hay là bên ngoài nhiều loạn đại ca nên chú ý nhiều hơn chút.”

Đứng càng cao càng dễ trở thành bia ngắm.

Triệu Nguyên Lễ không khỏi nghĩ đến sự kiện Đình Hương, trước kia cái muội muội đẹp đề ngang ngược hay gây chuyện mình còn có thể chịu được, chỉ là không gần gũi, mà nay mới phát hiện tính tình Uyển Uyển không chỉ thay đổi mà còn hợp với mình, càng thêm cung chiều, mặc kệ Uyển Uyển làm cái gì hẳn đều thấy đúng, mà cảm giác này giống như bắt đầu từ lúc Uyển Uyển thay đổi bước vào trong uyển mình, và lại càng ngày càng có chiều hướng nghiêm trọng.

Lập tức chống lại bộ dáng Triệu Văn Uyển muốn nói lại thôi, khoe miệng cong lên nói “Lời này đại ca cũng muốn dặn dò người, khi cánh chim chưa lớn mà chống lại gió là hành động không sáng suốt, nguy trang chờ đến thời cơ mới là tốt nhất.”

Con người Triệu Văn Uyển sáng lên, nhìn về phía con người đen như mực hiểu rõ thế sự của đại ca, nhếch miệng, vốn là nghĩ chờ thân thể đại ca mới đem chuyện lo lắng trong phủ nói ra, cũng nói để đại ca tỉnh ngộ, xem ra không phải chính mình ảo giác, đại ca tựa hồ biết nhiều hơn mình.

Huynh muội hai người nhìn nhau cười, đang nói Triệu Trung bên ngoài đi vào bẩm báo có hai vị công tử đến thăm xin chỉ bảo, Triệu Văn Uyển nhìn canh giờ không còn sớm cũng đưa ra rồi đi.

Đi đến sân mới phát hiện người đến là Phương Tử Mặc với Phong Vu Tu, hai người một trước một sau lộ ra không khí cổ quái, lại đang đi đến, Triệu Văn Uyển nhìn thấy thật cổ quái. Phương Tử Mặc cũng nhìn thấy Triệu Văn Uyển, hơi dừng một chút, liền đi đến chỗ Triệu Văn Uyển “Triệu tiểu thư có tiện nói hai câu không?”

“...” Không thể!

“Được.” Triệu Văn Uyển có chút sững sờ sau đó đồng ý, cổ kỳ nam nữ khác biệt, chỉ ở trong sân tìm một chỗ nhìn thấy người nhưng không nghe thấy để nói chuyện.

Phong Vu Tu được người nào đó uy thúc không thể lên tiếng ngăn cản, chỉ có thể mặt dày “Đưa tình” mà nhìn chăm chăm Phương Tử Mặc, giống như đang chờ hắn, đứng ở không xa chỉ có thể vênh tai lên nghe ngóng.

Triệu Văn Uyển cảm thấy được chính mình giống như phát hiện được chuyện gì kì lạ, vì thế hai mắt nhìn Phong Vu Tu lâu hơn. Phương Tử Mặc phát hiện cũng theo nhìn lại, bị ánh mắt kia nhìn nổi da gà toàn thân. “...”

Người này hơn nửa là có bệnh.

“Da con chồn bình thường đều không phải tốt nhất, đây là da lông chồn Bắc Viên được làm thành bao tay, đeo vào rất ấm, tặng cho cô nương” Lông mi Phương Tử Mặc hơi hơi cong lên về phía trước, lông mày giống như dao khắc tinh tế mài thành, anh khí kiên định, lúc nói chuyện nhìn chuyên chú, nếu là đỉnh lực không mạnh sợ là sớm bị hấp vào trong đó.

Phong Vu Tu lo lắng đứng ở không xa nhìn Phương Tử Mặc đưa ra lễ vật, trong lòng suy nghĩ cũng là lo lắng không thôi, một khi đem ra so sánh, Lục vương gia khinh người tính tình không tốt hoàn toàn không thể sánh kịp! Thật sốt ruột!

Triệu Văn Uyển chạm đến cảm xúc mềm mại, trên mặt xẹt qua một tia cười ngượng, chính mình vui đùa không nghĩ người này tưởng thật, còn tặng lễ vật vừa ý như thế, Triệu Văn Uyển chống lại Phương Tử Mặc thật lòng, con người không chứa tạp chất, cười sáng lạn nhận lấy “Vay Văn Uyển liền đa tạ công tử!”

Đôi mắt vừa chuyển, bỗng nhiên nghĩ đến trong phòng còn một đồ vật này nọ “Có qua có lại, Văn Uyển cũng có đồ vật này nọ muốn tặng cho Phương công tử, coi như tạ lễ.”

Lập tức gọi Bảo Thiên thì thầm vài câu, cũng không quá lâu, Bảo Thiên liền ôm một cây cung xinh đẹp chạy đến, Triệu Văn Uyển không do dự đưa ra ngoài, cùng với việc làm đồ trang trí không bằng đem đưa cho người dùng đến nó.

Phương Tử Mặc được tặng cung tốt, ngắn người, mặt trước nay không có biểu tình hiện lên ý cười thật lòng, hiển nhiên là vui vẻ.

“...” Phong Vu Tu nhìn thấy, đáy lòng gào thét không thôi, cuối cùng bị thương mà động ở trên mặt, nghĩ thầm: Vương gia, ngài còn không trở lại, người trong lòng bỏ chạy rồi, còn trao đổi tin vật đính ước!

Triệu Văn Uyển nói hai câu với Phương Tử Mặc liền rời đi, đi ngang qua khi nhìn thấy vẻ mặt tuyệt vọng của Phong Vu Tu, đại khái là vì vẻ mặt đối phương quá mức thê lương, giống như nàng làm chuyện gì thật xin lỗi người khác, khiến nàng dừng bước tạm ngừng “...Phong công tử, ngài có khỏe không?”

“Vương gia hiện giờ mất tích, sống chết không rõ, trong lòng chỉ nhớ kỹ cô nương, cô nương chớ có cô phụ a...” Phong Vu Tu sắp xếp lại suy nghĩ nói ra tình trạng Vương gia bị thảm gặp nạn, người trong lòng lại cùng người khác sắp thành một đôi, tình yêu thật thâm thương, ném nhanh lại một câu, thương tâm mà rời đi.

Lưu lại Triệu Văn Uyển chăm chú không nói gì, đứng ở tại chỗ, yên lặng nghĩ, Phong Vu Tu cuối cùng là yêu Phương Tử Mặc nhiều hơn hay là Cố Cảnh Hành, trời, sao có cảm giác giống như rất lằng lờ nha!

Trong đầu lập tức hiện lên mấy chữ “sống chết không rõ” to đùng đè xuống, không hiểu sao tâm khẽ động, ý cười khoe miệng cũng thu lại, con người trầm tư không rõ.

Bảo Thiên bên cạnh tò mò nhìn, liền thấy nàng chứa ý cười, bỗng nhiên nói. “Xì, tai họa lưu ngàn năm, làm sao mà có thể khinh địch như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Chương 67

Yến Kỳ Lâu ở kinh đô là nơi trăng hoa của mấy tên công tử ăn chơi, Hoa nương mỗi ngày là lướt yêu kiều, phải có điều kiện thuận lợi thì mới có thể đến, khoét túi tiền của vô số nam tử chỉ vì một buổi ham muốn.

Cùng với danh tiếng vang dội thì chi phí bỏ ra cũng không ít, đồ trang trí, thủ vệ trong lâu là số một, phía sau tú bà hình như có chỗ dựa vững chắc, một bộ quy tắc buôn bán, nếu có người không tuân thủ không quan tâm quan to phú quý cứ theo lối làm mà đuổi ra ngoài, làm ăn như thế tự nhiên đắc tội không ít người, lại có thể đứng an ổn ở kinh thành không phải không có năng lực.

Tú bà nhìn thấy nhóm quý công tử quần áo lụa là đang đi vào trong lâu, cười tủm tỉm mà đón trước “Mấy vị công tử lại đến thật là ủng hộ Như Yên a, nào đến đến mời vào bên trong. Ô, khí sắc Triệu công tử nhìn không được tốt nha?” Dứt lời tầm mắt dạo một vòng trên mặt Triệu Nguyên Tấn, ý có điều muốn nói.

Triệu Nguyên Tấn ở trong phủ ghen đã lâu, khó có được hôm nay Hoài Nam Vương sinh nhật cháu trai, lấy cớ để bản thân ra ngoài, đúng là tính toán chơi thoải mái một chút, nghe tú bà vừa nói, che đậy trong lòng bất ngờ nói một câu trêu đùa “Có rượu ngon, mỹ nhân hầu hạ khí sắc tự nhiên sẽ tốt.”

Tú bà cười phụ họa, liền dẫn người lên gian phòng lầu hai, thiết kế trong lâu khéo léo, rõ ràng lo ngại vương công quý tộc đến đây có tính toán khác nhau, mà Triệu Nguyên Tấn lúc này đúng là không cần tú bà để ý, tự mình mang người ngồi vào trong gian phòng, Như Yên theo đó tiếp khách, cho những người dư thừa lui xuống.

Cửa sổ khắc hoa mở rộng có thể đem tình cảnh dưới lầu nhìn thấy hết, lại không lộ ra làm ầm ĩ. Như Yên đánh đàn, Triệu Nguyên Tấn uống rượu cuối cùng tìm về vài phần khoái ý tự tại, mấy người cùng đi lấy hân làm đầu sai đâu đánh đó, tự nhiên là vây quanh ồn ào, hiểu được hân bị đè nén, thay đổi phương thức rót rượu, để hân cao hứng.

Triệu Nguyên Tấn thoải mái uống, uống tận ba mươi chén, bỗng nhiên thoáng nhìn dưới lầu có bóng dáng quen thuộc, trừng mắt nhìn kỹ, quả đúng là Vương Bác Văn, trong đại sảnh vũ cơ xoay vòng xinh đẹp, có một người còn ngồi trên đùi của hân, hân cũng không đẩy ra, buồn bực không lên tiếng mà uống rượu, sắc mặt chán nản.

“Hừ, còn nói gì mà rất thanh cao hóa ra cũng là kẻ lưu luyến phong nguyệt.” Triệu Nguyên Tấn cười nhạt, đối với việc mẫu thân luôn lấy người này ra dạy bảo chính mình, trong lòng không hiểu sinh ra vài phần vui vẻ.

Mấy kẻ ăn chơi trác táng bên cạnh nghe vậy thò đầu quan sát, sau khi thấy người, cũng nở nụ cười “Hân nha đây là mượn rượu giải sầu, từ khi đại ca người đến Hàn Lâm Viện, hân sống cũng không tốt, mọi chuyện bị đè đầu không nói, hai người còn từng là đồng học tránh không được bị lấy ra so sánh, còn có chuyện tiểu thư Vương gia bị người ta lôi ra bàn luận, làm đại ca mặt mày tự nhiên cũng không vui, khó khăn chồng chất.”

Triệu Nguyên Tấn nghe vậy hí hửng, mang theo hai phần say nhìn người, nhìn nhìn khoe miệng cong lên cười, đá ghế người nọ bên cạnh “Đi, đem vị Vương công tử kia mời lên đây, nói bản công tử mời hân uống rượu.”

“Được đó.” Người nọ làm theo, chỉ lát sau đã đi đến bên người Vương Bác Văn nói thêm vài câu, người sau theo lời nói của hân nhìn về phía gian phòng trên lầu hai, Triệu Nguyên Tấn lập tức thò ra phía trước cửa sổ, cười đến ý vị sâu xa. Vương Bác Văn chỉ do dự trong chớp mắt liền theo người lên lầu.

Triệu Nguyên Tấn đợi người đến, cũng không hạn chế bằng hữu vui đùa, để bọn họ tự tìm việc vui đùa, chỉ để lại Như Yên đánh đàn, mời Vương Bác Văn ngồi.

“Vương huynh, một người uống rượu giải sầu không có ý nghĩa, tiểu đệ uống cùng huynh.” Triệu Nguyên Tấn gọi huynh xưng đệ càng thể hiện gần gũi.

Vương Bác Văn đối với người Triệu gia không có cảm tình gì, chẳng qua đối với việc Nhị công tử Triệu gia bình thường hay bị lấy ra so sánh với Triệu

Nguyên Lễ giống như hán vãn là nghe thấy ít nhiều, trước mắt người này quả thật không thể so sánh với Triệu Nguyên Lễ, rõ ràng là kẻ ăn chơi trác táng, nhìn là biết đám mình trong tửu sắc, liền đoán ra vài phần lý do gọi mình lên đây, đều là người đồng bệnh tương liên (cùng cảnh ngộ thì thông cảm nhau) thôi.

“Triệu công tử có gì chỉ giáo, không ngại nói thẳng.”

“Vương huynh cần gì câu nệ như vậy, tới chỗ này tự nhiên là giải sầu, cố giữ mặt mũi không có ý nghĩa, đến đệ kính huynh vì... vì thay đại ca đệ bồi tội!” Triệu Nguyên Tấn giờ ly rượu, tựa tiểu phi tiểu mà cố ý đâm trúng chỗ đau nói.

Sắc mặt Vương Bác Văn lập tức liền không tốt, sau nghe được Triệu Nguyên Tấn thờ dài, cười khổ một tiếng nói “Cảm nhận của Vương huynh sợ là đệ là người rõ ràng nhất, so với Vương huynh... Đệ thực ra mỗi giờ mỗi khắc đều bị vây trong áp lực.”

Dứt lời, sắc mặt khó nén nổi sầu khổ uống một ly. Vương Bác Văn vốn không vui, nhìn bộ dáng Triệu Nguyên Tấn không giống giả bộ tâm phòng bị dần dần buông lỏng, cũng chạm chén bắt đầu uống.

Tiếng đàn như xa như gần, lúc gần lúc xa khiến người vui vẻ, hai người không tự giác liền uống nhiều, nói chuyện bắt đầu thành thật với nhau, không chút nào che giấu oán niệm đối với Triệu Nguyên Lễ, đều hận không thể đem Triệu Nguyên Lễ lần nước đập xuống dưới chân. Như Yên thấy hai người uống say, thân phận lại nổi bật, gọi một vị cô nương khác đỡ Vương Bác Văn đi phòng khác, chính mình ở lại hầu hạ Triệu Nguyên Tấn.

Trong phòng có huân hương kích tình, Triệu Nguyên Tấn sau khi uống say đã sớm ném lời mầu thiện dặn ra sau đầu, ôn hương nhuyễn ngọc ở trong ngực nào có đạo lý không làm gì, cười tà nịnh, kéo Như Yên lên giường.

Chờ hai người tỉnh lại tự lại một chỗ, ngồi xuống uống trà. Một lát sau chỉ thấy một đám người ở lại hầu hạ bị đuổi ra ngoài, khuôn mặt các cô nương thanh lâu mất hứng, hai người bên trong nói cái gì đều không biết chỉ thấy khi hai người ra tâm tình rất tốt, lên xe ngựa tự về nhà.

.....

Triệu Nguyên Lễ mỗi ngày vào Hàn Lâm Viện làm việc, đi sớm về trễ rất có quy luật.

Chỉ ở lúc ngẫu nhiên bị Vĩnh Bình quần quýt thời gian về nhà sẽ bị sai lệch. Vì Vĩnh Bình tính tình hoạt bát, cực kỳ được sủng ái nên có phần tinh quái, sau khi biết được Triệu Nguyên Lễ vào Hàn Lâm Viện làm việc, liền thường xuyên giả trang ra vào, có khi là nội thị đang làm việc, có khi là cung nữ đưa cơm, có khi lại mặc quần áo người mới đến Hàn Lâm Viện báo danh, đều vì nhìn Triệu Nguyên Lễ nhiều hơn.

Chỉ là không hiểu sao rõ ràng như vậy mà không ai nhận ra, Triệu Nguyên Lễ vì có thể trở về không tránh khỏi giảng đạo lý một phen, Vĩnh Bình tự nhiên là vào tai trái ra tai phải, lần tới đi qua đi lại ra sức sửa lại mình “hoàn toàn thay đổi”. Mà Triệu Nguyên Lễ thấy khuyên bảo không có kết quả, hiếm khi nổi giận, thanh âm khó chịu yêu cầu không cho phép lại cần quấy như vậy, chắc do về mặt quá mức nghiêm túc, Vĩnh Bình thu lại tươi cười ngày thường, đôi mắt nai con cực kỳ ủy khuất mà nhìn hán một lúc lâu, mím môi chạy.

Triệu Nguyên Lễ ngờ ngác nhìn bóng dáng Vĩnh Bình chạy, con người âm thầm. Chỉ là nàng dù sao cũng là Công chúa, thân phận tôn quý, tuổi lại còn nhỏ, nếu bị phát hiện đối với danh dự của nàng sẽ không tốt. Liên tiếp hai ngày như vậy, Vĩnh Bình quả thật không xuất hiện nữa.

Triệu Nguyên Lễ thỉnh thoảng sửa lại bộ sách không hiểu sao trong lòng cảm thấy vắng vẻ thiếu cái gì, chờ hồi thần đã nghe thấy tiếng chuông vang báo đến thời điểm ra cung.

Vào mùa đông bóng tối đến nhanh, bên trên liền an bài nội thị cầm đèn dẫn đường cho các vị đại nhân ra cung, đồng liêu trong Hàn Lâm Viện thấy Triệu Nguyên Lễ đi từ từ, hiểu được tình huống thân thể hán liền quan tâm hỏi một câu “Không khỏe sao?” Triệu Nguyên Lễ âm thầm cười nói “không có việc gì”, khỏe miệng lộ một tia đáng ghét, hóa ra chính mình đã có thói quen trước khi rời cung gấp mặt người nọ.

Nội thị cầm đèn chờ ở bên ngoài, chờ các đại nhân tốp năm tốp ba đi ra liền cầm đèn đi phía trước dẫn đường, đến nội thị cầm đèn cuối cùng, tương mạo cực kỳ giống tiểu công công, cười rộ lên còn có thể nhìn thấy má lúm đồng tiền xinh đẹp, liếc mắt nhìn một cái liền cúi đầu, dáng người nghiêng về phía trước, có chút không thú vị mà nhìn ngọn nến cháy trong đèn lồng.

Đồng liêu đi cùng Triệu Nguyên Lễ mới đến Hàn Lâm Viện chưa đến hai ngày, được Triệu Nguyên Lễ chỉ dạy qua bởi vậy vô cùng thân thiết. Ngày hôm đó liền nghĩ khi ra cung sẽ cùng Triệu Nguyên Lễ thảo luận việc học vấn, hai người sóng vai đi ra, tiểu công công như trước cúi đầu, quần áo nội thị mặc trên người hán vào ngày đông nhìn có vẻ đơn bạc, cầm đèn lồng cất bước đi vì hai người dẫn đường.

Đồng liêu mới kia ham học hỏi bắt chuyện với Triệu Nguyên Lễ “Triệu huynh, huynh cảm thấy sách kia như thế nào?”

Triệu Nguyên Lễ vẫn chưa trả lời, đồng nghiệp mới nghiêng đầu nhìn đã thấy bộ dáng Triệu huynh mất hồn mất vía, con người đen chói lợi nhìn thẳng lưng tiểu công công phía trước, có chút không rõ mà gãi đầu không hiểu sao cảm thấy không khí này có chút quái dị.

“Dương huynh, tại hạ để quên đồ giờ phải quay lại lấy. Huynh ra cung trước, ngày khác chúng ta lại thảo luận tiếp.”

Dương đồng liêu nghe vậy sững sờ, sau đó khách khí thờ dài nói “Được, theo ý Triệu huynh.”

Triệu Nguyên Lễ quay lại đường cũ đi, Dương đồng liêu còn tưởng rằng tiểu công công cầm đèn như trước, không hiểu sao hán đột nhiên đứng thẳng, sau đó vòng qua nhét đèn lồng vào tay hán, Dương đồng liêu giật mình nhìn nhìn đèn lồng trong tay, lại nhìn hai bóng dáng đi xa, miệng không khỏi há rộng, thoáng cái hồi thần đã không thấy hai bóng dáng kia, hán xoa mắt, một trận gió lạnh thổi đến rất quý dị, trong lòng mặc dù rất tò mò cũng không

dám tìm tòi nghiên cứu, chỉ phải cầm đèn lồng chạy nhanh bước về hướng cửa cung.

Bên này, Vĩnh Bình đuổi theo gần đến chỗ núi giả, Triệu Nguyên Lễ đột nhiên xoay người, một tay kéo Vĩnh Bình vào chỗ tối sau núi giả, Vĩnh Bình không kịp đề phòng ngã vào trong vòng ôm ấm áp, thân mình mới vừa rồi bị gió lạnh thổi rét run đột nhiên như được nước ấm bao quanh, cả người đều ấm lên.

Sắc trời bắt đầu tối, xung quanh càng thêm tối như mực, Vĩnh Bình làm tỏ trong ngực an tâm nhắm mắt, tận tình hưởng thụ một khắc không thể tin này, nàng được Nguyên Lễ đại ca ôm.

Thanh âm ôn hòa chậm rãi vang lên trên đỉnh đầu “Công chúa, thần đáng giá để người làm như vậy sao?”

Thanh âm Triệu Nguyên Lễ có chút xúc động run rẩy, lại ôn nhu như trước, kỳ thật đã nhiều ngày hắn cố ý tránh né Vĩnh Bình, tựa như ngày ấy làm nàng tức giận, Triệu Nguyên Lễ cũng không phải cảm thấy chính mình không xứng với Vĩnh Bình, mà là... mà là Vĩnh Bình còn quá nhỏ.

Qua năm nữa hắn sẽ mười tám, tình người ấm lạnh, mối tình đầu thời thiếu niên hắn cũng trải qua, nhưng khi đó cũng là tin sai người, hắn từ trong vũng bùn đi ra hiện giờ tình lại vuron lên, cũng không e ngại việc tình cảm, thậm chí hắn còn có chút chờ mong, nhưng không nghĩ đến người nợ lại là Công chúa cao quý.

Hiện giờ Vĩnh Bình chỉ hơn mười ba, đúng là thời điểm mối tình đầu, hơi hơi mê luyến hắn, hắn tất nhiên hiểu được, chỉ sợ Công chúa nhất thời mất phương hướng đem một mảnh rừng cây tốt trước mắt bỏ qua.

Vĩnh Bình nâng mặt lên, hai má ửng đỏ, con ngươi linh động xinh đẹp chớp chớp, cúi đầu hô “Nguyên Lễ đại ca...” Nàng vui vẻ căn bản không nghe Triệu Nguyên Lễ đang hỏi nàng cái gì.

Triệu Nguyên Lễ bất đắc dĩ bật cười, đem áo khoác trên người phủ lên người nàng “Rất lạnh, Công chúa sớm trở về nghỉ ngơi đi.”

Nàng vuron tay túm ống tay áo hắn “Vậy huynh còn đuổi muội đi nữa không?”

Triệu Nguyên Lễ do dự một chút, tiếp theo nhẹ nhàng lắc đầu.

Vĩnh Bình nhếch miệng cười sáng lạn, cuối cùng lại lớn mật kiễng mũi chân hôn má Triệu Nguyên Lễ một cái “Nguyên Lễ đại ca, muội nhớ huynh, hai ngày nay huynh có nhớ đến muội không?” Vĩnh Bình không dám nghe đáp án, hỏi xong câu này liền chạy đi thật nhanh.

Lưu lại Triệu Nguyên Lễ trố mắt thất thần, mùi hương kia còn quanh quẩn chớp mũi, ấm áp tinh khiết làm người ta như mê say trong mộng. Khóe miệng cong lên lộ ra một tia cười khổ.

Nếu là không nhớ, hôm nay cũng sẽ không làm ra chuyện tình khác thường này.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Chương 68

Vào mùa đông tường thành Đại Lương có loại khí thể trang nghiêm, gió lạnh đến xương, chiều mặt trời lặn lại càng không có nửa chút ấm áp.

Triệu Nguyên Lễ là người cuối cùng ra cung, lúc đây trời đã tối đen, Triệu Trung lo lắng ở xa nhìn thấy công tử nhà mình mặc phong phanh vội vàng lấy áo khoác từ trong xe ngựa ra, một bên đưa áo khoác một bên tinh tế quan sát mặt mày thiếu gia cuối cùng thả lỏng, nhưng sao cảm thấy không giống mấy ngày trước, lo lắng vội hỏi “Thiếu gia có khỏe không? Vì sao lúc ra cung lại không mặc áo khoác, nếu để Đại tiểu thư biết tiểu nhân không chiếu cố tốt ngài, ngày mai tiểu nhân có thể sẽ bị giam vào phòng củi.”

Con người Triệu Nguyên Lễ không thấy gọn gàng, vẻ mặt có chút mất tự nhiên, cũng không có vì chuyện vừa rồi thể hiện ra mặt “Triệu Trung, trước kia ngươi cũng không nói nhiều như vậy, theo ta thấy đều là Uyển Uyển nuông chiều mà thành.” Ngây ngốc cùng một chỗ với Bảo Thiên để Uyển Uyển biến thành bộ dạng này.

Triệu Trung ngượng ngùng cười đánh trống lảng “Ôi chao, vẫn là Đại tiểu thư dự đoán trước...Đề tiểu nhân chuẩn bị nhiều hơn một bộ...”

Triệu Nguyên Lễ thắt chặt dây áo khoác lỏng cườ đi lên xe “Trở về đi.”

“Vâng, thiếu gia ngồi cẩn thận.”

Bánh xe chậm rãi chuyển đi trên ngã tư đường rộng lớn, gần đến thời gian cấm đi lại vào ban đêm, người đi trên đường càng ngày càng ít, cửa hàng hai bên đường đều lần lượt đóng cửa, ngoài tiếng bánh xe lăn trên đường có vẻ vô cùng im lặng.

Con ngựa đột nhiên phát ra tiếng kêu, cắt qua phần yên tĩnh, thân xe lắc lư một chút sau ngừng lại.

Triệu Nguyên Lễ mở mắt vén rèm lên, chỉ thấy vẻ mặt Triệu Trung hốt hoảng lo sợ chỉ vào một nữ tử té xỉu trước xe ngựa, Triệu Nguyên Lễ nhảy xuống xe ngựa, nhú mào hỏi “Ngươi đụng vào nàng?”

Triệu Trung trở mắt gật gật đầu, lại lắc lắc đầu, Triệu Nguyên Lễ nhìn bộ dáng hẩn, lúc này quyết định cứu người trước “Nhanh đem vị cô nương này ôm lên xe ngựa, đưa nàng đi y quán.”

Triệu Trung vội vàng nghe theo, thật cẩn thận mà đem người ôm lên xe, Triệu Nguyên Lễ nhìn nàng cuộn tròn thân mình lạnh run, khuôn mặt thanh lệ trắng bệch, Triệu Nguyên Lễ lo lắng hô hai tiếng “cô nương”, cũng không thấy người trả lời, vén màn xe xuống, tránh hiểu lầm mà ngồi bên người Triệu Trung “Đừng chậm trễ thời gian.”

Cách không xa có một y quán, tiểu đồng đang muốn đóng cửa, bị Triệu Nguyên Lễ gọi dừng. Triệu Trung như trước làm người khuôn vác, ôm cô nương thanh tú vội vàng vào cửa. Triệu Nguyên Lễ theo sát phía sau tình cờ nhìn thấy ống tay áo bị vén lên lộ ra một đoạn cánh tay, bên trong rõ ràng có một hình xăm hoa mẫu đơn xinh đẹp, dùng kim tuyến đen vẽ, vị trí rất bí mật, nếu không phải Triệu Trung cố kỵ nam nữ khác biệt ôm không được thoải mái thì khó có thể nhìn thấy.

Nhìn giả dạng mười phần đáng hoàng lại ban đêm ra ngoài, còn có hình xăm... Triệu Nguyên Lễ dừng bước nhìn chằm chằm nữ nhân trong ngực Triệu Trung, con ngươi hẹp dài tràn ra một tia thâm ý.

Lão đại phu đứng trước một ngăn kéo phối thuốc, tiểu đồ đệ ở một bên không ngừng giả thuốc, chợt thấy một đại hán ôm một cô nương xông vào bị hù dọa hoảng sợ.

Triệu Nguyên Lễ vào chậm một bước thờ dài đi tới lễ phép nói “Làm phiền đại phu nhìn xem cô nương này bị làm sao.”

Lão đại phu gật đầu trả lời, thấy thiếu gia này mặc áo khoác quý giá, ngọc bội bên hông đĩnh đĩnh đang đang, đoán là con cháu nhà phú quý, liền nhìn nhiều hơn, tiếp theo để Triệu Trung đem cô nương bất tỉnh đặt trên nhuyễn tháp, bắt mạch nửa ngày, mào nhanh nhú lại, lại buông ra nở nụ cười, Triệu Trung lo lắng nửa ngày không kiên nhẫn hỏi “Đại phu, ngài bắt mạch nửa ngày, thật ra cô nương ngày rốt cuộc bị làm sao vậy?”

Lão đại phu tò mò hỏi “Xin hỏi cô nương này có quan hệ gì với thiếu gia ngài?”

Triệu Trung lắc đầu “Không có quan hệ gì nha.”

Lão đại phu vuốt chòm râu, tròn mắt chuyển đến trên người Triệu Nguyên Lễ, con ngươi nhiễm một ý trong lòng rõ ràng, con cháu phú quý này bên ngoài làm bộ dễ con gái nhà lành không phải ít, tình huống như vậy y quán gặp không ít, trong lòng lão đại phu thờ dài, đầu tiên nói không có việc gì, cuối cùng nói thẳng “Cô nương này có thai, ngươi ngẫm lại xem làm như thế nào?” Ý tứ của hắn là giữ lại hay không giữ lại, cuối cùng lão đại phu hào tâm nói một câu “Thân thể nàng yếu đuối, không chịu nổi gây sức ép, các ngươi... Tự giải quyết cho tốt.”

Triệu Trung nghe không hiểu gì cả, Triệu Nguyên Lễ vẫn chưa giải thích, nhìn chằm chằm cô nương kia con ngươi bắt đầu thâm trầm, Triệu Trung không biết làm như thế nào “Thiếu gia, chúng ta làm sao đây?”

“Đem tiền bạc còn lại trên người đưa hết cho nàng, chúng ta rời đi.” Triệu Nguyên Lễ trầm giọng phân phó Triệu Trung, sau đó kéo áo khoác ra ngoài trước.

“Dạ” Triệu Trung theo phân phó cầm gói bạc to đưa cho hai thầy trò kia để họ chiếu cố, theo sát Triệu Nguyên Lễ đi ra ngoài, lưu lại hai thầy trò không khỏi buồn bã thờ dài, lão đại phu cảm khái “Lại là một kẻ bạc tình.”

Tiểu đồ đệ ở một bên giả thuốc giọng nói cũng thê lương “Thật sự đáng thương” xoay xoay bạc trong tay, khoe miệng lưu lại tia trào phúng “Cô nương kia đều thành như vậy, nhưng chỉ để lại chút bạc, khiến nàng cùng đứa nhỏ về sau sống như thế nào.”

Hai người đang nói, nữ tử thanh lệ đang hôn mê liền tỉnh lại, vừa tỉnh đã tìm người, sau khi biết được người đã đi liền khóc thương tâm muốn chết.

Tiểu đồ đệ trấn an “Cô nương trước điều dưỡng thân mình, đây là tiền hắn lưu lại cho ngài sống về sau.”

Cô nương kia nhìn cũng không nhìn, miệng lầm bầm Đại thiếu gia, vẻ mặt si tình không muốn tin tưởng mình bị bỏ rơi, lập tức kéo thân mình suy yếu định đi Định Quốc Công phủ, lại vì thể lực chống đỡ không được mà hôn mê. Tiểu sư phụ nhìn bộ dáng đáng thương của nàng lại thấy đồng tình, hóa ra kẻ phụ lòng kia chính là Đại thiếu gia Định Quốc Công phủ, áo mũ chỉnh tề lại làm việc cảm thú! (Đây là điển hình của kiểu người tự cho mình là đúng, không hiểu rõ mà suy đoán lung tung)

Bên này, Triệu Nguyên Lễ vừa ra khỏi cửa lên xe ngựa liền hỏi kỹ tình hình vị cô nương vừa rời té xỉu trước xe ngựa, Triệu Trung lúc này tỉnh táo lại mới dám khẳng định, chính mình vẫn chưa hề đụng vào nàng, là cô nương kia nghiêng ngã lao đao lao tới. Triệu Nguyên Lễ từ một tiếng, lần nữa dựa vào thùng xe, nhắm mắt, khoe miệng gọi lên một độ cong.

Đạo mất thật nhanh liền đến ngày đông chí (21-22/12 Theo quan điểm của người Trung Hoa và các dân tộc chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Quốc cổ đại thì ngày Đông chí là phù hợp với các tính toán của thiên văn học đối với Bắc bán cầu), sáng sớm Định Quốc Công phủ vô cùng náo nhiệt, hạ nhân bận rộn thu xếp. Triệu Văn Uyển bị lạnh làm ở trong chăn không chịu ra, Bảo Thiên cùng Tuyết Nhạn hưng trí dần chín chín bức tranh xua tan cái lạnh trong Trúc Tương Phi Uyển, Triệu Văn Uyển ngó nhìn tập tục thời cổ đại có chút mới mẻ, vừa nhìn lập tức trừng mắt muốn đi ngủ, Bảo Thiên hát khe ca dao, một tiếng một tiếng làm ồn ào người nào đó “Dưới bóng râm trời tuyết rơi, chia thành trái và phải, chín chín tám mốt đầy đủ để cây cỏ sinh

sôi xanh tốt.”

Triệu Hoành Thịnh cùng Triệu Nguyên Lễ đều đi tham gia đại điển tế trời ngoài thành nam, Triệu Văn Uyển từ chối hai câu đưa hai người, chờ hai người rời đi, mắt đột nhiên nhảy liên tục, đáy lòng không hiểu sao có dự cảm xấu.

Quay người nhìn thấy Triệu Nguyên Lễ không có tư cách tham gia về mặt âm trầm đứng ở không xa, đột ngột đối mặt với Triệu Văn Uyển, trong con ngươi phức tạp trộn lẫn đắc ý không rõ cảm xúc, cuối cùng hóa thành khinh thường, trước một bước phát tay áo rời đi, để Triệu Văn Uyển đứng yên tại chỗ trầm tư thật lâu.

Cha con cùng đến đại điển tế trời, vẫn là đến sớm, Triệu Hoành Thịnh có vẻ vô cùng hưng trí, trên đường gặp đồng liêu, quan hệ tốt tự nhiên một đường cùng nhau hàn huyên, khen hô phụ vô khuyết tử, trò giời hơn thầy, tiền đồ rộng mở, tán dương để Triệu Hoành Thịnh lại cao hứng.

Ngoại thành lễ quan sớm bố trí ổn thỏa, cúng tế, bậc thềm, điện ngọc, tơ lụa, rượu cúng, lễ vật dâng tặng, nghi thức múa rước thần cầu phúc phức tạp dài dòng, khó khăn chịu đựng gần mấy canh giờ, đương kim Thánh Thượng tự mình chủ trì, lấy tế văn chấm dứt.

“Chúng ta là con cháu Đại Lương, theo quy định của tổ tiên lấy ngày này làm lễ tế trời. Cầu quốc gia hưng thịnh, vạn dân bình yên, xã tắc hài hòa, thiên hạ thống nhất. Hi vọng Đại Lương ta mấy trăm năm tiếp tục vinh quang, truyền đi khắp các quốc gia.”

“Hi vọng Đại Lương ta mấy trăm năm tiếp tục vinh quang, truyền đi khắp các quốc gia.” Quần thần bên dưới một mảnh phụ họa, thanh âm vang vọng.

Chờ nghi thức kết thúc, ngự tiền thị vệ mở đường hộ tống Thánh Thượng hồi cung, còn lại đủ các quan tốp năm tốp ba cùng nhau đi, cách chỗ xe ngựa khi đến một khoảng, vừa vặn đoạn này là nơi có thể nhìn thấy rõ lễ tế trời, chật ních dân chúng đến nhìn náo nhiệt, chỉ có khi quan viên đi qua mới nhường đường, biểu tình hưng phấn vẫn duy trì chưa tan.

Triệu Nguyên Lễ đi phía sau Triệu Hoành Thịnh, dư quang thoáng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, hơi dừng một chút đáy lòng vẫn là lạnh nhạt. Triệu Hoành Thịnh phát hiện hắn đi chậm lại, nghiêng đầu quan tâm nói “Nguyên Lễ mệt mỏi sao?”

“Phụ thân, đường này chen chúc có thể đổi đường khác không?” Thanh âm Triệu Nguyên Lễ đề nghị không nhỏ nói.

Triệu Hoành Thịnh coi Triệu Nguyên Lễ như bảo bối, nào có đạo lý không đồng ý, trong đám người cách chỗ hắn khoảng hai người bỗng dừng một trận xôn xao, thoáng chút tản ra, mơ hồ có người té xỉu, Triệu Hoành Thịnh vô ý liếc thấy một vị đại thẩm đang đỡ một cô nương thanh lệ, bụng hơi gồ lên, từ từ tỉnh dậy tay khăn trang ôm bụng, một bên nhìn chăm chăm chính mình.

“A, ta hôm kia ở chỗ Lục đại phu nhìn thấy cô nương này, sống không tốt nha, có thai, bị công tử gia đình giàu có bỏ rơi, để lại vài đồng tiền liền không quan tâm sống chết.” Bà tử nhìn cô nương này nửa ngày cuối cùng nhớ ra, không nhận được bất quái.

“Nam nhân phụ lòng nhà ai, sao có thể làm loại sự tình này!” Có người nổi lên lòng thương bất bình, nhìn cô nương kia vẻ mặt hiện lên vài phần thương hại.

Trong đám người người một câu ta một câu nam nhân bạc tình, chỉ có nữ tử kia hốc mắt rung rung trầm mặc mà đứng, si ngốc nhìn một phương hướng.

Triệu Hoành Thịnh bị tầm mắt kia nhìn giật mình, đang muốn dẫn Triệu Nguyên Lễ rời đi, chợt nghe nàng kia sâu kín hô “Triệu công tử...”

“Cô nương trước khi nói chuyện nên suy nghĩ cho cẩn thận.” Triệu Nguyên Lễ vẻ mặt đậm nhạt, tầm mắt dừng ở trên người nữ tử mang vài phần ảm chứa uy áp.

Nữ tử đột nhiên run run một cái, theo bản năng né tránh sau lưng đại thẩm, cắn môi hiện một tia sợ hãi, đôi mắt mờ to ướt sũng thâm tình nhìn ngóng, thanh âm yếu đuối khóc nức nở nói “Ngày đó lời công tử thề thốt còn vang vọng bên tai, là Minh Lan tin nhầm người sao?” Bộ dáng này dừng trong mắt mọi người càng cảm thấy tức giận, sao có thể ý thế ức hiếp người như thế, đều xen vào nói.

Hơn nữa ngày ấy có người lấy thuốc chỗ Lục đại phu quả thật nhìn thấy một vị công tử tuần nhã đưa cô nương này đến y quán rồi để lại tiền, dung mạo Triệu Nguyên Lễ quá mức “Rêu rao”, lúc này có người nhận ra nói thẳng hắn là nam nhân bạc tình. Bất chước ý chang, đều thích phụ họa, lập tức tạo ra động tĩnh lớn dẫn đến một ít đồng liêu của Triệu Hoành Thịnh đến hỏi một phần.

Nàng kia chính là vỗ về bụng khóc không nói được một lời.

“Triệu công tử là không tính nhận sao, uống người là người đọc sách, da mặt dày làm ra sự việc như này!”

“Cô nương đừng khóc, chúng ta đòi lại công đạo cho người!”

“Đúng vậy, làm quan lớn thì sao, thiên tử phạm pháp cùng tội như thứ dân, nhìn nhả nhận như vậy không nghĩ tới tâm độc ác như vậy.”

“...”

Triệu Hoành Thịnh nghe vậy kinh hãi ngạc nhiên, thanh âm nghẹn lại hỏi “Cô nương nói xem là tình huống như thế nào?”

Thân mình Triệu Nguyên Lễ đứng thẳng như ngọc, không vì lời nói kia mà lung lay, chống lại con ngươi phức tạp của phụ thân, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng nói “Con không làm.”

“Công tử đừng nói lời nói làm tổn thương nữa.” Nữ tử giống như khó có thể chịu đựng được chuyện hán tuyệt tình, nước mắt rơi liên tục, từ trong ngực run run lấy ra ngọc bội “Gia đình Minh Lan bản hàn không nên kéo chân công tử, công tử với Công chúa có tình, Minh Lan... Minh Lan chúc công tử được như ý, ngọc bội ước hẹn này... Trả lại cho ngài.”

Lời này vừa nói ra, ngay cả Triệu Nguyên Lễ về mặt cũng thay đổi, con ngươi thông suốt lộ ra vẻ nhẹ tức giận, dám lời ra thanh danh của Công chúa. Trong đám người có quan viên chưa đi xa, nhìn ngọc bội trên tay nữ tử khắc chữ “Lễ” không chút nghi ngờ đó là vật riêng của Triệu Nguyên Lễ, lại nhìn hán có vài phần thâm ý, quan hệ với Công chúa tự nhiên thẳng thừng rất nhanh, thiếu gia Triệu gia hóa ra tính toán như vậy thật sự nhìn người không thể nhìn bề ngoài.

Đôi mắt Triệu Nguyên Lễ thâm trầm nhìn chăm chăm ngọc bội thân phận nằm trong tay nàng, mới vừa rồi liền không thấy khối ngọc bội này.

Ngoài trời rét lạnh, nữ tử bị ánh mắt Triệu Nguyên Lễ nhìn một thân toàn mồ hôi, dựa vào thanh âm giúp đỡ phía sau mới không bỏ chạy.

Triệu Nguyên Lễ không sợ lời đồn đại phía sau, từng bước đi đến chỗ nữ tử tự xưng Minh Lan, đứng ở trước mặt nàng, khí thế trên người làm người ta sợ hãi không chút thu lại, thâm trầm mở miệng nói “Cô nương được chỗ tốt gì từ Vương Bác Văn để hết sức bôi đen ta như vậy.”

Tầm mắt lập tức dừng trên ngọc bội trong tay nàng, giống như bị bắn xẹt qua một tia chán ghét, cau mày nói “Hoặc là không chỉ một mình Vương Bác Văn.” (anh này cũng mắc bệnh sạch sẽ thì phải?)

“Công tử... Tiểu nữ không rõ ngài nói gì.” Minh Lan nhìn không được lui từng bước, chứa nước mắt lúng túng nói, tất nhiên là nhìn ra trên mặt có sự chột dạ.

Triệu Nguyên Lễ ban đầu tính toán tìm ra người đứng sau lưng, lại không nghĩ đến người nọ dám liên lụy đến Công chúa, đập trúng vảy ngược của Triệu Nguyên Lễ, nên trực tiếp xuống tay độc ác.

“Không rõ? Biệt viện chỗ người ở ngoài thành kia chủ nhân là Vương Bác Văn, ta trước kia có quan hệ thân thiết với hán nhưng vài năm trước đã sớm trở mặt, sẽ không thân thiết đến mức hán thay ta chăm sóc người chứ?”

Sắc mặt nàng kia nhất thời trắng bệch, không nghĩ đến hán sẽ điều tra được việc ấy, thanh âm ghen lại “Ta.. Ta không hiểu người đang nói cái gì?”

“Có lẽ, để ta nói rõ ràng một chút... Người thật sự gọi là Minh Lan sao?”

Nàng kia nghe xong không khỏi hoảng sợ, tìm kiếm xung quanh gì đó.

Wang Bác Văn ẩn trong đám người thấy thế hung hăng trừng mắt nữ tử một cái, thầm mắng một tiếng phé vật, sao mình có thể ngu đến mức dùng biệt viện mang tên chính mình, lại không ngờ nàng kia tâm tư yếu ớt như vậy, bị Triệu Nguyên Lễ nói vài câu lừa gạt liền lộ ra, rơi vào thế bị động.

Tiếp sau, Triệu Nguyên Lễ từng bước ép sát, hỏi nàng kia lần đầu gặp mình là khi nào? Ở chỗ nào trao đổi ngọc bội? Nữ tử hiển nhiên không ngờ sẽ diễn biến đến mức này, từng bước không giữ được dần dần không trả lời được rồi, những người ban đầu lòng đầy căm phẫn ra sức giúp đỡ cũng nhìn ra nữ tử này nói dối, nhất thời đều có chút ngưng ngượng. (mọi người có thấy biện pháp vặn hỏi này của Nguyên Lễ ca giống ai không?)

Triệu Hoành Thịnh giận không kềm chế được, Triệu Nguyên Lễ thật vất vả mới khôi phục một chút, Vương gia kia liền đến cửa bắt nạt, thật nghĩ là hán chết rồi sao, lập tức sai người bắt giữ nữ tử đưa đến nha môn thẩm vấn thật tốt, lại phải thân tín đi trước một bộ dáng truy cứu đến cùng.

Có người đến tạ lỗi với Triệu Nguyên Lễ, chủ yếu là mấy người vừa rồi lên tiếng đòi công đạo, Triệu Nguyên Lễ vẫn chưa so đo, dò xét bốn phía, tìm được Vương Bác Văn ẩn thân trong đám người. Tầm mắt hai người giao nhau, mơ hồ có ngọn lửa bùng lên, chỉ là người kia giống như quan tâm người bị mang đến nha môn liên vội vàng rời đi.

“Là tên tiểu tử Vương gia kia sao?” Triệu Hoành Thịnh theo tầm mắt Triệu Nguyên Lễ nhìn qua, chỉ nhìn thấy bóng dáng Vương Bác Văn hoảng hốt rời đi, khịt mũi nói “Chuồn thật là nhanh.”

Triệu Nguyên Lễ từ chối cho ý kiến, Vương Bác Văn nếu dám làm thì phải có gan gánh vác hậu quả “Phụ thân, việc này là ân oán cá nhân, con nghĩ muốn tự mình giải quyết.”

Triệu Hoành Thịnh nghe vậy lập tức lộ ra một tia sáng tỏ, vỗ vỗ bả vai hán, đối với việc Triệu Nguyên Lễ đảm nhận rất vừa lòng nói “Cha tin tưởng con, cứ việc mạnh tay mà làm không được còn có cha.”

“Đa tạ phụ... Cha.” Triệu Nguyên Lễ cong lên khóe miệng, trước tiên phải có quyền quyết định, chỉ vì tên đồng bọn còn lại, sợ đến lúc đó phụ thân nhúng tay....

Hai người chàng vạng quay về phủ, đông chỉ có bố trí yến tiệc trong nhà, tập tục từ xưa đến nay, thế hệ sau phải cúng tổ tiên, Triệu lão phu nhân ngồi ở chủ vị mặc y phục mới, vui sướng, con cháu đại phòng, tam phòng, tứ phòng đều đủ cả, từng người được lão phu nhân khen ngợi, người một nhà bắt đầu ăn bữa cơm đoàn viên, cha con hai người cũng không nói chuyện xảy ra ban ngày.

Sau khi ăn xong, Triệu Văn Uyển nhắm mắt theo đuôi đuôi sát Triệu Nguyên Lễ, ở trên bàn cơm đã sớm nhìn ra vẻ mặt đại ca không thích hợp, dò hỏi “Đại ca ở đại điển tế trời gặp chuyện gì sao?”

Triệu Nguyên Lễ nghiêng đầu chống lại con người lo lắng của Triệu Văn Uyển, cũng không lừa gạt đem sự tình nói qua loa “Có người hãm hại đại ca bầu vuu tèo cao, đùa giỡn tình cảm, người nọ còn có hài tử của ca.”

“...” Triệu Văn Uyển nghe giọng nói hần bình thản, nghe vài câu sự tình cũng liền nổi giận, đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ một chút, lễ tế kia là trường hợp gì, là muốn Triệu Nguyên Lễ vĩnh viễn không thể xoay người! Sử dụng loại thủ đoạn bí ối này...Bỗng nhiên liên tưởng đến sáng sớm lúc đưa phụ thân cùng ca ca ra cửa gặp người kia, Triệu Văn Uyển nghiêng răng nghiêng lợi nói “Nhất định là hần làm!”

Triệu Nguyên Lễ nhủ mi nhìn nàng, người sau giải thích “Có thể lấy đi ngọc bội bên người đại ca nhất định là người trong nhà, Triệu Nguyên Tấn từ trước đến nay bất hòa với huynh, ngoài hần ra còn có thể là ai!”

“Phụ thân đã giao toàn quyền xử lý việc này cho đại ca, Uyển Uyển phải có chứng cứ xác thực mới có thể khiến người khác không thể xoay người.” Triệu Nguyên Lễ ý tứ sâu xa nói.

Triệu Văn Uyển ngẫm hiểu, dù là vu oan hãm hại cũng phải làm ra “Chứng cứ xác thực”. Gào thét! Phát hiện đại ca cũng có một mặt phúc hắc Triệu Văn Uyển tỏ vẻ thụ giáo, con người hạ xuống, trong bụng tính kế.

“Hôm nay có lễ hội ở miếu Thành Hoàng có muốn đi ra ngoài nhìn một cái không?” Triệu Nguyên Lễ theo sau nói.

Triệu Văn Uyển cầu còn không được vội vàng thay y phục Triệu Nguyên Lễ vào theo hần ra cửa. Trên đường Triệu Trung nói nhỏ với Bảo Thiên, nói đúng chuyện Triệu Nguyên Lễ gặp được hôm nay, so với phiên bản đại ca kể lại hấp dẫn hơn. Nói đến Vương Bác Văn, Triệu Văn Uyển lập tức nghĩ đến Vương Tuyết Diên thất bại trong tay Thái tử phi, hai huynh muội đúng là cùng một hàng không có một ai tốt.

“Hóa ra đại ca đã sớm biết nàng kia là tình nhân Vương Bác Văn bao nuôi.”

Triệu Nguyên Lễ nghe vậy cũng lắc lắc đầu, Vương Bác Văn làm việc có thể nói là cẩn thận, chỉ là chọn sai đối tượng hợp tác, hần phát hiện nàng kia không thích hợp liền âm thầm điều tra, kết quả cái gì cũng không tra được, chỉ là ngẫu nhiên thuộc hạ nhìn thấy nàng kia trở về biệt viện kia, sau đó Vương Bác Văn từ bên trong đi ra mới liên hệ hai người đó cùng một chỗ.

“Đúng là ca lừa gạt để thăm dò.” Triệu Nguyên Lễ nhủ mi, nàng kia mang thai, nghĩ cũng biết là của Vương Bác Văn, lại bị hần dùng cho việc này cũng là đáng thương lại không có nửa điểm đồng tình.

Lễ hội miếu Thành Hoàng vô cùng náo nhiệt, lạy đại tiên, đốt hương dài tràn ngập tro bụi cùng mùi hương dễ ngửi. Triệu Văn Uyển đi theo Triệu Nguyên Lễ nửa ngày không còn hưng trí khi vừa ra phủ, nhìn qua chỗ người bán hàng rong biểu diễn mấy trò nhỏ liền thôi, ngược lại gắt gao dính Triệu Nguyên Lễ giống như sợ đem người đánh mất.

Triệu Nguyên Lễ lấy khoai lang nướng Triệu Trung vừa mới đi mua, bọc giấy dầu đưa cho Triệu Văn Uyển “Đừng ăn vội, làm ấm tay trước.”

Triệu Văn Uyển ngượng ngừng cười, phát hiện bản thân nhìn chằm chằm quán hàng kia hơi lâu, nhưng mà thèm ăn, khác với khoai lang ở hiện đại nướng đến khô quắt, khoai lang trong tay nướng chín vừa phải, nhẹ nhàng lột một tầng vỏ khoai lộ ra thịt khoai vàng rực rỡ tỏa ra hương thơm.

Tiểu nữ hài bên người lão nông nhìn có vẻ lớn hơn Văn Tuyết, nhưng mà xanh xao vàng vọt, một đôi mắt đen như quả nho sáng rực, nhận ra Triệu Văn Uyển nhìn nàng, nhếch miệng vô cùng ngọt ngào nói “Ca ca xinh đẹp lại mua thêm một củ, khoai lang nhà muội ăn rất ngon!”

Triệu Văn Uyển chớp chớp mắt to, cũng cười lại, mua liền ba cái “Tiểu muội muội thật biết buôn bán.”

Lúc này mái che gian hàng có chút lay động, đã có người về mặt không tốt bước đến trước gian hàng, Triệu Nguyên Lễ không dấu vết túm Triệu Văn Uyển kéo đến một bên.

“Này, lão già, trả tiền mau!” Người tới hùng hổ nói.

“Đại gia, ngài thư thả hai ngày, lão...lão bây giờ thật sự không thể lấy ra nhiều tiền như vậy,” Lão nhân gia che chở nữ hài nhi run rẩy xin khoan dung nói.

“Hai ngày cái gì mà hai ngày, lão già tiền cũng không phải tự nhiên mà có, có vay đương nhiên phải có trả, có hiểu quy củ hay không!” Dứt lời liền ra tay cướp túi tiền của lão nông kia, bên trong túi tiền đúng là có một lượng bạc Triệu Văn Uyển trả tiền mua khoai kèm theo tiền thưởng.

“Đại gia, van xin ngài, để chút tiền cho lão nhân đi, nhà ta còn có đứa con nằm trên giường chờ thuốc chữa bệnh kéo dài tính mạng, không thể cắt đứt a.” Lão nhân khóc lóc quỳ rạp xuống đất, tiểu nữ hài cũng quỳ, lau nước mắt cũng không kêu khóc, giống như đã quen không ngừng dập đầu.

“Hừ, đứa con đoán mệnh của người liên quan gì đến ta, đừng giả bộ đáng thương, dù sao ta cũng mặc kệ, hôm nay ta đến để nói cho người biết, đến kì hạn mà không trả tiền đừng mơ có quả ngon ăn!” Người nọ nói xong cầm túi tiền cũ nát bước đi, liếc mắt nhìn về mặt cảm giận của Triệu Văn Uyển, cố ý lộ ra hung dữ, hừ một tiếng mang theo người rời đi.

“Lão bá không sao chứ?” Triệu Văn Uyển đi qua đỡ lão nông dân đứng lên, Triệu Trung cùng Bảo Thiên cũng đi qua giúp nhặt khoai lang, mất lộ ra lo lắng.

Lão nông thở dài, lắc lắc đầu, lòng tràn đầy chua xót, lại không có cách nào nói với người ngoài, người lấy tiền này cũng không phải dễ đối phó. Ban đầu đứa con là trụ cột gia đình nói bệnh liên bệnh, cả nhà chỉ dựa vào hần, đột nhiên suy sụp, tiền tích góp trong nhà cũng dùng hết, hần liền hỏi vay người ta, mới đầu số tiền vay mặc dù không lớn cũng không hiểu sao càng ngày càng lớn, không trả được, mà đứa con bệnh cũng không đỡ hơn, lão bà ở nhà

chăm sóc, con dâu cũng ra ngoài kiếm tiền phụ giúp, hẳn liền mang theo cháu gái nhỏ ra ngoài bán khoai lang, chỉ là đám người kia ba ngày hai bận đến ẩm ỉ, mỗi khi kiếm được chút tiền liền cướp đoạt, ngày qua ngày càng khổ sở.

Triệu Nguyên Lễ nhìn về phía những người kia, ở chỗ một kỹ viện, người cầm đầu một phen ôm bả vai nam tử mặc quần áo người hầu Vương gia, biểu hiện tình cảm vô cùng tốt, con người không khỏi âm thầm

Triệu Văn Uyển thấy lão nông không chịu nói, cũng không ép buộc, lấy khăn tay cẩn thận lau vết thương trên trán tiểu hài nhi bị đá vụn bên cạnh làm bị thương, âm thầm nhét một túi bạc vào trong tay tiểu cô nương, làm động tác im lặng, lặng lẽ nói bên tai nàng “Không cần để người xấu nhìn thấy, đây là để lại cho cha muội xem bệch, biết không.”

Trong mắt tiểu nữ hài lóe ra nước mắt, có chút không dám nhận, nhưng nghĩ đến tình cảnh trong nhà liền trộm dấu đi, bộ dáng muốn dập đầu tạ Triệu Văn Uyển liền bị nàng vội vàng giữ lại “Nam Văn về sau nhất định sẽ báo đáp ân công thật tốt.”

Triệu Văn Uyển sờ sờ đầu nàng, vẫn chưa để trong lòng, lời kéo Triệu Nguyên Lễ vẫn còn trầm tư tính toán đi lại qua loa một lát liền trở về, cũng không phát hiện lúc trở về có một cái đuôi nhỏ đi theo.

Cái đuôi nhỏ nhìn thấy hai người vào cửa lớn Định Quốc Công phủ liền dừng lại thật lâu, nghĩ đến vừa rồi thanh âm gã sai vặt kia rõ ràng là nữ tử, cùng với hô một tiếng tiểu thư.

Ân công là nữ phải báo đáp như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Chương 69.1

Trong phòng giam tối tăm, một cảm giác ẩm ướt lạnh lẽo đập vào mặt. Các phạm nhân bị nhốt trong nhà giam ngày ngày không thấy được ánh mặt trời, từ hôm qua đưa đến một nữ phạm nhân sau đó liền có chút ồn ào, nán nã lại gần, những ánh mắt hoặc đục ngầu hoặc lơ mơ nhìn qua, bên phòng giam đối diện có một người trừng mắt không chớp nhìn từ trên xuống dưới bên này, trong mắt ý tứ xấu xa vô cùng rõ ràng.

Minh Lan bị giam bên trong vô cùng hoảng sợ, lui vào trong góc, hận không thể đem toàn bộ thân mình giấu đi. Giường đá lạnh lẽo trải một chiếc chiếu cũ rách nát, ngay cả chén mè để uống nước cũng không có, đơn sơ mà lại âm u lạnh lẽo không chịu nổi, Minh Lan có khi nào phải chịu qua loại khổ khổ này đâu, cuộn tròn vào đầu gối ô ô khóc.

Giam một ngày một đêm, vì ghét bỏ đồ ăn nhà tù như thức ăn cho chó, Minh Lan một giọt nước cũng chưa uống, lại vì phạm nhân bên cạnh như hổ rình mồi, lời nói đùa giỡn, khó nghe. Minh Lan bị chính cơ hồ cả đêm hải hùng khiếp vía trôi qua, thể xác và tinh thần cực kỳ mệt mỏi, khóe mắt vẫn còn nước mắt, chỉ im lặng vỗ về bụng, nhưng không có một tia ý đồ nhận tội.

“Tiểu nương tử này miệng cũng đủ cứng rắn, thăm vấn ba lần một chữ đều không nói, nhìn thân thể nhỏ bé da thịt nõn nà còn muốn tiếp tục ở trong lao ngục chịu khổ sao?” Ngục tốt ngồi ở bên bàn vuông liếc mắt nhìn chỗ Minh Lan, lên tiếng nói.

“Zô, Hoàng Tam ca mà biết thương hương tiếc ngọc nha, đáng tiếc, nữ tử này đắc tội cũng không phải người bình thường, chờ cấp trên mất hết kiên nhẫn, thì càng cực khổ thôi.” Ngục tốt bên cạnh dầy dặn kinh nghiệm nói “Đáng thương đưa nhỏ kia, cũng không biết giữ lại được không, dù sao là người lớn phạm tội, cấp trên chỉ nói giữ lại mạng nàng ... Quan trọng là vị cha ruột của đứa nhỏ, gia thế của y dù sao cũng nên giữ lại đứa nhỏ mới tính là nam nhân.

Hai ngục tốt nói chuyện thanh âm không nhỏ, Minh Lan nghe được rõ ràng, khóe mắt tràn ra nước mắt, nghĩ tới cha đứa nhỏ trong bụng. . .

Cửa sắt loang lổ cũ kỹ chỉ nha một tiếng mở ra, một người lão phụ nhân lưng gù tay cầm hộp com đi đến.

“Đại nương, hôm nay có thức ăn ngon gì vậy?”

“Đều là đồ hai vị thích ăn, còn mang theo rượu hai người yêu cầu.” Thanh âm lão phụ nhân có vẻ hơi khàn khàn, đem đồ ăn trong hộp com lần lượt bày trên bàn vuông. Ánh nến chớp chớp sáng tối, tăng thêm khuôn mặt già nua khác thường của phụ nhân.

“Đại nương cổ họng người làm sao vậy?” Hoàng Tam cầm đôi đũa lau vào người, một bên thuận miệng hỏi.

“Khụ khụ, trời lạnh bị phong hàn nhẹ, không có gì đáng ngại.” Lão phụ nhân nói chuyện che miệng quay đầu sang một bên ho khan hai tiếng, dư quang thoáng nhìn hai người rót rượu vào chén, ý cười khóe miệng cổ quái cực nhanh giấu kín.

Lão phụ nhân còn chưa đi ra ngoài, hai ngục tốt bên cạnh bàn uống hả hê vui vẻ liền lần lượt ngã trên bàn hôn mê. Bà tử đang bước trên bậc thang nhìn thấy một màn này từ từ đứng thẳng người, duỗi thẳng người xong thành một thân mình người trung niên, cũng không to lớn lại vô cùng linh hoạt, đi nhanh lấy vòng chìa khóa trên người ngục tốt, trước khi trong nhà giam gây ra động tĩnh đã lấy chiếc chìa trên bàn ra tay, mười mấy phạm nhân gần nhà giam

Minh Lan đều ngã hết trên mặt đất, không phát ra tiếng động.

Minh Lan lui ở trong góc bị biến cố này dọa sợ cho kinh ngạc ngây người, chờ đến khi phản ứng muốn hét lên, người kia đã mở cửa nhà giam của nàng, đứng trước mặt nàng, một khối vải đen nhét vào miệng nàng.

“Ồ ô ..ô..” Minh Lan liều mạng giấy dựa, lại đánh không lại sức lực của người kia, chỉ là động đậy cũng vô ích sắc mặt hoảng sợ nức nở tới gần bờ vực tử vong.

“Muốn trách thì trách người ngu ngốc, người chết mới có thể giữ được bí mật, cô nương, người liền an tâm đi thôi.” Người nọ cười khắc khắc quái dị một tiếng, tay tăng thêm lực đạo.

Minh Lan bị bóp cổ, càng ngày càng không thở nổi, trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh, nhiều nhất là khi cùng người nọ tình nồng mật ý. . .Nàng là người hầu trong phủ, từ nhỏ đi theo Vương Bác Văn, sau khi quỳ thủy lần đầu đến liền cùng Vương Bác Văn, sau vì thân phận chủ tớ Vương mẩu lấy lí do làm chậm trễ Vương Bác Văn liền đuổi nàng ra khỏi phủ, khi đó tình cảm hai người mặn nồng tất nhiên không thể tách ra, Vương Bác Văn đem nàng an bài ở biệt viện vùng ngoại thành, ở liền vài năm, tình cảm nồng nàn ban đầu cũng phai nhạt hơn lúc ban đầu, hưởng chi thân phận Vương Bác Văn như vậy.

Nàng cho rằng có đứa nhỏ sẽ khác, quả thật thời gian trước Vương Bác Văn đối với chính mình đã như lúc ban đầu, còn đồng ý chỉ cần giúp hắn việc này sẽ mang nàng hồi phủ, đến lúc sinh đứa nhỏ, mẫu bằng tử quý, bọn họ có thể danh chính ngôn thuận ở cùng một chỗ.

Cảm giác sắp hít thở không thông lại không thể kêu cứu, sau khi nàng bị giam vẫn luôn không muốn thừa nhận loại kết quả khác, Vương Bác Văn muốn vứt bỏ nàng, giết người diệt khẩu, ngay cả con mình cũng không cần, đó là đứa nhỏ bọn họ từng chờ mong, hân. . .Sao có thể nhẫn tâm như vậy!

Không, nàng không muốn chết, đứa nhỏ của nàng sẽ trở thành con cháu của Vương gia, vinh hoa phú quý, nàng tại sao phải chết ở loại địa phương âm u ẩm ướt này chứ!

Trong dòng tử xám trắng bỗng nhiên xẹt qua một tia sức sống, Minh Lan không biết lấy khí lực đâu ra, móng tay thật dài cào người đang bóp cổ mình, người sau bất ngờ không kịp đề phòng bị cào vào mắt, buông lỏng kiềm chế, khiến Minh Lan có một cơ hội sống sót, mở miệng thở mạnh, vội vàng chạy về phía cánh cửa, phía sau có người đuổi, Minh Lan tự biết không thể chạy thoát, dùng thân thể mạnh mẽ đụng vào cánh cửa sắt loang lỗ, phát ra động tĩnh thật lớn.

Những ngục tốt lập tức xông vào, liếc mắt liền thấy rõ ràng tình huống bên trong, cùng xông lên đánh nhau với trung niên cải trang thành lão bà tử, Minh Lan được giải cứu sau một lúc sợ hãi vô lực mà trốn ở trong góc, nước mắt không tự giác chảy xuống.

Xông vào giết người, sức lực một người căn bản không thể đối phó được nhiều ngục tốt như vậy, rất nhanh đã bị bắt lại, sau đó cắn vỡ thuốc độc giấu trong răng độc phát mà chết, trước khi chết còn nhìn chằm chằm chỗ Minh Lan, làm như đối với việc nhiệm vụ thất bại không hề cam tâm, khi ngã xuống đất lộ ra lệnh bài màu đen Vương Bác Văn thường đeo.

Đến tận bây giờ, một tia may mắn ảo tưởng cuối cùng của Minh Lan âm ỉ sụp đổ, người nọ lại phải tử sĩ đến lấy mạng chính mình, hân chẳng lẽ không nhớ đến chuyện cũ một chút nào sao, huống hồ trong bụng nàng còn có đứa nhỏ của hân. . . Minh Lan nghĩ như thế trên người một trận lạnh lẽo, càng thêm run rẩy瑟瑟 khi vừa thoát chết.

Hai gã ngục tốt đem thi thể kéo ra ngoài, lại giúp đỡ Minh Lan mặt trắng bệch quay lại nhà tù, bộ dáng không liên quan đến mình mà hờ hững đóng cửa. Minh Lan bị thanh âm xích khóa lần nữa vang lên làm bừng tỉnh, đột nhiên bám vào lan can cửa sắt, một đôi con ngươi tràn đầy tơ máu trừng lớn, miệng thì thầm “Ta muốn gặp chủ sự, ta nói, ta cái gì cũng nói, chỉ cần các người có thể bảo vệ mạng sống của mẹ con ta.”

Ngục tốt kia cùng người bên ngoài liếc mắt một cái, bỏ lại một câu sớm suy nghĩ cẩn thận thì đâu cần chịu nhiều khổ sở như vậy rồi quay người đi xin chỉ thị, không bao lâu có quan viên đội mũ cánh chuồn vội vàng đi vào, còn tăng thêm thị vệ nhà tù.

.....

Ngoài nhà giam, đèn đuốc sáng trưng, đứng hơn mười người quan binh áo xanh, Triệu Nguyên Lễ y phục màu đen khoác áo choàng lông cáo thân dài như ngọc đứng thẳng, có vài hạt tuyết rơi trên khuôn mặt thanh nhã của hân, khẽ rơi trên mí mắt phượng mang theo một chút ý lạnh.

Thi thể bị lôi đi ra ngoài đột nhiên sống lại, lau vết máu đỏ sẫm bên khóe miệng “Triệu công tử, sự tình đã làm thỏa đáng.”

Triệu Nguyên Lễ gật đầu, đối với lễ vật Lục vương gia đưa đến cửa yên tâm thoải mái mà dùng, coi như quà đáp lễ hà bao kia. Cũng không mất bao lâu, quan viên lúc trước đi vào cầm theo tờ giấy tuyên thành cẩn thận trình lên trước mặt Triệu Nguyên Lễ, tràn đầy ba tờ, sự việc lớn nhỏ công đạo rành mạch.

“Mẫn đại nhân vất vả rồi.”

“Triệu đại nhân chớ khách khí với hạ quan, có thể vì ngài phân ưu là vinh hạnh không nhỏ, tính ra cũng là tiểu nương tử này thức thời. . .” Mẫn đại nhân vẻ mặt lấy lòng, không nói đến Định Quốc Công phủ đứng đầu, chỉ riêng vị công tử này lấy ra là ý chí của Lục vương gia khiến hân không thể không cung kính phục vụ, nhìn thời tiết rét lạnh, nhân tiện nói “Hạ quan phái người đưa Triệu đại nhân hồi phủ được không?”

Triệu Nguyên Lễ từ chối ý tốt của Mẫn đại nhân, chỉ nói còn có chuyện cần chờ một lúc, Mẫn đại nhân khó hiểu, lại thấy hân không giải thích ý đồ, chỉ đành cân nhắc trong đầu, còn không quên sai người mang hai cái ghế cùng ấm lò sưởi cho vị kia.

Tiếng mõ giờ Tuất vừa vang lên, đã có người bung một chén bánh bao trình lên, nhìn kích thước là nhà bếp trong phủ nha làm ra, Mẫn đại nhân nhận ra, đó là đồ sáng sớm hôm sau cho phạm nhân ăn, hiện tại trời lạnh không dễ dàng bị thiu, nhà bếp lười làm, bình thường sau khi làm bữa tối liền làm luôn bữa sáng, bát phạm nhân ăn đều có ký hiệu, một bát hai cái bánh bao, hôm sau chỉ cần trực tiếp bỏ vào trong là được.

“Triệu đại nhân đây là?”

Người nọ bung đồ lên hé ra gương mặt nghiêm túc “Không ngoài đại nhân dự liệu, trong nhà bếp có chuột động vào chén này.”

Triệu Nguyên Lễ chọn chiếc bánh bao bên dưới có một khe hở, bẻ thành hai nửa, có một mảnh giấy nhỏ rơi ra, Triệu Trung nhặt lên sau đó thổi thổi bụi, lại đưa cho chủ tử nhà một cái khăn tay. Người sau giống như không chú ý trực tiếp mở ra nhìn.

—— giả trang người câm, cam đoan người không có việc gì.

Khóe miệng Triệu Nguyên Lễ cong lên, xẹt qua ánh sáng. Vương Bác Văn, người tính toán cam đoan như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Chương 69.2

Trong một gian phòng trang nhã đặc biệt trong Yên Kỳ Lâu, cách một tầng rèm châu mờ ảo, bên trong mơ hồ truyền đến thanh âm nữ tử bi thương dịu dàng, đang hát điệu hát dân gian mới, hát đúng đoạn thư sinh trước kia trải qua đủ loại áp lực và lãng nhệ thất vọng cũng không từ bỏ chí lớn, sau đó đề tên trên bảng vàng cưới được Công chúa, làm Phò mã gia đòi người viên mãn, kết hợp với tiếng đàn tì bà, nữ tử lấy hình thức êm tai hát lên điệu dân gian, thanh âm quanh quẩn xà nhà, vô cùng xúc động, lúc hát đến đoạn thư sinh hải lòng, chỉ nói lang quân kia lạnh nhạt nhìn bầu trời rồi cúi đầu không nói gì.

“Loảng xoảng” một ly trà nhỏ từ trên bàn trà lăn xuống tấm thảm trên ván gỗ, gây ra âm thanh trầm đục, mặt Vương Bác Văn sa sầm âm đạm khiến xung quanh bàn như có mây đen giăng đầy, áp lực cực thấp, nữ tử mặc vải mỏng bên cạnh tay đang cầm ấm ngọc sừng sờ gờ giữa không trung, lập tức nhanh chóng cười làm lạnh, mềm giọng dịu dàng nói “Vương công tử, ngài làm sao vậy?” Nàng lần nữa thay chén khác rót rượu, đưa tới bên miệng hân “Công tử, uống rượu...”

“Đừng hát nữa.” Hân lên tiếng đánh gãy tiếng hát.

Vương Bác Văn có chút tâm phiền ý loạn, mang theo vài phần tức giận, thô bạo cướp ly rượu, mãnh liệt ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Nữ tử mặc vải mỏng ôn nhu lấy khăn tay lau rượu chảy ra chỗ khóe miệng hân, ngón tay ngọc cố ý vô ý xẹt qua môi, nếu là bình thường nhìn thấy như vậy sẽ kim lòng không được, nhưng lúc này đang tâm phiền tự nhiên không có tâm tình, uống rượu nghe hát chẳng qua chỉ là giết thời gian chờ tin tức Triệu Nguyên Tấn, nhất thời yên tĩnh sẽ cảm thấy vô vị hoảng hốt.

Bỗng nhiên, cửa bị đẩy ra, Vương Bác Văn kích động vội vàng đứng lên, đem nữ tử mặc sa mỏng đang chậm rãi bò tới đẩy ngã sang một bên, nàng kia nửa quỳ rạp trên mặt đất trong lòng thầm mắng tên ăn chơi vô năng, chỉ đành theo chỉ thị cùng người đánh tỷ bà rời đi.

Triệu Nguyên Tấn sắc mặt vui mừng, chà xát tay đỏ lên vì lạnh, ngồi bên cạnh tự động rót rượu uống vài hớp cho ấm bụng, mới chậm rãi nói “Mọi việc ta đã làm thỏa đáng, ta nghe nha dịch nói nàng hôm nay ở bên trong rất im lặng. Phủ doãn thẩm vấn thêm hai lần đều không có kết quả, đoán là đã nhìn thấy tờ giấy kia.”

Vương Bác Văn nghe vậy rốt cuộc thở nhẹ một hơi, khóe miệng cũng dần nhiễm ý cười, vỗ vỗ bả vai Triệu Nguyên Tấn, khách khí nói “Việc này thật sự là làm phiền Triệu huynh, Bác Văn về sau chắc chắn báo đáp.”

Triệu Nguyên Tấn khoát tay “Người tính toán xử lý như thế nào?”

“Đại thọ Hoàng Thượng xảy ra, đến lúc đó tất nhiên sẽ đại xá thiên hạ, nàng có thể ra ngoài tất nhiên là không cần lo lắng. Hiện tại ta nếu dùng thế lực Vương gia cứu nàng ra ngoài chắc chắn sẽ bị đại ca người bắt được nhục điểm, đến lúc đó thật đúng là không đánh đã khai, cũng chỉ có thể tạm thời ủy khuất nàng.” Hân nói vô cùng nhẹ, giống như coi nữ tử trong nhà lao chỉ là người râu ria mà thôi.

Triệu Nguyên Tấn căn bản không phải hỏi sự kiện kia, nữ tử trong nhà lao hân không hề có hứng thú, hân là cảm thấy vô cùng không cam lòng, lúc này không khiến danh dự Triệu Nguyên Lễ mất sạch, đánh rần động có sợ là ra tay càng không dễ dàng “Ta là hỏi chuyện Triệu Nguyên Lễ, tiếp theo chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Vương Bác Văn đâu phải không có ý tưởng đó, hiện tại chỉ có thể kiên trì nói “Lúc này không thể được, còn có nhiều thời gian, ta cũng không tin Triệu Nguyên Lễ hân một chút nhục điểm cũng không có.”

“Nhục điểm của đại ca ta chính là Triệu Văn Uyển, chỉ là người cũng biết đại tỷ ta cũng không phải người tốt, dầu muối không ăn, trêu chọc không

được.” Triệu Nguyên Tấn đối với Triệu Văn Uyển kì thật trong lòng hơi chút e ngại, mẫu thân Diệp thị vì Triệu Văn Uyển nhiều lần gặp khó khăn thất bại, Triệu Nguyên Lễ ban đầu đã thành phé vật cũng là Triệu Văn Uyển trợ giúp một lần nữa đứng lên thành uy hiếp lớn nhất với hắn ở Định Quốc Công phủ.

Người đối diện con người híp híp, nghĩ đến biểu muội Tuyết Diên đáng thương, Vương Bác Văn không khỏi nắm chặt ly rượu tức giận “Triệu Nguyên Lễ cùng Triệu Văn Uyển đúng là ngày ngày đối nghịch với chúng ta, đợi ta trở về sẽ suy nghĩ thật tốt nhất định khiến hai huynh muội bọn họ không có quả ngon ăn.”

Dừng một chút bỗng nhiên lại nói “Còn làm phiền Triệu huynh quan sát kỹ bên phía đại ca ngươi, có động tĩnh gì mong chóng thông báo một tiếng.”

Triệu Nguyên Tấn bất đắc dĩ, chỉ có thể lên tiếng gật đầu trả lời, tiếp theo hai người lặng lẽ rời đi gian phòng, Triệu Nguyên Tấn lại trộm vào phòng Như Yên cùng triển miên một phen, chờ về nhà là lúc đáy mắt một mảnh xanh đen, gã sai vật theo bên người nhìn thấy trong lòng thâm nghĩ: Nhị thiếu gia nếu cứ tiếp tục buông thả dục vọng như vậy sợ là bệnh càng nghiêm trọng.

Một bên khác, Vương Bác Văn vừa từ trong lâu đi ra, lên xe ngựa liền nhanh chóng hồi phủ, vừa mới vào Hầu phủ chợt nghe quân sự nói Vương Tuyết Diên gửi thư về nhà, đã đưa đến chỗ Hầu phu nhân, Vương Bác Văn chân không dừng lại đi về chỗ mẫu thân.

Trước phòng hai cánh cửa khắc hoa đóng chặt, hai nha hoàn nom nớp lo sợ canh ở bên ngoài, Vương Bác Văn nhú mày. Bọn nha hoàn thấy người tới vẫn chưa ngăn cản, hắn đầu đầu tiêu sái vào phòng, quả nhiên một lần khời đập vào mặt, bị sắc ho khan vài tiếng, ở trong mây mù nhìn thấy mẫu thân đang nằm trên tháp quý phi, ngậm một cái cần dài vàng óng ánh nuốt vào nhà ra sương khói, thần sắc uể oải, lúc tỉnh lúc mê, nha hoàn quỳ bên cạnh thấy vậy thức thời quỳ cù rồi đi.

“Là ai vậy?” Vương mẫu hơi hơi giương mắt, nhìn thấy Vương Bác Văn không hề có ý tứ đứng dậy, nhả ra một hơi sương khói, đem toàn bộ phòng xông càng thêm chướng khí mù mịt.

“Mẫu thân, nếu để cho phụ thân nhìn thấy ngài như vậy sẽ ra sao.” Vương Bác Văn nhú mày bất mãn nói.

Wương mẫu nghe vậy giống như nghe được chuyện cười, cười lạnh lùng, khước miệng xẹt qua một tia thâm lương “Phụ thân ngươi sùng ái các di nương, làm sao sẽ nghĩ đến mẹ con hai chúng ta, Tuyết Diên lại gả cho gia đình như vậy, không có hi vọng, vợ ngươi cũng không kém, tiếp nhận trông nom việc nhà, nghĩ ta nhàm chán rồi không được vài thứ liền thường chuẩn bị cho ta. Ta cũng biết yên thảo (thuốc phiện) giá cả xa xỉ, chỉ dựa vào tiền tiêu mỗi tháng trong uẩn là không mua được, sợ là tốn không ít tiền của nàng, ngươi cùng con dâu xem như có lòng.

Wương Bác Văn nhìn đáy mắt nàng bị thương, lời nói trách cứ thế nào cũng không thể nói nên lời, yên thảo là chỗ dựa cuối cùng cũng liền từ bỏ “Ít dùng chút, thứ này đối với thân mình dù sao cũng không tốt.”

“Đúng rồi, muội muội gửi thư nói cái gì?” Vương Bác Văn nghĩ đến mục đích đến đây lên tiếng hỏi chuyện.

Wương mẫu thở dài một tiếng “Nàng mang thai vừa mới rót đứa nhỏ.”

Wương Bác Văn chấn động, cũng chỉ có bất lực.

.....

Vào mùa đông, sáng sớm ánh nắng trong suốt chiếu xuống tuyết đọng mỏng manh, khúc xạ nhiều vàng sáng.

Triệu Hoành Thịnh đang ở trong đại điện vào châu, trời còn tối đã mặc quan phục ngồi xe ngựa vào hoàng cung lâm triều, thời gian làm việc ở Hàn Lâm Viện thoải mái một chút, chẳng qua là mấy đệ tử hăng hái ngày ngày hận không thể treo tóc lên xà nhà, dùng đèn đêm cầm đuốc soi đọc sách, Triệu Nguyên Lễ thân mình mặc dù từ từ chuyển biến tốt, nhưng dưới sự theo dõi khắt khe của Triệu Văn Uyển vẫn là theo cuộc sống bình thường bắt đầu làm việc nghỉ ngơi, chưa từng giống nhóm đệ tử điên cuồng đọc sách không muốn sống, lúc nên nghỉ ngơi liền ở nhà nghỉ ngơi tương đối tự do.

Trên bàn gỗ trong thư phòng, bày ra lời khai Minh Lan tự thú chứng có chính xác, từng câu từng chữ hướng về Vương Bác Văn, Triệu Nguyên Lễ nghĩ đến tình cảm đồng môn hai người thời niên thiếu, hiện giờ xem ra có chút trào phúng. Đang nghĩ đến xuất thân, chợt nghe gã sai vật báo lại, mời thăm từ bên ngoài vào phòng.

Người nọ một thân hàn ý, đứng lại trước mặt Triệu Nguyên Lễ, giọng điệu không phật phùng mà bẩm báo nói “Tiểu nhân theo dõi người nọ mấy ngày, chỉ phát hiện người nọ tuy là người hầu, ra tay nhưng là hào phóng, là người cậy thế chủ nhân bắt nạt kẻ yếu. Thẳng đến hôm qua hắn vào sông bạc, không đánh bạc ngược lại bắt tay Chu Long lên lầu hai mặt đàm, sau hai canh giờ lên lút đi ngân trang, gửi một số tiền tiết kiệm lớn dưới tên Vương Tiến.”

“Vương Tiến?” Triệu Nguyên Lễ nhú mi, là tên người xa lạ “Đi thăm dò điều tra Vương Tiến có quan hệ gì với Vương gia.”

“Tuân mệnh.”

Người nọ giống như lúc đến vội vàng rời đi, ở cửa suốt nửa đưng phải Triệu Trung đang vội vào xông đến, người sau linh hoạt né tránh, ngược lại khiến Triệu Trung mở rộng tầm mắt, âm thầm thất bại, chủ từ nhà mình bồi dưỡng người tài giỏi ngày càng nhiều, cảm giác địa vị tràn ngập nguy cơ bị đập đổ?

“Xảy ra chuyện gì?” Triệu Nguyên Lễ ngẩng đầu nhìn Triệu Trung vẻ mặt sắp bị vứt bỏ biểu tình đáng thương, bật cười nói.

Triệu Trung vội vàng hoàn hồn, phản ứng kịp chính mình vì chuyện gì mà sốt ruột đến đây “Công tử, có một nữ hài nhi té xỉu ở cửa phủ chúng ta, thuộc

hạ nhìn đó là cháu gái của lão nhân gia bán khoai lang hôm hội đông chí, liền nhanh chóng thông báo thiếu gia.”

“Người đâu?” Triệu Nguyên Lễ đôi mắt trầm xuống, nghĩ đến thái độ người đòi nợ hung ác “Đề người ta nâng vào, tìm Nguyên đại phu nhìn xem.”

“Dạ.” Triệu Trung sau khi nghe lệnh vội vàng hành động nhanh đi làm.

Ban đầu ồn ào ầm ĩ ở cửa phủ, Triệu Trung đuổi người liền ôm nữ hài nhi trực tiếp đưa đến chỗ Nguyên đại phu trên đường gặp Bảo Thiên, người sau liếc mắt liền nhận ra tiểu hài nhi, kinh ngạc một lát liền thông minh đi về Trúc Tương Phi Uyển.

Nguyên đại phu ở chỗ tiểu viện, Triệu Nguyên Lễ đã ở đằng sau, nhìn thấy nữ oa nhi trong ngực Triệu Trung trên mặt có vết thương, cổ tay gãy gò có dấu vết dây thừng buộc, lộ ra tơ máu, thanh âm đứt quãng gọi người không rõ ràng lắm, ngược lại thần sắc kinh hoàng lộ rõ ràng.

Hiển nhiên là gặp đau khổ thật lớn.

Một nơi khác, Triệu Văn Uyển nghe Bảo Thiên nói xong trong con người nhiễm một tia nhạy bén không tầm thường, mặc áo khoác cũng đến chỗ Nguyên đại phu.

Lúc đẩy cửa vào nhìn thấy đại ca đang cầm khăn nóng lau mặt cho đứa bé trên giường, người trên giường hôn mê vẫn không yên tâm, thẳng hô không cần bán nạng, trong chốc lát gọi cha một lát lại gọi mẹ, nước mắt không ngừng rơi vô cùng đáng thương.

Đại phu nói đứa bé bị kinh hách quá độ, trên người có dấu vết bị người đánh, trong chốc lát khó mà tỉnh lại, nếu phát sốt thì càng phiền toái, Triệu Nguyên Lễ cùng Triệu Văn Uyển đối với đứa bé này có duyên gặp mặt một lần rất có hảo cảm, liền cùng nhau trông chờ người tỉnh lại. Không nghĩ tới, tiểu nữ oa tỉnh dậy sớm hơn dự kiến, sau khi mở to mắt liền chữa đầy nước mắt, nước nớc đầu chui vào trong lòng Triệu Văn Uyển, thân mình gãy gò không ngừng phát run.

“Ân công cứu cứu nương ta, nương ta bị kẻ xấu bắt đi, ô ô ô...”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Chương 70 (1)

Bé gái khóc nức nở nghẹn ngào nói ra sự tình, đám ác bá đòi tiền kia không chỉ đem toàn bộ đồ trong nhà cướp đi, còn ngại không đủ liền đưa mẫu tử hai người bán vào kĩ viện trả nợ, phụ thân cùng gia gia không đồng ý, đau khổ cầu xin ngăn cản, lại bị bọn họ dùng gậy gõ đánh chết.

“Muội bị người bắt lấy, cắn vào tay người nợ, bọn họ liền lấy gậy đánh muội, mẫu thân giữ lấy người nợ để muội chạy đi, muội... muội trốn thoát chỉ là mẫu thân muội ô ô ô...” Giống như nghĩ đến hình ảnh cuối cùng, Nam Văn sợ hãi mà run run, khóc càng thương tâm. Nàng sợ người xấu đuổi theo nên một mạch chạy không dám quay đầu lại, vừa khóc vừa chạy, lại theo phương hướng nhà ân công, chỉ lúc đến cửa thể lực chống đỡ không được hôn mê.

Triệu Nguyên Lễ nghe xong lập tức sai Triệu Trung chuẩn bị xe ngựa, bé gái lui ở trong ngực Triệu Văn Uyển lộ ra ý lại thật lớn, chỉ đành mang theo hai người cùng đi.

Căn nhà nông thôn rách nát ở ngoại thành, liếc mắt một cái là có thể thấy rõ tình trạng bên trong, trong sân nằm hai người, người nằm ngựa kia ốm yếu xanh xao, ánh mắt đột nhiên nóng nảy, trong tay nắm chặt một khối vải thô xanh đen, bộ dáng hiển nhiên là cực kì không cam lòng, quanh thân đồ vật hỗn loạn xen lẫn vết máu, đầy vết thương.

Triệu Nguyên Lễ xuống xe trước nhìn chăm chú vào căn nhà này, gấp rút lên tiếng đề Triệu Văn Uyển đừng xuống, người sau nghe thanh âm đại ca không thích hợp, đoán được một phần, che kín mắt đứa bé, chính mình vén bức rèm trên xe ngựa lên, cho dù có chuẩn bị tâm lý cũng bị cảnh tượng trước mắt làm chấn động tại chỗ, hút một hơi khí lạnh, cảm giác bé gái túm tay mình xuống, vội hạ rèm ôn nhu trấn an.

Triệu Trung đi vào kiểm tra hơi thở hai người trên đất, trở về lắc lắc đầu. Bên cạnh có người cùng thôn mở cửa vụng trộm nhìn, Triệu Nguyên Lễ nhìn thấy đưa ít bạc để người ta làm hậu sự cho nhà này, cảm thấy không phải người xấu, ngày thường cùng nhà này có chút giao tình liền liêu lĩnh chạy nhanh ra nói “Nương Nam Văn bị người ta bắt đi, la hét là ở Xuân Hoa lâu, công tử thiện tâm, mau đi cứu người đi.”

Triệu Nguyên Lễ nghe vậy lập tức lên ngựa, Triệu Trung khản cấp tiến đến, trong xe ngựa bé gái nắm chặt tay Triệu Văn Uyển, trong mắt chứa nước mắt chịu đựng không khóc, chỉ là tay nhỏ bé lạnh lẽo run run bán đứng nàng lúc này đang rất sợ hãi. Triệu Văn Uyển cảm ngược lại, âm thầm cầu nguyện mẫu thân đứa bé có thể chờ được đến lúc họ đến.

Xuân Hoa lâu nằm ở cuối hẻm, lui tới đều đủ hạng người, giữa ban ngày trên đường cũng có không ít trò lưu manh lưu luyến xảy ra, hoa lâu mở cửa để buôn bán, khách đến thường cố định, tự nhiên sẽ không ra cửa đuổi người, ngược lại nhìn thấy xe ngựa nổi bật đứng ở cửa có phần mới mẻ.

Triệu Trung tự nhiên không muốn hai vị chủ tử xuất hiện ở nơi này, lại ý vào việc người cao to lớn, xông pha đi đầu, đối với hoa nương đến chào hỏi trực tiếp hỏi tình huống cô nương mới đưa đến, hoa nương vừa nghe không phải đến vui vẻ, ngược lại là đến gây chuyện, lúc này vẻ mặt thay đổi, gờ tay nắm

đuổi người. Triệu Trung dự đoán được sẽ là như thế, vội lộ ra lệnh bài Quốc Công phủ, tay nắm có vài phần cổ ky, cục diện có phần bế tắc, hai bên đều không chịu nhường.

“Ta nói tiểu ca, ta tuy là mua bán da thịt, nhưng luôn an phận thủ thường, tuyệt không làm việc uy hiếp người tốt làm kỹ nữ, ngài đừng có nói bậy oan uổng người.” Hoa nương gẩy móng tay sơn đỏ tươi, cười phong tình nói.

“Vậy đem toàn bộ cô nương gọi hết ra đây.”

“Người...” Hoa nương không nghĩ tới người đối diện là cái đầu gỗ, không bị một chút hấp dẫn, mặt khó chịu không tiện phát tác, gọi một đám cô nương đứng ở trước mặt hắn “Người nhìn, nhìn cho thật tốt.”

Trước mắt một đám cô nương trang điểm xinh đẹp, Triệu Trung thiếu chút nữa hoa mắt, hắn làm sao nhận ra nương của đứa bé, mặt đen hiện lên hồng hồng quay lại bên cạnh xe ngựa xin chỉ thị, chỉ thấy Triệu Nguyên Lễ về mặt thần nhiên nắm tay bé gái cùng nhau xuống xe ngựa.

Hoa nương nhìn người hào hoa phong nhã này thanh âm nghẹn lại, ngay cả cô nương trong lầu ánh mắt đều sáng lên vài phần, đều mở cờ trong bụng, nhanh nhìn chăm chăm người, tiếng nghị luận ồ ồ không dứt.

Hộ vệ Triệu gia làm hết phận sự che chở Triệu Nguyên Lễ, người sau cúi đầu nhìn thoáng qua Nam Vân, Nam Vân tâm mất lo lắng mà tìm tòi một vòng sau thất vọng lắc đầu, hốc mắt phấp phồng bộ dáng muốn khóc.

Triệu Nguyên Lễ trấn an sờ sờ đầu nàng, vì là bị bắt tội, sao sẽ ngay lập tức đề ra bên ngoài, nếu hoa nương không chịu hợp tác, hắn cũng không tính toán chờ, lấy ra lệnh bài Lục vương gia âm thanh lạnh lùng nói “Ta hoài nghi bên trong chứa chấp tội phạm triều đình, tịch thu cho ta.”

Triệu Nguyên Lễ ban đầu mang người đến đã chuẩn bị qua, lập tức dừng mãnh vào Xuân Hoa lâu, hoa nương chưa kịp đối phó, sắc mặt thay đổi, vội vàng đi theo sau vào viện. Triệu Nguyên Lễ che chở Nam Vân theo sau, thấy hoa nương thần sắc khẩn trương nhìn chăm chăm căn phòng nhỏ bên phải, sai người mạnh mẽ phá cửa.

Trong phòng cúi ảm ướt nằm một nữ tử gầy yếu, trên cổ quấn vải trắng, không có sức sống nằm trên mặt đất lạnh băng. Nam Vân nhìn thấy liền chạy qua khóc hô nương tỉnh tỉnh, bộ dáng khóc lóc thảm thiết làm người ta đau lòng.

Hoa nương chống lại tầm mắt Triệu Nguyên Lễ phóng tới, mặt xám như tro, oa oa giải thích “Hôm qua...Hôm qua đưa tới, tôi cung cấp đồ ăn ngon... Kết quả không nghĩ tới nửa đêm nghỉ không thông thất cổ chết.”

“Nhị nương, người đâu, lão đại để chúng ta đến xử lý.” Một tiếng tức giận không xa truyền đến, vài tên bộ dáng thiếu niên lưu manh đi đến, chợt nhìn thấy một màn bên trong, lập tức quay đầu chạy, người của Triệu Nguyên Lễ tay chân nhanh nhẹn bắt lại toàn bộ.

Nhị nương thầm nói hồng bét, nàng bảo Chu Long phái người đến giải quyết hậu quả, sớm không đến muộn không đến vừa vặn lúc này đi vào, ngay cả mắt cũng không thèm nhìn.

“Lão đại người là ai?” Con người Triệu Nguyên Lễ nặng nề, nhìn chăm chăm người kia lên tiếng hỏi.

“Không...Không có ai.” Tên lưu manh giả bộ không biết gì, sau đó nghĩ đến lời nói mắng nhiếc của mình vội giải thích “Xử lý con gà con cá, quan gia không phải việc này cũng tra chứ?”

Tầm mắt Triệu Nguyên Lễ dừng ở dấu răng trên bàn tay hắn, cắn đứt lớp da rôm máu, nhìn hình dáng là tuổi của hài tử, gọi Nam Vân lại đây nhận thức. Nam Vân vừa nhìn thấy người, nhất thời điên cuồng đi lên đập, trong miệng nói không ngừng hung thủ, bại hoại.

Đúng là người hôm qua đến nhà Nam Vân hành hung không nghĩ ngờ gì nữa.

Lưu manh kia cũng không nghĩ tới bé gái còn có thể quay lại, còn mang theo cứu binh thoát nhìn hết sức lợi hại, trong lòng bất ổn.

“Người nếu thành thật khai ra lão đại của người là người nào ta có thể để người khỏi chịu nỗi đau da thịt.” Triệu Nguyên Lễ chờ tâm phòng bị của hắn hỗn loạn mới mở miệng “Hoặc là giữ nghĩa khí giang hồ, người thay vị kia gánh toàn bộ, ba mạng người, sợ là như thế nào còn không hiểu hết đi.”

Lưu manh kia ban đầu còn do dự, vừa nghe câu sau lập tức gần lại tránh hại nói “Không, không phải tôi, đánh chết người chính là lão đại, là Chu Long Nhị đương gia Chu Long của sông bạc Hằng Xương (phát đạt vĩnh viễn).”

Trong mắt Triệu Nguyên Lễ xẹt qua một tia ánh sáng, sai người đem những người này đưa đến quan phủ chờ xử lý, sau đó đưa thi thể mẫu thân Nam Vân về nhà Nam Vân, Nam Vân nhắm mắt theo đuổi muốn đi theo, Triệu Nguyên Lễ lo lắng liền mang theo, đi đến cửa đề Triệu Văn Uyển ngồi xe ngựa quay về, mặt khác chính mình thuê hai chiếc xe, nói là xử lý xong việc này sẽ về.

Ở lại trong xe ngựa nghe mấy người xung quanh bàn tán tình huống bên trong trong lòng Triệu Văn Uyển tiếc hận, hiểu được bản thân không nên lộ diện, được hai người hộ vệ hộ tống về phủ.

Hai người trước sau rời đi Xuân Hoa lâu, đã có người báo tin cho Chu Long, người sau nghe xong liền ngồi không yên, cần nhai mắng vài câu, một đám vô dụng, sau khi bình tĩnh kéo tâm phúc thì thầm một phen nhanh phái người đi, bản thân sắc mặt tối tăm ra cửa.

Hắn là làm việc cho người ta, cũng không nghĩ xảy ra án mạng cáo trạng lên quan phủ, muốn trách thì trách lão già kia cùng ma ốm bạc mệnh nhìn không

được đánh mấy cái, tự nhiên chết, thực con mẹ nó xui xẻo. Chu Long nghĩ đến đứa nhỏ kia đi tìm Triệu Nguyên Lễ, không chỉ phá hủy chuyện của hắn, lại đối đầu với chủ hắn, hừ, lần này chính chết hắn để hắn không dám xen vào chuyện của người khác!

....

Xe ngựa từ từ chạy, Triệu Văn Uyển ngồi ở bên trong mí mắt đột nhiên giật giật, vén bức rèm liếc mắt một cái, rẽ qua ngõ hẻm liền cách Quốc Công phủ không xa, không biết sao liền nhớ đến người mặc y phục đồ cưỡi ngựa trắng, hình ảnh nghi thức mở đường nào nhiệt, không khỏi có một tia hoảng hốt.

Biến cố ngay tại một giây liền xảy ra, chỗ góc khuất đột nhiên nhảy ra bảy tám nam tử mặc trang phục đen, tay cầm đao vọt lên. May là hai gã hộ vệ phản ứng nhanh, không bị giết nhưng trở tay không kịp trên người trúng vài đao, vùi đầu chiến đấu.

Từ khi xuyên qua đến nay chưa bao giờ có cảm giác đến gần tử vong như vậy, Triệu Văn Uyển túm cái đệm có thể sử dụng duy nhất để trước ngực, sợ một đao đâm vào, cũng không dám tùy tiện đi ra ngoài, trong lòng dần dần hoảng sợ.

Bên ngoài âm thanh binh khí giao nhau loạn cả lên, Triệu Văn Uyển bên trong xe ngựa bắt buộc chính mình bình tĩnh sau đó nghe ra chút không thích hợp, hai hộ vệ trong phủ mình sao lại lại hại có thể chống đỡ lâu như vậy? Cảm đệm lót bảo vệ ở phía trước, một bên vụng trộm vén một góc rèm, đang muốn nhìn lên một ánh sáng bạc chột hiện, thẳng mặt mà đến, Triệu Văn Uyển cả kinh không kịp lùi về phía sau, liền nhìn thấy một bóng dáng xanh đen xông đến, cách rèm cửa, bản thân bị một lực đạo đẩy vào bên trong, chỉ nghe bên ngoài thanh âm mũi kiếm đâm vào da thịt, vết máu thấm vào rèm chảy xuống.

Dây thừng buộc ngựa bị chặt đứt, con ngựa chấn kinh chạy, xe ngựa đột nhiên ngã ra sau, lại bị đè ép trở về mới không lật.

Triệu Văn Uyển bị dọa không nhẹ, cái gậy đánh vào xe ngựa hoa mắt một lát, đoán là chính mình được người cứu, hơn nữa cảm giác kia còn rất quen thuộc, sau đó rèm xe ngựa bị người vén lên, vẻ mặt lo lắng của Phương Tử Mặc hiện ra trước mắt, phía sau đi theo không ít cảm vệ quân.

“Phương... công tử?”

“Triệu cô nương không có việc gì chứ?”

Triệu Văn Uyển lắc đầu, nhìn vội kiểm trong tay hắn còn dính máu, lại nhìn bên ngoài hai ba người thích khách ngã xuống, đương nhiên liền hệ đem hắn là người cứu mạng “Đa tạ ơn cứu mạng của Phương công tử.”

Phương Tử Mặc nhìn sắc mặt nàng tái nhợt, hai hộ vệ cũng bị thương, để lại người thu dọn hậu quả, chính mình tính toán đưa nàng về phủ.

Triệu Văn Uyển vốn định nói không cần, lại không dự liệu được hai chân mềm nhũn, nhờ Phương Tử Mặc vẫn luôn chú ý đỡ lấy mới không mất mặt té ngã, trên mặt ngưng ngưng, liền không từ chối nữa, một đường đi về phủ.

Chỗ góc không xa, máu tươi đỏ sẫm theo vết thương chảy xuống cánh tay nhỏ giọt, người nọ lại không hề cảm giác nhìn chăm chăm một màn trước mắt, ánh mắt như chim ưng, hung ác nham hiểm khó chịu.

“Chủ tử, ngài bị thương còn chưa khỏi đã vội vã chạy về kinh, lại thay Triệu tiểu thư đỡ một kiếm, vẫn là nhanh hồi phủ trị liệu.” Tâm phúc của Cố Cảnh Hành nhìn thần sắc bướng bỉnh của chủ tử, mở miệng khuyên nhủ. Mọi người nói Lục vương gia có bao nhiêu phong quang, không biết là được như vậy là phải đối mặt với ám sát lớn nhỏ nhiều năm, cái nào mà không phải là nguy hiểm đáng sợ vạn phần, nhưng một chuyện quay về kinh này người không nên đến Định Quốc Công phủ nhìn một cái, vì cái gì, chỉ có người rõ nhất.

Nhưng cố tình bọn họ phải tránh tai mắt của người nọ, tạm không thể lộ ra hành tung, nhìn thấy cảm vệ quân lại đây, Cố Cảnh Hành cuối cùng yên tâm thừa dịp loạn án trốn, nhưng lại để Phương Tử Mặc tuần tra ngang qua kiểm cái tiện nghi có sẵn.

Cố Cảnh Hành nắm chặt bàn tay đầy máu hung hăng nện vào tường, làm như một mối mà đóng mắt “Đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Chương 70 (2)

Ban đêm gió lạnh thấu xương, một trận dồn dập gió xen lẫn tuyết vũ vũ thổi qua đường phố, cách đó không xa đúng là phủ đệ An Viễn hầu, cửa son son thiếp vàng, hai đèn lồng đỏ rực nhấp nháy. Bộ khoái cầm trong tay công văn gõ cửa gọi người “Phụng mệnh đến bắt nghi phạm Vương Bác Văn, nghi phạm liên quan đến vụ án giết ba mạng người, thỉnh Hầu gia mở cửa.”

Bên cạnh bộ khoái vừa nói xong, một người bộ dáng binh lính mặc áo giáp cầm trong tay lệnh bài, gõ cửa kêu to, khí thế cường ngạnh rất nhiều “Phụng mệnh truy bắt phạm nhân Vương Bác Văn, phạm tội sai sử đám người Chu Long ám sát Quận chính tam phẩm trưởng nữ Triệu gia, Chu Long đã thú tội,

thình Hâu gia mở cửa.

Hai người cũng không ngại mệt, một lần một lần ở bên ngoài kêu to.

Nhưng cửa lớn sơn đỏ như trước đóng chặt, không có động tĩnh gì.

Ngoài cửa ánh lửa chiếu rọi xung quanh, hai hàng thị vệ mặc trang phục chỉnh tề đứng trước cửa, tay cầm đuốc đang cháy, mà hai hàng thị vệ kia, một là tiểu đoàn tuần tra Phương Tử Mặc mang đến, một hàng khác là Triệu Nguyên Lễ sắp xếp người cùng nhà dịch phủ doãn.

Phương Tử Mặc nâng Thanh Long kiếm, ánh lửa chiếu ra một bóng thanh ánh to lớn, con người âm u thâm thúy không hồn giận, mày rậm nhíu lại, hiển nhiên là mất kiên nhẫn, đang định rút kiếm khỏi vỏ, một bàn tay to trắng thon dài duỗi ra ngăn lại, trên cổ tay áo thêu tơ vàng như ẩn như hiện, Triệu Nguyên Lễ không hề gợn sóng lên tiếng nói “Phương huynh chờ một chút, nơi này dù sao cũng là nhất phẩm Hâu phủ.”

Phương Tử Mặc nghiêm mặt nói “Thánh Thượng khẩu dụ nếu An Viễn Hâu không chịu giao người, ta đương nhiên có thể dẫn người xông vào truy bắt phạm nhân.”

“Người cũng nói đó là Thánh Thượng khẩu dụ, tuy nói tổ mẫu dẫn gia muội đi chỗ Thái Hậu báo cáo việc này, kinh động Thánh Thượng, nhưng Thánh Thượng cũng không có hạ chỉ, nói vậy cũng là giữ lại vài phần mặt mũi cho An Viễn Hâu, chúng ta tự nhiên vâng theo ý tứ của Thánh Thượng.” Triệu Nguyên Lễ tiện đà khoe miệng hơi hơi cong “Nhưng vô luận như thế nào, kết quả cuối cùng, đêm nay Vương Bác Văn đều khó tránh khỏi kiếp nạn, Phương huynh làm gì nóng lòng nhất thời.”

Phương Tử Mặc hơi hơi vuốt cằm, tỏ vẻ hiểu được, một lần nữa thu lại lưng đứng thẳng tắp, cùng Triệu Nguyên Lễ nhìn về phía trước.

Khoảng chừng qua một ly trà nhỏ, cửa lớn đột nhiên mở ra, An Viễn Hâu mặc trường bào màu nâu đứng ở giữa cánh cửa, phía sau trong gió tuyết là thị vệ trong phủ cầm gậy, đuốc, liếc mắt nhìn một cái một mảnh đông ngật, trong phủ đệ địa vị cao trong kinh đô Đại Lương được nuôi dưỡng thị vệ, hơn nữa lại là Hâu phủ, theo chế độ có thể tự nuôi dưỡng năm trăm đến tám trăm thị vệ bảo vệ trong nhà an toàn, nhìn trận thế này là đem toàn bộ thị vệ trong phủ gọi đến, rõ ràng là không muốn con mình bị dẫn đi.

Mỗi người đều biết Vương gia tộc An Viễn Hâu, vị Hâu gia này chỉ có một đứa con là Vương Bác Văn, bao che khuyết điểm là thường tình.

An Viễn Hâu lẫn lộn trong quan trường, trên người tự có một loại khí thế, nếu để bọn họ ở ngoài phủ lại kêu gọi một đêm, ngày hôm sau như thế nào trong kinh thành cũng truyền ra chê cười hằn hắc đuổi không dám lên tiếng trả lời, nhưng nếu để đứa con bị mang đi sợ là có đi mà không có về, đành phải phái thị vệ, kéo dài đến giờ thìn, hẳn cũng không tin hai người này có thể làm gì nhất phẩm Hâu gia, chờ đến giờ thìn hẳn sẽ vào cung cầu Hoàng thượng khai ân.

“Không biết Phương thiếu tướng cùng Triệu đại công tử đại giá quang lâm, không tiếp đón từ xa.” An Viễn Hâu ngoài cười nhưng trong không cười khách khí nói một câu, đứng ở cửa phủ một bộ dáng ai muốn gây chuyện chất vấn.

Phương Tử Mặc vừa định đứng ra, Triệu Nguyên Lễ lại ngăn cản, lần này là ân oán giữa Triệu gia cùng Vương gia, không muốn để Phương Tử Mặc liên lụy nhiều, Triệu Nguyên Lễ chấp tay thờ dài, bái lễ, thần sắc bình thản “Hâu gia, hạ quan vâng mệnh khẩu dụ của Thánh Thượng đến đây truy nã tội phạm Vương Bác Văn.”

“Người có chứng cứ gì chứng minh là con ta phạm tội?” An Viễn Hâu cố ý nói, con người làm người ta sợ hãi.

Thần sắc Triệu Nguyên Lễ không sợ hãi, trả lời cho hắn “Nếu là Hâu gia nghĩ muốn nghe lúc này, hạ quan cũng không ngại nói rõ ràng một chút. Hâu gia tâm tư luôn vì xã tắc, nói vậy chắc là không biết chuyện bên trong, thời gian trước có một cô nương vu hãm hạ quan bạc tình giả ý khiến nàng mang thai, hủy thanh danh tại hạ, vì nàng lập lòe ngay tại chỗ bị vạch trần, bắt đến quan phủ tra hỏi cẩn thận, nội dung nhận tội lại có quan hệ thật lớn đến lệnh lang (con trai ngài).”

“Nữ tử từng làm thị nữ bên người lệnh lang tên là Minh Lan, sau lại vì tội danh quyến rũ chủ tử đuổi khỏi phủ, Vương Bác Văn đem nàng an trí trong tòa nhà ở ngoại thành, tòa nhà kia đúng là khoản nợ tịch biên con trai ngài thu được, mà gia đình ban đầu kia lại không thấy tung tích, Minh Lan biết được nội tình, đem tội trạng giấy trắng mực đen viết ra, con cháu quan lại tự mình cho vay lấy luật pháp không cho phép!”

“Đương nhiên nói Hâu gia cảm thấy khẩu cung của một nữ tử không rõ lai lịch không đủ nói nên cái gì, vậy thì tỉ mỉ nói đến án mạng ở căn nhà rom. Nhị đương gia Chu Long của Hạng Xương song bạc ba ngày trước đánh chết một đôi cha con, cưỡng bức người tốt làm kỹ nữ, khiến thê tử kia tự sát mà chết, để lại một bé gái đến Phủ doãn cáo trạng, tìm hiểu nguồn gốc tìm được Chu Long đánh chết người, người này ban ngày còn phái người ám sát tại hạ, ám kếm đương sai nhầm lẫn làm bị thương gia muội, sau khi bị bắt luôn mồm nói cùng ta không oán không cừ, đều là làm việc cho lệnh lang.”

“Sai sử Chu Long hại Quận Chính, ám sát quan viên triều đình, tự mình cho vay lấy lãi, tội trạng rõ ràng, Hâu gia còn có gì không rõ?”

An Viễn Hâu chớp mắt trầm mặc, cái trán hơi hơi nổi lên mồ hôi, vừa rồi ở thư phòng răn dạy Vương Bác Văn, hỏi tình huống, theo cách nói của Vương Bác Văn, Minh Lan ở trong nhà giam đã chuẩn bị tốt sẽ không nhận tội. Mà Vương Bác Văn nói chuyện cho vay, tiền thu cũng không ghi vào sổ sách của hắn, người ngoài không tra được, tự nhiên là không có chứng cứ, càng không có nghe nói chuyện ám sát, vốn nghĩ rằng không phải việc lớn nhưng lời nói của Triệu Nguyên Lễ khiến hắn kinh hãi.

Mới vừa rồi thấy Triệu Nguyên Lễ thẳng thắn vô tư nói ra, như đã định liệu trước, hết thảy xảy ra đột ngột, An Viễn Hâu cũng có chút không rõ nên làm gì, lúc này cũng có vài phần mất mặt “Này...chẳng qua chỉ là một ít tiểu nhân hãm hại...”

Triệu Nguyên Lễ cười thần nhiên, sai nha dịch đem một người áp giải lên, người nọ nhìn lên gặp An Viễn hầu thẳng hô thúc phụ cứu mạng, chạt vật kêu cha gọi mẹ, nhưng An Viễn Hầu lại không nhớ được người nọ là ai.

Triệu Nguyên Lễ tiếp tục nói “Người này tên là Vương Tiến, là bà con xa thuộc chi thứ ba nhà An Viễn Hầu ngài, ở kinh thành kinh doanh nhỏ, ngài không nhận biết, nhưng người này lại cùng con trai ngài qua lại mật thiết. Ba năm trước một nhà tuyên bố phá sản, kỳ lạ là chủ nhân lại bỏ vốn mua không ít ruộng đất, sổ sách ghi chép ngân phiếu vàng bạc vô số, sợ là đi đường ngang ngõ tắt (làm việc không đúng đắn) cướp được?”

Không cần Triệu Nguyên Lễ nói thêm gì nữa, Vương Tiến biết được chính mình cũng khó sống sợ tới mức hô to “Tiền tài này cũng không phải của ta, là đại biểu ca bảo ta làm, ta không biết tiền này làm sao kiếm được? Cầu quan gia thả ta đi, thả ta đi.”

An Viễn Hầu quá sợ hãi không thể cãi lại.

Thanh âm Triệu Nguyên Lễ cao hơn vài phần, có chút uy nghi “Mời Hầu gia hãy tránh đường để chúng ta đi vào.”

An Viễn Hầu chậm chạp không thấy động tĩnh, không nói được một lời mà chỉ đứng lặng tại chỗ, ánh lửa làm nổi bật lên sắc mặt đen nặng nề. Triệu Nguyên Lễ cùng Phurong Tử Mặc liếc nhau, Phurong Tử Mặc ra lệnh một tiếng, cấm vệ quân cùng thị vệ liền xông vào, Phurong Tử Mặc đi đầu, đi đến cửa gặp An Viễn Hầu, thanh âm không mang theo một tia độ ấm lạnh lùng nói “Thánh Thượng khẩu dụ ta tới nay mạo phạm.”

An Viễn Hầu có chút không thể tin, Thánh thượng cho phép Triệu Nguyên Lễ nhúng tay, thế nhưng cũng hạ khẩu dụ cho phép xông vào phủ bắt người, có thể thấy được ý tứ, thân mình suy sụp lùi về phía sau, Phurong Tử Mặc nâng kiếm lập tức thành thạo vào phủ, bọn thị vệ rút kiếm đi theo, một đường không người dám ngăn.

Vương Bác Văn chửi rủa bị người bắt đi, nhìn thấy An Viễn Hầu bên cạnh liền tiếp kêu to “Phụ thân, cứu ta.”

An Viễn Hầu tức giận sắc mặt đỏ bừng, tay nhịn không được quăng một cái tát “Người đồ nghịch tử, dám làm chuyện đại nghịch bất đạo như vậy.”

Vương Bác Văn bị đánh ngã ra, hai tay bị một thị vệ cường tráng giữ chặt, không gãy dựa được, chỉ đành mở to đôi mắt tràn đầy hận ý trừng Triệu Nguyên Lễ “Triệu Nguyên Lễ rõ ràng là nguoi vì ân oán cá nhân mà vu oan ta!”

“Hà? Chu Long phái người ám sát ta cũng là ta vu oan hãm hại người?” Ngữ khí Triệu Nguyên Lễ thần nhiên hỏi vặn lại “Chu Long đã đem chuyện của người tí mị nói rõ, có lời gì thì lên công đường nói.”

Vương Bác Văn nghe thấy cái tên kia liền dừng lại, nhìn qua thấy ánh mắt chỉ tiếc rên sát không thành thép nhìn hắn, hơi nghĩ một chút liền đoán được Chu Long tự cho mình là thông minh muốn cho Triệu Nguyên Lễ một cái giáo huấn, người lại rơi vào tay người ta làm liên lụy chính mình, còn bán đứng mình, nghĩ đến trong đó khắp nơi liên lụy, trong lòng Vương Bác Văn nhất thời hỗn loạn “Cái gì Chu Long ta căn bản không biết, dưới chân thiên tử còn có thể làm loạn oan uổng người sao!”

Thê tử Vương Bác Văn là Trần thị vội vàng chạy theo thị vệ ra tới, co rúm lại đứng ngoài quan sát, nắm chặt khăn tay, gắt gao cắn môi lộ ra trắng bệch.

“Muốn người không biết, Vương công tử mời đừng làm.” Triệu Nguyên Lễ thần sắc lạnh nhạt, mang người áp giải Vương Bác Văn đi.

Vào phủ nha, đi làm thủ tục, cùng bị giam vào trong lao chẳng qua đối xử hơi khác biệt, ba bốn phòng giam có diện tích rộng rãi, Vương Bác Văn bị người ta đẩy mạnh vào một gian, thần sắc âm trầm mà nhìn Triệu Nguyên Lễ vân đạm phong khinh ngoài phòng giam.

“Thật không nghĩ đến ta và người lại có phương thức gặp mặt mới mẻ này.” Triệu Nguyên Lễ cong khóe miệng, lộ ra ý cười lạnh nhạt không quan hệ ân oán.

“Triệu Nguyên Lễ người đừng có đắc ý quá sớm, ta sớm muộn gì cũng sẽ ra ngoài!” Vương Bác Văn cố ý đứng thẳng lưng duy trì phong độ, cắn răng nặng nề nhìn hắn.

“Đi ra ngoài? Lời khai của Minh Lan xác thực có thể cho người lợi dụng sơ hở, nhưng Chu Long cũng không phải là người kiến thức ngắn như nữ tử, lời khai của hắn... sợ là người phải ở trong nhà giam cả đời.”

Vương Bác Văn nghe vậy trong lòng căng thẳng, Chu Long xuất thân từ chợ búa hỗn loạn, không sắc bén là không thể vùng lên sớm, nếu thực sự có tâm tư khác, đề phòng càng thêm khó khăn, chẳng lẽ...

Triệu Nguyên Lễ phát hiện thần sắc hắn khê thay đổi, khóe miệng không dấu vết càng mở rộng, trên mặt như thường nói “Chu Long đã sớm nhận tội khai ra người sau màn là người, ba mạng người, ha, có lẽ không chỉ thế, còn có gia đình bị thu nợ ở ngoại thành... Việc này đã muốn kinh động Hoàng Thượng, Hoàng Thượng hạ lệnh nghiêm khắc điều tra, liên quan Chu Long đứng mũi chịu sào cũng bị tra hỏi chém đầu, Vương công tử có cảm giác đau lòng cho hắn?”

Tay dưới áo của Vương Bác Văn nhanh chóng nắm chặt, đáy lòng khiếp sợ, nếu là Thánh Thượng... Hắn tất nhiên sẽ chết, không, phải tự bảo vệ mình, khoảnh khắc này trong đầu chỉ duy nhất một ý niệm, nghĩ đến chính mình trước khi đi đã ám chỉ cho Trần thị, tâm thần ổn định nói “Triệu Nguyên Lễ người là hận ta đã làm chuyện trước kia, mới cố ý làm ra chứng cứ như vậy hãm hại ta, cái gì Chu Long, ta chưa từng nghe qua, giết người cho vay, xác thực cực kỳ hung ác, bị trăm có gì đáng thương.”

Một phòng giam khác cách một bức tường phát ra động tĩnh rất nhỏ, rất nhanh tiêu thất.

Triệu Nguyên Lễ thu hồi tầm mắt nhìn chỗ kia, một lần nữa nhìn Vương Bác Văn, thu lại ý cười, lưu lại một câu “Vương công tử thật lãnh huyết” sau đó phát tay áo rời đi.

Sau đó, sau đó Chu Long cả người bị trời miệng nhét vãi bị dẫn ra, trên mặt oán hận, Triệu Trung lấy vãi thô trong miệng hất ra, người nọ về mặt hung ác nhăm hiem nói “Ta khai, ta đây xác thực giữ lại mấy phần chứng cứ có thể chứng minh Vương Bác Văn trực tiếp liên quan! Hết thấy đều là hấn sai sử!”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Chương 71.1

Hôm sau, việc Vương Bác Văn làm truyền ra tất cả mọi người đều biết, không biết như thế nào liên quan đến chuyện trước kia Vương Bác Văn liên hợp Vương Tuyệt Diên vu oan hãm hại Triệu Nguyên Lễ nổi điên đánh người cũng lần nữa được lời ra bần luận, chân tướng bị vạch trần rõ ràng, gia tộc Vương thị cũng liên lụy hồ thẹn, Vương Bác Văn bị bắt giữ trong nhà giam, chờ thẩm tra và phán quyết xử lý, trong lúc đó An Viễn Hầu đi cầu xin Thánh Thượng mấy lần đều là mặt đen xỉ rồi khỏi Ngự Thư phòng.

Trong Từ An Cung, sắc màu rực rỡ, không thấy nửa phần cảm giác lạnh, Hoàng Thượng thỉnh an Thái Hậu xong liền ở lại dùng cơm trưa, cung nữ liên tục bưng đồ ăn.

Bánh trong suốt mềm vào miệng liền tan, tổ yến như ý, thịt gà béo, thịt nai, viên tôm tươi .... Đây là theo khẩu vị của Hoàng thượng cố ý sai nhà bếp làm, cuối cùng là canh ngân nhĩ ngọt mà không ngấy cùng bánh hạt dẻ làm điểm tâm.

“Hoàng Thượng có thể không cần ở đây bồi ai gia ăn cơm, nghe nói hai ngày nay ngài đều ở trong ngự thư phòng bận rộn quốc sự, bản thân cũng phải chú ý thân mình một chút.” Đệụ Thái Hậu có phần đau lòng nói.

“Làm Mẫu hậu lo lắng, lúc trước thật sự là bị một chuyện quấy nhiễu, may mà có người trợ lực, sự tình có thể giải quyết viên mãn, việc này không phải là mẫu hậu giúp sao.” Sắc mặt hoàng thượng nhiễm vài phần vui vẻ, nhắc tới người nọ không tự giác mà nở nụ cười, hiển nhiên là hết sức hài lòng.

“Hả? Nhìn thần sắc Hoàng Thượng giống như vô cùng thưởng thức, có nguyện ý nói cùng ai gia.”

“Lại nói, mẫu hậu cũng biết người này, chính là trưởng tử Triệu gia Triệu Nguyên Lễ, vận mệnh nhiều đường rẽ cũng không ngăn cản được, vô cùng có tài, thật sự là khó có được.”

“Nhìn người khoa trương như vậy, thực là tốt như vậy?” Đệụ Thái Hậu nghe vậy nhếch miệng cười, liên quan đến tiền đồ con cháu, trong lòng nàng cũng cao hứng.

Hoàng thượng nổi lên hứng thú kể chuyện, đề dũa xuống bắt đầu nói chuyện với Thái Hậu, Triệu Nguyên Lễ tra được chuyện cho vay lấy lãi, Vương Bác Văn chính là một người trong đó, bên trong còn liên quan đến không ít quan viên trong triều, nhất là Hộ Bộ trưởng quan quốc khố, có quan hệ sâu sắc với Hoàng Hậu, rút dây động rừng, tự nhiên cũng không thể thắng tay trừng trị, hấn vì thế tức giận không thôi nhiều hơn là đau đầu.

Quốc khố chỉ đề cứu trợ vùng lũ lụt ở Hoài Nam, Hộ Bộ nhân cơ hội kiếm tiền bỏ túi riêng, lừa dối, ra ngoài cho vay lấy lãi, khiến vốn liếng quốc khố tổn thất. Thợ yến sắp tới, các quốc gia đều đến, lễ vật qua lại cùng với cảnh tượng náo nhiệt gấp khó khăn, vừa mới hạ lệnh miễn thuế má nặng nề, quân vô hí ngôn, nhưng quốc khố thiếu sót thật khiến người lo.

Triệu Nguyên Lễ đưa ra biện pháp giải quyết vấn đề khẩn cấp, vụ án tất nhiên muốn xử lý, cấp dưới không đủ, Hộ Bộ đứng đầu liền nghiêm khắc gia tăng điều tra, răn đe, lấy việc này bảo toàn mặt mũi Hoàng gia, có thể làm cho cấp dưới không dám có tâm tư khác. Về phần quốc khố thiếu hụt, Triệu Nguyên Lễ đề nghị lấy lưu thông lệnh bài vàng làm hình thức phát ra, mượn danh sinh thần Hoàng Thượng, khuyến khích thương nhân, quan viên mua, nhóm người đầu tiên mua kim bài có thể cho một ít lợi ích thực tế, tước vị, chức quan không quan trọng trong triều, đặc biệt cho phép lệnh này sau khi quốc khố đầy đủ có thể mua lại, là trả tiền hay là ban bố luật đặc biệt đều nói sau.

Mà lần này quan niệm thủ đoạn mạnh mẽ vang dội, đều khiến Hoàng Thượng rất thưởng thức, lòng tâm cực kỳ vui vẻ, đối với Triệu Nguyên Lễ càng thêm kính trọng vài phần.

Sáng nay trong triều đình, hấn liền ban lệnh này, lấy Triệu Hoành Thịnh đi đầu giúp tiền, mua nhóm kim bài đầu tiên, mở đầu vô cùng tốt, mà đám trong ngày thường chỉ biết xu nịnh ỉu xiu đóng góp, thái độ tương phản rõ rệt, trong lòng Hoàng Thượng như gương sáng.

Sau đó Hoàng Hậu đến Ngự thư phòng chịu đòn nhận sai, nói phụ thân tuổi già nhận thức người mơ hồ tiến cử người không tốt gây nên đại họa, một phen lý do thoái thác hợp tình hợp lý, rất nhanh phôi sạch quan hệ, cho thấy đều là bảo vệ Hoàng Thượng thánh minh quyết đoán, trong lòng Hoàng Thượng thầm mừng câu cáo già, nhưng cũng nhẹ nhàng thờ ra, kể từ đó, chuyện trừng trị càng có thể thuận buồm xuôi gió.

“Nói như vậy xác thực Nguyên Lễ giúp không ít lực, lão Quốc Công dưới tuổi vàng biết được nhất định sẽ vui mừng.” Đệụ Thái Hậu cảm khái một câu.

“Nguyên Lễ ca ca làm gì?” Một giọng nói đáng yêu xuyên qua rèm che truyền vào, Vĩnh Bình vén rèm, thỉnh an hai người “Phụ Hoàng, Hoàng tổ mẫu.”

Đậu Thái Hậu liếc nhìn về mặt hoài xuân của cháu gái nhỏ một cái, tức giận mà chỉ chỉ trán nàng “Nữ nhi lớn không thể giữ lại trong nhà.” Hiển nhiên là biết chuyện thời gian trước ai đó vụng trộm chạy đến Hàm Lâm Viện, nhớ rõ Hoàng Thượng còn ở đây nên chưa chọc thủng.

Vĩnh Bình thè lưỡi, biểu tình như con chó nhỏ lấy lòng Thái Hậu, cầu khẩn hô một tiếng Hoàng tổ mẫu.

Hoàng Thượng nhíu mày, xẹt qua một tia hoài nghi, chợt nghe Vĩnh Bình nhỏ giọng oán giận Triệu Nguyên Lễ ở Hàm Lâm Viện là nhân tài không được trọng dụng, không khỏi cười cười nói “Đúng là nhân tài không được trọng dụng, chẳng qua là bản thân người ta có chí khí thiếu niên, nghĩ làm đến nơi đến chốn, cũng không phải không tốt, nhưng thật ra lần này giúp trăm giải quyết được phiền toái lớn nên ban thưởng thật tốt mới được...”

“Ha, Nguyên Lễ ca ca thích tranh chừ, còn có... Ách...” Vĩnh Bình nghẹn trong cổ họng không xấu hổ nói ra, con mắt nai con nhìn chăm chăm phụ hoàng về mặt chính nghĩa nói “Phụ hoàng cũng không nên keo kiệt!”

Hoàng Thượng nghe vậy cẩn thận đánh giá Vĩnh Bình vài lần, nhìn đến mức thẳng đem người sau co rút, trên mặt lộ tia ửng đỏ, Hoàng Thượng đột nhiên quăng một câu ngàn cân “Vĩnh Bình thích tiểu tử Triệu gia, nghĩ muốn gả cho hắn?”

Trưởng tử Triệu gia thoáng cái liền thành tiểu tử Triệu gia, Đậu Thái Hậu liếc nhìn hắn, có chút khó dò long tâm.

.....

Trong phòng giam âm u, Triệu Nguyên Lễ lại đứng trước mặt Vương Bác Văn, người sau chính thức thành tù nhân, bề cánh của Hoàng Hậu dút ra bảo vệ mình, hắn vốn chuẩn bị đường lui liền vị chật đứt sạch sẽ, trở thành kẻ bị Hoàng Thượng giết gà dọa khỉ, rất chật vật.

Ngẩn ngui mấy ngày, mắt thì thâm quầng, râu mọc lồm chồm, như thay đổi thành một người khác “Ta muốn gặp cha ta... Ta muốn đi ra ngoài... Cha...” Lập đi lập lại hai câu như vậy, gắp đá kích quá lớn mơ mơ hồ hồ không biết làm sao.

Lúc gặp lại gặp Triệu Nguyên Lễ, đột nhiên vọt lên, bám vào lan can cửa sắt, bám vào không ngừng giãy giụa tạo ra tiếng động, quanh quẩn trong phòng giam phá lệ chói tai “Thả ta ra ngoài, Triệu Nguyên Lễ, thả ta ra ngoài.”

“Ta đến là nói cho người biết phán quyết đã hạ xuống, mùa xuân năm sau lập tức chém đầu, thời gian không còn nhiều, người tự giải quyết cho tốt.”

Vương Bác Văn như bị sét đánh đứng yên, về mặt kinh ngạc, qua đi mắt mở to vẫn không thể tin mà thì thào “Người... nói gì?”

“An Viễn Hầu bị giáng chức xuống hàng tứ phẩm, đóng cửa không ra, sự việc đã thành kết cục đã định, từ thời điểm người làm nên nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay.”

Vương Bác Văn lao đảo lui về phía sau hai bước, chảy xuống hai hàng nước mắt không rõ, từ con cung thể gia rơi xuống tù nhân, chênh lệch như nước sông với mặt biển, tâm lý từ vong ngay trước mắt liền biến thành vô cùng sợ hãi, không có, cái gì cũng bị mất, từ lúc bắt đầu tính kế Triệu Nguyên Lễ, không, từ giờ phút Triệu Nguyên Lễ đến tìm hắn bắt đầu, giống như hết thảy đều không thể quay lại, Triệu Nguyên Lễ...

“Ta là tự làm bậy, đệ đệ kia của người cũng không phải thứ tốt đẹp gì.” Vương Bác Văn ngồi chồm hổm dưới đất nửa bên mặt bị che lại, hừ một tiếng cười nói, sau khi chính mình gặp chuyện không may, người họ đem tội lỗi phui không còn một mảnh, tuy là nói khoản nợ không lớn, nhưng hắn dựa vào cái gì mà thay người khác gánh chịu “Chuyện hãm vu oan hãm hại phá hủy thanh danh người là đệ đệ của người đưa ra chủ ý, ta chẳng qua chỉ bắt tay thực hiện, thuận đường thay ta chuyển cáo một câu, chờ ta đi xuống dưới sẽ thật tốt đến tìm hắn ôn chuyện một phen.”

Triệu Nguyên Lễ mắt nhìn thật kỹ Vương Bác Văn giống như muốn tiến vào trong bóng tối, mấy lần không thấy lên tiếng trả lời, không hề lưu lại, rồi đi nhà giam

Trở lại Định Quốc Công phủ, đã là chạng vạng, sắc trời dần dần tối, Triệu Nguyên Lễ đi đến Trúc Tương Phi Uyển, chuyện Triệu Văn Uyển bị ám sát thay hắn khiến hắn nghĩ mà sợ không thôi, nếu không có Phương Tử Mặc vừa vặn đi qua...

Trong phòng, Triệu Văn Uyển hí hóp mặt bộ dáng trầm tư, thấy Triệu Nguyên Lễ đi vào, lộ ra khuôn mặt tươi cười sáng lạn “Đại ca hôm nay sao lại trở về trễ vậy, đã ăn cơm chưa?”

“Còn chưa ăn, trước tiên đến đây nhìn muội một cái.”

Triệu Văn Uyển nghe vậy nhíu mày, hiểu được hai ngày nay đại ca còn vì việc hôm ấy mà kinh hãi, thở dài an ủi “Muội cũng không phải làm bằng sứ, không yếu ớt như vậy, đã sớm không có việc gì.” Chỉ là lúc bắt đầu có chút kinh hãi thôi, cùng một tia nghi hoặc, nàng bị đẩy mạnh khi đó hình như có người cản một kiếm, nhưng Phương Tử Mặc cùng hai hộ vệ cũng không có bị thương nặng, chẳng lẽ có người khác?

“Tóm lại sau này vẫn là ít đi ra ngoài là được, hoặc đi ra ngoài cũng phải mang đủ người bảo vệ.”

“Đại, muội đã biết.” Triệu Văn Uyển nhu thuận đồng ý “Đại ca đã đến thăm Nam Vân chưa, hài tử đó có tốt không?”

“Nhờ hàng xóm chăm sóc, hậu sự cũng đều xử lý xong. Người chăm sóc Nam Vân là người không có con cái, cùng gia đình Nam Vân tương đối quen biết, đau lòng tình cảnh Nam Vân, đưa ra ý muốn thu dưỡng, ta hỏi qua ý tứ Nam Vân, nàng cũng đồng ý, có người chăm sóc, người có thể yên tâm.”

Triệu Văn Uyển nghe vậy bất lo, cười cười, đột ngột nhớ tới sự việc ban ngày hôm nay, vội kéo Triệu Nguyên Lễ nói “Đại ca, muội nghe nói Triệu Nguyên Tấn bị nha môn tìm đến hỏi chuyện, sau khi trở về liền bị bệnh, giống như bị bệnh rất nặng, còn có thể lây nhiễm, Diệp thị đem toàn bộ Mặc Uyên Cư phong tỏa, đáng vẻ rất khản trương.”

Triệu Nguyên Lễ nhìn muội muội con người đen xoay tròn, nhũ nhũ mảy “Mặc kệ có phải hay không, tình duyên thật tốt, đừng đi trộn lẫn cùng.” Triệu Nguyên Tấn bệnh có kì quái thể nào cũng không quan trọng bằng Uyển Uyển, còn nhiều thời gian, hấn tạm thời cũng không vội.

Triệu Văn Uyển gật đầu đồng ý khiến hấn bất lo, chỉ ở trong lòng tính toán khác, Triệu Nguyên Tấn với Vương Bác Văn đại ca, hiện tại Vương Bác Văn đã gặp báo ứng bị trừng phạt, hấn lại phải không còn một mảnh, nào có chuyện tiện nghi như vậy. Triệu Nguyên Tấn lúc này bị bệnh, liên hệ lời đồn cũ trong phủ, Triệu Văn Uyển càng thêm tin tưởng hấn mắc bệnh hoa liễu, sắp không trị được Diệp thị mới khản trương phong tỏa viện.

Cơ hội tốt như vậy sao có thể bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Chương 71.2

Mặc Uyên Cư, trên cánh cửa đen treo tấm biển dài ba thước, từng là bằng hữu tài hoa của Triệu lão quốc công năm đó viết, vì bằng hữu này trong tên có một chữ “Uyển” (vực sâu), liền gọi sân này là Mặc Uyên Cư, ngụ ý vô cùng tốt. Hiện giờ Triệu Nguyên Tấn ở lại viện này thật là kế thừa ý tứ, biến thành vực sâu hắc ám, ngoài cửa sổ vào đông cảnh sắc tiêu điều, trong phòng lại càng nặng nề khiến người ta hít thở không thông, khiến cho Triệu Nguyên Tấn nằm trên giường tâm tình lại buồn bực.

Nhưng hấn không xuống giường được, sốt cao mấy ngày cả người vô lực, chỉ có thể mở to một đôi mắt xám tro nhìn đỉnh giường, hấn bị bệnh không ra hình người, thể xác và tinh thần bị tra tấn, chỉ có mấy ngày mà Triệu Nguyên Tấn lấy mất thường có thể nhìn thấy tốc độ gầy yếu nhanh chóng, sắc mặt suy sụp.

Diệp thị nhìn nắm chặt khăn tay, vừa hận vừa đau, đã sớm khuyên bảo không biết bao nhiêu lần nhưng cũng không chịu nghe, hiện giờ thành bộ dạng như ma này, trách ai được?

Trước giường có hai ba gã sai vặt cẩn thận hầu hạ, Diệp thị ngồi ở mép giường thần sắc nặng nề, Triệu ma ma thấy thế đem nha hoàn trong uyển kêu ra ngoài, khuôn mặt ngoan tuyệt cẩn thận dạy dỗ, làm cho bọn họ không được nói lung tung về bệnh tình của Triệu Nguyên Tấn ra ngoài, đối với bên ngoài chỉ nói bị nhiễm phong hàn sẽ nhanh khỏe, không còn mấy tháng là đến kì thi mùa xuân, đơn giản là phong tỏa viện nói là Nhị thiếu gia phải dốc lòng chuẩn bị.

Triệu Hoành Thịnh cũng tin, vẻ mặt nghiêm túc nói “nên sớm làm như thế”, lời nói tuy có chút cứng rắn nhưng là đau lòng đứa con mình nhìn lớn lên từ nhỏ, bị bệnh liền muốn đến thăm một chút, làm cho Diệp thị hết hồn cuối cùng tìm lý do qua loa tặc trách lừa gạt, chỉ nói phong hàn vừa khỏi buổi tối liền lây bệnh dịch, qua một thời gian sẽ dễ Triệu Nguyên Tấn đi qua thình an. Triệu Hoành Thịnh nghe vậy nói cũng được, hấn cùng Triệu Nguyên Lễ một đường ra ngoài, nếu nhiễm phong hàn không may lây cho Nguyên Lễ sẽ không tốt, khiến trái tim Diệp thị một trận băng giá.

Trước giường, Diệp thị chăm chú nhìn Triệu Nguyên Tấn, ánh mắt sâu kín, sau một lúc lâu mở miệng “Người cái đồ không nên thân, nương tận tình giảng giải bao nhiêu lần, dặn người tự mình chú ý thu liễm, người đã nói những gì!” Cho dù đau lòng vạn phần cũng không biết làm thế nào, vì đã thành ra như vậy...

Nghĩ đến hôm trước bộ dáng Triệu Nguyên Tấn hôn mê suýt không tỉnh trong lòng Diệp thị vẫn còn sợ hãi, mới đầu nghe nói hấn bị bệnh, còn tưởng rằng vì chuyện Triệu Nguyên Lễ nên giả vờ, sau được Triệu ma ma bẩm báo rõ ràng mới biết là bị bệnh thật, vẫn là bệnh hoa liễu lúc trước, nhiều lần nhắc tới đều nói biết sai rồi, nhưng lại nửa phần cũng không thêm dè trong lòng!

Gã sai vặt đưa lên khăn tay ẩm vắt khô, Diệp thị nhận lấy lau mồ hôi cho hấn, trong lòng vốn muốn đánh muốn mắng giáo huấn một phen nhưng nhìn người thành bộ dáng kia cũng đành thôi, chỉ còn lại tràn đầy thất vọng cùng hoang mang.

Triệu Nguyên Tấn nằm ở trên giường cả người vô lực, hai mắt chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng không rõ ràng, giống như một con cá mắc cạn, cả người khó chịu muốn chết, suy nghĩ mơ hồ rầu rĩ hô đau, túm ông tay áo Diệp thị hô một tiếng nhưng không thể nói rõ là đau như thế nào, lập tức lại đi ngủ.

Diệp thị tuy rằng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhưng dù sao cũng mang thai chín tháng mười ngày sinh ra, và lại chỉ có duy nhất một đứa con trai, gửi gắm kỳ vọng cao, lại không nghĩ rằng sẽ thành người như vậy, sợi tức giận nghẹn ở trong ngực, nhin hai ngày mới thấy Triệu Nguyên Tấn tỉnh lại, nhìn con người hấn trống rỗng liền nuốt tức giận trở về, cho dù không phải thầy thuốc cũng biết chứng bệnh lần này nguy hiểm đáng sợ bao nhiêu.

Nàng không dám mời Nguyên đại phu đến viện khám, liền nhờ người nhà mẹ đẻ tìm thầy thuốc về phương diện này lại đều không có cách. Diệp thị tâm tư lo nghĩ, thần sắc mệt mỏi, nhìn Triệu Nguyên Tấn lại bắt đầu mê man, ôm đứa con trên giường ô ô khóc nức nở, nàng sao có thể không đau lòng chứ.

Triệu ma ma thấy thế ở bên cạnh lo lắng khuyên “Phu nhân đừng khóc nữa, Nhị thiếu gia là người tốt sẽ được trời cao chiếu cố chắc chắn không có việc

gì, lão nô đã sai Triệu Sinh đi bên ngoài tìm người, bệnh của Nhị thiếu gia nhất định sẽ trị được.” Bởi vì đại phu đến khám qua cho Triệu Nguyên Tấn sau đó nói không có biện pháp chữa trị, chỉ thờ dài nói bọn họ thử một lần tìm thầy lang giang hồ ngoài đường, hứa hẹn có thể tìm được người lợi hại, vì vậy chỉ có thể trên đường phổ tìm người, ngựa chết chữa thành ngựa sống.

“Nguyên Tấn nếu có gì không may xảy ra, ta biết sống thế nào đây.”

Triệu ma ma thờ dài một tiếng “Phu nhân hiện tại nôn nóng cũng vô dụng, bây giờ nên nghĩ kế sách lừa gạt lão gia mới đúng, nếu để lão gia và lão phu nhân biết được, Nhị thiếu gia của chúng ta thật sự sẽ không có gì để tranh với Đại thiếu gia, phu nhân mấy năm nay vất vả ân nhân tất cả đều thành uổng phí.”

Diệp thị vừa nghe lời này tất nhiên không cam lòng, ánh mắt đỏ bừng mở to, sâu kín cân nhắc mấy phần, từ trong tâm lý yếu ớt đi ra, kiên cường giữ vững tinh thần, chỉ ngóng trông Triệu Sinh có thể mau chóng tìm được “Thần y”

Chờ đến buổi trưa, Triệu Sinh vội vàng chạy vào, mùa đông lạnh lẽo lại chạy một thân đầy mồ hôi, nhìn lên thấy Diệp thị “Phu nhân, có tin tức tốt, tiểu nhân tìm được người! Gặp được Quang đại phu, quầy hàng tràn đầy người, người đến xin thuốc chen chúc xô đẩy. Nghe nói có người què uống thuốc xong liền đi lại được như người bình thường, còn có trong đó có nam tử nói năm đó cha hắn uống thuốc đại phu kia kê cho, vốn là bước nửa bước vào quan tài lúc này lại có thể ra đồng trồng rau, dù sao cũng có nhiều người hỗn tạp, tiểu nhân liền len lút đến hỏi, nói là có thể trị được loại bệnh của Nhị thiếu gia liền nhanh chóng mời đến.”

Diệp thị nghe vậy ánh mắt sáng ngời, vội vàng nói “Còn không mau mời vào.”

Triệu Sinh trả lời “Đã chờ ở cửa sau phủ, nếu phu nhân cảm thấy được, hiện tại tiểu nhân đi mời người vào.”

Diệp thị lo lắng vài ngày, lại nhớ kỹ thầy lang giang hồ chưa chắc tin cậy, chỉ nói mời vào trước nhìn một chút, nếu là nói không đúng lại đuổi ra ngoài.

Tên thầy lang giang hồ tuổi chỉ khoảng ba mươi bốn mươi, một thân áo bào rộng, bộ dáng hơi có chút tiên phong đạo cốt, ẩn cư trên núi, vừa vào phòng liền nhú mây, đầu nhiều lần đóng đưa, thẳng đem Diệp thị nhìn thấy sợ hãi, vội vàng nói “Thần y, ngài mau nhìn con ta một cái.”

Thầy lang kia nghe vậy đi đến bên giường ngồi xuống, nhìn, nghe, hỏi, sờ (bốn phương pháp chữa bệnh của đông y), ngoài mấy thủ pháp giống đại phu lúc trước, ngoài ra còn ấn vài chỗ trên mặt và gáy Triệu Nguyên Tấn, không bao lâu, chỗ bị ấn hiện ra một mảng xanh tím,

“Đây là có chuyện gì?” Diệp thị nhìn không được kinh hô, tổng cảm thấy màu sắc lộ ra có chút đen không rõ, trên mặt lo lắng.

Thầy lang trên núi kia bị quỷ rầy đột nhiên nhú mây, hiển nhiên là không vui, Diệp thị ngượng ngùng im lặng. Người trước còn làm một lát mới buông tay ra, đem dụng cụ cất vào trong hộp nhỏ, vuốt râu ngắn như có điều suy nghĩ chậm rãi nói “Lệnh lang ngoài lòng bàn tay phát ban sợ là trên người cũng có, không đau không ngứa, phân bố đối xứng, người thấy mùi tanh tươi từ hạ thân, kèm theo bọc mủ, sợ là đã có một hai tháng, các người nếu tìm đến ta chậm vài ngày sợ là Hoa Đà cũng khó cứu được.”

Triệu ma ma kích động lời kéo Diệp thị, nhỏ giọng nói “Phu nhân thần y nói quá trình không sai chút nào.” Tiễn đã con người vừa chuyển đổi với chủ tử nhỏ giọng nói “Lão nô nhìn ra được, phu nhân nhanh để hắn chữa bệnh cho Nhị thiếu gia thôi.”

Diệp thị cũng tin, cấp bách nói “Thần y mau cứu cứu con ta, muốn được liệu gì cứ việc nói, Quốc Công phủ cái gì cũng không thiếu, nếu có thể chữa khỏi bệnh của nhi tử, chắc chắn trọng thưởng.”

Thầy lang giang hồ nghe xong ha ha cười sáng khoái “Ta đây có một phương thuốc, chỉ là... Thang thuốc đặc biệt một tí.” Nói xong ở trên bàn trải ra hai gói thuốc to được buộc bằng dây thừng, lang trung mở ra, chỉ thấy bột phấn tối như mực, mùi tanh xông vào mũi, một bao khác là bột phấn màu xám, hắn chỉ vào một gói trong đó nói “Vị thuốc này cần hai lượng ô kê huyết, hai lượng ngọc linh phiến cùng hai lượng vỏ cây tùng trăm năm mài thành bột, cùng với bao được này quấy thành sên sệt bôi ngoài da. Một bao thuốc khác dùng làm thuốc uống, nhưng thuốc dần dần khó tìm.”

“Cần vật gì thầy lang cứ nói” Diệp thị từ khi người này vào cửa đã tiêu bớt vài phần nghi ngờ, sau khi nghe hắn chuẩn đoán bệnh thì thành thật tin tưởng, vội vàng nói.

“Ba giọt máu của người có quan hệ huyết thống với lệnh lang, còn phải là một đồng tử (trẻ con)”

Này... Phù hợp với điều kiện này cũng chỉ có thể là Thụy Ca Nhi? Diệp thị trong đầu tìm tòi một vòng, xẹt qua ý niệm này trong đầu.

Diệp thị do dự, kéo Triệu ma ma qua thương lượng “Mang Thụy Ca Nhi đến cắt lấy máu mạo hiểm quá lớn, vạn nhất hắn quay về nhắc tới việc này với lão thái thái, nên giải thích như thế nào?”

Triệu ma ma trấn an “Thụy Ca Nhi chẳng qua chỉ có bốn tuổi, sứt da chảy máu không thể tránh được, đến lúc đó đưa kẹo ngon lừa gạt đứa bé, lại mang đi chơi trong chóc lát, nói vậy liền cái gì cũng quên, phu nhân ngài nếu lại tiếp tục do dự, Nhị thiếu gia đã không thể chống đỡ được.”

Diệp thị liếc liếc mắt nhìn Triệu Nguyên Tấn còn đang mê man, sắc mặt trắng xám đáng sợ, cắn răng hạ quyết tâm “Để cho Triệu Sinh đi làm đi, lúc nhìn thấy bốn bề vắng lặng liền mang lại đây, cũng đừng để người phát hiện.”

.....

Trong phòng Triệu Văn Uyển ngồi ở bên cạnh bàn tử tử uống trà, Tuyết Nhạn vội vàng báo lại nói Thụy Ca Nhi để nha hoàn Triệu Sinh sắp xếp ôm đi,

ngón tay ngọc ở trên chén sứ hồ điệp bay quanh hoa hải đường, nước xanh trong suốt, chiếu ra ý cười thâm ý của Triệu Văn Uyển “Chờ ta vào Minh Như Uyển khoảng một ly trà, các người ẩn theo kế hoạch làm việc, không thể xảy ra sai lầm”

Tuyết Nhạn gật gù đầu lên tiếng trả lời “Vâng, tiểu thư.”

Triệu Văn Uyển đứng dậy gọi Bảo Thiên cùng nhau đi đến Minh Như Uyển, lúc này bình thường là lúc sau khi lão phu nhân nghỉ ngơi, lúc Triệu Hoành Thịnh đi qua thình an, đi ngang qua không ngờ gặp được, hai cha con liền một đường vào phòng, tuy nói không tính là vô cùng thân thiết, Triệu Hoành Thịnh đối với Triệu Văn Uyển đã sớm thay đổi cách nhìn, cũng không giống trước kia phần nhiều là thuyết giáo, nổi lên hỏi tình hình gần đây, lời nói trong đó lộ vài phần quan tâm.

Triệu lão phu nhân để Dương ma ma bưng trà cho hai cha con, nhìn thấy một màn hòa thuận vui vẻ này trong lòng thật sự cao hứng, bỗng nhiên nhìn thấy nha hoàn chăm sóc Thụy Ca Nhi không có quy củ vội vàng vào cửa, thần sắc kích động nói “Lão phu nhân, nô tỳ vừa rồi đi lấy một chén canh hoa quế cho tiểu thiếu gia, quay lại liền không thấy người đâu, sau đó một đường hỏi các tỷ tỷ, đều tìm không rõ tung tích, vừa vặn Mai tỷ tỷ nhìn thấy nói là... Triệu Sinh ôm đến Mặc Uyên Cư của Nhị thiếu gia.”

“Cái gì, đi Mặc Uyên Cư?” Triệu Văn Uyển hợp thời kinh ngạc nói, tiện đà chuyển hướng tỏ mẫu “Này, đang êm đẹp Triệu Sinh ôm Thụy Ca Nhi đến đó làm gì?”

Dương ma ma lo lắng, Thụy Ca Nhi ở Minh Như Uyển nằng chăm sóc không ít, đối với tiểu tử khiến người ta yêu mến cũng yêu thích không thôi, giọng điệu nghiêm một tia vội vàng nói “Nhị thiếu gia không phải nhiễm bệnh phong hàn lấy nhiễm sao, Thụy Ca Nhi tuổi còn nhỏ, thân thể yếu đuối, vạn nhất nhiễm chút không sạch sẽ... Vẫn là nhanh đón trở về thôi.”

“Tổ mẫu, cháu đi xem sao.” Triệu Văn Uyển chủ động xin đi giết giặc nói, mi càng nhú lại, cũng là quan tâm tiểu tử kia.

Triệu Hoành Thịnh nghe được chuyện này cũng ngoài ý muốn, vì thế mở miệng nói cùng đến đó, thuận đường nhìn xem Triệu Nguyên Tấn như thế nào.

Triệu Văn Uyển âm thầm vừa lòng cười, trên mặt bất động thanh sắc gật gù đầu.

Triệu lão phu nhân vẫn chưa mở miệng con người nặng nề “Lão bà tử cũng muốn đi nhìn xem Nguyên Tấn một chút, cùng đi đi.”

Triệu lão phu nhân mặc áo khoác thật dày, nhiều người vây quanh, đoàn người chậm rãi đi đến Mặc Uyên Cư.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Chương 72 (1)

“Ô ô ô, ta sợ đau, không cần đâm ta...” Mặc Uyên Cư, Triệu Nguyên Thụy vừa thấy Triệu ma ma lấy ra đao nhỏ sáng chói, sợ tới mức lập tức nhảy xuống khỏi ghế ngồi, hai gã sai vặt muốn ngăn lại, thế nhưng Thụy Ca Nhi béo tròn linh hoạt, chưa bắt được người ngược lại ba người trong phòng phải chạy đuổi theo.

Diệp thị đầu đầu nhìn một màn này, đảo qua điểm tâm với canh sữa trên bàn ăn không còn một mảnh, ban đầu đã đồng ý tốt, gần đến giờ vật nhỏ này lại đột nhiên đổi ý, không ngờ tính toán muốn ăn không trả tiền, chẳng qua chỉ lấy ba giọt máu, dù thế nào nàng cũng phải lấy.

“Không cần cắt ta, người xấu, tránh ra!” Thụy Ca Nhi vừa nghe càng dùng sức giãy dụa.

“Đừng nhúc nhích tiểu tử tông.” Triệu ma ma vừa nói vừa để cho hai gã sai vặt vén ống quần Thụy Ca Nhi, cũng không biết có phải sợ tiểu tử này bị lạnh hay không mà trong ngoài ba tầng quần áo bọc kín, một phen sức lực thật lớn mới lộ ra một ít da thịt non nớt.

“A... Cứu mạng... Giết người rồi...” Chỗ chân lộ ra ngoài của Thụy Ca Nhi bị lạnh lòng tơ dựng thẳng lên, hoảng sợ gào thét.

Triệu ma ma nhảy lên vội vươn tay đi bịt, ngược lại bị Thụy Ca Nhi hung hăng cắn vào mu bàn tay, đau đến kêu to, Thụy Ca Nhi nhân cơ hội từ trong tay nàng trốn thoát chạy thẳng ra cửa, Diệp thị thấy không ổn hét lớn một tiếng “Bắt nó lại cho ta!”

Đúng lúc chỉ mình treo chuông, cửa đột nhiên từ bên ngoài đẩy ra, sau khi mọi người nghe thấy tiếng quát tháo bên trong liền vội vàng sai gã sai vặt đập cửa xông vào. Thụy Ca Nhi nhìn lên thấy tổ mẫu, con người như quả nho thoáng hiện nước mắt, bóng dáng nho nhỏ thẳng tắp lao về phía lão phu nhân, ôm chân lão phu nhân rống lên gào khóc.

Triệu Văn Uyển mày xiết chặt vội vàng ngồi xổm xuống kiểm tra người Thụy Ca Nhi, liền nhìn thấy người sau thừa dịp mọi người không chú ý chớp mắt vài cái với nàng, khóe mắt lộ ra một giọt nước vẫn cứng rắn không rơi, vô tâm vô phách mà nở nụ cười, Triệu Văn Uyển mới nhẹ nhàng thở phào, nhìn quý nhỏ nào đó ngược lại như cái bánh bao úy khuất cọt cọt tổ mẫu mà gào khóc.

Đao nhỏ trong tay Diệp thị leng keng rơi xuống đất, thanh âm làm bừng tỉnh mấy người trong phòng. Triệu ma ma dẫn đầu kịp phản ứng, giấu đầu lòi đuôi mà giẫm lên, lại bị ánh mắt lão phu nhân đảo qua cứng ngắc tại chỗ, trong lòng âm thầm kêu gào không tốt.

“Người cầm dao nhỏ nghĩ muốn làm gì?” Triệu Hoành Thịnh chăm chú nhìn thẳng khuôn mặt tái nhợt của Diệp thị giọng điệu nặng nề hỏi.

Diệp thị giống như lúc này mới bừng tỉnh, vội tiến lên “Lão gia, sự tình không phải như ngài nghĩ, thiếp..thiếp là nghĩ muốn gọt lê cho Thụy Ca Nhi ăn.”

“Người gạt người, người là muốn lấy máu của ta cho Nhi ca uống, bát to như vậy phải chảy thật nhiều máu, ô ô ô... Ta sợ đau nhất, tổ mẫu ngài bảo bọn họ đừng bắt Thụy Nhi.” Ngón tay Thụy Ca Nhi mập mạp chỉ chèn đen tuyến gì đó trên bàn, liền vạch trần.

“Tôn nhi ngoan đừng sợ có tổ mẫu ở đây, ta xem người nào to gan dám động vào Thụy nhi.” Triệu lão phu nhân gõ quải trượng xuống đất, nói năng khi phách, hơi dừng một chút, tầm mắt đảo qua Triệu Nguyên Tấn nằm trên giường, cuối cùng quay về trên người Diệp thị “Nguyên Tấn rút cuộc là bị bệnh gì, phong hàn cũng không có bộ dạng như này, Dương ma ma đi mời Nguyên đại phu qua đây một chuyến.”

Diệp thị nghe vậy càng hoảng, chống lại tầm mắt cường thế của lão phu nhân, không dám phản bác. Trên giường Triệu Nguyên Tấn khó có được lúc này lại thanh tỉnh, cũng biết bệnh của mình nếu bị phát hiện chắc chắn sẽ có kết cục không tốt, vội vàng gầy dựa đứng lên “Tổ mẫu, phụ thân con chỉ bị bệnh nhẹ, không có gì đáng ngại.”

“Nguyên đại phu đến rồi, vẫn là nhanh nhìn một cái đi.” Triệu Văn Uyển nhìn thấy bóng dáng Nguyên đại phu ở xa xa liền nói chen vào.

Triệu Hoành Thịnh nhìn chăm chăm hai mẹ con thật lâu, mặt mày càng ngày càng nhăn chặt, trực giác sự tình không đơn giản như vậy. Quả nhiên, Nguyên đại phu sau khi khám xong lộ vẻ mặt khó xử mà bẩm báo nói “Bẩm lão gia, Nhi thiếu gia là bị bệnh hoa liễu, này... Lão phu cũng không trị được.”

Sắc mặt Triệu lão phu nhân cùng Triệu Hoành Thịnh đồng thời thay đổi, lão phu nhân lại hỏi lại một câu liệu có phải chuẩn sai, thấy Nguyên đại phu lắc đầu khẳng định chuẩn đoán chính xác, lão phu nhân suy nghĩ, được Triệu Văn Uyển đỡ mới không ngã “Sao...Sao lại là loại bệnh này?!”

Triệu Nguyên Tấn vốn là nỏ mạnh hết đà, mới vừa rồi mạnh mẽ chống đỡ lúc này lại bắt đầu hôn mê, lưu lại Diệp thị trong lòng run sợ mà đối diện mọi người, sợ hãi cục diện trước mắt vạn phần, không biết mở miệng như thế nào, nếu mở miệng thì xoay chuyển như thế nào.

“Bệnh hoa liễu?” Triệu Văn Uyển nhíu mày, đảo qua chén thuốc đã nguội lạnh trên bàn “Mẫu thân là muốn gạt mọi người giúp trị bệnh cho Nguyên Tấn, chỉ là bệnh này khó trị, ngay cả Nguyên đại phu đều không có cách, mẫu thân từ chỗ nào tìm thầy thuốc, mùi thuốc này thật lạ mà?”

Diệp thị thật sự là hận không thể khâu miệng Triệu Văn Uyển lại, vừa mở miệng tuyệt đối không có chuyện tốt, đón nhận tầm mắt lão phu nhân cùng lão gia đảo tới, Diệp thị nắm chặt khăn tay, ngại người không dám nói. Triệu ma ma có tâm nghĩ muốn nói giúp phu nhân, đang định mở miệng lại bị Triệu Hoành Thịnh đánh gãy “Hai người các người nói.”

Ra lệnh cho hai gã sai vật đang cúi đầu phía sau Triệu ma ma, phút cuối còn cho Triệu ma ma một ánh mắt cảnh cáo, người sau hiểu được lão gia không vui, hoàn toàn yên lặng.

“Chủ tử nhiễm loại bệnh này, bây giờ các người không nói chuyện, tí nữa cũng sẽ không có cơ hội nói!” Triệu Hoành Thịnh cũng cực kỳ tức giận, bệnh gì không bệnh cố tình lại là bệnh này, đối với gã sai vật hầu hạ Triệu Nguyên Tấn giận chó đánh mèo. “Là thu dọn tay nải đi thôn trang hay là sung quân Biện Châu, các người tự mình chọn đi!”

Một gã sai vật trong đó nghe vậy run rẩy, nhanh chóng ngừng đầu nhìn Triệu lão gia, run run trả lời “Bẩm lão gia, không liên quan đến tiểu nhân, Nhi thiếu gia ra phủ đều mang theo Triệu Bình cùng đi, sau khi phát bệnh tiểu nhân mới biết Nhi thiếu gia thường đi kỹ viện nên bị nhiễm bệnh. Lúc này bệnh càng nặng, phu nhân tìm đại phu trị bệnh không được, liền từ bên ngoài mời về một vị thầy lang giang hồ, viết phương thuốc bên trong có một vị thuốc dẫn chính là máu có quan hệ huyết thống, phu nhân sai Triệu Sinh bắt tiểu thiếu gia, chuyện sau đó mọi người đều nhìn thấy, tiểu nhân đều nói hết, lão gia khai ân!”

“Người nói bậy bạ gì đó...” Gã sai vật bên cạnh là Triệu Bình hung hăng trừng mắt liếc hắt hủ một cái, mắt thấy ánh mắt âm lãnh dừng trên người mình cũng là sợ hãi, hiểu được chuyện không tốt, mặt ảo não nói “Tiểu nhân cũng khuyên can nhiều lần, Nhi thiếu gia không nghe, tiểu nhân cũng không có biện pháp.”

Diệp thị oán hận trừng mắt gã sai vật bán đứng mình, nỗi lòng khó khăn ổn định, thanh âm bén nhọn nói “Tần nhi dùng thuốc bôi ngoài da đã có chút tốt, hiện giờ chỉ cần lấy chút máu của Thụy Ca Nhi là có thể cứu, ta làm gì sai!”

“Phương thuốc cổ truyền của thầy lang giang hồ hầu hết là gạt người, người sao lại hồ đồ như vậy, Thụy Ca Nhi còn nhỏ như vậy, nếu xảy ra việc gì thì làm sao bây giờ!” Triệu lão phu nhân nửa đêm cũng không tin, nhìn bộ dáng kia của Triệu Nguyên Tấn trong lòng sớm đã lệch về Thụy Ca Nhi.

“Thụy Ca Nhi có cái gì không hay xảy ra? Ôi, mẫu thân, ngài nhìn một cái, ngài nhìn Tần nhi một cái xem là cái dạng gì, các người không đau nhưng ta là mẫu thân ta đau a!” Lời nói Diệp thị đau thương nguội lạnh giống như trách cứ.

“Đó cũng là do tự hấn làm, ăn chơi đàng điếm mới bị lây bệnh, còn muốn lý luận!” Triệu Hoành Thịnh chợt phần nộ quát to.

Diệp thị co rúm lại, suy nghĩ cũng biết là đuối lý, sau đó nhào tới quỳ trước mặt Triệu lão gia khẩn cầu “Lão gia, van xin ngài cứu Tần Nhi đi, ngài nhớ lại đã từng yêu thương hấn bao nhiêu a, Tần Nhi có cái gì ngon cũng để lại chờ người cùng nhau ăn, hiện giờ Tần nhi không chịu thua kém, chỉ là nhất thời hồ

đồ, nhận ra sai rồi, ngài cho hấn một cơ hội sửa sai đi, lão gia, lão gia...”

Trên mặt đất, thanh âm Diệp thị cầu xin rất đáng thương, sắc mặt đông lạnh của Triệu Hoành Thịnh cũng xẹt qua một tia hoài niệm, mới trước đây lúc Triệu Nguyên Tấn còn nhỏ rất nghe lời, mặc dù trí tuệ kém Triệu Nguyên Lễ nhưng lại chọc hấn vui vẻ vô cùng, chỉ là không hiểu sao sau này liền thay đổi.

Triệu Văn Uyển nhìn một màn này âm thầm cười lạnh, đối với phụ thân mềm lòng cũng không ngoài ý muốn, chỉ liếc mắt nhìn gã sai vặt đứng ở một góc, người sau hiểu ý mà đứng dậy, gương mặt thành thật hiện vài phần quần bách “Còn có một chuyện, Nhị thiếu gia cho tiểu nhân mười lượng bạc, để tiểu nhân làm một chuyện.”

“Chuyện gì?” Triệu Hoành Thịnh bị lời nói vòng vo rồi đi lực chú ý, nhìn về phía gã sai vặt.

“Ăn trộm... Ăn trộm ngọc bội thân phận của Đại thiếu gia.” Gã sai vặt kia cầm trong tay mười lượng bạc run rẩy trình lên, có phần xấu hổ nói “Đại thiếu gia là người tốt, trong nhà tiểu nhân trên có người già dưới có trẻ nhỏ, con tiểu nhân bị bệnh, tiểu nhân vì chuyện này suốt ruột buồn bực, sau đó Triệu Trung người hầu bên cạnh Đại thiếu gia biết được, hứa là giúp tiểu nhân nói cho Đại thiếu gia biết, hôm sau liền cho người đến chữa bệnh, Đại thiếu gia có ân với tiểu nhân, nhưng tiểu nhân... Bị mười lượng bạc mê hoặc tâm trí, từ sau chuyện Đại thiếu gia bị vu oan hãm hại tiểu nhân vẫn lo sợ bất an.”

Triệu Hoành Thịnh nghe xong liền hệ một chút, còn có gì không rõ, ngày đó nữ tử đó cầm ngọc bội thân phận Nguyên Lễ nói là vật đính ước, cũng là Triệu Nguyên Tấn sai người ăn trộm đưa ra ngoài, giúp đỡ người ngoài khi dễ người nhà..

“Nghịch tử!” Triệu Hoành Thịnh tay run rẩy mà chỉ vào Triệu Nguyên Tấn, suýt chút nữa không thờ được, Diệp thị vô ý thức mà khản trương tóm ông tay áo Triệu lão gia, bị người sau một phen đẩy ra, về mặt đây giận dữ nói “Đây là ơn huệ của con trai ngươi! Tầm hoa vẩn liễu, hãm hại huynh đệ, thật sự là gia môn bất hạnh!”

Liên quan lão phu nhân nghe xong cũng chỉ lắc đầu thờ dài, không nghĩ tới Nguyên Tấn nhu thuận lại biến thành bộ dáng này, khiến người thất vọng, nhưng nói thế nào cũng là con cháu Triệu gia, không thể mặc kệ không lo, bệnh hoa liễu không trị kịp chỉ có thể chết.

Thấy Diệp thị sau khi bị Triệu Hoành Thịnh tức giận phát tay áo liền quỳ ngồi dưới đất ô ô khóc không có hình tượng, lão phu nhân rốt cuộc lên tiếng “Được rồi, còn không chỉnh chu lại bản thân nhìn thật mất mặt. Bệnh của Nguyên Tấn không thể trì hoãn, ta mặt mo này đi cầu đề ngự y trong cung đến khám một chuyến, haizz, một phen tuổi này còn vì chuyện này mà mất mặt, lão bà từ ta thật sự là...”

Dứt lời cũng vô cùng khó khăn xoay người mang theo Triệu Văn Uyển cùng Thụy Ca Nhi đi ra.

Diệp thị xụi lơ trên mặt đất, vì Triệu Nguyên Tấn có thể cứu chữa mà cao hứng một chút, liền ý thức được tình cảnh chính mình hiện giờ, sắc mặt suy sụp. Triệu ma ma có tâm muốn an ủi, miệng lưỡi ngày thường sắc bén giờ cũng không dùng được, chỉ vì tình trạng hiện tại rất thảm thiết nói cái gì cũng không bù đắp được.

Gã sai vặt bên cạnh Triệu Bình thần sắc bình thản, ánh mắt xẹt qua Triệu Nguyên Tấn nằm trên giường không biết gì, lộ ra một ý cười cổ quái. Đưa đến thôn trang là kết cục tốt nhất hấn muốn, trong nhà cũng thật sự thiếu tiền, chẳng qua người trả thù lao là Triệu đại tiểu thư, hôm nay chỉ là diễn xuất, Triệu Nguyên Tấn, người không thể tưởng được người người coi như con chó sai sử sẽ quay lại cắn người rơi xuống địa ngục đi!

Tới ngày hôm sau, lão phu nhân gọi Lý quản sự xử lý hạ nhân không có chừng mực, Thụy Ca Nhi là Triệu Sinh bắt đi, thầy lang giang hồ cũng là hấn tìm thấy, đứng mũi chịu sào bị phạt nặng nhất, cùng Triệu Bình sung quân Biện Châu. Diệp thị cướp đoạt một hơi mới không đem Triệu ma ma luôn bên cạnh mình rời đi, còn những người liên quan đều chờ đưa đến thôn trang làm khổ dịch, một hồi phong ba lấy kết cục Mặc Uyên Cư vườn không nhà trống kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Chương 72.2

Ai ngờ không lâu sau Triệu Nguyên Tấn bị bệnh hoa liễu truyền khắp ngõ nhỏ phố lớn kinh thành, mọi người đều biết, Như Yên cô nương ở Yên Kỳ Lâu thân mình không thể bằng Triệu Nguyên Tấn, sau khi bị lây bệnh lại nhiễm phong hàn, dù sao cũng là làm ăn thân xác, cả ngày lẫn đêm hao tổn nguyên khí thường xuyên bị gãy vỡ liền đi đời nhà ma.

Xây ra mạng người nghĩ muốn giấu diếm cũng không được, một ít khách quen của Như Yên cũng bất hạnh nhiễm bệnh, Nguyễn tú bà là người khôn khéo, không muốn một ít quan bị nhiễm bệnh đến làm âm ỉ trong kỹ viện, càng phải bảo trụ danh dự Yên Kỳ Lâu sao sẽ để lại tiếng xấu.

Triệu Nguyên Tấn đầu sỏ gây nên, hấn lây bệnh cho Như Yên, ý tứ tự nhiên là oan có đầu nợ có chủ, các người nếu cảm thấy oan uổng tìm Triệu Nguyên Tấn trút giận, cô nương trong lầu nằng giữ mình trong sạch, không phải hạng người nào cũng tiếp khách.

Triệu Nguyên Tấn vì có Lưu ngự y y thuật cao siêu chữa trị, dần dần khôi phục sức sống, mới vừa dần dần tốt chột nghe gã sai vặt với nha hoàn nghị luận, mới biết chuyện hắn bị bệnh hoa liễu không chỉ đồn trong phủ mà ngoài phủ cũng biết, mọi người cười khinh bỉ, ngay cả ánh mắt hạ nhân nhìn hắn tựa hồ cũng có ý khác, chớ nói chi tiểu thư gia đình quyền quý sẽ đồng ý gả cho hắn, lũ bạn xấu ngày xưa lại tránh không kịp còn có người lờ lễ xỉ nhục, so với Triệu Nguyên Lễ ngày xưa chịu qua chỉ có hơn chứ không kém. Triệu Nguyên Tấn vốn bệnh tình mới khỏi tâm tình yếu ớt, nhất thời luẩn quẩn trong lòng sinh ra ý niệm coi thường mạng sống.

Triệu Hoành Thịnh biết được nghịch tử đã không chịu phần đầu còn muốn chấm dứt mạng sống để trốn tránh, tức giận quăng một cái tát, đúng là không có tiền đồ, bệnh trị khỏi, nhưng không có ý chí cũng là bỏ đi. Triệu Hoành Thịnh nhìn thấy liền tức giận, đem ý tưởng bản thân thương lượng với lão phu nhân.

Lão phu nhân buồn bã thờ dài, tâm lý yếu ớt như vậy đều là Diệp thị nuông chiều thành, Nguyên Lễ khi đó khổ sở chịu lời đồn nhảm lại càng ngày càng gay gắt, hắn lại bị vu oan hãm hại, Nguyên Tấn này cũng là gieo gió gặt bão lại vẫn không dám chịu trách nhiệm như vậy, ngay cả lỗi của mình cũng không dám đối mặt, nghe Dương ma ma nói Nguyên Tấn ở Mặc Uyên Cư muốn tự sát, cắt cổ tay được một nửa đau quá kêu gọi người, tự sát không thành, Triệu lão phu nhân càng thêm thất vọng.

Diệp thị bị phạt nửa tháng đóng cửa suy nghĩ, sáng sớm liền đến thỉnh an, lão phu nhân về mặt nghiêm túc nói với mọi người “Hôm nay đã sai người đi bộ binh cho Nguyên Tấn vào danh sách để hắn đi nhập ngũ ở Tây Bắc xa xôi, có lẽ khi trở về tính tình sẽ cứng rắn một chút, cũng coi như tránh tin đồn bên ngoài.”

Diệp thị vừa nghe tuyệt vọng quỳ trên mặt đất cầu tình “Mẫu thân, Nguyên Tấn không chịu nổi loại khổ này! Lại nói hắn cũng tới tuổi hôn phối, nếu là vừa đi cũng phải năm năm cũng chưa thể về đến lúc đó lắm rồi việc lập gia đình, Nguyên Tấn lúc trước tuổi còn nhỏ, lập gia đình sẽ lớn lên, mẫu thân, ngài thay Nguyên Tấn nghĩ thật tốt đi.” Quan trọng hơn nữa là tông quân liền có nghĩa sẽ nguy hiểm, tùy thời đều có thể đi đánh giặc, nàng chỉ có một mình Nguyên Tấn.

Triệu Hoành Thịnh tức giận ném vỡ ly trà, hừ lạnh một tiếng “Ngươi nghĩ là còn có tiểu thư nhà nào muốn gả cho đứa con bệnh tật tốt của ngươi?”

Diệp thị hoảng hốt vội vàng nói “Nguyên Tấn có thể cưới cô nương nhà thường dân, cô nương này có khi còn hiểu biết hơn tiểu thư nhà quý tộc, có đúng không? Còn có thể lấy được công tử Triệu phủ không phải chen chúc mà vào.”

Nàng nhìn xung quanh một vòng hỏi, lại không có ai lên tiếng trả lời. Triệu Văn Uyên nhìn Diệp thị lúc này chật vật, trong lòng xem như cao hứng, đối thủ một mất một còn của nương nàng không được tốt, đáng tiếc Hạ di nương không thể nhìn thấy. Triệu Văn Hi ở một bên nắm khăn tay bộ dáng nhu nhược, thần sắc tràn đầy thương hại, nhìn trên mặt lão phu nhân ý tứ kiên quyết, tự nhiên sẽ không mở miệng hát đệm.

Triệu lão phu nhân lại một thờ dài một tiếng “Cô nương nhà bình dân cũng là con người ta, lúc này lấy về tai họa người ta làm gì, việc này lão bà từ ta đã quyết liền như vậy mà làm, không thương lượng.” Cuối cùng giải quyết dứt khoát, hiển nhiên là chủ ý đã định.

Diệp thị vừa nghe tròn mắt vừa đảo, khó có thể chấp nhận hôn mê, nàng đời này gửi gắm hi vọng xem như không còn, toàn bộ không còn...

Nghe nói Diệp thị vừa tỉnh lại liền ngã bệnh, Triệu Văn Uyên tính toán đi thăm, “an ủi” thật tốt một phen, liền gọi Tuyết Nhạn và Bảo Thiện cùng đi vào Thiệu Niên Uyển, mới vừa vén màn đi vào chỉ thấy Diệp thị nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt như giấy Tuyên Thành, còn mê man. Nha hoàn hầu hạ trong phòng hành lễ với Triệu Văn Uyên, ra hiệu cho người sau dừng lại ý bảo chờ đánh thức Diệp thị.

Diệp thị nghe được động tĩnh từ từ tỉnh lại, vừa thấy người tới không hề che dấu chán ghét trong lòng, phần hận trùng mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói “Triệu Văn Uyên, ngươi còn mặt mũi đến đây, thầy lang giang hồ kia... Là ngươi an bài, cũng là ngươi có ý đem chuyện Nguyên Tấn vạch trần trước mặt lão thái thái!”

Triệu Văn Uyên chớp mắt, con ngươi đen như hố sâu không chút nào che dấu, cực kỳ hào phóng nhìn qua, con ngươi rõ ràng nói ‘là ta làm thì sao?’

Diệp thị tức giận nghiêng răng, cổ hết sức vươn tay chỉ vào Triệu Văn Uyên “Ngươi...”

Nửa ngày, Triệu Văn Uyên mới trả lời một câu “Mẫu thân, không có chứng cứ cũng không thể vu oan Văn Uyên a, người bị bệnh suy nghĩ miễn man Văn Uyên cũng có thể hiểu được.” Nói xong liền ngồi xuống giường, cầm lấy cánh tay Diệp thị lộ ra ngoài, dùng mười phần lực, Diệp thị bị nắm không thể động đậy “Thời tiết lạnh, mẫu thân để ý bản thân một chút đừng để bị lạnh, ngày Nguyên Tấn đi ngài phải có khí lực đi đưa hắn.”

Theo lời nói xong, Triệu Văn Uyên khom người đem cánh tay nàng để xuống, lúc gần sát bên tai Diệp thị, thanh âm của nàng nhỏ mà lạnh nhạt “Ngươi kẻ đơn gầy vỏ thân mình đại ca mấy năm nay, hiện giờ trả lại cho ngươi như vậy cũng là nhẹ. Nguyên Tấn là tự hắn gieo gió gặt bão, không ngờ cùng người ngoài hãm hại đại ca, rơi vào kết cục này là gieo gió gặt bão, về phần ngươi cùng người hầu của ngươi, chúng ta...Chậm rãi thanh toán.” Ý cười sâu sắc nhấn mạnh hai chữ cuối cùng.

Diệp thị nghe xong con ngươi trùng lớn, tròn mắt tròn xoe, Triệu Văn Uyên muốn đứng lên, Diệp thị đột nhiên duỗi cánh tay túm chặt Triệu Văn Uyên, lời nói âm trầm “Ngươi mơ tưởng đối đãi tốt lắm, nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

“Mẫu thân mặc dù không phải thân mẫu Văn Uyên, Văn Uyên lại là kính trọng ngài như mẫu thân, gọi ngài một tiếng mẫu thân, ngài lại kiên trì dứt khoát như vậy, thật làm cho người ta đau lòng thất vọng.” Nàng dùng sức gỡ ngón tay Diệp thị sang một bên, quay về nhìn Diệp thị trên mặt lạnh nhạt không hợp với giọng nói mềm yếu.

Nhìn bộ dáng Diệp thị như này trong lòng Triệu Văn Uyên vui vẻ không ít, kế tiếp cũng nên để nàng ta hưởng thụ thật tốt kết cục thảm hại do nàng ta tự làm.

“Ngươi đứng lại!” Diệp thị thấy người muốn đi, sắc mặt thay đổi mấy lần đột nhiên xuy xuy cười, trong mắt tựa hồ cuốn lên một tia không rõ đắc ý “Triệu Văn Uyển, Nguyên Lễ bị bệnh cũng không phải bút tích của một mình ta, ở trong phủ này còn có người muốn cho huynh muội các người ngã xuống, người nếu có thể đem chuyện Nguyên Tấn đi tòng quân xóa bỏ, ta sẽ nói cho người hung thủ thật sự năm đó.” (Các nàng đoán thử xem đó là ai, sau khi ta biết ta cũng rất giật mình thật sự là không thể tưởng được)

Diệp thị vốn tưởng rằng Triệu Văn Uyển sẽ gấp gáp mà quay lại hỏi nàng, đây là hy vọng cuối cùng của Diệp thị, cho đến bây giờ nàng không muốn thừa nhận cũng không được chuyện tâm tư Triệu Văn Uyển nàng không sánh kịp, người trước sau khi nghe xong thế mà lưng thẳng tắp, bước chân ngừng lại một chút, đầu cũng không quay lại thanh âm chậm rãi nói “Đa tạ mẫu thân hảo ý nhắc nhở, Văn Uyển nhớ kỹ.” Gần tới cửa cuối cùng lạnh lùng bồi thêm một câu “Mẫu thân không bằng ngài đem lời này đến chỗ tổ mẫu nói thử xem sao?”

Sắc mặt Diệp thị càng thêm trắng, có loại cảm giác bị phản thua lỗ tích tụ trong ngực, tức giận phun ra một ngụm máu, người này tuổi còn nhỏ làm sao can đảm khí phách như vậy...

Triệu Văn Uyển rời khỏi Thiệu Niên Uyển, lời nói Diệp thị lưu lại thật lâu trong lòng nàng không thể xóa, không thể đoán được thật giả trong lời nói của nàng. Năm đó đại ca bị kẻ đơn thân mình suy sụp, rốt cuộc là Diệp thị một người gây nên, vẫn là... Có người khác, sự tình tựa hồ cũng không giống như nàng nghĩ đơn giản, như thế liền muốn đi Thanh Phong Cư cùng đại ca thương lượng chuyện này một phen, tìm chút manh mối chuyện này, đến Thanh Phong Cư lại nghe gã sai vặt quét tước nói Tứ gia mời Đại thiếu gia đi phẩm trà.

Triệu Văn Uyển thầm nghĩ Tứ thúc trở về phủ hai tháng, chính mình lại được Tứ thăm quan tâm, liền xoay người đi đến uyển Tứ thúc một chuyến. Bảo Thiên thích nhất là Tứ phu nhân, nàng hòa ái lại không nổi giận, ra tay hào phóng, nhất là Tứ phu nhân thiên vị tiểu thư nhà mình, liên quan bọn họ yêu ai yêu cả đường đi, mỗi lần đến đều có phần thưởng đồ chơi mới lạ, Bảo Thiên một bên trộm vui vẻ. Tuyệt Nhạn nhìn sắc trời có chút thay đổi, tầng mây đen tối trầm thấp giống như sắp có tuyết rơi.

Bước chân nhẹ nhàng vào trong uyển, Triệu Văn Uyển đầu tiên đi vấn an Lãnh thị, liền vội vàng nói muốn đi xem đại ca với Tứ thúc, Lãnh thị cũng không giữ nàng ở lại trong phòng, chỉ đơn giản dặn Triệu Văn Uyển phải ăn cơm đầy đủ, nhìn gầy rất nhiều, Triệu Văn Uyển đáp ứng, Lãnh thị vỗ vỗ mu bàn tay nàng, từ ái như lòng mẹ thương con mà cười “Nguyên Lễ cùng Tứ thúc người ở Noãn Các chơi cờ, đi đi.”

Triệu Văn Uyển dạ một tiếng, nhẹ nhàng đi về Noãn Các phía nam, mới vừa đi vào, chỉ thấy đại ca một thân cẩm bào màu xanh đen, trên tay áo thêu hoa văn cây cỏ màu tím lay động theo cử động, một quân cờ dút khoát hạ xuống, Triệu Nguyên Lễ thần nhiên cười, thanh âm ôn hòa mang theo khiêm tốn “Tứ thúc, đa tạ.”

Triệu Hoành Thế cười ha ha, một chút cũng không cảm thấy thua cháu mình mà quần bách, vô cùng thẳng thắn nói “Tứ thúc kỳ nghệ không tinh, làm sao lại là đa tạ.”

“Tứ thúc khách khí.” Triệu Nguyên Lễ thần nhiên cười “Nguyên Lễ cũng là thắng trong nguy hiểm”

“Ha ha ha, tiểu tử ngươi...” Triệu Hoành Thế tự nhiên nhìn ra tiểu bối này có tài chơi cờ, chỉ là cũng sẽ không làm cho người ta cảm thấy không thoải mái, đạo lý đối nhân xử thế vô cùng hiểu rõ.

Hai người đang nói chuyện liền nhìn thấy Triệu Văn Uyển đi đến, Triệu Hoành Thế nói một câu “Văn Uyển là đến thăm Tứ thăm người sao? Nàng ở trong phòng”

Triệu Văn Uyển cười sáng lạn “Văn Uyển đã gặp qua Tứ thăm rồi, đến đây là đặc biệt đến thăm Tứ thúc ngài.” Nghĩ đến lần đầu gặp Tứ thúc giàu có liền đã thưởng nàng một hộp nữ trang vàng lấp lánh, hoa cả mắt, nước lên thì thuyền lên, giá trị con người ở trong lòng Triệu Văn Uyển tự nhiên tăng cao, ngọc a, châu báu a cái nào cũng ánh sáng rực rỡ chân thật! Triệu Văn Uyển xuyên đến liền thích tục khí như vậy!

“Ha ha” Triệu Hoành Thế lại cười sang sảng một tiếng, sai gã sai vặt mang đến một cái ghế, nhìn huynh muội hai người đột nhiên cảm khái nói “Lúc ta rời nhà, hai người các người đều còn nhỏ, nhất là Văn Uyển, còn không đến đây của ta đâu. Chóp mắt một cái đều mười mấy năm, Nguyên Lễ ngọc thụ lâm phong, người cũng thành cô nương yêu kiều, mà ta... Nguyên tưởng rằng cả đời sẽ không lập gia đình, hiện giờ cũng cưới thê tử, ngày qua thật là nhanh a..”

Nói chuyện nhà đầu đầu một lát, Triệu Trung bỗng chạy tới nói có nội thị trong cung đến truyền lời nói Hoàng Thượng triệu kiến Đại thiếu gia vào cung.

Triệu Nguyên Lễ không dám trì hoãn, cáo từ về Thanh Phong Cư đổi quan phục, Triệu Văn Uyển cùng đi đến chờ ở cửa, Triệu Văn Uyển tò mò hỏi một câu “Đại ca, năm đó Tứ thúc vì sao đột nhiên rời nhà, vừa đi liền là mười năm?”

“Đại ca cũng không rõ, việc này trong phủ không được nói, chỉ sợ chỉ có trưởng bối biết.”

“Ngà”

Bên này, Triệu Hoành Thế nhìn bóng dáng hai huynh muội rời đi, nhất là Triệu Nguyên Lễ, tràn đầy thương thức, ánh mắt dâng lên thâm thúy, Nguyên Lễ như vậy thật rất có bóng dáng mình lúc tuổi trẻ, bỗng nhiên nghĩ đến đủ chuyện trước kia, chỉ tiếc...

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Chương 73.1

Triệu Nguyên Lễ một đường theo nội thị vào ngự thư phòng, trong thư phòng to như vậy đặt nguyên bộ dụng cụ, ngoài bút, mực, giấy, nghiên mang phong cách cổ xưa còn có rất nhiều đồ quý tính xảo. Hoàng đế ngồi trước bàn gỗ đen, mặc một thân áo long bào tơ tằm thêu chỉ xanh đầu đội long mạo, quần áo cắt may vô cùng khéo léo, bên ngoài khoác sa bào màu vàng nhạt, bên hông thắt đai lưng, đang cúi đầu nhìn tấu chương trong tay (Chỗ tả trang phục ta ngu lắm nên sai sót các năng bỏ qua)

“Vi thần tham kiến Hoàng Thượng, Ngõ hoàng vạn tuế vạn vạn tuế.” Triệu Nguyên Lễ tiến vào điện cung kính hành lễ.

“Triệu khanh mau mau đứng lên.” Hoàng đế khoe miệng chứa ý cười, đánh giá người trẻ tuổi trước mắt nhiều hơn vài phần, bộ dáng xuất chúng, ôn hòa nội liễm, cũng khó trách. . . Làm như nghĩ đến điều gì ngừng một chút, ý cười khoe miệng hơi nhạt, chuyển đến chính sự ngày hôm nay gọi người đến “Trên tay trẫm có một bản tấu chương, của Hộ bộ thượng thư Ân Thịnh mới nhận chức trình lên, việc thi hành kim lệnh tiến hành thuận lợi, tựa hồ còn có một nửa công lao của khanh.”

“Vi thần chỉ là bỏ ra ít sức lực, Ân thượng thư làm việc quả quyết, hiểu biết lòng người khiến người khâm phục.” Triệu Nguyên Lễ khiêm tốn nói.

Hoàng Thượng nghe vậy cười sáng khoái “Hai người các ngươi đây là thương lượng tốt, cùng tán tụng đối phương phải không, một người ở trong tấu chương khen, một người ngay trước mặt trẫm”

Triệu Nguyên Lễ nghĩ đến Ân thượng thư kia tính tình ngay thẳng, hai người tương giao rất ít, đối với hành động này của hắn có chút ngoài ý muốn, chợt nghe Hoàng Thượng đặc chỉ tiếp tục nói “Hai người các khanh đều giúp trẫm rất nhiều, nên ban thưởng, Ân Thịnh trẫm đã sai người đưa qua, về phần Triệu khanh. . . Chính là giải quyết đại phiền toái thay trẫm, trẫm nghĩ muốn thưởng khanh thật đặc biệt, ái khanh muốn ban thưởng gì không?”

“Vi thần. . .”

“Ái khanh cần phải suy nghĩ thật kỹ rồi hẵng nói.” Hoàng thượng đột nhiên mở miệng đánh gãy, liếc mắt, giống như có thâm ý mà bổ sung một câu “Tận dụng thời cơ.”

Triệu Nguyên Lễ trong lòng rung mình, phúc chí tâm linh (khi vận may đến, thì người ta linh hoạt khôn ngoan hơn) mà nghĩ đến mấy ngày không nhìn thấy Vĩnh Bình, đôi mắt cụp xuống, thần sắc thoáng cái khiến người nhìn không rõ, chỉ cung kính đứng cúi đầu, thanh âm không kiêu ngạo không siểm nịnh nói “Thần là thần tử của Hoàng Thượng, vì ngài phân ưu là bổn phận của thần, quân vương căn chính là yêu dân, tâm gắn liền với xã tắc, Đại Lương mới có thể thái bình thịnh thế, văn nhân môn đệ chúng thần nguyện vì giang sơn Đại Lương dốc sức, thịnh thế mãi mãi, lưu danh đời sau, đó là mong muốn của chúng thần.”

Hoàng Thượng không ngờ rằng hắn sẽ có lý do thoái thác này, nhất thời đắm chìm trong lời nói đầy hùng dũng kia, tâm bị ảnh hưởng thật lâu mới khó khăn bình tĩnh lại. Con người chăm chú nhìn Triệu Nguyên Lễ dần dần chuyển thành thâm thúy, trong lòng một mảnh phức tạp.

“Triệu khanh cũng tới tuổi thành gia lập thất, lúc trước lắm lỡ, hiện giờ trẫm tìm cho khanh một cửa hôn sự tốt khanh thấy sao?”

“Tạ ơn Hoàng Thượng quan tâm, chỉ là. . . Nguyên Lễ đã đồng ý với một người, một lòng chờ nàng lớn, cũng chỉ chưa được một người là nàng, mong rằng Hoàng Thượng thành toàn.” Trong lòng Triệu Nguyên Lễ xác nhận phỏng đoán, ngược lại nhẹ nhàng thở ra, thẳng thắt lưng, thần nhiên nói ra suy nghĩ trong lòng.

Hoàng Thượng bị hai chữ thành toàn kia nghẹn lại một chút, nhìn Triệu Nguyên Lễ giống Vĩnh Bình đầu muối không ăn, đáy lòng dâng lên một tia bất đắc dĩ “Con trẻ không kiêng dè gì, ngày sau sợ là sẽ hối hận. . .”

Ánh mắt Triệu Nguyên Lễ buồn bã, khoe miệng cong lên một độ cung “Vi thần tuyệt đối không hối hận, cũng có thể chờ, trước khi nàng xuất giá thần chờ nàng lớn lên, nàng. . . sau khi xuất giá, thần vì nàng thủ tâm.”

Hoàng Thượng bị ngụ ý trong lời nói của hắn làm khiếp sợ tại chỗ, không thể tin mà lắp bắp nói “Vi sao. . .”

“Nàng là nữ nhân tốt hoàn toàn đáng giá.” Trong con người ôn nhuận chứa ánh sáng rạng rỡ, sáng chói khiến người ta nhìn vào chói mắt.

Không khí trong Ngự Thư Phòng thoáng chốc ngưng kết, Hoàng đế yên lặng thật lâu không lên tiếng, gió thổi vào trang giấy sột soạt tiếng động mới lấy lại tinh thần, giống như bị đè lại nặng nề nhìn lướt qua Triệu Nguyên Lễ, gọi Cao công công hầu hạ bên người để hắn dẫn người đi Tàng Thư Các đem phần thưởng mình sớm chuẩn bị ban cho, chính mình thì dựa vào long ý, nhìn chằm chằm tấu chương trên bàn xuất thần thật lâu.

Vĩnh Bình à Vĩnh Bình, con ngược lại cho trẫm một vấn đề nan giải a.

....

Ra khỏi Ngự Thư Phòng, trên trời không biết khi nào tuyết lại rơi, xung quanh yên lặng không tiếng động, chỉ còn lại âm thanh bông tuyết rơi xuống mái nhà không người lui tới.

Triệu Nguyên Lễ không yên lòng đi theo Cao công công, ban đầu đi về hướng Tăng Thụ Các nhưng lại không có nửa phần hứng trí. Quá trình đi, một mùi hương như có như không, Triệu Nguyên Lễ người có chút quen thuộc nhìn về hướng phát ra mùi hương, trên cung điện tường hồng ngói lưu ly bị phủ tuyết trắng thoáng cái đầu, cây hoa ngọc lan yên lặng nở hoa, mùi hương xông vào mũi.

Thiếu nữ khoác áo lông cáo trắng che dù đứng, cách xa xa, trên gương mặt trắng nõn nhiễm ửng đỏ, phối hợp với một đôi mắt trắng đen rõ ràng, nhìn chăm chăm, nhìn thấy hân hoan hiện lên nóm đồng tiền sáng lạn, khiến cảnh sắc xung quanh đều nhạt màu.

Giống như ánh mặt trời ấm áp thoáng cái xua tan lớp bụi ở đầu quả tim, lòng ngực Triệu Nguyên Lễ trước nay chưa từng tràn đầy thỏa mãn như vậy, cũng cong khoe miệng, hân hoan vừa rồi cuối cùng là không được như ý cái gì?

Cung nữ bên người Vĩnh Bình lo lắng mà khuyên nhủ, người trước gặp được người muốn gặp, tuy là ở xa nhìn nhưng người nọ đáp lại khiến bản thân an tâm, nhìn theo Triệu Nguyên Lễ rồi đi mới dần theo làn váy trở về tâm điện, không còn thần sắc buồn khổ lúc trước.

Từ Tăng Thụ Các lấy phần thưởng cũng gần đến giờ ra cung, Triệu Nguyên Lễ bỗng nhiên thoáng nhìn thấy một bóng dáng cao to bước chậm trong làn tuyết đi tới, hơi hơi ngạc nhiên.

“Triệu huynh.” Tuyết roi dừng ở trên tóc đen Cổ Cảnh Hành, lại roi trên mi mắt phượng, ánh mắt trước sau như một lạnh nhạt lộ ra trống vắng, thân mình so với trước kia gầy đi không ít.

“Vi thần tham kiến Lục vương gia.” Triệu Nguyên Lễ nhìn thấy hân hoan khoe miệng ho khan, đi qua che dù “Vương gia có khỏe không?”

Cổ Cảnh Hành tiếp nhận ô, cười cảm tạ, tỏ vẻ chính mình không sao “Nếu như đứng dịp gặp gỡ, bốn vương vừa vặn xin chỉ bảo, đi đến Vân Khôi Các ngồi một chút được không?”

“...Được.” Vì sao lại có cảm giác người nọ là chờ chính mình, Triệu Nguyên Lễ nhìn chăm chú một lúc, thầm nghĩ Lục vương gia không đến mức nhàm chán như vậy đi?

Cổ Cảnh Hành thật sự là nhàm chán như vậy ho khan tránh tầm mắt Triệu Nguyên Lễ tìm tòi nghiên cứu, trên mặt hơi hơi nóng lên, chỉ là thói quen về mặt nghiêm túc người khác nhìn không nhận ra mà thôi.

Vân Khôi Các bố trí rất khác biệt, trong phòng trang nhã, đặt ấm lò, xông tan tuyết roi, thấm nước, tiểu nhị lấy khăn tay chà lau giúp hai người, theo yêu cầu hai người muốn uống trà vội vàng đi xuống lầu.

Vừa lạnh gặp nóng, trên mặt Cổ Cảnh Hành hiện lên một tia ửng hồng không bình thường, người hầu phía sau đi theo trên mặt tràn đầy lo lắng, bị Cổ Cảnh Hành đảo qua, chỉ phải không cam nguyện mà lui ra ngoài.

Triệu Nguyên Lễ thấy một màn này cảm thấy kì quái, nhưng không có thói quen nói nhiều “Vương gia tìm vi thần không biết có chuyện gì?”

“Bốn vương thời gian trước không có ở kinh thành, trở về mới nghe nói xảy ra đại sự, lưu thông kim lệnh để giải quyết vấn đề khó khăn trước mắt, bốn vương cũng suy nghĩ không ngừng. Trong Đại Lương quốc thái dân an, nhưng biên giới cũng có không thiếu các nước mơ ước, cách nhiều năm lại thử đến xâm phạm, mà quân hỏa quân lương tuy nói không thiếu hụt, nhưng cũng không tránh được có sâu một âm thầm đục khoét, làm cho binh lực suy yếu, bốn vương nghĩ đến lúc xảy ra chiến tranh có thể sử dụng phương pháp lưu thông kim lệnh, bảo vệ biên cảnh.” Cổ Cảnh Hành sắp xếp suy nghĩ của mình nói ra từng cái, cụ thể cũng cần Triệu Nguyên Lễ cùng nhau bổ sung thêm.

Triệu Nguyên Lễ nghe xong mày nhanh nhú lại, sau một lúc lâu, dừng lại nhìn Cổ Cảnh Hành thật lâu, cảm thán nói “Lục vương gia suy nghĩ sâu xa, vi thần nhất định hết sức hỗ trợ.”

Nước trà lần lượt rót đầy hai ly trà thanh hoa, tiểu nhị cảm ẩm trà tốt nhất với bếp lò hồng, đặt ấm trà lên đun, để lại không gian riêng cho hai người.

Lúc này đoạn nói chuyện bị đánh gãy, không khí trong gian phòng trang nhã ngưng trệ xuống, Cổ Cảnh Hành nhấp một ngụm trà, từ trong ngực móc ra một vật đặt trước mặt Triệu Nguyên Lễ “Đây là Vĩnh Bình nhờ ta đưa cho ngươi.”

Triệu Nguyên Lễ nhìn hộp nhỏ tinh xảo trên bàn, lấy mở ra, bên trong đặt một miếng ngọc bội trong suốt, khắc hai đóa hoa ngọc lan nở rộ rực rỡ, xúc cảm nhẵn nhụi, chỉ ở một góc phía sau khắc nghiêng nghiêng vẹo vẹo hai chữ Vĩnh Bình, tất nhiên là xuất từ tay người nào đó, còn sợ khắc ở mặt trước sẽ làm hỏng ngọc bội.

Cổ Cảnh Hành cố ý bồi thêm một câu “Đây là hoa ngọc lan Vĩnh Bình yêu thích nhất.”

Mon tron chữ thô ráp cực nhỏ, Triệu Nguyên Lễ bật cười, e rằng là đã nghe đến chuyện liên quan đến ngọc bội thân phận của hân đi, chỉ là suy nghĩ cẩn thận này lại vô cùng đáng yêu.

Cổ Cảnh Hành ngồi đối diện liếc nhìn đồ trong cái hộp, lại nhìn khoe miệng Triệu Nguyên Lễ không giấu được ý cười, cảm thấy có chút chói mắt, không khỏi thờ dãi, nếu là cười Vĩnh Bình trở thành Phò mã là không được tham dự triều chính, đáng tiếc một thân tài hoa của người này.

“Khụ..”

“Đa tạ Lục vương gia, cũng thay tại hạ cảm tạ Vĩnh Bình Công chúa.” Triệu Nguyên Lễ hoàn hồn, cười nhạt nói.

“Lời tạ ơn này người giữ lại tự mình nói với nàng đi.” Cổ Cảnh Hành có thâm ý khác mà mở miệng nói. Phụ hoàng đem Vĩnh Bình giam ở Nguyệt Hoa Cung, phải thầy dạy vẽ đến dạy về tranh, lại truyền Triệu Nguyên Lễ vào cung, hẳn liền đoán được vài phần, liền hôm nay vào cung phục mệnh, thuận đường đi chỗ Vĩnh Bình nhìn một chút, tiểu nha đầu ngược lại chịu đựng được, tựa hồ giận đối với phụ hoàng, chính là tương đối có chừng mực, hẳn không có dự định can thiệp.

Huống chi dựa vào việc phụ hoàng khôn khéo như cáo già chắc chắn là có mưu đồ gì đó, nhả ra là chuyện sớm muộn mà thôi, chỉ là việc này hẳn một chút cũng không nghĩ nói gì cho hai người này, nói ra sẽ càng chói mắt hơn vừa rồi, ngược lại con đường theo đuổi đối tượng thâm mến của hắn còn đang từ từ, Cổ Cảnh Hành trong lòng bất bình thầm nghĩ.

Hai người nói từ chính sự thời cuộc, lại đến thơ từ ca phú, hàn huyên vui vẻ, thẳng đến canh giờ không còn sớm, Triệu Nguyên Lễ đưa ra phải cáo từ hồi phủ, Cổ Cảnh Hành đứng dậy đưa tiễn.

Đi đến cửa, nghẹn một hồi lâu Cổ Cảnh Hành rốt cục hỏi ra tiếng “Lệnh muội có khỏe không?”

Triệu Nguyên Lễ trong lòng hít một tiếng quả thế “Làm phiền Vương gia quan tâm, chỉ là bị kinh hách một chút nghỉ ngơi mấy ngày, lúc này sinh... Phòng chừng ở nhà luyện tập thêm hoa.” Từ “sinh long hoạt hổ” chạy đến bên miệng liền nuốt xuống, che đậy khuyết điểm nói.

Khỏe miệng Cổ Cảnh Hành khẽ nhúc nhích, cong lên ý cười thần nhiên, nghĩ đến bộ dáng người nọ, lại liên tưởng đến hình ảnh ngày ấy cùng Phương Tử Mặc một đường rồi đi, con người chuyển sang âm đạm.

Đang nói chuyện, có người tránh tuyết vội vã xông vào Vân Khởi Các, đi nhanh bỗng đụng vào Cổ Cảnh Hành, tùy tùng đứng ở sau xe ngựa bên cạnh lập tức rút kiếm, dọa người nọ không nhẹ liên tục giải thích, Cổ Cảnh Hành nhíu mày che chỗ bị đụng, đảo qua tùy tùng, ý bảo thu hồi kiếm, nói không sao liền thả người đi.

Triệu Nguyên Lễ nhìn vẻ mặt hắn đột nhiên trắng bệch, tầm mắt dừng ở chỗ bả vai bên phải thấm ra mấy giọt máu, híp mắt, trong thoáng chốc nhớ đến ngày đó Triệu Văn Uyển trở về, từng nói đến một màn hung hiểm lúc đó, là có người thay nàng cầm một kiếm, máu tươi phun tung tóe, hình như là vào vai, liệu có phải...

Cổ Cảnh Hành không phát hiện ánh mắt dò xét sâu xa của Triệu Nguyên Lễ, làm bộ không có việc gì đưa tiễn, Triệu Nguyên Lễ thuận theo, trong lòng cũng trăm nghìn luân chuyển. Hai người đều có tâm tư khác nhau tách ra ngồi lên xe ngựa trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 104: Chương 73.2

Trong xe ngựa vì chú ý đến Cổ Cảnh Hành bị thương nên Tả Linh đã đem toàn bộ ghế trong xe đổi thành chăn đệm, thuận tiện Vương gia nghỉ ngơi trong xe ngựa. Cổ Cảnh Hành dựa vào vách tường bên trong xe, chưa để ý tới miệng vết thương đã rạn nứt ngược lại ánh mắt nặng nề chăm chú nhìn hà bao trong tay.

Nhớ lại hình ảnh hai người kia cùng nhau rời đi trước mắt hắn, trong lòng một trận đau xót.

Bánh xe cuộn cuộn lắc lư, vì xóc nảy máu chảy càng nhiều, Cổ Cảnh Hành giữ chặt chỗ vai không ngừng chảy máu, con người u ám, gần đến cửa Vương phủ, dùng y phục trong xe thay y phục dính máu, dùng cẩm bào màu đen che đậy miệng vết thương thật kín, mặc dù trong chốc lát trên mặt không có huyết sắc, nhìn từ xa cũng không nhìn ra.

“Vương gia, đến rồi.”

Cổ Cảnh Hành mở mắt, con người đen khôi phục sự thanh minh, cùng vừa rồi nhắm mắt dường như hoàn toàn khác nhau, thần nhiên xốc lên màn xe, con người đen tối nhìn tình huống bên ngoài, coi như bình thường căn bản không bị thương, hẳn vững vàng xuống xe ngựa, dáng người cao ngất, chỉ là sắc mặt có chút trắng bệch.

Tả Linh theo bản năng bước đến muốn đỡ, lại bị Lục vương gia lạnh nhạt thoáng nhìn qua lập tức đứng yên tại chỗ, theo tầm mắt của hắn nhìn lại, quả nhiên thấy bóng dáng lén lút cách đó không xa, âm thầm rất nhanh nắm tay, những người này thật đúng là âm hồn không tiêu tan.

Cổ Cảnh Hành cong miệng cười châm chọc, bước nhanh vào cửa Vương phủ, thẳng vào phòng mình mới đỡ xuống ngự trang, có chút chống đỡ không nổi chống bàn mới không ngã xuống.

Chưa qua bao lâu, Phong Vu Tu vội vã đi vào, không nói hai lời liền muốn ra tay lột y phục Cổ Cảnh Hành, bên ngoài có gã sai vặt đi vào, nhìn Phong Vu Tu không kiêng kỵ kinh ngạc người tại chỗ, chặn đồng trong tay leng keng rơi xuống, thanh âm quanh quẩn thật lâu.

“Tiểu nhân cái gì cũng không nhìn thấy!” Gã sai vặt kia phát hiện tầm mắt hai người nhìn qua, nhất thời che mắt ném một câu bỏ chạy.

Cổ Cảnh Hành đen mặt trừng mắt nhìn chủ nhân móng vuốt đặt trên người mình “Sờ đủ chưa?”

“..Ta có cảm giác trong sạch khó giữ được, ngươi có không?” Phong Vu Tu bị ai hỏi, nghĩ đến hình ảnh mấy ngày gần đây mẫu thân đại nhân hung dữ bức hôn, hơn phân nửa nguyên nhân là vì người trước mắt này làm hại.

“Trong sạch của ta bị ngươi làm bẩn trăm lần nghĩ muốn thanh toán?” Cổ Cảnh Hành nghiêm mặt lạnh lùng liếc hắn, nhấn mạnh hai từ cuối.

Phong Vu Tu ngượng ngừng thu hồi móng vuốt, quả thật, Cổ Cảnh Hành giống như khối băng, bạn chỉ cốt nhiều năm có đôi khi nhìn không được nghĩ chọc ghẹo, làm ra chút vui đùa “không ảnh hưởng toàn cục” cuối cùng liền... Hăm hại chính mình... Cũng vô cùng bị thương.

Lúc này, ánh sáng trong phòng không tính sáng ngời, Phong Vu Tu gặp người nọ nhũn mày, vẻ mặt trắng bệch, nghĩ tới chính sự khi đến đây, vội lấy cái hộp trong tủ quần áo bên phải giường, cầm thuốc mỡ, băng gạc bên trong xử lý miệng vết thương thay hắn, một bên nhắc nhở “Ngươi đi Thanh Châu ta liền đoán là không có chuyện tốt xảy ra, làm khó ngươi khi trở về còn nhớ sai người đến đưa tin cho ta, ta trên đường hỏi thăm mới biết ngươi bị thương lại nghe ngươi làm việc mấy ngày liền, giống như người không có việc gì, thật là không muốn sống nữa phải không?”

Cổ Cảnh Hành nghe Phong Vu Tu lầm nhảm, rất muốn bảo người cầm miệng, nhưng nhìn trên mặt bạn tốt khó nén vẻ quan tâm, nghĩ đến người này vì mình khổ luyện học y thuật cuối cùng không mở miệng, nặng nề nhắm mắt, tùy ý hắn gầy vò đi.

“Còn có, ngươi có nghe nói không, thời gian trước Đại tiểu thư Định Quốc Công phủ gặp chuyện, được Phương Tử Mặc cứu, ngươi nói thử xem vốn là chàng có tài thiếp có mạo, hơn nữa lúc này lại anh hùng cứu mỹ nhân, không chừng sinh ra cảm tình gì đó ——”

“Cứu nàng là Vương gia, không phải Phương Tử Mặc.” Tả Linh vừa vào đột nhiên ngắt lời, bất bình thay chủ tử.

Phong Vu Tu ngẩn người, lại nhìn miệng vết thương của hắn góc độ có vẻ là bị kiếm làm bị thương, yên lặng nửa ngày “... Không phải đi, vậy ngươi chẳng phải là vòng vo làm anh hùng vô danh sao?” Nghĩ đến lời bàn tán trên phố việc Phương Tử Mặc làm anh hùng cứu mỹ nhân, hắn chính là nghe rất nhiều mới trở về báo cáo lại, không nghĩ đến sau lưng còn có ẩn tình khổ sở khác.

Mặt Cổ Cảnh Hành càng đen, đáy lòng cũng không phải không lo lắng, nói ở trong lòng Triệu Văn Uyển có ấn tượng với mình rất kém cũng không quá, mà Phương Tử Mặc... Con người lơ đãng nhìn thấy bộ dáng Phong Vu Tu vui sướng khi người gặp họa, trong lòng tắc nghẹn, thanh âm lạnh nhạt nói “Ngày mai, ta sẽ đi bãi phóng Thái phó, thuận đường nói chuyện chung thân đại sự của ngươi, dù sao luôn quần quýt lấy bốn vương, bốn vương cũng thật khó khăn.”

“...” Ý cười trên mặt Phong Vu Tu thoáng chốc cứng đờ, lấy ánh mắt ngươi có phải đang nói giỡn nhìn người nào đó.

Người nào đó về mặt đáp lại 'là thật.'

“Vương gia, xin buông tha!”

Đùa giỡn mồm mép một lát, Phong Vu Tu nhìn giữa mi tâm Cổ Cảnh Hành một mối, thu lại ý vui đùa, hỏi đến chính sự “Hành trình đi Thanh Châu như thế nào?”

“Đỗ thừa tướng dẫn ta đi Sùng Châu, nghĩ muốn tạo cảnh thái bình, lại không nghĩ đến nửa đường ta đổi đường đi Thanh Châu, đánh trở tay không kịp, tra được chuyện vụng trộm vận chuyển muối, bắt được một mẻ, cầm đầu chính là thân tín của hắn, sắp chết chó cùng rút ruột làm một phen mới bị thương. Thừa dịp tin tức Thanh Châu chưa truyền tin tức về kinh, ta cấp tốc trở về gia tăng điều tra, chỉ là không nghĩ đến người nọ nhìn xa trông rộng khí xe bảo soái (khí xe bảo soái: đạo lý trong đánh cờ, trong lúc nguy cơ hy sinh quân cờ như quân xe.v.v.. để bảo toàn quân chủ soái), đem quan viên vận chuyển muối xử phạt không còn một ai, chẳng qua nguyên khí đại thương là thật.”

Phong Vu Tu nghe hắn đơn giản kể lại, nghĩ đến bên trong hung hiểm, sẽ không dễ dàng như vậy “Ngươi liều mạng như vậy là không muốn sống, sẽ không sợ...”

Cổ Cảnh Hành cụp mắt xuống, vô ý thức mà kéo khóe miệng, sau một lúc lâu như thì thào lầm bầm “Ban đầu là không sợ, hiện tại sợ” Là bởi vì trong lòng có vương bận.

Phong Vu Tu nhìn hắn, nghe ra trong lời nói của hắn chưa hết ý, có một chút chua xót, cùng nhau lớn lên tự nhiên biết trên người này có bao nhiêu gông xiềng, trải qua vất vả như thế nào, như thế gian nói, chuyện khó nhất là chuyện cầu mà không được.

“Đúng rồi, chuyện ta cho ngươi xử lý sao rồi?”

Cổ Cảnh Hành bỗng nhiên lên tiếng, làm Phong Vu Tu ngẩn ra, đầu óc dạo một vòng sau đó mới lắc đầu trả lời “Tìm nhiều năm như vậy vẫn là không có thu hoạch gì, Kỳ Sơn kia ta tự mình đi tìm căn bản không phải năng.”

Cổ Cảnh Hành nghe xong lâm vào trầm tư, nghiêng người dựa vào gối trầm mặc. Phong Vu Tu thấy thế cũng không quấy nhiễu hắn nghỉ ngơi, dặn Tả Linh đứng giờ đổi thuốc, liền trở về.

Trong phòng ánh nến sáng sáng tối tối, Cổ Cảnh Hành nhớ đến mấy ngày bị thương vào ban đêm đều mơ thấy cùng một giấc mộng, cảnh trong mơ như mảnh nhỏ, chấp nói không đầy đủ, lúc đầu là cảnh khi còn nhỏ, là cảnh tượng hắn chơi đùa cùng hai tiểu hài tử Triệu lão phu nhân mang theo tiền cung, trong đó đứa lớn bị bệnh chỉ ở trong phòng, hắn liền mang theo đứa nhỏ kia đi chơi.

Hình ảnh chuyển thành cảnh tượng xa lạ, tiểu nữ oa lớn lên, hân trải qua biến cố tình tình âm trầm, mà nàng vẫn như trước đây, ôn hòa tốt đẹp, đánh cược tính mạng cứu hân, lại làm hân quyết định phải bảo vệ thật tốt, để trả lại phần ôn nhu khi nhỏ, cũng vì nàng đối với mình trả giá không rời không bỏ, Cố Cảnh Hành liền cưng chiều nàng một đời, bảo vệ một đời, hợp ý nhưng thủy chung vẫn thiếu gì đó.

Gần đến cuối cùng, Cố Cảnh Hành bỗng nhiên phát hiện mặt nàng cùng Triệu Văn Hi giống nhau như đúc, mà người mình căm hận cực điểm lại là Triệu Văn Uyên? Mà khuôn mặt cuối cùng của chính mình hung ác nham hiểm, thủ đoạn độc ác, ngồi lên ngai vàng nhưng cũng mất đi rất nhiều, cả phần đời còn lại sống như cái xác không hồn.

Cố Cảnh Hành đề xuống miệng vết thương chính mình, thẳng đến lần thứ hai thấm máu, dựa vào đau đớn mới có thể từ trong lốc xoáy đáng sợ thoát ra, tự giễu mà nhếch miệng, mộng này cũng thật cổ quái.

.....

Bên này, Triệu Nguyên Lễ mới vừa về Thanh Phong Cư, chỉ thấy Triệu Văn Uyên khoác tấm thảm lông tơ rúc gần hỏa lò cầm một quyển sách đọc, hơi cảm thấy giật mình, đợi đến khi đi vào nhìn, quả nhiên đây mới là muội muội của hân lại đang ngủ vù vù. Triệu Nguyên Lễ sợ nàng như vậy sẽ bị cảm lạnh, liền nhẹ nhàng đánh thức.

Triệu Văn Uyên mở mắt nhấp nhem buồn ngủ, cười ha ha “Trong phòng rất ấm áp, không tự giác liền ngủ, đại ca sao lại về muộn như vậy?”

“Ta cùng Lục vương gia đi Vân Khởi Các nói chuyện một phen.”

“Đạ.” Triệu Văn Uyên thần nhiên dạ một tiếng, nghe được Cố Cảnh Hành trở về hơi hơi thở phào nhẹ nhõm một hơi, nghĩ đến lúc trước Phong Vu Tu nói hoàn cảnh Lục vương gia nguy hiểm, giờ phút này quả nhiên như nàng sở liệu “Tai họa lưu ngàn năm” làm sao có thể nhanh như vậy đã rút dài, phải chết cũng là nàng chết trước.

“Ta nhìn Lục vương gia có vẻ như bị thương?” Triệu Nguyên Lễ nói xong liền tỉ mỉ quan sát thần sắc Triệu Văn Uyên, nhìn nàng như trước thần nhiên dạ một tiếng, cũng không biết thái độ Uyên Uyên rốt cuộc là ý gì, ngay cả hân đều nhìn ra Cố Cảnh Hành đối với Uyên Uyên không bình thường, trước kia đều nói Uyên Uyên ái mộ Lục vương gia, vì sao hân lại cảm thấy không phải?

Uyên Uyên nếu thích, hân làm đại ca tự nhiên sẽ giúp đỡ, nhưng... Nhìn thái độ như hiện tại, sợ là đã sớm đem tình cảm xóa bỏ hết, cũng tốt, Phung Từ Mặc tựa hồ càng thích hợp với Uyên Uyên nhà hân hơn, liền không tiếp tục nói tiếp.

Triệu Văn Uyên nghĩ đến chính sự đến tìm đại ca, vòng vo đề tài nói “Đại ca, đối với năm đó thân mình ca đột nhiên chuyển biến xấu còn có ấn tượng không?”

“Uyên Uyên hỏi như vậy, là nghe được cái gì?” Triệu Nguyên Lễ phản ứng cực nhanh hỏi lại một câu.

Triệu Văn Uyên gật gù đầu “Nữ nhân kia nói nàng cũng không phải người bắt đầu? Đại ca cảm thấy Diệp thị có phải vì giải vây nên nói thế không?”

Triệu Nguyên Lễ nghĩ nghĩ, con người sâu kín, dần dần lại bình thản “Chuyện tình khi đó đại khái ta cũng không nhớ được. Thời gian trôi lâu như vậy, ta hiện tại cũng rất tốt để nó trôi qua đi thôi.”

Triệu Văn Uyên không lên tiếng trả lời, một đôi con người kiểu diêm như ánh nắng sáng tỏ trí tuệ, việc này không cho qua được, những việc liên quan đến đại ca nàng nhất định sẽ tra rõ ràng, người nào hại huynh muội bọn họ nàng sẽ bắt được từng người từng người.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 105: Chương 74.1

Diệp thị mạnh mẽ chống đỡ thân thể mệt mỏi đi đưa Triệu Nguyên Tấn, lại một hồi khóc thét, gió lạnh thổi qua, hôn mê ngay tại chỗ, liền uống thuốc mấy ngày liền cũng không thấy một chút khởi sắc, sắc mặt xanh trắng, giống như linh hồn bé nhỏ đã theo Triệu Nguyên Tấn. Triệu ma ma nhìn thấy lo lắng, để Triệu Văn Tuyết nhu thuận từ nhỏ ở đầu giường trông coi dùm, một lần lại một lần khuyên giải, an ủi mới khiến cho Diệp thị có chút chuyển biến tốt đẹp.

Sáng sớm hôm nay Triệu ma ma trước tiên đi phòng tạp vụ lấy tiền chi tiêu hàng tháng của Thiệu Niên Uyên, quản sự phòng tạp vụ nhìn người đến đây một bao qua, Triệu ma ma lấy qua, đợi một lát cũng không thấy bao thứ hai, sừng sờ, lập tức có chút bất mãn nhíu mày “Hoàng quản sự có phải là quên cái gì không?”

“Tất cả đều ở đây rồi.” Trung niên nam tử bụng phệ nghe vậy giương mắt liếc Triệu ma ma một cái, giọng điệu lãnh lạnh nói.

Triệu ma ma nhìn thái độ của hân, trong lòng hiểu được nguyên do, đơn giản là một kẻ nịnh nọt, biết được chuyện xảy ra thời gian trước, nghĩ nàng không có cho hân lợi ích gì, chỉ là nàng thói quen đến tổng tiền, không cam lòng tay không trở về, liền bày ra vài phần ý cười nói “Hoàng quản sự là quý nhân hay quên, chuyện nửa tháng trước hồi thăm bà tử đã có tin tức chưa, qua khoảng thời gian này mang tiểu chủ nữ kia của người đến nhìn thử xem, nếu

phu nhân vừa lòng liền thu."

"Đa tạ ý tốt của Triệu ma ma, chẳng qua ta sợ sẽ thành Triệu Sinh thứ hai, tiểu chất nữ kia của ta tìm việc khác vậy, cũng không nhọc Triệu ma ma quan tâm." Hoàng quân sự nhếch mép lộ ra răng vàng, ngoài cười nhưng trong không cười nói, đối với lão bà tử này ngày thường ý thể hiếp người sớm đã bắt năn, bỏ đá xuống giếng thành công tự nhiên thông khoái.

"Ngươi..." Triệu ma ma vừa nghe hắn nói đến Triệu Sinh liền giống như đập trúng đầu nhe răng trừng mắt, nhưng cũng không có biện pháp gây khó dễ, sau một lúc lâu hừ một tiếng, mang theo tức giận đi đến cửa chửi nhỏ kẻ nịnh bợ gì đó, thờ phỉ phỉ rồi đi.

Người vừa mới bước vào Thiệu Niên Uyển liền nhìn nha hoàn Mộ Xuân vội vàng chạy tới, lập tức liền răn dạy "Hoang mang rồi loạn cái gì, đi đường cũng không có quy củ."

Mộ Xuân phụng mệnh Lý quân sự đến tìm người, vốn định nói sự tình rõ ràng, chưa gì đã bị ăn mắng không thêm nhiều lời, thanh âm buồn bực chỉ nói Lý quân sự mời ma ma đi qua.

Triệu ma ma nghe vậy trong lòng không hiểu sao nổi lên dự cảm xấu, nghĩ không ra là có chuyện gì xảy ra, giao gì đó trong tay cho Mộ Xuân, bản thân thì hướng viện hạ nhân đi. Nơi ở của bà tử có chút địa vị so với nha hoàn, gã sai vặt tự nhiên tốt hơn chút, tới gần cửa tiểu viện, bố cục tuy nhỏ nhưng cũng đầy đủ.

Vừa mới đi đến gần, liền nhìn thấy bên ngoài vậy không ít người thò đầu vào nhìn, Triệu ma ma nhú mày tiến lên, có người tình mắt nhìn thấy, mở ra một con đường, trên mặt không chút nào che giấu vui sướng xem kịch.

"Ngươi là mụ già xấu xa đáng chết ngàn lần, mau trả Sinh Nhi cho ta!" Phụ nhân đang ở trước mặt Lý quân sự đột nhiên vọt ra, một phen túm Triệu ma ma đang đi tới liều mạng lắc.

Triệu ma ma bị bắt không kịp trở tay, mắt nổ đom đóm, nghe thanh âm quen thuộc một lúc lâu mới tìm về thanh âm bản thân nói "Sao ngươi lại đến đây?"

"Ta không đến còn bị ngươi tiếp tục lừa không biết gì, Sinh Nhi hiểu thuận, cách mấy ngày sẽ về thăm chúng ta, lúc này đã một tháng rồi mà vẫn không thấy người trở về ta liền thấy không thích hợp, ngươi cho người nhắn về là Tứ lão gia thưởng thức hẳn mang đi theo ra bên ngoài, không rõ lúc nào trở về, tốt, Sinh Nhi bị sung quân đi Biệt Châu chuyện lớn như vậy ngươi cũng gạt, đây chính là huyết mạch duy nhất của Triệu gia, ngươi sao có thể nhẫn tâm như vậy!" Nông phụ hốc mắt đỏ bừng, ngón tay dùng chút lực ngoan độc chọc xương bả vai Triệu ma ma mắng, nếu không phải sau này có người đến thông báo một tiếng, nàng như thế nào cũng không thể tưởng được mụ già ác độc này có thể lừa gạt nàng như vậy!

"Ta đây không phải là sợ các ngươi biết sẽ thương tâm..." Sắc mặt Triệu ma ma cũng thay đổi, không nghĩ tới hai phu thê này sẽ tìm đến cửa, liếc liếc mắt nhìn Lý quân sự ánh mắt thâm trầm bên cạnh, không biết được trước khi nàng đến còn nói cái gì.

"Thương tâm?! Sinh Nhi của ta rõ ràng là chịu oan ức thay ngươi, đứa nhỏ ta nhờ ngươi chiếu cố, ngươi cũng lấy không ít đồ này nọ nhà ta, nhưng ngươi chính là chiếu cố như vậy! Sinh Nhi không có chủ kiến, đều là nghe theo ngươi nói mà làm, lúc này xảy ra chuyện lớn như vậy, nhất định cũng là chủ ý của ngươi, vì cái gì muốn Sinh Nhi đi sung quân!" Phụ nhân gắt gao túm cổ áo Triệu ma ma không chịu buông, nước miếng từng hạt văng lên mặt nàng, ở nông thôn vốn là giới giới trò khóc lóc om sòm, chống lại Triệu ma ma làm biếng lời kéo kia có phần quá là mạnh.

Triệu ma ma nghe nàng nháo ầm ĩ đầu một trận một trận đau, Triệu Sinh này mình cũng là xem trọng, đứa nhỏ họ nội có tiền đồ, nhiều ít cũng là chú ý, phải bảo vệ cũng bảo vệ, nhưng thực sự là không có biện pháp, lão gia cùng lão phu nhân quyết tâm, nàng mà làm mềm ngay cả bản thân cũng sẽ bị lôi vào, vì vậy cứng rắn mở miệng nói "Cái gì mà đều là chủ ý của ta, ngươi đừng có ngấm máu phun người, rõ ràng là chuyện bản thân hắn tự làm, cũng đừng có đổ hết lên đầu ta!"

Người nam nhân thô kệch buồn bực ngồi chồm hồm một bên bỗng nhiên đứng lên đi đến trước mặt Triệu ma ma, vung tay đánh một bạt tai, thanh âm tức giận phát run nói "Là Triệu Trung nhờ mặt mũi của ngươi mới vào làm việc ở Quốc Công phủ được, chuyện này là chúng ta mang ơn ngươi, mấy năm nay cái gì tốt đều vội vàng đưa, cũng là vì muốn Sinh Nhi được tốt, hiện tại ngươi biến hắn thành đi sung quân đi Biện Châu, chỗ kia là chỗ người ở sao, có trở về được hay không còn khó nói, ngươi đây là chặt đứt vận mệnh Triệu gia chúng ta!"

Triệu ma ma bị bạt tai ong ong vo ve, răng nanh bên trong có dấu vết lung lay, giật giật khoe miệng phun ra một búng máu, nhất thời đỏ mắt, một bộ dáng nhất định phải liều mạng với nam nhân kia "Khi dễ một lão bà tử, Triệu lão tam ngươi còn là nam nhân không!"

Nông phụ tự nhiên cũng không chịu dừng lại, một phen giữ chặt Triệu ma ma, tay ra sức véo, miệng không ngừng mắng cho ngươi đánh nam nhân của ta này, tình huống nhất thời lâm vào hỗn loạn. Lý quân sự nhìn thấy liền đau đầu, cuối cùng vẫn là gọi hộ vệ đem người tách ra, áo trên người Triệu ma ma mặc bị cào tuột nút thắt, trên mặt cũng bị móng tay cào chảy máu, búi tóc từ trước đến nay chải chuốt cẩn thận tí mĩ giờ hỗn độn rơi rớt, rất giống bà điên, vô cùng chật vật, căn bản đều không chiếm được chút tiện nghi nào.

Ngược lại nông phụ kia vốn là xuất thân nông thôn, không quan tâm mặt mũi ngồi bệt xuống đất, làm càn làm bậy là muốn Định Quốc Công phủ nói rõ ràng, vẫn là liên quan đến đứa con của nàng, ngay cả khóc nức cũng đem ra gây sức ép.

Triệu ma ma mất lạnh nhìn, thầm nghĩ không biết sống chết gì đó, phương thức nháo khóc ầm ĩ này để cho bị đuổi ra khỏi phủ, lấy tay áo lau vết máu khoe miệng, lộ một tia cười lạnh.

Chỉ là ý cười kia bị nương Triệu Sinh đang ngồi trên mặt đất nhìn thấy, bật người nhảy dựng lên, lại muốn đi đánh Triệu ma ma, hộ vệ còn ở đây đương nhiên sẽ không để cho nàng thực hiện được, từ giữa ngăn lại, nương Triệu Sinh đứng không vững, loạng choạng lùi lại phía sau vài bước, nếu không phải

có một nha hoàn giúp đỡ một phen liền bị quăng ngã.

Nương Triệu Sinh liếc liếc mắt nhìn nha hoàn kia một cái thấy có chút quen mặt, cùng người đến nhà nàng ngày đó có chút giống nhau, chỉ là cô nương kia chỉ cười cười với nàng, giống như e ngại ánh mắt như ăn thịt của Dương ma ma, sau đó liền né tránh, nương Triệu Sinh linh quang chợt hiện, quay lại đối diện với Triệu ma ma, vén vén sợi tóc bên thái dương, từ trong lòng ngực lấy ra quyển sổ ghi chép “Người nọ” đưa cho “Người nói ta oan uổng người, hừ, nhất định là không nghĩ đến trong tay ta còn có chứng cứ đi. Người sai Triệu Sinh thay người xử lý đồ vật ăn cắp, lại không tin được, Sinh Nhi đều nhất nhất ghi lại, còn ngày giờ xác định, sổ ghi chép này hiện đang ở trên tay ta, có muốn so sánh xem có phải chính xác?”

“Cái gì... mà đồ ăn cắp?” Sắc mặt Triệu ma ma thoáng chốc thay đổi, ghen đỏ bừng mà già mồm nói.

“Làm người tâm phúc bên cạnh của Quốc Công phu nhân, có người hiểu kính còn chưa đủ, móng vuốt thật là dài, nơi nơi ăn trộm đồ này nọ, nên đoán được sẽ có ngày hôm nay!” Nương Triệu Sinh nói xong, tầm mắt đảo qua đám người tìm tòi, tìm được Lý quản sự sắc mặt sa sầm, vô vô tro bụi trên sổ ghi chép cung kính đưa lên “Ngài chắc là quản sự đi, mời ngài nhìn thử.”

Triệu ma ma đứng ở không xa theo bản năng muốn đi lên lấy đi, bị Lý quản sự trừng, hộ vệ lập tức ngăn cản. Tầm mắt Lý quản sự một lần nữa trở lại trên sổ ghi chép, lật từng tờ một, mày càng lúc càng nhíu chặt, cứ thế lật từng trang giấy còn khá nhiều, chờ đến khi lật đến tờ cuối cùng đóng lại sắc mặt bình tĩnh.

“Chỉ bằng hẩn viết loạn, còn có thể vu oan ta hay sao, Lý quản sự, ngài cần phải làm chủ cho ta a!” Trong lòng Triệu ma ma bất an, kiên trì hô.

“Đồ gì đó trong phòng Triệu Sinh đều còn, lục soát liền rõ ràng. Trên sổ ghi chép này viết ngày gần đây phải đưa ra ngoài một Ngọc điển hồng phi, ghi rõ còn chưa mang ra, chứng tỏ đồ vật này còn ở, ta nhớ rõ Đại tiểu thư đã từng đề cập qua vừa vặn mất đồ vật này, người đến, đi phòng Triệu Sinh lục soát.”

“Dạ”

“Hả, Hồng phi——”

Hai thanh âm cùng vang lên, vẻ mặt Triệu ma ma thất vọng thua trận, thần sắc cùng nhận tội còn không xa, trong lòng ngầm bực, không nên tham tài mà trộm gì đó trong phủ, vừa liên tưởng đến Đại tiểu thư, cuối cùng không khỏi sinh ra một loại dự cảm xấu, vừa nghĩ tới thủ đoạn người nọ đối phó Diệp thị, thoáng chốc lộ ra rét lạnh.

Lý quản sự nghe tiếng bình tĩnh bước đến nhìn nàng, trong lòng xác nhận hơn phân nửa, sai người nhanh chóng đi tìm, quả nhiên, không bao lâu bà tử mang một túi tiền vội vàng đi tới, lấy ra ngọc điển đặt bên trong, làm nổi bật vẻ mặt trắng bệch của Triệu ma ma, hiện lên ánh sáng trong suốt sáng bóng.

“Người có biết thứ này là Thái Hậu thưởng cho Đại tiểu thư, đồ Thái Hậu trong cung ban cho tiểu thư người cũng dám trộm, thật sự là lớn mật, lúc này sợ là ngay cả phu nhân cũng không thể bảo vệ được người.”

“Nhân chứng vật chứng đầy đủ, Triệu ma ma người còn gì để nói!” Lý quản sự lạnh giọng hỏi.

Triệu ma ma không còn khí thế như lúc trước, ỉu xiu bập môi cúi thấp đầu, tự biết là thần tiên cũng khó cứu, chuyện nàng lên vợ vét tài sản, Diệp thị cũng không biết, chớ nói chi bây giờ người còn đang nằm trên giường, như thế nào đều không bảo vệ được, sự thật như thế, nếu nàng nói nàng chưa lấy ngọc điển hồng phi kia, ai sẽ tin, hoàng gia ban cho gì đó nếu là dám một mình mua bán, đây chính là tội khi quân phạm thượng.

Lý quản sự gọi người đem Triệu ma ma bắt giữ, dựa theo quy củ trong phủ xử lý, là không thể giữ lại trong phủ. Cha nương Triệu Sinh nhìn một màn này, cảm thấy thống khoái rất nhiều, nghĩ đến đứa con bản thân bị sung quân liền bị thương, nương Triệu Sinh còn muốn khóc lóc om sòm làm âm ỉ, sau khi bị lỗi lẽ nghiêm khắc cảnh cáo của Lý quản sự, nghe hai người nói thầm với nhau giống như muốn đi Biện Châu.

Vì đương sự trong viện cũng rời đi, người vây xem cũng dần dần tan, Lý quản sự nhìn thấy Kim Linh trong đám người, liền đem túi gì đó giao cho nàng, để cho nàng giao cho Triệu đại tiểu thư. Kim Linh nhận lấy, nhu thuận đáp ứng, phút cuối cùng bổ sung một câu “Đồ vật này đối với Đại tiểu thư cực kỳ trọng yếu, sau khi đánh mất tiểu thư trà không nhớ, cơm không thiết ăn vài ngày, hiện giờ tìm về tự nhiên là tốt, nhưng kẻ trộm kia thực sự đáng giận, Lý quản sự nên vì tiểu thư xả giận.”

Nói xong đem một túi con chuẩn bị từ trước nhét vào tay Lý quản sự “Trời lạnh, Lý quản sự vì sự vụ trong phủ vất vả, mua thêm mấy bộ quần áo mùa đông cho tốt.”

Người sau ước lượng phân lượng trong tay, đánh giá con số, không nhiều lắm, cũng là trong phạm vi nàng có thể nhận lấy, cũng liền nhận thu vào trong túi “Rất cảm ơn tiểu thư chiếu cố.”

Kim Linh thấy nàng bằng lòng thu nhận, biết Lý quản sự là người hiểu biết, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, lộ ra ý cười đi Trúc Tương Phi Uyển phục mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Chương 74 (2)

Tuyết mùa đông bắt đầu rơi, Triệu Văn Uyển nghe nói bệnh cũ ho khan của lão phu nhân tái phát, buổi tối ngủ, gió lạnh thổi tới, ngẫu nhiên nói chuyện cũng là không ngừng ho khan. Nguyên đại phu xem bệnh nói là thuộc chứng khí hư (cách gọi của Đông Y), triệu chứng dương hư, viết phương thuốc uống cũng chỉ trị được phần ngọn không trị được tận gốc, tốt lên sẽ không còn hiệu quả nữa, chịu đựng đến đầu xuân thân mình mới có thể dần dần tốt lên.

Triệu Văn Uyển nghe vậy, kêu Bách Linh nấu cháo phục linh, bạch linh, hạt bo bo, bạch linh có khả năng tiêu đờm, hạt bo bo có lợi cho việc tiêu tan sưng phù, đồng thời còn có thể bổ phế kiện tỳ, trước kia lão thái thái hàng xóm cách vách nhà nàng mùa đông đến liền nấu cho ông lão nhà đó ăn như vậy, có thể giảm bớt không ít.

Sau đó lại lấy một ít hạnh nhân lột vỏ nghiền thành bột, thêm đường đỏ vừa phải trộn đều sau đó làm bánh, đem vài miếng lá tía tô rửa sạch phủ lên, đưa vào trong nồi chưng. Hạnh nhân hâm nóng trị ho, lá tía tô hâm nóng thơm mát, giải phong hàn. Bánh hạnh tô hương vị ngọt ngào ăn ngon, ăn cùng với cháo là tốt nhất.

Nghĩ đến bên cạnh lão phu nhân còn nuôi một con mèo nhỏ tham ăn, lại để Bách Linh nặn thành vài hình dáng động vật, cùng chưng chín mang qua.

Trong Minh Như Uyển, thật xa liền truyền đến tiếng ho khan, Triệu Văn Uyển được nha hoàn dẫn vào trong, liền nhìn thấy Triệu lão phu nhân nắm chặt khăn tay chịu đựng ho khan cười cười, nhìn thấy Tuyết Nhạn sau lưng nàng cầm một hộp thức ăn, ý cười càng rõ ràng “Đây là lại làm cái gì ăn ngon đến hiểu kính lão thái bà này...Ngô khụ khụ.”

Thụy Ca Nhi nghe được Triệu Văn Uyển đến, từ bên trong vôi vàng chạy ra, nhìn thấy điểm tâm trên bàn mắt như quả nho cười híp thành một đường, đầu tiên là quy củ dâng cho lão phu nhân một ly trà mật ong nhuận miệng, một bên lấy bàn tay trắng nõn mập mạp giúp lão phu nhân thuận khí “Tổ mẫu phải nhanh nhanh tốt lên, Thụy Ca Nhi muốn ngủ cùng tổ mẫu.” Vì lão phu nhân ho khan sợ ban đêm quấy nhiễu hần, để Dương ma ma mang đến phòng khác ngủ, làm cho Thụy Ca Nhi có chút không quen.

Triệu Văn Uyển nhìn, Thụy Ca Nhi được dạy dỗ tốt lắm “Nấu một chút cháo cùng điểm tâm, đều có công hiệu tiêu đờm trị ho, phương thuốc ta đã viết ra, Dương ma ma, để đầu bếp làm theo.”

Dương ma ma đón phương thuốc Triệu Văn Uyển đưa qua, chữ viết xinh đẹp, mím môi cười đến vui mừng “Đại tiểu thư có tâm, lão phu nhân vừa nói không muốn ăn uống, bất quá Đại tiểu thư đưa tới nhất định có thể nuốt trôi.”

Tuyết Nhạn giúp lão phu nhân múc một chén cháo, đặt ở trên bàn, Thụy Ca Nhi với bánh hình con heo nhân bánh đậu cần một cái, vẻ mặt thỏa mãn nói “Tổ mẫu, Bách Linh làm ăn rất ngon!”

Triệu lão phu nhân nhìn hần ăn ngon lành, cũng bị gọi lên vài phần muốn ăn, đang ăn chợt nghe một thanh âm ôn hòa hô tổ mẫu. Triệu Văn Hi từ bên ngoài đi vào, nha hoàn Lý Đồng đi theo sau cũng cầm một hộp thức ăn, nhìn tình cảnh trong phòng, ý cười không giấu hô một tiếng tỷ tỷ.

“May mắn là làm chè, không trùng lặp với tỷ tỷ, nghe nói tổ mẫu ho khan, nước tuyết lê ngó sen này là bản thân cháu gái tự nấu, vị không quá ngọt, tổ mẫu có thể uống thay trà.” Triệu Văn Hi dùng vài bông thật dày lấy ra chén nóng, lộ ra dụng tâm.

“Ngoan ngoan, đều biết thương lão bà từ ta đây.”

“Hai vị tiểu thư còn nhỏ đã nhu thuận như vậy, lão phu nhân thật có phúc.” Dương ma ma cũng phụ họa nói.

Triệu Văn Uyển cười yếu ớt mà nhìn Triệu Văn Hi tự nhiên ngồi bên cạnh mình, trong mắt xẹt qua một tia suy nghĩ sâu xa, nhìn hình như có cái gì không giống. Buông xuống con người, cong khỏe miệng kéo tay lạnh lẽo của Triệu Văn Hi, phát hiện người sau rất nhanh hiện lên một tia mắt tự nhiên cực nhỏ, ý cười khóe môi càng lan rộng.

Nhét hộp thuốc cao vào tay nàng, quan tâm nói “Vốn đã định đi chỗ muối muối một chút, vừa lúc gặp, Ngọc trai tuyết cao này cho Văn Hi muối muối bôi tay, vào mùa đông thù thừa may vá, đánh đàn ngón tay sẽ không nhanh nhẹn, bôi lên có thể lưu thông máu.

Triệu Văn Hi nhìn hộp tinh xảo khéo léo, tự nhiên nhìn ra vật không tầm thường, một ánh sáng tối tăm xẹt qua đáy mắt, đang cầm hộp, đối với Triệu Văn Uyển hiện lên vài phần thân thiết cười nói “Uyển tỷ tỷ yêu thương, muối nghĩ nên có đi có lại.” Nói xong, lấy từ trong tay Lục Vân một hộp mở ra, tản ra một mùi hoa dành dành thần tiên.

“Trời lạnh và khô ráo, lấy hương cao này bôi mặt có thể không bị khô cả ngày.”

Triệu Văn Uyển cười nhận lấy “Hi muối muối thật là tri kỷ, một hộp như vậy có thể sử dụng qua mùa đông này.”

Triệu lão phu nhân híp mắt cười từ đầu đến cuối xem hai đứa nhỏ quan tâm lẫn nhau, tia lo lắng ban đầu cũng tiêu tán hoàn toàn, tính tình Văn Hi trong phủ hơi yếu đuối, đã đỡ hơn lúc còn nhỏ, mặc dù không bằng Uyển nha đầu, so với trước vẫn tốt hơn rất nhiều, thật cảm thấy vui vẻ.

Sau đó tán gẫu một chút, tỷ muội hai người thấy lão phu nhân vừa uống thuốc xong có chút buồn ngủ, liền một đường đưa ra cáo từ. Hai người song song ra Minh Như Uyển, Triệu Văn Hi nhìn Triệu Văn Uyển trang bị đầy đủ, liền trên tay đều mang bao tay đặc chế bằng nhung, mở miệng cười nói “Hóa ra tỷ tỷ sợ lạnh như vậy.”

Lập tức đổi với Tuyết Nhạn đi theo sau dặn dò “Trở về nấu chút trà gừng, xua đi khí lạnh.”

“Đa tạ Nhị tiểu thư nhắc nhở, nô tỳ nhớ kỹ.” Tuyết Nhạn đáp ứng, nhìn theo chủ tớ hai người Triệu Văn Hi rời đi, con người nhiễm thâm ý “Nhị tiểu thư đổi với tiểu thư...”

“Ngô, thay đổi thành thông minh nha.” Triệu Văn Uyển thu hồi tầm mắt, khoe miệng cong lên một độ cung, trong lòng suy đoán lần này sau khi đập rớt đồng đội Triệu Văn Huyền ngu như heo, chỉ số thông minh của nữ chính quay lại?

Giống như càn khó giải quyết a...

Tuyết Nhạn đối với việc này không ngừng đánh giá, người phải thích ứng hoàn cảnh, Nhị tiểu thư thay đổi tựa hồ cũng là đương nhiên.

“Triệu ma ma hôm nay bị đưa đi phải không?” Triệu Văn Uyển vừa đi, lo lắng lên tiếng hỏi.

“Đạ, hôm nay Kim Linh đi qua nhìn, Lý quản sự ngằm ra tay, người ngoài không nhìn thấy, chỉ là đau kêu to một hồi. Một bó tuổi lại như vậy đưa đi thôn trang, chắc không được tốt.”

Triệu Văn Uyển vừa lòng cong môi, sổ sách ghi chép của Triệu Sinh là người thân tín trong sân đưa qua, mới cố ý đánh mất ngọc điện hồng phi, đoán chắc tính tình nàng tham tài nhất định sẽ lấy, sau đó sai Kim Linh đi theo Nhị thúc về quê, đem chuyện Triệu ma ma giấu diếm nói trước mặt cha nương Triệu Sinh, hai người đến nháo, việc này tự nhiên giấu không được. Triệu ma ma làm quân sư quật mo cho Diệp thị tất nhiên phải trừ.

Trúc Tương Phi Uyển, Triệu Văn Uyển vào cửa không bao lâu, chợt nghe Bảo Thiên tiến vào thông báo Vinh Xuân di nương lại đến, bất quá nàng lấy có tiểu thư có chút dấu hiệu bệnh thương hàn thỉnh đi rồi. Triệu Văn Uyển gật đầu, nghĩ chính mình “Bệnh thương hàn” sợ là hiểu rõ đi.

Vài cái lá cây trợ trợ treo trên cành cây khô, gió thổi qua, cuốn theo rơi xuống đất, Thiệu Niên Uyển, nha hoàn bụng chén thuốc đi vào, chỉ chốc lát sau truyền ra thanh âm vỡ vụn, cùng với tiếng nha hoàn kinh hô, Diệp thị hư nhược tức giận mắng, làm cho người ta đều lần ra ngoài.

Thân ảnh một bà tử lúc này đi vào trong uyển, cầm theo một cái giỏ đặt cái gì đó, vào trong phòng.

Trong phòng thuốc đánh đổ trên mặt đất, mùi thuốc xông vào mũi, bà tử vào cửa đặt rõ xuống, cầm nha hoàn lưu lại chỗi quét dọn sạch sẽ, một bên nói “Phu nhân thuốc đắng đã tạt, uống thuốc vào bệnh mới nhanh tốt lên.”

Diệp thị đang muốn xem kẻ nào không nghe lời dăm lưu lại, gặp người đến chợt ngăn người, trên trán dán hai miếng thuốc dán hình hoa mai tiêu máu động tùy theo nhấn lại “Sao người lại đến đây?”

“Nghe chủ tử phân phó đến thăm, thuận đường đưa chút đồ bổ.” Bà tử đáp, lại rót ly trà nóng cho Diệp thị “Lão nô hiểu được phu nhân vì chuyện gì mà phiền lòng, vẫn muốn khuyên phu nhân nghĩ thoáng chút, đừng ảnh hưởng thân mình.”

Triệu Sinh cùng Triệu ma ma trước sau đều đi rồi, lại chọc lão phu nhân cùng lão gia không vui, nếu không bệnh tất nhiên là bị lĩnh phạt. Diệp thị trước mắt bộ dáng bị bệnh yếu ớt, không khác lão hồ bị rút gân là mấy, lộ ra yếu đuối.

“Tiện nhân Triệu Văn Uyển kia bức ta đến hoàn cảnh này, người bảo ta như thế nào nuốt trôi cục tức này!” Diệp thị gắt gao nắm chặt ly trà trong tay, khuôn mặt vằn vện “Nàng đây là nhắm vào ta, muốn mạng của ta!”

Bà tử thở dài “Phu nhân cũng nhìn ra thủ đoạn của Đại tiểu thư, lúc này đối đầu sợ là không được tốt, có thể làm là dưỡng tốt thân mình, chờ sóng gió qua đi.”

Diệp thị nghe vậy trong lòng có chút bi ai, cũng hiểu được tình cảnh bản thân “Sóng gió này nào có dễ dàng qua đi như vậy.”

“Phu nhân chớ lo lắng, trong phủ nhiều người nhiều chuyện phức tạp, không biết chừng lúc này phòng nào đó không an phận ra cái chủ ý thiếu thân, chuyện của ngài sẽ nhanh qua đi” Bà tử nói có phần ý vị thâm trường.

“Nhanh trôi qua...” Diệp thị nhìn bà tử kia lộ ra tia kinh ngạc.

“Phu nhân cứ an tâm dưỡng thân mình thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Chương 75 (1)

Ban đêm, trong nồi đất trên bếp lò sôi sùng sục bốc hơi nóng, một mùi thuốc đông y nồng đậm tràn ngập trong phòng nhỏ, bà tử trông coi nghe nói Dương ma ma phải chiếu cố lão phu nhân bệnh cũ tái phát, không biết bao giờ mới đến kiểm tra, liền chống đỡ lác đác, mí mắt đánh nhau, bị hơi nóng từ

bếp lò phả vào khiến khuôn mặt hồng lên càng thêm một mội, trong chốc lát thể nhưng ngủ say.

Phúc chốc, tại đêm tối yên tĩnh nảy ra một bóng đen, khề đến gần, thấy người ngủ say, mới cẩn thận từ trong ngực lấy ra một bọc giấy nhỏ, rất nhanh rắc vào trong nôi, đêm bọc giấy không thu vào trong tay nhanh chóng rời đi, chỉ chốc lát liền biến mất.

“Ba” một tiếng, quạt nan để quạt lửa từ trong tay bà từ rơi xuống đất, bà từ cả kinh, mở mắt tỉnh ngủ, theo bản năng nhìn ra ngoài tìm tòi, bên ngoài chỉ có gió lạnh gào thét, yên tĩnh không tiếng động, không khỏi lấy tay áo lau nước miếng chảy ra khỏi miệng, lúc này mới đứng dậy mở nắp nôi ra xem xét thuốc, gặp độ nóng vừa đủ, liền giữ nắp nôi rót thuốc ra bát.

“Thuốc của Vinh Xuân di nương đã được chưa?” Tôn ma ma mang theo hộp khắc hoa văn vừa vặn tới.

Bà từ vội vàng tiến ra cười đón “Vẫn trông chừng, lúc này vừa mới nấu tốt, thật đúng lúc.”

Tôn ma ma vừa lòng gật đầu, đem bát thuốc để vào trong hộp, làm như vậy vào mùa đông cũng không sợ lạnh, liền quay người về Thiên viện trong Minh Như Uyển.

Gần đây thân mình Vinh Xuân di nương vẫn không quá tốt, nôn ọe càng ngày càng nhiều, có đôi khi ngay cả cơm đều không có hơi sức ăn, lúc này lão phu nhân bị bệnh, không rảnh bận tâm Thiên viện này, lại hàng ngày sợ hãi, khúc mắc không hóa giải, trước mỗi ngày uống hai lần thuốc, lúc này cũng tăng thành mỗi ngày ba lần uống thuốc.

Cửa bị đẩy ra, Vinh Xuân di nương đang nghiêng thân mình dựa vào gối mềm, đại khái là ngủ không an ổn, còn không phải là bị tiếng bước chân nhỏ nhẹ làm tỉnh, nha hoàn hầu hạ nhìn Tôn ma ma tiến vào liền lui đến một bên. Con người đen của Vinh Xuân di nương lộ ra một mội, liếc mắt nhìn hộp đựng đồ ăn, chỉ biết là đến lúc uống thuốc, từ từ ngồi dậy.

Tôn ma ma cười cười “Lão nô vừa rồi đi phòng bếp một chuyến, bưng cho di nương một chén cháo ngọt, thuốc này vừa vặn nguội năm phần, vừa lúc thích hợp di nương uống.” Nàng đem bát thuốc đen lấy ra, dâng lên Vinh Xuân di nương, Vinh Xuân di nương vẫn chưa nhận lấy ngửa đầu uống ngay giống như bình thường, ngược lại cầm trong tay dừng một chút.

Tôn ma ma hơi lo lắng, nhìn bát thuốc, con người hơi vẫn đục ần ần tia đen tối không rõ suy nghĩ, mở miệng khuyên nhủ “Vì tốt cho đứa nhỏ, ngài vẫn là nhanh uống hết thuốc đi thôi, lúc này thuốc vừa vặn ấm, để nguội sẽ mất công hiệu, mà vừa dâng vừa chát, di nương uống cảm giác cũng không tốt. Chờ uống xong, ăn chút cháo ngọt lại chậm rãi ngủ một giấc.”

Vinh Xuân di nương vẫn bưng bát thuốc không uống, nhúu lông mày, một bộ thần sắc ai oán “Ma ma, ta đi Trúc Tương Phi Uyển liên tiếp mấy ngày đều bị Tuyết Nhạn tìm lý do chặn ở bên ngoài, tiếp cận không được người, lúc này làm sao mới tốt? Đại tiểu thư có phải có ý trốn ta hay không?”

“Di nương chớ nghĩ nhiều, suy nghĩ ưu sầu không tốt cho đứa nhỏ, Đại tiểu thư đang êm đẹp trốn ngài làm cái gì, đoán rằng có chuyện thật mà thôi, không ngài lại đi nhiều lần nữa, khiến người ta nhìn nghị lực của Vinh Xuân di nương ngài.”

“Thật sao?”

“Thật.” Tôn ma ma rất có kiên nhẫn bắt đầu trấn an, lại đẩy thuốc kia “Di nương nhanh chóng uống ngay đi, lập tức sẽ bị nguội.”

Vinh Xuân di nương gật gật đầu, đang cầm thuốc gian nan đưa lên miệng một hơi uống cạn, chỉ uống một hớp liền tạm dừng “Thuốc này...” Nàng muốn nói lại thôi, mày nhúu thật chặt, liếc mắt nhìn nước thuốc đen thui, chỉ chiếu ra đôi con người hoảng sợ.

Tôn ma ma quan tâm hỏi “Làm sao vậy?”

Vinh Xuân di nương lắc lắc đầu, ngửa đầu đem thuốc một hơi uống hết, đem bát không đưa cho Tôn ma ma. Người sau liếc mắt chén thuốc thấy đáy, khúc môi thật dày nhếch lên một độ cong, thuận tay đưa bát cháo ngọt, Vinh Xuân di nương mặc dù không ăn uống, vẫn là đơn giản ăn mấy thìa, liền đưa cho Tôn ma ma mang xuống.

Tôn ma ma điều chỉnh góc chần, tắt nến liền lui ra ngoài.

Bốn bề im ắng, bầu trời chìm vào màu đen, phảng phất một đoàn chướng khí màu đen đè nén đánh tới, nửa đêm Triệu Văn Uyển đang ngủ, bỗng nhiên nghe bên ngoài lộn xộn, gọi Kim Linh đang làm nhiệm vụ canh giữ tiến vào, choàng áo ngoài ngồi trên giường, hỏi “Bên ngoài làm sao vậy?”

Kim Linh lúc tiến vào mang theo một luồng sương lạnh bên ngoài, hiển nhiên là vừa mới đi ra ngoài, nghe Triệu Văn Uyển hỏi liền lập tức trả lời “Nghe nói Vinh Xuân di nương ở Thiên viện bị chảy máu đẻ non, trên đêm nhiễm không ít máu, vô cùng đáng sợ, nguy hiểm khiến người sợ hãi, lúc này kinh động các phòng mọi người đều đi xem, lão phu nhân cũng đi, tiểu thư có muốn...?”

Đẻ non?

Triệu Văn Uyển dựa vào gối, như có điều suy nghĩ, con người đen dần dần sâu lắng, chậm rãi nói “Người đi kêu Tuyết Nhạn đến đây chuẩn bị y phục cho ta, ta đây phải đi Minh Như Uyển nhìn xem một chút.” Tổ mẫu tuổi tác đã cao, sợ là không chịu nổi đả kích.

“Dạ” Kim Linh lên tiếng trả lời.

Đến Minh Như Uyển, trong nhà nhỏ không tính rộng lớn chật ních người, lão phu nhân ngồi ở bên giường Vinh Xuân di nương lo lắng nhìn, thỉnh thoảng

nhìn không được ho khan hai tiếng, nguyên đại phu ngồi ở một bên bất mạch.

Diệp thị hơi có chuyển biến tốt chút dần dần đến, theo sau còn có Từ thị, Lãnh thị, còn có Văn Hi, Văn Huyền hơi lớn chút đều vào phòng, người hầu các phòng chen chúc, châu đầu ghé tai kêu loạn. Nha hoàn bà từ bụng nước ầm ra ra vào vào, thần sắc trên mặt đều là lo lắng, nhìn một chậu một chậu máu loãng lần lượt mang ra khiến người nhìn sợ hãi.

Triệu Văn Uyển tiến vào đi đến phía sau trấn an tổ mẫu, vốn là một cái di nương nhỏ nhỏ như vậy chủ tử các phòng cũng không cần phải tự mình đến xem, chỉ vì lão phu nhân còn bị bệnh lo lắng an nguy con nối dòng, đều đến đây nhìn, các phòng còn lại cũng làm bộ đến, có người thực lo lắng cho lão phu nhân, cũng có người muốn mượn việc này lấy được niềm vui của lão phu nhân, tâm tư không giống nhau, người thờ ơ lạnh nhạt chiếm đa số.

Trong chốc lát hỏi rõ tình huống, mới biết tình trạng của Vinh Xuân di nương là dấu hiệu của đẻ non, cũng may phát hiện đúng lúc, bảo vệ được đứa nhỏ. Triệu Văn Uyển nhìn đệm giường nhiễm máu, có thể đoán được tình huống nguy hiểm đáng sợ như thế nào.

Nửa đêm ban đầu Vinh Xuân kêu đau thảm thiết, thê lương khác thường, khiến nha hoàn đang canh giữ sợ hãi, nhìn thấy máu chảy trên giường, nghĩ đến đứa bé không còn, đem đẻ non truyền ra ngoài. Lúc này nghe lời nói chắc chắn của đại phu, đứa nhỏ may mắn được bảo vệ, chỉ là người lớn thân mình quá yếu, mấy ngày sau mới là quan trọng, có thể ở lại thì sẽ giữ được, không ở lại được đứa bé kia liền thật sự không giữ được.

Nguyên đại phu thu châm, Vinh Xuân di nương giống như bắt đầu có hơi sức, đột nhiên tỉnh lại, trong mắt tràn ngập hoảng sợ cùng tơ máu mệt mỏi, sắc mặt trắng bệch dọa người, môi khô nứt rưng rưng một chút, Dương ma ma hầu hạ bên người lão phu nhân được ý bảo của lão phu nhân, để tai gần sát Vinh Xuân di nương, một bên nghe thần sắc đột nhiên cả kinh.

Dương ma ma lập tức bám vào bên tai lão phu nhân một trận nói nhỏ nhẹ, mọi người trong phòng một mặt tò mò nhìn. Diệp thị hiểu được chính mình còn bị bệnh, để tránh va chạm, lui ở thật xa, tầm mắt rất nhanh quét qua gian phòng sau đó liền không nói một lời. Từ thị như là gắng lên tinh thần, trên mặt ẩn một tia hoang mang. Lãnh thị giống như họ của nàng, trên mặt không thấy gọn sóng, Triệu Văn Hi cùng Triệu Văn Huyền nháy nháy mắt, một bộ không biết làm sao, chỉ là hai người cũng không thần thiết như trước, đều tự đứng một bên, Triệu Văn Uyển cũng đứng ở một bên bất động thanh sắc quan sát.

Vinh Xuân di nương đã có thể tỉnh lại, sau khi Dương ma ma ở bên tai nói gì đó, mấy người biểu tình khác nhau, Triệu Văn Uyển tâm tư tinh tế, nhìn như vậy ngược lại bắt đầu có chút hoài nghi. Vinh Xuân di nương đẻ non chắc chắn...

Nếu tạm thời không xảy ra chuyện gì, lão phu nhân cuối cùng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, làm cho đoàn người rời khỏi phòng ở, lưu lại Dương ma ma tự mình chiếu cố, Tôn ma ma vốn định lưu lại, lão phu nhân lại uy nghiêm nói “Tôn ma ma đi theo ta, Nguyên đại phu cũng cùng đi.”

Tôn ma ma trên mặt cả kinh, mắt hơi hơi liếc Diệp thị, Diệp thị trong lòng lộp bộp một chút, cũng rất nhanh bình ổn nỗi lòng. Tiếng nói vừa hạ xuống, về mặt Từ thị cũng đột nhiên thay đổi, mang theo một tia kinh hoàng mà trộm liếc nhìn lão phu nhân.

Tới đại đường Minh Nhữ Uyển, lão phu nhân ngồi ở trên ghế chủ vị, ánh mắt quét về phía Tôn ma ma đi sau Nguyên đại phu, thanh âm trầm xuống nói “Vừa rồi di nương nói thuốc nàng uống tối hôm qua mùi vị có chút khác ngày thường, sau đó liền có dấu hiệu đẻ non, các người nói xem rốt cuộc là vì cái gì.”

Tôn ma ma bị lão phu nhân nhìn như vậy, lộ ra khiếp sợ, vội quỳ trên mặt đất kêu oan nói “Lão phu nhân minh xét, Vinh Xuân di nương nói miệng đắng, cả ngày không ăn uống, lão nô ở trong chén thuốc cho chút mật, hai ngày trước cũng chưa xảy ra chuyện gì, không hiểu vì sao hôm nay lại xảy ra chuyện, cùng lão nô không có liên quan a! Vinh Xuân di nương nếu có xảy ra chuyện gì, lão nô đứng đầu cũng sẽ bị hỏi tội, lại nói lão nô chỉ sợ là người đầu tiên trong phủ mong ngóng Vinh Xuân di nương được tốt, tuyệt đối sẽ không hại nàng!” Lời này nói rất có kỹ xảo, chỉ hơi nói lý do thoái thác, khiến người ở chỗ này không khỏi nhìn về phía người được lợi nhất khi Vinh Xuân không tốt.

Từ thị kinh hãi đứng lên chỉ trích “Đồ vô liêm sỉ này, người nói cái gì, ra tay không thành công còn muốn kéo theo chúng ta liên quan đến việc thân thể nàng gần đây không tốt sao?”

Diệp thị nghe vậy kéo Từ thị một phen, về khăn tay che miệng nhẹ nhàng ho khan một tiếng “Đệ muội chớ kích động, lại không phải là người làm.”

Rõ ràng là giọng mềm mại, nhưng Từ thị chống lại về mặt nhìn trò hay của Diệp thị, lúc này giống như giẫm phải đuôi, không chút khách khí mà bỏ tay nàng ra, đầu óc nóng lên, nói mà không suy nghĩ, nói “Nhất định là người giở trò quỷ!”

Diệp thị làm như ủy khuất nói “Khụ khụ, đệ muội nói cái gì, ta nhiều ngày nay thân mình tốt hơn chút một lòng sao chép kinh phạt vì nguyên tấn cầu phúc, sớm nhận rõ sai lầm, lại nói một câu không tốt nghe, con nối dòng tam phòng người cùng ta lại không...”

“Đủ chưa. Việc này còn chưa điều tra rõ ràng, chỉ biết nghi kỵ lung tung. Ta đã sai người đi gọi người canh giữ thuốc, tí nữa để Nguyên đại phu nhìn một chút xem có vấn đề gì không, sự tình đến đột ngột, lão bà từ cũng không muốn oan uổng người.”

Trong phòng lúc này mới an tĩnh lại, không khí nhất thời trầm trọng.

Chỉ chốc lát sau tiểu sự phụ cầm bã thuốc lại đây, Nguyên đại phu bốc lên ngửi, lại dùng ngón tay lật từng cái từng cái, cuối cùng kết luận “Lão phu nhân, thuốc này không có vấn đề.” Lập tức lại có người bưng đến ít nước thuốc Vinh Xuân di nương đã dùng, Nguyên đại phu chấm một chút “Thuốc này cũng không có vấn đề, quả thật thêm chút mật, sẽ không khiến đẻ non, đoán rằng ngoài ý muốn.”

Con người lão phu nhân tỉ mỉ đảo qua mấy người, lại nhìn không được ho khan, sai đoàn người lui, Triệu Văn Uyển cùng Triệu Văn Hi lo lắng, khẩn cầu lưu lại bồi lão phu nhân, người sau tươi cười, lên tiếng đáp tốt, lưu lại hai người cùng nhau nói chuyện.

Nha hoàn bên người chiếu cô Thụy Ca Nhi ở lúc chuyện này xảy ra liền ngăn đón Thụy Ca Nhi, không cho hắn đi qua nhìn, sợ bị hù dọa, lúc này đang âm ỉ không ngừng, biết được lão phu nhân trở về liền đem người dẫn đến.

“Tổ mẫu, cháu muốn nhìn tiểu đệ đệ.” Thụy Ca Nhi lon ton chạy lên trước phe phẩy ống tay áo lão phu nhân, vẻ mặt chờ mong nói, hiển nhiên là không biết chuyện ban đêm hôm nay, lòng tràn đầy nhớ thương tiểu oa nhi trong bụng Vinh Xuân đi nương.

“Thụy Ca Nhi muốn như vậy còn không ngủ, tiểu đệ đệ đang đi ngủ, ngày mai tổ mẫu mang người đi nhìn.” Lão phu nhân cũng là một lòng ngóng trông tôn nhi Tam phòng, gặp dọa một lần như vậy, buông mắt xuống, trấn an mà xoa đầu Thụy Ca Nhi, sau khi đồng ý thỏa đáng xong sai người đem Thụy Ca Nhi đi ngủ.

Triệu Văn Uyển nhìn thần sắc tràn đầy từ ái trên mặt lão phu nhân vì Thụy Ca Nhi rời đi mà dần dần tiêu tan, vòng vo trăm tư, nghĩ đến chuyện xảy ra đêm nay, cũng hiểu được sợ không chỉ là ngoài ý muốn thôi.

“Vinh Xuân đi nương xuất thân từ nha hoàn, thân mình cũng không quá yếu, nhất định có thể chịu được, tổ mẫu bớt buồn.” Triệu Văn Uyển trấn an nói.

Triệu Văn Hi cũng gật gù đầu phụ họa, chợt nghe Triệu Văn Uyển nói tiếp “Chỉ là cùng là nha hoàn, Vinh Xuân liền được lên làm đi nương, khó trách khỏi khiến hạ nhân không phục, mượn chuyện hôm nay mà nói, nếu hầu hạ chu đáo, sao có thể nháo thành như vậy, trong viện kia vẫn là dạy dỗ lại thật tốt.”

Lão phu nhân nghe vậy con người nheo lại, đáy lòng tương đối đồng ý, còn có vài phần lời nói không thể nói ra, theo tính tình tam phòng, không chừng còn có thể làm ra chuyện thiêu thân, đơn giản phòng họa trước, trước tiên nhắc nhở.

“Hàn Xuân, đi mời tam lão gia qua đây.”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Chương 75.2

Mồ gõ báo giờ hơi vừa vang lên, Định Quốc Công phủ lục tục tắt đèn, lên giường đi ngủ. Ngọn đèn trong Tây sùan viện phòng ở bên Tam phòng, có gió thổi vào, ngọn lửa lay động, tùy thời có thể bị tắt, nữ tử mặc áo dài thêu hoa ngọc lan đơn giản ngồi bên bàn tròn nhỏ, làm nổi bật vẻ mặt nghiêm túc tối tăm, tay cầm ly trà mang theo nhẹ nhàng run rẩy, ánh mắt không tự giác hướng ngoài cửa.

Nhìn lên gặp bóng dáng nha hoàn vội vàng chạy vào, vẻ mặt thoáng chốc phẫn nộ hỏi “Người chạy đi chết ở chỗ nào, cho người lo liệu chuyện này, như thế nào lại thành dạng này?!”

“Phu nhân bớt giận, chỗ lão phu nhân thiếu người, nô tỳ bị kêu đi hỗ trợ.” Nha hoàn vội vàng giải thích, sau đó lui đến cửa nhìn trái nhìn phải, đóng cửa lại đến trước mặt Từ thị “Phu nhân dặn dò, nô tỳ làm theo, phân lượng hạ cũng đủ, tuyệt đối không giữ được....”

“Không giữ được, vậy trong bụng nàng kia là cái gì?” Từ thị tức giận chất vấn, khuôn mặt xinh đẹp không dấu được tia ác độc “Đứa nhỏ không rót, còn chọc một thân phiền toái, mụ Diệp thị kia ước gì chuyện này có thể che lại sai lầm của nàng ta.”

“Nô tỳ làm vô cùng cẩn thận, thuốc xác xác thật thật hạ vào trong chén thuốc, cũng không để người phát hiện, chỉ là chẳng biết vì sao biến thành cục diện này.” Trong lòng nha hoàn kia cũng không biết xảy ra chuyện gì, nghĩ không ra nguyên nhân trong đó.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng bước chân làm trong phòng im bật, Từ thị vuốt ve thái dương, đi lên phía trước nghênh đón nói “Lão gia, nhanh như vậy đã quay lại, lão phu nhân gọi ngài qua có chuyện gì?”

Triệu Hoành Minh liếc mắt nhìn nha hoàn một cái, Từ thị sáng tỏ để người lui xuống, vươn tay thay hắn cởi áo ngoài, chợt nghe đỉnh đầu vang lên tiếng thờ dài, mang theo từng đợt bất đắc dĩ, ngay sau đó bị người ôm vào trong ngực.

“Thư Quân, năm đó ta ở hội thơ cùng nàng nhất kiến chung tình, cố ý cầu thân, thật giống như mới xảy ra ngày hôm qua vậy.” Triệu Hoành Minh ngăn nàng giây giũa, ngữ điệu ôn hòa nói “Bản lĩnh ta không bằng đại ca, nhị ca, cũng không có ý mưu cầu buôn bán, theo một người không có tiền đồ như ta, khiến nàng chịu ủy khuất.”

Thư Quân là nữ danh Từ thị, nghe thanh âm cùng tiếng tim đập, Từ thị cũng nghĩ đến tình cảnh lúc ấy, khoe miệng không tự giác hơi cong lên “Lão gia nói đi chỗ nào, tuy rằng tiếp có khi nói chuyện không suy nghĩ, khi làm lại không thực nghĩ như vậy.”

Triệu Hoành Minh đối đãi nàng thật vô cùng tốt.

“Nàng cũng biết ta ngoài hứng thú với văn thơ, luyện chữ ra đều không quan tâm, thuận theo tự nhiên, Vinh Xuân là ngoài ý muốn, cũng sẽ không có lần

thứ hai, điểm ấy ta có thể cam đoan” Triệu Hoành Minh do dự một chút, nói ra, gặp con người kinh ngạc của Từ thị ở đối diện, thờ dài tiếp tục nói “Chỉ là nếu đã xảy ra, Thư quân nhẫn nại vì ta được không.”

“Đây là ý tứ của mẫu thân?” Từ thị từ trong ngực hần lui ra, yên lặng nhìn hần hỏi.

“Cũng không phải, mẫu thân nói ta trầm mê thư họa không để ý thế sự, Vinh Xuân... mang thai hài tử của ta, nhưng xem ở mặt mũi đứa nhỏ, cũng nên phân ra hai phần quan tâm, mà không nên một lòng một dạ nhào vào thi họa cùng... Trên người người.” Nói xong lời cuối cùng, Triệu Hoành Minh có chút không được tự nhiên sờ sờ mũi.

Từ thị sắc mặt sa sầm vì lời này nói lòng vấp phần, lại nhìn bộ dáng hần hơi hơi ngượng ngùng, lộ ra ý cười, đem tia không vui đè xuống đáy lòng, chứa không thông tình đạt lý cố ý xuyên tạc lời nói của hần “Người nghĩ muốn ta cùng Vinh Xuân hòa thuận sống chung, để người trái ôm phải ấp?”

“Ông trời làm chúng ta nhưng tuyệt đối chưa từng nghĩ như vậy!” Triệu Hoành Minh lúc này phản ứng thật nhanh vội vàng quét sạch quan hệ “Trong lòng ta chỉ có một mình nàng.” Cùng với tranh chữ, chỉ là mấy chữ sau có đánh chết cũng không dám nói ra miệng.

Từ thị bị dỗ trong lòng càng thêm ngọt, cũng biết sau khi Vinh Xuân mang thai vì e ngại mặt mũi lão phu nhân hần liền đi xem hai lần, đối với kia nói là chờ mong, không ngại nói ra có thể làm lão phu nhân ít làm bầm nhấc nhờ hần.

“Thật ra cũng không phải không được.” Từ thị vừa mới mở miệng đã bị Triệu Hoành Minh kéo vào trong ngực, nuốt lại điều kiện tiên quyết phía sau.

“Ta biết Thư Quân là người thông tình đạt lý.” Triệu Hoành Minh ôm người cao hứng nói, trên mặt hiện lên một tia như trút được gánh nặng “Nàng có hạ nhân chiếu cố, phu nhân ngẫu nhiên đi nhìn một cái, thể hiện phu nhân phong độ rộng lượng, có thể xem là chuyện lý thú.”

.....

Triệu tam lão gia một phen đổ dành, Từ thị quả thật yên tĩnh không ít, hai người vợ chồng tôn trọng nhau cũng có vài phần quang cảnh tốt đẹp giống ngày xưa ở chung, huống chi trong phủ hai ngày cũng thái bình, chuyện Từ thị vẫn ăn ăn lo lắng không xảy ra, hoàn toàn yên tâm.

Ngày hôm đó, Từ thị nhớ rõ chuyện Triệu Hoành Minh đề cập, liền dẫn theo hạ nhân mang một ít điểm tâm tinh xảo đi Minh Như Uyển nhìn Vinh Xuân, có tâm ở trước mặt lão phu nhân biểu diễn, một đường đi qua động tĩnh không nhỏ.

Hầu hạ trong Thiên viện, Dương ma ma nhìn thấy người cùng với nha hoàn phía sau cầm theo một hộp đồ ăn có phần ngoài ý muốn, chợt nghe Từ thị mở miệng “Dương ma ma, Vinh Xuân đi nương tính chưa?”

“Đã tính, vừa mới dùng chút cơm nói đã no, bị thương nguyên khí chỉ có thể tĩnh dưỡng, lúc này đang cùng Thụy Ca Nhi trò chuyện.”

Từ thị nghe xong, mặt cũng đầy ý cười nói “Thụy Ca Nhi cũng ở đây, vừa lúc, điểm tâm còn có thể tiện nghi cho quý tham ăn này.”

Dương ma ma nhìn theo người vào phòng, thầm nghĩ tam lão gia dùng biện pháp gì đem Tam phu nhân thay đổi thành như vậy, như thế đã có thể thái bình.

Trong phòng, Thụy Ca Nhi vẽ mặt tò mò nhìn chằm chằm bụng Vinh Xuân, một lát lại một vấn đề, thành bảo bối tò mò, cái gì ngạc nhiên cổ quái đều hỏi, Vinh Xuân nhẫn nại trả lời, gặp không trả lời được liền xin giúp đỡ nhìn về phía Tôn ma ma, người sau rất có năng lực lừa dối trẻ con, lập tức chuyển lực chú ý đi nơi khác.

Vinh Xuân cũng vô cùng thích Thụy Ca Nhi, tiểu hài tử nuôi được trắng nõn, nhìn cũng rất có phúc khí, một bên nhìn, liền hi vọng đứa bé trong bụng cũng có thể dính một chút phúc khí. Tôn ma ma nói đúng, trong bụng nàng chính là con độc đinh tam phòng, nếu sinh hạ con trai, ngày tháng sau này sẽ không khô cằn.

“Yêu, náo nhiệt như vậy, Thụy Ca Nhi cũng không thể nháo khiến Vinh Xuân đi nương mệt, như vậy sẽ không tốt.” Từ thị vén rèm tiến vào, nhìn thấy hình ảnh bên trong, con người hiện lên một tia tối tăm, chỉ phải nhắc nhở bản thân khắc chế, một lần nữa treo lên ý cười.

Vinh Xuân bỗng nhiên nhìn thấy người theo bản năng rút lui vào phía trong giường, đối với Từ thị vẫn khó có thể thay đổi được thân phận, mang ra một tia hèn mọn “Phu nhân”

“Không cần nhiều lễ nghi như vậy, nằm tốt.” Từ thị vội vàng đè nàng xuống, cười khanh khách nói.

Lại đem Vinh Xuân kinh hãi âm thầm cháy mồ hôi, đối với tính tình Từ thị thay đổi lo lắng không yên. Tôn ma ma đứng ở một bên nhìn, khoanh khắc gục đầu xuống miệng nhếch lên một độ cong quái dị.

Từ thị ở trong Thiên viện một lúc, lời kéo Vinh Xuân dặn dò sau này nên chú ý, thậm chí đối với nha hoàn hầu hạ đều dặn dò một lần, hiện ra phong phạm chính thất, cũng khiến những người hiểu rõ quan hệ ác liệt lúc trước của hai người xem đến rớt cằm, chỉ là chủ tử chính là chủ tử, đều phải trả lời thật tốt.

Dương ma ma ban đầu vẫn chưa yên tâm ở trong phòng coi chừng, nhìn nửa ngày, phát hiện Tam phu nhân thật sự không giống với ngày thường, âm thầm cảm khái bản lãnh tam lão gia, đoán rằng đem người nói thông.

Đợi cho Từ thị đi, Tôn ma ma đi theo sau đưa tiễn, Từ thị đi ra, trên mặt không còn ý cười ảm áp như ở trong phòng, phai nhạt vài phần, đáy mắt xẹt

qua một tia ghen tị, chỉ khi nghĩ đến thân sắc của Dương ma ma trước lúc rời đi mới chuyển biến tốt, người nọ là cơ sở ngầm tâm phúc của lão phu nhân, hôm nay biểu diễn chắc chắn bảo đảm cho lão phu nhân nghe, nói ra ẩn tượng tốt.

Tôn ma ma đưa tiễn thật xa, tự nhiên cũng nhìn thấy trong mắt Từ thị không che dấu đắc ý, cười thầm một tiếng.

“Tôn ma ma, người trở về đi.” Đi đến núi giả Từ thị cảm thấy Tôn ma ma đi theo có chút kì lạ, lên tiếng nói.

Người sau nghe vậy nhìn quanh bốn phía, gặp không có ai, đứng thẳng thân mình “Lão nô có lời muốn cùng Tam phu nhân nói, không biết Tam phu nhân có tiện không?”

Từ thị nhú mày, nhìn nàng thân sắc lén lút có một tia không vui “Liên nói ở chỗ này nói đi.”

“Chuyện lão nô muốn nói liên quan đến danh dự Tam phu nhân, có người đi ngang qua nghe được sẽ không tốt.” Tôn ma ma giống như chắc chắn nàng sẽ nghe theo, nhìn khắp nơi nói “Thuốc không thể uống bậy, lời nói không thể nói lung tung”

Từ thị bỗng nhiên nghĩ đến chuyện sai người kê đơn, lại nghe Tôn ma ma chưa nói hết ý, sinh ra vài phần lo sợ nghi hoặc, sai nha hoàn ra bên ngoài canh giữ, còn mạnh miệng nói muốn xem thử giờ trò gì, đi theo Tôn ma ma đến chỗ núi giả bí mật.

“Nói.”

“Tam phu nhân sai người hạ nọ vào trong thuốc của Vinh Xuân di nương là muốn Vinh Xuân di nương sảy thai.” Tôn ma ma lời nói sắc bén nói.

Từ thị xoay người sắc mặt thay đổi “Người nói bậy bạ gì đó!”

“Tam phu nhân chớ không thừa nhận, lão nô có chứng cứ. Thuốc vinh Xuân di nương còn ở trong tay lão nô, sợ xảy ra sự cố liền để lại một ít, mỗi khi mang về đều tự mình uống thử một chút, hôm qua cảm thấy mùi vị có chút không giống ngày thường, vì thế lấy bột thuốc mang ra ngoài tìm đại phu kiểm chứng, kết quả kiểm tra bên trong thật sự có hoa hồng, sổ ghi chép ghi rõ nha hoàn Tầm Xuân bên người Tam phu nhân từng mua hoa hồng.”

Từ thị nắm chặt khăn tay, sắc mặt thay đổi vài lần, chữ theo khe hở hàm răng phun ra “Bằng cái này muốn nói ta hại Vinh Xuân di nương, Tầm Xuân mua cho người trong nhà không thể sao, cùng ta có quan hệ gì!”

Tôn ma ma cũng không vội vàng phản bác, giữ hai phần thái độ cung kính, trật tự rõ ràng nói “Lão nô cũng không phải có ý tứ này, chỉ là nếu lão nô chuẩn bị ít tiền tìm tiểu nhị hiệu thuốc bắc, muốn bản ghi chép Tầm Xuân mua thuốc, còn có bột phấn thuốc hoa hồng, trình lên trước mặt lão phu nhân, ngài nói xem lão phu nhân sẽ tin ai?”

Từ thị như thế nào cũng không nghĩ tới bị vạch trần, còn bị người bắt được nhược điểm, cũng nhìn ra người nọ tính toán lần này đến để uy hiếp, sắc mặt hòa hoãn “Tôn ma ma nghĩ muốn cái gì cứ việc nói thẳng đi”

“Tam phu nhân thật sự tài trí hơn người.” Tôn ma ma vội vàng tăng bốc một câu “Lão nô muốn chuẩn bị ít tiền...”

“Ta đưa.” Tuy rằng nghẹn khuất, nhưng nhớ kỹ người này lúc ấy không vạch trần mà là giúp mình giấu xuống, số tiền này liền không uống phí.

Trên mặt Tôn ma ma cười ra nếp nhăn, lộ ra khôn khéo, một bên cầm tiền nói “Lão nô một bó tuổi, vốn nghĩ ở bên người lão phu nhân có thể sống tốt, ai biết nửa đường phân đến bên người Vinh Xuân di nương, tam lão gia rõ ràng không vui, cũng vì trước mắt đứa nhỏ được lão phu nhân yêu thích, nếu như sinh nữ nhi, lão nô đi theo cũng không có đường tốt, đã nghĩ thay bản thân tìm cách tốt.”

“Tam phu nhân có cái gì phân phó cứ việc sai bảo lão nô.”

Ánh mắt Từ thị dừng trên người nàng đánh giá từ trên xuống dưới, lộ ra vài phần cân nhắc, trước mặt lão phu nhân đề phòng nàng, ở bên người Vinh Xuân di nương để thêm người, Tôn ma ma ngược lại là lựa chọn tốt nhất.

Tôn ma ma chà xát tay, có chút do dự lần thứ hai mở miệng “Kỳ thật lão nô cũng là có chuyện muốn cầu, chỉ là cháu gái lão nô tới tuổi lấy chồng muốn Tam phu nhân nhìn một chút bên nhà mẹ đẻ ngài có người thích hợp hay không? Lão nô cũng không yêu cầu quá lớn, con cháu nhà quan nhỏ đến tuổi là được.” Gia đình loại nô tì như bọn họ đứa nhỏ sinh ra cũng là mệnh bị người ta sai sử, trừ phi là chủ nhân ân điển tiêu trừ khế ước bán mình, hoặc gả cho nhà quan mới có thể cởi bỏ nô tì.

Từ thị khó xử, nhưng vẫn đáp ứng.

Tôn ma ma cực kỳ cao hứng, liền theo sát Từ thị nói về chuyện Vinh Xuân di nương, cùng nàng phân tích “Lão nô nếu theo phu nhân, tự nhiên chi điểm ngài chút, có chút lời nói muốn nói với Tam phu nhân ngài, chớ nên có ý tưởng làm rớt đứa bé kia, vạn nhất bị người có tâm vu oan, ngài chính là tình nghi thứ nhất? Lại nói lúc này nếu đứa bé không còn, Tam phòng không có con nối dõi, lão phu nhân vẫn là nắm không tha, đến lúc đó tam lão gia cùng phu nhân đều khó xử, không ngài — để cho đứa nhỏ Vinh Xuân di nương sinh ra, đến lúc đó bỏ mẹ giữ con, đứa nhỏ tự nhiên là về dưới danh nghĩa ngài, chẳng phải vẹn cả đôi bên.”

Từ thị nghe xong con người vừa động, không trả lời thừa nhận chỉ là trong lòng cũng đồng ý chuyện này, không ngừng mừng thầm, nàng sao lại không nghĩ đến nha.

Tôn ma ma là người thông minh liền không hỏi nhiều, vì muốn chủ nhân mới vui vẻ, dâng một cái kế lớn cuối cùng, ở bên tai Từ thị to nhỏ một phen,

người sau mâu quang càng phát ra đen tối, cuối cùng nói xong, hận ý rõ ràng mà nói một chữ “Tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Chương 76

Tối gần cuối năm, một trận tuyết lớn bao trùm toàn bộ Đại Lương, thân mình Diệp thị kéo dài gần nửa tháng cũng khỏe tương đối, không nghĩ tới quyền lực trong nhà bị hạ thấp, cuối năm cần kiểm tra, chuẩn bị lễ, người đến người đi công việc phức tạp, ngược lại phải đem việc quan trọng đặt lên hàng đầu.

Lão phu nhân nhớ đến bệnh nặng mới khỏi, lại bị phạt, có tâm xử lý nhưng lực không đủ, liền giao cho con dâu mới là Lãnh thị bắt tay chuẩn bị, cần phải làm thật nỏ mảy nỏ mặt.

Ngược lại là Từ thị trận này không biết bận việc gì, năm trước đều phải đi chỗ lão phu nhân yêu cầu trộn lẫn một chân, năm nay lại im ắng, làm tổ trong Tam phòng cùng Triệu Hoàn Minh mài mực vẽ tranh, cảm tình so với dĩ vãng càng thân mật. Đại ca Từ thị năm trước lập công, được Hoàng Thượng khâm điểm làm Tướng quân uy mãnh, hai ngày trước cùng Hoàng Thượng đi săn mùa đông, săn về không ít món ăn thôn quê, liền đưa một ít đến Định Quốc Công phủ, làm muối muối, Từ thị phong cảnh đầy mặt, lại đặc ý, đều tặng một chút cho các phòng.

Trong Trúc Tương Phi Uyển, Triệu Văn Uyển thu được nha hoàn Từ thị đưa đến một con thỏ rừng lớn, con thỏ kia chết không nhắm mắt đôi mắt mở to, chỗ lưng trúng một mũi tên, đoán rằng mất máu mà chết, có phần tàn nhẫn.

“Tiểu thư, này...”

Triệu Văn Uyển hí mắt, cũng không phải thật để ý, ngược lại phân phó Bảo Thiên “Đưa qua cho Bách Linh, hôm nay ném thử món ngon.”

“...” Đại tiểu thư thật đúng là không kiêng kỵ, khoe miệng Bảo Thiên co rút đi đưa đến phòng bếp.

Thỏ hoang chết xử lý dễ, bị cắt thành miếng nhỏ, ngâm trong nước để hết máu, cắt miếng gừng đặt trong cái đĩa chuẩn bị cắt, động tác Bách Linh rất nhanh, đem thịt thỏ vào nồi, nổi lửa, hợp với miếng gừng phát ra mùi thơm mê người, nằm ăn cắt thành từng miếng cùng nhau cho vào bên trong, cho thêm nước vào nồi, sau dùng lửa nhỏ từ từ hầm.

Bảo Thiên ngửi thấy trong nồi thịt thỏ phát ra nồng đậm mùi thịt, không khỏi nuốt nước miếng. Trong một nồi khác dùng nắm miếng, măng tre, sợi thịt, hạt đậu hãm tiên hương, cuối cùng là cá tia hoa, trên cá cắt mấy dao, ở trong dầu sôi chiên vàng óng ánh, đồ gia vị ngon miệng thêm vào trong nồi, màu nước đỏ sẫm, chất lượng tươi mới, hương vị đậm đà cay cay, cũng là nghe hôm qua Triệu Văn Uyển nói muốn ăn mới làm.

Dạ dày Triệu Văn Uyển sớm đã bị Bách Linh nắm bắt chặt chẽ, làm đồ ăn cực kỳ hợp khẩu vị, sau khi bày lên, lấy đũa chọn một miếng thịt thỏ ném thử, lúc sau hí mắt ý cười không rõ, Từ thị tâm tư cẩn thận vậy mà cứ liên như thế, chẳng lẽ chưa từng nghe qua con thỏ nóng này cũng sẽ cắn người sao.

Sau khi ăn xong không lâu, Lý quản sự mang theo mấy nha hoàn xin gặp, Triệu Văn Uyển ngồi ở trên ghế nhỏ trong đại sảnh dùng trà, để Tuyết Nhạn dẫn người vào.

Mấy nha hoàn đi theo phía sau Lý quản sự mỗi người trên tay đều cầm đồ vật này nọ, từng chiếc từng chiếc đặt trên bàn gỗ Triệu Văn Uyển đang ngồi, bốn cuộn vải sa tanh mới, ba cuộn vải tơ lụa, màu sắc rực rỡ, hoa văn đều cực kỳ tươi mát, khiến người chú ý nhất chính là cuộn cuối cùng, trên vải có một mùi hương thơm mát, hoa văn tinh tế, đẹp đến hòa nhã, màu sắc vàng nhạt đúng là màu sắc đang thịnh hành trong kinh thành.

Hạt ngọc tròn xoe đỏ tươi cùng các hộp ngọc trai, ngọc lưu ly các màu, trước mắt năm chiếc nhẫn kiểu dáng hoa văn thịnh hành nhất, hơn mười cây trâm cài đầu, còn có vô số đồ vật nhỏ nữ hài yêu thích, theo thứ tự bày ra trước mắt.

Triệu Văn Uyển cầm lấy cây trâm vàng sợi tua đính ngọc, cây trâm hình đôi cánh mở rộng, khẽ lay động, vô cùng khéo léo. “Đây là?”

“Sắp đến tết, Quốc Công phu nhân sai lão nô đặt mua một ít đồ cho các tiểu thư dùng, những thứ này đều là kiểu dáng mới nhất từ Bảo Y Các và Ngọc Lang Hiến mua, Đại tiểu thư thích loại nào liền lưu lại.”

Nhìn có nhiều như vậy, hiển nhiên nàng là người chọn đầu tiên, Triệu Văn Uyển cong miệng cười cười “Vất vả Lý quản sự, này đó đều làm ta nhìn hoa cả mắt.”

“Không cần vội, Đại tiểu thư cứ từ từ chọn.” Lý quản sự lúc trước nhận qua nhân tình của Triệu Văn Uyển, lúc này cũng là lấy lòng nói, chỉ là về mặt nghiêm túc khiến người nhìn đoán không ra, giọng điệu lại lộ vài phần.

“Chọn cái gì vậy?” Thanh âm Triệu Văn Hi từ bên ngoài truyền vào, Bảo Thiên dẫn người đi vào, theo sau lùi lại một bên, trong lòng âm thầm nói thầm ‘vị Nhị tiểu thư này đến cũng thật chọn thời điểm’.

Triệu Văn Uyển cong khóe miệng “Muội muội đến thật khéo, chỗ này vừa đem đến một loạt vật liệu may mặc và trang sức, lễ mừng năm mới sắp đến làm tốt ý phục mới, lại đây cùng nhau chọn đi.”

Ánh mắt Triệu Văn Hi đi theo dừng trên bàn, cũng mỉm cười yếu ớt “Nhiều như vậy sợ là chọn đến hoa mắt, Uyển tỷ tỷ đã chọn được vật như ý, muội thấy cây này rất tốt.” Dứt lời, cầm một cây trâm ngọc lưu ly hình con bướm màu sắc sắc sỡ, đưa đến trước mặt Triệu Văn Uyển, dây tua hạt ngọc thật dài đung đưa, nhìn thật đẹp.

“Muội muội thật có mắt nhìn. Tỷ đối với loại này không có hứng thú, muội muội vẫn là chọn cho bản thân đi.” Triệu Văn Uyển tương đối hào phóng nhận cây trâm, mở miệng nói.

Con người Triệu Văn Hi sáng lên, cũng không mất chừng mực, trước chọn cho Triệu Văn Uyển lúc sau mới chọn cho mình, đương nhiên chọn cho Triệu Văn Uyển đều là thứ tốt nhất. Sau khi hai người chọn xong còn lại không ít, Lý quản sự dẫn người cầm đi nơi khác, rồi đi không lâu, Triệu Hoành Thịnh cùng Triệu Nguyên Lễ trước sau đi đến.

“Phụ thân, đại ca, hai người sao lại cùng nhau đến đây?”

“Đại thúc, đại ca.”

Triệu Hoành Thịnh lên tiếng trả lời, ánh mắt theo Triệu Văn Uyển chuyển qua trên người Triệu Văn Hi, mấy ngày không gặp, dường như tinh thần tốt không ít, cùng nhau đứng, mỗi người mỗi vẻ, nhìn không được trêu ghẹo nói “Ta xem a, qua năm nay, cửa phủ Quốc Công phủ chắc phải chặt kín, đừng khiến bị đập hỏng.”

Triệu Văn Uyển ngẩn người, làm như mới nhớ đến thân thể này qua năm liền cập kê đến tuổi loạn giả, khó được lộ tia mờ mịt. Ngược lại Triệu Văn Hi bên cạnh nhăn nhó nói Đại thúc đừng trêu ghẹo, mang theo vài phần thẹn thùng của cô gái nhỏ.

“Uyển Uyển, hôm nay có hội thưởng thơ, muốn đi xem sao?” Triệu Nguyên Lễ thoáng nhìn thần sắc trên mặt Triệu Văn Uyển, liền lên tiếng tránh đề tài vừa rồi.

“Hội thưởng thơ...” Vừa nghe tên này thật cùng đầu óc mình có chút không hợp a?

“Núi Ngọc Thanh ngoài thành có một vườn nhỏ mới mở, núi không cao, trồng một mảnh rừng mai, đã nhiều ngày tuyết rơi, cực kỳ xinh đẹp, có người ở chỗ đó mở hội thưởng thơ, mời ta tham gia, chủ nhân kia nói có thể mang theo gia quyến, Uyển Uyển có hứng thú không?” Triệu Nguyên Lễ chứa ý cười thân nhiên giải thích.

Triệu Hoành Thịnh nghe xong cũng cảm thấy không tồi, liền chủ động nói “Theo đại ca người ra ngoài mở mang kiến thức cũng tốt, về sau khó tránh khỏi giao tiếp với nhiều người.”

Có thể đi ra ngoài hít thở không khí tự nhiên là tốt, cho dù phụ thân không nói Triệu Văn Uyển cũng nghĩ muốn đi cùng đại ca, lập tức đáp ứng. Triệu Văn Hi bên cạnh cắn cắn môi, trên mặt hiện lên do dự, bộ dáng muốn mở miệng lại tựa hồ thẹn thùng.

“Văn Hi thế nào, nếu không cũng cùng nhau đi nhìn một cái đi?” Triệu Hoành Thịnh nhìn thấy hỏi nàng.

Trên mặt Triệu Văn Hi không dấu được vui sướng, hơi chò đợi mà nhìn về phía Triệu Nguyên Lễ “Có thể chứ?”

Trong ngày thường có thể nhàn nhàn làm ra dáng vẻ, dính dáng đến Triệu Nguyên Lễ, con người Triệu Văn Uyển phút chốc ảm đạm, thoáng hiện qua nhanh khiến người không bắt kịp.

“Muội muội tự nhiên có thể đi, cùng ta ngồi một chiếc, cũng có thể làm bạn mà.” Triệu Văn Uyển trước Triệu Nguyên Lễ lên tiếng nói.

Triệu Nguyên Lễ thoáng nhìn nàng âm thầm dưới ống tay áo nắm chặt tay bộ dáng ăn dấm chua có chút bật cười, sau khi lên tiếng nói “tốt” ánh mắt xẹt qua không chút dư thừa dừng lại, Triệu Văn Hi đối với hắn chỉ là đứa con chỉ thứ hai, không có quan hệ gì, tự nhiên không trọng yếu bằng tâm tình Uyển Uyển, nếu Uyển Uyển không vui, ít trao đổi mới tốt.

Triệu Hoành Thịnh gặp ba người nói chuyện, lại xem Triệu Văn Uyển tựa như chiếu cố Triệu Văn Hi, trong lòng thầm cảm thấy an ủi. Nhị đệ hắn mất sớm, lưu lại Văn Hi gần như không chỗ nương tựa, Triệu Văn Uyển có thể thay đổi tính tình cùng nàng ở chung hòa thuận vui vẻ tự nhiên là vô cùng tốt, hai người tuổi xấp xỉ nhau, chơi cùng một chỗ tương lai có thể chiếu cố lẫn nhau.

Như thế, đối với Triệu Văn Uyển tốt lên cảm thấy vừa lòng.

Triệu Văn Hi cùng Triệu Văn Uyển song song đứng, bị Triệu Văn Uyển kéo cánh tay, cũng cười đến vui vẻ, chỉ là ý cười không đạt đến đáy mắt, đem phản ứng của Triệu Hoành Thịnh thu vào đáy mắt, hiểu được chính mình lại khiến Triệu Văn Uyển giành được hảo cảm. Chỉ là hội thưởng thơ nàng nhất định muốn đi, đứng là cơ hội tốt mở rộng giao tiếp, tất nhiên không nghĩ bỏ qua.

Hai người đều tự quay về phòng thay quần áo, chỉ chốc lát sau thu thập xong, Triệu Nguyên Lễ đã muốn ở bên cạnh xe ngựa chờ ngoài cửa phủ, thấy hai người cùng nhau đi ra, ánh mắt chỉ tập trung trên người muội muội, gần đến trước mặt nói một câu Uyển Uyển cẩn thận, vì trên mặt đất bên ngoài phủ kết một chút băng, vô cùng trơn trượt. Hắn tiến lên bảo vệ Triệu Văn Uyển, lại vì người bên cạnh kéo chặt áo khoác lông cáo, liếc Triệu Văn Hi cũng không mất phong phạm đại ca, chu đáo khách khí để nha hoàn Lục Vân bên người nâng tốt, Triệu Văn Hi nhìn, âm thầm cắn môi dưới, hơi thở rõ ràng tăng thêm chút.

Bảo Thiên đi theo Triệu Văn Uyển ra ngoài một bên âm thầm cùng Lục Văn so sánh, hai người luôn luôn không hợp, mắt to trừng mắt nhỏ giúp đỡ tiểu thư nhà mình lên xe ngựa.

*****

Núi Ngọc Thanh là ngọn núi nhỏ ngoài kinh thành Đại Lương, giống như tên của nó phẳng phất như đá ngọc xanh uyển chuyển hàm xúc, tuy là mùa đông khắc nghiệt, cũng không biết có bao nhiêu lạnh, trái lại một đường phong cảnh đẹp khiến người nhìn không được dừng chân tham quan.

Bất tri bất giác ba người liền vào vườn, lúc sau liền có gã sai vặt dẫn đường, nhìn cả người gã sai vặt kia khác biệt, đơn giản liền nói y phục màu xám trên người hạ nhân kia đều dùng lại vải tốt, mà lễ nghi chu đáo, cử chỉ quy củ tao nhã, Triệu Văn Uyển không khỏi cảm khái, ngay cả hạ nhân tính cách đều như thế, chủ nhân vườn này là người không tầm thường, lòng hiếu kỳ liền nổi lên, há miệng hỏi một câu “Đại ca chủ nhân vườn này là ai vậy?”

Triệu Nguyên Lễ lắc đầu, tiện đà nói “Nghe nói chủ nhân vườn này không thường cùng người qua lại, yêu thích thanh tịnh, người gặp qua rất ít, ta cũng không biết rõ ràng.”

“Nga? Kia người đứng ra tổ chức hội thưởng thơ không phải chủ nhân của vườn này sao?” Một người không thích náo nhiệt, sao có thể muốn người vào thưởng mai luận thơ.

Quả nhiên, Triệu Nguyên Lễ lộ ra vẻ mặt khẳng định, thần nhiên nói “Người tổ chức chính là Phong công tử, Uyển Uyển gặp qua, vì chủ nhân vườn này cùng Lục vương gia quan hệ không tồi, đoán là xem ở mặt mũi Lục vương gia nên cho mượn vườn, ta và muội mới có thể tiến vào trong vườn đặc biệt này.”

Triệu Văn Uyển nghe có liên quan đến Cố Cảnh Hành, trong lòng nổi lên một tia không được tự nhiên, cái hội thơ này, Cố Cảnh Hành hẳn là không nhằm chán tham gia đi?

Một bên Triệu Văn Hi trong lòng âm thầm chờ mong, khuôn mặt đẹp nhiệm vài phần khó phát hiện yêu kiều, nghĩ có lẽ có thể gặp được người nọ....

Ước chừng đi được vài bước, một mảnh hoa mai đập vào mắt, bụi cây màu hồng, giống như tầng tầng rặng mây đỏ xinh đẹp, ngẫu nhiên có gió lạnh thổi tới, đóa hoa bay rơi trên mặt đất, trải ra một tầng thảm. Cách đó không xa có một khoảng đất trống ánh sáng vô cùng tốt, mỗi một đoạn liền đặt mấy bàn ghế gỗ từ đàn, trên bàn để ít mứt điểm tâm, trên bàn ghế trải đệm mềm thật dày, bên cạnh đệm mềm đặt một ấm lò tinh xảo, lửa than gỗ cực nóng, đem quanh mình dạt dào ấm áp, xua tan khí lạnh, nếu không phải trên cành mai còn có chút tuyết, nói thật sẽ khiến người sinh ra ảo giác đây là mùa xuân cỏ cây sinh trưởng, chim chóc bay.

Chỗ đất trống đã muốn tốp năm tốp ba người ngồi, cũng nhìn không rõ là ai? Chỉ nhìn thấy một đám trường bào, tư thế tiêu sái,

Lúc này có người từ con đường nhỏ khác đi ra, trong hoa mai đỏ rực loáng thoáng bóng người, chỉ có thanh âm nhẹ nhàng truyền đến “Triệu huynh quả nhiên không phụ lời mời, lại còn dẫn theo hai vị gia muội.”

“Phong huynh đưa thiếp mời, ta tự nhiên đến đây.” Triệu Nguyên Lễ khách khí trả lời.

Phong Vu Tu bỗng nhiên quay đầu, cười hi hi nhìn Triệu Văn Uyển nói một câu “Nữ quyến mời đi bên này.”

Triệu Văn Uyển tâm tư khẽ nhúc nhích, nhìn mấy bàn bên kia tựa hồ còn có màn che mỏng, liền chỉ vào hỏi “Vì sao có thiết kế như vậy?”

“Đây là chuyên môn vì nữ tử nguyên ý lưu lại nhìn hội thơ thiết kế. Triệu tiểu thư có ý lưu lại?”

So với đi buổi sớm cùng nhóm nữ quyến lục đục với nhau, Triệu Văn Uyển càng nguyên ý đi theo mọi người làm thơ, nhân tiện nói “Có thể thưởng thức tác phẩm xuất sắc tất nhiên là rất tốt.”

Triệu Văn Hi cũng sáp lại nói “Tiểu nữ theo Uyển tỷ tỷ một chỗ.”

Phong Vu Tu khoe miệng hơi cong, lộ ra một thâm ý tươi cười “Theo quy củ, vô luận nam nữ, lưu lại liền phải đối xử bình đẳng, tí nữa không thể thiếu làm thơ, hiện tại đối ý vẫn còn kịp.”

Triệu Văn Uyển nghe vậy lộ ra biểu tình không quá để ý, Triệu Nguyên Lễ đi đến bên người muội muội đội lên duy mạo (nón có màn che) tuyết trắng, ý tứ đó là đi thôi, Triệu Văn Uyển chưa bao giờ nghĩ đến chuyện lùi bước, thoải mái cùng đại ca đi, Triệu Văn Hi cũng đội lên duy mạo, lòng bàn tay hơi toát mồ hôi, ngón tay lạnh lẽo.

Sau khi hai người được mời vào chỗ màn che, tháo xuống duy mạo, tình tứ nhìn lên, chỗ ngồi nữ nhân bố trí lịch sự tao nhã, đều là hai người một bàn nhỏ. Còn lại vài vị tiểu thư gặp người đến dừng lại nói chuyện, mặc dù không biết thân phận người tới, chỉ là đến tham gia hội thơ tất nhiên là người có thân phận, liền hơi hơi phúc thân cùng chào.

Triệu Văn Uyển cùng Triệu Văn Hi phúc thân hoàn lễ, theo chỉ dẫn vào ngồi, Triệu Văn Uyển thoáng nhìn Triệu Văn Hi bên cạnh động tác tiêu chuẩn lưu loát không ít, nói vậy ở Quốc Công phủ học lễ nghi dốc không ít tâm tư.

Chỗ nữ nhân ít ỏi không có mấy, sau màn che liền có bảy tám người, chột nghe nhóm nữ tử nhỏ giọng nghị luận Lục vương gia người khiến người đề tâm nhất kinh thành, Triệu Văn Uyển hơi hơi liếc mắt, thấy các nàng trang điểm tinh xảo, trang phục hoa mỹ, các kiểu bộ dáng trông mong chờ đợi, cảm tình

nói không thể chỉ nói bằng lời.

“Ai, các người nói xem Lục vương gia hôm nay có đến không?” Trong đó một nữ tử hỏi một câu.

“Theo giao tình của Lục vương gia với Phong công tử, hai người luôn luôn không rời, chắc chắn đến.” Nữ tử ngồi bên cạnh nàng nhấp một ngụm trà, mặt hạnh lộ ra tinh quang, làm như thập phần nắm chắc nói.

“Ta cũng nghĩ như vậy!”

Triệu Văn Uyển nuốt nửa phun trà trong miệng, dù sao vẫn không thể nhìn thẳng bốn chữ ‘luôn luôn không rời’, mà Triệu Văn Hi nghe bát quái xong không tự giác nắm chặt cái chén, mặt mày sinh vài phần chờ đợi. (máu hủ nữ của Uyển tỷ nổi lên đây mà)

Không khí nhóm nam khách bên ngoài cũng là hùng hực khí thế, phần lớn là người giỏi nói, mấy người cùng một chỗ đàm luận triết lý nhân sinh, cái cách tệ nạn triều đình, cũng có chỉ học đòi văn vẻ đàm luận thơ.

Triệu Nguyên Lễ tao nhã đứng mực, ngồi vào chỗ nam khách đã có người hâm mộ tiếng tăm đến bái lễ. Hôm nay đến tham gia hội thơ tự xưng là người thanh cao phong nhã, con cháu nhà quan không ít, nhưng thật ra mời không ít thi sĩ ẩn cư dòng dõi thư hương, nếu là tìm đến kẻ chỉ biết ăn chơi hiếp đáp người chẳng phải là làm bản nghệ thuật thơ văn.

Hội thơ chính thức bắt đầu, một thân cảnh cao lớn đi nhanh tiến vào, khiến xôn xao không nhỏ. Cổ Cảnh Hành trường bào xanh ngọc viền vàng, cao quý, chỉ là mặt mày lạnh lùng, không nói không cười quanh thân hân lộ ra khí thế khiến người không dám lại gần, cùng Phong Vu Tu đứng một chỗ, cao hơn nửa cái đầu, khung xương cân xứng, tuấn mỹ vô khuyết.

Mọi người đứng dậy hành lễ, Cổ Cảnh Hành bảo mọi người không cần câu nệ cấp bậc lễ nghĩa, nói là làm như bình thường, kỳ thật tâm tư sớm không ở chỗ này. Ánh mắt giống như lơ đãng quét về phía sau màn che, sâu trong con ngươi lạnh nhạt dần dần dâng lên nhiều điểm ánh sao.

Phong Vu Tu thấy người đầy đủ, mời Cổ Cảnh Hành vào chỗ ngồi, vừa vận đối diện mạn sa, có thể mơ hồ nhìn thấy thân hình sau màn che. Người sau liếc hẳn một cái, Phong Vu Tu chê cười làm như không thấy, đem mọi người mời đi theo, vị đại gia còn không có vui khi bị đem làm khi biểu diễn nhìn đầu.

Ha ha, cuối cùng còn không phải nhớ kỹ Triệu Văn Uyển ở bên trong, thành thật ngồi xuống.

Ước chừng là tư thái Cổ Cảnh Hành tự tại, người ngồi trong cũng dần dần buông ra, một mảnh hài hòa vui vẻ.

Nhóm nữ quyền nhìn thấy chính chủ cũng nhỏ giọng nghị luận, có người lớn mật không che dấu thường thức nhìn, trong ánh mắt tựa hồ muốn đem Cổ Cảnh Hành lột sạch, dẫn đến hai nữ tử bên người che miệng trêu đùa.

“Đàm muội muội tác phong như thế không sợ giống Đại tiểu thư Triệu gia, chọc Lục vương gia chán ghét vứt bỏ?”

Nàng kia nghe vậy bĩu môi, thẳng toét miệng nói “Ai giống cái kia không biết xấu hổ! Trong ngày thường khó được nhìn thấy người thật, còn không cho phép ta lúc này nhìn, may mắn thấy được, các người chẳng lẽ không có tâm tư này?”

Chúng nữ quyền bị chọc thủng tâm tư má ửng đỏ, chỉ có thể cười cho qua, thầm nghĩ Đàm cô nương quá mức thẳng thắn. Trong đó có thanh âm yếu yếu phát ra hỏi “Như thế nào không biết xấu hổ a?”

Theo lời này nói, thanh âm nói chuyện dừng lại, đã có người thay cô nương kia giải thích, mới vừa theo cha vào kinh nhập chức, không rõ ràng nguyên do cũng khó trách không biết.

“Cô nương trong nhà có kỳ thanh danh thể diện, phải giữ mình trong sạch, vị kia nhưng hận không thể chiếu cáo thiên hạ nàng cùng Lục vương gia quan hệ không rõ ràng, có tình vài lần đều bị mắt mặt đều không chịu hiểu, vô lại muốn gả, người nói, có thể không khiến người chán ghét sao?”

“Y, đúng là như vậy...” Tiểu cô nương thề lưỡi ẩn tượng đối với vị Đại tiểu thư Triệu gia cự kén.

Nói cùng nhau, cũng thu không được, có người hưng phấn mà tiếp tục đề tài “Nghe nói Quỳnh Hoa Yên năm nay, nàng còn đặt khô thủ, ta nhưng nghe nói là một tiểu thư bao cò, cầm kỳ thư họa mọi thứ đều không biết, cũng không biết sử dụng biện pháp gì đạt được.”

“Người sao lại biết được?”

“Nữ tiên sinh dạy ta hiện tại có chút danh tiếng, từng được Quốc Công phủ mời đến dạy Triệu đại tiểu thư, tiên sinh thường cảm thán, Triệu Văn Uyển bộ dáng xinh đẹp, đáng tiếc tài sơ học thiển... Ngay cả bài thơ đều không học hết!”

Mọi người ha ha một trận cười nhạo, không khỏi cảm khái ông trời thật công bằng, có khuôn mặt xinh đẹp thì thế nào, lớn lên chỉ là người ngốc, đại ngốc nghếch cũng chỉ khiến người che cười. Những người này đủ ghen tị gia thế Triệu Văn Uyển, gặp loại trường hợp này, đập một cước cũng là thống khoái.

Có người tiếp theo đặt câu hỏi nói “Nhị tiểu thư Triệu gia thì sao?”

“Coi như là đã nha đầu không lên được mặt bàn.”

Trên mặt Triệu Văn Hi yên lặng chuyển đen, trái lại Triệu Văn Uyển đều bị người ta nói thành như vậy lại chỉ xem như truyện cười, còn nhiệt tình tham gia bình luận “Nói như vậy Triệu đại tiểu thư là một người hung tàn ngốc nghếch, vạn nhất để nàng nghe thấy các người nói bậy nàng, chẳng phải đều gặp họa, ta nhưng nghe nói thủ đoạn nàng trừng trị người rất cao.”

Chúng nữ tử nghe tiếng nhìn lại, gặp người ngồi ngay ngắn cách đó không xa, trên người đã cởi ra áo khoác, một thân váy liền ngũ sắc, hai bên tai hạt châu tơ vàng rủ xuống linh động xinh đẹp, không khỏi đều trở mặt.

Nữ tử đi đầu ha ha cười nói “Đều nói là một cái bao cò không biết viết văn, nàng nào dám ngồi ở chỗ này, tí nữa sẽ làm thơ nha, nàng không sợ dọa người, nói vậy Triệu đại công tử còn muốn ngại mặt mặt đâu!”

Triệu Văn Uyển không có mở miệng phản bác, chỉ héch khóe miệng cười lạnh, nói xấu sau lưng người khác đã là không đúng, còn đều là các tiểu thư dòng dõi thư hương, phẩm hạnh lại là như vậy, nhất là nữ tử bên cạnh, khó trách cẩn thận nhìn khóe miệng còn có chút nghiêng lệch.

Hội thơ rất nhanh được Phong Vu Tu tuyên bố bắt đầu, dùng cách “Kịch trống truyền hoa”, giấy và bút mực cũng chuẩn bị đầy đủ đặt trên bàn, tí nữa sẽ có nhạc công đánh đàn, một khúc kết thúc, giống nhau mặc ngọc rơi vào tay ai do người đó làm thơ, hai người bên cạnh cũng phải cùng làm, mỗi bài một chủ đề, chọn ra bài tốt nhất.

Theo khúc nhạc vang lên, người đầu tiên là Triệu Nguyên Lễ, Triệu Văn Uyển tuyệt không lo lắng, có phần hưng trí mà nhìn. Lấy cảnh tuyết mùa đông làm thơ, quả nhiên đoạn thứ nhất khiến người đều khen.

Triệu Văn Uyển cảm thấy chưa chắc đã rơi vào mình, chỉ thưởng thức trên bàn, khi Mặc Ngọc rơi vào tay nàng, Triệu Văn Uyển coi như xuất thần dùng một chút, một khúc xong, Triệu Văn Uyển nắm Mặc Ngọc nhột nhạt mà cười, hai người bên người nàng là Triệu Văn Hi cùng có gái nói xấu Triệu Văn Uyển.

Sau khi thị nữ ra ngoài màn che, Phong Vu Tu cười nói “Định Quốc Công phủ Triệu đại tiểu thư làm thơ, quanh thân là Triệu Nhị tiểu thư cùng Văn tiểu thư cùng làm.

Một hàng nữ tử đều thay đổi sắc mặt, Triệu Văn Uyển âm thầm cười, ở trong mắt nàng nhìn lại là nụ cười quý mị “Triệu gia chúng ta từ trước đến nay chưa từng có bao cò!”

Đây là quà bồi tội của ta cho các nàng. Sắp phải thi rồi nên ta phải nghỉ để ôn thi, mong các nàng thông cảm. Cũng chúc các nàng thi tốt đạt kết quả mong muốn. Hẹn gặp các nàng sau kì thi

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Chương 77

“Vừa rồi đại ca đã xuất sắc như vậy, Văn Uyển chỉ sợ múa rìu trước cửa Lỗ Ban.” Nhiều người đều nhìn chăm chăm như vậy, Triệu Văn Uyển cũng không luống cuống mà lên tiếng, nhìn người kia bên cạnh, nàng đột nhiên lộ ra một tia đùa cợt, khóe môi cong lên, nói tiếp “Vị cô nương này đối với thơ từ ca phú giải thích độc đáo, đoán rằng là thế gia dòng dõi thư hương, nếu là ở trên đề mục tăng thêm chút thú vị, nhất định không có vấn đề đi?”

Cô nương kia bị Triệu Văn Uyển tăng bốc, tuy rằng có kỵ thân phận trưởng nữ Định Quốc Công phủ nhưng cũng có mấy phần tự cao, cho rằng Triệu Văn Uyển càng sợ xấu mặt, cho nên mới có đề nghị này, cười đồng ý.

Chỉ có Triệu Văn Hi ở một bên đôi mắt nặng nề, không hiểu được Triệu Văn Uyển muốn làm ra cái gì thiêu thân, đừng khiến cô nương kia phiền hà đến mình mới tốt. Thật ra là sự việc xảy ra ở Quỳnh Hoa Yên mà để lại di chứng, sợ nhất Triệu Văn Uyển ra chiêu ngoài dự liệu mọi người.

Triệu Văn Uyển gặp người đồng ý, ý cười khóe miệng càng thêm rực rỡ, gió thổi bay một góc màn che, cách màn mỏng lộ ra chút phong thái, cũng đủ để nhóm nam khách lâm vào khuyên đảo.

“Như vậy đi, lấy tuyết làm đề ngâm thơ khó mà vượt qua được đại ca, ta vừa lúc có một chủ ý, không ngại ở từ tuyết thêm những thứ khác, người đầu tiên làm thơ không mang theo từ “tuyết” làm thơ về tuyết, người thứ hai ngoài mang theo một từ “Tuyết” còn phải thêm màu sắc, người thứ ba phải thêm thời gian và địa điểm, khó khăn tăng tăng chồng chất như thế nào?”

Triệu Văn Hi nghe xong một cái đã cảm thấy không ổn, nghe xong lời sau lại cảm thấy Triệu Văn Uyển đang mượn có chính người, không muốn rơi xuống hạ phong liền giơ tay mở miệng giành cơ hội người đầu tiên bêu xấu. Cô nương kia kinh ngạc qua đi, càng thêm nhìn không thấu tâm tư Triệu Văn Uyển, mở miệng trước Triệu Văn Uyển đoạt thứ hai, nàng ngồi chờ cái bao cò kia như thế nào đem mình đùa chết.

Triệu Văn Uyển cũng không cùng nàng tranh, dày dặn kinh nghiệm chờ hai người viết xong mới đặt bút viết, giao đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát liền mang ra ba cuộn vải bố, vì công bằng, đảo lộn sau cũng không ghi tên, nhất nhất truyền cho mọi người bình luận, Triệu Nguyên Lễ tiếp nhận liếc mắt liền nhìn ra chữ Uyển Uyển, chữ nhỏ xinh đẹp thấu đáo như vậy, nhưng câu thơ này...

Lục xuất phi hoa nhập hộ thì,
Toạ khan thanh trúc biến quỳnh chi.
Bạch cầm vô văn hương lạn mạn,
Ngọc thụ quỳnh ba đôi tuyết.
Nhất thanh họa giác tiểu môn,
Phong đình tân nguyệt hoàng hôn,
Tuyệt lý sơn tiền thủy tân.

Từ người hầu chỗ nữ quyền đi ra bẩm báo, mọi người đối với bài thơ truyền tới có vài phần nhìn mới mẻ. Không cần nói tí gì cũng biết người cuối cùng làm thơ khó khăn cỡ nào, cũng là người chịu thử thách lớn nhất.

Một chỗ khác, cuộn vải cuối cùng truyền đến tay Phong Vu Tu, hắn cầm xem thật lâu, vẫn là nhìn không ra người nào làm ra, nữ tử làm từ ngữ uyển chuyển hàm xúc, cô đơn cuối cùng lộ ra trong lòng yêu thích. Chỉ là bận tâm bên trong có người nhớ thương, nhất thời không dám bình luận, ngược lại cầm đưa đến trước mặt Cố Cảnh Hành, đề thấp thanh âm dò hỏi “Người chọn người nào?”

Cố Cảnh Hành ánh mắt sâu kín, theo ba cuộn vải xẹt qua, ngón tay khớp xương rõ ràng chỉ trên cuộn Phong Vu Tu coi trọng, không chút do dự, làm cho người sau ngạc nhiên một phen.

“Người sẽ không sợ chọn sai, khiến Triệu tiểu thư càng...”

Lời nói của Phong Vu Tu vừa ra bị Cố Cảnh Hành liếc tới một ánh mắt lạnh lẽo, ở lúc hắn chắc chắn người này sẽ không nói mới mở miệng “Đây là nàng làm”

“À?” Phong Vu Tu kinh ngạc “Làm sao nhìn ra?” Dứt lời còn đem cuộn vải lật đi lật lại nhìn qua, lại không tìm ra nửa điểm dấu vết.

“Trực giác.” Cố Cảnh Hành tầm mắt phóng đến nơi xa, tựa hồ xuyên thấu qua màn che, cùng đối mặt với nữ tử đang ngồi đoan trang.

Phong Vu Tu nhìn bạn tốt thần sắc có vẻ hơi buồn bực, cứ thế nhìn đến nỗi da gà, bất tự còn chưa có trao đổi đầu, có thể thu liễm một chút được không, về mặt phù hợp một chút cho ta!

Chỗ ngồi nữ quyền chờ người hầu quay lại thông báo thứ tự, thừa dịp thời gian, nhin không được tò mò lôi kéo cô gái kia hỏi, chỉ thấy người sau về mặt đặc chí, hiển nhiên là đối với thơ mình làm vô cùng nắm chắc. Cũng đúng, Triệu Văn Hi một cái nha đầu nông thôn chưa thấy mặt, ra tay sớm chọn cái đơn giản, đằng sau lại là bao cô Triệu Văn Uyển, đoán rằng cũng không làm ra cái gì tốt, đoán là thói quen quý nữ sinh sống, nghĩ đến ai cũng đều phải tăng bốc mình, cũng không nhìn một cái hôm nay đến đây đều là người có tài.

“Triệu đại tiểu thư làm thơ gì vậy, trước tiên nói một chút, cũng làm cho bọn tỷ muội giám định và thưởng thức.” Cô nương bên cạnh Triệu Văn Uyển ra vẻ thân cận nói.

Nói vừa hạ xuống, tự nhiên có không ít người phụ họa, làm như đều quên vụ xảy ra lúc trước. Ánh mắt Triệu Văn Uyển đảo qua, đối với bản lĩnh giả ngu của các tiểu thư này có chút lĩnh giáo, nhưng cũng không tính toán vạch trần, tính tình nàng như thế, có thù tất báo, đứng mũi chịu sào chính là vị cô nương miệng lịch này.

“Không đảm đương nổi giám định thưởng thức, dù sao ta cũng chỉ là bao cô không phải sao.” Khóe miệng Triệu Văn Uyển cong lên nụ cười nhạt, thần sắc lạnh nhạt nói.

Mấy người nghe nàng nhắc đến vụ đó, trên mặt đều có vẻ không tốt, hiểu được không phải giả ngu là có thể cho qua được, hơn nữa biết tính tình Triệu Văn Uyển, lại cúi đầu, hận không thể làm người tàng hình.

Nữ tử ngồi bên cạnh Triệu Văn Uyển bị ghen không nói được, chống lại ánh mắt thâm ý của nàng đảo tới, sau gáy từng trận rét lạnh.

Chỉ một lát sau, có người hầu lại đây thông báo, nói Lục vương gia tự mình chọn thứ tự, hơn nữa để lại bài thơ, hiển nhiên là vô cùng vừa lòng. Khiến ba người tham gia đều vô cùng kinh ngạc, ngoài Triệu Văn Uyển, hai người khác đều có tâm tư khác.

“Vậy có nói người nào đứng đầu?” Cô nương miệng lịch vội vàng hỏi một câu.

Người hầu lắc đầu nói không biết, chỉ nói thỉnh ba vị cô nương đi đứng trước gặp, Lục vương gia có phần thưởng.

Có thể vào mắt Lục vương gia, vậy cũng quá tốt, còn lưu lại cuộn vải muốn gặp mặt, này nếu sau khi gặp... Nhiều người đang ngồi nghĩ như vậy, nhìn ba người đều mang theo hâm mộ, ần ần ghen tị. Có người hướng cô gái miệng lịch liếc mắt nói nhỏ câu chúc mừng, hiển nhiên cho là tỷ lệ nàng thắng là cao nhất.

“Ấu Oanh tỷ thật phúc khí a, Lục vương gia nếu nhìn trúng, nâng tỷ tỷ làm...” Hai chữ sau người nọ thông minh không nói ra, ý tứ cũng là rõ ràng “Ta xem a, Lục vương gia là muốn vì phủ trạch tìm người quản gia.”

Ấu Oanh gì đó chính là vị cô nương miệng lệch, bị người bên cạnh tăng bốc bay lên khát khao, thật sự cảm thấy mình là người được chọn làm Vương phi, hai má nhiễm rạng mây đỏ, cười duyên đầy cô nương kia, mặt mày cực kì hoà xuân, không biết nàng là người nhà nào? Cố Cảnh Hành lại là loại thân phận nào, cho dù làm sủng phi đều không đủ tư cách, chẳng qua là Cố Cảnh Hành chiêu hiền đãi sĩ, chưa từng tự cao tự đại khoe khoang thân phận tôn quý mà thôi.

Triệu Văn Hi nhìn mắt đẹp tóe lửa, một câu kia nghe cực kỳ chói tai, khi cùng nữ tử kia một đường đi ra ngoài, liền không dấu vết giẫm lên góc váy nàng, người sau bất ngờ không kịp đề phòng, khi bước đi liền vấp ngã, duy mạo rơi xuống, vì đau đớn khóc miệng càng lệch.

Triệu Văn Uyển vẫn thờ ơ lạnh nhạt ngược lại hảo tâm giúp đỡ một phen, đến gần ra về quan tâm nhìn tay nàng “Ấu Oanh cô nương dùng bút làm thơ được Lục vương gia ưu ái, tay ngược lại phải cẩn thận chút.”

Ấu Oanh được Triệu Văn Uyển nâng lên, nghe vậy có tia ngẫm mà sợ, nàng không phải đối với Lục vương gia... Kinh hồn táng đảm sợ Triệu Văn Uyển bề gãy cổ tay nàng. Triệu Văn Uyển làm như phát hiện, vẫn chưa buông tay, ngược lại cố ý tăng thêm lực nắm, khiến người sau liên tục phát run.

“Người nào được Lục vương gia ưu ái?” Trên đài Phong Vu Tu kinh ngạc lên tiếng hỏi.

“Không phải Ấu Oanh cô nương sao, vừa mới còn nghe nói phủ trạch Lục vương gia không có người quản gia, là hướng vào...” Làm như ý thức được câu nói kế tiếp không ổn, Triệu Văn Uyển liền im lặng, chỉ mở to một đôi mắt trắng đen rõ ràng mà nhìn.

Cố Cảnh Hành vẫn trầm mặc tầm mắt dừng thật lâu trên duy mạo Triệu Văn Uyển, chỉ cảm thấy vật kia thật chóng mặt, trong đầu cũng có thể phác họa đôi mắt sau duy mạo kia linh động như thế nào.

“Bổn vương khi nào nói nhìn trúng cô nương này.”

“...” Triệu Văn Uyển không nghĩ tới Cố Cảnh Hành lúc này sẽ tiếp lời, giọng điệu nặng nề không nghe ra cảm xúc.

Nhưng lời này vừa hỏi đem cô nương Ấu Oanh kia bị dọa sợ không nhẹ “Dân nữ không có nói như vậy.”

“Kia là ta lãng tai?” Triệu Văn Uyển bồi thêm một câu.

Triệu Văn Hi cắn môi, cũng phối hợp nói, thanh âm yếu ớt nói “Ta cũng nghe được.”

“Ngươi, Các ngươi...” Ấu Oanh cô nương con người tròn trịa, phát hiện hai người là liên thủ chính bản thân.

Sắc mặt Cố Cảnh Hành hoàn toàn sa sầm, nhú mày không nhìn cô nương này “Việc hậu trạch của Bổn vương khi nào đến phiên ngươi khoa tay múa chân, riêng nghị luận đã là lớn mật, người tới, đưa vị tiểu thư này hỏi phủ, xem là gia giáo nhà nào thật tốt?”

Lập tức liền có một gã công tử cuồng quý xuống thỉnh tội, nói gia muội trẻ người non dạ nhất định sẽ quản giáo nhiều hơn.

Triệu Văn Uyển thật không ngờ Cố Cảnh Hành sẽ làm hợp ý nàng như thế, khó có được sắc mặt hòa nhã, chỉ là dấu dưới duy mạo, người nào đó nhìn không thấy thôi.

Ấu Oanh cô nương khóc lóc khẩn cầu Cố Cảnh Hành thủ hạ lưu tình, chỉ là bị thủ hạ mạnh mẽ nâng đi, ngay cả ánh mắt dư thừa Cố Cảnh Hành cũng không cho, mộng đẹp bay lên làm phượng hoàng vỡ tan, cùng với thanh danh tổn hại, về mặt trắng bạch, cuối cùng nhìn đến Triệu Văn Uyển đứng đó, trong lòng phát lạnh.

Người nào nói Triệu Văn Uyển là bao cô, kia rõ ràng là hồ ly thành tinh.

Triệu Nguyên Lễ sắc mặt vui mừng mà đến bên cạnh Triệu Văn Uyển, nhẹ nhàng nói tiếng chúc mừng, khiến người sau chớp chớp mắt, nháy mắt hiểu ý, bài thơ kia là lấy trộm lời kịch trong kịch bản. Nàng không có bản lĩnh gì, chỉ là gắng sức nhớ rõ lời kịch, mặc dù là diễn xong cũng có thể nhớ rất lâu, không nghĩ tới còn có thời điểm hữu dụng, đó cũng là lý do vì sao Triệu Văn Uyển nhận được Mặc Ngọc liền khản trương.

“Ta là dựa vào chữ viết nhận ra, liền không hiểu vì sao Lục vương gia lại chắc chắn thơ đó là muội làm.” Thời điểm Phong Vu Tu hỏi Triệu Nguyên Lễ ngay tại bên cạnh, nghe được rõ ràng, cũng có vài phần tò mò, lúc này buột miệng nói ra.

Hắn hiểu rõ nhất muội muội nhà mình, xem sách liền mệt rồi, đánh đàn sai âm, thêu duyên ương đều có thể thêu thành con vịt, trước kia ngay cả viết chữ đều không tốt, tuy rằng nói khiến người chê cười, nhưng mỗi lần thời khắc mấu chốt tổng có thể làm ra nhiều kỳ tích, công phu hù người ngược lại có thể hạng nhất. Cũng được, thanh danh xoay chuyển như vậy sẽ không lo không tìm được gia đình khá giả.

Triệu Văn Uyển đang muốn khen đối phương thật tinh mắt, chỉ là vừa nghĩ tới chuyện tâm tư Cố Cảnh Hành trong kịch bản phút chốc liền buồn bực.

Thời gian sững sờ, tầm mắt lơ đãng nhìn qua Cố Cảnh Hành, đúng lúc vừa vận cách một tầng sa mỏng đọng vào một đôi mắt đen như vực sâu không đáy, ánh sáng nhợt nhạt như lốc xoáy trong đáy mắt, nhìn thật lâu, chôn dấu thật sâu trong con người tràn ra nhẹ nhàng ôn nhu, quán quanh mà lên, giống như hồ nước nhiễu loạn cùng một chỗ.

Triệu Văn Hi nhìn một màn này, âm thần căng thẳng, vẻ mặt cương cứng cười duyên, làm bộ ngây thơ lên tiếng hỏi, mượn việc này đánh gãy tầm mắt trao đổi giữa hai người.

Triệu Văn Uyển nghe tiếng thu lại tầm mắt, Cổ Cảnh Hành thỏa đáng lên tiếng, gọi Triệu Văn Uyển tiến lên, ban cho nàng một ngọc bội hình hoa mai nhẵn bóng. Người dưới chỉ cho là thơ kia làm được Lục vương gia yêu thích, chỉ có Phong Vu Tu đứng gần nhìn rõ, người nào đó không biết xấu hổ vờn móng vuốt sờ soạn tay nhỏ bé cô nương nhà người ta.

“Đa tạ Lục vương gia.” Triệu Văn Uyển kiềm chế xúc động muốn tát vào mặt người nào đó trắng trợn ăn đậu hũ của nàng, nặng nề nói cảm ơn, lui trở về phía sau, chỗ bị đụng vẫn còn mang theo độ ấm thật lâu không tiêu tan.

Triệu Văn Hi nhìn chăm chăm ngọc bội hoa mai trong tay nàng, đôi mắt híp lại, tay dưới ống áo nắm chặt, trên mặt ý cười trong suốt, có vẻ đối với ngọc bội kia vô cùng có hứng thú nói “Uyển tỷ tỷ thật là lợi hại, ngọc bội kia nhìn thật là trơn bóng, có thể cho muội nhìn sao?”

Triệu Văn Uyển ý cười khoe môi không giảm, nhìn ánh mắt nàng lộ ra tình cảm trường tỷ “Sợ là không được.”

“...” Triệu Văn Hi sừng sốt, cũng không nghĩ tới Triệu Văn Uyển sẽ trắng trợn cự tuyệt chính mình, cắn cắn môi, gặp Triệu Nguyên Lễ còn ở bên cạnh, trên mặt mang theo một tia ủy khuất.

“Ta nếu muốn cho, dù là đồ thật quý báu cũng nguyện ý buông tha cho muội muội, nhưng ta không nghĩ cho, người tốt nhất ngay cả ý niệm trong đầu cũng đừng có nghĩ.” Thanh âm lạnh nhạt của Triệu Văn Uyển sau duy mạo truyền đến, nhìn không rõ vẻ mặt, cứ việc ngừng điệu hàm chứa ý cười, lại làm cho người có tâm nghe xong sinh ra hàn ý.

Triệu Nguyên Lễ đưa hai người vài bước nghe thấy đối thoại, khóe miệng cũng cong cong, tính tình bá đạo này a... Như thế làm sao khiến người thích!

Triệu Văn Hi thoáng nhìn, thần sắc ủy khuất kia cũng chỉ lưu lại trong chớp mắt, vì duy mạo che lấp, nhìn không ra sắc mặt biến hóa, một lúc lại ôm cánh tay Triệu Văn Uyển thân thiết nhiệt tình mà trở về chỗ ngồi.

Hội thơ vẫn tiếp tục, tỷ muội Triệu gia đã muốn tham gia liền không lại đến phiên, nhìn mấy tổ, so le không đồng đều, cũng náo loạn thoải mái. Bên trong văn nhân không thiếu người cảm thấy uống trà nhạt nhẽo, Phong Vu Tu tự nhiên chuẩn bị rượu ngon, trong đó còn có một vò rượu tuyệt mai trân quý chủ nhân vườn ươm.

Có người có rượu, cũng không uống một mình, ngược lại mượn hoa hiến phật, đưa cho người hầu mang đến cho nhóm nữ quyền, chỗ ngồi có người nhìn thấy, cũng có hai ba người noi theo, cho nhau đối diện, tui cười lộ ra vài phần hiểu rõ.

Dẫn đầu một ly rượu đưa đến trên tay Triệu Văn Uyển, ngửi mùi hương tuyệt mai xông vào mũi, rượu trong chén trong suốt, mùi rượu thực nhạt, cho là không có việc gì, Triệu Văn Uyển liền nghĩ đưa chén đến bên miệng, đang muốn uống, cổ tay mạnh mẽ bị vật gì bắn trúng, một trận run lên, cầm không được ly rượu liền đánh rơi chiếc chén, làm ướt ống tay áo, cuối cùng lạch cạch rơi trên mặt đất lăn hai vòng.

Triệu Văn Uyển nắm cổ tay, tỉnh táo nhìn quanh, chỉ tìm không ra khác thường. Nhưng thật ra Phong Vu Tu bên ngoài nghe được động tĩnh, làm cho người hầu đi nhìn tình huống.

Người sau nhìn thấy Triệu Văn Uyển tình cảnh khó xử, quay về một phen bấm báo, lại trở về liền nói cho Triệu Văn Uyển “Nữ nhi gia chủ vóc dáng cùng cô nương không khác mấy, công tử sai nô tỳ dẫn cô nương đi đối diện y, mời đi theo nô tỳ.”

Triệu Văn Uyển nhìn rượu thấm ướt một mảnh, quả thật có chút không thích hợp, liền một đường đi theo nha hoàn. Triệu Văn Hi cũng muốn đi theo, bị nha hoàn nói cười khuyên, chỉ nói một mình nàng hầu hạ là đủ rồi, rất nhanh sẽ quay lại, trước khi đi, còn đem hạt đậu bên chân đá vào một góc khuất, một chút cũng không để người ngoài phát hiện.

Người nhờ đưa rượu cho Triệu Văn Uyển thấy nàng chưa uống mà vội vàng rời đi, hiển nhiên là vô cùng mất mát, bất ngờ đụng phải ánh mắt đen kịt của Lục vương gia ngồi trên chủ vị, trong lòng không khỏi lộp bộp, có một loại cảm giác cổ bị chặt lia, cứng ngắc tại chỗ.

May mà, tầm mắt Lục vương gia nhìn chăm chăm không quá lâu, cũng đứng dậy rời đi, người nọ mới như trút được gánh nặng nhẹ nhàng thở ra, liền nhìn đến Phong Vu Tu quan hệ thân thiết với Lục vương gia cầm chén trà đi đến.

“Không nghĩ tới Tàn công tử đối với điển cổ rượu tuyệt mai cũng hiểu rõ như vậy.”

“Ngẫu nhiên nghe nói, ngẫu nhiên thôi.”

“Ngày xưa có nam nhân thông thạo thuật ủ rượu, lấy rượu gửi gắm tình cảm, truyền tải tâm ý, tặng người trong lòng, liền thành một đoạn giai thoại. Tập tục này truyền đến nay, Tàn công tử noi theo, nhưng rượu này cũng đã đổ, chính là ý gì?” Phong Vu Tu chính mắt nhìn thấy người nào đó kìm chế không nổi mà ra tay, lúc này giả bộ không rõ nói.

“Đại khái... là vô duyên đi.” Người nọ hít một hơi, là gặp Triệu Văn Uyển vẻ đẹp xuất chúng, dung mạo tuyệt mỹ, mới động tâm tư, hiện tại xem ra chính mình sao có thể lọt vào trong mắt vị tiểu thư kia.

Phong Vu Tu cong khóe miệng, thầm than Cổ Cảnh Hành diệt trừ kẻ địch trong vô hình, ngoài miệng khuyên nhủ “Ta đây còn có rượu ngon khác, Tàn công tử từ từ thưởng thức.”

.....

Mái hiên bố cục cong kiểu khoanh tay lộ ra chủ nhân gia đình rất tinh tế cùng sâu sắc, Triệu Văn Uyển thương thức đi qua, đi theo nha hoàn vào phòng khách. Nha hoàn trước thêm than nóng vào ấm lò, chờ có chút ấm áp liền vội vàng đi lấy y phục đến đây thay, đưa cho Triệu Văn Uyển. Người sau cầm, liền đi vào sau bình phong thay.

Nói là phòng khách, bố trí nhưng cũng rất ấm áp, cực kỳ giống khuê phòng nữ nhân, Triệu Văn Uyển một bên dõi, một bên suy nghĩ, bị ấm áp vây quanh có chút mệt mỏi, động tác trên tay không tự giác chậm lại.

Thình lình vang lên một giọng nói “Mỹ nhân”, nâng cả kính suốt chút nữa đánh đổ bình phong, may mà đã mặc xong ngoại bào, thật không có làm ra tình huống nguy hiểm, chăm chú nhìn lên, nguyên lai là một con vẹt lông xanh nói lung tung, mới thờ phảo một hơi.

“Mỹ nhân, ở nơi nào?” Cùng với tiếng đập cánh, thanh âm kia liền gần trong gang tấc.

Người theo sát mà vào cửa, đập vào mắt chính là một cái bình phong gấm Vân nam, trên bình phong đơn giản hiện lên bóng hình nữ tử lung linh xinh đẹp, nhỏ bé có độ, tóc dài dài đến thắt lưng, nhìn qua hơi có cảm giác mỹ nhân, giống như rượu uống lúc trước bị trào ngược lên yết hầu, mang theo cảm giác nóng bỏng.

Một con vẹt màu sắc diễm lệ đứng trên bình phong, nghiêng đầu, hơi có vẻ ngu ngốc đáng yêu đánh cái tiếp đón “Ai nha, đến chậm.” Khẩu khí kia còn có chút tiếu hân.

“...” Đang bước thối lưng Triệu Văn Uyển nghẹn lời.

“...” Cố Cảnh Hành cách không xa nghĩ thực đơn đêm nay nên thêm một món vẹt nướng.

“Mỹ nhân, có sắc lang, có sắc lang!” Lúc sau mõ vẹt nào đó còn ngại chết không đủ nhanh mà kêu la, một cánh không chút do dự chỉ về người ở cửa, bán chủ nói.

Triệu Văn Uyển lập tức đi ra khỏi bình phong, phát hiện nha hoàn coi chừng dùm biến thành Cố Cảnh Hành, có chút phản ứng không kịp lộ ra một tia mờ mịt.

Cố Cảnh Hành âm thầm trừng mắt liếc nhìn mõ chim gây chuyện “Ta vì tìm nó mới vào nhầm, Triệu cô nương thứ lỗi.”

Vẹt đập hai cái, dừng ở trên vai Triệu Văn Uyển, nhìn nhìn Cố Cảnh Hành, phát hiện đôi mắt hân nhin nữ tử này có chút đặc biệt, lập tức cảm thấy tìm được chỗ dựa, nghiêng đầu nhìn Triệu Văn Uyển ôn ào nói “Người tin sao, dù sao ta không tin.”

“...” Nuôi con vẹt ngu như thế, Lục vương gia tỏ vẻ tâm vô cùng bẽ tắc, giây phút này muốn hủy thi diệt tích.

Triệu Văn Uyển không nhịn được bật cười, vì biểu tình trên mặt Cố Cảnh Hành lúc này quá mức đặc sắc, thật sự khiến nàng không nhịn được.

Cố Cảnh Hành từ trước đến nay chưa từng thấy qua người này ở trước mặt mình cười tùy ý như vậy, nụ cười kia tươi đẹp khiến cảnh vật xung quanh đều mất màu sắc, trong lòng trong mắt chỉ có nàng một người, không tự giác mà đến gần một chút, đứng ở trước mặt nàng, duỗi tay đem người kéo vào trong lòng.

Không khí tựa hồ ngừng lưu động, ngay cả vẹt ngốc đều thức thời ngậm miệng lại, Triệu Văn Uyển cười cười liền hiểu được tình huống lúc này có chút ái muội, nâng mắt nhìn lên, ánh mắt kia vốn có chút lạnh lùng, đột nhiên vào lúc này lại lặng yên nhu hòa, tình ý không chút nào che dấu nhìn nàng, mang theo cuồng vọng không cho phép cự tuyệt.

Triệu Văn Uyển cảm giác tim đập thoảng chốc ngừng lại, bỗng chốc bùm một cái, lúc sau không khác chế được tim đập liên tục. Từ lần đầu tiên nhìn thấy nhận lầm là Phong Vu Tu liền nổi lên cảm giác tốt đẹp, cũng không phải không có nguyên do, người này khí độ tao nhã, băng son lại ngậm chứa nhu tình, nàng đều không phải không nhìn thấy, chỉ là liên quan đến cái tên Cố Cảnh Hành liền hết sức bỏ qua.

Nàng không muốn giẫm lên vết xe đổ, nhưng không thể không thừa nhận lực ảnh hưởng của người này đến mình. Triệu Văn Uyển hoảng thần bao lâu, Cố Cảnh Hành liền chờ bấy lâu, như là cho nàng đủ thời gian thấy rõ ràng, qua thật lâu, phát hiện nàng lại hiện lên tia tránh né, mới lập tức mở miệng “Bỏn vương cũng có thể đáp ứng nhất sinh nhất thế một đôi nhân, Triệu cô nương có nguyện phụng bồi?”

“!” Triệu Văn Uyển bị hân thình lình nói ra làm cho kinh hãi, đáy lòng lại có một thanh âm trào phúng khác, này không phải là mình có thể dự liệu được, đối với tình cảm nam chính đối với Bạch liên hoa có chút phức tạp, đầu Triệu Văn Uyển một hồi suy nghĩ tâm hoảng ý loạn, phân không rõ ràng ý nghĩ trong lòng.

Cố Cảnh Hành không cho phép nàng lui bước, giam cầm nàng trong ngực, giống như có chút không biết làm sao để nàng xoay chuyển ý nghĩ “Ta biết có lẽ trước kia làm chuyện tình khiến nàng thương tâm, cho nên hiện tại nàng đối với ta hoàn toàn không bằng lòng tin tưởng, nếu như có thể ta nguyện ý móc trái tim ra cho nàng xem.”

Triệu Văn Uyển bị tia hèn mọn lộ ra trong giọng nói của hắn khiến dừng lại động tác, người trước mắt bên ngoài là người cường đại, giờ phút này giống như ôm một con búp bê âu yếm nhất tùy lúc có thể biết mất, không dám quá chặt sợ ghì đau, lại cũng không chịu buông tay, sợ không có, Triệu Văn Uyển tâm không ngừng run rẩy, dán vào lồng ngực nghe tiếng tim đập thình thịch kia, trong lòng đã sớm dao động.

Tùng đột mùi hương chui vào chóp mũi, ngửi có một tia quen thuộc, thần nhiên hỗn loạn một tia mùi máu, Triệu Văn Uyển đột nhiên đưa tay chống một chút, từ trong lòng hần lui ra, không ngoài ý liệu thoáng nhìn thấy trên mặt hần hiện lên vết mặt bị thương chọt lóe mà qua, chẳng qua không thèm nhìn ngược lại vurun tay đụng vào bả vai phải hần.

Trên mặt Cổ Cảnh Hành đột nhiên co rúm, lại chứng thật phán đoán trong lòng Triệu Văn Uyển.

Triệu Văn Uyển mở to mắt, bên trong cảm xúc phức tạp, bình tĩnh nhìn “Ngày đó là người?!”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Chương 78(1)

Tối hôm đó từ núi Ngọc Thanh trở về, Triệu Văn Uyển cảm thấy thân thể có chút mệt mỏi, Tuyết Nhạn nhìn chỉ sợ là dấu hiệu của bệnh phong hàn, cố ý dặn Bách Linh nấu trà gừng, nhìn nàng bọc chăn cảm chén trà gừng thêm chút mật ong uống xong, đầu chảy đầy mồ hôi mới yên tâm bụng khay chuẩn bị rời đi. Triệu Văn Uyển ở lúc trước khi nàng rời đi phân phó một tiếng mang trà gừng đến Thanh Phong Cư, phân phó xong liền mệt mỏi nghiêng người ngủ.

Ban đêm gió lạnh quanh quẩn, gió thổi càng mạnh thêm, Triệu Văn Uyển nhắm chặt mắt, trán một mảng mồ hôi, nàng mơ linh tinh vụn vặt rất nhiều chuyện, rồi lại về tới ngày ấy khi bị mấy tên hung ác đuổi giết trên đường, nàng hoảng sợ trốn trong xe ngựa ôm đệm, xốc lên một góc màn, lúc này cũng là đêm tình hình bên ngoài nhìn đến rõ ràng rành mạch, trên mặt đất nằm ngổn ngang không ít người.

Vài tên hộ vệ của nàng thân thể đã bị trọng thương, thể lực chống đỡ hết nổi, mắt thấy tên áo đen cầm theo kiếm chói lọi nhanh như chớp chém lại đây, máu tươi theo mũi kiếm chảy xuống, mũi kiếm hơi nghiêng, sáng chói làm đau ánh mắt nàng, Triệu Văn Uyển không khỏi kinh hô một tiếng, liền thoáng nhìn thấy Cổ Cảnh Hành một thân y phục đen như mực vọt lại đây, không chút nghĩ ngợi chắn ở phía trước, chỗ bả vai bị trúng một kiếm.

Máu tươi nhất thời phun ra, Cổ Cảnh Hành nhũm mày lập tức một cước đá văng kiếm kia ra, trên tay cố sức vừa nhắc, một kiếm cắt đứt yếm hầu thích khách, thần sắc cấp bách nháy mắt hơi hơi thà lẳng, con người đen thâm thúy nhìn liếc mắt xe ngựa một cái, chứa nhẹ an tâm.

Triệu Văn Uyển kinh sợ liên tục thở dốc, chóp mũi hỗn tạp mùi già nam cùng mùi máu tươi, trong dạ dày không khỏi một trận co rút nôn khan, bất ngờ không kịp đề phòng chống lại ánh mắt Cổ Cảnh Hành, đầu quả tim khẽ run, muốn xuống xe giúp Cổ Cảnh Hành băng bó miêng vết thương chảy máu, nhưng không hiểu sao cả người không thể động đậy, giống như bị cố định ở trên xe ngựa, nàng run rẩy kêu một tiếng Vương gia, nhưng Cổ Cảnh Hành giống như không nghe thấy, ở khi cô người xuất hiện không cam lòng mà ẩn đi.

Trước khi đi thoáng nhìn lại, Triệu Văn Uyển rõ ràng nhìn thấy trong con người người nam nhân trước mắt ẩn chứa cảm xúc phức tạp cùng bi thương, bóng dáng cô tịch dần dần biến mất trong tầm mắt, lập tức chính là thanh âm Phương Tử Mặc khẩn trương vang lên, đẩy ra màn xe ngựa, bóng người hết thấy đều bắt đầu biến thành mơ mơ hồ hồ, Triệu Văn Uyển ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ ngơ ngác nhìn phương hương hai chủ tớ rời đi không còn bóng dáng, nhưng lại cảm giác chỗ nào đó đau đớn một chút...

“Tê...” Nàng thở nhẹ một tiếng, thanh âm bên tai bỗng dừng lại dần dần bắt đầu rõ ràng, hình như là thanh âm Nguyên đại phu “Tiểu đồ nhi, đã chăm chút tốt cho tiểu thư chưa?”

Nữ đồ đệ thu chân để trong hòm thuốc, trả lời “Tốt lắm, Đại tiểu thư giống như sắp tỉnh.”

Triệu Văn Uyển chậm rãi mở mắt, đầu có chút nặng nề, cách màn che liền nhìn thấy ngoài phòng đứng một đồng người, còn chưa kịp nhìn kỹ, Thụy Ca Nhi ô ô khóc bỏ lên ôm cánh tay Triệu Văn Uyển chóp mắt cẩn thận hỏi “Tỷ tỷ không có việc gì chứ?”

Triệu lão phu nhân cũng thở nhẹ nhõm một hơi, Dương ma ma nâng đi đến bên giường “Người cái tiểu nha đầu này, nhưng khiến tổ mẫu sợ hãi...”

Không cần người khác nói, nhìn trận thế này, Triệu Văn Uyển cũng biết mình phỏng chừng từ trên núi trở về bị phong hàn nặng, Tổ mẫu một phen đau lòng, tiện đà Triệu Văn Hi, Triệu Văn Huyền, Triệu Văn Tuyết liền đến bên giường hỏi han ân cần, Nguyên đại phu khuyên bảo, tiểu thư sốt cao mới hạ cần tĩnh dưỡng, Triệu lão phu nhân nghe Nguyên đại phu nói vậy liền phân phó hai nha hoàn ở lại chăm sóc liền được, còn lại vẫn là trở về uyển, chờ tốt hơn lại đến thăm sau.

Một phòng đầy người rời đi, Thụy Ca Nhi ban đầu là chết sống không chịu đi, khiến Dương ma ma nghĩ biện pháp dỗ đi ra ngoài, cuối cùng chỉ để lại Triệu lão phu nhân, Triệu Văn Uyển áy náy nói “Khiến tổ mẫu ngại lo lắng.”

Triệu lão phu nhân sờ sờ trán Triệu Văn Uyển ướt mồ hôi “Tĩnh lại là tốt rồi.” Con người lão phu nhân trải qua đủ sự đời đột nhiên buồn bã, nhẹ nhàng đau lòng. Triệu Văn Uyển sợ tổ mẫu lo lắng quá độ, lộ ra tươi cười không có việc gì, hiện tại nàng thật sự cảm giác tốt rất nhiều, một thân thoải mái, chỉ kém

chạy nhanh đi tắm nước ấm, đem mồ hôi ẩm ướt trên người rửa sạch, ai ngờ lão phu nhân kế tiếp nói một đoạn lại làm cho Triệu Văn Uyển thẳng đơ mồ hôi lạnh.

“Tổ mẫu vốn tưởng rằng cháu đã buông xuống, suy nghĩ cẩn thận, nào biết trong lòng cháu lại cất giấu nỗi khổ như vậy, tổ mẫu cũng là người từng trải, biết được chuyện giấu trong lòng rất khổ sở. Trước kia, tổ mẫu cùng tổ phụ cháu cũng trải qua sự cản trở của gia tộc, cụ cố cháu muốn đem tổ mẫu gả cho Lịch Vương gia tính tình ôn hòa hiền hậu, mà trong lòng ta chỉ có tổ phụ cháu, cũng may lúc trước ta không nghe theo gia tộc an bài, cuối cùng dứt khoát kiên quyết gả đi, cả đời này mới không có tiếc nuối, ngoại trừ việc tổ phụ cháu đi trước ta, cả đời này của tổ mẫu xem như viên mãn.”

Triệu Văn Uyển nhìn tổ mẫu trên mặt hiện lên thần sắc hạnh phúc, không nghĩ tới tổ phụ với tổ mẫu lúc trẻ nguyên lai cũng từng chịu qua khó khăn, chỉ theo ngày sau ân ái, càng có vẻ hai người lúc trước lựa chọn là đúng, cũng bội phục dũng khí của tổ mẫu.

“Tổ phụ là người nặng tình nặng nghĩa là nam nhân tốt.”

Lão phu nhân cười cười tiếp tục nói “Cho nên a, tổ mẫu không muốn làm cái gì chuyện gây đánh uyên ương, lúc trước Tam thúc cháu nói muốn cưới tiểu thư Từ gia, tổ mẫu sau khi hỏi thăm biết được tiểu thư Từ gia tính tình bị nuông chiều, vốn là không thích người con dâu này, nhưng là tổ mẫu biết cảm tình là chuyện của hai người, cuối cùng vẫn là theo ý tứ Tam thúc người, đi Từ gia cầu thân.”

Triệu Văn Uyển như có điều suy nghĩ gât gât đầu, trầm nghĩ, trách không được với loại tính nết của Tam Thâm, Tam thúc đều có thể nhẫn được mười mấy năm, hóa ra là lúc trước hẳn nhìn trúng Tam thâm.

“Lão bà từ ta gần đây nghe nói Lục vương gia đối với cháu có chút thay đổi, nếu là cháu còn thích ngài ấy, qua năm nay, lão bà từ mắt mặt cũng phải đi chỗ lão tỷ tỷ Thái Hậu kia thay cháu định cửa hôn sự này.”

Triệu Văn Uyển đột nhiên nhất nghẹn, đây là có chuyện gì xảy ra? “Tổ mẫu... cháu...”

“Haizz, đừng nói nữa, tổ mẫu cũng biết, Tuyết Nhạn người cần phải chăm sóc tốt cho tiểu thư.” Triệu lão phu nhân cũng không cho nàng cơ hội giải thích, nhờ kỷ năng lúc này còn bệnh, sợ tăng thêm suy nghĩ, chỉ mang theo thần sắc sáng tỏ ngược lại dặn dò hạ nhân.

“...” Triệu Văn Uyển vừa mới tỉnh lại đầu óc còn có chút mơ hồ, nhất thời chuyển hướng đề tài, chỉ theo bản năng mà cảm thấy được tổ mẫu đã hiểu nhầm chuyện gì không thể cứu vãn, nhưng chờ nàng suy nghĩ cẩn thận, người đã đi mất.

Chờ lão phu nhân đi được một lát, Triệu Văn Uyển ngồi hơi có chút dờ khóc dờ cười mà trầm nghĩ, không phải là chỉ sinh bệnh, tại sao làm tổ mẫu cảm thấy bản thân mình khổ sở thích Cố Cảnh Hành rồi? Sau lại nghe Tuyết Nhạn giải thích xong mới biết, nguyên lai ở thời điểm nàng sốt cao mê man, miệng vẫn hô Lục vương gia, từng tiếng lọt vào tai, khiến ai nghe được đều cảm thấy là tương tư thâm goi.

“...” Mới vừa cảm thấy được tốt hơn một chút, Triệu Văn Uyển cảm thấy trước mắt một mảnh mờ mịt.

Ban đêm đại ca vội vàng lại đây thăm, khẩn trương không thôi, cũng vô cùng đau lòng nói câu kia “Ta vốn tưởng rằng muội là buông xuống, không nghĩ tới ngược lại kìm nén đều giấu dưới đáy lòng, là do đại ca sơ ý...”

Triệu Văn Uyển mở miệng giải thích, lại phát hiện càng giải thích càng đen, trong lòng hàng nghìn cây cỏ bị ngựa chạy qua giẫm đạp, vẫn là chán chường tới, nháy mắt cự tuyệt giải thích. Chờ khi không người, Triệu Văn Uyển nghiêng răng ken két, hận không thể cắn Cố Cảnh Hành, nếu không phải hôm qua hẳn đột nhiên... Chính mình việc gì về sẽ nằm mơ sự kiện ngày ấy, khiến người hiểu lầm!

Trong phòng Triệu Văn Uyển dưỡng bệnh dưỡng đến nghẹn khuất, lại ngoài ý muốn nghe Tuyết Nhạn báo lại nói Phùng Thanh Vu thiên kim Phùng đại nhân đến Trúc Tương Phi Uyển tìm tiểu thư, Triệu Văn Uyển đối với người này ấn tượng cũng không khắc sâu, cũng không lui tới, chỉ nghe Phùng đại nhân là vừa mới điều đến kinh, tựa như Phùng phu nhân là muội muội Phùng tướng quân, ngược lại tương tượng như vậy, Triệu Văn Uyển trong lòng cũng có chút cân nhắc, nhanh để Tuyết Nhạn dẫn người vào phòng.

Người tới diện mạo xinh đẹp trong sáng, dáng người uyển chuyển đi tới, thần sắc trên mặt lạnh lùng, chỉ ở khi nhìn thấy Triệu Văn Uyển lộ ra một nụ cười nhẹ, giọng phù dung sớm nở tối tàn, giống băng sơn mỹ nhân, trên người mặc cẩm y thêu bách hoa phi điệp, cho dù là loại cẩm y rộng thùng thình mặc ở trên người, cũng có thể nhìn ra dáng người nữ tử là lướt, vóc dáng cao gầy cùng vóc dáng Triệu Văn Uyển không sai biệt lắm, cử chỉ động tác đều có một cỗ khí thế không dễ thân cận.

Bảo Thiên nhìn đều có điểm bị nàng trấn áp, khi xưng trà thật cẩn thận. Phùng Thanh Vu gặp Triệu Văn Uyển trong khuê phòng dưỡng bệnh, đôi mi thanh tú nhíu lại, muốn nói cái gì lại nuốt trở vào, nói qua loa hai câu lại vì tính tình lạnh nhạt mà lời nói vụng về, nghe Triệu Văn Uyển ho khan nhân tiện nói không quá rầy rầy nghĩ ngợi đưa ra cáo từ, ngày khác lại đến thăm.

Triệu Văn Uyển cũng không giữ lại, chỉ là cảm thấy có chút buồn bực, vị tiểu thư này đến tột cùng vì sao đến đây?

Tuyết Nhạn dẫn Thanh Văn Uyển tiểu thư đi ra ngoài, đi tới bên ngoài uyển, chỉ thấy một bóng dáng như ngọc cao ngất đứng ở cửa vào, lập tức nghe Thanh Vu tiểu thư bên cạnh cúi đầu hô biểu ca, Tuyết Nhạn liền biết thân phận vị kia, khí độ bộ dáng xuất sắc kia, khó trách là một trong kinh thành tam thiếu... .

Phượng Từ Mặc gặp người nhanh như vậy đã đi ra, kinh ngạc nhíu mày, Phùng Thanh Vu đi đến bên cạnh hắn “Triệu đại tiểu thư nhiệm phong hàn, phần hành trình thưởng tuyết sợ là chỉ có ta với biểu ca.”

“Phong hàn? Có nghiêm trọng không?” Phượng Từ Mặc nghe vậy nhíu mày, hỏi.

“Uống thuốc đã tốt hơn rất nhiều.” Tuyết Nhạn nhìn thần sắc hai người lạnh nhạt không khác nhau mấy, cảm thấy tương đối có ý tứ, cười dài trấn an nói.

Phong Từ Mặc còn muốn nói gì, từ bên ngoài đi đến một bóng dáng cao lớn bước nhanh tới trước mặt, cảnh giác mà đánh gãy câu hỏi của hắn, đối Tuyết Nhạn nói “Làm phiền Tuyết Nhạn cô nương đem bình thuốc trị bệnh thương hàn giao cho tiểu thư nhà người dùng. Vương gia nghe nói Triệu tiểu thư sinh bệnh, lúc này bận không thể thoát thân, liền vội vã để ta đến đưa thay.”

Phong Vu Tu nói xong, còn cố ý liếc liếc Phong Từ Mặc một cái.

Tuyết Nhạn nhìn không khí này có chút là lạ, nhớ kỹ còn phải quay lại chiếu cố tiểu thư, liền không lưu lại hành lễ rồi đi.

Phong Vu Tu vừa rồi cất ngang câu hỏi của Phong Từ Mặc, rất là tự nhiên đáp lại nói “Ài, lại nói tiếp, Triệu tiểu thư bị nhiễm phong hàn một nửa nguyên nhân cũng là do Vương gia nhà ta, hôm qua Vương gia tự mình mời Triệu tiểu thư lên núi Ngọc Thanh tham gia thưởng mai làm thơ, đoán rằng trên núi lạnh nên bị nhiễm lạnh, ta đều nhắc nhở, hai người chơi thỏa thích hiển nhiên là như gió thoảng bên tai.”

Dứt lời liền đến gần Phong Từ Mặc, nhủ mi vui đùa mà vỗ vỗ bờ vai của hắn “Chân trời này nơi nào không có cỏ thơm, Phong công tử vẫn là tìm kiếm người nơi khác thôi.” Phong Vu Tu tận hết sức lực hủy nhân duyên nghĩ nhất định phải bắt chẹt Cố Cảnh Hành thật tốt, ý cười trên mặt cũng liền càng thêm vài phần đáng khinh.

Phong Từ Mặc nhíu lại mày kiếm, thật sâu mà liếc nhìn Phong Vu Tu một cái, đối với lời nói Phong Vu Tu thôi phồng hết sức có điều tạm để đó.

Đột nhiên một cỗ lực đạo không nhỏ đẩy Phong Vu Tu ra, Phùng Thanh Vu đứng trước người Phong Từ Mặc, nhìn Phong Vu Tu từ trên xuống dưới, thẳng đem người sau nhìn đến sợ hãi, nữ nhân này khí thế như thế nào cảm thấy có chút quen thuộc chứ?

“Người chính là Phong Vu Tu trưởng tử Phong thái phó?”

Phong Vu Tu cho là tài danh của mình vang xa, tự mình cho là tốt đẹp, thân mình ở trước mặt mỹ nhân càng thêm đứng thẳng, còn kém xuất ra cây quạt phong nhã đứng “Đúng là tại hạ.”

Chợt nghe nữ tử trước mặt nhẹ nhàng nói một câu “Người ái mộ Lục vương gia là chuyện của người, rộng lượng vì hắn giết dây bắc cầu cũng là chuyện của người, hành vi mới vừa rồi của người. . . Ách, thật bừa bãi.” Tạm dừng một lúc lâu, rốt cuộc tìm được từ thích hợp để hình dung.

Hai chữ cuối cùng kia thẳng tấp nện xuống, đánh Phong Vu Tu mất nỏ đom đóm, ý đồ ở trên mặt tìm dấu vết vui đùa, lại chỉ nhìn đến bóng dáng yếu điệu tránh hắn không kịp, Phong Vu Tu chưa bao giờ bị người ghét bỏ hoàn toàn ghen ghét, bị phần muốn chết.

Trong sạch của hắn ——

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Chương 78.2

Tuyết mùa đông rơi, khi cuối năm gần đến, Triệu quốc công phủ lại nghênh đón một chuyện vui, Tam phòng thêm một miệng ăn mới, vẫn là Từ thị thật lâu không mang thai, tin tức truyền đi thật nhanh, mọi người trong phủ đều biết.

Nguyên đại phu bắt mạch đúng là hỉ mạch, lão phu nhân tự nhiên cao hứng, dặn nha hoàn bà tử chiếu cố thật tốt, lại để Diệp thị đặt mua không ít thuốc bổ tốt nhất đưa đến uyển tam phòng. Triệu Hoành Minh gần đây cũng thu lại chút tâm tính, thời gian trong thư phòng giảm bớt, thường thường có thể nhìn thấy hắn bồi bên người Từ thị, dịu dàng thăm hỏi han ân cần.

Nguyên bản là một chuyện tốt, nhưng Từ thị ở trước mặt Triệu Hoành Minh chìm nhỏ nép vào người, đằng sau càng nóng nảy, không biết trong lòng phiền cái gì thường thường quở trách hạ nhân, không như ý liền vung tay đánh người.

Giờ thìn ngày hôm đó, Triệu Văn Uyển rửa mặt chải đầu thỏa đáng, đối diện gương đồng bôi hương cao lên mặt, vệt chớp cánh bay đến đầu vai Triệu Văn Uyển, nghiêng đầu liên tục nhìn chăm chăm người trong gương đồng, Triệu Văn Uyển còn nghĩ rằng vật nhỏ này cảm thấy gương đồng mới mẻ, ai ngờ nó bỗng nhiên thò cổ hướng trước mặt lại gần, Triệu Văn Uyển nhíu mày, khó hiểu, vệt trực tiếp bay đến bên cạnh hương cao cắn nhả lẩm bầm.

Tuyết Nhạn bưng trà lại đây, mặt nghiêm túc nhìn không được nở nụ cười “Tiểu thư, vật nhỏ này rất thích làm đẹp! Ngài không biết hôm qua còn ngâm trầm hương của ngài hướng lên đầu đứng trước gương khoa tay múa chân, người nào dám nói nó không đẹp, liền há miệng cãi lại với người đó, ngay cả Kính Linh miệng khéo léo cũng đều bại trận. Vật nhỏ sáng nay thấy Kim Linh còn bực bội đâu, không cho sắc mặt hòa nhã.”

Triệu Văn Uyển có chút không nói gì mà ngừng lại liếc mắt nhìn vật nhỏ, dờ khóc dờ cười nhìn nó trên mặt điểm điểm hương cao, vật nhỏ lông màu xanh

mở to ánh mắt tròn vo đối diện gương đồng nhìn một phen, lúc này mới chớp cánh bay trở về ổ nhỏ của chính mình, một bộ dáng vô cùng hưng phấn, kéo cổ họng lạnh lạnh bắt đầu kêu “Cực kì xinh đẹp...Cực kì xinh đẹp...”

“Hôm qua Kim Linh cùng nó xảy ra chuyện gì?” Triệu Văn Uyển đứng dậy từ từ uống trà, thuận miệng hỏi một câu.

Tuyết Nhạn khó được cười hi hi “Hôm qua nó tì sai Kim Linh đi mở ra bộ cẩm phục tiểu thư ngài mặc hôm Quỳnh Hoa yến, ai ngờ bên trên dính toàn lông chim, Kim Linh liền hay nói giỡn thuận miệng nói nó một câu. Sau đó liền không vui...”

Triệu Văn Uyển liếc mắt nhìn vật nhỏ đậu trên cành gỗ, mỉm cười “Kim Linh nói gì?”

“Không cho nói...” Bên kia vệt lại mở cổ họng.

“Nói, còn sợ nó không cho phép.”

“Kim Linh nói, nếu ngươi lại cọ tiếp, lông có thể rụng hết, thành chim trọc, xấu chết.”

Vệt cúi đầu, đập đập cánh bay đi, tựa hồ là mất hứng, bay đến góc phòng còn nói “Các ngươi đều khi dễ ta, ta muốn quay về Vương phủ, ta muốn quay về Vương phủ, tìm Lục Lục.”

“Ngươi nếu dám lại quay về Vương phủ, ta đêm nay để cho Bách Linh hãm ngươi!” Triệu Văn Uyển nghe nó kêu gào như vậy, sợ người khác không biết nó là Lục vương gia đưa đến, có chút đau đầu. Bất quá nói lại, cũng không biết Cố Cảnh Hành dạy như thế nào, vật nhỏ này thông minh lại khôn khéo, miệng lưỡi cũng trơn tru.

Chỉ nghĩ đến hình ảnh vật nhỏ này cùng Cố Cảnh Hành mặt than giăng co, Triệu Văn Uyển liền nhin không được cong khóe miệng.

Tiểu tử kia làm như cảm thấy sợ, lập tức ngậm miệng, Triệu Văn Uyển ý xấu tiếp tục hù dọa nó, hừ mạnh một tiếng “Bộ cẩm phục kia là ta thích nhất, lại để cho ngươi làm hỏng, ngươi là nghĩ muốn chuộc tội, hay để ta ném ngươi vào đồng tuyết, một đêm không được vào nhà.”

Tiểu tử kia vội vàng bay qua dừng trên đầu vai Triệu Văn Uyển cọ đầu khoe mã, Triệu Văn Uyển ý cười không ngừng, đưa tay sờ sờ lông nó, lúc đụng đến cổ dừng một chút, vốn đang nhắm mắt hưởng thụ mỡ vệt nháy mắt tròn tròn mắt “Không cần ném trên đồng tuyết!”

Triệu Văn Uyển vừa lòng cười, đem nó ôm vào trong ngực, tỉ mỉ dặn “Tí nữa ta mang ngươi đi Minh Như Uyển thỉnh an, gặp lão phu nhân chỉ cần nói cát tường, ngươi nếu có thể khiến tổ mẫu vui vẻ, trở về liền thưởng ngươi một đóa châm hoa đeo.”

.....

Minh Như Uyển lúc này ngồi không ít người, Diệp thị, Từ thị, Lân thị, ba người con dâu đều ở, Từ thị chứng tình phùng nguyệt bàn ngồi đều trái đệm thật dày, lão phu nhân còn đang dặn Từ thị cẩn thận an thai, Từ thị cười nhất nhất đáp ứng.

Đang nói, chợt nghe ngoài cửa có thanh âm kỳ quái, mọi người quay đầu nhìn lên, chỉ thấy một con vệt lông xanh bay vào, dừng ở trên bàn lão phu nhân, gật đầu, như là hành lễ “Chúc lão phu nhân phát tài, như ý cát tường, vạn thọ vô cương, sống lâu trăm tuổi...” Vệt liền tiếp nói thật nhiều từ may mắn, nói xong câu cuối cùng sực nữa hết hơi.

Triệu lão phu nhân nghe tâm nở hoa “Đây là vệt ở đâu bay tới, miệng khéo như vậy.”

Từ thị cũng thích vệt nói ngọt này, muốn để Dương ma ma ôm lại đây cho mình nhìn một cái, ai ngờ vệt kia co chân bay đi, chỗ nào cũng không chịu đi, chỉ ở bên người lão phu nhân.

Từ thị lập tức hé ra gương mặt suy sụp, vốn định há mồm mắng một câu, nhưng ngại lão phu nhân còn ở cùng với nhiều ngày Tôn ma ma nhắc nhở, đuôi lông mày từ trên xuống dưới động động rốt cuộc vẫn là nhin xuống.

Triệu Văn Uyển phía sau tiến vào thỉnh an, tổ mẫu chính là rất cao hứng, để Triệu Văn Uyển ngồi vào bên người, Diệp thị nhìn thấy Triệu Văn Uyển trong lòng không thoải mái, lạnh lùng cười, nói trong phủ các uyển còn phải có việc nhỏ chuẩn bị cuối năm, không lưu lại, liền cáo từ rời đi.

Lân thị quan tâm hỏi sức khỏe Triệu Văn Uyển, Triệu Văn Uyển nói là hoàn toàn không ngại. Lúc này giống như mới phát hiện vệt ở trong này “Nguyên lai vật nhỏ ngươi ở trong này nha, trách không được sáng sớm liền tìm không thấy.”

“Tổ mẫu, nó không nói gì làm ngài mất hứng chứ?”

Triệu lão phu nhân nhìn nàng tinh quái, biết được là nàng vì chọc lão bà từ này vui vẻ, mới nói buổi sáng không gặp vệt. Dương ma ma cười cười nhanh nói “Hóa ra là Đại tiểu thư nuôi nha, miệng lưỡi ngọt đem lão phu nhân chọc cao hứng.”

Từ thị cười nhạo một tiếng, lập tức đối vệt này hoàn toàn không vui, tức giận nhỏ giọng nói thầm “Một cái súc sinh mà thôi, nào có tốt như vậy.”

Vệt nghe xong lập tức liền mất hứng, đột nhiên đập cánh bay đến trước mặt Từ thị, Từ thị sợ tới mức kinh hãi, liền tiếp hô “Cút ngay.”

Vệt cũng không nhò nhen cùng Từ thị động “Vũ lực” giống như đắc ý dừng ở một bên kêu một câu “Sẽ không cút, Ngươi tự mình cút.”

“Ngươi... Ngươi cái con chim đầy lông xanh quái...”

“Ngươi cái không có lông người quái dị!” Vệt cũng không cam lòng yếu thế, chọn từ nàng nói mà bỏ thêm ý chính mình mắng trở về.

“Ngươi——” Từ thị nói không lại vệt, chỉ có thể lấy khăn tay giả vờ gạt lệ “Mẫu thân, Ngài xem một con vệt đều dám khi dễ ta.”

Lão phu nhân niệm tình Từ thị đang mang thai, ra tiếng trấn an ngắt lời nói “Cũng sắp làm mẫu thân, cùng con vệt tức giận cái gì? Uyển nha đầu ngươi bảo con vệt bồi tội với Tam thẩm.”

Lão phu nhân không nói đề Triệu Văn Uyển bồi lỗi, cố tình đề vệt nói, ngầm hướng về Triệu Văn Uyển, Triệu Văn Uyển lập tức lộ vẻ mặt khó xử “Haizz, tổ mẫu, cũng không thể trách ta để cho vệt làm như vậy, con vệt này vốn là Lục vương gia nuôi, tính tình lớn nha, ngay cả trong phòng ta cũng ngang ngược, căn bản không nghe ta.”

Vừa nghe chim Lục vương gia nuôi, Từ thị không thể phát tác, chỉ cảm thấy lồng ngực tràn đầy hờn dỗi. Không khỏi nghĩ đến một màn trước kia, Triệu Văn Uyển trước đây nuôi một con mèo, nàng bụng lớn đi ở dưới bóng cây đường nhỏ, thấy mèo kia đáng yêu liền muốn đùa chơi, ai ngờ mới vừa đến gần, Triệu Văn Uyển đột nhiên đụng vào mèo nhỏ, mèo đen kia đột nhiên nhảy, nhào vào bụng nàng, lao đảo một cái không đứng vững liền ngã trên đất sinh non, nghĩ đến đây Từ thị nhịn không được nhe răng, tay nắm chặt tay vịn ghế, trong lòng hận ý hung ác dâng lên, càng ngày càng phun trào mà ra.

Lãnh thị nhìn không khí ngưng trệ, cười yếu ớt lên tiếng nói “Mẫu thân chắc cũng mệt mỏi, bọn con xin cáo từ trước.”

Lão phu nhân cũng theo gât gât đầu, ba người đứng dậy rời đi, Dương ma ma vội vàng gọi Lãnh thị ở lại có một số việc cùng Tứ phu nhân nói, Lãnh thị dừng bước chân quay người trở lại.

Triệu Văn Uyển ôm vệt nhỏ ra sân, Từ thị bỗng nhiên nói với nha hoàn bên người nói ở trong uyển đánh rơi khuyên tai, sai nha hoàn đi tìm, theo sau hai ba bước đuổi theo chặn đường Triệu Văn Uyển. Triệu Văn Uyển thoải mái cười với Từ thị, thân nhiên nói “Tam thẩm làm gì vậy?” Nàng cách Từ thị rất xa, biết được nàng mang thai, không nghĩ tiếp xúc.

Con người Từ thị lóe ra tia khinh thường, nhìn trái phải, thấy có hạ nhân lui tới, mới nói “Nhất định là ngươi dạy tiểu súc sinh này mắng ta.”

“Tam thẩm suy nghĩ nhiều.”

Mắt Từ thị đè nặng đen kịt gì đó, cười lạnh một tiếng không có ý đè thấp thanh âm “Vệt giỏi nhất học người nói, ngươi nếu không dạy, nó sao sẽ nói, còn cố ý tranh cãi với ta, ta xem tiểu lông lá này ngược lại là đức hạnh của ngươi, gặp người nói tiếng người, gặp quý nói chuyện ma quỷ, chuyên làm chuyện mờ ám”

Vệt vẫn là tâm tình tiểu hài tử, tự nhiên không chịu được người mắng mỏ, cao cổ kêu “Người đàn bà chanh chua! Người quái dị!”

Cũng thật sự là đem lời nói trong lòng Triệu Văn Uyển nói ra, Triệu Văn Uyển rũ mắt, dấu đi tia khoái ý trong mắt, chỉ nói “Thẩm vẫn là trở về dưỡng thai thật tốt, Văn Uyển có việc sẽ không phụ bạn.”

Từ thị trong lòng đồ khí, không chút suy nghĩ đi lên ngăn đón, nhìn theo vệt đi theo Triệu Văn Uyển nổi lên ý tưởng đen tối, liên tưởng đến mèo đen làm hại nàng mất đứa nhỏ, càng nhìn càng hận, tay giơ lên bắt, vệt làm sao để nàng như ý, đập cánh liền bay lên, hiểu được đối phương không có ý tốt, gân cổ kêu người xấu.

Triệu Văn Uyển nhìn Từ thị giận chó đánh mèo, thực tính toán ra tay với con vệt, ở lúc nàng lại bắt thay vệt cắn một chút, lại nhìn đến khoe miệng Từ thị cong lên, cánh tay đột nhiên thay đổi, rồi Từ thị đột nhiên lao đảo ngã về phía sau, ngã mạnh trên mặt đất, dưới váy máu tươi đỏ sẫm theo chân chảy xuống, ô ô chảy.

“Cứu mạng——” Từ thị nằm trong vũng máu, một tay ôm bụng, khuôn mặt trắng bệch mà hoảng sợ kêu gào.

Lập tức có bà tử, nha hoàn nghe thấy, nhìn một màn này đều bị hoảng sợ, nhất thời hoảng lên. Triệu Văn Uyển xem như người thanh tĩnh nhất, vội vàng lên tiếng nói “Còn không mau đi gọi Nguyên đại phu, thuận đường thông tri... Lão phu nhân.”

Từ thị nghe được thanh âm nàng, nâng lên khuôn mặt trắng bệch tràn đầy hận ý, tay run rẩy chỉ vào Triệu Văn Uyển, thanh âm thê lương nói “Triệu Văn Uyển ta với người có cừu oán gì, ngươi phải hai lần ba bận hại con ta, nếu đứa nhỏ trong bụng ta xảy ra việc gì, ta muốn ngươi bồi mạng!”

Triệu Văn Uyển xác định chính mình vừa rồi không có đẩy nàng, nghĩ đến Từ thị lúc này làm ra là vì vu oan chính mình, thực sự hận nàng như vậy, ngay cả đứa nhỏ cũng không cần? Triệu Văn Uyển có chút nặng nề, vì Từ thị một phen ồn ào, người xung quanh tầm mắt hàm chứa phức tạp không giống nhau, có thể truyền lưu ra ngoài bản cũ, nghĩ cũng biết.

Vì cách Minh Như Uyển không xa, Dương ma ma đầu tiên đuổi tới, nhìn tình hình trước mắt, sắc mặt thoáng chốc thay đổi, lại nhìn Triệu Văn Uyển biểu tình không biết gì.

“Không phải ta đẩy nàng” Triệu Văn Uyển thu mắt, trầm giọng vì mình biện giải một câu.

Từ thị đầy mặt nước mắt, một bộ dáng tùy thời có thể ngất đi, thì thào đứa nhỏ rất thê thảm.

“Rốt cuộc tình huống như thế nào có ai nhìn thấy?” Dương ma ma nhìn bốn phía nói.

Có người ở trong đám người trả lời “Ta chỉ nhìn thấy tam phu nhân giống như vì vệt cùng Đại tiểu thư nổi lên tranh chấp, sau đó đụng vào cùng nhau, tam phu nhân liền... ngã.”

Dương ma ma đau đầu mà thở dài, gọi người trước mang Từ thị về uyển, lại xử lý. Mà từ khi xảy ra chuyện, vệt vẫn thành thật đậu trên vai Triệu Văn Uyển đột nhiên đập cánh bay đi.

Triệu Văn Uyển rơi xuống nông nổi hết đường chối cãi, còn bị vật nhỏ không nghĩa khí bỏ mặc, trong lòng không phải không có bi thương thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Chương 79.1

Vào đông ngày tối đặc biệt nhanh, một tia ánh nắng chiều cuối cùng cũng biệt tích, gió lạnh vù vù thổi, không trung bắt đầu bay thật nhỏ bông tuyết, bay là tả.

Uyển Tam phòng ngọn đèn dầu lay động, trong phòng đứng không ít người, cùng với lão phu nhân chống quai trượng, ánh mắt phức tạp nhìn người nằm trên giường, mặt nhẵn mày nhú, ánh đèn vàng chiếu xuống có vẻ càng thêm già nua. Nguyên đại phu ngồi ở trên ghế nhỏ bên giường, cẩn thận bắt mạch, vừa quay đầu liền chống lại ánh mắt chờ mong của lão phu nhân, thở dài.

“Lão phu nhân nén bi thương, đứa nhỏ Tam phu nhân phúc mỏng... Không giữ được.”

Trong lòng lão phu nhân treo một tia may mắn hoàn toàn bị đánh vỡ, có chút lao đảo mà loạng choạng, may mắn có Dương ma ma đứng phía sau đỡ lấy. Triệu Hoành Minh vẫn thủ ở bên người chờ Nguyên đại phu tránh ra, ngồi vào bên giường, cầm tay Từ thị, thần sắc cũng là bi thống.

“Đứa nhỏ! Lão gia... Hài tử của ta a...” Từ thị thanh âm nhớ kỹ, một tay gắt gao nắm chặt, dần dần sụp đổ.

“Thân mình phu nhân quan trọng hơn, đoán rằng thật sự vô duyên...” Thanh âm Triệu Hoành Minh cũng nghẹn lại.

Con người Từ thị đột nhiên trừng lớn, sắc mặt vốn trắng bệch càng thêm đáng sợ, các đốt ngón tay dùng sức nắm chặt chắn trở nên trắng bệch, giống như là muốn bóp nát cái gì, từng giọt nước mắt chảy xuống, giọng nói the thé “Là Triệu Văn Uyển làm hại, nằng với ta từ trước đến nay không hợp, nếu không phải nằng đẩy ta, hài tử của ta sao sẽ không còn!”

Triệu Hoành Minh nghe vậy sắc mặt cũng khó coi, nếu chuyện năm đó là chuyện ngoài ý muốn, nhưng lần này đều có người nhìn thấy hai người tranh chấp xô đẩy, Từ thị tính tình nóng nảy lại như thế nào xấu xa, đối với đứa nhỏ này có bao nhiêu khắt trương hẳn là xem ở trong mắt. Văn Uyển tính tình kiêu căng, có cái nhau, cũng nên xem ở phần Từ thị mang thai mà nhường vài phần, nhưng lại ra tay, hiện tại người còn ở ngoài uyển phạt đứng... Này gọi là chuyện gì!

Triệu lão phu nhân cũng thật sự đau đầu, Từ thị kia một tiếng thê lương tức giận mắng cùng khóc lóc, ồn ào lỗ tai đều muốn nổ vang, đầu óc cũng càng mê man, vừa đau lòng cháu gái đứng bên ngoài, nhưng nhìn một màn này cái gì cũng không nói nên lời.

Nguyên đại phu mở miệng còn có điều muốn nói, nhưng nhìn tình huống trong phòng đại loạn, chung quy là ngậm miệng, lui xuống đi dọn pha thuốc.

Đèn lồng treo trên mái nhà bị gió thổi lung lay, lộ ra bóng dáng nữ tử mảnh khảnh đứng trong tuyết, thẳng tắp, trong phòng tức giận mắng mớ mớ hồ có thể nghe thấy, trên tóc, mi mắt Triệu Văn Uyển đều rơi đầy tuyết, nghiêm mặt buông xuống, nhìn không rõ thần sắc.

Nguyên đại phu lưng đeo hòm thuốc khi rời đi nhìn thấy, chung quy là bất đắc dĩ lắc lắc đầu đi ra. Triệu Văn Uyển nhìn bóng dáng Nguyên đại phu, đôi mắt chuyển hơi trầm xuống tối sầm, trong lúc hôn mê chỉ cảm thấy thiên hoàng địa chuyển, chợt rơi vào hoàn cảnh lạnh như băng.

“Không tốt, Đại tiểu thư ngất xỉu!”

.....

Trong lúc hoảng hốt có người cầm khăn ẩm dán trên trán, nhưng Triệu Văn Uyển cảm thấy được nóng, muốn tránh khỏi, lại cả người mệt mỏi, cả người giống như trôi nổi trên đại dương mênh mông, nước chảy bèo trôi, thanh âm bên tai chợt xa chợt gần, nghe không rõ.

“Đại tiểu thư bệnh thương hàn vừa khỏi, ở ngoài uyển đứng nửa ngày, còn gặp tuyết rơi, dày vò như vậy có thể không sinh bệnh sao!”

Tuyết Nhạn bưng thuốc, liếc mắt nhìn Bảo Thiên một bên thay Triệu Văn Uyển lau trán một bên lăm bầm, đi đến mép giường, thở dài một tiếng “Hiện tại lão phu nhân để cho tiểu thư dưỡng bệnh, hàm ý cuối cùng là trì hoãn thời gian.”

Cẩn thận dứt hai miếng, nước thuốc theo khoe miệng Triệu Văn Uyển chảy xuống. Tuyết Nhạn nhanh chóng cầm khăn tay lau, nhìn Triệu Văn Uyển, bộ dáng tràn đầy lo lắng. Nàng vẫn đi theo Triệu Văn Uyển, tự nhiên nhìn thấy Từ thị là cố ý làm ra chuyện này, chỉ là lời nói của nàng không ai tin, ngược lại cách nói của hạ nhân ở xa nhìn thấy kia đều khiến mọi người khẳng khái là Triệu Văn Uyển ra tay với Từ thị.

Thấy thuốc dứt không vào, Tuyết Nhạn cau mày đặt sang một bên, tuy rằng không đồng ý Đại tiểu thư làm thương tổn thân mình, nhưng có vài phần rõ ràng dụng ý của nàng, Từ thị thành người bị hại đáng thương, Đại tiểu thư nếu không dùng khổ nhục kế, chỉ sợ sẽ làm cho lời đồn càng thêm nghiêm trọng, đối với Đại tiểu thư càng bất lợi.

“Nước...” Thanh âm suy yếu sâu kín truyền ra, mí mắt Triệu Văn Uyển rung động, như là giấy dựa tính lại, con ngươi mở ra có một tia kinh hoàng, ở khi nhìn thấy người coi chừng bên giường mới chậm rãi tụ lại, khôi phục tia thanh minh.

Bảo Thiên vội vàng bung đến một chén nước ấm, giúp đỡ Triệu Văn Uyển ngồi dậy, uy nàng uống vài hớp, trên mặt thần sắc vui mừng “Tiểu thư ngài đã tỉnh lại, cảm thấy có chỗ nào không thoải mái, ta đi mời Nguyên đại phu lại đây nhìn một cái!”

Triệu Văn Uyển uống vài hớp, buông chén trà để Bảo Thiên nhận lấy, tiếng nói mang theo vài phần khàn khàn nói “Không cần.” Theo sau liền chống tay ngồi dậy, dựa vào giường thu hồi suy nghĩ.

Trước mắt dùng khổ nhục kế, ở lúc chưa nghĩ ra đối sách, cũng chỉ đành kéo dài. Nàng lập tức tự giấu cười cười, chiều này cũng coi như dùng lần nào cũng hiệu quả, nhưng nhìn phía sau sẽ phát triển như thế nào, Từ thị lúc này hạ nhãn tâm hăm hại, nàng nhất thời còn không nghĩ ra biện pháp ứng phó.

Tuyết Nhạn thấy nàng nhú mày làm như khó chịu, để Bảo Thiên tránh ra, chính mình thay Triệu Văn Uyển nhu nhu huyết thái dương, độ mạnh yếu vừa phải, vừa lúc giảm bớt một chút “Nguyên đại phu xác nhận, đứa nhỏ không giữ được, Tam phu nhân vừa khóc vừa nháo giăng co hơn nửa đêm, lúc này không có động tĩnh, đoán là nghỉ ngơi.”

“Máng nửa ngày cũng nên mệt mỏi.” Triệu Văn Uyển từ từ nhắm hai mắt, buột miệng nói.

Tuyết Nhạn hồi tưởng lại tiếng mắng từ phòng tam phu nhân truyền ra, trung khí mười phần không giống như là người vừa mới sảy thai... Chỉ tưởng tượng như vậy, động tác trên tay ngừng lại, lập tức lại tiếp tục, thầm nghĩ mình chắc là nghĩ nhiều thôi, lúc trước có thai là Nguyên đại phu bắt mạch chứng thực, tổng sẽ không sai.

Bảo Thiên tính tình nôn nóng, nhìn hai người bộ dạng lạnh nhạt, chính mình gấp đến độ đi đi lại lại, nhìn không được nhắc nhở “Tam phu nhân cùng tiểu thư không hợp, cố ý chơi xấu tiểu thư, không biết chuyện đều nghĩ tiểu thư làm hại, êm đẹp lại gánh cái tội danh giết người, ngay cả lão phu nhân cũng không giúp... Haizz, lại nói tiếp nếu không phải vật nhỏ kia nháo, tiểu thư cũng không đến mức...”

“Tiểu từ kia đâu?” Triệu Văn Uyển nghe vậy mới nhớ đến mổ chim lâm trận bỏ chạy.

“Nha, ở đây, từ khi trở về liền yên lặng rút cổ ngồi một góc, đoán là ở đó hồi lỗi.” Bảo Thiên chỉ chỉ một góc phòng, mang theo một tia bất đắc dĩ.

Triệu Văn Uyển nhìn qua, quả nhiên trong góc lộ ra một đống xanh xanh, ước chừng là biết mình gây họa, móng vuốt xê dịch tới lui, mở to mắt tròn hiện lên do dự.

“Được rồi, không trách ngươi, lại đây đi.” Triệu Văn Uyển nhìn nghĩ muốn bật cười, nhớ đến hoàn cảnh hiện tại lại cười không nổi, Từ thị đây là đánh chủ ý lên nàng, dù không có vật nhỏ này, bản thân chỉ sợ cũng không tránh khỏi tính kế.

Vệt nâng đầu nhỏ nhìn kỹ hai mắt nàng, thấy nàng thật không có ý truy cứu mới vỗ cánh bay tới, chỉ nhất thời đến gần đã bị Triệu Văn Uyển tóm lông đuôi, rất có bộ dáng ý tứ uy hiếp ngươi nếu dám động ta liền nhổ hết lông ngươi, chim nhỏ sợ tới mức cứng đờ, đau lòng lắm nhưng nghiêng cổ mà ôn ào “Lông lông lông lông...”

“Còn biết được lông của ngươi, sáng sớm thời điểm bỏ lại ta chạy sao không nghĩ đến muốn sống!” Triệu Văn Uyển ác liệt nhú mày, tay cố ý tăng thêm lực đạo.

“Có có có có... việc!”

Triệu Văn Uyển nghe vậy ngược lại sừng sốt, ngươi chim phá hoại còn có việc, mắt chống lại nhìn, “Ngươi còn có thể có chuyện gì?”

“Trong kia kia kia kia!” Vệt cầu xin tha thứ mà vỗ cánh, nóng vội chỉ vào một chỗ, chờ Triệu Văn Uyển buông tay, vội vàng bay về chỗ ban đầu, ngâm cái gì bay quay lại.

“A——” Bảo Thiên chợt liếc mắt nhìn vật ngoài miệng nó, vẫn còn mang theo máu gì đó, sợ tới mức kêu lên tiếng.

Vệt bị nàng kêu hoảng sợ, đồ vật này nọ rơi xuống đất, Tuyết Nhạn gan lớn nhặt lên, móng mạnh, màu trong suốt, nhìn không ra là cái gì.

“Người quái dị ném, ta nhặt!” Vệt ngắt câu không rõ ràng lắm, lại khiến người nghe hiểu, đại loại là Từ thị thuận tay ném ra, lại bị nó nhặt trở về, khó trách lúc ấy bay đi...

“Nô tỳ giống như ở đây thấy—— qua?” Bảo Thiên lấy lại tinh thần, có chút ghét bỏ mà nhìn vật kia cau mày trầm tư suy nghĩ.

Tuyệt Nạn đồng dạng cau mày, chính là lúc này không biết làm sao xử lý, lại bị Triệu Văn Uyển gọi mang đến gần. Một mùi thuốc đông y gay mũi chui vào mũi, Triệu Văn Uyển lập tức nhíu mày, cùng mùi thuốc tràn ngập trong phòng mình khác nhau, tự mình xem, mới có chút rõ ràng, giống như... ở trên người nào đó ngủ qua?

— Từ thị! Một đạo linh quang hiện lên, Triệu Văn Uyển sáng tỏ thông suốt, lập tức con người rơi vào trầm tư.

Vết gập Triệu Văn Uyển ánh mắt đột nhiên sâu lắng không lên tiếng, nhảy chân đến gần, kết quả còn không có đến gần liền bị Triệu Văn Uyển xách lên, tựa hồ là kiểm tra mô nó, sau đó ném cho Bảo Thiên “Bản chết đi được, đi chải sạch sẽ.”

“...” Chán ghét tắm rửa lại đi theo chủ nhân trước thích sạch sẽ, mỡ chim tròn tròn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Chương 79 (2)

Vinh Xuân đi nương làm nha hoàn bên người Từ thị muốn đến thăm chủ tử một chút, và lại có quan hệ vợ cả vợ bé, về tình về lý đều cần, nhưng Tôn ma ma lại khuyên can, chỉ nói bụng như vậy đi nhìn, người ở bên nhìn còn có điểm ý tứ khoe khoang, dọa Vinh Xuân đi nương đồ mờ mờ lạnh nói liên tục không có ý tứ kia, chỉ phải Tôn ma ma mang theo đồ ăn Vinh Xuân đi nương tự làm đem qua.

Đêm dài nặng nề, xung quanh yên tĩnh không tiếng động, thời điểm Tôn ma ma đi, Từ thị đang ở trong phòng phát giận, đem nha hoàn bà tử hầu hạ xung quanh đều đuổi hết ra ngoài, nghe xong thông báo, ngược lại truyền Tôn ma ma đi vào, nghĩ là xem ở mặt mũi Tôn ma ma không tiện làm khó đi.

Tôn ma ma nán lại không lâu, chỉ lúc nhắc đến hộp đồ ăn sắc mặt không tính là đẹp. Người bên ngoài cũng không dám hỏi, sợ đụng vào xui xẻo, đều đoán là vì Từ thị nói chuyện không dễ nghe.

Chờ Tôn ma ma đi rồi, Từ thị trong phòng ngược lại yên tĩnh. Chỗ tối trên mái hiên bỗng nhiên bay ra một con vệt lông xanh, móng vuốt hồng hồng dẫm lên tuyết trên mái ngói, thiếu chút nữa móng vuốt giẫm vào khoảng không, từ phía trên trơn trượt lật xuống dưới, Từ thị nằm trên giường dị thường nhảy bèn hỏi một câu “Bên ngoài có động tĩnh gì?”

Mỡ chim kinh hoàng vội vàng meo meo học tiếng mèo kêu.

Nha hoàn canh chừng chạy chậm ra bên ngoài thò đầu quan sát, thấy trời tối như mực căn bản không nhìn thấy gì, liền quay lại báo là mèo hoang.

Vết nhỏ mang theo cái đuôi đang lấy tư thế yêu cầu cao độ bám vào góc hiên, nha hoàn kia đóng cửa trong nháy mắt chấn động cũng là lúc nó chống đỡ không được, lảo lảo lật đầu thẳng tắp ngã trên đồng tuyết trên đất, không thấy động tĩnh. Qua một lát, tuyết trắng dưới đất đột nhiên chui ra một cái đầu tròn, giống như là mầm đậu quor quor, tựa hồ còn có chút choáng váng, từ trong đồng tuyết run rẩy lông chim, như trước chóng mặt hướng Trúc Tương Phi Uyển bay đi.

Vừa vào uyển đúng lúc để Bảo Thiên nhìn thấy, nàng cầm theo thùng gỗ đựng nước ấm, vết nhỏ đứng trên bả vai của nàng, điểm điểm đầu có dáng vẻ hoảng hốt đến. Bảo Thiên trong lòng vui vẻ, phải biết rằng ngày thường tiểu gia hỏa này chỉ thích thân cận người diện mạo xinh đẹp, hơn nữa thích kẻ cận bên Đại tiểu thư, lúc này chịu gần nàng, mới vừa thỏa mãn tâm tư hư vinh nho nhỏ, liền thấy nó cúi người thoải mái dựa vào, nghiêng cao cổ họng thúc giục một tiếng “Giả——” (kiểu phi ngựa ý)

Mặt Bảo Thiên yên lặng chuyển xanh, cảm thấy là bị coi thành chỗ đi lại, mang theo tức giận tranh cãi với nó một câu “Hai ngày nay ban đêm đều không thấy người, chạy đi đâu chơi?”

Vết uốn éo đầu căn bản không mang theo để ý, Bảo Thiên bắt đắc dĩ tiếp tục xanh mặt, mang nước vào phòng.

Đẩy cửa vào phòng, ẩm áp dễ chịu, một người một chim cũng không khỏi run lên xua đi hàn ý trên người, mỡ chim nhìn lên gặp Triệu Văn Uyển liền nịnh nọt bay qua, không mang theo chút lưu luyến mà dùng xong liền ném Bảo Thiên đi.

Triệu Văn Uyển trên tay đang cầm ấm lò, ở lúc vết nhỏ bay đến liền vươn tay đón nó, xoa lông xù trên đầu nó, kia ẩm áp làm cho mỡ chim thoải mái mà cọ cọ, mắt đen nhỏ hí thành một đường, sau đó liền thoáng nhìn thấy Triệu Nguyên Lễ ngồi đối diện, lại đột nhiên tròn to.

“Mỹ nhân, thiếu đồ trang sức sao, lại bay đến nơi này?”

“...” Triệu Văn Uyển một phen bắt được mỡ chim muốn phấn đấu quên mình nhào về phía trước, trên mặt không có ánh sáng.

“Ha ha ha...” Triệu Nguyên Lễ sừng sốt một lát cười lên tiếng, nhìn vết bị Triệu Văn Uyển giữ còn nổi lên sắc tâm không sợ chết, cảm thấy vô cùng chọc cười “Uyển khi nào thì nuôi, đây là muốn thành tinh rồi?”

Triệu Văn Uyển cũng là dở khóc dở cười, vết này thông minh không thể tưởng, có xu hướng thành tinh. May mà tiểu tử kia cũng biết thời thế, hiểu được

nhìn sắc mặt nàng, sẽ không nháo quá mức, tựa như lúc này, hai câu nói xong, thềm nhỏ dải Triệu Nguyên Lễ, cũng liền thành thật mà chớp mắt đen nhìn, về mặt mê trai.

Trải qua vật nhỏ nháo, bầu không khí ban đầu trầm trọng giờ thoải mái một chút, Triệu Nguyên Lễ bình tĩnh nhìn Triệu Văn Uyển, thấy nàng tựa hồ không chịu ảnh hưởng bởi lời đồn trong phủ, vẫn là bộ dáng bình tĩnh, trong lòng không khỏi thở dài, Uyển Uyển thu liễm tính tình là tốt, nhưng lại sợ nàng đem buồn bực đều để trong lòng.

Con người đen như mực chợt hiện về mờ mịt, giọng điệu như trước ôn hòa như gió xuân, lại mang theo một tia kiên định không để người nghi ngờ trầm ổn khí phách, chậm rãi nói “Đại ca biết muội vô tội, ngày mai tổ mẫu hỏi đến, chỉ cần đem sự thật ngày đó nói ra, chuyện tiếp theo như thế nào liền giao cho ca đến lo liệu.”

“Đại ca, chúng ta lúc này không bằng không chứng, ai sẽ tin Tam thẩm lấy đứa nhỏ ngày đêm mong ngóng làm lợi thế vu oan muội.” Triệu Văn Uyển buông mắt, hiển nhiên là bất đắc dĩ.

Triệu Nguyên Lễ nhú mày, việc bên trong nhà không thể so với bên ngoài, hẳn thật không tiện nhúng tay, nhưng sự tình liên quan đến Uyển Uyển, cho dù không được, hẳn cũng sẽ hết sức đi tìm chứng cứ, chứng minh nàng trong sạch.

“Chỉ cần có ca ở đây, nhất định sẽ không để cho muội ủy khuất.” Muốn chỉ trích cái gì, cũng là từ hấn chắn ở phía trước.

Triệu Văn Uyển nâng mắt, nhìn đại ca nghiêm túc, lúc này ẩn sâu ý treu đùa nháy mắt nhạt đi, thấp giọng cảm động nói “Đại ca...”

Người sau nháy mắt hiểu ý, khoe mắt thon dài cực kỳ giống Triệu Văn Uyển hơi hơi nheo lại.

Triệu Văn Uyển bị nhìn ngược ngừng cười “Muội chỉ là nghĩ muốn chọc đại ca thôi!”

Trên mặt Triệu Nguyên Lễ xẹt qua tia không biết làm sao, bật cười lắc đầu, đều là lúc nào rồi muội muội tốt này còn có tâm tư chọc hấn. Sự tình trước mắt gấp đến độ lửa sém lông mày, với tính tình của Tam thẩm phải nháo đến long trời lở đất mới bỏ qua, trước kia nàng mất hài tử vốn là súc vật không có mắt, lúc này là nhiều người nhìn thấy... Triệu Nguyên Lễ có chút đau đầu suy nghĩ.

Lúc này trái lại thành Triệu Văn Uyển trấn an đại ca, mím môi cười thâm ý, thần thần bí bí nói “Đại ca yên tâm, ngày mai người làm sai kia nhất định sẽ bị phạt, chỉ cần nhìn thôi.”

Triệu Nguyên Lễ nhú mày “Không nói với ca sao?”

Triệu Văn Uyển đến gần, ghé vào bên tai hấn nói thầm một phen, cuối cùng nhìn về phía mỡ chim đang mê trai “Nha, toàn dựa vào nó, nếu muội ngày mai bị phạt, liền nhờ lông nó làm cổ áo lông chim thay đổi tâm tình.”

Vật nhỏ vèo cái thẳng thân mình, một bộ biểu tình trời sập, chọc hai người đều cười.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Chương 80

Sáng sớm hôm sau, mọi người ở các uyển đều tập trung đến Minh Như Uyển, Triệu lão phu nhân còn chưa xuất hiện, ngược lại Từ thị vừa đẻ non qua mấy ngày được nha hoàn, bà tử hỗ trợ đã đến đây nhìn, sắc mặt như trước tái nhợt, nha hoàn hầu hạ bên người nâng đỡ người ngồi xuống, thân mình lộ ra sự suy yếu.

Mới vừa có người trong phủ đến hỏi thăm thân mình, liền lại nhìn không được khóc lên, lấy khăn tay lau, thêm nắm thêm muối mà cùng người nói lên tình cảnh ngày ấy, chỉ nói muốn lão phu nhân chủ trì công đạo, cho đứa con chưa ra đời của nàng lời giải thích, nhất định phải để Triệu Văn Uyển trả giá đại giới!

Triệu Hoành Thịnh làm gia chủ, việc trong phủ có lão phu nhân coi chừng, Diệp thị xử lý cũng coi như gọn gàng ngăn nắp, tự nhiên liền không nhiều để tâm, đột nhiên nghe được xảy ra sự việc bậc này, sau một hồi lâu phản ứng, ngược lại không giống trước kia nhận định Triệu Văn Uyển sai, dù sao tính tình Tam đệ muội hấn cũng có chút hiểu biết, chỉ là lúc này nhìn nàng ra vẻ, cùng với Triệu Hoành Minh bên cạnh, thần sắc trầm mặc bi thương, hơi có chút không được tự nhiên, nghĩ muốn mở miệng, cuối cùng lại cũng không nói gì.

Diệp thị nhìn thấy, liền giả dối đến gần Từ thị, trấn an “Thân thể đệ muội trước mắt không thể chịu được khóc sụt mướt như vậy, nên nằm trên giường nghỉ ngơi mới đúng.”

Từ thị cũng không cảm kích, như trước khóc sụt mướt, khiến Triệu Hoành Minh càng thêm thờ dãi không ngừng, ở ngày thường Từ thị cũng không nề

mặt tẩu tử như vậy, đã sớm lên tiếng khuyên nhủ, hôm nay cũng chỉ coi như không thấy, bọn họ thật vất vả mới có một đứa con, nếu là Từ thị tự mình không cẩn thận sảy, hẳn có lẽ cũng không cảm thấy không cam lòng như bây giờ, chẳng qua nghĩ đến là bị người ta đẩy, trong lòng nhiều ít cũng có chút không tiếp nhận được.

Diệp thị gặp lạnh nhạt quay đầu liếc liếc mắt Triệu Hoàn Minh một cái, đáy mắt ẩn chứa ủy khuất lại khiến Triệu Hoàn Thịnh nhìn rõ, tức giận lúc trước vì chuyện Diệp thị làm đã sớm tiêu tan, lúc này cảm thấy nàng thật hiểu đạo lý, hòa hoãn quan hệ.

Diệp thị nhìn qua, rất nhanh thu lại tầm mắt dừng trên người Từ thị, cũng không nổi giận mà nắm tay lạnh lẽo của nàng “Mặc kệ nói như thế nào, Văn Uyên làm như vậy, đều là ta làm chủ mẫu quản giáo không chu toàn, nhất định phải quản giáo thật tốt mới phải.”

Nàng cúi người gần sát Từ thị nhỏ giọng nói “Người yên tâm, tí nữa nếu mẫu thân sốt ruột bảo vệ cháu gái, thiên vị giúp đỡ Văn Uyên, ta cũng vậy không thuận theo, người mất đứa nhỏ ta cũng thật sự đau lòng.”

Từ thị run rẩy khóc nức nở, nghe câu vừa rồi mới cúi đầu lên tiếng “Đại tẩu ngược lại nhớ rõ lời vừa nói.”

Diệp thị đáy mắt hiện lên ý cười, gạt gạt đầu.

Triệu Văn Uyên đứng ở một bên không nghe rõ đoạn sau hai người nói, chỉ cho là Diệp thị vì phụ thân làm người hòa giải, không muốn bỏ qua cơ hội đập ngã Triệu Văn Uyên, liền ở một bên lạnh nhạt nói xấu “Tỷ tỷ lúc này làm hơi quá đáng, chuyện làm hại đến mạng người nhà, haizz, cũng không biết làm sao có thể ra tay với đứa nhỏ còn chưa ra đời”

Triệu Văn Hi khác trước kia, đối với việc này vẫn im lặng không nói, từ khi tiến vào chỉ nói một câu “Thảm đừng quá khổ sở.”

Lãnh thị cùng Tứ gia ngồi ở một bên trầm mặc không nói, hiếm thấy có người thiên vị bên Triệu Văn Uyên.

Còn nha hoàn bà tử đứng ở bên cạnh chủ tử nín thở, không dám lăm miệng xen vào, kì thật phía dưới đã sớm lên lút bắt đầu nghị luận thị phi, trực giác cũng nhận định chuyện này là do Đại tiểu thư làm. Con nôi đời chính thể của một phòng là chuyện trọng yếu, Đại tiểu thư tính tình phát ra, không quan tâm chuyện gì mà cũng ra tay, lúc này người sợ là bị phạt thật nặng.

Một phòng người bảy miệng tám lưỡi đều ôm tâm tư riêng nói chuyện.

Bọn họ nói không lâu lắm, Triệu lão phu nhân mới chậm rãi đi vào phòng, Dương ma ma ở một bên nâng, nhìn lão phu nhân thần sắc khó xử, cũng thật sự đau lòng.

Lão phu nhân vừa mới ngồi xuống trên giường nhỏ, người bên dưới liền im lặng, chỉ có Từ thị khóc không ngừng, còn nén giận nói một câu “Các uyển đã đến đông đủ, còn phải chờ một mình nàng, ta xem là tâm tư nhận sai cũng không có, mẫu thân phải thay con dâu chủ trì công đạo a!”

Dương ma ma rất có mắt nhìn gọi nha hoàn đi mời Đại tiểu thư, chỉ là nha hoàn kia chưa ra khỏi phòng, đương sự Triệu Văn Uyên liền vén màn vào phòng, Từ thị vừa thấy Triệu Văn Uyên liền nghiêng răng nghiêng lợi “Ta rốt cuộc cùng người có thù oán gì, người nhiều lần hại con ta, người ngày ngày đối địch ta.”

“Tam thẩm xin bớt giận.” Triệu Văn Uyên đi đến giữa khoe miệng âm thầm gọi lên lãnh ý, lại để cho Tuyết Nhạn rót một chén trà, cầm lấy cung kính bưng đến trước mặt Từ thị, cúi đầu nói “Thẩm trước uống một ngụm trà đi.”

Triệu lão phu nhân nhìn Uyên nha đầu thái độ nhận sai, cảm thấy có chút thấp thỏm, trong lòng là muốn tin tưởng Uyên nha đầu, lại có một tia không xác định, đơn giản im lặng không lên tiếng.

Mọi người nhìn, đều nghĩ Triệu Văn Uyên là đang lấy lòng Từ thị, âm thầm đoán nàng đây là thừa nhận đẩy Từ thị sảy thai, trên mặt mang thần sắc khác nhau, dưới lại nhìn không được bắt đầu sôi trào nghị luận.

“Ta nhìn thái độ này, nhất định là tiểu thư đẩy.”

“Lúc ấy ta cũng có mặt, chỉ xa xa nhìn thấy, xác nhận đúng là tiểu thư đẩy. Tam phu nhân như thế nào lại xui xẻo như vậy, hai lần đẻ non đều là Đại tiểu thư làm sảy thai.”

“Ai ui, người cũng không phải không biết Đại tiểu thư lợi hại.”

“Thật sự là tâm tư ác độc nha.”

“Hừ, nhỏ giọng chút.”

Chỉ là hai cái bà tử ở xa xa âm thầm nghị luận trao đổi cũng thể hiện thái độ mọi người trong phòng, đối với việc Triệu Văn Uyên đẩy Tam phòng thật sự là nghìn người chỉ trích.

Từ thị vành mắt vẫn hồng hồng quan sát, nhanh nắm chặt khăn tay, thần sắc oán độc không che dấu, sao có thể cảm kích “Ta thật vất vả mang thai, người lại giết con ta, một ly trà có thể xóa bỏ sao? Không khỏi quá buồn cười!”

Triệu Văn Uyên rốt cuộc ngừng đầu lên, lúc này cũng là tùy ý cười, nhất thời mọi người có chút nhìn không ra Triệu Văn Uyên là làm sao, chỉ có Diệp thị

với Triệu Văn Hi trong lòng cùng cả kinh, Triệu Văn Uyển vừa cười kiêu này nhất định sẽ không có chuyện tốt.

Quả nhiên, Triệu Văn Uyển tiếp theo chậm rãi nói một câu cuồng vọng “Ta chưa đầy thắm, tại sao có ý một ly trà triệt tiêu, chẳng qua là nhìn vẻ mặt thắm không tốt, ta đây làm văn bối cấp ngài chén trà an ủi, đừng tí nữa kinh sợ từ trên ghế ngã xuống.”

Vừa dứt lời, không biết từ chỗ nào truyền đến một đoạn nói chuyện sinh động, một tiếng lanh lảnh nói “Tiểu tiện nhân Triệu Văn Uyển kia cho dù có nghìn cái miệng cũng không nói rõ được, ai sẽ nghĩ đến ta sẽ lấy tính mạng đứa nhỏ cố ý hãm hại nàng.”

“Tam phu nhân đừng quá lo là, ngài dù sao cũng không mang thai, kế hoạch ban đầu rất tốt, Tam phu nhân cố tình phải một mình ra tay trước, khiến lão nô trở tay không kịp, vạn nhất có cái gì không chu toàn thì phải làm sao bây giờ?”

“Làm sao có cái gì không chu toàn, ngay cả Nguyên đại phu đều nhìn không ra, không có sự cố. Ngày ấy thật sự là do Triệu Văn Uyển cùng tiểu súc sinh kia làm cho ta tức giận, ta nhất thời nhịn không được, liền làm trước, cũng không lưu lại sơ hở, người cũng đừng dọa bản thân.”

“Tuy nói hiện tại tình huống có lợi cho chúng ta, nhưng Đại tiểu thư cũng không phải người đơn giản, phu nhân vẫn là cẩn thận chút.”

“Ngày mai mẫu thân chủ trì đại cục, nhất định phải khiến tiểu tiện nhân kia không được tốt!”

Dứt lời, mọi người giật mình không thôi theo thanh âm nhìn về hướng con vệt trên đỉnh đầu, tuy vệt chỉ nói một đoạn, nhưng chỉ cần không phải người ngốc, cũng nhảy mất hiểu được âm mưu ẩn chứa trong đó, rõ ràng là dùng mạng thai giả hãm hại Đại tiểu thư.

Triệu Văn Uyển nhìn tỏ mẫu, quay đầu lộ ra ủy khuất “Tổ mẫu, ngài nghe lời nói vệt học được sao, Văn Uyển thật sự cái gì cũng không làm, là Tam thẩm liên hợp người khác thiết kế hãm hại tôn nữ.” Vừa nói xong đột nhiên quét về phía Từ thị, một cái chớp mắt kia, giọng điệu đều là dị thường sắc bén.

Triệu lão phu nhân nhìn vệt học nói nề nếp ở trên bàn, trong mắt suy nghĩ sâu xa, song còn chưa mở miệng đã bị Từ thị vội vàng ngắt lời “Vệt này là người nuôi, nhất định là người dạy nó nói chuyện hãm hại ta!”

Chỉ là tay cầm khăn tay lộ ra chút run rẩy, Diệp thị cách gần nhất nhìn thấy rõ ràng, thấy nàng vì một con vệt liền hoang mang rối loạn như vậy, đáy lòng ngầm giễu cợt, với đầu óc này còn dám đấu với Triệu Văn Uyển, một con vệt sợ cái gì. Quả nhiên đứng ra nói chuyện, nhưng cũng có chừng mực.

“Mẫu thân, lời vệt nói không thể làm chứng cứ, người dạy nó nói một câu, nó sẽ nói một câu, cũng không thể nói rõ rốt cuộc là học ai nói. Lại nói đệ muội mang thai là Nguyên đại phu chuẩn đoán xác thực, tổng sẽ không bắt mạch cũng kém đi? Nhưng trong lời nói của con vệt lại nhắc đến đệ muội giả mang thai hãm hại Văn Uyển, có nguyên đại phu bắt mạch, sao có thể biến thành giả, huống chi tình huống một thân đầy máu kia, ta nhìn đều kinh hãi, nhất định sẽ không là giả đi?”

“Đúng vậy, mẫu thân ngài xem tôn nữ tốt của ngài, ta không chỉ mất đứa nhỏ, còn chịu tiểu súc sinh kia của nàng vu oan hãm hại.” Từ thị nghe Diệp thị nói một phen xong, giống như tìm được người tâm phúc, khôi phục mấy phần, nhịn không được lại ô ô khóc lên.

Triệu Hoành Minh phát tay áo có chút không vui đứng lên, an ủi Từ thị ủy khuất khóc.

Mọi người tưởng tượng, trong lúc này, vừa có chút đường rẽ lại trở về, càng thêm chỉ trích Triệu Văn Uyển vì trốn tránh trách nhiệm, hành vi sử dụng thủ đoạn trơ trẽn.

Triệu Văn Uyển nghe tiếng nghị luận cũng không sốt ruột, nàng bắt quả là muốn sự tình sáng tỏ một chút, cũng không thèm để ý nhất thời ở thể hạ phong, cố ý để Từ thị đắc ý, sau đó mới làm mất mặt, liền lập tức vỗ vỗ tay.

Vệt nhỏ lập tức bay lên từ sà nhà phi xuống, thẳng lao xuống Tam phòng, bên này Từ thị sắc mặt biến hóa liên tục, gấp có cái gì lao thẳng xuống, cả kinh vội vàng đứng dậy. Triệu Văn Uyển đang cầm chén trà ở đối diện, ánh mắt ra hiệu, Tuyết Nhạn bụng khay bên cạnh cố ý đến gần, trong lúc mọi người bối rối liền nhìn thấy Tuyết Nhạn liền giống như bị đụng mạnh phải ngã trên mặt đất, nhất thời có máu đỏ tươi chảy ra, nhìn nhưng giống hệt tình cảnh hôm Từ thị đẻ non.

Triệu Văn Uyển vội vàng cười lạnh chỉ trích “Tam thẩm đối với tình cảnh này có phải rất quen thuộc.”

“Người...” Từ thị từ trong hỗn loạn hoàn hồn, liền nhìn thấy một màn Tuyết Nhạn nằm trên mặt đất, bối rối không biết ứng phó như thế nào, đáy lòng sinh ra dự cảm không tốt.

“Mẫu thân, đây là ngài gọi là một thân đầy máu, không làm giả được?”

Diệp thị tuy rằng giật mình, lại ra vẻ trấn định nói “Tuyết Nhạn chắc là có chỗ nào bị đập chảy máu? Nhìn xem đều không đứng dậy nổi?”

Triệu Văn Uyển hừ lạnh một tiếng “Tuyết Nhạn, người đứng lên đi.” Mọi người còn không kịp ngẫm nghĩ liền nhìn Tuyết Nhạn vốn đang nằm trong vũng máu không nhúc nhích rất thoải mái đứng lên, vỗ bụi trên váy, trên váy nhiễm loang lổ vết máu, vô cùng khiến người sợ hãi, nhưng bộ dáng không có việc gì, lập tức âm thầm cầm trong tay gì đó đưa ra trước mặt mọi người, mọi người ngạc nhiên, thốn thức không thôi.

“Đây là vật gì?” Lãnh thị tò mò lên tiếng trước.

“Đây là ruột dê con, sau khi rửa sạch cho máu vào bên trong, vừa rồi Tuyết Nhạn ngã sấp xuống chọc thủng ruột máu, cố ý làm cho nước nhiễm vào váy.”

Từ thị không thể tin lui từng bước nhỏ, mồ hôi trên trán ứa ra, kinh sợ nói không lên lời gì để biện hộ.

Triệu lão phu nhân ngồi ở trên ánh mắt sắc bén đã quét về phía Từ thị, trong lòng dĩ nhiên sáng tỏ.

Diệp thị càng không cam lòng tiến lên từng bước, nói “Kia còn Nguyên đại phu chuẩn bệnh... Không có sai, ngược lại gọi Nguyên đại phu đến hỏi một chút!”

“Tốt a, vậy mời Nguyên đại phu lại đây một chuyến.” Triệu Văn Uyển cười cười, sau đó phân phó người đi mời.

“Vâng.” Tuyết Nhạn mang theo váy đầy máu bình yên vô sự xoa người đi ra ngoài.

Nguyên đại phu tiến vào, tiểu đồ đệ đi sau lưng một cái khay, bên trong đựng một vật nhiễm máu, màu trong suốt, vết máu đã khô, đúng là ngày đó con vẹt mang trở về, mọi người nhìn cùng gì đó trong tay Tuyết Nhạn vừa rồi cực kỳ giống nhau, lại là một trận ghê tởm, Từ thị nhìn thấy thiếu chút nữa hoảng sợ ngã sấp xuống.

Ánh mắt Triệu Văn Uyển chăm chú nhìn Từ thị, nhìn nàng co rúm lại mà lùi lại từng bước, sắc mặt chuyển trắng, như là không tin chuyện này thì thảo không có khả năng.

“Tam thâm cũng quá sơ ý, ruột dê này làm quá nhiều máu, ngài không dùng được cũng không cần tùy tiện ném loạn a, không may khiến vật nhỏ nhất về,” Ngày ấy cuối cùng Bảo Thiên nhớ ra, nói hình như là ruột dê Bách Linh xử lý, liên hệ thứ này mang theo mùi thuốc đông y của Từ thị, cùng với trên mồ hôi có dấu vết dùng móng tay chọc lỗ thủng, chuyện lúc trước không nghĩ ra đều xâu chuỗi lại.

Từ thị nghĩ muốn đưa nhỏ đến điển rồi, sao bỏ được sẽ dùng đưa nhỏ để hãm hại nàng, nếu đưa nhỏ trong bụng là giả, kia hết thấy đều rõ ràng.

“Người người người... Đang nói bậy gì vậy, ta nghe không hiểu.” Từ thị con người kinh hoảng dạo một vòng, lúc nhìn thấy bà từ lui ở một góc bo bo giữ mình mà lùi lại hai bước, càng luống cuống.

“Trên ruột dê này còn mang theo vị thuốc đông y trên người thẩm, không tin mời một số người lại đây ngửi thử.”

“Được thứ này, ta đi hỏi qua Nguyên đại phu, Nguyên đại phu tìm ra bên trong có một vị thuốc có chút gay mũi, gọi là Hương hựu, công hiệu có chút đặc biệt, có thể khiến mạch tượng con người có chút hỗn loạn giống như dấu hiệu mang thai. Nói đến cũng khỏe, thứ này cực kỳ chọn nơi sinh trưởng, chỉ có ở Tây Nam, đúng rồi, là chỗ ca ca Tam thâm ngài đóng quân.”

“Cái gì Hương hựu ta đều chưa từng nghe qua, vật kia sinh trưởng ở Tây Nam liên quan gì đến ta! Triệu Văn Uyển, người hại con ta còn muốn trả đũa sao!” Từ thị chưa từ bỏ ý định mà tiếp tục kêu gào, làm bộ giống như phải xông lên tát nàng, bị Triệu Văn Uyển bắt được, chặt chẽ nắm chặt cổ tay của nàng ta, lại bị móng tay nàng ta cào xước ra một đường vết máu.

Triệu Hoành Minh đã muốn mờ mịt ngơ ngác ngồi tại chỗ, Triệu Hoành Thịnh lại thật sự khiếp sợ.

Triệu Văn Uyển sắc mặt nhất thời âm u, thẳng giữ chặt tay nàng, một phen kéo ống tay áo nàng ta ra “Trên người người còn có chứng cứ chắc không giả đi! Hai ngày nay là cảm thấy tay ngứa, cho là dị ứng, sai nha hoàn bôi thuốc bên ngoài, lại không có chút dấu hiệu khỏi phải không?”

Từ thị bị nàng nói, trực giác muốn đem ống tay áo vén lên, lại bị Triệu Văn Uyển giữ chặt, không thể tránh được, thần sắc bối rối kêu lên nói “Người muốn làm gì?!”

“Hương hựu có thể khiến người có dấu hiệu giả mang thai, nhưng cũng có một tác dụng phụ, sau bảy ngày mới có thể hiện ra triệu chứng của bệnh, tỷ lệ xảy ra cao ở trên cánh tay, cổ tay, bắt đầu giống như bệnh sốt, giống như dị ứng, bôi thuốc không có hiệu quả, nếu không cẩn thận, chờ thêm mười lăm ngày sau toàn thân sẽ thối rữa.” Triệu Văn Uyển cười lạnh buông tay, nhìn Từ thị khiếp sợ lui lại mấy bước, đặt mông ngồi trên đất.

“Quả thật, Hương hựu có độc, Tam phu nhân nếu dùng qua, tính ngày, đã muốn hơn mười ngày...” Nguyên đại phu mở miệng phụ họa một câu.

Từ thị như là đột nhiên bùng tỉnh, ánh mắt chăm chú nhìn nhiều điểm đỏ trên da thịt lộ ra ngoài, trong lòng một trận hoảng sợ. Khó trách vài ngày nay, thuốc mỡ xưa nay đều hiệu quả đều không dùng được, hóa ra là trúng độc, sau mười lăm ngày toàn thân thối rữa chạy vòng trong đầu, nhất thời sợ tới mức không thể động, lại bất chấp chuyện khác chạy về phía Nguyên đại phu, lên tiếng khẩn cầu cứu mạng.

Vừa nói xong, chân tướng sự tình cũng đều rõ ràng, Triệu lão phu nhân tức giận cầm quạt trường đánh qua, Từ thị khóc nức nức hai cái, càng sợ dung mạo, thân thể mình bị hủy, hiểu được mình là xong rồi.

Nguyên đại phu cùng Triệu Văn Uyển nhìn nhau một cái, đối với nữ tử túm ống tay áo, hân hoan có chút bất đắc dĩ, câu cuối cùng toàn thân thối rữa là Đại tiểu thư thêm vào, hân hoan không nói qua như vậy, lại không nghĩ rằng đem người lừa thành như vậy, nhưng có thể phơi bày sự thật hân hoan sẽ không giải thích nhiều.

Có nàng mới lộ hồ có đoán phải gần 200c nữa, thật ra truyện này có hơn 100c thôi nàng ak, chủ yếu của truyện là trạch đấu. Mong nhiều nàng lộ hồ hơn. hi hi

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 116: Chương 81

Chuyện lần này Từ thị làm, có thể nói là trộm gà không được còn mất nắm gạo, hoàn toàn chọc giận lão phu nhân, vốn là tính toán hòa ly, chỉ là không biết thế nào Từ lão phu nhân biết được, đột ngột đến bãi phòng, câu tình cùng cam đoan, câu lão phu nhân mở một con đường, nếu lại có lần nữa sẽ mặc cho xử lý, lão phu nhân nể mặt, dừng lại ý niệm hòa ly.

Mà Triệu tam lão gia từ trước đến nay rộng lượng dễ dàng tha thứ cũng bởi vậy tâm tư rét lạnh, mặc cho Từ thị khóc lóc cầu xin như thế nào, không muốn lại gặp mặt nàng, cùng nàng cách ly. Từ thị chưa bao giờ bị hắt lạnh nhạt như vậy, gào khóc rách cổ họng cũng vô ích, chỉ còn lại lòng tràn đầy hối hận.

Hương hựu có thể khiến người trúng độc rất nhỏ, Từ thị dùng liều lượng ít, Nguyên đại phu kê mấy đơn thuốc, bệnh sỏi trên người cũng từ từ biến mất, sau khi bị phạt đánh ba mươi thước, nhốt vào trong uyển sao chép nữ giới khoảng hai tháng. Chỉ là sau đó nghe nói lại náo loạn một hồi, là lão phu nhân cùng Tam lão gia cùng nhau đến thăm Vinh Xuân di nương, không biết sao nàng lại biết được, đem đồ đạc trong uyển ném vỡ, chỉ là không giống như trước kia có người tới quan tâm, rất cô tịch.

So với uyển Từ thị càng ngày càng tiêu điều, thì Trúc Tương Phi Uyển của Triệu Văn Uyển lại thành nơi nhân khí thịnh vượng, ngoài Thụy Ca Nhi thích dính người lại thích động vật nhỏ ra, còn có Triệu Nguyên Lễ lo lắng thân thể nàng, ngay cả Triệu Văn Hi cũng thường đến xem.

Bệnh thương hàn của Triệu Văn Uyển dưới sự chăm sóc của Tuyết Nhạn đã tốt rất nhiều, đúng lúc có người tặng quý phù ít hải sản, sáng Triệu Văn Uyển ăn cháo trắng có chút ngán, để Bách Linh làm chút mùi vị mới ném thử.

Trong thời gian từ đông chí đến tiết thanh minh, thịt con hầu rất to béo, Bách Linh nói làm bánh hầu nướng, chờ sau khi nôi nóng, ở đáy nôi thả mỡ lợn, rắc lên hành băm, tưới lên hai thìa sữa bột khoai lang đã điều chế tốt, tưới đều, chờ nước bột chín, tưới đều thêm một tầng nữa, sẽ cho lên trên thịt con hầu, thịt tôm, phủ lên một tầng sữa bột, chờ tầng dưới chín vàng, lật lại chiên vàng, trước khi ra khỏi nôi rắc lên rau thơm liễn xong, chỉ cần chấm vào tương hồ tiêu hoặc tương ớt là có thể ăn.

Còn có món hầu chiên vàng, hơi chút phiền toái là lúc lấy thịt con hầu, còn thời điểm chiên vàng thì đơn giản, trộn với trứng chim, bỏ mì thả vào dầu chiên vàng là được, muối cũng không cần cho thêm, chiên đến khi thịt hầu bên ngoài vàng giòn bên trong non mềm.

Triệu Văn Uyển gấp một miếng, bánh hầu nướng bên ngoài vàng và giòn, bên trong non mềm, giòn giòn vô cùng ngon miệng, thêm canh xương trắng sữa, khiến người ăn không dừng được.

“Bệnh thương hàn của tiểu thư vừa mới khỏi, cũng không nên ăn nhiều.” Tuyết Nhạn lo lắng mà nhắc nhở một câu.

Triệu Văn Uyển gật gù đầu, dư quang thoáng nhìn Bảo Thiên nâng làn váy mang theo nụ cười quý dị vội vàng vào, phát hiện Triệu Văn Uyển nhìn nàng, ý cười khoe miệng càng rõ ràng “Tiểu thư, ngài đoán xem nô tỳ vừa nhìn thấy ai đến?”

“Ai...” Triệu Văn Uyển nghe vậy dừng đũa, trong đầu hiện lên hình ảnh người mấy ngày nay quý nhiều đầu óc nàng.

“Lục vương gia nha, đi trước uyển của lão phu nhân nói chuyện một lát, vừa mới nhìn là đi về hướng này.” Bảo Thiên nháy mắt bất quá nói.

Triệu Văn Uyển nghe nói hần đi trước tìm lão phu nhân, bỗng nhớ tới hiểu lầm mấy ngày trước, tỏ mẫu... Chắc là sẽ không nói với hần cái gì đi?

“Ăn mảnh ăn mảnh ăn mảnh...” Vệt không biết từ chỗ nào trở về nhìn thấy thức ăn trên bàn, nhất thời ồ ào mở miệng, cũng đánh gãy suy nghĩ của Triệu Văn Uyển.

“...Đề Bách Linh làm đồ ăn cho người một mình ăn.” Triệu Văn Uyển có chút bất đắc dĩ, tiểu gia hỏa này không chỉ thích trưng diện còn thích ăn.

Tuyết Nhạn đẩy bàn nhỏ thức ăn chuyên môn cho nó, mỗi vệt bắt người khoái trá mà dùng bên bàn, bắt đầu ăn. Bị làm gián đoạn như vậy, Triệu Văn Uyển lại thêm ăn trở lại, dùng cơm trưa, gần xong, nghe bên ngoài vang lên thanh âm cung kính vấn an, lúc nghe nói đáy lòng ngược lại không có cảm giác gì, chỉ là rốt cuộc đến đây đây lòng lại không nói rõ là cảm giác gì.

Mồ chim đang cần quét thức ăn, rảnh rồi liếc liếc mắt nhìn, thấy cổ chủ nhân đã lâu không gặp, căn cứ tình nghĩa lên tiếng chào hỏi “Ai ôi, nam nhân phụ lòng, đã lâu không gặp nha.”

“...” Cổ Cảnh Hành vừa muốn bước vào liền dừng lại bước chân, cảm giác bức mình nói không nên lời, Phong Vu Tu nuôi ra cái đồ chơi gì vậy! Theo sau liền chống lại con người như cười như không của Triệu Văn Uyển, giống như là đang nhìn người mà con chim ngu ngốc kia nói, khiến hần không hiểu sao sinh ra vài phần chột dạ.

“Lục vương gia kim an.” Triệu Văn Uyển nhin cười mà đứng dậy vấn an, Bảo Thiên, Tuyết Nhạn ở một bên cũng làm theo.

“Không cần đa lễ.” Cổ Cảnh Hành hôm nay được thời gian rảnh rồi cố ý đến đây nhìn Triệu Văn Uyển bị bệnh thương hàn đã khỏe chưa, không nghĩ tới

ở trên đường lại nghe được chuyện khác, còn có quan hệ đến con chim hán đưa, lúc này nhìn Triệu Văn Uyển vẫn đậm phong khinh, nhưng có thể nghĩ đến lúc ấy là ủy khuất cỡ nào, lấy tính tình người này sợ là chịu thiệt.

Bên trong có nhiều chuyện phức tạp, nhưng cũng là chuyện nhà người ta, suy nghĩ chút, Cổ Cảnh Hành cụp mắt, xẹt qua một tia tối tăm, sinh ra tâm tư khác. Ánh mắt đảo qua con chim ngọc chỉ biết ăn, lại còn bị ghen, mở miệng nói “Ngày mai đổi thành con mèo.”

Mồ chim tai thính đột nhiên nghe được, lông cả người đều dựng đứng, ngay cả ăn cũng không thèm, trừng mắt Cổ Cảnh Hành không thể tin nói “Trước kia lúc bồi người ta xem sao ngắm trắng gọi người ta Tiểu Điem Điem (tiểu ngọt ngào), hiện tại có người mới quên người cũ, người tự nhiên muốn nuôi mèo!”

“...” Tay cầm chén trà nhấp một ngụm không khỏi run lên, ngay cả tâm tư muốn mạng cả con chim ngu ngốc cùng Phong Vu Tu ra cùng nhau giết chết cũng có.

Triệu Văn Uyển nhìn không được, tràn đầy ý cười mở miệng nói “Thiên Tiên rất hay, ta cũng thích.” (vì diêm diêm phát âm là [tiántián], thiên tiên là [tiānxiān] phát âm gần giống nhau)

Cổ Cảnh Hành chuyển tầm mắt, lặp lại “Thiên Tiên?”

“Vẫn không có tên, gọi vật nhỏ vật nhỏ, liền đặt cho một cái tên, Vương gia không ngại đi?”

“...Sẽ không.” Cổ Cảnh Hành vừa đặt chén trà xuống lại phát hỏa, nhìn mồ chim vì được đặt tên càng lộ vẻ đắc ý, nhìn mà đau mắt, vì mình tặng đồ chơi như vậy mà khoe miệng co rút.

Tiếng nói hạ xuống, đề tài lại chặt đứt, chỉ khác xưa, lần này không khí quanh quẩn hai người thêm một tia mập mờ. Bảo Thiên quý tinh linh mà kéo Tuyết Nhạn rót trà xong lui xuống đi ra ngoài, thuận đường còn xách Thiên Tiên sau khi ăn xong, mồ vệt lúc này phịch cánh đi theo ra ngoài, trong phòng thoáng chốc chỉ còn lại hai người.

“Còn chưa tạ ơn ân cứu mạng của Lục vương gia thật tốt.” Triệu Văn Uyển khó có được một tia co quắp, mở miệng nói trước.

Cổ Cảnh Hành từ lúc vào uyển đến hiện tại vì hạ nhân trong uyển hiểu chuyện mà thư thái híp mắt, tầm mắt cố định trên người Triệu Văn Uyển, mỉm cười “Chỉ là miệng nói chẳng phải không có thành ý sao?”

Triệu Văn Uyển kinh ngạc nâng mắt, trực giác người này sẽ không nghĩ tới tiết mục bốn chữ buồn nôn nào đó đi.

“Tuy rằng ta rất mong đợi loại ý nghĩ mà nàng đang nghĩ, lại cũng không phải người ép buộc người khác.” Cổ Cảnh Hành nhìn thấu suy nghĩ của nàng, khoe miệng giương lên một độ cong rõ ràng “Thêu cho ta một cái hầu bao thôi.”

Hầu bao... Triệu Văn Uyển không nghĩ đến hán lại đưa ra yêu cầu này, trên mặt thần sắc gật mình sờ sờ rõ ràng, khiến Cổ Cảnh Hành nhìn nhìn không được trêu ghẹo “Đương nhiên, nàng nếu cảm thấy đơn giản nghĩ muốn lấy thân báo đáp, bốn vương cũng có thể nhận.”

“...Ha ha.” Triệu Văn Uyển lúc này lấy lại tinh thần “Lễ nhẹ tình nặng, Vương gia không chê là được.”

Trong lòng Cổ Cảnh Hành hơi hơi nổi lên gợn sóng, so với trước kia luôn một hơi từ chối, đả ngộ như vậy xem như không tồi, chỉ cần từ từ sẽ đến thôi, trước mắt cuối cùng cũng có tiến triển không phải sao, huống hồ hán nghe Triệu lão phu nhân một phen ý tứ, giống như... Khoe miệng chậm rãi lộ ra một cái tươi cười.

“Vết thương kia đã tốt sao?” Triệu Văn Uyển vì những hình ảnh trong ác mộng quá nhiều, vẫn để lại tia tim đập mạnh, lúc này thẳng tắp nhìn chăm chăm chỗ vai hán, không chút nào che dấu quan tâm hỏi.

Cổ Cảnh Hành nghe vậy mặt lạnh như băng kia tựa như tẩm gió xuân, tan rã không còn một mảnh, ảm áp ngay cả mặt cũng thư thái.

“Chỉ là nhìn có chút dọa người thôi, chăm sóc một thời gian đã sắp khỏi hán.”

Triệu Văn Uyển gật gật đầu, vô ý thức mà vuốt ve chén trà bên cạnh, đại khái là Tuyết Nhạn đem ấm lò trong phòng cháy to, chảy ra một ít mồ hôi, hoặc là đối diện với ánh mắt chuyên chú mang theo ảm áp của người nào đó, khiến nàng có chút khó chống đỡ mà suy nghĩ mê man, lời nói không trải qua suy nghĩ không tự giác chạy đến bên miệng “Ngài...”

“Nhị tiểu thư, ngài sao đến đây?”

Ngoài cửa đột nhiên vang lên thanh âm cắt đứt lời nói Triệu Văn Uyển, cũng làm ánh mắt Triệu Văn Uyển khôi phục thanh minh, thu lại con người, trên mặt mang theo một trận nóng bỏng. Chính mình vừa rồi muốn hỏi cái gì? Khi nào thích, lại vì sao thích? Chỉ là vấn đề này nói ra miệng giống như có chút già mồm cái lão, Triệu Văn Uyển hít một hơi, sợ chính mình từng bước mất trận địa, ảm thầm may mắn Triệu Văn Hi lần này xuất hiện đúng lúc.

Lời nói đột nhiên im bất làm Cổ Cảnh Hành cũng ảo não, như là chờ mong Triệu Văn Uyển hỏi ra điều gì đó, lại đột nhiên bị đánh gãy, mất hứng, đối với Triệu Văn Hi đến không khỏi có một tia ghen chớ đánh mèo.

“Tỷ tỷ hôm qua nói không có hứng ăn, muội sai phòng bếp làm vài món điểm tâm khai vị, không biết có hợp khẩu vị không.” Triệu Văn Hi dẫn theo Lục Vân đi vào, thấy Lục vương gia không che dấu thần sắc ngoài ý muốn, cung kính phúc thân hành lễ “Thỉnh an Lục vương gia”

“Miễn lễ.” Thanh âm Cổ Cảnh Hành khôi phục lạnh nhạt nói.

Đại khái là vì Cổ Cảnh Hành làm áp suất thấp, sau khi Triệu Văn Hi tiến vào, nhất thời không ai nói chuyện, có vẻ tương đối áp lực. Triệu Văn Hi phát hiện, căn cứ môi, trên mặt ần ần một tia ủy khuất, chán ghét ở bên cạnh Triệu Văn Uyển, vẫn cứ tìm đề tài nói “Tỷ tỷ bao cổ tay này thật ấm áp.”

Cổ Cảnh Hành tầm mắt lập tức dừng ở trên bao cổ tay Triệu Văn Uyển đặt bên cạnh bàn, vừa nghĩ tới là người nào đó tặng, sắc mặt lại trầm xuống, chỉ nói để Triệu Văn Uyển nghỉ ngơi dưỡng thân thể thật tốt, đứng dậy rời đi.

Triệu Văn Hi không nghĩ tới Cổ Cảnh Hành sẽ rời đi nhanh như vậy, nhìn bóng dáng cao to, trên mặt không nén được ần ần ý vội vàng, ngược lại làm Triệu Văn Uyển nhìn thấy, nhấp một ngụm trà, tầm mắt xa xưa, không biết suy nghĩ cái gì.

Quả nhiên, Cổ Cảnh Hành đi không lâu, Triệu Văn Hi liền lấy lý do đi thăm tổ mẫu đứng dậy rời đi, Triệu Văn Uyển không giữ lại, chỉ cười nhìn theo nàng ra cửa, đợi trong phòng yên tĩnh trở lại, tầm mắt Triệu Văn Uyển không tự giác dừng trên chén Cổ Cảnh Hành đã dùng qua, xuất thần một lát, đột nhiên vội vàng gọi Tuyết Nhạn, từ phòng trong lấy ra bộ binh sử đã chuẩn bị nhiều ngày, kêu nàng nhanh đuổi theo Lục vương gia.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Chương 82

Cuối năm, các phố, chợ lớn Đại Lương đều vô cùng náo nhiệt, qua lại đều là người đi mua hàng tết, Định Quốc Công phủ nửa tháng trước đã bắt đầu chuẩn bị, Triệu Hoành Thịnh cùng Diệp thị một người bên ngoài phủ, một người trong phủ vội vàng chuẩn bị lễ vật năm mới, trong phủ quà tặng mừng năm mới, bộ đồ mới, quét bụi, dán câu đối, mấy chuyện nhỏ nhặt. Hơn nửa năm nay Tứ gia trở về, vốn là giao thiệp rộng rãi, lễ vật chúc mừng đưa đến cửa đã sớm chồng chất, lộ rõ năm nay càng thêm không được sơ suất.

Triệu Văn Uyển một thân y phục màu xanh hồ nước từng tầng từng tầng dùng chỉ vàng và bạc thêu hoa phân tán khắp làn váy, đi Minh Như Uyên thảnh an, đeo ít trang sức màu trắng thuần khiết tinh xảo, trên cổ chỉ có vòng bạc trước ngực đeo khóa đồng tâm bằng dương chi bạch ngọc, cả người dịu dàng trong sáng.

Đại khái là phương thuốc Triệu Văn Uyển viết thực sự có hiệu quả, bệnh ho khan của lão phu nhân đã đỡ hơn rất nhiều, sớm liền dậy, sai Dương ma ma mở một cánh cửa sổ, sáng sớm hoa cỏ trong sân đang lúc còn lưu lại sương lạnh theo không khí chui vào, rất nhanh tan rã, mang đến tia tươi mát, lưu hương mặc ngọc đặt trên bàn lượn lơ khới.

Thụy Ca Nhi nằm ở trên bàn gỗ tử đàn, khuôn mặt nhỏ nhắn bị ầm lồ hun hồng hào đáng yêu, hai tay béo mũm mĩm cố sức cầm cán bút, rất là chăm chỉ mà viết chữ thật to, liếc thấy Triệu Văn Uyển tiến vào, lấy tay dính mực nước quơ quơ, theo sau giống như quên tay đang cầm bút mà đem lau vào mặt, lưu lại ba vết đen tuyền, kết hợp cười ngây ngô, vô cùng thú vị.

“Thụy Ca Nhi đang viết gì vậy?”

“Câu đối xuân!” Tiểu tử kia như hiển vật quý cầm giấy tuyên thành dâng lên cho nhìn, quả nhiên liền hiện lên hai chữ to, một chữ “xuân”, một chữ “liên” (câu đối), Triệu Văn Uyển nhìn liền mắt tiếng nói, khỏe miệng khê giạt giạt.

Lão phu nhân một thân y phục mới xanh ngọc dựa gần cửa sổ, tóc chải viên kế, cầm một đôi ngọc tơ vàng, người có vẻ có chút tinh thần, tay cầm tràng hạt trầm hương, cười nheo mắt nói “Trước đó Nguyên Lễ có tới, Thụy Ca Nhi quán quít đòi viết câu đối xuân, đại ca cháu có việc ra phủ, để cho viết hai chữ kia.”

Xi—— Triệu Văn Uyển nghe xong, che miệng cười, hóa ra là đại ca không phúc hậu.

Đang lúc gặp, Diệp thị mang theo Triệu Văn Tuyết cùng Triệu Văn Hi một đường vào phòng, cùng lại đây thảnh an, trước thảnh an lão phu nhân, lại cùng Triệu Văn Uyển đánh cái tiếp đón, chỉ là con người Triệu Văn Tuyết không giống trước kia trong suốt, cũng không thân cận như trước.

Triệu Văn Uyển thôi bớt lá trà, cũng không để tâm cái gì, có Diệp thị còn ở, không chừng nàng ta bị mê hoặc thành cái gì. Trái lại nhìn nhiều hơn chính là Triệu Văn Hi ngồi xuống bên cạnh, một thân y phục màu hồng mới tinh, cổ tay áo gắn lông mềm, càng tôn lên bộ dáng yếu đuối nhu mì, là càng ngày càng hiểu được bày ra ưu điểm tránh khuyết điểm.

“Mẫu thân, con dâu muốn năm nay đi một chuyến Phổ Tế Tự dâng hương cầu phúc, có ý dành ra hôm nay, cầu Bò Tát phù hộ con đường làm quan của lão gia thuận lợi, Định Quốc Công phủ sang năm cũng thuận lợi.” Diệp thị lời này đưa ra hợp với tâm ý lão phu nhân, nhìn trên mặt lão phu nhân hiện ra thần sắc vừa lòng, trong lòng vui mừng.

“Đúng lúc, ta cũng nhắc tới chuyện này, Uyển nha đầu cùng Hi nha đầu đều ở đây, liền cùng dẫn theo đi, còn có Văn Huyền, Văn Tuyết, Phổ Tế Tự hương khói hưng thịnh, đi dâng hương, mang vài người theo, đừng xảy ra chuyện nhiễu loạn gì.” Triệu lão phu nhân cười lên tiếng.

“Tổ mẫu cháu cũng muốn đi!” Thụy Ca Nhi tuổi nhỏ nhất hoạt bát hiếu động, chuyện gì cũng muốn nhảy vào một chân.

Lão phu nhân điểm điểm trán hấn “Cũng không phải đi chơi, nhiều người hỗn loạn, không cẩn thận đánh mất tâm can bảo bối của tổ mẫu phải làm thế nào bây giờ.”

Ánh mắt lập tức ra hiệu cho Dương ma ma, người sau rất là thuần thục đưa lên một đĩa bánh con bướm, lão phu nhân bẻ nhỏ dứt cho Thụy Ca Nhi, người sau một chút liền bị vòng vo rồi đi lực chú ý, được Dương ma ma mang đi rửa tay ăn điểm tâm.

“...” Triệu Văn Uyển cảm thấy chiều này của tổ mẫu có chút quen mắt rất giống...Mình và Thiên Tiên làm hàng ngày.

Diệp thị nói quay về đề tài chính “Dương hương phải từ sớm, quay về chuẩn bị một chút.” Dứt lời tầm mắt xẹt qua Triệu Văn Uyển hiện ra tràn đầy từ ái, bày ra phong phạm chủ mẫu, một chút cũng không thấy ý tứ ghen ghét như ngày trước, ở trước mặt lão phu nhân như hai người khác nhau.

Triệu Văn Uyển cười trào phúng, nghĩ đi Phở Tế Tự cầu phúc cho đại ca cũng tốt, đầu mùa xuân tới chính là kỳ thi xuân, cầu cho đại ca có thể toại nguyện, chào từ biệt tổ mẫu xong theo Diệp thị một đường ra Minh Như Uyển.

.....

Vì lão phu nhân đã nói, sợ năm mới chùa miếu nhiều người lui tới, đoàn người lên đường đều có chút long trọng, nha hoàn, bà tử hộ vệ đi theo một hàng, từ từ hướng Phở Tế Tự đi.

Dẫn đầu vào xe ngựa, thần sắc Diệp thị liền phai nhạt, vươn tay thay Triệu Văn Tuyết chỉnh lại cổ áo, liền nhắm mắt nghỉ ngơi. Triệu Văn Huyền vì trang điểm ăn mặc xinh đẹp nên là người cuối cùng lên xe ngựa, chỉ có thể ngồi chỗ lắt lư nhất, nhìn lên Triệu Văn Uyển bộ dáng thảnh thơi xinh đẹp, trong lòng bị đè nén.

Hai người đã sớm xích rách mặt, nói thẳng ra là mặt xấu đối diện nhau, khiến nàng tức giận nhất chính là Triệu Văn Hi vốn thân cận với mình lại dần phai nhạt, lời nói trong đó như là Triệu Văn Uyển nói gì đó, có khổ sở bất đắc dĩ, cái gì khổ sở, theo nàng thấy, chính là Triệu Văn Uyển không muốn bản thân một mình rơi xuống, ý vào thân phận cướp người bên cạnh nàng thôi!

Triệu Văn Huyền càng nghĩ càng giận, thừa dịp xe ngựa xóc nảy trong chớp mắt, cố ý làm chuyện xấu đuổi chân giẫm Triệu Văn Uyển, lại bị người sau giẫm lên mắt cá chân, không lưu tình mà ngoan độc đi di hai cái, giống như vỡ vụn, đau chịu không nổi kêu lên, khóc mất chảy nước mắt.

Triệu Văn Uyển lạnh lạnh dò xét liếc nàng một cái, ở lúc Diệp thị nhìn qua, giả bộ không cẩn thận rút chân về “Ai nha, hóa ra giẫm vào chân muội muội, ta còn tưởng rằng là cái gì, thật sự là xin lỗi nha.”

“...” Triệu Văn Huyền đã đau đến không nói nên lời.

Diệp thị mắt lạnh nhìn màn này, nhũ mày răn dạy một câu “Ra bên ngoài còn lớn tiếng ồn ào cái gì, học lễ nghi đều trà hết cho ma ma rồi?” Triệu Văn Huyền bẹp bẹp miệng, không dám đáp lời, yên lặng đón lấy đệm lót Triệu Văn Hi đưa tới dựa vào, thần sắc không cam lòng mà xoa xoa chân. Diệp thị nặng nề nhìn nàng một cái lại nhắm nghiền mắt, âm thầm khịt mũi, Hạ di nương dạy dỗ chẳng qua cũng chỉ là đồ vật ngu ngốc mà thôi.

Phở Tế Tự nằm ở phía tây kinh thành, giữa sườn núi, cung phụng là Quan Âm, vì linh nghiệm nên hương khói hàng năm nghi ngút. Đoàn người Triệu Văn Uyển khi xuống xe ngựa làm oanh động không nhỏ, trong đám người có đủ người vươn cổ muốn chiêm ngưỡng chút phong phạm quý nữ, nhất là Triệu Văn Uyển danh hiệu đệ nhất mỹ nhân.

Hộ vệ một đường duy trì trật tự, đưa Quốc Công phu nhân cùng các vị tiểu thư vào trong chùa, bên trong so với bên ngoài càng nhiều người, chỉ là bên trong chủ yếu là thành tâm lễ Phật, thấy người cũng chỉ nhìn nhiều hơn chút, hoặc là lén nhỏ giọng nghị luận hai câu, làm người ta cảm thấy thoải mái rất nhiều.

Diệp thị thường đến, ra tay hào phóng, sau khi quyên góp tiền dầu vùng xong, liền theo tiểu hòa thượng đi chỗ Pháp Ninh đại sư nghe giảng thiền. Gần đi dặn mấy người Triệu Văn Uyển tuân thủ nghiêm ngặt quy củ, chớ để gặp rắc rối, liền để nhóm quý nữ tự mình cầu phúc xin quẻ.

“Ở đây có miếu nguyệt lão, rất linh nghiệm, chúng ta qua đó nhìn một chút đi?” Triệu Văn Huyền rõ ràng chính là hướng vào cái này mà đến, một người có chút ngượng ngùng, liền kéo Triệu Văn Hi cùng nhau đi.

Triệu Văn Hi nghe vậy hiển nhiên có chút động tâm, sắc mặt có chút xấu hổ, ồ ồ mà để Triệu Văn Huyền lôi kéo đi “Uyển tỷ tỷ muốn cùng đi không?”

“Không cần, các muội đi đi.” Triệu Văn Uyển tâm tư không ở đó, tự nhiên sẽ không cùng hai người này trộn cùng nhau, xách theo làn váy linh hoạt vào trong bảo điện.

Bên cạnh nhiều thiện nam tín nữ, thành tâm cầu bái, Triệu Văn Uyển bị cuốn hút, tâm dần dần trầm xuống, mặc dù đến nơi này gần nửa năm, một năm trước nàng còn bận rộn làm diễn viên thức đêm đóng phim kiếm sống, hiện giờ sống ngày tháng vinh hoa phú quý, tuy nói từng bước mạo hiểm, mất tự do, lại cũng nhận được rất nhiều.

So với hiện tại là một người, có tổ mẫu thiên vị bản thân, đại ca ôn hòa sẵn sàng làm cho nàng cảm nhận được ấm áp gia đình, trong lòng thầm cảm ơn. Còn có người họ... Chính mình kiếp trước vội vàng đóng phim không có thời gian yêu đương, nhưng cũng không phải sẽ không, chỉ là nhìn qua nhiều chia chia hợp hợp, bằng mặt không bằng lòng, ngược lại đối với cảm tình có chút thích sạch sẽ.

Không phải nhận năng động tâm với Cố Cảnh Hành, chỉ là việc này giống như đánh bạc, nàng còn chưa có đủ dũng khí đặt cược toàn bộ bản thân.

Triệu Văn Uyển nhìn tượng Quan Âm từ bi, thì thầm niệm một câu, ở trên bờ đoàn khấu đầu thật mạnh.

Từ bảo điện đi ra, thần sắc Triệu Văn Uyển có vẻ thoải mái vài phần, như là nghĩ thông cái gì, ánh mắt hướng chỗ nhiều người nhất, Bảo Thiên thông minh mà nhắc nhở nói “Chỗ đó chính là miếu nguyệt lão!” Con người tràn đầy chờ mong muốn đi qua đó nhìn một chút.

Triệu Văn Uyển thỏa mãn ý nàng, mang theo đi về hướng miếu nguyệt lão, rẽ cây đại thụ nối tiếp nhau nổi lên, cành lá rậm rạp che hết miếu, trên nhánh cây rủ xuống không ít lụa đỏ, còn có người đứng dưới gốc cây ném lên trên.

“Tiểu thư, nô tỳ thay ngài đi mua một cái!” Bảo Thiên thấy trên quầy không xa bày hương, nến, một ít lụa đỏ, tấm trúc, hưng phấn chỉ nói.

Triệu Văn Uyển vội vàng ngăn lại, đối với loại hoạt động này xin miễn cho kẻ bắt tài, ngược lại nhìn thấy Triệu Văn Hi cùng Triệu Văn Huyền ở chỗ ngồi không xa, hai người trong tay đều đang cầm lụa hồng, biểu tình thành kính mà cầu nguyện, ném trên cây, rồi cùng nhau vào miếu nguyệt lão, xa xa nhìn như là xóc thẻ tre.

Bên cạnh cửa sập không ít người đang chờ giải thẻ, Triệu Văn Hi cùng Triệu Văn Huyền rất nhanh đi ra, đều cầm thẻ, xếp sau đội ngũ thật dài. Lúc Triệu Văn Uyển đi đến, Triệu Văn Huyền đang oán giận thẻ trong tay, xóc vài lần cũng không được thẻ tốt.

“Uyển tỷ tỷ cũng tới, vừa vặn muội thay tỷ cầu thêm một quẻ, không ngại cùng nhau nghe giải thẻ.” Triệu Văn Hi thoáng nhìn thấy Triệu Văn Uyển liền lộ nụ cười đồng tiền, đưa qua một thẻ, về mặt bướng bỉnh, giống như không nhận thì sẽ cứ giờ như vậy.

Triệu Văn Uyển nhận thẻ, nhìn lướt qua chữ màu đỏ trên vòng tròn thẻ, cong cong khóe môi “Loại đồ vật này nếu là tin thì có, không tin thì không có, vừa vặn ta không tin, cho ta cũng không có tác dụng gì.”

Vừa nói xong, có vài đứa nhỏ giờ lên đồ chơi, vui đùa ào ào chạy qua, một bà tử vì tránh né, mang theo hộp thức ăn không nghĩ đến liền đụng ngã Triệu Văn Hi đứng gần đó, người sau bất ngờ không kịp đề phòng nghiêng người, nghe thấy một tiếng vang lên, liền nhìn thấy Triệu Văn Hi mắt nhắm mắt đỏ, nếu không dựa vào Triệu Văn Uyển thì suýt nữa đã ngã trên mặt đất.

“Cô nương không có việc gì chứ?” Bà tử kịp thời phản ứng, vội vàng lại đây hỏi, chỉ nhìn cách ăn mặc của ba người là biết người có thân phận tôn quý, vâng vâng góc góc đã ngã vàng, càng lộ vẻ lo lắng.

Người xung quanh thấy động tĩnh đều quay lại nhìn, Triệu Văn Hi bị vây xem, không muốn mất phong độ, gấp bà tử kia một thân nghèo túng, chỉ có thể trách mình xui xẻo “...Không có việc gì, chỉ là trật chân một chút, không có gì đáng ngại, bà bà không có việc gì chứ?”

Bà tử kia liếc mắt nhìn Triệu Văn Hi cố nén đau, lại nghe nàng không trách mình trái lại còn quan tâm, cảm thấy cô nương này không chỉ bộ dạng đẹp, đáy lòng vô cùng thiện lương, vì vậy nhiệt tình mở miệng nói “Bà tử ở nhà sau miếu, có chút thuốc mỡ giúp cô nương xoa, đừng để lại tật xấu.”

Triệu Văn Hi nghe vậy, cũng lo lắng ảnh hưởng chân, cũng không muốn làm khiêu khích cho người ta nhìn, liền đáp ứng, được người giúp đỡ rồi đi.

Triệu Văn Huyền không muốn đi đến nơi ở của kẻ nghèo nàn, chỉ nói cùng Trầm Hương đi tìm Diệp thị, đem chuyện này nói ra miễn để Diệp thị trở về không thấy người lo lắng, vừa vặn bên người toàn nhà hoàn bà tử, nào có giống như nàng nói, rõ ràng là lấy lý do thôi, trái lại con người Triệu Văn Uyển thoáng vụt qua ánh sáng, cùng đi với Triệu Văn Hi.

Bà tử kia một thân nghèo túng, cẩn thận nhìn từng chút lại hiện lên sự tinh tế, cùng bà tử khác có chút bất đồng, lại không nói rõ là chỗ nào khác, Triệu Văn Uyển mang theo vài phần không xác định một đường đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Chương 83

Nhà sau miếu đi vòng qua một vườn rau, bên trong không ít rau dưa xanh, trên dàn gỗ bám từng cây đậu, một số cây đã có quả, tiểu hòa thượng tuổi không lớn lắm đang hái, còn có đang múc nước rửa dưa, thấy bà tử kia dẫn người trở về, tò mò cười tiếp đón “Tam thẩm, ngài đã trở về.”

Tam thẩm cười gật đầu lên tiếng trả lời, hiển nhiên là ở trong này đã lâu, cùng hòa thượng tương đối quen thuộc.

Triệu Văn Uyển làm như thuận miệng hỏi một câu “Bà bà, ngài ở trong này bao lâu rồi?”

“Chắc được mấy năm, bà tử tôi cũng không nhớ được.”

Triệu Văn Hi được Lục Vân nâng đi theo bà tử vào phòng, Triệu Văn Uyển cũng theo sát vào, căn nhà gỗ giản dị thấp bé cực kì đơn giản, bên trong dọn dẹp rất sạch sẽ, bếp lò đặt ở bên trong, đun một ấm nước.

Nàng để Triệu Văn Hi ngồi gần bếp lò, lại ở chỗ đầu gối nàng ấy đặt một cái thảm, tiếp theo hòa ái nói “Có thể ở trong chùa gặp nhau chính là duyên phận, hai vị cô nương nếu không ngại cũng có thể gọi ta Tam thảm.”

Nói xong Tam thảm liền lấy xuống mảnh vải quần quanh cổ, hai người mới đầu còn không hiểu vì sao vị bà bà này lại có cái tên kì lạ như vậy, bỏ xuống vải quần, hai người đều không khỏi lộ vẻ giật mình, chỉ thấy bên cổ nàng uốn lượn vết sẹo thật sâu dữ tợn.

Triệu Văn Hi phản ứng càng lớn, kinh ngạc nhảy dựng, Triệu Văn Uyển cũng rất nhanh thu lại biểu cảm trên mặt, con ngươi sáng sáng tối tối, nhìn không ra đang suy nghĩ gì.

Tam thảm co quắp che cổ “Dọa cô nương kinh hãi.”

“Ngài này...” Triệu Văn Hi thì thào một câu.

“Haizz...” Tam thảm thở dài buồn bã một tiếng, cũng không biết vì sao không nói thêm gì nữa, đứng dậy lấy giỏ tre bên trong để lọ thuốc mỡ “Cô nương yên tâm đem hài côi ra, ta đã cài cửa, người khác không vào được, phòng này chỉ có mình ta ở.”

Lục Vân nói “Tiểu thư, nô tỳ đi ra ngoài coi chừng dùm, để người khác vào nhìn thấy sẽ không tốt.”

Triệu Văn Hi gật gật đầu, lại không lên tiếng, thần sắc có chút hơi hơi dị thường, nghe theo ngoan ngoãn côi hài, con ngươi hiện lên chút không kiên nhẫn. Triệu Văn Uyển không quá để ý, cũng không nóng lòng, ở trong phòng đi chung quanh, cũng vô cùng có lễ phép không đụng chạm lung tung.

Tam thảm ngồi ở trên ghế nhỏ đem chân Triệu Văn Hi đặt lên, bôi thuốc mỡ lên mắt cá chân Triệu Văn Hi, bắt đầu xoa bóp, mơ hồ có thể nhìn ra chút thủ pháp, xoa bóp một lát, Triệu Văn Hi cảm thấy đau đớn trên chân dần dần giảm bớt, trán hơi hơi đổ mồ hôi, chỉ là người trước mắt có một vết sẹo khủng bố, giống như da con rắn khê lay động, khiến người ta nhìn kinh hãi.

Triệu Văn Hi trực tiếp bỏ qua, chuyển từ cổ xuống quần áo, có thể là động tác của Tam thảm quá lớn, từ trong vạt áo lộ ra một góc màu tím nhạt, nhìn thấy vật màu tím kia liền từ bên trong rơi xuống.

Triệu Văn Hi thuận tay tiếp được, chờ cầm ở trong tay, hóa ra là một cái khăn tay lụa, dùng vật liệu vô cùng quý giá, giữa khăn chỉ dùng tơ vàng thêu đèn đuốc rực rỡ, Triệu Văn Hi không khỏi nhũn mảy, bà tử này sao lại có thứ tốt như thế này?

Tam thảm nhìn Triệu Văn Hi nhặt khăn tay của mình, cười nói “Cô nương trước cứ đặt khăn tay ở đó đi, trên tay bà tử toàn thuốc mỡ, cũng không muốn làm hoen ố khăn tay này.”

Con ngươi Triệu Văn Hi xẹt qua tia khác thường, nhẹ giọng hỏi “Tam thảm ngài như thế nào sẽ có đồ vật này?”

Tam thảm dừng lại động tác xoa bóp, con ngươi đục đục tựa hồ như nhớ lại gì đó, cuối cùng lắc lắc đầu “Không nhớ rõ...Toàn bộ không nhớ rõ...Chỉ cảm thấy khăn tay này đối với ta rất quan trọng, liền vẫn giữ lại bên người.”

Triệu Văn Hi mím môi suy nghĩ sâu xa, nghĩ đến vết sẹo khủng bố kia, còn có khăn tay chỉ có nữ nhân phú quý mới có, sinh ra một dự cảm khác thường, hơi hoảng sợ ngẩng đầu liếc nhìn bà tử một cái, nháy mắt cảm thấy đầu có chút mê man, Triệu Văn Hi lại nhìn khăn tay liếc nhìn một cái, lúc này mới thấy trên khăn tay có mấy chữ nhỏ, chỉ là đầu càng ngày càng nặng, thanh âm Tam thảm chậm rãi vang lên “Cô nương, thuốc mỡ này là lão sư phụ đặc chế, rất hiệu nghiệm, lão bà thường xuyên lên núi hay bị thương, hẳn liền tặng một ít, chỉ là xoa vào có chút mê man, cô nương chịu đựng một lát nha.”

Triệu Văn Hi làm sao còn có thể nghe rõ ràng, bỗng nhiên nhìn ra chữ trên khăn tay “Cảnh hànhh...” Nàng cũng không chú ý đem chữ trên khăn tay đọc ra.

Triệu Văn Uyển lúc này đang nhìn chăm chăm hoa văn thêu trên vải trong một cái sọt, mặc dù có chút cũ, ngay cả màu sắc cũng nhạt thành màu trắng vàng, như trước có thể nhìn ra trước kia là màu vàng, càng nhìn càng giống quần áo tiểu hải tử hoàng tử thời nay mặc.

Đang nghĩ như vậy, chợt nghe bên kia tựa hồ truyền đến thanh âm, Triệu Văn Uyển quay đầu, ánh mắt Tam thảm vô cùng lo lắng nhìn chăm chăm một chỗ, vô thần, trong miệng liên miên cần nhắc hai chữ “Cảnh Hànhh...Cảnh Hànhh...Cảnh Hànhh...” một tiếng một tiếng cũng không rõ ràng lắm, chỉ là ánh mắt lúc hoảng sợ e ngại, một lát lại trở nên mờ mịt, thân mình dựa vào bàn tạo ra một trận động tĩnh, lại giống như không biết đau, khuôn mặt hiện lên một tia vận vẹo. Triệu Văn Hi nhìn hết hồn, một chút không biết làm sao, tay nắm chặt khăn tay để trước ngực. Triệu Văn Uyển kinh ngạc nhìn qua, không hiểu sao bà tử vì sao lại đột nhiên biến thành như vậy, chợt nghe Triệu Văn Hi sốt ruột kinh hoảng đứng dậy, nghĩ muốn hướng sau nàng trốn, một bên hô “Tỷ tỷ cứu muội, bà tử này điên rồi!”

“Ngươi nói gì với nàng?” Như thế này giống như bị cái gì kích thích, giống như tính tình đại biến. Triệu Văn Uyển tuy đối với Bạch Liên hoa không có hảo cảm, nhưng cũng là giúp nàng một phen.

“Ta chỉ đem hai chữ Cảnh Hànhh trên khăn tay đọc lên, đại khái hỏi một câu, không biết vì sao nàng liền thành như vậy.” Triệu Văn Hi được diu, cảm giác mê man càng sâu, ý nghĩ mê man mà nhìn hướng bà tử nói.

“Có Cảnh Hànhh?” Triệu Văn Uyển không khỏi nghĩ đến người nọ, thốt lên.

Bà tử kia không biết từ khi nào đã đứng thẳng người, hai mắt trở nên đỏ tươi, thẳng nhìn chăm chăm Triệu Văn Hi, nghe xong lời nói Triệu Văn Uyển ngược lại rơi lệ, chỉ có tầm mắt chưa rời khỏi người Triệu Văn Hi, trong mắt nhiễm hận ý.

Triệu Văn Uyển phát hiện không đúng, muốn Triệu Văn Hi thu tay lại, lại không nhanh bằng bà tử, bà tử kia giống như phát điên lại đây, thẳng bóp cổ Triệu Văn Hi, lực đạo lớn không phải khí lực chim nhỏ như nàng có thể tách ra được, cùng với Triệu Văn Uyển vội vàng giúp đỡ, sợ thực sự đem Triệu Văn Hi bóp chết tại đây.

“Đền mạng cho con ta, đền mạng cho con ta...” Bà tử không biết nhận nhầm Triệu Văn Hi thành ai, trong mắt tràn đầy hận ý.

Triệu Văn Hi bị lôi kéo như vậy nhất thời ngã trên mặt đất, Tam thâm điên cuồng mà bò lên, Triệu Văn Hi bất chấp vết thương trên chân khắp nơi trốn tránh, tưởng mạo hòa nhả bị đau mà biến thành vận vẹo “Cái bà tử điên này, cút ngay...”

“Trả lại cho ta, trả lại cho ta...” Tam thâm trong miệng lặp lại một câu, từng bước tới gần.

Triệu Văn Hi nhìn nàng lại gần, trong bối rối cầm lấy ấm nước trên bếp lò ném qua, Triệu Văn Uyển đột nhiên mở to mắt, nước trong ấm kia là nước nóng, bị đổ vào người chỉ có chết, nghĩ cũng không nghĩ chạy qua ôm lấy bà tử, hai người cùng nhau té trên mặt đất. Triệu Văn Hi nhân cơ hội chạy nhanh ra mở cửa, chạy ra ngoài, Lục Vân cùng Bảo Thiên nghe được động tĩnh đã ở ngoài cửa gõ không ngừng.

Trong phòng, Triệu Văn Uyển ngã cánh tay bị đau, nhìn thấy nước nóng bắn tung tóe cách nàng không xa, vẫn chưa bỏng đến, thở phào một hơi, ngược lại đứng dậy giúp bà tử kia, đã thấy nàng bỗng nhiên run rẩy hai cái lại hôn mê, khoe miệng còn tràn đầy bọt mép, khiến cho hoảng sợ.

Bảo Thiên thần sắc khẩn trương chạy vào, kinh hoàng hô một tiếng “Tiểu thư!”

Triệu Văn Uyển vội vươn tay dò xét hơi thở bà tử, chỉ dám khẳng định còn hơi thở, vội vàng phân phó Bảo Thiên “Người nhanh đi báo tiểu sư phụ đi mời đại phu lại đây.”

“Đạ.” Bảo Thiên càng lo lắng tiểu thư, còn có chút nén giận lúc này còn trông nom bà tử này làm cái gì, nhưng vẫn là nghe theo mà chạy ra ngoài, chỉ là chẳng bao lâu liền quay lại, trên mặt vì chạy nhanh mà ửng hồng, thở hổn hển nói “Tiểu thư, tiểu hòa thượng nơi này nói bà có chứng điên, trị không hết, diu lên giường nghỉ ngơi một hồi là tốt rồi, ngài thì sao, có bị thương chỗ nào không?”

Triệu Văn Uyển nghe vậy thoáng thở phào nhẹ nhõm, xoa xoa cánh tay có chút đau lác lác đầu “Ta không sao, Nhị tiểu thư đâu?”

“Nhị tiểu thư vừa rồi cùng Lục Vân vội vàng rời đi, nói là muốn đi tìm Diệp thị cứu tiểu thư ngài, nô tỳ thấy nàng là cố ý bỏ đi mặc kệ tiểu thư ngài!” Bảo Thiên giọng điệu tràn đầy nén giận, nói xong trong ngực lấy ra một đồ vật đưa cho Triệu Văn Uyển “Đây là Nhị tiểu thư vừa rồi đánh rơi, để nô tỳ nhặt được.”

Triệu Văn Uyển tiếp nhận khăn tay màu tím Bảo Thiên đưa, liếc mắt một cái liền thấy được hai chữ xinh đẹp “Cảnh Hành”

Đột nhiên trong lòng xẹt qua dự cảm vẫn mơ hồ, nội dung kịch bản ban đầu có chút phai nhạt trở nên rõ ràng. Thật lâu sau, hít một hơi, quả nhiên là hào quang nữ chính a, chỉ tiếc Triệu Văn Hi vẫn chưa hiểu ý nghĩa khăn tay này.

Năm đó Cố Cảnh Hành vẫn là đứa bé cùng Việt quý phi cùng đi hành cung Đông Đô bởi Hoàng Thượng, trên đường Việt quý phi nhiễm bệnh, một đội hộ vệ ra roi thúc ngựa đưa nương nương đi hành cung trước, lưu lại bà vú chiều cố Cố Cảnh Hành tiếp tục đi sau. Hoàng Hậu không biết, phái tâm phúc mang theo sát thủ từ sĩ ám sát hai mẹ con Việt quý phi, sát thủ mai phục trước, thị vệ chống đỡ không được, chỉ đành treo chuông, bà vú liền lấy đứa nhỏ vẫn thường cùng Cố Cảnh Hành chơi đùa từ nhỏ tráo đổi, để một gã thị vệ thông minh mang hoàng tử thật Cố Cảnh Hành ôm đi, mà đứa nhỏ kia đúng là con bà vú, trong kịch bản tình cảnh ám sát năm đó vô cùng huyết tính, đứa nhỏ chết rất bi thảm, bà vú cũng không biết tung tích...

Không nghĩ tới bà tử nấu cơm trong chùa Phổ Tế Tự này. Triệu Văn Uyển hạ mắt, nhìn bà tử dù hôn mê cũng không an ổn, mặt nhiễm phong sương, mày nhíu chặt, thì thảo đứa nhỏ khiến người nhìn lòng chua xót.

Bà tử dần dần bình ổn lại hô hấp, Triệu Văn Uyển liền đem chuyện đã xảy ra một lần nữa nghĩ cẩn thận, bà tử kia ở lúc nhìn thấy Triệu Văn Hi chỉ về phía nàng mới hoàn toàn nổi điên, liên hệ kịch bản, không khó đoán rằng lúc đó có người ra lệnh, chỉ vào muốn lấy mạng đứa bé kia, một màn này chiếu vào trong mắt bà tử, thành tâm ma không xóa đi được, cuối cùng bà tử may mắn, tìm đường sống trong chỗ chết, không biết sao lưu lạc đến nơi này, đoán rằng là vì kích thích quá lớn quên mất chuyện cũ, chỉ thường thường phát tác, ở đây cũng không ai phát giác được khác thường.

Triệu Văn Uyển nhìn chăm chú chữ viết trên khăn tay thật lâu, gấp lại để trong lòng bàn tay, đem Bảo Thiên gọi lại gần, bám vào tai nàng dặn dò một phen, liền sai nàng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Chương 84

Diệp thị vì khóa cầu phúc cũng bái sáng sớm ngày mai phải ở lại chùa, có nơi chuyên môn chuẩn bị cho nữ quyến, sớm đã mang theo Văn Tuyết tiến vào uyển phía nam, vì chuyện Triệu Văn Hi chân bị thương mà quả trách hạ nhân chăm sóc không tốt, vốn định đưa người về phủ, nhưng nhìn người bộ dạng

buồn ngủ, và lại bản thân nàng ta khẳng khăng ở lại, liền an bài ở uyển bên cạnh, ngủ một giấc lấy tinh thần nói sau.

Phải ở trong miếu mấy ngày nữa, Triệu Văn Huyền sợ nhất là rắn côn trùng trên núi, vốn muốn lấy cớ cùng Triệu Văn Hi trở về, gặp Triệu Văn Hi muốn ở lại, cũng không thể một người chán nản trở về, chủ động yêu cầu cùng Triệu Văn Hi ở một uyển, nói là có thể chiếu cố, thực tế là muốn ở nơi thoải mái.

Gian phòng cuối cùng đương nhiên là để cho Triệu Văn Uyển vẫn chưa xuất hiện, dùng qua thức ăn chay trong miếu chuẩn bị, còn không có nhìn thấy người, Triệu Văn Huyền trước lên tiếng “Thật là, ở chỗ bà tử kia đến nghiện rồi sao?”

“Có người đi theo không xảy ra chuyện gì là được, lát nữa ta phái mấy bà tử đi nhìn một cái.” Diệp thị tùy theo lạnh nhạt nói một câu. Triệu Văn Huyền lập tức im lặng, nàng dù sao thân phận thứ nữ, giọng điệu như vậy là đối với trưởng nữ bất kính, Diệp thị nếu thừa dịp trách phạt cũng không có khả năng biện giải, nàng chẳng qua nhất thời nhanh mồm nhanh miệng mà thôi.

Nhưng nhìn trên mặt Diệp thị mang theo mệt mỏi, cũng không có ý tứ muốn dạy dỗ, đoán là vì hôm nay mệt mỏi, ngày mai còn phải dậy sớm, liền mang Triệu Văn Tuyết đi nghỉ ngơi sớm.

Triệu Văn Huyền bĩu môi, cũng không thích quản chuyện phiến toái, Trầm Hương cầm theo hộp com, mang bữa tối cho Triệu Văn Hi còn đang ngủ say, hướng về uyển mình đi.

Bầu trời dần tối, chỗ gian nhà cách chùa không xa không khí hoàn toàn khác thường, đèn đuốc sáng trưng, nếu lúc này có người đi qua, chắc chắn kỳ quái, một loạt hắc y nhân mang theo đèn lồng dò đường, về mặt nghiêm túc, ánh mắt tinh táo, như là đem chỗ gian nhà bao vây không cho người đến gần.

Trong phòng, ngọn đèn bị gió thổi trúng bập bùng, một bộ tùy lúc có thể tắt, Triệu Văn Uyển ngồi ở trên bàn nhìn chăm chăm nơi gió lùa, đứng dậy muốn đi đóng cửa, chỉ vừa động, khiến cho người vẫn trầm mặc đột nhiên nhìn lại đây, ánh mắt đen kịt làm người ta thờ không nổi, cũng đem Triệu Văn Uyển đứng bất động tại chỗ.

Lúc này nàng nên trở về nghỉ ngơi a, vì sao người này vừa đến chính mình liền bị giữ lại?

Người trên giường phát ra một tiếng vô nghĩa, khiến Cố Cảnh Hành thu hồi tầm mắt, mắt nháy cũng không nháy nhìn về phía bà tử, trên mặt từ trước đến nay không thấy gợn sóng, thậm chí có chút lạnh lùng lúc này hiện ra chút khản trương.

Triệu Văn Uyển đến gần bếp lò, ấm nước đun lúc này độ ấm vừa đủ, liền rót một chén, bung đến bên cạnh Cố Cảnh Hành, chọt nghe bà tử môi mấp máy gọi “nước”, Triệu Văn Uyển nắm chén trắng đặt vào trong tay người nào đó đang co quắp, ý bảo hán cho uống.

Bà tử chính là bà vú Cố Cảnh Hành vẫn đau khổ tìm kiếm, Cố Cảnh Hành một khắc kia biết được liền lập tức lên núi, chỉ là bà vú vẫn mê man, hai nhóm đại phu đến chuẩn bệnh, đều cho ra một kết luận, năm đó bị thương quá lớn, cần tĩnh dưỡng điều trị, không được lại chịu kích thích, sau đó Cố Cảnh Hành liền giống như tượng đá, canh giữ bên giường không nhúc nhích.

Vui sướng vì mất đi mà tìm được, đau xót, nhớ lại linh tinh, thần sắc không giống nhau xẹt qua trên mặt hắn, ở lúc Triệu Văn Uyển nghĩ người này sẽ khóc, lại chỉ mở to mắt, chăm chú nhìn nàng, nói một câu “Rất cuộc... Tìm được rồi.”

Trong chớp mắt, Triệu Văn Uyển cảm thấy ngực mạnh mẽ bị đâm bị chọt, dựa vào vẻ mặt lúc này có thể nhìn ra một phần năm đó, chẳng qua chỉ bảy tám tuổi, lại phải gánh vác thống khổ cùng ân hận nhiều hơn so với người khác, đáy lòng không hiểu sinh ra một nỗi xúc động muốn tiến lên an ủi người trước mắt.

Bà vú uống hai chén nước, cũng từ từ mở mắt, nhìn thấy nam tử trước mắt giống như không kịp phản ứng mà nhìn chăm chăm, nhìn nhìn liền rơi lệ, thanh âm khàn khàn mà gọi “Cảnh Hành?”

“Là ta.” Thanh âm trong trẻo lạnh lùng hàm chứa chút run rẩy, bàn tay Cố Cảnh Hành dày rộng nắm lấy tay run rẩy đang đưa ra của bà tử đặt lên mặt mình “Bà vú.”

Một khắc kia, bà vú òa khóc, một màn tốt đẹp ngày xưa cùng trải qua, nàng không có ý quên đi, những chuyện tốt chuyện xấu đều hiện lên trong đầu, nói cười ồn ào, cuối cùng mình nhẫn tâm quyết định, ôm Cố Cảnh Hành khóc thật lâu.

Cố Cảnh Hành vòng tay ôm, lúc này đang đưa lưng lại, Triệu Văn Uyển chỉ có thể nhìn thấy đầu vai hắn run run, đoán ra nỗi lòng hắn cũng không dễ chịu.

Bà tử không biết khóc bao lâu, từ từ dừng lại, nhìn đầu vai Cố Cảnh Hành ướt một mảnh, lau nước mắt, tựa hồ cảm thấy chính mình có chút làm càn, dù sao cũng là hoàng tử, Vương gia, Triệu Văn Uyển hợp thời đưa lên khăn tay “Tam thẩm lau đi, y phục Cố Cảnh Hành còn nhiều, không phải chỉ có bộ y phục này.”

Cố Cảnh Hành gạt đầu phụ họa, có chút cảm kích Triệu Văn Uyển giải vây, rồi lại không biết nói cái gì, trên mặt lộ tia không được tự nhiên.

Bà tử lau mặt, nhìn bộ dáng này lộ một tia hoài niệm, đứa nhỏ này mới trước đây chính là nàng nhìn lớn lên, khi đó hăng hái như con khỉ, hiện giờ tính tình như thay đổi thành người khác, nhưng động tác thẹn thùng này vẫn là không khác xưa là mấy.

Là vì cô nương trước mắt này đi, giống như tiểu thư nhà giàu... Bà tử thoáng nhìn Triệu Văn Uyển che miệng nho nhỏ ngáp một cái, liền làm chủ mở miệng “Cảnh Hành, đã trễ thế này, đưa cô nương về nghỉ ngơi thôi. Bà tử cũng đang mệt mỏi, muốn ngủ tiếp một lát, cũng đừng cùng chịu tội.”

“Tam thẩm...” Triệu Văn Uyển muốn nói không cần, lại đối diện ánh mắt Cổ Cảnh Hành nhìn qua liềm khó khăn nhen lại.

“Ta đây một lát sẽ quay lại.” Cổ Cảnh Hành cảm tay nàng, buông lỏng ra, thay nàng dịch góc chăn, đứng lên, hiện lên cái bóng vừa vụn bao trùm Triệu Văn Uyển, giống như đang ôm.

Bà từ nhìn khoe miệng cong lên, nhắm mắt ngủ tiếp.

Cổ Cảnh Hành cẩn thận buông xuống cửa sổ, mang Triệu Văn Uyển ra cửa, lại phân phó thị vệ một phen, coi chừng người bên trong thật tốt, chờ hán trở về, đủ thấy coi trọng.

“Bảo Thiên đâu?” Ra cửa không nhìn thấy nha hoàn tùy thân Triệu Văn Uyển liền hỏi.

“Chắc là Tả Linh mang đi chơi rồi, Tả Linh có chừng mực, sẽ không xảy ra chuyện gì.” Thần sắc Cổ Cảnh Hành nghiêm túc không nhìn ra một tia chột dạ.

Tả Linh bị sai khiến mang người đi đang ở dưới chân núi đứng trước quầy hàng than thò, chợt nghe Bảo Thiên ý cười thật thà hướng chương quầy hô ‘lại mang một chén nữa’ hoàn toàn không giữ hình tượng mà.

Triệu Văn Uyển cùng hán song song đi, đi chỗ này cũng không xa lạ, lại vì bước chân thông thả mà kéo dài thời gian hơn bình thường, Cổ Cảnh Hành cầm theo một đèn lồng nhỏ dò đường, trên mặt đất hiện lên vàng sáng nhu hòa, cũng không giống như có ánh sáng ban ngày, vì vậy có chỗ gồ ghề liền dễ dàng đau chân.

Cổ Cảnh Hành ở khoảnh khắc Triệu Văn Uyển thân thể lắc lư ôm lấy eo nàng, thoáng nhấc lên, hai người liền dán vào cùng nhau, Triệu Văn Uyển trái tim nhỏ bé đi theo đập nhanh, nâng mắt liền chống lại một đôi mắt tràn đầy ánh sáng, ánh sáng từ đèn lồng chiếu đến càng thêm thâm thúy.

Đây không phải là lần đầu tiên hai người ôm nhau, nhưng cùng lần trước có chút khác nhau, Triệu Văn Uyển có một chút bối rối, còn chưa kịp phản ứng, liền nhìn thấy dung nhan tuấn tú bỗng phóng đại trước mắt, ngón tay hơi lạnh giữ chặt sau đầu nàng, môi mỏng phủ lên, ở lúc nàng kinh ngạc bất ngờ không kịp đề phòng, đầu lưỡi dễ dàng tách hàm răng, cường thế chui vào.

Nàng cảm thấy hán hô hấp đặc biệt dồn dập, vội vàng tìm kiếm, gấp gấp dây dưa, khiến lòng nàng bỗng chốc trống rỗng, một bàn tay theo bản năng mà đẩy trên ngực hán, lại lập tức bị hán giữ lại, chân thực mà cảm nhận được tim hán đập dồn dập, kiên cố hữu lực đánh vào lòng bàn tay nàng.

Này vừa hôn, thỉnh linh xảy ra mãnh liệt nhưng cũng rất nhanh chấm dứt.

Cổ Cảnh Hành trợn mắt, nhìn thấy nàng còn mờ mịt, trong con ngươi như hồ phách sáng lên, vẫn bị hán phát hiện tia ý loạn tình mê, còn có không kịp che dấu một tia quyến rũ, ánh mắt tối lại, đáy lòng cười khò chính mình khác chế không đủ, mới như vậy liền dừng không được, nếu còn tiếp tục nhìn. ... Hán thở dài, cuối cùng đem người ôm vào, đem tất cả cảm xúc khó khống chế hôn lên vành tai nàng.

Chớp mũi bỗng nhiên cảm nhận được gió đêm lạnh, khiến Triệu Văn Uyển đang ý loạn tình mê thanh tỉnh vài phần, chăm chú nhìn góc mặt hán, chỉ thấy hán từ từ nhắm lại hai mắt, hai hàng lông mi đen, theo hơi thở mà rung rung. Tay trên lưng vẫn chưa buông ra, dán ở bên tai nàng, tựa hồ khẽ cầu “Một lát là tốt rồi, có thể chứ?”

Đầu ngón tay cũng không có xen vào tóc đen nàng, không có lại làm càn hôn môi, chỉ là ôm như vậy, là thật cẩn thận như vậy.

Cách quần áo vẫn cảm nhận được hán kìm nén cảm xúc mãnh liệt, khiến Triệu Văn Uyển càng bối rối, tay để ở ngực hán cũng không chống cự, con ngươi hiện lên phức tạp, nhưng không có lại đẩy ra.

Một tia ôn nhu săn sóc kia hoàn toàn bình ổn nỗi lòng lên xuống của hán, cảm nhận được yên ổn mấy năm nay chưa bao giờ có, như thế lại càng không muốn buông tay.

A Uyển, chờ nàng cập kê, tóc đen búi lên, mùi dấm trang sức màu đỏ đón chào được không?

...

Nơi hậu viện trong chùa, mái nhà cong cong vì một người chạy nhanh mang theo âm thanh lá khô, lồng đèn rủ xuống lắc lư, chiếu rọi thần sắc nữ tử oán độc naoáng cái mà qua.

Trong một uyển cửa bị thỉnh linh mở ra, Triệu Văn Hi mang theo một thân gió sương xông vào, khiến Triệu Văn Huyền bất mãn nói một câu “Lạnh như vậy, người sao lại chạy ra ngoài?”

Triệu Văn Hi sắc mặt nặng nề đứng trước giường Triệu Văn Huyền, giống như phát tiết mà hất đổ hộp thức ăn trên bàn “Vì sao không gọi ta dậy!”

“Ai, ta hảo tâm mang bữa tối đến cho ngươi, ngươi vô cớ phát cái gì tính tình!” Triệu Văn Huyền cũng tức giận, chống thân cùng nàng giằng co. “Là chính ngươi ngủ sâu, ngay cả ta gọi ngươi dậy ăn cơm cũng không nghe thấy, trách ai được!”

Triệu Văn Hi xoa cái trán phình to, ngẫm bức bà tử kia dùng đến cùng là thuốc mỡ gì, nhưng vừa nghĩ tới một màn mình đuổi tới nhìn thấy, lại hối hận, hán đến đây, nhất định là có liên quan đến bà tử kia, rõ ràng là chính mình phát hiện người trước, vì sao liền rơi xuống trên người Triệu Văn Uyển!

Hình ảnh dưới ánh trăng ôm nhau đuổi đi không được, Triệu Văn Hi cắn răng, trở về trong chăn của mình, một lần lại một lần đập phát tiết.

“Có bệnh.” Triệu Văn Huyền bị quấy rầy giấc ngủ, tức giận mắng một câu, quần chăn tiếp tục ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Chương 85

Bỏ củ nghênh mới, giao thừa đã đến, một năm đầy hỗn loạn cuối cùng cũng kết thúc. Sáng sớm hôm nay Diệp thị liền dẫn theo con cháu vào trong nhà tổ, lão thái thái cũng ăn mặc chỉnh tề, trên mặt tươi cười ấm áp, nhìn các phòng tុ tập dưới một mái nhà, giấu không được vui vẻ.

Dù sao cũng là giao thừa, cơm tối ăn sớm, bàn gỗ dọn ra, một nhà vui vẻ hòa thuận cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên, sau khi ăn xong các trưởng bối tặng lễ vật năm mới cùng tiền mừng tuổi, Thụy Ca Nhi tràn đầy lễ vật nhỏ cảm thấy mỹ mãn liền được Dương ma dẫn ra bên ngoài xem pháo hoa.

Lão phu nhân tuổi đã lớn, chưa từng chân chính đón giao thừa, liền cười để bọn tiểu bối chơi tận hứng, lôi kéo con dâu mới Lãnh thị mới lần đầu đón năm mới ở Quốc Công phủ hơi hạn, còn lại mấy phòng đều là ở Minh Như Uyên, Triệu lão phu nhân từ trước đến nay luôn thông suốt liền đuổi mấy đứa nhỏ đi ra ngoài để bọn họ tự đón giao thừa, kỳ thật là sợ bọn nhỏ theo chân mấy trưởng bối không được thoải mái, không có không khí giao thừa.

Triệu Văn Uyên trong lòng cũng vui mừng, nàng năm nay muốn cùng đại ca đón giao thừa, chờ năm sau ở khuê phòng xuất giá, sợ sẽ không còn cơ hội. Hai người dựa sát vào nhau hơ tay bên bếp than củi, hương hoa ngọc lan ngoài cửa sổ quanh quẩn trong không khí, người ta còn chưa gả vào đã ở trong vườn trồng hoa người ta thích nhất, phần tình cảm này thật khiến người ngoài ngưỡng mộ.

Triệu Nguyên Lễ nhìn ra vẻ mặt nghiền ngẫm của muội muội, che miệng ho nhẹ một tiếng.

Huynh muội hai người đã sớm tâm ý tương thông, không hề đề cập đến chuyện đó, nói chút chuyện phiếm, nhất là Triệu Văn Uyên hôm nay càng muốn biết chuyện của mẹ đẻ Thẩm thị, Triệu Nguyên Lễ cũng hiếm khi nói nhiều, liền cùng nàng cùng nhau kể chuyện trước kia, chờ đến kể xong, Triệu Nguyên Lễ hơi ngửa đầu nhìn ngoài cửa sổ, con người có ánh sáng chớp lên.

Triệu Văn Uyên cũng cảm khái hàng vạn lần, bất tri bất giác nhớ lại quá khứ nửa năm trước, giao thừa nửa năm trước... Hình như là ở trong phòng trọ lòng chua xót ăn mì ăn liền mà trôi qua, hiện giờ cũng là không giống.

Bỗng nhiên ngoài cửa sổ có pháo hoa nổ tung, một cái chớp lên rực rỡ nở rộ trên bầu trời đêm làm rung động lòng người, ánh sáng lấp lánh, ả ả truyền đến tiếng hoan hô ồn ào vui đùa, nghĩ cũng đoán được ngoài đường phố vô cùng náo nhiệt.

“Đại ca, mau nhìn!” Triệu Văn Uyên giống như bị cuốn hút, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn lôi kéo Triệu Nguyên Lễ ra bên ngoài nhìn.

Triệu Nguyên Lễ cười ôn nhu cung chiều sùng nịch, cũng theo đứng dậy, hai người đứng trong đình viện cùng nhau nhìn bóng đêm đen như mực nơi xa nở đầy ánh sáng rực rỡ.

Trong cung Đại Lương xa xa vang lên tiếng chuông, kéo dài không dứt, âm thanh quanh quẩn bên tai. Đèn lồng màu đỏ dưới mái hiên gió thổi lay động, chiếu lên tuyết một mảnh ánh sáng hồng, bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện cười đùa, lộ ra không khí vui mừng.

“Mong ước muội muội Uyển Uyển của ta hàng năm như ngày hôm nay, vui vẻ vô lo.”

Triệu Văn Uyên mỉm cười đối diện “Cũng mong đại ca hàng năm như thế.”

Đêm dài, huynh muội hai người nhìn nhau cười, đèn đuốc rực rỡ chói lọi xuống, hóa thành bụi bặm, nhưng trí nhớ hôm nay sẽ ở trong lòng bọn họ nở rộ...

Trận tuyết tháng giêng này, mới đầu rơi nhỏ lẻ dần dần càng lúc càng lớn, vì thế các quan viên phải đến nghe báo cáo chính trị tạm được nghỉ mấy ngày. Triệu Hoàn Thịnh cùng Triệu Nguyên Lễ có thể nhàn rỗi ở nhà, cùng nhau bình thơ luận văn, qua năm mới thoải mái. Mà Diệp thị cũng hoãn lại hành trình mang nhóm nữ quyến ra ngoài phủ, chỉ chờ gió tuyết tan.

Trúc Tương Phi Uyển, tuyết đọng đè nặng cành khô, nghe bên ngoài tiếng tuyết rơi, Triệu Văn Uyên mặc áo lông cừu trắng, đang cầm chén trà nóng làm ấm tay, một bên xem Bảo Thiên mang theo Thụy Ca Nhi bọc thành viên cầu ở trong viện nặn người tuyết, tâm tính Bảo Thiên vẫn là một đứa trẻ, hai người có thể thực sự chơi cùng nhau, tràn ngập âm thanh hi hi ha ha cười đùa, làm Trúc Tương Phi Uyển thêm phần sinh khí.

Tuyết Nhạn bùng một chén cháo gà cùng một đĩa bánh bao đi vào, thấy bộ dáng Triệu Văn Uyên khoanh chân như lão tăng ngồi thiền, đáy mắt chứa ý cười “Hôm nay tuyết rơi nhỏ đi một chút, dự đoán qua hai ngày nữa có thể ngừng.”

“Ừm” Triệu Văn Uyên khó khăn lên tiếng trả lời, có chút buồn ngủ mà ngáp một cái, trong tay cầm chén trà nóng hình hoa và chìm trong bóng, khóe mắt

có một tia mê ly buồn ngủ lơ đãng lộ ra về quyền rũ “Hôm nay có động gì, sao ta nghe thấy có tiếng người khóc?”

“Là đêm hôm qua ngủ cô cô dẫn theo Việt Nhi với Sương Nhi đến quý phủ, vừa đến liền đi thẳng đến uyển lão phu nhân, sáng sớm hôm nay lão phu nhân liền sai người dọn dẹp uyển ở lại, đoán rằng là muốn ở lại một thời gian.”

Triệu Văn Uyển nghe vậy ngẩn người, trong thảng giêng không ở nhà lo việc, lại đứng dịp tuyết lớn, khóc về nhà mẹ đẻ...Không phải là cãi nhau với dượng chứ?

Vừa suy nghĩ đến đây liền vút ra khỏi đầu, chuyện nhà người ta, Triệu Văn Uyển không có thời gian rảnh rồi quan tâm, nhìn bên ngoài hai người chơi đùa, nhắc nhở nói “Mang Thụy Ca Nhi về thay y phục, tuyết chảy ra ướt sẽ lạnh, lúc này lo chơi không chú ý, chẳng may bị lạnh sẽ không tốt, thuận đường nấu chút trà gừng, còn có điểm tâm tiểu tử đó thích.”

“Đạ” Tuyết Nhạn được phân phó đi ra ngoài, nói với Bảo Thiên gì đó, người sau thề lưỡi cười khê mà nắm Thụy Ca Nhi chạy, còn có thể nghe thấy Tuyết Nhạn ở phía sau gấp gấp hô ‘chậm chút’, lộ ra bất đắc dĩ.

Triệu Văn Uyển cười cười lắc đầu, bắt đầu dùng cơm. Cháo gà hầm thơm ngon mềm dẻo, màu xanh nhạt của hành, hạt tiêu cùng với thịt tôm càng thêm hấp dẫn, cùng với mùi thơm của bánh bao thịt bò, làm người ta thêm ăn.

Đang ăn, khoe mắt liền thoáng nhìn thấy một bóng dáng từ bên ngoài mang theo khí lạnh vào đại sảnh, Triệu Văn Uyển nâng mắt, kinh ngạc hô một tiếng “Tình Viễn biểu ca?”

Thiếu niên rất lâu không thấy, vóc dáng tựa hồ cao lên, làn da phơi nắng thành màu lúa mạch khỏe mạnh, cũng có vẻ càng thêm mạnh mẽ, ở trong quân đội rèn luyện làm cho người ta liếc mắt một cái có thể nhìn ra được hiệu quả, không biết sao lại liên tưởng đến Triệu Nguyên Tẩn cũng bị đưa đến quân doanh, không biết khi trở về có thể có bộ dạng khí phách như vậy không.

Hạ Tình Viễn từ khi tiến vào liền nhìn chăm chăm Triệu Văn Uyển, lúc này nhìn thấy người, hần tim đập mạnh loạn nhịp, con ngươi lại âm đạm, nghĩ đến mục đích mình đến, có chút do dự không biết mở miệng như thế nào.

“Biểu ca đi qua chỗ tổ mẫu chưa?” Triệu Văn Uyển cảm thấy người này so với trước kia giống như không thích nói chuyện, liền tự tìm đề tài nói.

“Đi qua.”

“...” Ngừ điệu không có chút cảm xúc pháp phòng này, cũng làm cho Triệu Văn Uyển mất đi ý niệm trao đổi trong đầu, đơn giản cầm bát chậm rãi dùng cơm.

Chung quy là thiếu niên tính tình không nhịn được, tầm mắt ở trên cổ tay thiếu nữ đảo một vòng, dứt khoát hỏi ra miệng “Vòng tay ta đưa muội...”

Ánh mắt Triệu Văn Uyển chăm chú nhìn hấn, đầu ngón tay vuốt nhẹ vòng tay màu tím, dừng lại một chút, lập tức cười dài đứng dậy để hấn chờ một lát, đi vào phòng trong lấy ra một cái hộp mang ra “Biểu ca lần trước đi vội vã, trên đường không tìm được cơ hội, lần này vừa khéo, lễ vật này quan trọng, vẫn là vật về nguyên chủ mới tốt.”

“Muội cũng biết...” Biểu cảm trên mặt Hạ Tình Viễn thay đổi mấy lần, mang theo kinh ngạc, như là không thể nghĩ đến Triệu Văn Uyển sẽ làm như vậy, đang muốn nói cái gì lại bị Triệu Văn Uyển đánh gãy.

“Đại khái là vì hiểu lầm khi đó, biểu ca cảm thấy mắc nợ muốn bù đắp, biểu muội ta cũng không phải người dễ giận, đồ tốt như vậy nên giữ lại cho biểu tẩu tương lai mới đúng.” Triệu Văn Uyển làm như không nhìn thấy sắc mặt Hạ Tình Viễn, cố ý đem hộp đẩy đến trước mặt hấn.

Lúc trước chính là không nghĩ đến, sau lại trộn lẫn cùng Cố Cảnh Hành, mỗi lần nhìn thấy trang sức trong hộp đều cảm thấy chuyện này kéo dài cũng không tốt, hôm nay đúng là một cơ hội, cũng nên nói rõ.

Lời Hạ Tình Viễn muốn nói liền nghẹn lại ở cổ, chỉ nhìn chăm chăm Triệu Văn Uyển, trong lòng đối tới đối lui là nàng biết ý nghĩa của vòng tay này hay vẫn là không biết, bị nàng nói như vậy liền buồn phiền, người thiếu niên cũng muốn thể diện, sững sờ không hỏi lại, rồi mang theo một tia không cam lòng.

“...Uyển biểu muội là có người trong lòng?”

Ý cười trên mặt Triệu Văn Uyển cứng đờ một lát, trong đầu không tự giác nhảy ra hình ảnh không nên, bưng chén trà nhấp một ngụm che dấu mà hừm một tiếng, coi như trả lời.

Hạ Tình Viễn trên mặt hiện lên thần sắc quả đúng như thế, trong lòng không khỏi ghen tị, cũng có một tia cảm xúc u ám không rõ “Thích đến ngay cả cung tiền ta tự tay làm cho muội cũng đều có thể đưa, biểu muội thật sự là một người tình cảm nhỉ?” Dứt lời liền cầm hộp tông cửa xông ra.

Cánh cửa bị người rời đi mang theo tức giận đóng mạnh vang lên tiếng đập, rung hai cái, cũng kinh động đến Triệu Văn Uyển đang uống trà, sau một lúc lâu còn không tìm được manh mối.

Cung tiền? Nghĩ đến ý tứ của Tây Bình Hầu phu nhân khi mình nhận lễ vật... Triệu Văn Uyển chỉ cảm thấy đầu càng lớn, não loạn hiểu lầm lớn. Hạ Tình Viễn là ở chỗ nào nhìn thấy Phurong Tử Mặc dùng đến, khó trách hôm nay nhìn có chút là lạ, nhưng khi đó chính mình cũng không biết...

Thật lâu sau, Triệu Văn Uyển thở dài, nghĩ đến hiểu lầm kia đã kết, mặc cho ai gặp chuyện lòng tốt bị đập hư cũng mất hứng thôi, chờ khi nào có cơ hội

lại giải thích thật tốt thôi.

Chính là chuyện này kéo theo Phương Tử Mặc, còn giống như sẽ làm phiền người ta, không biết tính tình biểu ca kia có khó xử người hay không.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Chương 85.2

Mới sáng sớm thời tiết tốt, trời cuối cùng cũng trong xanh, nóc nhà, ngọn cây, mặt đất trải một tầng trắng xóa sương lạnh, ánh sáng từ ngoài cửa sổ chiếu vào so với bình thường sáng hơn rất nhiều, trong phòng lộ ra một loại ánh sáng trong trẻo.

Lão phu nhân trên trán rủ xuống viên ngọc bích hình tròn, trên người mặc áo lụa màu xanh, ngón tay một lần một lần gạt tràng hạt trầm hương, nghe âm thanh nói chuyện trong phòng, đang cầm chén thanh hoa nhấp một ngụm trà.

“Mẫu thân, ngài nhìn, bụng Vinh Xuân di nương tròn đầy, giống như là bé trai, con nhớ rõ lúc ấy mang thai Việt Nhi cũng bộ dáng như vậy.” Lão phu nhân ngồi bên cạnh Vinh Xuân di nương, một thân quần áo đỏ thẫm thêu chỉ vàng, trên đầu cắm nghiêng trăm mã não, nhìn đáng vẻ cực kỳ vui mừng.

Vinh Xuân di nương bị nhiệt tình của nàng làm cho bó tay bó chân, không biết nên để chỗ nào, lại sợ chính mình co quắp chọc Ngũ cô cô mất hứng chỉ đành cười theo, đưa tay sờ bụng bản thân.

“Lớn như vậy, mấy tháng?”

“Sang tháng riêng liền tròn sáu tháng.” Vinh Xuân di nương trên mặt mang theo một tia hào quang dịu dàng làm mẫu thân, đối với đứa con trong bụng tràn đầy chờ mong.

Lâm phu nhân nhìn thấy, che miệng cười ha ha “Đứa nhỏ này a càng về sau bộ dáng càng tốt, nhìn hai má ngời cũng nhiều thêm ít thịt, nên bồi bổ thật tốt, thiếu tướng đại nhân.”

“Lão phu nhân đối nô tỳ rất là chiều chuộng, đã bồi bổ rất nhiều, đạo này cũng không ỏi ra, y phục mặc có chút không vừa.” Vinh Xuân di nương vội vàng nói.

“Bồi bổ nhiều chút vẫn tốt, thừa dịp trời trong ở trong uyển đi lại phơi nắng tốt cho đứa nhỏ.”

Lão phu nhân nghiêng tai nghe, cũng gật gật đầu, bồi thêm một câu “Chờ đến mùa xuân, thời tiết ấm áp chút, hiện tại tuyết rơi đường trơn, vẫn là đề ý chút.”

“Dạ, nô tỳ đã hiểu.” Vinh Xuân di nương cung kính đáp.

Lâm phu nhân gặp lão phu nhân lên tiếng, hiểu được hành động chính mình trong con tức giận chạy về nhà mẹ đẻ chọc nàng không vui, nhưng thực sự lại không có biện pháp, gặp lúc này đối với mình không giống như hôm qua làm mặt đen, liền sắm vai ngoan ngoãn nói “Trông mong đứa nhỏ của Tam ca nhiều năm như vậy, mẫu thân có thể toại nguyện rồi, Thụy Ca Nhi ở trong phủ cũng có thêm bạn.”

Triệu lão phu nhân dò xét liếc nàng một cái, phai nhạt ý cười, nhưng cũng gật gật đầu, hiển nhiên cũng thích có nhiều tôn tử.

Đang nói chuyện, Triệu Văn Uyển khoác áo choàng nhưng màu xanh đi vào, bị hơi ẩm trong phòng hun, trên mặt hiện lên ửng hồng, tùy tay cời dây thắt áo choàng, lộ ra bên trong váy vân cẩm màu tối, tôn lên làn da trắng hơn tuyết, thỉnh an lão phu nhân.

Triệu lão phu nhân lúc này mới thật sự khẩn thiết lộ ra khuôn mặt cao hứng, vội gọi người lại đây ngồi, một phen nắm lấy tay lạnh của nàng sưởi ấm “Nhìn mặc không ít, sao tay vẫn lạnh như vậy, khi nào rảnh lão bà từ vào cung thỉnh phương thuốc cho cháu loại bỏ hàn khí,”

Triệu Văn Uyển thuận thế ngồi ở trên ghế nhỏ cạnh giường nhỏ lão phu nhân, răng trắng môi đỏ, giữa lông mày lộ ra trong trẻo lạnh lùng, khiến người kinh diễm chói mắt. Nghe xong lời lão phu nhân, nhu thuận đáp một chữ vâng.

Đãi ngộ này hoàn toàn bất đồng khiến Lâm phu nhân nhìn rất ghen tị, hiểu được mẫu thân cưng chiều Triệu Văn Uyển, thiên vị này cũng quá mức đi, hoàn toàn đã quên bản thân mình trước đó mới làm chuyện không đúng, lão phu nhân mới không vui nhìn.

Triệu Văn Hi theo sau từ từ đi đến, được Lục Văn nâng, có thể nhìn ra đi đứng không tiện, vừa vào cửa liền lọt vào mắt Lâm phu nhân, lập tức quan tâm nói “Ai nha, chân Văn Hi làm sao vậy?”

“Cô, là năm trước đi miếu cầu phúc, không cẩn thận trượt chân.” Triệu Văn Hi nhu thuận đáp, trong lòng cũng nóng nảy, này chân bị thương còn giằng co một trận, may mắn đại phu khám nói không thương tổn đến gân cốt. Nghĩ đến chỉ là một chút vết thương nhỏ, lại vì bà từ kia làm ra cùn đêm hôm đó... Mới biến thành bộ dạng nghiêm trọng này.

Triệu Văn Uyển nhận thấy tầm mắt Triệu Văn Hi liền nhìn lại, nhìn thấy người sau khoe miệng lộ ra một nụ cười, một thân xanh nhạt đường viền thêu chi vàng, nhìn tự nhiên sinh ra một tia âm u, sau gáy không hiểu chợt lạnh, nhưng cũng đáp lại một nụ cười.

“Chân bị thương phải dưỡng thật tốt, ta nhớ chỗ ta có chút thuốc mỡ dùng tốt, tí nữa sai người lấy cho cháu.” Lâm phu nhân làm cho người ngồi xuống bên cạnh, thể hiện trường bối quan tâm nói.

“Tạ ơn cô cô, một thời gian không gặp tổ mẫu, đã nghĩ đến đây nhìn một cái, thương thế kia cũng đã tốt lắm.” Triệu Văn Hi trên mặt lộ vẻ ngượng ngùng nói.

Thái độ mềm mại nhu thuận như vậy khiến người nhìn thoải mái, Lâm phu nhân trong lòng nghĩ như thế, lại nhìn lão phu nhân ngoài miệng trách Triệu Văn Hi không chú trọng bản thân, nhưng cũng từ ái mà nhìn, liền hiểu được đây cũng là bảo bối trong lòng lão phu nhân, tận tâm thân cận vài phần nói “Qua năm nay, Văn Hi, Văn Uyển đều mười tám? Xem xét cặp kê liền có thể lập gia đình!”

Gần đây đối với tuổi tác đặc biệt mẫn cảm Triệu Văn Uyển lập tức nâng mắt, tỉnh táo mà nhìn hướng Lâm phu nhân, cô này của nàng làm gì tốt như vậy quan tâm hôn sự của nàng, đoán là ẩn dấu tâm tư gì khác đi.

“Lần trước nghe nói yến hội Quỳnh Hoa Yến Văn Uyển xuất ra tài năng đoạt khôi thủ, người muốn đến cửa cầu thân nhất định không ít.” Lâm phu nhân ha ha cười nói, âm thầm liếc mắt nhìn lão phu nhân một cái, thấy nàng sắc mặt sung sướng liền nói tiếp “Chỉ là hướng ta hỏi thăm cũng không ít người, này một đám muốn sắp xếp sợ là cũng phải đến cửa thành.”

Triệu Văn Uyển mím môi, cười nhạt vẫn chưa hé răng, tiểu thư trong nhà nhắc đến hôn nhân vẫn là nên rụt rè một chút, nàng tuy rằng không ngại này đó, nhưng nên tuân thủ lễ nghi liền tuân thủ.

“Lời này ta cũng không nói quá, chẳng qua Văn Uyển à, nghe cô một câu, hôn nhân đại sự là việc cả đời, cần chọn thật tốt, dựa vào gia thế tài mạo Văn Uyển nhà chúng ta, tất nhiên phải chọn người mọi thứ đều xuất chúng, mới xứng đôi.” Lâm phu nhân hôm nay đối với việc này đặc biệt quan tâm.

Dương ma ma bùng trà tiến vào, Triệu Văn Uyển bùng một ly, từ từ thưởng thức nghe nàng nói, trên mặt thủy chung chứa cười nhạt, phảng phất nghe rất cẩn thận, thật không vội vã lên tiếng.

Lâm phu nhân thấy thế cho rằng có hi vọng, liền lại tiếp tục nói “Ta thấy thế tử Bình Nam Vương kia cũng không sai, bộ dạng tuấn tú không nói, gia thế phú quý, văn thao vũ lược, khó được một nhân tài!”

Triệu Văn Uyển nghe vậy nước trà hơi hơi run lên, trong con mắt sáng bùng lên cảm xúc thâm trầm, rất nhanh thu lại, giọng điệu nhẹ nhàng “Cô lấy lý do này, sao nghe giống như thay thế từ đến làm mai vậy?” Chỉ là tầm mắt liếc qua, lộ ra giọng điệu sắc bén không hợp.

“Này...” Lâm phu nhân bị nàng đột nhiên nhìn làm cho chấn động tại chỗ, nói quanh co, rước lấy lão phu nhân cũng nhìn qua đây, chỉ phải kiên trì nói “Này không phải là thời gian trước vừa vặn gặp Trưởng công chúa, nàng cùng ta nhắc đến cháu, giống như là rất vừa ý. Ta nghĩ thế tử Bình Nam Vương xứng với Văn Uyển, cũng không kém đi, đã nghĩ thấy cháu liền hỏi ý tứ, bác chỉ là nghĩ cho cháu.”

Vừa vặn... Triệu Văn Uyển nhìn chằm chằm thấy trong mắt nàng ta tránh né hiển nhiên là nàng nửa phần cũng không tin, cảm thấy dựa vào tâm tư ham hư vinh của nàng ta không chừng đã nhận ưu đãi gì của người ta, hay hoặc là vội vàng nịnh bợ Trưởng công chúa cũng có khả năng.

Triệu Văn Hi ở một bên đang cầm chén trà âm thầm nghe, thầm nghĩ Triệu Văn Uyển nếu là gả cho thế tử Bình Nam Vương, sẽ không có người tranh Cốt Cánh Hành rồi, vì thế nước trà uống cũng bắt đầu khoan khoái, thầm nghĩ liếc Lâm phu nhân, trong con người hiện lên chờ đợi nàng có thể lay động Triệu Văn Uyển.

Triệu lão phu nhân đối với hôn nhân của Triệu Văn Uyển từ trước đến nay đều để bụng, vẫn muốn nhìn Uyển nha đầu nở mày nở mặt xuất giá, từ lần trước biết được tâm ý cháu gái, liền lưu ý nhiều hơn Cốt Cánh Hành. Kỳ thật nói đến việc này lão phu nhân đã sớm tìm hiểu qua con em thế gia đến tuổi thành thân, thế tử Bình Nam Vương kia phẩm hạnh là ngàn lần không xứng với cháu gái nàng, có chút bất mãn, chưa hé răng, nếu ở bình thường, Triệu lão phu nhân nhất định so với Lâm phu nhân còn muốn nói nhiều hơn.

Lâm phu nhân khẩn cấp hỏi lại một lần “Văn Uyển cảm thấy đề nghị của cô như thế nào, đều là người trong nhà không cần ngượng ngùng, nếu cháu thật sự thích, cô nhất định là thay cháu qua lại.”

Triệu Văn Uyển nghe Lâm phu nhân kia một tiếng cổ vũ hỏi, che đậy tia không kiên nhẫn. Lập tức ngẩng đầu, nhìn thấy Lâm phu nhân thần sắc thân thiết nhìn qua, còn mang một tia ý tứ hàm xúc nếu bỏ qua nhà này sẽ không tốt, nhũn mày, sau đó nhũn mày nhìn về hướng tổ mẫu.

“Hôn sự Uyển nha đầu đều có chủ mẫu nàng với lão bà từ quan tâm, ngược lại người lập gia đình rồi cũng không khiến lão bà từ ta bớt lo, haizz.” Lão phu nhân cũng là muốn chặt đứt thế tử Bình Nam Vương này, bắt động thanh sắc vòng vo đề tài.

Lâm phu nhân lộ vẻ túng quẫn, ủy khuất nhìn qua cúi đầu hô một tiếng mẫu thân, làm như nói mọi người đều đang nhìn, cho bản thân chút mặt mũi đi.

Triệu lão phu nhân hừ một tiếng, hiện ra đối với nữ nhi cũng không biết làm sao.

Nếu lão phu nhân đều lên tiếng, chuyện thế tử Bình Nam Vương đành phải tạm thời cam miệng không đề cập tới, Lâm phu nhân âm thầm ở trong lòng kêu khổ, chính mình cam đoan, nếu cuối cùng không được phải làm thế nào mới tốt.

Triệu lão phu nhân khoát tay áo, đã sớm biết chuyện nữ nhi làm không đáng tin cậy, nghĩ đến thời gian trước Cố Cảnh Hành cố ý đến cửa bái phỏng, trong con người chuyển vài phần suy nghĩ sâu xa.

“Tổ mẫu, Văn Uyển còn không muốn nhanh như vậy đã rời khỏi ngài, cháu gái sẽ dưỡng ở bên ngài mấy năm, cháu có thể chọc ngài vui giải buồn, bởi ngài nói chuyện.” Triệu Văn Uyển dính ở bên người lão phu nhân, không giấu tâm tư mà thực sự nói. Một bên tự mình giải trí nghĩ đến đại tỷ phía trước, chỉ cần chính mình một ngày không gả ra ngoài, Triệu Văn Hi chẳng phải là cũng phải lưu lại không xuất giá, chỉ tưởng tượng như vậy tâm tình liền tốt lên.

“Nha đầu ngọc, liền hiểu được chọc bà tử vui vẻ, biến thành gái lơ thì phải làm sao bây giờ?”

“Vây cùng tổ mẫu chậm rãi già là được.”

Triệu Văn Uyển rất nhanh tiếp lời nói, liền nhìn đến lão phu nhân cười đôi mắt dần nổi lên chút nước, thật lâu sau, mới nghe nàng mở miệng nói “Chỉ sợ tổ mẫu không bồi được người thời gian dài như vậy, người cuối cùng vẫn phải tìm một chốn trở về tốt.”

Sau đó phát hiện bản thân luồng cuồng thu liễm cảm xúc, một lần nữa bày ra khuôn mặt tươi cười nói “Không chỉ là Uyển nha đầu, Hi nha đầu cũng phải gấp rút, thừa dịp bà tử mất chưa hoa tai chưa điếc, đều chọn một cửa hôn nhân thật tốt mới được!”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Chương 86

Tối ngày Tết nguyên tiêu, kinh thành Đại Lương hoa đăng điểm xuyến, giống như vì sao rực rỡ.

Khó có được hội hoa đăng một năm một lần, Triệu lão phu nhân cố ý cho phép thiếu gia, tiểu thư trong phủ có thể ra ngoài chơi, gã sai vặt, tỳ nữ đến tuổi cũng không ngoại lệ, chỉ để lại người nhỏ tuổi cùng quản sự, bà tử canh uyển.

Triệu Văn Hi vốn nghĩ muốn đi theo, nhưng mắt cá chân bị thương còn chưa khỏi hẳn, mặc dù tốt bảy tám phần, nhưng tổ mẫu lại như là không đồng ý, để lại nàng nghỉ ngơi ở nhà. Triệu Văn Huyền không muốn cùng Triệu Văn Uyển một chỗ bèn lên tiếng ở lại, cuối cùng chỉ Triệu Nguyên Lễ với Triệu Văn Uyển hai người cùng đi ra ngoài ngắm hoa đăng.

An bài như thế càng hợp với tâm ý Triệu Văn Uyển, trở về uyển thay y phục, liền đi theo Triệu Nguyên Lễ lên xe ngựa, người sau thoáng nhìn nàng lấy áo choàng trùm mũ, vẫn là cách ăn mặc không khác ngày thường, không khỏi có chút sửng sốt.

“Đại ca, trên mặt muội bị bắn sao?” Triệu Văn Uyển theo bản năng sờ sờ bên mặt.

Triệu Nguyên Lễ dừng một chút, thử hỏi Tết nguyên tiêu cô nương nhà ai không phải mất tâm tư ăn mặc, tranh nhau khoe sắc, cũng chỉ có tính tình Uyển Uyển...Liền bật cười lắc lắc đầu, Uyển Uyển cho dù không ăn mặc cầu kỳ cũng là xinh đẹp động lòng người, sau đó sai người đánh xe ngựa đi.

Ngày hội Nguyên tiêu, kinh thành về đêm, đến hội ngắm đèn, nhiều trò chơi lẫn lộn bày ra, vô cùng náo nhiệt, càng gần phố đô thành, thanh âm càng thêm ồn ào, sau một lát, xa phu đi không được ngừng xe ngựa, cung kính mời công tử, tiểu thư đi bộ.

Triệu Văn Uyển vén rèm nhìn, hai bên ngã tư đường ngựa xe như nước, người đông chen chúc nhau, xe ngựa bọn họ căn bản không thể đi vào. Triệu Văn Uyển gọi hộ vệ dặn bọn họ ở xa xa đi theo là được, chính mình giúp đỡ Triệu Văn Uyển xuống xe ngựa.

Hai người không có đi vào trong đám người, đi một chút liền dừng lại, bỗng nhiên tầm mắt bắt đầu mở rộng.

Cách đó không xa, trên khoảng trường to rộng nổi lên một cái hoa đăng thật lớn, hoa đăng kia cao chừng mười trượng, mỗi tầng đều là các màu sắc khác nhau tạo thành, hơn mười sợi dây khác màu từ đỉnh tháp rủ xuống, nối dài trên hành lang dài. Hành lang dài vòng vo thành hình chữ nhật, vừa lúc đem hoa đăng bao ở giữa, hai mặt vòng quanh đều buộc dây tơ hồng, trên sợi dây treo đầy dây lụa có giấy, dưới giấy, cách một khoảng đều có một bàn ghế cùng giấy mực.

Trên hành lang đầy nam nữ, lão nhân hoặc nhìn kỹ tờ giấy làm bả hoặc viết lưu loát, hoặc nhủu mày lắc đầu hoặc vui vẻ ra mặt, thường thường có người hô to “Trúng” lời nói linh tinh.

Trên đường bầu không khí bắt đầu vui sướng vô cùng cuốn hút người, Triệu Văn Uyển nhìn thú vị, khóe miệng không tự giác cũng dâng lên ý cười, đi theo bên cạnh nhắm mắt theo đuôi Triệu Nguyên Lễ đi qua nhìn.

“Tiểu nương tử lớn lên đẹp như vậy, hoa đăng này tặng nàng coi như quà gặp mặt như thế nào?” Phía sau đột nhiên vang lên một âm thanh cố ý dè dặt trầm trầm kì quái, trong lời nói dẫn theo vài phần trêu đùa.

Triệu Văn Uyển nghe âm thanh liền phát hiện một tia không đúng, thoáng nhìn thấy trên mặt Triệu Nguyên Lễ lộ ý cười điềm tĩnh, xoay người, ngay mặt chống lại cái tên “Đăng đồ tử” kia còn thấp hơn nàng, vừa bực mình vừa buồn cười nói “Lấy ta đùa giỡn vui lắm sao?”

“Uỷên tỷ tỷ không phải một chút liền đoán được.” Vĩnh Bình một thân ăn mặc thư sinh cười khê, khôi phục thanh âm bản thân, cầm hoa đăng trên tay đưa vào tay Triệu Văn Uyển “Đạ, đây coi như là lễ vật bồi tội đi!”

Triệu Văn Uyển cầm lấy hoa đăng, nhìn nhìn phía sau nàng, chỉ theo có hai gã hán tử khỏe mạnh, không khỏi nhíu mày “Sao chỉ mang ít người đi theo như vậy?”

“Không phải mang ít, rõ ràng là rất nhiều, chẳng qua để bọn họ dừng đi ra chướng mắt thôi.” Vĩnh Bình mặt hơi hơi suy sụp, lại cũng có chút thói quen an bài như vậy, thờ dài tiếp tục nói “Mang theo một đám người rêu rao khắp nơi mới dễ làm người khác chú ý, muội cái trang thành như vậy ai cũng không nhận ra, nói lại còn có Nguyên Lễ ca ca, huynh ấy nhất định bảo vệ muội chu toàn!”

Dứt lời, ngẩng mặt nhìn về phía Triệu Nguyên Lễ, trong con ngươi ngọt ngào lóe lên chói lọi toàn tâm ý lại, người sau đáp lại một nụ cười cung chiêu sủng nịch, thay nàng khép lại cổ áo lông cáo. Bị hai người này diễn ân ái chọc mù mắt, Triệu Văn Uyển cảm thấy chính mình so với hoa đăng kia còn sáng chói hơn, đột nhiên liền nảy ra một tia mất mát.

Chỉ là phần mất mát này đến tốt cùng là đại ca không hề là của một mình mình, vẫn là người theo lẽ thường sẽ xuất hiện ở đây lại không xuất hiện... Trong lòng Triệu Văn Uyển cũng không rõ ràng.

Triệu Nguyên Lễ làm như có điều phát hiện, ánh mắt liếc qua nơi nào đó, ẩn nấp phần thâm ý “Uỷên Uyển là người đến người nọ sẽ xuất hiện?”

“Ách...” Triệu Văn Uyển nhất thời nghẹn không biết nói gì.

“Người nọ? Lục ca muội sao? Lục ca...” Vĩnh Bình suy nghĩ một chút, rồi đột nhiên khuôn mặt tươi cười đang muốn nói gì đó, lại chuyển hướng chú ý sang cô nương đang muốn đi đến gần Triệu Nguyên Lễ, đem người kéo ra phía sau, đối với ánh mắt luôn dính trên người hắn một trận nhe răng “Nguyên Lễ ca ca là của ta.”

Vừa nghe Vĩnh Bình thanh âm xinh đẹp kia, cô nương tiến lên kia cũng không có gì hiểu lầm, cười cười liền rời đi, chỉ dưới đáy lòng nghĩ mới vừa rồi người nọ cười với mình thật là đẹp mắt, mình mới mê tâm không để ý rụt rè.

Triệu Văn Uyển tuyệt không nghĩ muốn làm kì đà cản mũi hai người nói chuyện yêu đương, nhìn Vĩnh Bình như vậy, xuất cung nhất định không dễ dàng, liền muốn cho hai người ở chung nhiều hơn, làm cho hai người không cần phải để ý mình, dù sao nhiều hộ vệ đi theo như vậy, chỉ hẹn chấm dứt hoa đăng liền ở trước xe ngựa hội họp.

Triệu Nguyên Lễ do dự một chút sau cũng đồng ý, chỉ để nhiều người ở lại bảo vệ Triệu Văn Uyển, luôn mãi dặn cẩn thận, sau mang theo Vĩnh Bình nhìn cái gì cũng đều thấy mới mẻ đi chơi.

Chờ sau khi hai người rời khỏi, Triệu Văn Uyển mới phát giác một tia cô đơn, mặc dù là đám đông chật chội, quanh mình rộn ràng nhộn nhạo lại không có quan hệ với mình, không khỏi thất thần đứng tại chỗ trên đường, bất quá một lát, lại một lần nữa lấy lại tinh thần, xoay người đang muốn đi phía trước, lại bị một bóng dáng không biết đứng ở đó bao lâu chiếm hết sự chú ý.

Thân ảnh cao lớn áo bào xẹt qua tầng đá sạch sẽ, mang theo một tia gió lạnh vi vu, khí chất quý tộc trời sinh cùng mặt mày ẩn chứa lạnh lùng ở lúc chống lại tầm mắt nàng bỗng nhiên lộ ra ý cười nhạt nhẽo.

Triệu Văn Uyển giật mình tại chỗ, thanh âm ồn ào xung quanh giống như nước chảy bỗng rút đi, chỉ còn lại người nọ, nụ cười kia khắc vào đáy mắt, hòa lẫn với ánh sáng ánh đèn, trong đầu liền hiện lên một câu có chút tầm thường nhưng lại vô cùng phù hợp.

Chúng lý tầm tha thiên bách độ,

Mạch nhiên hồi thủ,

Na nhân khước tại,

Đẳng hoá lan san xứ.

(Tìm người giữa đám đông trăm ngàn lần,

Bỗng nhiên quay đầu lại,

Người ở ngay đó,

Ở nơi lửa đèn tàn.) Thanh ngọc án 青玉案

Thẳng đến khi Cố Cảnh Hành đến gần, lấy ra một cái khăn tay đưa đến trước mắt, Triệu Văn Uyển mới hồi thần, thần sắc khó hiểu mà nhìn về phía hắn “Làm cái gì vậy?”

“Nhìn thấy bốn vương liền cao hứng như thế?” Nhìn tiểu nữ nhân trước mặt “Vui quá mà khóc”, Cố Cảnh Hành bộ dáng nghiêm trang nhưng trong giọng nói vẫn lộ ra vài phần cảm xúc đặc biệt.

“...” Triệu Văn Uyển lau mắt, đầu ngón tay ướt át, khóe miệng co rút sau quay lại lấy mặt than nhìn “Không biết Vương gia nghe qua một chứng bệnh đón gió chảy lệ chưa?” Tuyệt đối không thừa nhận mình là ở hoàn cảnh xa lạ nhìn thấy người quen liền kích động.

Cổ Cảnh Hành vô vị nhún nhún vai, như là đang nói năng cao hứng là tốt rồi, Triệu Văn Uyển không hiểu cảm thấy khí thế mình thấp đi mấy phần, ho khan một tiếng, trái tim hơi hơi rung động, nhưng cũng hào phóng không lùi bước, chỉ là tầm mắt không khỏi dừng trên môi hắn, nghĩ đến ngày đó hôn môi phía sau núi trên chùa, chung quy không thể lại duy trì bình tĩnh, mặt hơi hơi ửng đỏ, may mắn có áo choàng che, sau đó đi theo người biểu diễn đi cả kheo, mang hưng phấn mà tùy ý đi lên.

Đỉnh đầu là hoa đăng các màu phát ra ánh sáng nhu hòa, Triệu Văn Uyển xuyên qua trong đó, áo choàng trắng bạc thêu hoa thược dược ở trên người kiêu mỹ động lòng người, ở dưới hoa đăng làm nổi bật lên hai lông mày cong cong như trăng non, phía dưới là đôi mắt nước trầm bổng, tư thái câu hồn đoạt phách xinh đẹp khoan thai mà đi.

Chỉ liếc mắt một cái đã khiến người khó có thể rời ánh mắt.

Trong đám đông, cùng bị hấp dẫn ánh mắt còn có một người, đứng ở không xa, kinh ngạc nhìn một màn này, trong con ngươi hiện lên tình cảm không bình thường. Thân hình linh động, trên mặt ý cười phảng phất như nước chảy trong sơn động, trong suốt trong vắt, trong nháy mắt hàm răng khể lộ ra theo nụ cười, khuê tú nữ từ từ nhỏ dẹo cười không hề rảnh, nàng lại không hề để ý tùy ý tự nhiên, Phương Tử Mặc trở mặt một lát, thế nhưng lại cảm thấy nụ cười đó là đời này hắn nhìn đẹp nhất, khiến người không tự giác lộ ra ý cười thần nhiên.

Nhưng mà tiếp theo khi nhìn đến nam tử bồi bên cạnh nàng, ý cười Phương Tử Mặc cương cứng, sao lại là hắn? Không biết người sau nói gì đó, Triệu Văn Uyển mạnh quay đầu lại, lại vì quay lại đột ngột, đầu nàng gần như lập tức đập vào mũi Cổ Cảnh Hành, theo bản năng lùi lại tránh, cũng không biết giẫm phải chân ai, thân mình nhất thời nghiêng, liền không khống chế mà ngã xuống.

Phương Tử Mặc theo bản năng tiến lên từng bước, chỉ thấy cánh tay thon dài chụp tới, Cổ Cảnh Hành thoải mái mà đem Triệu Văn Uyển kéo vào trong khuỷu tay, mặt tuấn tú lộ ra phong tình không giống ngày thường, cùng Lục vương gia lãnh khốc âm trầm như hai người khác nhau, thay đổi tình thâm vừa xem liền hiểu ngay, nữ tử trong ngực hắn thật nhanh đứng thẳng người, nhưng kia thẹn thùng chột lóe rồi biến mất vẫn bị hắn bắt được.

Hắn dừng lại bước chân, đứng ngơ ngác tại chỗ, trong lòng có cái gì nổ tung. Trong kinh thành từng có lời đồn, Triệu gia Đại tiểu thư ái mộ Lục vương gia, tình cảm vô cùng....

“Ai, công tử, thứ này ngài mua hay không mua?” Người bán hàng rong bên cạnh thấy vị công tử này cầm đồ vật này nọ xuất thần, có chút không kiên nhẫn hỏi han.

Phương Tử Mặc như ở trong mộng tỉnh lại, thanh toán tiền, chỉ ở khi nhìn thấy đôi khuyên tai kia lại xẹt qua một tia âm đạm, lúc ấy thoáng nhìn đã cảm thấy cực thích hợp Triệu Đại tiểu thư, chỉ là, không biết là còn có cơ hội đưa đi ra ngoài....

Y bào xanh đen chột lóe, không có vào trong đám người, hợp với một tiếng thở dài kia đều không người phát hiện.

Cổ Cảnh Hành vươn tay che chở Triệu Văn Uyển ý thức được mà nhìn qua, tổng cảm thấy vừa rồi có tầm mắt nhìn, chỉ là không phát hiện được ác ý, cảm giác khác thường kia liền đột nhiên tiêu thất. Tra xét một hồi không có phát hiện gì, liếc đến Triệu Văn Uyển đang nhíu mày giống như cũng không thích cảnh nhiều người, liền mang người tránh khỏi đám đông, nói phía trước có chòi nghỉ mát tầm nhìn vô cùng tốt, vừa có thể ngắm cảnh lại có thể nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123: Chương 87

Hai người đứng ở một chỗ cầu hình vòm, nơi này so với hội đèn lồng gần đó tương đối thanh tịnh, ngắm nhìn đám đông bắt đầu hội hoa đăng, Triệu Văn Uyển bỗng cảm thấy thân mình Cổ Cảnh Hành hơi hơi cứng đờ, hơi hơi nghiêng đầu liếc mắt một cái, thấy vẻ mặt hắn như thường, chỉ là trong con ngươi trầm xuống, hắn bỗng nhiên can đảm ôm bả vai Triệu Văn Uyển, tiếp đó không giải thích liền ôm nàng từ cầu quay lại, bước chân rất nhanh, Triệu Văn Uyển theo bước chân hắn thuận thế đi nhanh, trong lòng dâng lên một loại dự cảm xấu.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Nàng thấp giọng hỏi.

Cổ Cảnh Hành vẫn chưa giải thích, chỉ nói “Uyển Uyển, đừng quay đầu lại, tí nữa xuống cầu nàng liền chạy về hướng đông, không vào chỗ đám người hoa đăng, Tà Linh sẽ bảo hộ nàng.”

Nơi này còn không phải địa điểm xuống tay tốt nhất, nếu không có bị phát hiện bọn họ sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Triệu Văn Uyển tâm tư nhanh nhẹn, lập tức hiểu ý, hô hấp hơi hơi tăng thêm, cường chế trấn định đáp “Được.” Nàng không có võ công, lưu lại ngược lại sẽ liên lụy Cổ Cảnh Hành, nhưng hai người còn chưa xuống cầu, chợt nghe phía sau vang lên thanh âm đứa bé mềm mại “Mẫu thân, mẫu thân ngài nhìn người nọ thật kỳ quái, phía sau còn cầm theo dao nhỏ nha?”

Tiền đà phía sau liền truyền đến tiếng Tà Linh kinh hoàng la lên “Vương gia, cẩn thận!”

Cổ Cảnh Hành một tiếng nguyên rủa, nhanh tay nhanh mắt ôm lấy Triệu Văn Uyển hướng mặt đất lăn một vòng, bụi bậm bám ở trên người hai người, chột nghe “Suru suru” dồn dập vài tiếng, ba chiếc phi tiêu cùng cắm vào trên thân cây, Cổ Cảnh Hành hôm nay không mang theo bội kiếm, thân thủ nhanh nhẹn nhảy lên, chạy đến trước thân cây rút ra phi tiêu, cánh tay thon dài dùng lực vừa ném, người nọ liền ngã xuống.

Người trên cầu vốn không nhiều lắm, ba bốn đoàn nhìn thấy người chết, kinh hoàng thét chói tay chạy bốn phía, mười mấy tên sát thủ bị mặt mặc y phục dạ hành thấy đã bị lộ, cũng không quan tâm nơi này không phải là địa điểm tốt để xuống tay, đều xông lên. Tà Linh chém giết qua đó, chỉ chốc lát sau bị mấy người quần lấy.

Cổ Cảnh Hành thừa dịp này lôi kéo Triệu Văn Uyển bỏ chạy, chột thấy có một chiếc xe ngựa đi tới, hấn nheo lại con người đá phu xe kia xuống, hai người ăn ý mười phần, Triệu Văn Uyển động tác lưu loát xách váy nhảy lên xe ngựa, Cổ Cảnh Hành ngồi ở vị trí người lái vội vàng hướng ngoài thành chạy, không cần nghĩ cũng biết, bọn họ trước mai phục, con đường còn lại sợ đều có người canh.

Trong xe ngựa có hai mẫu tử tuổi không lớn lắm ôm nhau co rúm một chỗ, nhìn thấy Triệu Văn Uyển tiến vào vô cùng hoảng sợ.

“Đừng sợ, ta sẽ không thương tổn các người.” Triệu Văn Uyển lúc này mới cảm thấy cánh tay đau, vén ống tay vừa thấy, quả nhiên vết thương lần trước ở chùa miếu co xát lại thêm vết thương mới, chảy máu, lại cũng chỉ nhũ mảy, lấy khăn tay đơn giản băng bó.

Hai mẫu tử co rúm càng lợi hại hơn, Triệu Văn Uyển không có tâm tư xem hai người này, ngồi xuống tận lực an ủi nỗi lòng đang lo lắng, hơi xốc một góc màn xe nhìn ra phía sau. Ra khỏi thành bóng đêm càng dày đặc, cây cối hai bên đường rất nhanh xẹt qua.

Con ngựa đột nhiên hí một tiếng, bánh xe nhất thời dừng lại, Cổ Cảnh Hành xốc lên màn xe, ném một cái ngọc bội cho hai mẫu tử này “Các người hai người trốn một chút, thấy có thị vệ qua đây cầm ngọc bội của ta để bọn họ hộ tống các người vào thành.”

Triệu Văn Uyển nghe vậy, sáng tỏ suy nghĩ Cổ Cảnh Hành, không mang theo chần chờ nhảy xuống xe ngựa, căn bản không thấy một chút đáng về quý nữ được nuông chiều, Cổ Cảnh Hành tai dán mặt đất, có chút chân động nhỏ, thần sắc càng thâm trầm “Uyển Uyển, bên này.”

Hắn mang theo Triệu Văn Uyển tiến vào một chỗ trong rừng, quanh mình tối như mực, yên tĩnh chỉ còn lại có tiếng bước chân hai người giẫm lên cành cây khô.

Triệu Văn Uyển nhỏ giọng hỏi “Bọn họ đuổi theo?”

“Rất nhanh sẽ đến, sợ sao?”

Triệu Văn Uyển mím môi khẽ gật đầu.

Chột nghe bên tai truyền đến một tiếng áy náy thờ dài “Là ta liên lụy nàng.”

Triệu Văn Uyển cũng không oán Cổ Cảnh Hành, chỉ nhìn sườn mặt bình tĩnh của hắn, một chút ánh trăng chiếu xuống phản chiếu ra đáy mắt hắn lạnh như băng, ngược lại ở trong lòng gọi lên gọn sóng không nhỏ, người này nhiều năm đối mặt với ám sát to nhỏ, rốt cuộc như thế nào vượt qua được.

Bên người gió mạnh thổi qua, Cổ Cảnh Hành cùng Triệu Văn Uyển nghiêng tai lắng nghe, trong tiếng gió còn kèm theo tiếng bước chân dồn dập.

“Ồ trước lúc cầm vệ quân đuổi tới, cần phải tìm được hắn,giết không cần bàn.”

“Rõ.”

Chỉ nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, Cổ Cảnh Hành che chở Triệu Văn Uyển tránh ở sau một cái cây, Triệu Văn Uyển là lần thứ hai gặp ám sát, lần đó sợ hãi cực kỳ, hôm nay lại thần kỳ an tâm, bị người bên cạnh ôm chặt trong lòng, nín thở lắng lắng chờ đợi.

Hiển nhiên lúc này chủ nhân phía sau là hạ quyết tâm diệt trừ Cổ Cảnh Hành, người tìm kiếm bọn họ càng ngày càng nhiều, trong đó ba người không ngừng giờ đuốc hướng phía hai người đi đến, Cổ Cảnh Hành con người thâm thúy u ám, vàng sáng lưu động hiện lên mấy phần cảm xúc nói không rõ, lập tức vươn tay che mắt nàng.

“Uyển Uyển đừng sợ, mục tiêu của bọn họ là ta, ta dẫn dắt người đi sẽ quay lại đón nàng.”

Triệu Văn Uyển chỉ cảm thấy chỗ trán có một thứ ôn nhuận tiếp xúc nhanh liền rời khỏi, mang theo một tia lưu luyến, ở lúc bàn tay dày rộng rời khỏi mắt, nhưng lại không tự chủ mà vươn tay muốn giữ lại, thế nhưng người kia đã thả người nhảy lên đi ra ngoài. Sợ liên lụy Cổ Cảnh Hành, Triệu Văn Uyển chỉ đành che miệng tránh ở phía sau thân cây, phần ra liếc mắt một cái, cũng đã khiến nàng kinh sợ một trận mồ hôi lạnh.

Vài tên vạm vỡ, trong tay nắm đại đao sắc bén xông lên chen chúc chém Cổ Cảnh Hành. Hắn một lát liền đánh ngã hai người, nhưng người còn lại lại không chút nào buông tha, đuổi theo không bỏ, giống như một đám tử sĩ.

Cổ Cảnh Hành tay không cùng bọn chúng giao đấu một lúc, rất nhanh liền không nghe được động tĩnh, Triệu Văn Uyển cuộn mình vào đầu gối từng trận phát run, chớp mũi tựa hồ có mùi máu tươi quanh quẩn, thẳng khiến ngực nàng hít thở không thông.

Cảm giác chóng mặt trời đất xoay chuyển truyền đến, Triệu Văn Uyển đầu ong ong vu vu, nghĩ đến xuyên qua mà đến, thái độ mình đối với Cổ Cảnh Hành... Lần này từ biệt, chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều, nàng không ngừng tự nói với chính mình, trong kịch bản Cổ Cảnh Hành vẫn sống thật tốt, nhân vật chính làm sao có thể dễ dàng rút dài nhanh như vậy, vừa nghĩ đến đây lại nhin không được một trận lạnh lẽo, ti mi hồi tưởng sau khi nàng xuất hiện đã muốn cái biến rất nhiều sự tình, vậy kết cục Cổ Cảnh Hành.....

Chỉ vừa nghĩ đến cái kia, tâm Triệu Văn Uyển liền thất lại đau đớn, không dám nghĩ thêm nữa, mây đen che lại ánh sáng trắng rằm, nhốt ở trong bóng tối, không biết đã qua bao lâu, tay chân càng lạnh lẽo.

Lại nói tiếp mình là bị hấn liên lụy, không có mình vương bận Cổ Cảnh Hành sợ là càng dễ dàng thoát thân, rốt cuộc ai liên lụy ai, Triệu Văn Uyển đáy lòng càng thiên hướng về sau, lại càng không muốn Cổ Cảnh Hành lại vì chính mình mà gặp chuyện không may.

“Nếu trở về, qua rồi coi như qua đi, ta tin tưởng người sẽ không lại muốn mạng của ta.” Không biết sao, Triệu Văn Uyển nghĩ đến kết cục bản thân trong kịch bản, lúc này xem ra, càng như là người khác, thì thảo gần như cầu nguyện nói “Trở về, liên cho người một cơ hội.”

Đang nói hạ xuống không lâu, trong rừng bỗng nhiên vang lên thanh âm suy yếu vô lực “Uyển Uyển.”

Triệu Văn Uyển mạnh nâng mắt, theo thanh âm nhìn qua, mơ hồ trong bóng đêm nhìn thấy một bóng dáng cao to nghiêng ngả lao đảo, từng bước nặng nhọc đi đến, giống như cố hết sức. Trong lòng chấn động, nghĩ cũng không nghĩ lao ra ôm lấy người tới, trong lòng tràn đầy nghĩ mà sợ, sợ người này sẽ không trở về được.

Trên tay chạm đến địa phương giống như dính chất lỏng, nàng giờ lên nhìn thấy, hơn nửa tay đầm đìa máu tươi, vội vàng rời khỏi ôm ấp, dò xét vết thương Cổ Cảnh Hành, nương theo ánh sáng bạc từ ánh trăng xuyên qua tầng cây, chỉ nhìn thấy một thân áo choàng màu đen, thật sự có vết máu loang lổ, mà ngay cả đuôi lông mày giống như cũng có máu,

“Vương gia...” Triệu Văn Uyển kinh hoàng nghĩ muốn giúp hấn che vết thương, Cổ Cảnh Hành nỗ lực khẽ động khoe miệng, lộ ra nụ cười trấn an, chỉ là sắc mặt tái nhợt tựa như tuyết trắng trên núi, nếu không là trong trẻo lạnh lùng, thì chân chân thật thật không chút huyết sắc nào.

“Không cần lo lắng, ta sẽ không có việc gì.” Có nàng ở đây, ta sẽ không cho phép chính mình có việc. Nửa câu sau Cổ Cảnh Hành chưa nói, chỉ sâu thẳm trong con người chăm chăm nhìn người “Đừng khóc... Nàng, cười rộ lên..khụ.. nhìn mới đẹp.”

Triệu Văn Uyển rủ mắt lông mi che đầy tầng mỏng manh sương mù trong mắt, khoe miệng cong cong, cũng là cười so với khóc còn khó coi hơn. Người này đều như vậy, lại còn mang theo không có việc gì an ủi mình, máu chảy ra làm thế nào cũng không ngừng lại được, Triệu Văn Uyển cởi áo khoác để vào một chỗ để lại, trong lòng gấp muốn chết.

Vì quá mức khẩn trương, tay đề không chú ý lực, ngược lại chảy càng nhiều máu, Cổ Cảnh Hành hơi hơi đau hừ một tiếng, Triệu Văn Uyển chân tay luống cuống thanh âm nghẹn ngào liên tục giải thích.

Cổ Cảnh Hành mở mắt nhìn nữ tử trước mắt sợi tóc hỗn loạn, sắc mặt trắng bệch, trong mắt hỗn loạn cùng lo lắng, an ủi “Đừng hoảng hốt, người của ta rất nhanh sẽ tìm đến, sẽ không có việc gì, đều đã qua rồi...”

Thanh âm kia cứ việc suy yếu, cũng là một lần lại một lần nói xong, cũng thật sự trấn an Triệu Văn Uyển đang bối rối, tình tâm nghĩ đến phương pháp băng bó cầm máu học ở đời trước, cố sức mà xé rách làn váy làm mảnh vải băng bó cho Cổ Cảnh Hành, mấy chỗ bị thương lợi hại quả nhiên cũng từ từ ngừng chảy máu.

“...Uyển Uyển, xin lỗi, liên lụy nàng.”

Triệu Văn Uyển vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau lưng đúng là một thân mồ hôi lạnh, nhưng mà nghe hấn nói xong mạnh ngẩng đầu, lại phát hiện hấn nghiêng đầu một bên không biết là hôn mê vẫn là...

“Vương gia, Cổ Cảnh Hành? Cổ Cảnh Hành!” Triệu Văn Uyển bị dọa không nhẹ, lại không dám đối với khối thân thể tàn tạ này của hấn lộn xộn, một tiếng kêu gọi mang theo khóc nức nở “Tình, tình, đừng ngủ a!”

Triệu Văn Uyển nói liên miên cần nhăn rất nhiều, từ Hoàng Thượng đến Vĩnh Bình, số một trạng quan tâm hấn, ngóng trông người có thể tỉnh lại, đáng tiếc không có phản ứng chút nào, theo ban đêm độ ẩm giảm xuống, Triệu Văn Uyển chỉ cảm thấy lạnh lẽo len lỏi tứ chi, sắp đem mình đông cứng, lại càng sợ hãi Cổ Cảnh Hành chống đỡ không được đến khi cứu viện đến.

Cuối cùng cắn răng, mở to hốc mắt đỏ bừng, thanh âm kiên quyết nói “Người không phải hỏi ta có dám phụng bồi hay không sao, nếu ta nói dám, người có dám hay không sống đến trăm tuổi!”

Mùa đông khắc nghiệt, trong rừng một mảnh yên tĩnh, chỉ có tiếng vang nho nhỏ quanh quẩn, mang theo vài phần tịch mịch.

Triệu Văn Uyển vô lực mà tê liệt ngã xuống bên Cổ Cảnh Hành, nước mắt lại không ngừng được, chợt nghe tiếng ho khan mạnh mẽ bên cạnh.

“...Khụ khụ, nàng nói phải giữ lời?”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Chương 88

May mắn đêm qua Cổ Cảnh Hành đứng lúc tỉnh lại, mạnh mẽ chống thân thể được Triệu Văn Uyển nâng, tìm được căn nhà gỗ thợ săn dựng tạm dùng khi ở trong rừng săn bắn, chỉ có một gian, một cửa chính, một cửa sổ, cửa vẫn chưa khóa lại, đẩy ra đi vào, bên trong hiện ra một giường gỗ đơn cực kỳ đơn giản, một bàn vuông một cái ghế, cũng không ít vật linh tinh ở trong góc.

Trên giường mặc dù không có chăn đệm, lại trải mấy tầng da lông động vật thật dày, cho nên cũng không cảm thấy cứng ngắc khó chịu, còn có một tấm da lông cuộn cuộn lại dùng làm gối đầu, gối cũng vừa vặn.

Có địa phương che gió che tuyết đã là may mắn, Triệu Văn Uyển đem người nâng đến nằm trên giường xong, liền vẫn trông coi, nghe truyền đến tiếng hô hấp suy yếu kéo dài, không dám nhắm mắt ngủ.

Hôm sau tia nắng ban mai hơi lộ ra, trong rừng nổi lên một tầng mờ ảo sương, chờ ánh sáng mặt trời chiếu xuống, từ từ tiêu tan, từng đợt từng đợt ánh sáng màu vàng xuyên qua tán cây, dừng ở trên tuyết đọng lại hôm qua, phản chiếu ra nhiều đốm sáng.

Thời khắc Cổ Cảnh Hành tỉnh lại thần sắc không giấu được kích động, thẳng nhìn đến nữ tử co rúm thành một đoàn bên mép giường mới thả lỏng, như là khẽ thở nhẹ, lập tức thấy trên người nàng y phục phong phanh mây gao nhũ lại, đang muốn lấy da thú đắp cho nàng, Triệu Văn Uyển như là giật mình tỉnh lại theo phản xạ vươn tay sờ trán hần.

Này có qua có lại, hai đôi mắt đen đối diện nhau, đều có chút giật mình sửng sốt.

Triệu Văn Uyển lấy lại tinh thần trước, thu tay về giải thích “Ban đêm có chút nóng, có điều lúc này đã muốn hết, xem như vô cùng may mắn.”

Con người đen như mực của Cổ Cảnh Hành thủy chung vẫn nhìn nàng, càng thêm thâm thúy, sau một lúc lâu giọng khàn khàn lên tiếng “Vất vả nàng.”

Bị không khí lạnh lẽo ập đến, mũi Triệu Văn Uyển không hiểu sao có chút khó chịu, thoáng xoa nhẹ, lộ ra ý cười “Ân cứu mạng rất nặng, Vương gia nên suy nghĩ thật tốt trở về phải báo đáp như thế nào.”

Lập tức đứng dậy, nhìn xem trong phòng còn có đồ ăn uống gì hay không, đêm hôm qua kích động, hơn nữa trời lại tối đen cái gì cũng không thấy, lúc này sợ Cổ Cảnh Hành khát mới bắt đầu tìm tìm.

“...Không cần chờ trở về, ta đã nghĩ tốt lắm, bốn vương lấy thân báo đáp như thế nào?” Trên cầm sạch sẽ kia có ít rau mọc ra, hơi tiêu tụy, khoe miệng tinh xảo ngược lại chứa ý cười. Nam nhân trong ngày thường lạnh lùng nghiêm túc, khó có được cười lên giống như băng tan, khiến người không rời mắt được.

“Khụ, khụ ——” Triệu Văn Uyển từ trong tủ quần áo đầy bụi lấy ra hai bộ y phục, cũng không biết là bị lời nói của hần hay là bị tro bụi làm cho bị sặc, hơi hơi đỏ mặt. Sau đó cầm y phục đi đến bên giường, làm bộ muốn giúp Cổ Cảnh Hành thay y phục nhiễm máu.

Chẳng qua đầu ngón tay vừa chạm đến đai lưng, chỉ là lọt vào trong tầm mắt là đai lưng màu đen buộc chặt quanh thắt lưng, ngoan tâm tháo ra, chợt nghe một tiếng a khàn giọng

“...” Triệu Văn Uyển nhất thời liền đỏ mặt, trợn mắt trừng lại.

Cổ Cảnh Hành bày ra khuôn mặt chính khí, có chút bất đắc dĩ nói “Chỗ...có vết thương.”

Triệu Văn Uyển không nghĩ tới là chính mình hiểu sai, sắc mặt càng thêm hồng, buông xuống nghiêm mặt tự mình cố gắng nghiệp lớn trong tay, lại cứ càng sốt ruột lại càng làm không tốt, tháo nửa ngày chỉ cởi xong áo, kẹt ở trên quần, quần quần vòng vòng cứ thế quần thành bết tắc.

Cổ Cảnh Hành nhìn nữ tử nín thở không chịu thua mà tiếp tục chiến đấu, cảm thấy rất đáng yêu, càng chú ý đến phản ứng phía dưới của nơi nào đó, không để nàng tiếp tục “Tay ta không bị thương, vẫn là tự mình làm đi.”

“...” Triệu Văn Uyển sắp hồng mặt, nghe được vậy giống như được đại xá, nhẹ nhàng thở ra, lại nhìn thấy thân thể phía trên hần tràn đầy vết thương do đao kiếm, ban ngày nhìn lại càng đáng sợ, đồng tử mạnh mẽ co rút.

“Nhìn nữa, nàng thật sự sẽ phải phụ trách với ta.” Cổ Cảnh Hành cố ý nhẹ nhàng thở ra trên chộc.

Triệu Văn Uyển hiểu ý, quay lưng lại, thanh âm trầm thấp nói “Ta đi nấu nước.” Thuận đường cầm một bộ y phục khác đi ra ngoài.

Bên trái nhà gỗ nối liền với phòng bếp, liền đơn giản một cái bếp lò, Triệu Văn Uyển mở vại gạo xem, bên trong còn thừa lại một chút gạo ở đáy, trên cái giá không xa đặt mấy miếng thịt khô, liền trước lấy hộp quẹt nhóm lửa đun nước nóng để Cổ Cảnh Hành rửa miệng vết thương.

Trở lại trong phòng, Cổ Cảnh Hành đã thay y phục mới tốt lắm, trên người lấy da lông động vật che một nửa, nhìn thấy Triệu Văn Uyển bụng chầu cũ nát đi vào, đẩy đẩy ra hộp ở dưới sàn nói “Bên trong có chút kim sang được (thuốc trị vết thương do đao kiếm gây nên theo cách gọi của Đông Y)

phòng sẵn, lọ này có thể sử dụng, giúp ta bôi đi.”

“...Ngươi tay không phải là không bị thương sao.” Triệu Văn Uyển tay bưng chậu nắm thật chặt, thanh âm không tự giác mà lộ một tia khẩn trương, tổng cảm thấy giống như người nọ cố ý quyền rũ mình, nhưng nhìn bộ dáng nghiêm túc kia lại có chút không giống.

“Có nhiều chỗ bôi không đến.” Sau đó đương nhiên là nghiêng thân, da lông thuận thể chảy xuống hơn phân nửa, lộ ra thất lưng mạnh mẽ, ở lúc khi phía sau im bất chỉ có thanh âm hút không khí, mặt than lộ ra ý cười.

Triệu Văn Uyển bị màn trước mặt này lung lay mất, nhìn gầy, lại không nghĩ đến khi còi y phục bả vai, thất lưng rắn chắc hoàn mỹ như thế, giống như sức lực ừn ừn mà lên, lỗ tai nóng lên.

Bỗng nhiên vang lên tiếng hắt hơi đánh vỡ toàn bộ kiều diệu, Triệu Văn Uyển đánh mất tiếng nói mà nhìn bả vai người nào đó đang rung rung, cầm da lông gấp lại xong, lấy khăn tay sạch sẽ nhúng vào nước ấm vắt khô lau miệng vết thương cho hắn. Từng có kinh nghiệm từ đêm qua, lưu loát xé mảnh vải ra quấn lên, cuối cùng bọc áo da lông, thời gian nhanh đến nháy mắt, khiến người nào đó thật sự cảm thấy thất bại.

Đội khi Triệu Văn Uyển phải rời đi, Cố Cảnh Hành bỗng nhiên duỗi tay, nhất thời kéo khiến cho người trước ngã vào trong lòng, từ phía sau ôm vòng qua, sợ miệng vết thương nứt ra, Triệu Văn Uyển cũng không dám giãy dụa tùy ý hắn ôm.

“May mắn nàng không có việc gì.” Thanh âm hắn có chút run rẩy, mang theo cảm khái sống sót qua tai nạn, nghĩ đến mà sợ, tay ôm eo nàng không tự giác khẩn trương.

Hơi thở có chút lạnh lạnh, từ phía sau bao quanh đến, dừng ở bên tai nàng, gọi lên nhẹ nhàng từng đợt từng đợt tình cảm.

“Uyển Uyển...” Hắn cúi đầu gọi một tiếng.

“Sao?”

Cố Cảnh Hành buông cánh tay, một tay nắm bả vai của nàng, cùng nàng đối mặt “Cuộc đời này sẽ không lại có ai giống như nàng khiến ta si mê như vậy.”

Nháy mắt khi nói xong, nắm chặt tay nàng, mặt thấp xuống, trong con ngươi đen thẳm một mảnh sáng ngời. Triệu Văn Uyển đầu tiên là bị nụ cười như phù dung sớm nở tối tàn kia mê hoặc, sững sờ quên phản ứng, liền nhìn mặt kia càng ngày càng gần, lại không có né tránh.

Không biết chùa miếu chỗ nào truyền đến một tiếng chuông gõ sáng sớm “Boong” một tiếng quanh quẩn trong núi, quấy nhiễu yên tĩnh khó có được.

Đầu ngón tay nàng nhẹ nhàng run lên, môi mỏng lạnh liên bao trùm lên.

Trước ánh mắt kinh ngạc của nàng, từ gò má dịu dàng xuống dưới, không chút do dự đẩy ra răng môi, tách ra triền miên mà vào. Có thời gian dài tìm đập mạnh, loạn nhịp như vậy, Triệu Văn Uyển hơi cảm thấy ngượng ngùng, nhưng lập tức cảm giác cánh tay hắn ở trên lưng nàng từ từ xiết chặt, giống như khám vào tận xương tủy.

“Nếu quãng đời còn lại không có nàng làm bạn, không bằng thanh đăng cỏ phạt, đổi một đời tu hành, đổi lấy duyên phận kiếp sau.” Hai môi dính sát vào nhau thanh âm trầm thấp khàn khàn than thở nói.

Bên tai có cái gì đó một chút nổ tung, cùng với trái tim đánh trống reo hò, hỗn hợp cùng nhau, hội tụ thành thanh âm dịu dàng. Triệu Văn Uyển hơi mở mắt, là hình ảnh hắn nhũn mày, lông mi dài quét qua da thịt nàng, mang theo run rẩy rất nhỏ, con ngươi như ngôi sao tràn đầy tình ý kia nhìn không bỏ sót, tìm đập nhanh, Triệu Văn Uyển cup mắt, cảm ngược lại tay hắn thật chặt.

Một cái chớp mắt tạm dừng, môi lưỡi hơi rời, sau đó chính là càng thêm quấn quýt tìm kiếm, mang theo vui sướng cùng thỏa mãn không chút nào che dấu.

.....

Gần đến buổi trưa. Triệu Văn Uyển dành chút thời gian thu thập sạch sẽ nhà gỗ, còn nói đi phòng bếp làm đồ ăn, Cố Cảnh Hành kinh ngạc, chờ người rời đi không lâu trộm xuống giường đi qua nhìn, ngoài nhóm lửa có chút mất thời gian ra, rau dại, măng mùa đông, đứng xào còn rất có tư thái, cắt một ít thịt khô treo bên cạnh xuống băm thành thịt vụn, nấu cùng cháo hoa, chỉ chốc lát sau liền bay ra mùi thơm mê người.

Cố Cảnh Hành xa xa nhìn bóng dáng xinh đẹp bận rộn kia, cùng âm thanh dầu sôi, xào rau, thanh âm nồi xèo cọt sọt, bỗng nhiên cảm thấy cái gọi là “ngày” kỳ thật cũng chính là như vậy thôi. Mấy năm nay, chính mình suốt ngày vội vàng bận rộn dốc hết tâm huyết, nhưng lại chưa từng hưởng thụ thời gian bình tĩnh an nhàn như vậy, chưa từng chân chân thật thật mà “sống”, trên người tuy rằng bị thương, so với bất kỳ thời điểm nào đều thả lỏng thoải mái hơn.

Trước mắt sáng sủa sạch sẽ có cơm có đồ ăn, tất cả đều có người thay người làm được thỏa đáng, mới vừa cảm giác hơi khát, lập tức có nước đưa đến bên miệng, mới vừa cảm giác đói, liền có đồ ăn thơm nức hương thụ, không cần lo lắng có người ở sau lưng đùa giỡn tính kế người, bởi vì bên người có người này, giống như mặc kệ đến chỗ nào, chỉ cần có người này ở, tâm đều yên ổn.

Không bằng cả đời liền trôi qua như vậy, chỗ nào cũng không đi, cái gì cũng không theo đuổi.

Triệu Văn Uyển bưng đồ ăn quay lại liền nhìn thấy Cố Cảnh Hành đứng ở cửa thất thần, nhũn mày bất đắc dĩ nói “Gia, ngài có thể yên tâm nghỉ ngơi một

lát được không.” Chỉ là một lúc, nàng còn có thể mất tích sao.

Cổ Cảnh Hành rất thích thái độ hiện tại Triệu Văn Uyển đối với hắn, mặc dù bị nhắc nhở cũng hiểu được hưởng thụ đặc biệt, thuận theo theo sát nàng quay vào nhà, ngồi xuống một đường dùng cơm trưa, đương nhiên trên bàn vài thức ăn không tính là phong phú kia đều không có quan hệ gì với hắn, chỉ có một phần chén cháo thịt rau dền.

Không thể lấy cớ để người ta bôn, Cổ Cảnh Hành cảm thấy vừa rồi mình nên giả bộ tay bị thương mới phải.

Triệu Văn Uyển hí mắt cười giống như mèo con, tuy rằng vì hoàn cảnh, bộ dáng có chút chật vật, lại dấu không được ánh sáng trong con ngươi, đang cầm bát ăn đến vui vẻ.

“Thật không nhìn ra nàng một trưởng nữ Quốc Công phủ còn có thể làm này nọ.”

Cổ Cảnh Hành thỉnh thoảng nói ra làm Triệu Văn Uyển đang đắc ý nghẹn một chút, che miệng ho khan vài tiếng mới tỉnh táo, chưa tùy ý nói “Chưa thấy qua heo chạy cũng ném qua thịt heo, có lẽ... ta ở phương diện này có thiên phú?”

Vốn chỉ là thuận miệng hỏi, nhưng nhìn con ngươi nàng lóe lên, Cổ Cảnh Hành chỉ biết nàng không nói thật, hí mắt, vẫn không miệt mài theo đuổi, trong con ngươi ẩn chứa cứng chiều sùng nịch.

“Vương gia, sát thủ lần này...”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Chương 89.1

Triệu Văn Uyển lên tiếng nói ra miệng có chút hối hận, vốn là muốn chuyển hướng đề tài, lại giống như giẫm lên khu vực cấm của người rồi. Người phía sau màn này, nàng cũng có thể đoán ra một phần, dám mưu hại vương gia như vậy, cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, thế nhưng bệ hạ tuy rằng sùng ái Cổ Cảnh Hành, nếu hắn bên này không lấy ra được chứng cứ, đối với kẻ thuê sát thủ cũng không bị làm sao.

Lại có lẽ trong lòng bệ hạ như gương sáng hiểu biết hết thảy, cho dù hắn làm phụ thân, trong lòng yêu thương đứa con kia, nhưng hắn đầu tiên là một đế vương, đế vương yêu làm sao sẽ đơn giản như dân chúng tâm thường. Trong đó có quan hệ lợi ích rắc rối khó gỡ, hạn chế thế lực quan lại chức to trong triều...

Cùng so với chính mình ở sau hậu trạch tiểu đánh tiểu nháo, người này hết thảy trải qua mới chân chính là tinh phong huyết vũ đi, không khí giữa hai người vì Cổ Cảnh Hành trầm mặc càng thêm tắc nghẽn nói không nên lời, Triệu Văn Uyển nhìn, không hiểu sao liền xuất hiện một tia đau lòng.

“Cũng sắp...” Thật lâu sau, Cổ Cảnh Hành bỗng nhiên lên tiếng, không trả lời thẳng vào câu hỏi. Ánh mắt sáng sáng tối tối cụp xuống, có chút lạnh nhạt lại có chút tàn nhẫn, cả người hiếm khi tịch mịch cùng cô đơn.

Triệu Văn Uyển sững sờ, lập tức phản ứng kịp, hắn nói chưa hết ý nhưng hắn lại ngậm miệng, trong lòng biết hắn là không muốn liên lụy chính mình, thuận theo giả bộ đáng nghe không hiểu, cười hỏi “Tả Linh sắp đến đây phải không?”

“...Phải.” Cổ Cảnh Hành mặt mày giãn ra, con ngươi tối đen đã khôi phục thần thái, trong tròng mắt nhìn về phía nàng, tràn đầy nhu tình “Về sau, nhất định sẽ không để nàng lại gặp nguy hiểm.”

Triệu Văn Uyển bị ánh mắt chăm chú của hắn nhìn có chút mất tự nhiên, hơi hơi cụp mắt nói “Vậy chàng cũng... Mọi sự cẩn thận.”

Cổ Cảnh Hành hiếm khi nghe được lời nói quan tâm từ nàng, tâm thần một trận nhộn nhạo.

Ngoài rừng bỗng nhiên vang lên một trận tiếng vỗ ngựa, Triệu Văn Uyển theo bản năng tương sát thủ tìm đến, tay nắm chiếc đuă căng thẳng, chợt nghe thật xa một thanh âm không biết điều truyền đến.

“Vương gia, nhìn thấy ta đến cứu giá có phải hay không thật cảm động —— A!” Đứng vào lúc Phong Vu Tu đến gần nhà gỗ nhỏ, bị một loại ám khí nào đó đánh trúng đầu gối, chân mềm nhũn mà liền làm một cái đại lễ cấp Triệu Văn Uyển vì nghe thấy tiếng mà đi ra.

“...” Triệu Văn Uyển nghẹn cười, làm bộ không có nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy bị phẫn lên án kia.

Đám người Tả Linh theo sau Phong Vu Tu mà đến, nối đuôi nhau vào, một phen thịnh tội.

Phong Vu Tu vỗ bụi đất đi qua, ngửi được một mùi thuốc hỗn tạp với mùi máu tanh, đảo qua trên người Cổ Cảnh Hành, lộ ra một góc mảnh vải, lại nhìn làn váy Triệu Văn Uyển vụn vặt, hướng về phía Cổ Cảnh Hành nháy mắt, một bộ biểu tình hi hi ngu xuẩn, làm cho người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Cổ Cảnh Hành khước miệng run rẩy, động thân đem Triệu Văn Uyển che ở phía sau, con ngươi sâu kín “Sao đến trễ vậy?”

Đám người Tả Linh vừa nghe vội vàng quỳ trên mặt đất đồng loạt nói “Thuộc hạ có tội.”, Phong Vu Tu thu lại biểu tình cười đùa, thần sắc đứng đắn vài phần “Có chó cản đường, chậm trễ ít thời gian.”

Cổ Cảnh Hành thu tâm nhìn, ngược lại quét một vòng thuộc hạ quỳ bốn phía, lạnh lùng nói “Hôm nay các ngươi chỉ thấy có bốn vương, hiểu không?”

“Dạ, thuộc hạ hiểu.”

Triệu Văn Uyển đứng ở một bên, cảm động Cổ Cảnh Hành đối với danh dự của mình dụng tâm lương khổ, quay đầu qua cười cảm kích, lại ngẩng đầu mặt lộ vẻ kinh ngạc, ở chỗ vào kia một thân khí thể hiện ngang, mặc áo giáp... Là Phương Tử Mặc?

Hắn đầu tiên là cùng Cổ Cảnh Hành hành lễ quân thần, rồi sau đó đi đến trước mặt Triệu Văn Uyển, trên mặt có vài phần an tâm, “Nghe nói cùng Lục vương gia một đường mất tích còn có tiểu thư, mang theo cấm vệ quân hết sức tìm kiếm, cũng chuẩn bị một bộ xiêm y sạch sẽ cho tiểu thư, tiểu thư đi vào trong xe đôi một chút.”

Khi nói chuyện còn có hai nha hoàn trên tay cầm y phục mới từ bên ngoài đi vào.

Triệu Văn Uyển kinh ngạc trước sự tỉ mỉ của hắn, hiểu rõ hoàn cảnh chật vật của nàng, đối với Phương Tử Mặc chân thành cảm kích, liền theo hai nha hoàn Phương Tử Mặc mang đến đi vào xe ngựa thay y phục.

Trong phòng thoáng chốc im lặng, mặt Cổ Cảnh Hành bình tĩnh nhưng vô cùng bức bối, hắn tự nhiên nhìn ra Phương Tử Mặc hoàn toàn là vì ai mà đến, còn có y phục! Tâm mắt lập tức sắc bén liếc về phía Tả Linh, người nào đó đang giúp chủ tử thay y phục mờ mịt trong chốc lát, chỉ cảm thấy chính mình hình như đã phạm vào tội gì rất lớn. Vì thay y phục mà lộ ra miệng vết thương, lại một lần nữa khiến mấy người trong phòng lộ ra thần sắc kinh ngạc, cũng không biết là người nọ như thế nào chịu đựng, ngoài sắc mặt hơi tái nhợt, lại vẫn như người không có chuyện gì chống đỡ lâu như vậy. Phong Vu Tu nhún chặt lông mày, miệng vết thương đầy đặc như vậy, người nọ thật sự một lần so với một lần càng hung ác.

Triệu Văn Uyển đổi tốt y phục xong lần nữa đi trở về, một bước vào nhà liền nhận thấy bầu không khí bên trong nặng nề, dư quang thoáng nhìn Cổ Cảnh Hành động tay rất nhanh mặc lại y phục, con ngươi hơi tối, trên mặt hiện lên rõ ràng sự lo lắng.

Người này thói quen cứng rắn chống đỡ...

Phương Tử Mặc nhìn thấy, đáy lòng cũng phức tạp, đương nhiên cũng chỉ là một cái chớp mắt, trên mặt từ trước đến nay lạnh lùng lộ ra một tia kiên trì, không chiến mà thua không phải phong cách của hắn, nếu đã động tâm, không tranh thủ sao được.

“Vương gia bị trọng thương, phải nhanh chóng hồi phủ tĩnh dưỡng thân thể, thuộc hạ đã phái một đội tuần tra tìm kiếm, người ngựa ở ngoài rừng, trên đường lại có Phong công tử phối hợp, chắc hẳn sẽ không có kẻ xấu dám đi ra ám sát. Ra khỏi thành trên đường Nguyên Lễ huynh cố ý đuổi theo dặn thuộc hạ đem Triệu tiểu thư bình yên trở về, thuộc hạ đã đáp ứng, liền từ thuộc hạ hồi tống Triệu tiểu thư hồi phủ đi.”

“Triệu tiểu thư là vì bốn vương mới bị liên lụy vất vả, không tự mình đưa hồi phủ, bốn vương khó có thể an tâm dưỡng thương.” Cổ Cảnh Hành về mặt chính khí nói ra, chỉ là vào tai mấy người trong phòng, không một ai tin thôi.

Phát hiện không khí tràn ngập mùi thuốc súng, Triệu Văn Uyển day day thái dương, có chút không biết làm sao, cuối cùng điểm tên Phong Vu Tu nói “Rất cảm ơn ý tốt của Vương gia và Thiếu tướng quân, nhưng mà Thiếu tướng quân hộ tống Vương gia hồi phủ Văn Uyển càng có thể an tâm, về phần tiểu nữ... Liền làm phiền Phong công tử đưa một đoạn đường.”

“Ta?” Nhận thấy được hai tầm mắt sắc bén đang bắn phá lại đây, Phong Vu Tu biết mình là bị làm bìa đỡ, đáy lòng dâng lên một tia thê lương, cười khò nói “Hai vị yên tâm, ta chắc chắn đem Triệu tiểu thư không tổn thương một cọng tóc đưa về phủ.”

Sau một lát, Cổ Cảnh Hành được Tả Linh nâng đứng dậy ra nhà gỗ, y phục màu xanh đen bên trong áo lông cừu, hoa văn màu tím trên gấm xòe ra như nước, thâm sắc trầm ổn kia khiến người nhìn không ra là người bị trọng thương.

Triệu Văn Uyển xóc lên một góc màn xe lo lắng nhìn, nếu là vừa rồi đáp ứng Cổ Cảnh Hành đưa về, chỉ sợ hắn ở trên đường sẽ cố chấp chống đỡ chiếu cố chính mình, ngược lại đối với vết thương không tốt, về phần Phương Tử Mặc, haizz... Triệu Văn Uyển buông xuống bức màn tựa vào đệm mềm trải ra trên ghế nhỏ.

Đầu tiên là xe ngựa Cổ Cảnh Hành mở đường, Phương Tử Mặc hộ tống ở đầu tiên, một trận ồn ào qua đi, lại khôi phục yên tĩnh, Triệu Văn Uyển nhắm mắt chột nghe bên ngoài cửa sổ truyền đến thanh âm Phong Vu Tu “Triệu tiểu thư?”

Triệu Văn Uyển một môi “Ừ” một tiếng.

“Ánh mắt Triệu tiểu thư rất tốt.” Phong Vu Tu da mặt dày tận tụy chính mình làm một tấm bia có tác dụng, thanh âm ra về thâm trầm sức quyến rũ kia chọc Triệu Văn Uyển một trận buồn cười.

Vì thế nổi lên tâm tư đùa giỡn, nói “Ngài thích Lục vương gia, mỗi người trong kinh thành đều biết, tiểu nữ cảm thấy làm như này người khác tự nhiên sẽ không hiểu lầm.”

Phong Vu Tu ngoài xe ngựa thiếu chút nữa nghiêng người, giảm chậm tốc độ, nội tâm hu hu hơn nửa ngày, trong xe tiện đà truyền đến tiếng cười nhẹ,

Phong Vu Tu buông mắt vắn đạm phong khinh cười theo, nhìn ra phương hướng xa xa phía trước, khuôn mặt không còn giống như trước kia tươi cười “Triệu tiểu thư có thể cười thoải mái như vậy liền tốt, Vương gia cũng yên tâm.”

“...”

“Tại hạ từ nhỏ liền biết Vương gia, không ai so với ta hiểu rõ hần lớn lên trải qua những gì, những năm gần đây hần một người trôi qua không dễ dàng, hôm qua tiểu thư hần cũng hiểu biết qua, loại nguy hiểm này thường xuyên làm bạn, bà vú mất tích mười mấy năm qua, hần vẫn tự trách không có năng lực bảo hộ người bên cạnh thật tốt, lần đó ám sát đối với hần đã kích rất lớn.”

“Mà sau đó ở hồi cung, bệnh Việt quý phi càng thêm nặng, suýt nữa chết, khi đó Vương gia tuổi còn rất nhỏ, Thánh Thượng sẽ không dành nhiều thời gian đến trấn an hần đang sợ hãi, quý phi lại bệnh triền miên, Vĩnh Bình Công chúa tuổi càng nhỏ, hần chỉ biết oa oa khóc lớn, cũng chính ngày ấy Vương gia gặp cô cung nhân tiên vào đưa thuốc, không nghĩ bị người khác nhìn thấy hần một hoàng tử khóc sụt sùi, liền tránh ở sau rèm che, nhưng lại nhìn thấy thị nữ bên người Việt quý phi hạ độc vào thuốc, liền tưởng bệnh này không cần nói cũng biết, từ đó về sau Vương gia liền thay đổi...”

“Sau này Việt quý phi không còn bị người ám sát nữa, Vĩnh Bình Công chúa cũng vậy, tuy rằng nói có Thánh Thượng cung chiều, vua của một nước đối với việc hậu cung nghĩ muốn giúp cũng là có lòng nhưng lực không đủ, mà gánh nặng bảo vệ người bên cạnh hần lại hoàn toàn đặt lên trên người, tiểu thư đừng nhìn Vương gia tính tình lạnh nhạt, thực ra rất nặng tình nặng nghĩa, ta cũng thật lâu không thấy qua hần vui vẻ giống như hôm nay, không, phải là khoảnh khắc khi đứng ở hành lang cửa cửa hàng tranh vẽ kia gặp được cô nương, Vương gia hần đều là như vậy, đoán là trên người cô nương có sức hấp dẫn gì khác với người khác.”

Triệu Văn Uyển dựa vào xe ngựa vẫn không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nghe, lâm vào trầm tư, con ngựa đen ẩn một tia đen tối...Mà ngoài xe Phong Vu Tu cũng không lên tiếng.

Chỉ có thanh âm bánh xe đè lên tuyết vang không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Chương 89.2

Triệu Văn Uyển mất tích một ngày một đêm, Triệu lão thái thái là lo lắng nhất, cả đêm không ngủ, ở trong Phật đường niệm kinh cầu Phật tổ phù hộ bình an. Tuyết Nhạn ở cửa uyển nhìn xung quanh thấy Triệu Văn Uyển, liền nói việc này, người sau thẳng xách làn váy đi Minh Như Uyển.

“Lão phu nhân, ngài ngày hôm nay cũng chưa ăn gì, vẫn là dùng chút đi, Đại thiếu gia đã sai người đi tìm, nói không chừng rất nhanh có thể tìm trở về.”
Dương ma ma nhíu mày khuyên giải an ủi, nhìn trên bàn đồ ăn tinh xảo động cũng chưa động qua, nhìn không được thờ dài.

Triệu lão phu nhân nhíu mày, lo lắng trùng điệp, khoát tay áo “Uyển nha đầu còn không biết ở bên ngoài chịu khổ gì, ta đây nhắm mắt chỉ sợ... Chỗ nào còn tâm tư ăn uống.”

“Tổ mẫu một người không ăn không uống, Văn Uyển bồi ngài.” Triệu Văn Uyển đi tới cửa vừa vặn nghe được câu này, vội vàng lên tiếng nói, cười dài mà vén màn đi đến trước mặt lão phu nhân “Ngài nhìn, cháu gái rất tốt, không chịu khổ nha!”

Triệu lão phu nhân bỗng nhiên nhìn thấy người, trong mắt hiện lên nước mắt, kéo Triệu Văn Uyển đến trước mặt, một lần một lần quan sát, Triệu Văn Uyển cũng phối hợp dạo qua một vòng, tỏ vẻ chính mình không có việc gì.

Nghe lão phu nhân lặp lại thì thảo ‘bình an trở về là tốt’, Triệu Văn Uyển không khỏi đỏ hốc mắt, nắm tay ấm áp của lão phu nhân “Là Văn Uyển không hiểu chuyện, làm tổ mẫu lo lắng.”

Đoán rằng là do chợt thở phào nhẹ nhõm một hơi, lúc trước một mối không thấy giờ liền dâng lên, Triệu Văn Uyển thấy nàng thần sắc mệt mỏi, cùng nhau ăn chút cháo trắng, liền đỡ người đi ngủ. Tuổi lớn ngủ có chút nông, có chút động tĩnh liền sẽ tỉnh, tay Triệu Văn Uyển bị lão phu nhân nắm chặt, giống như sợ không thấy, cũng không dám động, mãi cho đến khi nàng hô hấp sâu mới lặng lẽ rời đi.

Dương ma ma đi theo Triệu Văn Uyển ra bên ngoài, nhìn Đại tiểu thư có thể bình an trở về cũng là cao hứng, đề thấp thanh âm nói “Ít nhiều có tổ tông phù hộ, vốn là gạt lão phu nhân, ai ngờ bị người nào đó huyền truyền lộ ra, gọi Đại thiếu gia tới hỏi, mới biết ngọn ngành. Chẳng qua chuyện này liên quan đến danh dự của tiểu thư, sáng sớm để Đại thiếu gia đè ép xuống, Vương gia đầu bên kia bị càng chặt hơn, không lộ ra chút tin tức, xác nhận không ra cái gì nhiều loạn.”

“Vâng, đa tạ Dương ma ma nhắc nhở.” Triệu Văn Uyển thấy nàng vì mình suy nghĩ như thế, thành tâm nói tạ ơn, lập tức liếc mắt vào trong phòng, nói tiếp “Nếu lão phu nhân tình tìm Văn Uyển, sai người đi uyển thông báo một tiếng.”

“Haiz, tiểu thư cũng trở về nghỉ ngơi một lát đi.” Dương ma ma cười tủm tỉm mà lên tiếng đáp ứng, trong lòng nghĩ tình cảm hai tổ tôn thật khiến người ta hâm mộ.

Triệu Văn Uyển trở về uyển của mình, tinh thần kiên cường chống đỡ liên suy sụp, một đêm không ngủ mang theo lo lắng hải hùng, lúc này thả lỏng toàn bộ đầu đều mờ mịt.

Bảo Thiên nhận được tin tức liền chuẩn bị bồn nước ấm, thay Triệu Văn Uyển rửa mặt cởi áo, ở khi nhìn thấy cánh tay nàng vệt vết thương liền kinh hô, thấy Triệu Văn Uyển nặng nề từ từ nhắm hai mắt dựa vào bên cạnh thùng gỗ ngủ, che miệng, cận thận tránh đi chỗ vết thương.

Tuyệt Nhạn theo sau đi vào cầm trong tay lọ thuốc dán, giống như đã sớm dự liệu trước, ở lúc Triệu Văn Uyển tắm nghỉ ngơi thay nàng bôi thuốc.

“Tối hôm qua khi ta không trở về, ai đến qua uyển?” Triệu Văn Uyển khép lại áo lông cừu, nhấp một ngụm trà gừng, đột nhiên hỏi.

“Hôm qua Đại thiếu gia sau khi trở về liền dặn dò chúng ta không được tiết lộ chuyện ngài không trở về, vì vậy khi Nhị tiểu thư đến, nô tỳ nói ngài đã ngủ rồi, sau đó Tam tiểu thư cũng đến, nói không thấy thú cưng, một trận tìm liên xông vào nhà, may mà Đại thiếu gia tới kịp, răn dạy xong liền đi rồi.” Tuyệt Nhạn nề nếp đem tình hình hôm qua nói xong.

Triệu Văn Uyển hơi hơi nheo mắt, sẽ làm tổ mẩu ngọt ngọt không ngoài có hai người, chẳng qua là Triệu Văn Huyền tự mình đi, vẫn là kêu người nói, vẫn là cả hai.

Đang nghỉ ngơi, chợt nghe tiếng màn che bị lay động vang lên, Kim Linh đến thông báo nói là Nhị tiểu thư tới chơi, một trước một sau cũng không có cách bao lâu thời gian, Triệu Văn Uyển cong khóe miệng, xem ra là người nào đó nóng vội.

“Tiểu thư vừa trở về nên nghỉ ngơi, chậm chút lại ứng phó đi.” Bảo Thiên nhủ mảy, không vui mà khuyên nhủ.

“Ta đều ngủ lâu như vậy, không đi ra không phải khiến người ta nghi ngờ sao.” Triệu Văn Uyển cười cười, đứng dậy đi ra phòng khách.

Triệu Văn Hi là mang theo hộp com đến, là lần trước nghe Triệu Văn Uyển sợ lạnh, cố ý là được thiện có tác dụng xua lạnh, cũng có thể mùa đông bồi bổ, cho Triệu Văn Uyển dùng bổ thân thể.

Triệu Văn Uyển nhìn cái đĩa tràn đầy thuốc “tinh nghĩa” cười nói “Muội muội có tâm, chỉ là đã quên nói, ta là đặc biệt không chịu nổi mùi thuốc đông y, giống như cái cổ quái, ngủ thấy liền nôn, sợ là phải cô phụ ý tốt của muội rồi.”

“Xem muội không cẩn thận, lại không phát hiện ra. Lục Vân, đem này thu về đi.” Triệu Văn Hi vươn tay đóng hộp com, gọi Lục Vân cầm trở về, trên mặt vẫn lộ tươi cười “Tỷ tỷ như thế nào nhìn có chút tiêu tụy, là đêm hôm qua ngủ không ngon sao?”

Triệu Văn Uyển nhìn nàng tự nhiên hào phóng diễn xuất, cong môi, vô cùng thân thiết mà kéo người ngồi xuống “Tiếng pháo đốt một đêm, quấy rầy người ngủ.” Dứt lời, che miệng ngáp một cái, cùng quảng thâm dưới mắt, thật là bộ dáng ngủ không ngon.

“Muội muội chân bị thương còn chưa khỏi, nếu trên đường tuyết trơn ngã một cái liền mất nhiều hơn được.” Tầm mắt Triệu Văn Uyển theo sau dừng ở trên chân nàng, thân thiết nói.

“Muội hiểu được.” Triệu Văn Hi hiện lên tia cười yếu ớt, nhu thuận đáp ứng, lập tức nói “Chỉ là nghe nói hôm qua lễ hội hoa đăng tết nguyên tiêu vô cùng náo nhiệt, muội vì chân bị thương không đi được liền muốn nghe tỷ tỷ nói.”

Tối qua sau khi biết được Triệu Nguyên Lễ trở về, nàng liền đi Trúc Tương Phi Uyển một chuyến, vì nha hoàn ngăn không cho gặp cũng có chút nghi ngờ, lúc gặp Triệu Văn Huyền liền nói ra, chờ Triệu Văn Huyền gặp tình cảnh tương tự liền cảm thấy kì quái, Triệu Văn Uyển giống như không ở trong uyển, lại kết hợp chỗ lão phu nhân mơ hồ nghe được ba chữ Cố Cảnh Hành, không thể không làm liên tưởng không tốt... Một đêm ăn ngủ khó khăn, nhận nhin đến lúc này mới đến Trúc Tương Phi Uyển chứng thực.

Triệu Văn Uyển chăm chú nhìn nàng, mặt mày như trước mang theo ý cười ấm áp, trong lòng lại như gương sáng, nghe ra nàng đây là lừa gạt chính mình hỏi thăm sau khi rời đi có gặp người nào không, lập tức liền xả những thứ trong hội hoa đăng, lời kéo nửa ngày, đều nhanh đem Bảo Thiên hầu hạ bên cạnh nghe đến mệt mỏi, Triệu Văn Hi như trước về mặt cảm thấy hứng thú.

“...” Cảm giác nữ chủ giống như hưng phấn, Triệu Văn Uyển nói được không hứng trí liền dừng lại, nhấp trà không nói.

“Kia sau đó thì sao, Uyển tỷ tỷ cùng đại ca không gặp cái gì chơi tốt sao?” Triệu Văn Hi thấy nàng không nói lời nào, mở miệng truy hỏi.

“Sau lại a...” Sau lại gặp đuôi giết thôi. Triệu Văn Uyển âm thầm quăng lời này, liền đem chuyện này thối nát ở trong bụng cũng sẽ không nói cho Triệu Văn Hi, cố ý nói lấp lửng, đem tâm Triệu Văn Hi treo lơ lửng, nửa ngày nói “Sau trời dần dần tối, đại ca liền mang ta trở về.”

“...” Triệu Văn Hi biết nàng cũng không nói lời nói thật, trong con ngươi như nước hiện lên tia âm u.

Lục Vân đi rồi trong phòng cũng toàn người của Triệu Văn Uyển, thấy Triệu Văn Hi như thế, Triệu Văn Uyển hạ chén trà, thần sắc nghiền ngẫm mà nhìn về phía nàng “Muội muội đến tốt cùng muốn biết cái gì, cùng với vòng vèo như vậy, không ngại nói thẳng ta cũng hiểu được thật tốt.”

Triệu Văn Hi kinh ngạc nâng mắt, như là không hiểu “Tỷ tỷ vì sao hỏi như vậy?”

“Ngươi đoán ta ở hội đèn lồng, có hay không gặp Cố Cảnh Hành?” Triệu Văn Uyển không để ý nàng diễn trò, tự mình nói “Nói qua cái gì, đi đâu này, khi nào thì tách ra?”

Tay Triệu Văn Hi dưới tay áo vò khăn tay thành một đoàn, dùng sức mà vò, trên mặt ngược lại vẫn chứa khó hiểu nói “Muội sắp bị tỷ tỷ làm cho hồ đồ, vậy rốt cuộc có hay không gặp Lục vương gia?”

“Cũng không có.” Triệu Văn Uyển thăm than định lực của nàng, nhú mi cố ý nói.

“...” Bị Triệu Văn Uyển lời nói đùa giỡn, Triệu Văn Hi buông lỏng khăn tay, thu trở lại trên đùi, ý cười trên mặt sắp duy trì không được “Hóa ra là tỷ tỷ chọc muội.”

Triệu Văn Uyển đang muốn nói ‘ngươi cũng không phải Thiên Tiên, ta chọc ngươi có gì vui’ chợt nghe thanh âm vỗ cánh, tiện đà đồ vật này nọ từ bên ngoài cửa sổ phi vào, cao giọng kêu gào nói “Tiểu yêu tinh, còn không lại đây thay y phục cho bốn vương!”

“...” Triệu Văn Uyển về mặt hắc tuyến.

“...” Triệu Văn Hi đột nhiên trấn kinh.

“Đây là chim Lục vương gia đưa?” Triệu Văn Hi chậm rãi hỏi ra, nhìn chăm chăm không thấy rõ biểu cảm trên gương mặt.

Triệu Văn Uyển đối với mỗi chim nào đó lúc này còn bị rơi đồ trang sức không đành lòng nhìn thẳng, sau tưởng tượng, làm chủ nhân mới vừa lên chức, làm chủ nhân trước mới càng là người mất mặt hơn, vì thế khuôn mặt tươi cười nở rộ nói “Đúng vậy a, không nghĩ tới Lục vương gia thưởng thức đặc biệt như thế.”

“...”

Mỗi chim chỉ cảm thấy đã bị vũ nhục, mắt tròn viên đầu đảo đảo, rồi đột nhiên ra vẻ thâm trầm, mở miệng nói “Uyển Uyển, nếu bốn vương hứa với nàng cả đời nhất thế một đôi nhân, nàng nguyện phụng bồi?”

Triệu Văn Uyển tay bụng trà run một chút, suýt nữa đánh rơi, trên mặt lộ tia dờ khóc dờ cười, nhìn kỹ, thần sắc giọng điệu thật sự có vài phần giống người nào đó. Triệu Văn Hi nhìn chăm chú con chim kia một lúc lâu, thẳng đem vệt nhìn đến thu lại lông chim, dịch mông giống như muốn dời khỏi phạm vi tầm mắt của nàng, cuối cùng mới sâu kín mà nói một câu “Con chim này... Muốn thành tinh đi.”

“Muội cũng không phải là người đầu tiên nói như vậy.” Triệu Văn Uyển cười trả lời.

“Vệt này nhìn thông minh chọc người thích, tỷ tỷ trông giữ thật tốt, đừng giống như Văn Huyền đánh mất, đều nhanh đem trong phủ tìm một lần, nơi ở phòng bếp phát hiện xác thỏ nhỏ, hóa ra là bị đầu bếp bắt được, làm thịt trên thớt.” Triệu Văn Hi khóe miệng chứa ý cười, chỉ là ý cười không đạt đến đáy mắt, ngược lại khiến người nghe ra một tia lạnh lẽo, trong lòng ngoan độc dâng lên, mơ hồ trong nháy mắt, nàng nghĩ muốn bóp chết tiểu súc sinh trước mắt.

“Rất đa tạ ý tốt của muội muội, chẳng qua chim của ta đây còn chưa có kẻ nào lá gan lớn như vậy dám động, nếu thực sự... Cũng không biết là người nào gặp tai ương trước.” Triệu Văn Uyển đồng dạng đáp lại một ý cười bí hiểm, hai người lui tới, đánh nhau không thấy máu.

“Cẩn thận vẫn là vạn năm, thế sự chung quy cuối cùng đều không như ý người, không phải sao?” Triệu Văn Hi đơn giản cười cười, không nói nhiều, cáo từ rồi đi.

Nhìn theo người rồi đi, Triệu Văn Uyển trong lòng thoáng chút cảm khái, không nghĩ qua chính mình sẽ cùng nữ chính trong kịch bản tranh nam chính, hay hoặc là nói bị nam chính cường thế đánh bại trong một ngày, cảm giác này... Thật sự vi diệu. Ánh mắt liếc đến mỗi chim tâm tình tốt mà nhảy nhót, lại nghĩ đến đức hạnh mới vừa rồi, nhất thời trọn mắt trừng qua, Cố Cảnh Hành dạy dỗ rốt cuộc là cái quỷ gì!

Bảo Thiên tâm tư đơn thuần, vì vệt mới vừa rồi nói nghẹn cười nửa ngày, ở khi Triệu Văn Hi đi rồi mới nhận không được bật cười, lại nhìn Đại tiểu thư phản ứng khác bình thường, cảm thấy chính mình đã biết được tin tức cực kỳ tốt. Haiz, cũng không biết Lục vương gia dạy nói lời này bao lâu, trông cậy vào một con chim, thật sự sáng suốt sao!

Nhưng thật ra Tuyết Nhận nhìn thấy nhú nhú mày, thấp giọng xin ý kiến Triệu Văn Uyển “Nhị tiểu thư đáy lòng sợ là không thoải mái đi?”

Triệu Văn Uyển nghe vậy hơi hơi nói lỏng lực trên tay, Thiên Tiên bị nắm mà cấp bách lại bay đi, vì thế còn rớt lại hai cái lông, bay bay rơi trên bàn.

“Có ta ở đây, nàng sao có thể sẽ thoải mái?” Chỉ sợ là đáy lòng hận chết, cũng không biết người này còn có thể giả bộ bao lâu.

Con người Triệu Văn Uyển tối tăm, so với Triệu Văn Huyền không có đầu óc, Triệu Văn Hi hắc hóa càng làm nàng đề phòng, hơn nữa có hào quang nữ chủ quanh thân, sau này thâm khiêu khích là có thể làm cho nàng lộ bộ mặt thật thật tốt.

Đáng tiếc, học được thông minh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Chương 90.1

Kinh thành Đại Lương cuối mùa đông thời tiết vẫn như trước khiến người ta rét run, tuyết tan ra cũng không hết lạnh, chẳng qua một ngày lại một ngày trôi qua thật là tốt, mai đỏ rơi rụng đầy đất, mùi hương hoa mai nhàn nhạt bao phủ, ánh nắng vàng sáng sớm rực rỡ chiếu xuống ngói hồng tường vàng Định Quốc Công phủ, sáng sủa rực rỡ.

Ngoài Định Quốc Công phủ, xe ngựa của Khánh Dương Công chúa chậm rãi dừng lại, thanh thế không nhỏ, khiến người đi đường đều ngoái lại nhìn một phen.

Hai nhà xưa nay cũng không giao tình nhiều, xe ngựa đỗ lại cũng không quen thuộc, quản gia là người khôn khéo, nhìn kiểu cách phô trương kia đã biết là khách quý, vội gọi người thông báo, phái ra một người vội vàng đi Thiệu Niên Uyển, một người âm thầm chạy đến Trúc Tương Phi Uyển.

Lúc thủ vệ thông báo, Diệp thị đang kẻ mây giặt mình từ trên ghế đứng dậy, con người xoay chuyển vài cái liền dừng lại, trước Ngũ cô cô có nhắc đến hôn sự giữa Triệu Văn Uyển cùng Thế tử, đã bị lão thái thái không hôn giận bỏ qua, sợ là lần này Trương Công chúa muốn thay con mình ra trận.

Diệp thị có thể tưởng tượng ra, sau khi Triệu Văn Uyển biết được liên lạc tức nhảy bén hiểu ra, chỉ cảm thấy tin tức tốt này đến thật đúng lúc...

Trong Minh Như Uyển, vén lên màn hình gấm bên trái phòng, chỉ thấy một người phụ thân ngồi trên giường nhỏ gần cửa sổ, tóc búi như vân, chỉ dùng một cây trâm vàng khảm ngọc bích khắc hoa, trên người một thân váy dài nhiều lớp, đúng là vải tốt nhất màu xanh thêu hoa, chỗ cổ tay, vạt áo thêu chỉ vàng, chỗ cổ áo là lông cáo, quần quanh cái cổ trắng, cảm hơi hơi hơi lên, ngẫu nhiên nhìn thấy không thích liền ánh mắt cũng là không thêm liếc, đúng kiểu ngạo mạn phu nhân nhà giàu.

Trên giường trải thảm nhung màu xanh da trời, Triệu lão phu nhân cùng ngồi, chỉ ở sau khi người hầu lột cái gối như ý cát tường sau lưng, sai người pha trà cho Trương Công chúa.

“Lão phu nhân gần đây thân thể có khỏe không?” Trương Công chúa đón trà nóng nha hoàn đưa tới, ném qua một ngụm.

Cười tùm tùm hỏi, nhưng chỉ là mặt ngoài, ý cười không đạt đến đáy mắt.

“Làm phiền Trương Công Chúa quan tâm, thân mình lão thân coi như khỏe mạnh. Hôm nay Trương Công chúa sao lại có thời gian rảnh...” Triệu lão phu nhân cũng là người tinh mắt, chưa không rõ nói.

Trương Công chúa nghe vậy để xuống chén trà “Ồ trong cung đi ra, nghe Thái Hậu lo lắng nhắc đến, liền nghỉ lại đây thay ngài ấy thăm hỏi, thân thể lão phu nhân tốt mới là phúc khí.”

Đối với lời nói của Trương Công chúa, Triệu lão phu nhân cười gật đầu, tự nhiên biết mục đích Khánh Dương công chúa đến phủ không phải vì chuyện ấy, thấy nàng không tính toán nhắc đến cũng liền không đề cập. Chẳng được bao lâu, chợt nghe hạ nhân đến bẩm báo, Diệp thị cùng Lâm phu nhân cùng nhau đến thỉnh an, liền chào hỏi người cùng nhau ngồi xuống, chỉ ở lúc tầm mắt đảo qua Lâm phu nhân âm thầm cảnh cáo.

Lâm phu nhân nhận được cảnh cáo của lão phu nhân, chẳng qua không để trong lòng, trên mặt giả bộ thành thật, tâm tư cũng linh hoạt vui vẻ, lần trước làm mai thất bại, còn sợ Trương Công chúa trách tội, nào ngờ qua lâu như vậy vẫn gió êm biển lặng không nhắc tới, vừa vặn vẫn luôn sợ ngày sau bị tính sổ, âm thầm nhớ kỹ hôm nay phải nắm chắc thời cơ làm thật tốt mới được.

“Xem xét thời gian, Văn Uyển cùng Văn Hi cũng nên tới đi, này hai cái nha đầu có tâm, đầu bếp trong uyển Văn Uyển là bảo bối, thường xuyên làm ra món ăn mới mẻ khiến người muốn ngừng mà không được, không biết hôm nay sẽ là cái gì.” Thừa dịp lúc nói chuyện có khoảng trống, Lâm phu nhân chen miệng vào, tuy rằng không muốn gặp Triệu Văn Uyển, nhưng so với leo lên Trương Công chúa với Bình Nam Vương, không vui vẻ với một cái cháu gái thì tính là cái gì, như vậy đề tài quý phủ lại thuận lợi kéo đến trên người hai cô nương, đương nhiên trọng điểm là Trương Công chúa đang vừa ý Triệu Văn Uyển.

Quả nhiên, nghe được tên Triệu Văn Uyển, Trương Công Chúa đầy hứng trí, vừa lòng liếc Lâm phu nhân một cái, khoe miệng chứa ý cười truy hỏi một câu “Người vừa nói như thế, ngay cả ta đều có chút mong đợi, hôm nay liền dính chút phúc khí của dì!”

Tuy rằng nàng cùng Thái Hậu là tỷ muội ruột, nhưng Khánh Dương Công chúa không phải do Thái Hậu sinh ra, trên danh nghĩa là quan hệ di cháu, nhưng không coi là thân.

Lại nói, sau này Trương Công chúa gả đến Vân Nam lãnh địa của Bình Nam vương, đến thời điểm lễ mừng năm mới mới về kinh thành, trước ít qua lại, tự nhiên một tiếng xưng hô này kéo lại khoảng cách quan hệ một chút, coi như quen thuộc.

Triệu lão phu nhân ha ha cười, ánh mắt sắc bén mà đảo qua liếc Lâm phu nhân, người sau chứa không hiểu, sau co rúm lại, không nói gì nữa. Ngược lại là Diệp thị đón ý, sẵn sàng thay lão phu nhân vòng vo đề tài, tán gẫu chuyện mới nói lên gần đây trong giới quý tộc, đầy lòng cũng âm thầm chờ mong Triệu Văn Uyển đến làm gà bay chó sủa.

Quả nhiên chỉ một lát sau, Triệu Văn Uyển liền vén màn vào cửa, nhìn đến người lạ còn ngăn người, chợt nghe Trương Công chúa nhiệt tình hô “Đây chắc là Văn Uyển, tướng mạo này thật là xinh đẹp.”

Triệu Văn Hi đi theo sau Triệu Văn Uyển vào vừa lúc nghe được, khoe miệng chứa ý cười, sau khi thỉnh an tổ mẫu, liền nháy mắt có chút ngạc nhiên nhìn Trương Công chúa, đã bị Lâm phu nhân kéo đến bên người, cười giới thiệu.

Diệp thị đầy mặt tươi cười, làm như tìm đề tài thuận miệng mà nhắc đến tiểu bối tuổi trẻ “Lần trước nghe Nguyên Tấn nhắc đến, ở bữa tiệc Quỳnh Hoa Yến thế tử Bình Nam Vương tư thế anh dũng, nghĩ cũng biết Bình Nam vương chinh chiến bốn phương, tất nhiên là hổ phụ vô khuyển tử.”

Khánh Dương Công chúa là người cưng chiều con trai, nhìn con nhà ai cũng không bằng con mình, Diệp thị vừa nói như thế vừa lúc nói trúng tâm Trương Công chúa, đối với Diệp thị thái độ coi trọng vài phần, mặt mày vui vẻ “Cũng không phải nói quá, hấn theo phụ thân, chúng ta là người nhà ta cũng không khách sáo, không phải nói khoa trương chứ tiểu thư thế gia đều ngầm muốn kết thân cùng nhà chúng ta.”

Đáy lòng Diệp thị âm thầm hèn mọn, chỉ với thanh danh của thế tử Bình Nam Vương, tiểu thư chân chính nhà quyền quý thế gia làm sao sẽ đem nữ nhi đẩy đến chỗ thế tử Bình Nam Vương, người nào không biết tính cách Trương công chúa Khánh Dương kiêu ngạo không tốt, gả qua đó chính là chịu tội, trừ những kẻ muốn dựa vào thế lực Bình Nam vương ra, chân chính nhìn trúng thế tử Bình Nam Vương ngược lại không có nhiều như vậy, trên mặt Diệp thị không biểu lộ, cười khanh khách cảm thán “Trương công chúa cũng không nên chọn đến hoa mắt?”

“Haizz, đúng là chọn không ra người phù hợp.” Trương Công chúa nhún mày, bộ dáng phiền lòng.

Lâm phu nhân bắt lấy cơ hội “Ai nha, Trương Công chúa chắc là còn không có nhìn xong, làm việc tốt thường khó khăn, không chừng thứ tốt còn ở phía sau nha.” Lâm phu nhân dừng một chút, nghe được mẩu thân bên kia ho khan, cũng không dám nhìn sắc mặt lão phu nhân tiếp tục nói “Không biết tiểu thư nhà nào có phúc khí làm con dâu Trương Công chúa.” Lâm phu nhân liếc mắt Triệu Văn Uyển đứng ở một bên có ý nói.

Khỏe môi Khánh Dương Công chúa nhếch lên ý cười, theo ánh mắt Lâm phu nhân dừng trên người Triệu Văn Uyển, một phen tỉ mỉ đánh giá “Ta thấy đứa nhỏ Văn Uyển này cũng không sai.” Ánh mắt Trương Công chúa lập tức thâm thúy, con trai mình ánh mắt quả nhiên tốt, trường nữ Triệu gia, nhìn thế nào đều thấy tốt, năng vốn cưng chiều con trai, lần đó nghe hấn nói ngoài trường nữ Định Quốc Công ra hấn sẽ không cưới ai, liền nổi lên tâm tư kết thân, nghĩ đến Quốc Công phủ cũng không kém Bình Nam Vương phủ, nay gặp người tuyệt sắc phi phàm, xứng với con nàng, cũng không bởi danh hiệu đệ nhất mỹ nhân của Triệu Văn Uyển.

Triệu Văn Uyển phản ứng bình thường giống như đa số nữ nhi trong nhà ngượng ngùng nhích lại gần bên người lão phu nhân, vốn lời nói vừa ra, ý tứ đã rất rõ ràng, Trương Công chúa tự động nói, người bình thường đều sẽ bán vài phần mặt mũi cho lí do thoái thác, nhưng Triệu lão phu nhân lại cứ không chịu tiếp lời nói, không khí nhất thời xấu hổ, sắc mặt Khánh Dương Công chúa nhất thời không tốt,

Lâm phu nhân nhanh chóng hòa giải, kéo Triệu Văn Hi lại đây “Trong nhà còn có một cô nương nha! Trương Công chúa cứ khen Văn Uyển, cũng không phải là làm đứa nhỏ này đau lòng, lão tổ tông nhà chúng ta là đau lòng Văn Hi rồi đó,” Nói như vậy một phen, là giống như Trương công chúa xem nhẹ Triệu Văn Hi nên lão phu nhân mới không mở miệng.

Khánh Dương Công chúa mặt mũi xem như dịu xuống vài phần “Nhìn ta này, đều đã quên đứa nhỏ này còn ở đây.” Liền lôi kéo Triệu Văn Hi thân cận vài phần, che dấu vừa rồi xấu hổ không vui.

Triệu Văn Hi khuôn mặt ôn nhu, nhẹ nhàng cười nói “Không trách Trương công chúa ngài, tỷ tỷ xưa nay xuất chúng, lại có mỹ danh bên ngoài, cùng nàng so sánh, Văn Hi kém cỏi rất nhiều.”

Khánh Dương Công chúa gật gật đầu “Người là đứa nhỏ hiểu chuyện.”

Đang nói bỗng nhiên mảnh che lay động phát ra tiếng vang dễ nghe, mấy người trong phòng đồng thời nhìn ra, thấy là Dương ma ma đều lộ ra thần sắc khác nhau. Người sau cầm trong tay trang giấy đỏ au, nhìn thấy Trương Công chúa hành lễ bồi tội, nói giờ thìn liền ra cửa không biết Trương Công chúa giá lâm, lúc sau như cảm thấy thời cơ không đúng, nắm chặt trang giấy hiện lên tia do dự.

Triệu Văn Uyển bị lão phu nhân che chở, ánh mắt liếc qua gì đó trong tay Dương ma ma, tò mò hỏi “Dương ma ma trong tay là gì vậy?”

Dương ma ma nắm trang giấy không dấu vết mà nhìn về phía Trương Công chúa, đánh giá thời gian tầm mắt nàng dừng ở trên một góc trang giấy lộ ra, chờ Triệu Văn Uyển lên tiếng liền che lại trang giấy, cười nói không có gì quan trọng, chỉ là chuyện trước kia lão phu nhân bảo làm này nọ, lập tức cáo từ đi thu xếp ngộ thiện.

Diệp thị liếc mắt liền nhìn ra trên giấy đỏ lộ ra kia chính là tuổi tác, ngày sinh tháng đẻ, các cô nương đến tuổi hôn phối đều cần thứ này, lại nhìn Dương ma ma che che dấu dấu, đoán là của hai cô nương trong phòng.

Triệu Văn Uyển nhìn Trương công chúa từ lúc Dương ma ma rời khỏi liền có chút ít nói, tầm mắt từ trên người bản thân lại vòng vo trên người Triệu Văn Hi, hàm chứa cảnh nhắc, chỉ là không có phát hiện mà thôi.

Chưa qua bao lâu, Trương Công chúa liền đưa ra cáo từ, Triệu Văn Uyển chủ động cùng Diệp thị đưa tiễn, đi ngang qua chỗ núi giả Trúc Tương Phi Uyển, bên trong mơ hồ truyền ra tiếng khóc, có người an ủi “Haizz, đều bảo người tránh chút, tuổi người cùng Đại tiểu thư không hợp, ngay đầu năm liền mọi việc làm không tốt, Đại tiểu thư cũng không phải người dễ hầu hạ, xem, lúc này người bản thân chảy máu không nói, còn làm bản y phục tiểu thư, sợ là sẽ bị phạt.”

Nói xong, tiếng khóc kia càng không ngừng, Diệp thị nhún mày hô ‘ai ở đó’, liền thấy hai nha hoàn hốt hoảng chạy ra, quỳ nhận sai cầu xin tha thứ, trong đó có một nha hoàn lấy vải thô bọc lại cổ tay, máu đỏ thẫm, mặt thâm không còn giọt máu, đúng là Kim Linh.

“Lại dám lười biếng không làm việc, còn dám sau lưng nói linh tinh, đi tìm quân sự linh phạt!” Diệp thị lớn tiếng răn dạy, mở ra uy phong nữ chủ nhân Quốc Công phủ.

“Phu nhân tha mạng.” Hai nha hoàn liền lên tiếng cầu xin tha thứ.

Về mặt Triệu Văn Uyển cũng không vui, giọng điệu mềm nhũn năn nỉ Diệp thị “Là nha đầu trong uyển con, không đúng mực như vậy, mẫu thân giao cho con xử trí được không?” Chỉ là thần sắc kia để người nhìn, rõ ràng là so với đi chỗ quản sự càng thâm hơn, hai nha hoàn kia càng sợ tới mức lạnh run.

Diệp thị còn cố kỵ phải đưa Trương Công chúa, liền đồng ý thỉnh cầu của Triệu Văn Uyển, bản thân đưa Trương Công chúa ra phủ, lại phát hiện người sau đứng tại chỗ bộ dáng như ngẩn người, không khỏi gọi nhỏ một tiếng. Trương Công chúa như bỗng nhiên tỉnh lại, ánh mắt dừng trên người Triệu Văn Uyển thật lâu, cuối cùng buông xuống tiếng thở dài theo Diệp thị rồi đi.

Người ngoài đi rồi, Triệu Văn Uyển mới thu lại ý cười trầm lặng đứng hồi lâu, sau đó dẫn người quay về uyển. Tiến vào uyển, Bảo Thiên liền khẩn cấp xông lên, giọng điệu bất mãn nói “Kim Linh có thể làm tốt như nô tỳ sao, nói không chừng nô tỳ diễn càng giống hơn!”

“Liền như người vài phần tâm tư đều hiện hết ra mặt, nhất định sẽ bị lộ.” Kim Linh đi theo Triệu Văn Uyển cũng được một thời gian, hiểu được tính tình Đại tiểu thư, liền đánh bạo phản bác một câu.

Triệu Văn Uyển giải quyết chuyện này xong tâm tình rất tốt, dựa vào Trương Công chúa tin tưởng, hiểu biết về bát tự tướng số, chỉ một cái nhìn cũng phát hiện bát tự mình cùng con nàng không hợp, vạn nhất trở về so sánh bát tự càng sẽ phát hiện mệnh mang máu tanh, nhất định là không dám mạnh mẽ kết duyên, ngược lại bát tự Triệu Văn Uyển...Kia nhưng là lựa chọn tốt.

Trước khi đi Minh Như Uyển nàng đã nhờ Dương ma ma hỗ trợ, vốn lão phu nhân đang thay bản thân cùng Triệu Văn Hi lấy bát tự so với công tử thế gia tìm người phù hợp, như vậy vừa ra, sẽ không khiến ai hoài nghi, chỉ là thiếp canh là do Triệu Văn Uyển đưa, nàng chỗ nào biết ngày sinh tháng đẻ của Triệu Văn Hi, cứ ẩn theo kết duyên hợp nhất mà viết, hung hăng hăm hại một phen.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Chương 90.2

Cùng thời gian đó, trong Diên Hi Cung.

Việt quý phi ngồi ngay ngắn trước gương hình củ ấu, cầm bút tô lông mày, miệng hát khẽ một khúc hát dân gian quê hương, chờ một lúc lâu sau, nữ tử trong gương cười tươi sáng, cung nữ hầu hạ bên người vội vàng khen vài câu, tán tụng lại càng thêm vui vẻ.

“Mẫu phi có chuyện gì tốt mà vui vẻ như vậy?” Một thanh âm trong trẻo lạnh lùng từ bên ngoài điện truyền đến, không bao lâu sau Cố Cảnh Hành một thân y phục đen thêu hoa văn cây cỏ đi đến, ánh mắt nhấp nháy nhìn Việt quý phi nói.

“Cảnh Hành, hôm nay sao lại đến đây!” Việt quý phi nhìn thấy nhi tử lại càng vui vẻ, cất bút kẻ mày, sai cung nữ đi pha trà hầu hạ “Hôm nguyên tiêu muốn người ở trong cung một đêm, lại cứ không chịu, một người cô đơn trong phủ có ý nghĩa gì chứ!”

Dứt lời vươn tay cời áo khoác lông cừu giúp hắn, chỉ ở lúc đụng đến ngực hắn, nghe được một tiếng kêu rên ản ản, mới phát hiện khí sắc trên mặt Cố Cảnh Hành không giống ngày thường, sau khi tay đè xuống lại bướng bỉnh muốn xem.

“Vết thương nhỏ, không có việc gì.” Thanh âm Cố Cảnh Hành bình tĩnh nói.

Tay Việt quý phi run lên, trong hốc mắt xuất hiện hơi nước, miệng thì thảo tức giận nói “Nhất định là nàng, nhi tử nàng đều đã làm Thái tử, sao cứ nhất quyết không buông tha người, như thế nào liền...”

Cố Cảnh Hành thấy thế, cho những người khác đều lui xuống, ôn nhu trấn an hai câu, sau đó nói “Mẫu phi không cần lo lắng cho nhi thần, nhi thần đến là vì chuyện khác.”

“Chuyện gì?” Việt quý phi theo bản năng hỏi lại, đứa nhỏ này là từ trên người mình rơi xuống, cũng hiểu biết tính tình hắn, trong ngày thường nếu bị thương chắc chắn sẽ trốn tránh chính mình, lúc này ngược lại...Có cái gì có thể quan trọng hơn dưỡng thương.

“Hôm nay sau khi Trương Công chúa từ chỗ ngài rồi đi liền đi Quốc Công phủ, chắc là mẫu phi nói gì đó, chỉ là dù mẫu phi nói gì, ý nghĩ trong đầu này phải chặt đứt.”

Việt quý phi nghe vậy kinh ngạc mở to mắt, không thể tin nhìn hắn, chợt nghe thanh âm trong trẻo lạnh lùng kia mang theo tia ám áp nói “Từ nay về sau, nàng sẽ chỉ là Vương phi của nhi tử ngài, con dâu của ngài.”

“Nàng?!” Cô nương lần trước người nói vừa ý là Định Quốc Công phủ Triệu Văn Uyển? Ban đầu bốn cung nghe tin đồn còn không tin, chỉ sợ là thật, mới cùng Trương công chúa...” Việt quý phi thanh âm đề cao nói lại không tiếp tục nói được, liếc mắt nhìn chằm chằm Cố Cảnh Hành, nhưng nhìn hắn sau khi gạt đầu, thanh âm chợt khó chịu “Bốn cung không đồng ý!”

Cổ Cảnh Hành làm như dự đoán được trước, cũng không vội mở miệng. Việt quý phi lời nói vừa rồi rõ ràng kịch liệt phản đối chống lại con người bình tĩnh không gợn sóng của hắn mà chậm rãi dừng lại tiếng nói, phụ nhân trang điểm xinh đẹp có chút thất bại rũ xuống bả vai, ngồi ở đối diện Cổ Cảnh Hành, nắm chặt cái chén chính mình đánh rơi xuống đất, trên bàn chỉ còn một chén trà rót đầy nước, ánh mắt sâu kín nặng nề từ từ tỉnh táo.

“Người đây là quyết tâm, hôm nay đến đây chỉ là thông báo mẫu phi một tiếng đi.” Sau một lúc lâu, ánh mắt Việt quý phi đột nhiên sắc bén nhìn hắn, ngón tay dùng sức nắm chén trà đến trắng bệch.

Cổ Cảnh Hành hơi có chút bất đắc dĩ thờ dãi, mẫu phi đối với Triệu Văn Uyển ấn tượng vẫn dừng lại ở thời điểm ban đầu, cho dù không tính là giúp đỡ nhưng vẫn làm cho ngọt ngào, nếu không phải tin tức Phong Vu Tu linh thông...Đưa tay phủ lên bàn tay run rẩy của Việt quý phi, thanh âm mềm nhẹ nói “Nhi thần là hy vọng được mẫu phi chúc phúc.”

Triệu Văn Uyển cái loại tính tình ương ngạnh sao có thể chăm sóc người, Cảnh Hành nhà nàng cần một Vương phi có thể tỉ mỉ chăm sóc.

Việt quý phi trực tiếp rút tay, đứng dậy chặt đứt lời nói Cổ Cảnh Hành, mang theo nhẹ bước bình “Bồn cung kiên quyết không đồng ý. Người cũng không cần nói cái gì, bồn cung lúc này thấy mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi. Người cũng trở về phủ dưỡng thương thật tốt đi, mấy ngày tới cũng không cần đến thỉnh an.”

“Vậy mẫu phi trước nghỉ ngơi thật tốt.” Cổ Cảnh Hành sắc mặt hơi thu lại, cúi đầu lui về phía sau ra cung điện.

Việt quý phi ngực phập phồng khó khăn bình tĩnh, vì sao cổ tình lại là Triệu Văn Uyển...

Đợi đến thời điểm dùng bữa tối, cung nữ cẩn thận đến bẩm báo, hỏi nương nương hôm nay muốn ăn gì, trời chảy nói Vương gia vẫn đứng ngoài điện đến giờ.

“Cái gì? Vì sao không sớm tiến vào bẩm báo?”

“Vương gia nói ngài đang nghỉ ngơi...Cho nên...”

Cung nữ nói còn chưa xong, Việt quý phi liền lo lắng đứng dậy vội vàng ra ngoài điện, vừa ra tới chính là không khí giá rét lạnh lẽo, mà bóng dáng cao lớn kia ở dưới ánh chiều tà mặt trời lặn bóng dáng dần dần bị chìm ngập, hắn khoác áo lông lẳng lẳng đứng ở bên ngoài, lưng thẳng tắp, con người kiên định.

“Người vì một nữ nhân làm khổ bản thân nhất định muốn bức bách mẫu phi sao.” Việt quý phi ôm ngực đau lòng nói.

“Những năm gần đây nhi thần vẫn không có gì mong muốn, trôi qua nhạt nhẽo, từ sau khi người nọ xuất hiện cũng không hiểu sao sẽ trở thành một người không giống trước kia.” Ánh mắt Cổ Cảnh Hành trong trẻo, sắc mặt tái nhợt, làm nổi bật lên đôi mắt như mực đen, đề cập đến nữ tử trong lòng mình nhớ thương không tự giác liền cong khóe miệng “Nàng có lẽ trong mắt người khác không phải người tốt nhất, nhưng ở trong mắt con cũng là có một không hai, nhi thần cũng không muốn vì mẫu phi khó khăn...”

“Chỉ vừa nghĩ đến cuộc đời này cầu còn không được, liền đau lòng khó tiêu tan, mẫu phi, như vậy, ngài nguyện ý thành toàn con sao?”

Con người Việt quý phi trong trẻo thẳng nhìn chăm chăm hắn hồi lâu, người sau thần nhiên tia tình thâm không có một chút giả dối, khiến nàng nhìn thấy chỉ chốc lát đành rời đi tầm mắt.

“Nàng rút cuộc cho người dùng mê dược gì.” Tuy nói trước kia trong trẻo lạnh lùng không có tình tằm, nhưng lúc này hình tượng buồn nôn kia cũng khiến người ăn không tiêu! Đáy lòng Việt quý phi đối với Triệu Văn Uyển càng không vui, trực giác đó là tiêu yêu tinh mê hoặc đem con nàng mê hoặc mất hồn.

Cổ Cảnh Hành cười không nói, nghe giọng điệu nàng cũng hiểu được là nàng nghe lọt.

“Thôi, người từ trước đến nay không dễ dàng quyết định, một khi quyết định chuyện gì cũng không ai cản được.” Việt quý phi có phần không có biện pháp nói hắn, nhìn hắn vẫn là bộ dáng yếu ớt, mặt mày nặng nề lo lắng “Ở bên ngoài đứng lâu như vậy, lại còn đang bị thương, an tâm trở về dưỡng thương đi, mẫu phi đã đáp ứng người chuyện này sẽ không lại làm cản trở.”

Lập tức dừng một chút, lại nhìn không được nói một câu “Người nếu chịu nghe câu khuyên, nhận...”

Phân đất phong hầu, rời xa kinh thành hỗn loạn, câu nói kế tiếp của Việt quý phi còn chưa nói xong đã bị Cổ Cảnh Hành đánh gãy, trên mặt hiện lên ý cười yếu ớt “Mẫu phi, đề tài năm xưa cũng đừng nhắc lại nữa, lần này là nhi thần không cẩn thận, lần sau nhất định sẽ không...Nhi thần hiện tại thực tế mệt mỏi.”

Ánh mắt Việt quý phi cứng lại, lại nhiễm sương mù, đau lòng hỗn loạn, tự ở trong con người chìm chìm nổi nổi, nàng cùng Vinh Bình ở hoàng cung một ngày, hắn sẽ không rời đi, nói ra cuối cùng vẫn là chính mình liên lụy, bản về tâm kế, gia thế đều không hơn vị trong cung kia, ngay cả bảo vệ con mình đều lực bất tòng tâm, ngược lại hắn phải đến bảo vệ mình.

“Nhi thần còn êm đẹp, mẫu phi cũng đừng mặt mày ủ rũ, con sẽ nghe lời ngài, trở về dưỡng thương thật tốt, mấy ngày nay liền không thể vào cung thăm ngài.”

“Được, Lan ma ma đi ngự thư phòng lấy dược liệu tốt nhất, bồi ngoài tắm bồn đều lấy về.”

Cố Cảnh Hành cũng không từ chối, thuận theo đáp ứng, gần đến lúc đi, xoay người nói một câu “Chung thân đại sự của con liền làm phiền mẫu phi nói với phụ hoàng một tiếng.”

“...” Tâm tình hơi chuyển tốt của Việt quý phi lại vì câu này mà lập tức buồn bực tại chỗ, nàng chỉ tỏ vẻ không ngại hai người một chỗ, không làm cản trở, khi nào thì đáp ứng giắt đây! Nhưng nhìn bộ dáng Cố Cảnh Hành cười mỉm, lời nói cự tuyệt liền nghẹn ở cổ, sau một lúc lâu mới hừ một tiếng, coi như trả lời, hiện một tia không được tự nhiên.

Ý cười khoe miệng Cố Cảnh Hành càng lớn, mặt mày phấn chấn Việt quý phi nhiều năm chưa từng thấy, quay người lại liền lui ra ngoài, lưu lại Việt quý phi tâm tư loạn chuyển, vừa bực vừa vui, lại là đau lòng, phức tạp tất cả đều là vì tâm lòng người mẹ.

Định Quốc Công phủ, trong Trúc Tương Phi Uyển, tiểu yêu tinh Triệu Văn Uyển đang dùng cơm đánh cái hắt xì kêu Tuyết Nhạn đi đun trà gừng, cuối cùng thật sự chịu không nổi, trốn đi thư phòng trong Thanh Phong Cư của Triệu Nguyên Lễ, trong giả sách chiếm một góc tường nhỏ là giang sơn của Triệu Văn Uyển, là Triệu Nguyên Lễ sợ nàng buồn, cố ý vẽ ký văn dị lục, đề cập đến rất nhiều chuyện.

Thời điểm Triệu Nguyên Lễ trở về liền nhìn thấy Triệu Văn Uyển đang cầm một quyển kỳ văn dị lục giang hồ xem đến say sưa, ngay cả áo khoác lông cừu rơi trên mặt đất đều không biết.

“Nhìn cái gì say mê như vậy?”

Triệu Văn Uyển lúc này mới nhìn người, vui vẻ mà hô đại ca, vẫn có chút đắm chìm trong thần giới sách, thần sắc hưng phấn mà hỏi “Đại ca, bên trong sách viết đều là chuyện thật sao, Bách Hiếu Sanh, thần cơ Các chủ, nhân vật như vậy đều thật sự tồn tại sao?”

Triệu Nguyên Lễ tình táo mà ngừng một chút, sau đó nhìn nàng nói “Muội sẽ không giống như trước kia đột nhiên đột phá nghĩ muốn làm hiệp nữ chứ?” Nhớ rõ khi đó còn quây cho trong phủ một trận gà bay có sủa.

“...” Triệu Văn Uyển cảm thấy bản thân hẳn là thông cảm cho thời kỳ nổi loạn của Triệu Văn Uyển trong kịch bản, ai chưa từng có đâu, ha ha.

“Không phải đại ca, muội chỉ là thuận miệng hỏi một chút, ca xem. Giống như thần cơ Các chủ, trên sách nói hẳn khí chất thanh nhã, tình thông âm luật, nhân tài có một không hai, có danh hiệu thiên hạ đệ nhất quân sư, đây không phải có thể so với Gia Cát Không Minh?”

“Núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn, người mang tài nghệ kinh người không phải là không có, vị thần cơ Các chủ này đại ca cũng có nghe qua, tài nghệ mưu trí đều ở phía trên đại ca, nếu có cơ hội ca muốn lãnh giáo một phần.” Triệu Nguyên Lễ tỉ mỉ nói “Chỉ là người này hành tung bất định, trừ khi hãn tự nguyện, không đều là vô duyên gặp.”

“Thật sự có...” Triệu Văn Uyển thấp giọng thì thào, con người rũ xuống, đầu đi mũi nhọn cùng kinh hãi. Trong kịch bản Cố Cảnh Hành khó khăn tìm người này, vì ánh sáng của Triệu Văn Hi, được đến thuộc hạ cũ của chi thứ hai Triệu thị hỗ trợ, mời người rời núi, từ đó Cố Cảnh Hành như hổ thêm cánh, cũng bởi vậy đối với Triệu Văn Hi càng sắc sảo tỉ mỉ, mọi nơi dung túng.

Lần này, nếu xảy ra... Chỉ vừa nghĩ đến Cố Cảnh Hành vì chuyện đó nợ Triệu Văn Hi một ân tình, nhất thời cảm thấy vô cùng sốt ruột.

“Uyển Uyển, muội không thoải mái chỗ nào sao?” Triệu Nguyên Lễ hiểu lầm sắc mặt Triệu Văn Uyển liền thân thiết đặt tay lên trán nàng “Cũng không phải sốt.”

Triệu Văn Uyển lắc lắc đầu, ý bảo chính mình không có việc gì, thoáng nhìn áo ngoài Triệu Nguyên Lễ dính chút bụi bẩn, nhưng không giống như là từ trong cung liền hỏi “Hôm nay địa ca đi đâu à?”

“Nói đến cũng khéo, lúc ra cung đúng lúc gặp Phong công tử, thảo luận đến gia đình vị chủ nhân rừng hoa mai kia gần đây vừa trở về, đã nghĩ đi mời ly rượu, liền hẹn cùng đi.”

Triệu Văn Uyển ngừ ngừ, quả nhiên nghĩ thấy mùi rượu quen thuộc, nghĩ đến khi ở rừng mai chính mình đánh rơi ly rượu, không khỏi có ý nhủ thầm, bỗng chợt nói “Nữ nhi của vị chủ nhân kia có xinh đẹp không? Là vì rượu vẫn là vì người, chờ ngày mai muội cùng Công chúa cùng nhau thảo luận thật tốt.”

Triệu Nguyên Lễ nghe vậy có chút bất đắc dĩ mà kéo kéo khóe miệng “Cũng liền lên nói cho muội biết, nếu nói ra không chừng sẽ gây họa gì. Chủ nhân rừng mai kia thân phận so với chúng ta nghĩ lợi hại hơn nhiều, về phần cô nương muội nói cũng cao quý đừng có nói bậy.”

“Được rồi, đại ca muội chỉ nói đùa, lần tới cũng không dám.” Triệu Văn Uyển gặp Triệu Nguyên Lễ thần sắc nghiêm túc, thấy hẳn nghiêm túc như vậy tự nhiên sẽ không nhắc lại, liền cũng không để trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 129: Chương 91.1

Lão phu nhân ở Quốc Công phủ đến gần đầu xuân, cuối cùng chịu đựng không được, dưới tiếng nghị luận khá lớn, và lại lão phu nhân cũng không cho sắc mặt hòa nhã, Lâm đại nhân từ nơi khác xong xuôi một hồi, đến phủ cầu vài câu, nàng liền ra về mang theo con đi về, Triệu lão phu nhân không khỏi cảm khái Lão Quốc Công tinh mắt, may mà bên đó không có mẹ chồng, nếu không với tính tình lão già, sao có thể tha thứ cho nàng hồ nháo như vậy.

Cũng vào lúc đang lạnh ảm áp lên này, Vinh Xuân đi nương nhiễm phong hàn, cũng đã có bầu bảy tháng, sợ dùng thuốc sẽ ảnh hưởng đứa nhỏ, nhưng không dùng, tình trạng càng ngày càng nghiêm trọng hơn, lão phu nhân xem ở trong mắt để ở trong lòng, phạt hạ nhân chăm sóc một trận cũng không giải quyết được tình trạng.

Loại sự tình này, Triệu Văn Uyển cũng không có phương pháp, thấy lão phu nhân suốt ruột tức giận, chỉ có thể rót trà hạ hỏa, bồi bên cạnh người khuyên giải trấn an, lại nhờ Cố Cảnh Hành hướng ngự y tìm hiểu vài được thiện bồi bổ, lại cũng không thấy tốt. Ngược lại nha hoàn Lãnh thị mang về, biết thủ pháp xoa bóp, kết hợp thuốc dán không biết tên, bồi cho Vinh Xuân đi nương, để nha hoàn xoa bóp phụ trợ, xoa bóp liên tục mấy ngày như vậy, bệnh Vinh Xuân đi nương đúng là tốt lên không ít.

Lúc Triệu Văn Uyển cùng lão phu nhân đi qua thăm liền phát hiện, loại phương pháp trị liệu Lãnh thị dùng có chút giống với vật lý trị liệu bằng hương thơm ở hiện đại, thủ pháp tiên tiến, đối phó với chứng bệnh phiền muộn tích tụ lại của Vinh Xuân đi nương rất hiệu quả.

“Vẫn là Tứ thẩm kiến thức rộng rãi, biện pháp này so với phương thuốc đại phu kê còn tốt hơn.” Triệu Văn Uyển thấy Vinh Xuân đi nương sắc mặt hồng hào, cũng là cao hứng, dù sao cũng là người lão phu nhân đề bụng, cũng ngóng trông đứa nhỏ bình an sinh ra, giúp trong nhà có thêm không khí vui vẻ.

Lãnh thị cười yếu ớt, điệu bộ dịu dàng “Là đi theo Tứ gia hàng năm bốn ba bên ngoài, nghe nhiều nhìn nhiều chút, lão phu nhân xương sống thất lung, chân đau, chỉ cần gọi một tiếng, tay nghề Ngân Xuyên vẫn rất tốt.”

Lão phu nhân từ từ cười đồng ý, nhìn Lãnh thị càng thêm vừa lòng, đơn giản nói chuyện lễ mừng năm mới lần này, Diệp thị những năm qua không để ý chi tiết chỗ ngồi, cũng là nàng ngầm bổ sung, cũng không tham công mà nói ra, nàng xem ở trong mắt càng cảm thấy thê tử Lão Tứ tốt, so với hai người khác luôn làm cho người ta không bớt lo.

Chỉ là tầm mắt dừng trên bụng bằng phẳng của nàng, ẩn một tia thâm ý, sau một lúc lâu thờ dài, dù sao được Lão Tứ cam đoan, thêm hai người tuổi còn trẻ, lúc trước cố dốc sức làm, hai năm nay rảnh rồi nên đáp ứng sẽ cho nàng ôm tôn tử, lại nhìn Lãnh thị tìm không ra sai sót, cũng sẽ không nhắc tới, nhìn đều cũng có cân nhắc.

“Đi theo lão Tứ chịu khổ ở bên ngoài, làm sao so được với ở nhà có chỗ che nắng che mưa.” Triệu lão phu nhân chỉ cần nghĩ tới mấy năm nay lão Tứ ở bên ngoài chịu khổ, liền nhịn không được thờ dài, lúc này nhắc tới liền không nhịn nhắc tới một câu.

“Lão phu nhân nói đúng, Tứ gia vẫn luôn nhớ ngài, chuyện Giang Bắc vừa xong liền gấp rút trở về bồi ngài ăn tết.” Lãnh thị tiếp thu rất nhiều, vẫn là thay phu quân nói đỡ.

Triệu lão phu nhân hé miệng cười, đối với thái độ Lãnh thị như vậy tự nhiên là vừa lòng, chỉ là trong lòng cũng biết con mình, không phải là muốn làm chút thành công mới bằng lòng trở về, hiện giờ nhìn hẩn ở trong kinh thành cũng đứng vững, trong lòng không phải là không vui mừng, nếu là Lão Quốc Công có thể thấy, tất nhiên cũng là cao hứng.

Triệu Văn Uyển tuy là tò mò lí do năm đó Tứ thúc rời nhà, nhưng trước mắt cũng không phải thời cơ thích hợp nhắc đến, chỉ sau lại biết Tứ thúc cùng phụ thân không hợp, chẳng qua từ lúc Tứ thúc trở về, nhìn cũng không ra nửa điểm dấu vết, hai huynh đệ thường xuyên kết bạn xã giao, cảm tình hẳn là rất tốt mới đúng.

Đang lúc suy nghĩ mơ hồ, vừa vặn nhìn thoáng thấy Lãnh thị thay Vinh Xuân đi nương dịch góc chần tay áo bị chảy xuống, lộ ra trên cổ tay vết sẹo ngang dọc, giống như vết thương cũ, một đường một đường chồng chéo.

Chỉ liếc mắt một cái, Lãnh thị làm như phát hiện, không dấu vết mà thu tay về, khoe mắt đuôi lông mày ý cười không giảm một chút, nhìn Triệu Văn Uyển, khoe miệng hiện lên tia trêu đùa “Sau khi Văn Uyển cập kê, lời hỏi thăm bên tai chúng ta đều không ngừng, ngay cả Tứ thúc đều hỏi thăm Uyển nha đầu có người vừa ý...”

“Tứ thẩm đang êm đẹp sao lại kéo đến trên người cháu, cháu... vẫn còn nhỏ.” Triệu Văn Uyển nghe vậy làm bộ thẹn thùng, xê dịch đến bên cạnh lão phu nhân, ẩn đến một góc nổi lên thần sắc nghi ngờ.

“Không còn nhỏ, tổ mẫu cháu thời gian trước liền lên giúp cháu so bát tự, Văn Uyển có muốn biết là công tử nhà nào hợp với cháu không?”

“Tổ mẫu ngài xem...” Triệu Văn Uyển dựa vào bên cạnh lão phu nhân, làm như nhịn không được trêu ghẹo.

Lãnh thị nhìn lại che miệng cười khê “Được rồi, thẩm không đùa cháu nữa, nói tóm lại, tốt nhất là người trong lòng của Văn Uyển.”

Triệu Văn Uyển giật mình, lúc ấy nhờ Dương ma ma hỗ trợ, vốn là bởi vì lão phu nhân có tính toán này, trải qua Trường Công chúa kia tra xong liền đã quên sau đầu, không nghĩ tới tổ mẫu thật sự so... Đột nhiên liền nghĩ đến Cố Cảnh Hành, ngoài thường thường đưa đến các loại đồ chơi, đồ ăn, người lại không nhìn thấy mấy lần, cũng không biết đang vội làm gì.

“Nha, đây là đang nghĩ đến người nọ?”

Lần này, Triệu Văn Uyển là thật sự đỏ mặt, có chút chịu không được trêu ghẹo liền nói cáo lui với tổ mẫu. “Uyển nha đầu da mặt mỏng, cũng đừng lấy chuyện này trêu ghẹo nàng.” Triệu lão phu nhân cũng cười híp mắt, ở lúc người đi rồi mới lên tiếng, kì thật đối với kết quả so sánh bát tự cũng tương đối ngoài ý muốn.

Bát tự hai người kia, có thể nói là ông trời tác hợp, cũng thật sự là mệnh, Uyển nha đầu mấy năm nay trong đầu đều là người nọ, hiện giờ nhìn thái độ Cổ Cảnh Hành, việc hôn phối cũng không phải không được.

Ánh mắt trong suốt đơn giản Lãnh thị xẹt qua lão phu nhân, cười mỉm lên tiếng đồng ý, quay đầu chống lại Vinh Xuân di nương, dặn dò một phen, nghĩ nghĩ lại vẫn đem Ngân Xuyên am hiệu điều trị ở lại chăm sóc.

Bên này, Triệu Văn Uyển trở về uyển, không bao lâu liền nghe hạ nhân thông báo, nói bên ngoài Quốc Công phủ dừng một chiếc xe ngựa đẹp để quý giá, tiểu thư bên trong muốn thăm hỏi Triệu đại tiểu thư.

“Có nói là vị tiểu thư nhà nào không?” Triệu Văn Uyển khó có khách đến, hỏi nhiều một câu.

Người hầu lắc đầu, lại đột nhiên nhớ ra, trình lên bình sức thanh hoa nhẵn nhụi tinh xảo nói “Chỉ giao cho hạ nhân cái này.”

Triệu Văn Uyển mở nắp, liền ngửi thấy một trận mùi hương thơm hoa mai, bao lại nhe nhe từng đợt mùi rượu, tương đối dễ ngửi, mặt mày cười yếu ớt lập tức cho người mời vào.

Không bao lâu, một nữ tử dịu dàng đầu đội nón che theo nha hoàn chỉ dẫn đi đến, vào nhà liền tháo nón che, lộ ra dung mạo xinh đẹp, mắt đẹp mày ngài, làn da nhẵn mịn như ánh sáng nhu hòa, một đầu tóc đen dài đến ngang eo, đầu búi kiêu phi vân kể khác biệt, trên tóc mây nhẹ nhàng cắm cây trâm bạch ngọc, trên thân một bộ váy màu xanh, thêu hoa văn rậm rạp, trên vạt áo đều khảm trăn châu thủy tinh, áo khoác viền vàng, điểm xuyên dải lụa trong suốt buộc bên hông.

Triệu Văn Uyển đầu tiên là kinh diễm tại chỗ, nữ tử trước mắt bày ra ôn nhu, khác với Triệu Văn Hi ra vẻ, mà là lộ ra một loại trong trẻo lạnh lùng không ăn khói lửa nhân gian, rồi lại làm cho người ta cảm thấy ôn hòa như gió xuân thổi vào mặt, trong con ngươi đen bình tĩnh lạnh nhạt không gon sóng, rồi lại nhìn có vài phần biến sâu khó dò.

“Ngày đó ở rừng mai, ít nhiều nhờ y phục tiểu thư giải vây, còn chưa thỉnh giáo quý danh tiểu thư.” Triệu Văn Uyển nhớ rõ Triệu Nguyên Lễ đề cập qua, chủ nhân rừng mai thân phận cao quý, vị tiểu thư này mặc dù không nằm trong nhóm thế gia, cũng tuyệt không thể tiếp đón không chủ đạo.

“Triệu tiểu thư khách khí, tiểu nữ tên Mục Lan Yên, mục trong mục vũ kinh sương, mới theo phụ thân quay về kinh thành. Cũng là nhìn đến tiểu thư đưa đến y phục cùng lễ vật, nghĩ đoán tiểu thư nhất định là người thú vị, chỉ là trong năm nhiều việc, nhất thời kéo dài đến tận giờ mới đến thăm hỏi.” Mục Lan Yên cũng là vì lễ vật lưu lại hỏi han mới biết được Triệu Văn Uyển, đối với nàng có chút tò mò.

Bảo Thiên ở lúc hai người ngồi xuống tán gẫu dâng nước trà, chỉ là đến lúc lui xuống vẫn không bình ổn được hô hấp, Tuyết Nhạn bên cạnh âm thầm động năng một chút, người sau mới đột nhiên chậm chạp thở hỗn hển một hơi, ánh mắt nhìn chăm chú vào bức họa hai mỹ nhân, lẩm bẩm nói “Cảm giác sau khi hai người ngồi cùng một chỗ làm cho người ta hô hấp không thông.”

Tuyết Nhạn mím môi cười yếu ớt đảo qua, quả thật, giống như Bảo Thiên biểu đạt thông tục, Đại tiểu thư cùng Mục tiểu thư dung mạo mỗi người một vẻ, lại dung hợp như vậy, riêng là một người cũng đã ánh sáng bắn ra bốn phía, huống chi hai người cùng một chỗ, bất quá nói đến lại một chút cũng không phân ra ai là chính ai là phụ, chỉ khiến người ta nhìn cảm thấy hài hòa thoải mái, đại khái... Là do khí chất của Mục tiểu thư đi.

Triệu Văn Uyển ngồi ở bên Mục Lan Yên trong lòng cũng có cảm nghĩ như vậy, chỉ cảm thấy ở chung với cô gái trước mắt này hết sức thoải mái, lời nói lúc này cũng liền thả lỏng, phóng phát như lão bằng hữu nhiều năm không gặp, lúc sau thả lỏng cũng có rất nhiều đề tài chung nói chuyện, tán gẫu bất tri bất giác liền quên thời gian, tâm đầu ý hợp như thế, lại có chút hận gặp nhau quá muộn.

Thẳng đến chạng vạng, nha hoàn theo Mục Lan Yên đến lại gần lên tiếng nhắc nhở, người sau mới có chút lưu luyến đứng lên, mang theo một tia ý nghĩ còn chưa nói hết, mím môi khoe miệng cười yếu ớt nói “Hôm nay vừa thấy, Triệu tiểu thư quả nhiên là người thú vị.”

“Mục tiểu thư tài tình học thức càng hơn người, khiến Văn Uyển mở rộng tầm mắt.” Triệu Văn Uyển khó được đối với người mới gặp có hảo cảm, mà nàng đối với nữ tử cổ đại mù mịt lại khó tìm được như người trước mặt cùng chung cảm tưởng, riêng điểm ấy khiến cho Triệu Văn Uyển nhìn với cặp mắt khác xưa.

Nữ tử trước khi chia tay lại mời làm khách, Triệu Văn Uyển tự nhiên vui vẻ đáp ứng, còn tự mình đưa người tới cửa. Trở về uyển chính mình, lại thấy chỗ ghế Mục Lan Yên ngồi có một chiếc khăn tay, sai người nhanh nhất lên cẩn thận mất.

Bảo Thiên mở chân ghế nhặt lên phôi bụi đất, trình lên cho Triệu Văn Uyển, người sau tiếp nhận, khăn tay mềm mại theo đó mở ra, trên khăn ở giữa thêu hoa lan rất sống động, thủ pháp thêu có chút đặc biệt, rũ xuống một góc thêu một chữ “Yên.”

“Lan... Yên?” Triệu Văn Uyển theo bản năng nhìn chiếc khăn tay, cảm thấy được tên này nghe có chút quen thuộc, ngẩng đầu lên nhú mày suy nghĩ một lát, bỗng nhiên nghĩ đến trước lúc Triệu Văn Hi hỏi phủ không phải dùng tên là Mục Lan Yên sao?!

Sau một lúc lâu, gấp kỹ khăn tay đưa cho Bảo Thiên, phân phó nói “Thay Mục tiểu thư bảo quản thật tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 130: Chương 91.2

Lá liễu xanh nhọn như lông mày thiếu nữ, chột ẩm nhưng vẫn còn lạnh.

Đào mắt đã hết tháng hai, bầu trời dần dần chuyển trong xanh, chỉ là vào lúc sáng sớm, còn ban đêm thì vẫn lạnh ghê người, sau giờ Ngọ cũng là ánh nắng tươi đẹp, chiếu vào trên người nổi lên một tầng ẩm áp nhân nhật.

Giường nhỏ bình phong gấm, sau bức rèm đỏ là Triệu Văn Uyển đang dựa vào gối dựa thêu hoa văn mây bay màu tím, Bảo Thiên đang lần lượt bày ra các loại hà bao cho Triệu Văn Uyển nhìn, chỉ là giấy tuyên thành trong tay sắp hết cũng không thấy tiểu thư vừa lòng gật đầu, Bảo Thiên bẹp bẹp miệng mếu máo “Chỉ có từng này.”

Tuyệt Nhạn bụng trà tới cười tươi nhắc nhở “Tứ phu nhân các loại này nọ đều nhiều hơn người khác, người đi mượn Tứ phu nhân lại đây cho tiểu thư nhìn.”

Bảo Thiên bộ dáng suy nghĩ mãi mới nghĩ ra, lập tức nhếch miệng cười “Cũng đúng, sao lại quên mất Tứ phu nhân chứ, nô tỳ đi một chuyến Hương Hà Uyển xin bản vẽ cho tiểu thư nhìn.”

Triệu Văn Uyển từ từ đứng lên, nhìn ánh sáng nhu hòa ngoài cửa sổ, một mảnh cảnh xuân ẩm áp dạt dào, thuận tiện nói “Ta tự mình đi nhìn.”

Triệu Văn Uyển rất nhanh ăn mặc chỉnh tề, ban ngày mặc dù tốt nhưng vẫn có chút rét lạnh, có lẽ là đáng người Triệu Văn Uyển cao gầy, thể chất sợ lạnh, như cũ khoác một kiện áo lông cừu, mang theo Bảo Thiên một đường đi.

Tới Hà Hương Uyển, vào cổng vòm hoa, dọc theo hành lang gấp khúc đi vài bước thấy hai nha hoàn đang ở trên hành lang cách không xa trèo hái hoa, nhìn thấy Triệu Văn Uyển vội vàng đứng dậy cười hi hi thỉnh an, Bảo Thiên không chút để ý ca ngợi một câu “Tứ phu nhân tính cách thật tốt, nhìn một cái đều nhân nhạ hái hoa, nô tỳ lúc tuổi bằng bọn họ chỉ dám gật đầu liên tục không dám thờ ơ mạnh.”

Triệu Văn Uyển trừng mắt nhìn, đáy mắt cũng ẩn ý cười, quở trách Bảo Thiên một câu “Ta coi người lá gan càng ngày càng lớn rồi, bây giờ cũng dám ở trước mặt ta oán giận ta trước kia đối với người không tốt.”

Bảo Thiên lập tức tỉnh táo tinh thần, híp mắt nhìn tiểu thư nhà mình, than thở một câu “Trước kia đúng là như vậy mà.”

Triệu Văn Uyển cảm thấy rất là bất đắc dĩ, bật cười lắc đầu, nhìn xem hiện tại một đám nha hoàn bên người nàng cũng dám cãi lại, tuyệt không kiêng kị thân phận tiểu thư của nàng, mà người hầu trong uyển Tứ thẩm, ngoài hai nha hoàn tuổi nhỏ kia, nha hoàn lớn chút, bà tử đều gọn gàng ngăn nắp bận việc bản thân, cũng chứng thực thái độ Lãnh thị bình thường đối nhân xử thế, quản giáo có độ, không trách móc nặng nề nha hoàn tuổi nhỏ, lại làm cho người còn lại cam nguyện làm việc, nếu không chỉ với hành vi hai nha hoàn kia dám trắng trợn chơi đùa, bà tử có chút cây già đã sớm ngửa mặt đi lên la mắng, tát tai.

Bên này đi tới, mới ra hành lang, chỉ thấy bà tử mặc áo đồ bạc màu giống như đang tranh luận cùng nha hoàn Bích Dung bên người Lãnh thị “Để cho ta gặp Tứ phu nhân một lần, ta đến là để tự thú.”

“Thân mình phu nhân không thoải mái, khó khăn lắm mới ngủ được, người nhanh cầm rồi nhanh đi đi.” Bích Dung không kiên nhẫn đuổi người.

Chờ Triệu Văn Uyển đến gần hai người, hai người đều dừng lại nói chuyện, bà tử còn muốn mở miệng nói gì, Bích Dung trực tiếp liếc mắt trừng một cái, tròn mắt bà tử vòng vo ở trên người Triệu Văn Uyển một vòng, Bích Dung không hề giận mà đẩy người bên cạnh, bà tử kia cúi đầu, vẫn là không hề răng, cuối cùng Bích Dung hai ba câu đuổi liền cầm gói to rồi đi.

Bích Dung vừa có thời gian vội vàng nhận lỗi với Triệu Văn Uyển “Đại tiểu thư cũng đừng để ý, người vừa rồi là bà con xa nhà mẹ đẻ Tứ phu nhân, nam nhân trong nhà chơi bởi lâu lông không một ai sống đoàng hoàng, không biết nàng làm sao biết được phu nhân chúng ta gả vào Quốc Công phủ, liền lại đây nói sống không tốt cầu xin phu nhân giúp đỡ, có lẽ là phu nhân nhà nô tỳ thiện tâm được một tác lại tiền một thước, hận không thể mỗi ngày đòi tiền.”

Bảo Thiên nói thầm “Thật sự không biết xấu hổ.”

Triệu Văn Uyển cũng không nói nhiều, chỉ gật đầu tỏ vẻ không ngại liền hỏi “Tứ thẩm đang ngủ sao?”

Bích Dung cũng không xấu hổ giải thích “Vừa rồi là vì đuổi người đi nên nô tỳ bịa chuyện, Đại tiểu thư mau vào bên trong đi.”

Một bên nhìn Bảo Thiên, trong lòng thầm thở dài, Bích Dung cách đối phó với người ngoài có thể lợi hại hơn chính mình!

Lãnh thị nhìn Triệu Văn Uyển tiến vào, nhiệt tình lôi kéo người vào phòng trong ngồi, đẩy đĩa hoa quả, mút trước mặt Triệu Văn Uyển, vô cùng thân thiết nói “Mau nếm thử, đều là loại mới ăn vừa miệng, thẩm đang định sai Bích Dung đưa qua uyển cháu một ít.”

Triệu Văn Uyển ngắt một quả, nếm nếm “Quả mùi vị thật ngon, mỗi lần đến đều dính chút phúc khí của Tứ phẩm, Văn Uyển đều có chút ngại ngùng.”

“Nói gì khách khí vậy, thăm lại không có con cái, không yêu thương cháu thì yêu thương ai?”

Nói vài câu chuyện phiếm, Triệu Văn Uyển nói ra mục đích hôm nay đến “Nghe nói chỗ Thẩm có mấy kiểu dáng hà bao mới mẻ độc đáo, Văn Uyển nghĩ muốn xin một ít dùng.”

Lãnh thị vừa nghe, mặt mày khó hiện một tia ý cười đặc biệt, cố ý hỏi một câu “Đây là muốn thêu cho ai?”

Triệu Văn Uyển khề mím môi “Là... thêu cho đại ca.”

Bảo Thiên biết được nội tình, nghe vậy trong lòng ha ha cười to, xem ra Lục Vương gia muốn có danh phận đường đi còn phải dài dài.

Lãnh thị tiếp tục nói “Làm sao bây giờ, các loại hà bao chỗ này của thẩm chỉ thích hợp thêu cho ý trung nhân!”

Hai gò má Triệu Văn Uyển đỏ ửng, giận giận hô một tiếng “Thẩm...”

Lãnh thị cười khúc khích, mới vỗ mu bàn tay Triệu Văn Uyển “Được rồi, thẩm không trêu cháu nữa.” Lập tức sai Bích Dung đi lấy mấy kiểu hà bao, giúp Triệu Văn Uyển chọn lựa một đám, còn kèm theo tặng hai cuộn vải lụa thích hợp làm hà bao, Triệu Văn Uyển có thể nói là thắng lợi trở về.

.....

Kỳ thi mùa xuân sắp tới, Triệu Nguyên Lễ càng bận rộn chuẩn bị dự thi, thường ngồi trong thư phòng trong Thanh Phong Cư cả ngày, Triệu Văn Uyển ngoài làm tốt công việc phía sau, trong lúc rảnh rỗi liền một mũi một mũi thêu hà bao, thuận đường sai người bên ngoài tìm hiểu, chuyện mà Triệu Nguyên Lễ không đồng ý cho nàng điều tra, nàng cũng không tán thành, tự nhiên cũng là giấu diếm Triệu Nguyên Lễ.

Ngày hôm đó nàng vừa mới đi đến uyển lão phu nhân thỉnh an, trở về liền nghe được Kim Linh vào bẩm báo nói chuyện Triệu Văn Uyển nhờ tìm hiểu đã có tin tức, chỉ là người nọ là một nam tử không tiện vào phủ trả lời. Triệu Văn Uyển đối với chuyện này cực kỳ để bụng, không muốn để người khác nhúng tay vào làm sai lầm, liền quyết định tự mình đi.

Lập tức đứng dậy, chuẩn bị y phục ra phủ, sai Tuyết Nhạn đi báo với Diệp thị là phải đi đến phủ Phùng đại nhân, tìm tiểu thư Phùng Thanh Vu tụ tập, loại chuyện giữa các tiểu thư thường xuyên qua lại tụ họp là chuyện bình thường. Diệp thị là mặc kệ Triệu Văn Uyển, khoát tay đồng ý, Triệu Văn Uyển đội nón che ra phủ, ngồi trên xe ngựa tháo ra cũng là bộ dáng nam tử, còn cố ý đem mặt bôi thành đen nhem, phần đen này vẫn là một lần Triệu Văn Uyển lấy từ chỗ Vĩnh Bình Công chúa, người có kinh nghiệm hóa trang, một lớp phấn như vậy che lại màu da trắng nõn thường ngày, hơn nữa vóc dáng Triệu Văn Uyển cao gầy, thoát nhìn có vài phần giống nam tử.

Kinh Linh, Bảo Thiên một đường đi theo đều giả dạng gã sai vặt, mặc áo xanh vải thô, xe ngựa đứng ở trung tâm chợ đêm, nơi này là nơi đủ loại người hỗn tạp, làm ra nhiều chuyện không để người ta biết, Triệu Văn Uyển tuyệt không lo lắng an nguy của chính mình, từ ngày nguyên tiêu gặp chuyện, Cố Cảnh Hành liền ở bên người nàng tăng thêm số người bảo vệ, ẩn ở một nơi bí mật bảo vệ, chỉ là này một đường xe ngựa đẹp để quý giá thu hút không ít kẻ muốn đến chiêm chút tiện nghi đều bị đuổi đi.

Triệu Văn Uyển theo người nọ hẹn thời gian địa điểm đến, Bảo Thiên nhìn những người đi qua bộ mặt dữ tợn có chút nhụt chí nói “Công tử, chúng ta vẫn là quay về thôi, chỗ này cảm giác thật âm trầm.”

Kinh Linh lá gan xưa nay lớn “Đều đã đến đây, người để công tử lại trở về? Thám tử nói người nọ không dễ hẹn đâu, không dễ dàng gì gặp được.”

Triệu Văn Uyển đồng ý cười “Đã đến liền yên tâm, nhất định không có việc gì.”

Trong trà lâu phòng tốt nhất, Bảo Thiên thay Triệu Văn Uyển rót trà, liền nhìn thấy một nam tử trung niên đi tới, khoảng bốn mươi tuổi, râu cá trê, bộ dáng đạo sĩ hơi có chút giả thần giả quỷ, vừa tiến đến liền nói “Vị này chắc là Văn công tử? Tại hạ danh xưng Thiên Diện thư sinh.”

Triệu Văn Uyển uống trà thiếu chút nữa một hơi phun ra, hơi hơi kiềm chế, dè dặt thanh âm nói “Đúng.”

“Quý cụ cũ, muốn hỏi thăm sự tình, một câu một lượng bạc.”

Kinh Linh cùng Bảo Thiên thật muốn vén tay áo đánh người, quả thật là công phu sư tử ngoạm, như thế sao không đi cướp đi!

Triệu Văn Uyển tựa tiểu phi tiểu, nhìn người trước mắt, vô cùng hào phóng mà đem gói to ném trên bàn, hơi ngẩng cằm đem túi to đẩy qua “Ta cũng không thích vòng vo.”

Thiên Diện thư sinh hơi hơi mở túi tiền, thiếu chút nữa bị ánh sáng chọc mù mắt, miệng giương cao vừa lòng cười cười “Văn công tử quả là người sáng khoái, cứ việc hỏi đi!”

“Người có biết Triệu Đại thiếu gia Định Quốc Công phủ.” Triệu Văn Uyển thần sắc nghiêm túc.

“Biết.”

“Còn nhỏ bị bệnh, là do bị hạ độc, đây là bệnh trạng lúc đầu, người nhìn ra là trúng loại độc gì, ai hạ độc?” Triệu Văn Uyển đưa qua trang giấy, trước kia

nàng lén thu thập biểu hiện bệnh trạng của đại ca lúc đầu bị trúng độc, khi cảm đến cho Cổ Cảnh Hành nhìn, hắn nói chút điểm, khác với đại phu cứu người, người chế độc thường là người lòng dạ độc ác, thanh danh xấu, tất có dấu vết để điều tra, mà Thiên Diện thư sinh ở chợ đêm được người xưng là không chuyện gì không biết, mới cố ý đến tìm.

Người nọ sờ sờ râu cá trê, làm như nhớ lại, cuối cùng chậm rãi nói “Tuy rằng không biết Triệu Đại thiếu gia trúng là độc gì, nhưng ta còn không cẩn thận nghe được một sự tình, khoảng chừng là thời điểm trước sau Triệu Đại thiếu gia gặp chuyện không may, trong chợ đêm có một tên buôn lậu thuốc đột nhiên có một số tiền lớn, chỉ nói là làm chút chuyện mua bán.”

Triệu Văn Uyển gặp sự tình chuyển biến, lập tức truy hỏi “Ai?”

“Chợ đêm chúng ta có quy củ của chợ đêm, người nọ nếu đã rửa tay không làm, liền không thể lộ ra tin tức người nọ.”

Trên bàn, Triệu Văn Uyển lại đẩy qua một gói to tiền, Thiên Diện thư sinh nhìn vài lần, trên mặt hiện lên thần sắc giãy dụa, nhưng cũng chịu đựng không lấy túi tiền.

Triệu Văn Uyển thấy thế, đầu ngón tay làm như vô ý gảy miệng túi, híp mắt nói “Ta cũng không phải người thích làm khó người khác, nếu không chịu nói tin tức người nọ, hắn là người thân thiết đi.”

Thiên Diện thư sinh hiểu ý, đuôi lông mày nhú lại, cuối cùng nói ra một cái tên.

Triệu Văn Uyển lấy được cái tên, lập tức đi địa phương Thiên Diện thư sinh cung cấp tìm hiểu, chỉ chốc lát liền đến một nhà tàn tạ, Kinh Linh gõ cửa gọi người, rất nhanh có thanh âm bà tử từ bên trong truyền đến “Đến đây đến đây, ai vậy?”

Cửa vừa mở, Triệu Văn Uyển ngây ngẩn cả người, bà tử trước mắt không phải vị bà con xa ngày đó đến tìm Lãnh thị sao?

Chỉ là Triệu Văn Uyển nhận ra nàng, nàng lại không nhận ra Triệu Văn Uyển, hoàn toàn kì quái hỏi “Công tử, ngài tìm ai?”

Con người Triệu Văn Uyển nặng nề chuyển, vốn muốn hỏi chi tiết thật tốt toàn bộ liền nuốt lại trong bụng, chỉ nói “Xin hỏi, nhà ngài chính là thân thích của Tứ phu nhân Lãnh thị Định Quốc Công phủ phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Chương 92

“Lãnh thị... thân thích gì?” Bà tử kia vẻ mặt mờ mịt nhìn Triệu Văn Uyển, Lãnh thị Quốc Công phủ nàng biết, mới vừa đòi tiền trở về nhà, nhưng cái gì thân thích, vị toàn thân quý khí trước mắt này là đang làm gì, một đồng hồ loạn, bà tử còn chưa kịp nghĩ ra, chợt nghe đến trong phòng vang lên tiếng loảng xoảng, chỉ vừa hô lão nhân liền vội vàng chạy về.

Chỉ chốc lát sau bên trong liền truyền đến thanh âm bà tử tức giận, một câu một câu nghịch tử, tiếng vang đồ vật này nọ rơi xuống đất, thật hỗn tạp.

Bảo Thiên nhìn Triệu Văn Uyển không có ý định rời đi, liền thò đầu qua cánh cửa dò xét, nếu không phải Triệu Văn Uyển nhanh tay kéo một phen, suýt chút nữa bị đồ bay đến ném vào đầu, phản ứng kịp lùi người lại mở to mắt tròn tròn trừng mắt đầu số gây nên.

“Nương, ngài nói cho ta biết ngài đem tiền giấu ở chỗ nào rồi, Vân nhi đều nói với ta, lấy số tiền nàng ấy tiết kiệm ta chỉ cần lấy ra hai mươi lạng là có thể chuộc thân, đến lúc đó ngài liền có con dâu hầu hạ, sao còn tính toán tiền bạc a!” Nam tử bị đuổi đánh từ trong phòng đi ra tuổi tác khoảng hai mươi tuổi, một thân lưu manh trà trộn phố phường, nói chuyện cợt nhả, lừa gạt bà tử.

“Ta đã nói với người rồi, người chết tâm đi, ta dù có chết cũng không cho người lấy một nữ tử thanh lâu làm thê tử, tiền này là cho cha người uống thuốc, một đồng ta cũng không cho người.” Bà tử ném xong liền một mồi, xoa thắt lưng thở hổn hển, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Hắn đều đã một bó tuổi, trúng gió liệt giường, còn cần người hầu hạ, tiền đổ vào như không đáy, còn không bằng cho ta!” Người con cũng nổi nóng, gân cổ cãi lại “Thời điểm hắn nở mày nở mặt cũng không thấy hắn nhớ kỹ người, còn không phải ở thanh lâu thua hết tiền, bị người chơi đùa tàn phế mới nhớ đến người!”

Nam tử dứt lời, lại bị bà tử ném một đồng đồ vật.

Triệu Văn Uyển đứng ở cửa nhìn bên trong gà bay chó sủa, gọi Bảo Thiên, Kinh Linh quay lại xe ngựa, chờ xe ngựa đi cách ba bốn dặm đột nhiên kêu xa phu ngừng xe, liền đỗ ở lối vào ven đường.

“Tiểu thư, làm sao vậy?” Bảo Thiên đi theo, thấy thế xóc một góc mình hỏi.

“Chờ người.” Triệu Văn Uyển vén rèm cố định ở một bên góc, nhìn một chỗ giọng điệu buồn bã nói.

Khoảng chừng một nén nhanh, quả nhiên có điểm đen từ đằng xa lác lác đến gần, người nọ một bên đá cục đá dưới chân, miệng hùng hùng hổ hổ mắng bà lão đáng chết, lời nói không sạch sẽ, mạnh mẽ đầu liền nhìn thấy xe ngựa liền dừng một chút, giống như có chút quen mắt, mới vừa rồi còn đứng ở cửa nhà mình, nhìn như là tới tìm người, nghĩ như vậy liền nhìn lâu hơn.

“Tiểu huynh đệ, có thời gian nói hai câu không?” Trong xe ngựa, Triệu Văn Uyển chờ người đến gần mở miệng kêu dừng lại.

Người nọ chỉ chỉ chính mình, gặp đối phương ăn mặc quý khí, xe ngựa lại vô cùng khí thế, lộ ra vẻ mặt khác lạ gần “Công tử có chuyện gì?”

“Nghĩ muốn hỏi thăm tiểu huynh đệ một chút chuyện.”

Người nọ nghe vậy đôi mắt sáng lên, nhếch miệng nói “Công tử vậy là hỏi đúng người rồi, trong vòng mười tám dặm quanh thôn này không có việc gì mà Ngưu Tam nhi tôi không biết, chẳng qua hôm nay không đúng dịp, tôi còn có việc gấp, ngài xem...” Nói xong liền bày ra động tác kiếm tiên.

Triệu Văn Uyển cũng không ngoài ý muốn, ánh mắt ra hiệu cho Bảo Thiên, người sau cũng không bằng lòng đưa qua một gói to, ghen bực bội mà chán ghét quơ quơ túi trước mắt “Nha, người thành thật trả lời vấn đề công tử nhà ta, này đủ để người chuộc Văn nhi, Liễu nhi!”

“Thành thật, công tử ngài cứ việc hỏi, tiểu nhân biết gì nói đấy!” Ánh mắt Ngưu Tam nhi thẳng nhìn chằm chằm gói to không rời, vô cùng nịnh nọt nói.

“Cha người là bị người làm cho tàn phế, vì chuyện gì, bị người nào làm?”

Ngưu Tam nhi không nghĩ đến người nọ lại hỏi chuyện nhà mình, trên mặt hiện lên nghi hoặc nhìn Triệu Văn Uyển. Bảo Thiên không thích ánh mắt người này, nhìn liền giống như không có ý tốt, lui người thu lại gói to, ý thế nói “Công tử hỏi người liền nhanh trả lời, nếu không nói cũng đừng lãng phí thời gian của công tử nhà ta.”

Dứt lời đem gói to cất đi.

“Ai nha đừng cất.” Người nọ nhìn Bảo Thiên thật sự muốn cất đi, sắc mặt vội vàng thay đổi, tò mò gì cũng vớt “Ta nói, việc này có gì khó!”

Triệu Văn Uyển hướng Bảo Thiên cho ánh mắt khen ngợi, lập tức trở về trên người nọ, khoe môi cong lên ý cười lẫn vài phần sâu xa.

.....

Triệu Văn Uyển sáng sớm ra phủ, chờ trở về đã là lúc mặt trời lặn, Triệu Nguyên Lễ vừa vận từ trong cung trở về, hai huynh muội ở cửa phủ gặp nhau.

“Đại ca.” Triệu Văn Uyển vì bị Triệu Nguyên Lễ đánh giá không hiểu sao có tia chột dạ.

Triệu Nguyên Lễ dừng lại nhìn mặt người nọ bởi gì đó có chút quen mắt, đầu óc vừa chuyển, liền nghĩ đến người nào đó trong cung “Muội làm cái gì vậy?”

“...Đi ra ngoài chơi.” Ở trước mặt Triệu Nguyên Lễ, Triệu Văn Uyển không nghĩ lấy lý do nói dối Diệp thị mà có lệ hấn, lại nói đại ca nhất định sẽ không tin, bộ dáng ham chơi nói.

Triệu Nguyên Lễ nhìn hai nha hoàn ăn mặc gầy sai vật đi theo phía sau nàng, nhíu mày nói “Xem ra, Lục Vương gia lại thêm một chuyện phải lo lắng.” Còn phải phân ra tinh lực chiếu cố muội muội hấn.

“...” Liên quan gì đến Cố Cảnh Hành, nhưng mà có miệng khó trả lời, Triệu Văn Uyển thật đúng là không thể phản bác cái gì.

Mỗi lần về đều bị Triệu Văn Uyển trêu ghẹo, lần này coi như hòa nhau, có phần cao hứng vào phủ, không nhìn thấy người sau trên mặt xẹt qua một tia trầm tư.

Tối đêm, các phòng các uyển từ từ tắt nến chuẩn bị ngủ, chỉ có một chỗ ánh nến sáng sủa, cẩn thận nghe còn có tiếng khóc òa nên khiến người lòng tơ dưng thẳng.

“Haiz, Tam phu nhân vừa khóc.” Ngoài cửa một bà tử đang làm nhiệm vụ lấy ra khăn tay trải lên bậc thềm ngồi xuống.

“Cũng không đúng, Tam lão gia sợ nhất là Tam phu nhân khóc nháo, vừa khóc liền vội vàng an ủi người, chỉ là lần này Tam phu nhân làm ra chuyện quá phận, gần hai tháng Tam lão gia vẫn chưa bước vào trong uyển này.” Cùng bà tử làm nhiệm vụ còn có nha hoàn ít tuổi hơn, chuyên hầu hạ Tam phu nhân đi tiêu đêm, mỗi ngày nghe Từ thị giống như quý khóc, hiện tại cũng không cảm thấy sợ.

Hai người nói chuyện tào lao chợt nghe bên ngoài uyển vang lên tiếng bước chân, vội vàng đứng dậy, không dám tùy ý, chẳng được bao lâu liền nhìn thấy bà tử cấp dưới của Lý quân sự trong tay cầm theo hộp cơm đi đến.

Tiểu nha hoàn nhìn hộp cơm có chút ngoài ý muốn, lúc này đưa cơm khuya cho Tam phu nhân không phải là Tam lão gia đi?

“Này, Vinh Xuân đi nương cố ý sai đầu bếp làm bữa ăn khuya cho Tam phu nhân, người mang vào đi.” Bà tử kia đem đồ vật đưa cho Trần ma ma, sau đó ngáp một cái, có chút vội vàng xoay người rời đi.

Bà tử cầm hộp com cùng nha hoàn hai mặt nhìn nhau, đều có chút không rõ dụng ý Vinh Xuân đi nướng nháo cái gì, lúc này đưa đồ ăn khuya, không phải lửa cháy đổ thêm dầu sao, nhưng vẫn nhớ rõ từng là người một uyển, lại nói thân phận, bà tử kia nghĩ nghĩ vẫn là mang theo hộp com gỗ cửa phòng Từ thị.

“Tam phu nhân, Vinh Xuân đi nướng...” Bốn chữ vừa nói liền nghe tiếng vang đồ gì vỡ, đánh lên trên cửa, ném vào cửa rồi rơi xuống mặt đất vỡ tan.

Bà tử cả kinh lui từng bước, suýt nữa thì ngã, đang muốn cáo lui chợt nghe Từ thị bên trong âm trầm mở miệng “Vinh Xuân đi nướng có chuyện gì?”

“Nói là sai đầu bếp làm đồ ăn khuya.” Bà tử bên ngoài đáp một tiếng, bên trong một hồi lâu không có động tĩnh. Dù sao cũng là lão nhân trong uyển, lại nhớ rõ chuyện cũ của Vinh Xuân đi nướng, do dự một chút mở ra nắp hộp com, nói thêm “Là bánh thủy tinh Tam phu nhân thích ăn, nhìn còn giống như đoá hoa hồng, thật sự tinh xảo!”

Trong phòng truyền đến tiếng bước chân mạnh mẽ, tiếng vang ma xát cùng mặt đất, sau đó nháy mắt cửa Tam phòng liền mở ra, trên mặt Từ thị mang theo nước mắt, thần sắc tiều tụy, liếc mắt nhìn bà tử một cái, không nói hai lời cầm hộp com lần nữa đóng cửa.

“...” Bà tử thấy Tam phu nhân bằng lòng nhận, thở nhẹ một hơi, lại quay lại sau cửa vào.

Tiểu nha hoàn nhìn thấy người trở về, lại gần nhỏ giọng nói “Tam phu nhân lại phát giận đi, ở xa liền nghe thấy tiếng động.”

Bà tử gật gật đầu “Theo ta thấy vẫn là Vinh Xuân đi nướng hầu hạ bên người Tam phu nhân lâu, tâm tư sẵn sóc, cũng là may mắn ở cùng Tam phu nhân.”

“May mắn? Tam phu nhân đối với nàng như vậy...”

“Tiểu nha đầu nhỏ tuổi biết cái gì, gia thế Tam phu nhân, ôi...Người kéo cái gì, dù sao người nhìn đi, mặc kệ Vinh Xuân đi nướng sinh trai hay gái, địa vị Tam phu nhân cũng không động được.” Bà tử cảm khái nói.

Trong phòng, Từ thị bình tĩnh mở ra nắp hộp, xem xét bánh thủy tinh tạo hình đoá hoa màu đỏ bên trong thật lâu, cuối cùng vươn tay lấy ra, chò nhấc lên một khoảng không liền nhú mây, sau đó lại sờ sờ bên dưới chén, vừa sờ liền thấy tờ giấy dán ở bên dưới, khoe miệng cong cong, dưới ánh nến làm nổi bật nụ cười có chút lạnh lẽo.

Mở ra tờ giấy, bên trên có ít ỏi mấy chữ, nhìn có chút mất trật tự, Từ thị xem xong liền đưa gần ánh nến, sau đó vứt trên mặt đất, ngọn lửa cháy trong chớp mắt, lại rất nhanh liền sắp tắt, gió thổi theo cửa sổ vào thổi tắt ánh lửa cuối cùng, trang giấy đốt thành tro bụi chỉ còn lại một mảnh nhỏ, mơ hồ có thể nhìn ra hai chữ “thời cơ”.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Chương 92.2

Sáng sớm hôm sau, trên đường đi thỉnh an lão phu nhân Triệu Văn Uyển gặp Lãnh thị, nháy mắt con ngươi hơi trầm, rất nhanh thu lại vẫn chưa lộ ra nhiều dấu vết, chỉ hỏi thăm tình hình Tứ thúc gần đây. Lãnh thị tự nhiên cười nói đi Giang Bắc xử lý chuyện làm ăn, đoán là sắp về, Triệu Văn Uyển gật gật đầu, chợt nghe Lãnh thị có chút chu đáo muốn dặn Triệu Hoành Thế cấp vài nha hoàn đến phòng chăm sóc Vinh Xuân đi nướng.

Diệp thị ở bên cạnh nghe thấy, trong lòng hừ lạnh, Tứ phu nhân này ý vào có tiền, rõ ràng là thu mua lòng người, chỉ là ngầm làm không lộ rõ mà thôi, cuối cùng khách sáo phụ họa một câu “Thật sự là làm phiền đệ muội, hiện tại trong phủ, ngoài phủ đệ muội đều chu đáo hơn ta, cũng làm cho Quốc Công phu nhân ta đây thật là xấu hổ.”

Lãnh thị nghe ra trong giọng điệu Diệp thị bất mãn, âm thầm cười không so đo, lời kéo hỏi han chuyện Triệu Văn Uyển thù hà bao không ngừng, Triệu Văn Hi lúc này đi đến nghe được ba chữ thù hà bao, liền cũng lên tiếng nói mình cũng chọn xong kiều hà bao nhất định phải đến Trúc Tương Phi Uyển cùng thù với Triệu Văn Uyển, nàng cũng muốn thù một cái.

Triệu Văn Uyển mím môi gật gật đầu, chỉ thấy người sau vô cùng thân thiết ôm cánh tay mình, con ngươi Triệu Văn Uyển rũ xuống nhìn cánh tay vòng qua không khỏi cảm khái, Triệu Văn Hi thật sự càng ngày càng biết diễn, so với lúc đó nàng đối xử với Triệu Văn Hi còn tốt hơn, hiện giờ Triệu Văn Hi biểu hiện chỉ có hơn chứ không kém. Chẳng qua là trong lòng mỗi người đều rõ ràng, ngăn cách bởi Cổ Cảnh Hành, lại làm ra cử chỉ tỷ muội tình thâm như vậy, khiến Triệu Văn Uyển rung mình nỗi da gà.

Mọi người dựa theo lệ cũ thỉnh an Triệu lão phu nhân, đều đi ra, còn chưa bước ra sân, chỉ thấy Tôn ma ma đi từ Thiên Viện ra, sau khi hành lễ với mấy chủ tử, về mặt cung kính cười nói “Phu nhân, chỗ Vinh Xuân đi nướng thiếu vài thứ, cần ngài đóng dấu phê chuẩn.”

Diệp thị nghe vậy, gật gật đầu, không lạnh không nhạt nói “Người đi theo ta vào uyển rồi nói.” Làm Quốc Công phu nhân tự nhiên để ý này nọ.

“Vâng.” Tôn ma ma lên tiếng, đi theo phía sau Diệp thị.

Tiến vào Thiều Niên Uyển, dáng vẻ kiêu ngạo của Diệp thị liền bỏ xuống, cho nha hoàn bên người lui xuống, đầu tiên hung hăng trừng mắt liếc nhìn Tôn ma ma “Ta không phải nói không có chuyện gì thì đừng đến tìm ta sao! Sau khi Triệu ma ma bị tiểu tiện nhân kia hại, bên cạnh ta không còn mấy người có thể dùng, lại bị người phát hiện thì làm sao đây!”

Tôn ma ma khom lưng cúi đầu bộ dáng phục tùng nghe, gặp Diệp thị không nói nữa mới nói “Lão nô biết phu nhân lo lắng, nếu không có chuyện quan trọng nhất định sẽ không khinh suất làm phiền phu nhân, cho nên mới tìm có trước mặt mọi người tìm phu nhân ngài, nếu là lão nô lén lút đến Thiều Niên Uyển mới càng dễ dàng khiến người hoài nghi, hiện giờ dưới danh nghĩa Vinh Xuân di nương nhất định không có người nghĩ đến.”

Diệp thị ừ một tiếng, cũng không quên khích lệ một câu “Trước đó ngươi làm không tồi.” Diệp thị vì chuyện Triệu Nguyên Tấn bị vây trong thế hạ phong, vẫn là Tôn ma ma ra chủ ý, làm cho Từ thị dễ non dần phong ba đến trên người Từ thị, lại âm thầm trợ giúp Từ thị, lợi dụng hận ý Từ thị đối với Triệu Văn Uyển cùng nhau đối phó, có thể một con chim trúng hai đích.

Quả nhiên Vinh Xuân dễ non, Từ thị tam phòng có tin vui, liền tiếp mấy chuyện đem sai lầm của Diệp thị thuận lợi đè ép xuống, nằng một lần nữa cảm lại quyền lực Quốc Công phủ, nếu không phải Từ thị óc heo, vốn sắp xếp thỏa đáng, chỉ chờ thời cơ “sảy thai” Triệu Văn Uyển nhất định sẽ không phát hiện manh mối, cố tình nằng trước con giận dữ làm trước kế hoạch, làm cho mình với Tôn ma ma trở tay không kịp, làm cho tiện nha đầu kia xoay chuyển cục diện.

Chẳng qua, vô luận tình hình phát triển như thế nào, ngọn lửa này đều không cháy đến trên người mình.

Trên mặt Diệp thị ý cười đắc ý, dưới bộ dáng Tôn ma ma nghe phu nhân sai đâu đánh đó, hỏi một câu “Nói đi, lần này đến là có chuyện gì?”

Tôn ma ma lão luyện cười đắc ý “Phu nhân gần đây không phải phiền lòng Tứ phu nhân?”

“Hừ.” Diệp thị đã đi vào phòng, ngồi trên nhuyễn tháp, mũi phát ra tiếng hừ lạnh “Lão phu nhân đúng là hồ đồ, không nên để Tứ phòng nhúng tay vào, ta sao có thể thoải mái?”

Trong thanh âm Diệp thị ả ả tia căm giận.

Hiện tại nha hoàn có lá gan đều nói Tứ phu nhân làm người nhân hậu, quản gia có đạo lý, nếu làm Quốc Công phu nhân thì thật tốt! Diệp thị sau khi biết được đã phạt nặng những người này, vẫn chỉ là không ngừng được nghị luận, lại cứ tiếp tục như vậy sẽ đều bị Tứ phòng cướp mất.

Tôn ma ma nhanh chóng khuyên nhủ “Phu nhân ngầm nói lão phu nhân một câu không sao, nhưng đừng biểu lộ ra ngoài, Tứ phu nhân làm sao có thể làm, hiện tại Quốc Công phu nhân vẫn là ngài.”

Diệp thị nghe xong lời này mới thoải mái một tí, Tôn ma ma tiếp tục nói “Lão nô lần này đến chính là muốn nói cho ngài nghe một bí mật của Tứ phu nhân?”

“Bí mật?” Con người Diệp thị xoay chuyển “Nói nghe một chút?” Tôn ma ma vẻ mặt thần bí cười bám vào bên tai Diệp thị thấp giọng nói, Diệp thị càng nghe con người càng tỏa sáng, cuối cùng ha ha cười lạnh, trên mặt mày đang cau lại giãn ra, nằng lại xác định “Người nghe việc này có tin cậy không?”

“Tuyệt đối tin cậy, là bà con xa của lão nô từng làm ở Lãnh phủ, sẽ không nhầm, phu nhân chỉ cần phái người đi điều tra một phen là ra.”

Con người Diệp thị lạnh lùng, lăm bầm lâu bầu nghiêng rằng nói “Chúng ta liền chờ coi, nhìn Tứ phu nhân kia thế từ tốt sẽ làm sao tiếp tục làm người tốt!”

Chẳng qua cách một ngày, buổi sáng lúc mọi người thỉnh an, Diệp thị là người đến đầu tiên, làm con dâu trưởng phải nên như thế, thỉnh an xong nằng cười khanh khách nói “Mẫu thân, Vinh Xuân di nương lập tức sẽ đến tháng sinh, con dâu cố ý tìm đến đây một ma ma có kinh nghiệm chăm sóc Vinh Xuân di nương, để nằng và Tôn ma ma cùng chăm sóc, mẫu thân có muốn nhìn một chút?”

Lão phu nhân nghe vậy, cười nói một câu “Ngươi có tâm, ma ma này có là người ỷ trọng? Hoàn cảnh trong nhà đã điều tra chi tiết chưa?”

Khỏe miệng Diệp thị khẽ nhếch, tiếp tục nói “Mẫu thân yên tâm con đã điều tra rõ ràng, Cổ ma ma là người có bản lĩnh, đỡ đỡ cùng chăm sóc phụ nữ có thai đó là mọi việc thuận lợi, nói đến người này còn có chút quan hệ với quý phủ chúng ta.”

Triệu lão phu nhân nhú mày, khó hiểu hỏi “Hừ” một tiếng.

“Thê tử của lão Tứ chính là do nằng một tay đỡ đỡ, khi đó Lãnh phu nhân đi lên núi bái phạt, ở trong miếu vỡ nước ối, chính là dựa vào Cổ ma ma một mình đỡ đỡ, có nằng chăm sóc Vinh Xuân di nương nhất định là không có việc gì.”

Triệu lão phu nhân cũng hiểu được có duyên, liền lập tức gọi người đưa nằng vào, bà từ đi theo phía sau nha hoàn vào phòng, bộ dáng bốn mươi năm mươi tuổi, mặc coi như có thân phận, nhìn như người biết nặng nhẹ, lão phu nhân hỏi vài câu sao không còn ở Lãnh gia.

Cổ ma ma nói mấy tháng gần đây đến kinh thành phát triển, liền cùng theo đến đây, lão phu nhân lại hỏi vài câu, vừa lòng gật gật đầu, Diệp thị biết ý kia là có thể dùng.

Không bao lâu lục tục có người vén rèm vào thỉnh an, Lãnh thị vừa tiến vào liền chống lại tầm mắt Cổ ma ma, vẻ mặt Cổ ma ma bỗng nhiên trở nên kích động, thanh âm run rẩy hô một câu “Đại tiểu thư thật sự là ngài sao? Lúc lão nô nghe nói ngài gả vào Định Quốc Công còn có chút không tin.”

Lãnh thị vốn cười nhạt lập tức liền thay đổi sắc mặt, cẩn thận nhìn nhưng lại không có chút máu, ngăn người mới nói “Cổ ma ma?”

Mọi người không biết nguyên nhân trong đó, vì sao bộ dáng hai người giống như rất lâu không gặp. Lãnh thị nhìn mọi người thần sắc nghi hoặc, liền giải thích một câu “Sau khi gia mẫu qua đời, chỉ có một mình ta là nữ nhi, phụ thân liền cưới một vị kế mẫu, lúc ta cập kê tự nguyện đi chùa miếu cầu phúc, ngây ngốc ở chùa vài năm, cùng người nhà quan hệ... Hơn nữa Lãnh phủ bây giờ nhiều nữ nhi, sợ là không nhớ đến ta đi.” Lãnh thị cứ như vậy bị lãng quên ở chùa miếu.

Cho nên Lãnh thị sau lại gả cho Triệu Hoành Thế, Lãnh gia cũng không biết được, Triệu Quốc Công phủ cũng không hiểu, không có bà mai sinh lễ, cũng không có kiệu hoa đỏ thắm, liền gả cho Triệu Hoành Thế, chỉ là hai người lúc kết hôn so với người khác cùng tuổi đều lớn, cũng khó được lòng cùng thích, càng thêm thương yêu, hiện giờ nàng coi như đã qua thời gian khó khăn.

Lão phu nhân lập tức liền nghe hiểu, nhìn Lãnh thị mắt giống như có chút hồng hồng, vì Triệu Hoành Thế trước kia nhắc nhở qua, không muốn lão phu nhân hỏi chuyện trước kia của Lãnh thị, đơn giản cũng không hiểu, sợ là có chỗ khó nói, người con dâu này của nàng nhất định là chịu không ít ủy khuất. Kỳ thật lại nói tiếp Lãnh thị cùng Triệu Văn Uyển có chút giống nhau, nhỏ tuổi mẫu thân mất, phụ thân cưới kế mẫu, chỉ là Lãnh thị không may mắn như Triệu Văn Uyển có một tổ mẫu tốt bảo vệ.

Cổ ma ma thở dài một tiếng, như là chấp nhận cách nói của Lãnh thị.

Lão phu nhân càng thêm đau lòng, đem Lãnh thị gọi đến trước mặt, an ủi một phen “Quá khứ qua đi liền để nó qua đi, ngươi hiện giờ là thê tử lão Tứ, trong Quốc Công phủ này có lão bà tử ở đây sẽ không có ai làm ngươi chịu ủy khuất.”

“Lão phu nhân, con dâu có thể gả cho Tứ lão gia là phúc khí ba đời tu được...” Hốc mắt Lãnh thị mờ mờ, thanh âm nghẹn ngào nói không ra lời.

Diệp thị một bên âm thầm quan sát về mặt Lãnh thị, trong lòng tự cười, trước để cho lão phu nhân che chở mấy ngày, chờ chuyện đó lộ ra, nhìn một cái còn có thể diện đứng ở trong Quốc Công phủ hay không.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Chương 93

Gần đến nửa tháng, Triệu Văn Uyển ngoài việc một lòng điều tra việc đại ca năm đó trúng độc, cũng thật sự đau lòng Triệu Nguyên Lễ đọc sách đến mất ăn mất ngủ, không muốn hấn vì kì thi mùa xuân mà hao tổn thân mình, nhưng Triệu Nguyên Lễ cũng không chịu, nói là núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn, hấn càng cần cố gắng mới đứng.

Kỳ thật trong lòng Triệu Văn Uyển biết đại ca là vì chính mình, vì Vĩnh Bình, còn có phụ thân mong đợi mới như vậy. Khuyên mấy ngày không được, cũng đành hết cách, cố ý dặn Bách Linh làm nhiều món ăn từ quả hạch đào sai người mỗi ngày đưa đến Thanh Phong Cư.

Hôm nay Triệu Văn Uyển không có việc gì làm liền nghĩ dẫn Bảo Thiên cùng đi xem đại ca, Triệu Trung canh ở cửa thấy Đại tiểu thư ngược lại run rẩy, có chút bộ dáng khóc không ra nước mắt. Bảo Thiên đi sau tò mò trừng mắt nhìn, vươn ngón tay chọc chọc hai má mập mập của Triệu Trung “Nha, Triệu Trung đại ca giống như càng rộng.”

Triệu Trung nhất thời sắc mặt suy sụp, bẹp miệng bộ dáng ủy khuất. Khoan... đây là hình dung người sao!

“Quả thật giống như có chút béo rồi đó!” Triệu Văn Uyển cười bỏ một đao.

Triệu Trung có khổ mà khó nói, trong lòng nảy lên cảm giác bị thương khó nói, lại cứ tiếp tục như vậy thì làm sao có thể tìm được thê tử, nâng mặt lớn ưu thương.

Triệu Văn Uyển cười ha ha, lập tức liền bước vào thư phòng Triệu Nguyên Lễ. Triệu Nguyên Lễ đang cầm một quyển binh pháp Tôn Tử chăm chú nghiên cứu, thường thường còn cầm bút lông ghi chú giải trên sách, một hồi lâu mới phát hiện bên người có người, ngẩng đầu nhìn lên phát hiện là Uyển Uyển khỏe miệng lộ ra nụ cười vui vẻ, mà khi ánh mắt hấn vừa chuyển, dừng trên người Bảo Thiên phía sau Triệu Văn Uyển, tươi cười nhất thời cứng lại một chút, trên tay ần ần run lên, cuối cùng thân nhiên hô một câu “Uyển Uyển.”

Triệu Văn Uyển cười cười có vẻ thâm ý, con người long lanh nhìn chăm chăm Triệu Nguyên Lễ “Đại ca hiện tại thật đúng là không để ý chuyện bên ngoài, một lòng chỉ đọc sách thánh hiền. Đọc sách quan trọng cũng đừng quên ăn no mới đúng, cũng không thể vì không muốn ăn liền cho Triệu Trung, nhìn hấn xem đều ăn thành bộ dạng gì, đại ca hấn tâm sao.”

Bộ dáng xụ mặt nghiêm trang nói thẳng lý do làm Triệu Nguyên Lễ chột dạ không thôi, Triệu Trung bên ngoài coi chừng dùm thật là nước mắt vui mừng, Đại tiểu thư thật sự là hỏa nhãn kim tinh! Hấn có phải hay không về sau sẽ không cần lại ăn!

Nói xong, Triệu Văn Uyển liền khoát tay để Bảo Thiên bày đồ ăn tinh xảo trong hộp lên bàn, một mâm thịt thỏ hầm quả hạch đào, màu trắng ngọc, thịt trắng ngon, da trong suốt, nhìn vô cùng mê người, cuối cùng bùng ra chính là bát hình hoa mai đựng cháo nấu với quả hạch đào “Bát cháo này là chính muội tự mình nấu, đại ca cũng không thể cô phụ tấm lòng của muội, tất cả đều phải ăn hết mới được.”

Triệu Văn Uyển cuối cùng tựa hồ không chút để ý bởi thêm một câu, bộ dáng cười hi hi “Ca không nên đọc sách ảnh hưởng thân thể, làm muối muối không thể giúp, chỉ có thể ở phương diện ăn uống giúp đại ca, trước khi đến kì thi mùa xuân muối đều sẽ sai Bách Linh làm thức ăn từ quả óc chó.”

Ánh mắt Triệu Nguyên Lễ liếc qua đồ ăn, không tiếng động hít một hơi, lại nhìn trộm Uyển Uyển thần sắc thản nhiên, cuối cùng bại trận “Quên đi, đại ca đáp ứng muối, qua giờ thân sẽ không lại ở thư phòng, đừng sai Bách Linh làm đồ ăn đưa tới nữa.”

Sắc mặt Triệu Văn Uyển lạnh nhạt cuối cùng vừa lòng cười cười, để lại một chén cháo, phân phó Bảo Thiên “Cầm cho Triệu Trung ăn lần cuối đi.”

Triệu Trung luôn luôn ở bên ngoài dựng lỗ tai nghe, nghe xong nghẹn khuất thiếu chút nữa té xiu!

“Uyển Uyển gần đây đều vội vàng làm gì?” Triệu Nguyên Lễ vòng vo đề tài, gần đây chính mình cũng bận, đối với Triệu Văn Uyển cũng liền không chiếu cố nhiều, cũng vẫn là quan tâm.

Triệu Văn Uyển ngón tay đang sờ sách xếp trên giá sách, chỉ cảm thấy chuyện thi đỗ khoa cử cũng là một muốn chết, không kịp đề phòng mà nghe vấn đề này liền bật thốt lên nói “Muội chờ Tứ thúc trở về...”

“Chờ Tứ thúc làm cái gì.” Triệu Nguyên Lễ hơi kinh ngạc, hỏi lại một câu.

Triệu Văn Uyển lập tức ý thức được nói lời không nên nói, từ ngày ở bên ngoài trở về, nghi hoặc trong lòng nàng ngày càng nhiều, chuyện tiến hành điều tra là gạt Triệu Nguyên Lễ, ngược lại không có người cùng thương lượng, lại nghĩ chờ Tứ thúc trở về hỏi thăm, dù sao sự thật có lẽ cùng Tứ thúc... .

Chỉ là kỳ thi mùa xuân sắp tới, Triệu Văn Uyển cũng không muốn lấy chuyện này quấy rầy Triệu Nguyên Lễ, trừng mắt nhìn, mặt giãn ra cười nói “Tứ thúc nói đã bảo Tứ thúc mang về vài lễ vật, tò mò muốn nhanh nhanh biết đó là cái gì thôi!”

Triệu Nguyên Lễ xoa xoa đầu Triệu Văn Uyển, rồi chột nghe nha hoàn ngoài cửa vội vàng báo lại, nói là lão phu nhân gọi Đại thiếu gia đi đến uyển, đáy lòng Triệu Văn Uyển xẹt qua một loại dự cảm xấu, hỏi một câu “Xảy ra chuyện gì?”

Tiểu nha hoàn ngăn người giải thích “Hình như là trong uyển Tứ phu nhân có người âm ỉ, có một phụ nhân ngồi trên đất khóc lóc một trận, nói cái gì mà năm đó Tứ phu nhân mua thuốc mù hại... Đại thiếu gia, trong nhà vì bị hại thê thảm, phu quân tàn phế, lại là thân phụ nữ, đã sắp không có đường sống, tới cửa đòi tiền Tứ phu nhân liền không cho nhiều, không biết sao việc này liền nháo lớn, bà tử kia cùng Dung tỷ lôi kéo đẩy đụng vào cột nhà, hôn mê, lúc ồn ào cũng biết, lão phu nhân liền sai nô tỳ đi mời Đại thiếu gia hỏi.”

Triệu Nguyên Lễ nhíu mày “Uyển Uyển, đại ca đi trước xem sao, muội ở lại chờ đại ca.”

Triệu Văn Uyển sắc mặt buộc chặt “Muội cũng đi, ở đây cũng ngồi không yên.”Huynh muội hai người cũng không đắn đo nhiều, vội vàng ra thư phòng.

Hai người khi đến Minh Như Uyển, Lãnh thị đang quỳ trên mặt đất, vẻ mặt bi thương rồi lại giống như vân đạm phong khinh, vô luận lão phu nhân hỏi cái gì một câu cũng không chịu nói, nhìn như là giấu diếm cái gì.

Mọi người ở bên cạnh chỉ chỏ, ngơ ngác một câu, ta một câu, âm thầm nổi lên tâm tư, bởi vì chuyện này thật sự rất kỳ quái.

“Thật sự là không thể tin được, Tứ phu nhân như thế nào sẽ hại Đại thiếu gia, lúc đó không phải còn chưa gả vào phủ sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy, chuyện này rốt cuộc là như thế nào, nếu như là thật thì cũng quá độc ác!”

“Có phải hay không có người vu oan hãm hại Tứ phu nhân, Tứ phu nhân làm người thiện tâm độ lượng như thế.”

“Haizz, nhưng ngơ ngác xem bộ dạng Tứ phu nhân, làm sao là oan uổng, rõ ràng là người biết nội tình.”

Có chút người hoàn toàn không tin, trực tiếp kiên định nói “Dù sao, ta tin tưởng Tứ phu nhân không làm chuyện thương thiên hại lý đó.”

Trên mặt Diệp thị bắt đầu lo lắng, ở trong tiếng nghị luận của mọi người đứng lên, đến gần bên người Lãnh thị, khuyên nhủ “Đệ muội, muội hãy nói ra lời nói thật đi! Mẫu thân hỏi muội có thật sự mua thuốc hại Nguyên Lễ hay không?”

Lãnh thị quỳ ở trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, sắc mặt trắng bệch, quỳ gối thẳng tắp ở giữa phòng, môi cũng giống sắc mặt không có chút máu nhưng vẫn không hé mở một chút.

Triệu lão phu nhân hiển nhiên là tức giận, Nguyên Lễ năm đó đột nhiên phát bệnh không ngờ là bởi vì có người hạ độc, đau lòng, nhiều hơn là khiếp sợ cùng xin lỗi, Triệu Nguyên Lễ vừa tiến vào, lão thái thái liền lên tiếng đề hai huynh muội ngồi xuống “Chuyện này là chuyện đại sự, không làm rõ ràng sự tình, lão bà tử ta sau này liền không có mặt mũi đối mặt với liệt tổ liệt tông Triệu gia.”

Một trưởng tôn của gia tộc có ý nghĩa quan trọng với hương khói gia tộc trong tương lai, vô cùng quan trọng!

Triệu Văn Uyển nhìn tổ mẫu tức giận ho khan, vội tiến lên an ủi, nói chuyện một lát sau, chủ từ các phòng các uyển đều từ từ đến, ánh mắt nhìn Lãnh thị khác nhau.

Triệu lão phu nhân vô cùng đau đớn vỗ bàn hỏi lại một lần “Lão bà tử liền hỏi ngơ ngác một câu, có phải ngơ ngác hại Nguyên Lễ hay không?”

Lãnh thị như trước không lên tiếng.

Không khí giống như ngừng lại, không người dám nói nhiều một câu.

Triệu Nguyên Lễ người bị hại mở miệng trước "Tổ mẫu, thân mình ngài quan trọng, không thể nổi giận nữa, Tôn nhi tin tưởng Tứ thẩm không phải người nọ hại tôn nhi, nàng cũng không có lí do gì hại ta."

Diệp thị có chút khản trương tranh nói "Nguyên Lễ, ai cũng chưa nói là thê tử lão Tứ làm hại, nhưng thái độ này của nàng, một câu cũng không nói, thật sự làm cho người ta không nghĩ ra." Nói xong liền nhẹ nhàng liếc mắt Tôn ma ma một cái, vốn mua chuộc bà tử kia cũng không phải để cho bà tử kia làm chứng như vậy, sự tình phát triển đến hiện tại ngay cả Diệp thị cũng đau đầu, chỉ có thể đi từng bước tính từng bước.

Triệu Hoành Thịnh lúc này cũng vội vàng tiến vào, bày ra gương mặt nghiêm túc ngồi xuống bên chỗ lão phu nhân, hần làm nhất gia chỉ chủ, nghe nói trưởng tử là bị thê tử lão Tứ làm hại, thật sự là lửa giận công tâm, Diệp thị bên cạnh vừa rồi lại không biết nói gì đó, Triệu Đại lão gia trừng mắt, khiến người trong đây không dám lớn tiếng thờ dốt.

"Đệ muội, việc này người giải thích cho mọi người một phen thật tốt, nếu là oan uổng liền nói ra, thái độ muội như vậy chẳng lẽ là cam chịu sao?" Triệu Đại lão gia gần từng tiếng căn vặn nói ra "Rốt cuộc là vì lí do gì mà người lại hại Nguyên Lễ nhà ta!"

"Mẫu thân, là con dâu bất hiếu, con dâu nguyên một người gánh chịu." Lãnh thị đột nhiên đập đầu một cái thật mạnh, kiên quyết nói ra một câu như vậy.

Đây là thừa nhận?!

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Chương 93 (2)

"Lão phu nhân, Tứ phu nhân bị oan!" Lúc này có một bà tử khó khăn lắm mới chạy tới ôm lấy Lãnh thị, mọi người nhìn, người nọ không phải là Cổ ma ma vừa mới vào phủ sao.

Triệu lão phu nhân từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, vội vàng sai người đi mời Nguyên đại phu, Cổ ma ma nghẹn ngào nói "Hại Triệu Đại thiếu gia không phải Tứ phu nhân chúng ta, mà là..."

Triệu Hoành Thịnh nổi giận nói "Còn không mau nói!"

Diệp thị nhìn sự tình cuối cùng kéo lại quỹ đạo, trong hài lòng lại luôn luôn chứa một phần bất an.

"Là... là Lãnh đại gia!" Cổ ma ma căn vặn bắt chặp phải trả giá nào nói.

Đột nhiên nghe Cổ ma ma đề cập đến người này, người ngồi bên trên vẻ mặt đều là khốn đốn, phản ứng một lát, Triệu Đại lão gia liền lửa giận công tâm mà gào thét "Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?"

Thân mình Cổ ma ma run rẩy vội vàng quỳ trên đất, liếc mắt nhìn tứ phu nhân như là hạ quyết tâm "Lão gia hần là còn nhớ rõ mười năm trước, Lãnh đại gia cùng làm quan với ngài đi? Trường tử của hần, hiện tại cùng tuổi với Đại thiếu gia, cũng là chưa cưới thê tử, đơn giản là... Hần là người què."

Mới vừa nghe đến đó, lão phu nhân cùng Triệu Hoành Thịnh không hện mà con người đều âm u, tựa như lâm vào quá khứ khi đó.

Khi đó Lãnh đại gia còn ở kinh thành nhậm chức, Định Quốc Công phủ có lần mở tiệc, Lãnh gia liền mang theo gia quyến tham gia, trong đó có Lãnh tiểu thiếu gia tuổi xấp xỉ Triệu Nguyên Lễ khi đó đã có chút danh tiếng, hai người tự nhiên cũng có thể chơi chung một chỗ, nhưng cũng không biết tại sao, hai người bọn họ liền đi đến sau núi giả chơi đùa.

Không ngờ lại xảy ra ngoài ý muốn, Lãnh tiểu thiếu gia từ trên núi giả ngã xuống, mọi người đều kinh hoàng chạy đến nhìn, Triệu đại lão gia cùng Diệp thị cũng cẩn thận hỏi qua, có hạ nhân qua đường nhìn thấy nói là tự bản thân Lãnh tiểu thiếu gia không cẩn thận trượt ngã xuống, hai phu thê vội vàng mời đại phu, cũng trấn an Lãnh tiểu thiếu gia đang đau đớn hồi lâu.

Không ngờ, đại phu chuẩn đoán ra kết quả không ai mong muốn, chân của Lãnh tiểu thiếu gia bị cắt đứt. Nếu lại nói tiếp, vẫn là Lãnh tiểu thiếu gia rủ Triệu Nguyên Lễ đi ra đằng sau chơi đùa, cho nên chuyện này sai cũng không phải ở trên người Triệu gia, Lãnh đại gia nhìn đứa con gào khóc, ngược lại cũng không nói gì thêm, thoạt nhìn dường như cũng là người hiểu phải trái, biết việc này không thể trách người khác, ôm đứa con gãy chân rồi đi trước, sau đó toàn bộ Lãnh gia rời khỏi kinh thành làm quan nơi khác.

Sự tình đã lâu Triệu Hoành Thịnh căn bản chưa từng đề trong lòng, mặc dù là hôm nay có người nhắc tới, hần cũng là một đầu thối nát, đối với việc ngày ấy chỉ mơ hồ nhớ lại một ít, lại nghĩ không ra việc này có quan hệ gì cùng việc Triệu Nguyên Lễ bị hại.

Triệu lão phu nhân ngược lại có chút hiểu, Cổ ma ma vừa nói như thế, liên tưởng đủ loại giống như có chút hiểu được, liếc mắt nhìn Lãnh thị đã được nha hoàn nâng vào phòng trong, nhẹ nhàng mà thờ dài một hơi.

“Lão nô là ở trong phủ nghe nói Lãnh đại gia đối với việc Lãnh thiếu gia bị gãy chân, kì thật tâm còn oán hận, nếu không phải hôm nay lão nô nhìn thấy bà tử làm âm ỉ ở trong uyển Tứ phu nhân liền cũng không dám khẳng định. Khi đó Lãnh đại gia mua thuốc gì đó của tướng công bà tử đó, năm đó bà tử đã tới phủ nháo một lần, lão nô nhìn lí do hôm nay nàng đến náo loạn, liền nhớ ra, cụ thể...Lão nô cũng không rõ ràng, nhưng tuyệt đối không phải là Tứ phu nhân làm!”

“Lão nô ở Lãnh gia làm việc nhiều năm, vốn là không nên xen vào bàn luận chuyện chủ tử, nhưng Tứ phu nhân nàng...Mệnh rất khổ! Lão nô cả gan nói lời không nên nói...Khi đó Tứ phu nhân còn ở đạo quan, không hỏi thể sự, nào biết đâu rằng, người Lãnh gia chẳng quan tâm gì đến Tứ phu nhân, Tứ phu nhân tuy là con vợ cả nhưng cuộc sống không bằng cả con thứ, hiện tại lại vì tội nghiệt Lãnh gia tạo ra, ngay cả mạng cũng từ bỏ.”

Triệu Văn Uyển ngày ấy hỏi qua Ngu Tam nhi cũng là như vậy, liếc mắt nhìn qua Triệu Nguyên Lễ, nhìn trên mặt đại ca như trước cảm xúc không dao động, nhưng trong con ngươi đen ẩn một tia đen tối không rõ, Triệu Văn Uyển chỉ cảm thấy được tia quái dị, chợt nghe người bên cạnh tổ mẩu mở miệng “Cho nên nói thế từ lão Tứ là vì Lãnh gia mới...”

Diệp thị cảm thấy đã đến lúc, nàng sớm biết chân tướng, ngày ấy Tôn ma ma qua nhắc tới, Cổ ma ma ở trong phủ ngẫu nhiên nhìn thấy bà tử đến uyển Tứ phu nhân đòi tiền, lỡ miệng nói là nhìn thấy ở Lãnh gia, nghe nói tướng công người đó trước kia sống bằng nghề bán thuốc, Tôn ma ma liền chú ý hỏi vài câu, thế nhưng làm cho nàng phát hiện ra manh mối, tìm hiểu ngọn nguồn liền tìm ra người khơi xướng năm đó hại Triệu Nguyên Lễ thành như thế.

Làm cho bà tử tham lam kia biết được Tứ phòng nhiều tiền, như thế bao che người nhà, nàng ta còn có mặt mũi làm con dâu Triệu gia!

Vì vậy liền cùng Tôn ma ma phơi bày việc này, người tính không bằng trời tính, luôn luôn có chút chuyện mà Diệp thị không tính đến, ví như rõ ràng làm cho bà tử kia nói ra chân tướng liền được, nàng lại thẳng hô là Lãnh thị hạ thuốc, việc này thật sự là vô cùng buồn cười khiến ai ai đều cả thấy không thể tin. Cũng đúng, bà tử kia nhìn đã biết là kẻ hạ đẳng, không lên được mặt bàn, kích động nói sai không tính cái gì, chỉ là thân thể Lãnh thị đau khổ vừa nói ra, lí do ban đầu chuẩn bị tốt cũng chỉ có thể đổi một phen.

“Không nghĩ tới đệ muội lại vì Lãnh gia có thể hy sinh mạng sống như vậy.” Nàng đầu tiên cảm thán một phen, tiện đà thật sâu liếc mắt nhìn Triệu Hoàn Thịnh một cái “Nhưng...nhưng đệ muội biết rõ hung thủ lại cố ý bao che, chẳng phải là không đem bản thân thành người Triệu gia, Nguyên Lễ nhà ta lại không công chịu ủy khuất nhiều năm như vậy.”

Triệu Văn Uyển liếc mắt nhìn một cái, trong lòng thầm cười lạnh, so với người đầu tiên kê đơn làm tổn hại thân thể, nàng nhiều năm kê đơn mưu hại mới thật sự là tội ác tày trời, chờ đi, chờ nàng thu thập đầy đủ chứng cứ, khiến cho nàng ta nếm thử chút tư vị nuốt quả đắng vì hại người.

Cổ ma ma đã muốn bất chấp quy củ, nghe thấy Diệp thị nói như vậy vội thay tiểu thư nhà mình nói chuyện “Lão phu nhân, Tứ phu nhân chẳng qua là tâm tư thiện lương, mặc dù có tâm bao che nhưng vừa rồi nàng đã lấy cái chết chứng minh, muốn trả Đại thiếu gia một mạng. Huống hồ Tứ phu nhân là gánh tội thay Lãnh gia, làm sao chân chính hưởng phúc ở Lãnh gia!”

Một ít hạ nhân thường ngày chịu ân huệ của Lãnh thị sau khi nghe Cổ ma ma nói rõ ngọn ngành đều đứng ra quỳ trên đất thay tứ phu nhân cầu tình, chỉ nói Tứ phu nhân là người nặng tình nặng nghĩa, cuối cùng hạ nhân quỳ xuống hơn phân nửa, Diệp thị nhìn một màn này quả thật là tức giận phát run, phần nộ nói “Còn có...quy củ hay không!”

Bỗng nhiên, Lãnh thị từ trong phòng đi ra, vẻ mặt thản nhiên, vừa đứng dậy bước chân có chút suy yếu “Mẫu thân, con dâu bất hiếu, đại tẩu nói đúng, con dâu cam tâm chịu phạt.”

Triệu lão phu nhân nhìn Triệu đại lão gia.

Triệu Hoàn Thịnh dĩ nhiên á khẩu không trả lời được, buồn bã bất đắc dĩ hít một hơi, chỉ nói “Nhờ mẫu thân làm chủ.”

Triệu lão phu nhân cân nhắc, môi giật giật, còn chưa nói ra, mọi người chợt nghe bên ngoài một tiếng trầm thấp vang lên “Mẫu thân, không thể! Người nên phạt... là con!” Người nói mặc áo choàng xanh đen tạo lên một độ cong trên không trung, vội vàng quỳ xuống mặt đất, cùng Lãnh thị một chỗ.

“Lão Tứ?”

“Tứ đệ?”

“Tứ gia!”

Thanh âm cùng vang lên, nhất là Lãnh thị có chút kích động “Gia mau đứng lên, này hết thấy là lỗi của thiếp.”

“Làm sao là nàng sai.” Triệu Hoàn Thế cùng nàng nhìn nhau, con ngươi chứa phức tạp cùng cảm động, cảm ngược tay nàng “Người chịu quá nhiều đau khổ rồi.”

Con ngươi Lãnh thị hồng hồng chứa nước mắt, mí mắt lấp lấp dầu, làm như không muốn nhìn đến trường hợp kế tiếp.

Con ngươi Triệu Hoàn Thế cũng là kiên định, khuôn mặt dần dần tràn đầy hối hận, hỗn loạn phức tạp “Ta mới là hung thủ kê đơn hại Nguyên Lễ.” Thanh âm bình tĩnh nhấn mạnh từng tiếng, giống như một khối vàng nghìn cân nặng nề xuống, ngay sau đó mọi người đều khiếp sợ, Triệu Văn Uyển cũng

đồng dạng không đoán được, trong lòng giống như núi sông đảo ngược, trên tay bỗng nhiên truyền đến lực đạo thật mạnh, Triệu Văn Uyển chịu đựng đau tê một tiếng, lo lắng kêu một tiếng “Ồ mẫu.”

Triệu Văn Uyển cách gần, rõ ràng có thể nhìn thấy sắc mặt Triệu lão phu nhân nháy mắt trắng bệch, lại cường chế trấn định, chưa mở miệng.

Triệu đại lão gia khó có thể tin nói “Tứ đệ vì sao phải làm như vậy?!”

Triệu Hoành Thế cũng không nhìn hấn, cặp mắt xuống, sâu kín mở miệng “Đại ca, có còn nhớ trước kia đệ và huynh hai người ở trên con đường làm quan đấu tranh gay gắt, ta có chí lớn, hăng hái, cũng là thiếu niên hết sức lòng bông, tự cao tự đại, không muốn nghe huynh khuyên nhiều, trong con đường làm quan vấp phải trắc trở, lại nhìn huynh thành thạo, trong lòng không khỏi... ghen tị.”

“Thanh ngọc lệnh năm đó là đệ nghĩ ra đầu tiên, đã đề cập qua với phụ thân, cuối cùng vẫn là do huynh ở trước mặt Thánh Thượng làm náo động, phụ thân thiên vị huynh đệ biết, nhưng trộm vẫn của đệ như vậy, đệ nhận không được! Khi đó đệ cùng một ít bằng hữu không tốt đủ hạng người trộn chung một chỗ, nghe được Lãnh đại ca muốn mua thuốc mưu hại Nguyên Lễ, ngày đó đệ ở trong tửu lâu nghe được, tâm tư xấu xa của đệ nổi lên, cũng nhờ người mua thuốc kia, ra tay trước hấn hại... Nguyên Lễ.”

“Đệ nhất thời hồ đồ mới làm ra chuyện xấu xa như vậy. Nhưng không có dũng khí thừa nhận sai lầm mới hoang mang rối loạn vội rời khỏi nhà.”

Triệu Hoành Thịnh nhớ tới chuyện thanh ngọc lệnh bàn đạp cho con đường làm quan, lúc đó phụ thân cảm thấy có nhiều chỗ không ổn liền thương lượng cùng hấn, trải qua hấn hoàn thiện, đã không chỉ là một suy nghĩ, mặc dù giữ lại quan điểm ban đầu của Tứ đệ nhưng cũng đã là thay đổi lớn, liền điển tên chính mình trình lên. Sau việc này, trong nhà quan hệ hai người càng thêm ác liệt, như nước với lửa, đáy lòng Triệu Hoành Thịnh cũng là đối với hấn có vài phần áy náy, không nghĩ tới lại thành ra hại Nguyên Lễ, ngực buồn bực sâu nặng, không nói chuyện.

Thanh âm Triệu Hoành Thế run rẩy, hướng một chỗ đập đầu thật mạnh “Nguyên Lễ, là Tứ thúc hại cháu nhiều năm như vậy, là tội nhân...” Mang theo thanh âm sám hối khàn khàn, có thể cảm nhận được chuyện này tra tấn hấn mười năm sâu đậm như thế nào.

Bóng dáng Triệu Nguyên Lễ dưới ánh nắng nhọt nhọt chiếu trên mặt đất, bóng dáng chớp lên, giày đen dừng ở trước mặt Triệu Hoành Thế, cúi người dịu hấn đứng dậy “Tứ thúc không cần quá tự trách, kỳ thật... Cháu đã sớm tha thứ cho thúc.”

Mọi người lại chấn động, con người đen của Triệu Văn Uyển trầm lắng, trong lòng rung động, khó trách đại ca vẫn không để chính mình tiếp tục điều tra, sợ là đã sớm biết tất cả nội tình, về phần vì sao không nói ra, Triệu Văn Uyển nhìn tổ mẫu sắc mặt tái nhợt, có chút lo lắng cảm tay khẽ run run của nàng.

Triệu Hoành Thế con người hiện tăng tăng kinh ngạc “Cháu đã sớm biết?”

Triệu Nguyên Lễ gật đầu “Vâng.” Một tiếng nhẹ nhàng vẫn đậm phong khinh, hủy diệt hết thảy.

“Ngịch tử...” Triệu lão phu nhân đứng lúc này hô lên hai chữ.

Triệu Hoành Thế nghe tiếng run lên, thẳng quỳ gối trước mặt lão phu nhân, bỏ xuống khuôn mặt nghiêm túc hô một tiếng “Mẫu thân”, thanh âm kia bao hàm đau khổ làm đau lỗ tai, nhưng lại sinh ra vài phần ý tứ khác.

Theo một tiếng Dương ma ma kinh hô “Lão phu nhân” Triệu lão phu nhân nghiêng nghiêng về phía Triệu Văn Uyển ngất xỉu, lâm vào tình trạng hỗn loạn lần thứ hai.

Triệu Hoành Thế quỳ trên mặt đất yên lặng nhìn lão phu nhân được nâng đi, con người sáng tối, như là nghĩ muốn đến gần, lại chẳng biết sao do dự, trong con người thông khổ, cùng vài phần ủy khuất.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 135: Chương 94

Bệnh lần này của lão phu nhân là do giận bản thân, nếu lúc ấy cẩn thận chút, có thể phát hiện Triệu Hoành Thế không thích hợp, tiểu tôn nhi của nàng không chừng cũng không cần phải chịu khổ, chỉ cần nghĩ như vậy liền tự trách, ngực phiền muộn, bất luận ai cầu kiến đều để Dương ma ma từ chối, nói là bản thân muốn yên tĩnh.

Triệu Hoành Thế từ lúc lão phu nhân bệnh mỗi ngày đều quỳ ở ngoài Minh Như Uyển, giống như thỉnh tội, Lãnh thị cũng cùng nhau không rời. Từ ngày ấy Tứ lão gia xuất hiện xoay ngược tình thế, tự nói chân tướng năm đó, mọi người mới sáng tỏ Lãnh thị là vì bảo vệ khổ tâm của Tứ gia, Tứ phu nhân vốn danh tiếng đã tốt nay lại chiếm được tôn kính từ mọi người.

Triệu Nguyên Lễ biết rõ chân tướng chuyện này, vốn là lo lắng cục diện như này sẽ xảy ra, không nghĩ tới chuyện năm xưa vẫn là bị phôi bày, chính mình không hề bụng, ngược lại hai người kia lại không buông được, khuyên tổ mẫu sau lại khuyên Tứ thúc, chỉ là ai cũng không chịu nghe, cũng đành bất đắc dĩ.

Ngược lại Triệu Văn Uyển là nhìn xem thông suốt chuyện đó nhất, làm cho Triệu Nguyên Lễ chuyên tâm ôn thi, nói là chỗ tổ mẫu có chính mình coi chừng, tuy rằng không thấy được nhưng lại có thể thông qua Dương ma ma biết được tình huống, không ngừng đưa được thiện điều dưỡng, càng để Dương ma ma truyền lời khuyên nhủ, chỉ chờ lão phu nhân tự mình suy nghĩ cẩn thận.

Về phần Tứ thúc, Triệu Văn Uyển nói không rõ là ôm tâm tư gì, nếu chỉ dùng một câu tuổi trẻ xúc động không biết nặng nhẹ nàng là không tiếp thu được, nhưng nhìn thúc ấy như vậy, chỉ sợ cũng khổ sở bị nội tâm dày vò, lại cảm thấy đáng thương, cũng có chút lí giải đại ca cho dù biết rõ chân tướng cũng không tính toán truy cứu.

Tháng ba đầu mùa xuân, trước kia Triệu Văn Uyển cho người mang cây đào đến trồng, giờ trên đầu cành đã hé ra màu hồng xinh đẹp, gió xuân ấm áp, cuốn theo hoa mai lên xuống, cuối cùng cũng không cần quần y phục thành quả cầu, Triệu Văn Uyển một thân áo ngắn màu hồng anh đào, váy lụa mỏng màu tím, dải lụa quấn thắt lưng, hiện ra vòng eo tinh tế, lười biếng ngồi nghiêng trên ghế quý nhân, híp híp con ngươi đen nhìn chăm chăm hoa đào ngoài cửa, lơ đãng liến lộ ra một tia quyến rũ.

Bảo Thiên bụng đồ ăn trưa đi vào liền nhìn thấy hình ảnh như vậy, không tự giác bước nhẹ, giống như sợ quá nhiều, đem đồ vật để lên bàn, chột nghe bức tranh mỹ nhân ngưu có điều suy nghĩ mở miệng.

“Hoa đào rơi xuống kết trái, quả phải lớn hơn nhiều nước một chút.”

Nháy mắt bức tranh xinh đẹp bị trộn lẫn tạp chất biến mất không còn một mảnh, Bảo Thiên ghen đến xuất huyết, cảm thấy mới vừa rồi ý tưởng tiểu thư sẽ xuất khẩu thành thơ của bản thân thật ngây thơ!

Triệu Văn Uyển ngửi ngửi mùi hương hoa cỏ, sau khi thấy bộ dáng Bảo Thiên co rút khóe miệng, lại bỏ một đao “Dặn dò mấy người chăm sóc thật tốt, đừng làm hỏng.”

“...Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Chương 94.2

Trên bàn, thịt vịt quay béo mềm màu nước tương đặt ngay ngắn trên bàn, thịt gà nấm hương hầm cách thủy với đậu phụ mềm, cuối cùng là một đĩa “Cá mấu đơn linh lung”, lấy miếng cá xếp thành hình hoa mấu đơn hấp chín, giống như lúc hoa mấu đơn nở đỏ ửng, khiến người nhìn chảy nước miếng.

Dùng xong bữa trưa không lâu, Tuyết Nhạn từ bên ngoài vào mang theo một lời nhắn, gãi sai vật của Phùng gia đến truyền lời, nói là tiểu thư Phùng Thanh Vu mời Triệu Đại tiểu thư du hồ ngắm cảnh, người đang ở bên ngoài chờ.

Triệu Văn Uyển nghĩ đến người lần trước đến thăm hỏi, bản thân lại bị bệnh thương hàn, sau đó chỉ đành thất lễ để nàng ra về, có chút ngượng ngùng, liền đồng ý.

Thiếp mời gãi sai vật đưa đến ghi là hồ Ánh Nguyệt, nói là du hồ, lúc Triệu Văn Uyển đến chỉ nhìn thấy bên hồ dừng một thuyền hoa tinh xảo

Cột lan can ngọc điêu khắc, tiếng gõ lướt nhẹ trong nước. Phùng Thanh Vu dáng vẻ trong trẻo lạnh lùng dựa bên lan can thuyền hoa, nghe tiếng động quay đầu lại lộ ra nụ cười nhẹ “Triệu tiểu thư”.

“Phùng tiểu thư.” Triệu Văn Uyển cũng cười đáp lại, khi nhìn đến nam tử đi từ cầu thang tầng hai đi xuống hơi hơi nhú mây, thật sự cũng không ngoài ý muốn nhiều, trước khi đến cũng có chút đoán được.

Phùng Tử Mặc cả người mặc áo bào màu xanh đen, trên thêu hoa mai chìm, đai ngọc quấn quanh thắt lưng, ngọc bội đeo buông xuống, thân cao đứng thẳng như ngọc, vừa vặn đi đến đứng trước mặt hai người, vừa khéo ánh nắng sau giờ Ngọ chiếu xuống góc mặt, hiện rõ từng nét.

“Triệu tiểu thư.” Phùng Tử Mặc cũng lên tiếng tiếp đón.

Như là sợ Triệu Văn Uyển cảm thấy xấu hổ, Phùng Thanh Vu cười nói “Thanh Vu mới đến kinh thành, cũng không biết chỗ nào chơi vui, liền nhờ biểu ca đi cùng, Triệu tiểu thư không ngại chứ?”

“Có Phùng tướng quân ở đây, Văn Uyển chỉ cảm thấy càng an tâm, làm sao sẽ để ý, thiếu tướng đại nhân, xin chào.” Trái lại Triệu Văn Uyển tự nhiên hào phóng nói.

Từ khi Triệu Văn Uyển xuất hiện tầm mắt Phùng Tử Mặc không tự chủ luôn dừng trên người nàng, mi như lông vũ, da trắng như tuyết, kiều mị như hoa

đào tháng ba, có lẽ là bị thái độ nàng ảnh hưởng, khoe miệng không tự giác hơi hơi cong lên.

“Vậy là được rồi, đừng đứng như vậy, điểm tâm này là đặc sản quê tiểu nữ, Triệu tiểu thư nếm thử xem có thích không?” Phùng Thanh Vu nhìn hai người, trong con ngươi ánh sáng lưu chuyển, lôi kéo người ngồi xuống xong nói.

Triệu Văn Uyển cũng không khách khí, hai người trò chuyện chốc lát thuyền hoa liền nhanh chóng rời bờ, nước chảy bèo trôi, kèm theo gió thổi từ từ, phong cảnh hai bên bờ thu hết vào đáy mắt.

Chỉ là được một lát, sắc mặt Phùng Thanh Vu có chút kém, cuối cùng nhìn không được lấy khăn che miệng buồn nôn, khiến người lo lắng không thôi.

“Không nghĩ đến tiểu nữ đánh giá cao chính mình, còn tưởng rằng sẽ không say sòng.” Như là nhìn xuống, Phùng Thanh Vu giải thích.

Phong Tử Mặc nhìn người như vậy, nhanh nhử mảy, nhìn khoảng cách đến bờ mở miệng nói “Ca đưa muội trở về,”

“Đừng.” Phùng Thanh Vu kéo lấy tay áo Phong Tử Mặc, động tác để lộ một tia vội vàng, chỉ là hai người lo lắng nên vẫn không để ý thôi “Khó được đi ra ngoài chơi, đừng vì muội làm mất hứng, muội đến phía sau ngồi một lát là tốt rồi. Biểu ca, Triệu tiểu thư liền làm phiên ca tiếp đãi.”

Triệu Văn Uyển vốn là muốn đồng ý quay lại như Phong Tử Mặc nói, nhưng Phùng Thanh Vu kiên trì chỉ đành phải đồng ý lưu lại, lại nhìn nha hoàn bên người nàng là một người thông minh, dặn dò vài câu, thật sự không quay về, lúc sau liền nhìn theo tiểu nha hoàn đi Phùng Thanh Vu lên lầu hai thuyền.

Người ngoài đều rời đi, vì Phong Tử Mặc không biết nói chuyện, không khí nhất thời ngưng trệ trong chốc lát, Phong Tử Mặc phát hiện chủ động rót chén trà cho Triệu Văn Uyển. Triệu Văn Uyển vừa ngửi liền biết là loại trà mình thích, dùng trên mặt nghiêng Phong Tử Mặc, dấu một tia cảm xúc.

“Thời gian trước vì Văn Uyển không cẩn thận tặng sai đồ vật, khiến Phong công tử thêm chút phiền toái đi?” Triệu Văn Uyển sau lại lưu ý, biết được Hạ Tĩnh Viễn đi tìm qua Phong Tử Mặc một lần, hai người giống như đánh nhau một trận, điều này làm nàng vô cùng áy náy.

Phong Tử Mặc nghe vậy liền biết nàng nhắc đến là chuyện gì, khoe miệng khê nhếch, thần sắc nhiễm tia vui vẻ. Khi Hạ Tĩnh Viễn tìm đến nội dung lời nói đúng thật là có chút hiểu lầm, nhưng cũng khiến hắn cao hứng hồi lâu “Tĩnh tình Tĩnh Viễn huynh có chút nóng, không có việc gì, chỉ là chuyện cảm tình, nói rõ ràng mới tốt, Triệu tiểu thư làm... rất đúng.”

Triệu Văn Uyển nhìn khoe miệng hắn chứa ý cười, trong lòng hơi hơi lộ bộp, chỉ sợ là hiểu lầm liên tiếp, đang muốn uyển chuyển nói, bỗng nhiên nghe thấy có người gọi tên gì, không khỏi kinh ngạc nhìn lại, đã thấy cách thuyền hoa không xa, Phong Vu Tu đứng trên đầu thuyền nhỏ, có lẽ phát hiện mình đang nhìn hắn, lại dùng sức phát phát tay.

“...” Con người Phong Tử Mặc nặng nề.

Chờ hai thuyền kề nhau, Phong Tử Mặc sắc mặt vội vàng mà kinh hoàng nói “Triệu tiểu thư, không tốt, Lục vương gia hắn... hắn sắp không được!”

Triệu Văn Uyển nghe vậy đột nhiên đứng dậy, suýt nữa vấp phải làn váy, nghĩ đến người nọ sau khi mang một thân thương tích rồi biến mất, lúc này thời gian biến mất có chút lâu, sẽ không thật sự... Chỉ nghĩ như vậy, sắc mặt liền trắng bệch “Hắn ở đâu?”

“Ồ vương phủ, luôn nói muốn gặp tiểu thư một lần!”

Triệu Văn Uyển cảm thấy đau thắt, tâm thần liền luống cuống, khăn tay cầm trong tay không tự giác liền nắm thành một đoàn, mặt mày lo lắng khiến người thấy rõ ràng. Phong Tử Mặc thủy chung trầm mặc đứng bên cạnh nàng, chăm chú nhìn nàng thật lâu, cuối cùng bước đi đến gần người chèo thuyền phân phó cập bờ.

Thuyền hoa Phong Vu Tu cũng theo sát ngay sau.

Triệu Văn Uyển lo lắng tình huống Cổ Cảnh Hành, cũng có chút ngấm bực, rơi vào giờ phút sự tình phát sinh mới rõ ràng, hóa ra chính mình sẽ sợ hãi mất đi như vậy, người kia đã chiếm hơn phân nửa trong lòng mình, nếu như có cái gì ngoài ý muốn, giống như sinh sôi tan nát khó chịu.

Trở về bên người Triệu Văn Uyển, Phong Tử Mặc chăm chú nhìn nàng sắc mặt tái nhợt, đôi mắt không khỏi ảm đạm, thật lâu sau, yên lặng mở miệng “Ta.. không tốt sao?”

Lúc này, thuyền hoa vừa lúc cập bờ, Triệu Văn Uyển đột nhiên ngừng chân một chút, thần sắc trên mặt thu lại, xoay người đứng ở dưới ánh sáng “Phong công tử rất tốt, chỉ là chuyện này đều không phải vấn đề tốt hay không tốt, nếu lại nói tiếp, có thể là sai thời điểm gặp nhau mà thôi.”

Dứt lời liền nhắc váy chạy lên bờ, được người giúp đỡ vội vàng lên xe ngựa rời đi.

Phong Tử Mặc mặt nghiêng đứng trong bóng tối, trong con ngươi bình tĩnh khó có được trầm lắng cùng cố chấp, ôn nhu lưu luyến không rời. Nhìn theo xe ngựa dứt khoát mà đi, suy nghĩ xoay chuyển, xuất thần.

Người này ban đầu là người nhà ưng ý, mà chính mình cũng đến tuổi kết hôn, liền nghĩ thuận theo tâm ý mẫu thân tiếp xúc, lại ở trong quá trình kìm lòng không được mà bị hấp dẫn, nghĩ muốn đến gần, cho tới bây giờ thật rõ ràng là đối tượng muốn cưới làm thê tử, nhưng giống như... chậm một bước.

Khuyên tai trong tay chưa có cơ hội tặng rồi cuộc cũng không thể đưa ra, Phong Tử Mặc về mặt suy sụp.

Phong Vu Tu đứng ở mũi thuyền nhìn thấy rõ ràng, tuy cảm thấy Phương Tử Mặc người này cũng không tồi, chỉ là đối thủ là Lục vương gia càng ngày càng mặt dày, đáng tiếc ----

Đang nghĩ ngợi, có nên đến an ủi một câu, Phong Vu Tu mạnh mẽ nổi lên dự cảm xấu, tiếp theo liền nhìn thấy thuyền hoa Phương Tử Mặc đột nhiên động, thẳng tắp hướng thuyền mình đâm tới, trong chớp mắt đồng tử tròn to chỉ nhìn thấy nữ tử dung mạo trong trẻo tuyệt sắc tay cầm tay treo.

“Phùng Thanh Vu----” Thanh âm kia cách thật xa cũng có thể nghe ra ý tứ nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ai nha, tay trượt một chút.” Trên thuyền hoa, Phùng Thanh Vu khuôn mặt lạnh lùng không thay đổi nhìn Phong Vu Tu rơi vào trong nước thân nhiên nói, con người hơi híp, trong lòng rõ ràng, người này hơn phân nửa là giả trò, nếu Cổ Cảnh Hành xảy ra chuyện, hẳn còn có thể ở chỗ này nhảy nhót, nghĩ vậy, ánh mắt nhìn về phía Phong Vu Tu càng thêm không tốt.

“Hất xì! Cứu mạng a!”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Chương 94.3

Triệu Văn Uyển một đường thúc dục người đánh xe, vô cùng lo lắng đuổi tới vương phủ, may mà người làm Phong Vu Tu ở trên bờ dẫn đường, sau khi vào cửa một đường đến thẳng phòng Cổ Cảnh Hành.

Trong phòng kéo màn, che hơn phân nửa ánh sáng, yên lặng ngay cả hô hấp giống như cũng nghe thấy được, Cổ Cảnh Hành tinh thần mệt mỏi nằm ở trên giường, mày nhíu chặt, sắc mặt rất tái nhợt, trong lòng Triệu Văn Uyển không khỏi nhéo đau.

Cầm tay Cổ Cảnh Hành, vội hỏi người đi theo vào “Tìm đại phu khám chưa, chỗ bị thương thế nào, đại phu đâu, là không có tới vẫn là...” Vấn đề liên tiếp ném ra, trong giọng nói cũng tràn đầy bối rối, đưa tay vuốt ve góc cạnh rõ ràng trên má hấn, ánh sáng yếu ớt càng khiến cảm xúc con người tăng thêm “Cổ Cảnh Hành, không cần như này làm thiếp sợ.”

“Uyển Uyển.” Người trên giường đột nhiên mở mắt, hiện lên một tia bối rối, theo bản năng bắt lấy tay Triệu Văn Uyển, dùng sức kéo, đã đem nàng kéo vào trong ngực. Triệu Văn Uyển cảm nhận tiếng tim đập hữu lực trong lồng ngực, con người trầm xuống, kịp phản ứng nói “Cổ Cảnh Hành, chàng gạt ta?!” Dứt lời giây dựa đứng lên, Cổ Cảnh Hành gắt gao ôm không buông.

“Chàng...” Triệu Văn Uyển thở hổn hển khẽ gọi một tiếng, hơi thở ấm nóng thổi tới trên người hấn, Cổ Cảnh Hành ngẩn ra, lại giống như mê hoặc người, hấn đột nhiên xoay người một cái, áp nàng bên dưới, môi mỏng lạnh che lại đôi môi Triệu Văn Uyển đang hé mở.

Hai người môi lưỡi giao nhau, quần quýt trong chốc lát, Triệu Văn Uyển được cơ hội hung hăng cắn hấn một chút, Cổ Cảnh Hành bị đau kêu một tiếng, ngẩng đầu lên cũng là si ngốc cười “Cái này là bị thương thật.” Hấn liếm máu trên môi.

Triệu Văn Uyển hai má đỏ ửng, mím môi thờ dốc trừng hấn, Cổ Cảnh Hành thật sự là thấy thật đáng yêu, cười đắc ý, ở trong ánh mắt động lòng người của nàng lại mở một cái, thâm tình nói “Uyển Uyển, đừng giận ta nữa.”

Cổ Cảnh Hành cẩn thận dò xét ánh mắt Triệu Văn Uyển thấy nàng vẫn không hết giận, sau một lúc lâu cúi thấp, có chút không được tự nhiên nói “Vừa trở về liền nghe nói nàng cùng Phương Tử Mặc đi du hồ, nơi này đau.”

Nói xong liền kéo tay nàng đặt ở ngực mình “Nơi này bị nàng chiếm toàn bộ, chỉ cần vừa nghĩ tới nàng có thể sẽ rời đi, nơi này liền đau đến không chịu được.”

Người dưới thân nghe được, giờ phút này vẻ mặt giống như hòa hoãn, đáy mắt hiện lên ý cười thân nhiên, ngay tại lúc Cổ Cảnh Hành nghĩ đến nàng sẽ tha thứ cho mình vì vừa rồi lừa gạt nàng, chợt nghe nàng ghét bỏ mở miệng nói “Lần sau đừng tìm Phong Vu Tu học, giọng điệu ngọt chết người.”

“...” Rõ ràng là lời từ đáy lòng.

Cái này làm Triệu Văn Uyển nghiêng đầu cười cười, thở ra một hơi, may mắn là hấn thật sự không có chuyện gì “Nếu không có chuyện gì, sao vừa rồi...” Bộ dáng đau đớn khó nhìn, giả bộ cũng quá thật đi? Lập tức nhận thấy được người bên cạnh trầm mặc quái dị, Triệu Văn Uyển lại thẳng nhìn chờ đáp án.

Người sau có chút né tránh nghiêng mặt, chỗ cổ hồng nhạt, mở miệng nói “...Đã vào chân giường.”

Triệu Văn Uyển vì Cổ Cảnh Hành mặt đỏ quấy, bỏ não hình ảnh lúc ấy, cong cong khóe miệng, lộ ra nụ cười tà khí xấu xa, cố ý để sát vào nói “Là nghiêng cổ nhìn xung quanh, ngóng trông thiếp đến hả?”

“...” Cảm nhận được người trong lòng đột nhiên chuyển biến Cổ Cảnh Hành cảm thấy giống như có chỗ không tốt.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa đánh vỡ không khí kiêu diễm giữa hai người, người sau vội vàng đứng dậy nói tiếng “tiến vào”, liền nhìn thấy Tam thẩm tiến vào.

“Ta bảo rồi, sáng sớm lúc nhìn thấy người vẫn còn là rất tốt, thế nào đột nhiên liền ngã ‘Bệnh’, thì ra là vì Triệu tiểu thư ” Tam thẩm cười liếc mắt nhìn Cố Cảnh Hành “Triệu tiểu thư thường xuyên đến đây, Vương gia chúng ta bị bệnh gì cũng tốt lên hết.”

Lời này vừa nói ra, hai người đều có chút ngượng ngùng.

Vú Dung cũng chính là Tam thẩm, đem trà đặt lên bàn, cười híp mắt nói “Nghe người dưới nói, Vương gia suốt đêm gấp rút trở về, vài đêm không chợp mắt, như vậy đi, lão thân với Triệu tiểu thư nói chuyện một lát, Vương gia ngủ lấy lại tinh thần, mới có thể bồi Triệu tiểu thư thật tốt, có đúng không?”

Triệu Văn Uyển nghe vậy nhìn về phía Cố Cảnh Hành, quả nhiên nhìn thấy quầng thâm dưới mí mắt hắn, không đợi Cố Cảnh Hành lên tiếng, liền trước một bước đẩy hắn nằm xuống, thay hắn dịch góc chăn, nhủ mày mang theo một tia ý tứ không cho từ chối nói “Vương gia nghỉ ngơi thật tốt, thiệp... sẽ chờ chàng.”

Cố Cảnh Hành vốn là không đồng ý, lại vì mặt mày Triệu Văn Uyển ôn nhu nhất thời mê mẩn, thuận theo mà nằm xuống. Chờ chàng, là câu nói dễ nghe nhất mà hắn từ trước đến nay nghe được.

Có lẽ thật sự mệt mỏi, vẫn là có Triệu Văn Uyển ở cùng, Cố Cảnh Hành rất nhanh ngủ, chưa qua bao lâu, không biết mơ thấy cái gì, khóe miệng cong cong cười như trẻ con.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Chương 94.4

Triệu Văn Uyển nhìn một lát, liền đi theo vú Dung ra ngoài phòng. Vương phủ to như vậy, đình viện mặc dù nhiều, cỏ cây lại vô cùng thưa thớt, chỉ có chỗ ở của Cố Cảnh Hành là trồng vài cây đào, thêm vài phần màu sắc, trong phủ chỉ có mấy lão người hầu ít nói, thấy vú Dung và Triệu Văn Uyển thì dừng lại hành lễ, cũng không nói nhiều.

“Mấy cây đào này là thời gian trước mới được dời đến, ngay cả người chăm sóc cũng mang qua đây, Vương gia coi như bảo bối.” Vú Dung thấy Triệu Văn Uyển nhìn cây đào thất thần, mở miệng nói “Còn tưởng rằng cuối cùng muốn thay đổi phong cảnh cho vui vẻ, trang trí vương phủ, ai ngờ Vương gia là nghĩ khi nào thì ra quả để ăn, kia thật đúng là khiến mọi người kinh ngạc.”

Triệu Văn Uyển nghĩ đến cũng là chính mình có lần vô tâm nói qua, trồng cây đào, hoa nở có thể ngắm cảnh, có thể ra quả ăn ngon, sau đó chính mình sai người trồng trong vườn, không nghĩ tới Cố Cảnh Hành, người này lại...

Vú Dung nhìn về mặt Triệu Văn Uyển, liền khẳng định suy nghĩ trong lòng mình, vị cô nương này có ảnh hưởng sâu sắc đến Cố Cảnh Hành, nghĩ đến là đối tượng thành thân, càng cảm thấy cô nương này khí chất dung mạo vô cùng phù hợp, nhất là mới vừa rồi thấy nàng vì Cố Cảnh Hành mà khăn trương lo lắng như vậy, đáy lòng lại càng vừa lòng.

Nha hoàn đi theo vú Dung và Triệu Văn Uyển thấy hai người dự định ngồi nghỉ ở đình nhỏ, thông minh mà phủ đệm êm, lại dâng trà, ngoài đối với Triệu Văn Uyển cung kính, đối với vú Dung cũng là cung kính tôn trọng. Triệu Văn Uyển nhìn, có thể thấy được Cố Cảnh Hành sắp xếp chiều cố vú Dung rất tốt, cũng là trọng tình.

“Trong phủ ngoài Phong thiếu gia, liền ít người đến, có chút lạnh lẽo, kéo Triệu tiểu thư nói chuyện tiếp khách, tiểu thư cũng đừng chê lão bà từ dòng dài,”

“Là Văn Uyển làm phiền.” Lập tức nghĩ đến trong xe ngựa đặt gì đó, vốn định tìm cơ hội đưa qua, liền gọi người mang lại đây “Đây là Tử thúc tiểu nữ mang từ bên ngoài về, không có gì đáng giá, chỉ là bồi bổ thân thể vô cùng có lợi, bà bà có thể cắt miếng pha trà hoặc hầm làm thuốc uống.”

Vú Dung nhìn sâm ca thân đều trắng như tuyết, nhìn là biết rất quý, không phải không đáng giá như lời nàng nói, cảm động vô cùng không dám nhận, hai người đùn đẩy nửa ngày cuối cùng Triệu Văn Uyển lấy lý do sẽ về mới khiến vú Dung nhận lấy.

“Cũng đừng kêu bà bà, gọi ta là vú Dung giống như Vương gia gọi là được rồi.” Vú Dung bắt đầu đi nhận sâm tuyết, nói.

Triệu Văn Uyển thấy nàng bằng lòng nhận, trong lòng cũng kiên định chút, lúc trước đại ca sinh bệnh, Cố Cảnh Hành một lần tặng liền sáu củ, lúc này Tử thúc vì muốn bồi thường mang về hai củ, đại ca chỉ lấy một củ, sợ bỏ quá không tốt, Triệu Văn Uyển liền nghĩ tới bà vú của Cố Cảnh Hành.

“Kỳ thật bệnh của ta là tâm bệnh, dần dần nhiều năm như thế, tỉnh táo lại đã quá tốt rồi. Nhưng ngược lại Vương gia, còn bị vây khốn trong chuyện xưa, vẫn không chịu buông.” Vú Dung nói xong sắc mặt liền âm trầm như là làm bầm lâu bầu nói “Một lần một lần quay về, người mang theo vết thương chồng chất cũng không chịu buông tha, muốn thay Tiểu Bảo báo thù.”

Triệu Văn Uyển mặt giật giật, đoán được Tiểu Bảo có lẽ là con bà vú, Cố Cảnh Hành trên lưng đeo tính mạng Tiểu Bảo...

“Chỉ là một chuyện này, Tiểu Bảo cuối cùng có thể nhắm mắt, người nọ rơi đài, nhất định sẽ liên lụy cửu tộc, người này đó muốn tính mạng chúng ta cũng không thể chạy thoát,” Thanh âm già nua run nhẹ, mang theo nghẹn ngào.

Triệu Văn Uyển đưa khăn tay, bỗng nhiên nghĩ đến vụ án Thừa tướng tham ô ồn ào trong kinh mấy ngày gần đây, lúc ấy nghe đại ca cùng phụ thân nhắc đến, chỉ cảm thấy người nọ căn cơ sâu, muốn lay động sợ là phí không ít tâm huyết, không nghĩ tới lại là bút tích của Cố Cảnh Hành.

Hắn nói rất nhanh, là ám chỉ chuyện này sao.

“Chuyện trước đây khiến Vương gia lưu lại bóng ma quá lớn, Quý Phi nương nương, Vĩnh Bình Công chúa, hiện giờ lại thêm Triệu tiểu thư, ngài ấy phải bảo vệ người ngài ấy muốn bảo vệ, nhất thiết phải cường đại, gian khổ trong quá trình đó chỉ mình vương gia hiểu rõ... Kỳ thật lão bà từ hôm nay là có chuyện muốn cầu xin tiểu thư.” Vũ Dung bỗng nhiên thu lại vẻ mặt, đứng dậy thẳng tắp quy đầu diện Triệu Văn Uyển.

Triệu Văn Uyển vội đứng dậy đỡ người “Vũ Dung có gì cứ nói đừng ngại, chỉ cần Văn Uyển làm được nhất định sẽ đồng ý với ngài.”

“Tình tình Vương gia có chút cố chấp, nhận định cái gì thì chẳng sợ đầu rơi máu chảy cũng sẽ không từ bỏ, lão bà từ nhìn biết tiểu thư đối với Vương gia cũng là thích, cho nên muốn cầu tiểu thư, ngày sau mặc kệ xảy ra chuyện gì, niệm tình Vương gia một lòng yêu mến tiểu thư, không cần dễ dàng rời đi,”

Triệu Văn Uyển tạm dừng thật lâu, dừng lại trên vẻ mặt chờ đợi của vũ Dung, cuối cùng nói một chữ “được”, như là hứa hẹn với vũ Dung, càng như là chặt đứt đường lui của bản thân.

Cố Cảnh Hành, ta đánh cuộc, ngày sau liền “Chỉ giáo” nhiều hơn. Về phần biện pháp chỉ giáo như thế nào, ai chỉ ai, Triệu Văn Uyển cong môi cười thâm trầm, nâng ngược lại cho đến bây giờ không làm chuyện lỗ vốn bao giờ.

Trong phòng, trên giường, Cố Cảnh Hành bất an mà trở mình, sau lưng dâng lên hàn ý khiến hắn đang ngủ không khỏi run rẩy, kéo chặt chăn.

.....

Cuối tháng ba, Triệu Nguyên Lễ một đường qua năm cửa, thẳng lên thi đình, lấy danh hiệu Trạng Nguyên. Cùng lúc quan sai báo tin vui, Vĩnh Xuân di nương bỗng nhiên cảm thấy đau bụng, kèm theo đau từng cơn, Cổ ma ma thấy vỡ nước ối vội gọi bà mụ cùng nhau đỡ đẻ, may mà tính ngày, sớm có chuẩn bị, trong Minh Như Uyển toàn bộ rối loạn.

Triệu lão phu nhân lúc này mới ra cửa gặp người, sai người mời Tam lão gia lại đây, cùng nhau canh ở cửa, Tam lão gia từ trước đến nay không quá quan tâm, nghe thanh âm kêu thảm thiết thê lương trong kia không khỏi nhủ mảy, khó được lòng trắc ẩn, ở cửa đi đi lại lại, mặt mày mang theo tia áy náy. Lão phu nhân chống quai trượng, cũng nhủ mảy nhìn chăm chăm cánh cửa đóng chặt, theo thời gian qua đi, không tự giác mà xiết chặt gậy.

Phía chân trời sấm mùa xuân một tiếng vang lên, màu đen chạng vạng nặng nề, Định Quốc Công phủ trước đó đã thấp nển, mấy lần gió thổi lại đốt, đánh một trận sấm, cũng không thấy trời mưa, giống như Vĩnh Xuân di nương trong phòng gào khan cổ, nửa ngày không thấy động tĩnh đứa nhỏ, trong phòng mọi người đều không tự giác sốt ruột.

“Oa oa ——” Một tiếng khóc trẻ con nỉ non vang lên kèm theo mưa xuân hạ xuống, vang vọng toàn bộ Minh Như Uyển.

“Sinh rồi!” Cổ ma ma ôm một đứa nhỏ bọc kín mang ra, trên người trên mặt da còn nhăn nhăn, từ từ nhắm mắt giương miệng gào khóc, có vẻ mui phần khỏe mạnh. Cổ ma ma chờ lão phu nhân lại gần, cười nói “Chúc mừng lão phu nhân, chúc mừng Tam lão gia, là một thiếu gia mập mạp”

Dứt lời, mở vải bọc cho mọi người cẩn thận nhìn. Trong đám người, thanh âm chúc mừng không ngừng, cũng có người ánh mắt âm ảm rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Chương 95.1

Uyển tam phòng, Từ thị vẫn còn trong thời gian bị cấm túc, nghe bên ngoài lò mờ truyền đến tiếng động, đôi mi thanh tú nhanh chóng nhủ lại, tay cầm bút không tự chủ nắm chặt, chữ viết một nửa lại không có tâm tình viết, trong lòng một trận nóng nảy.

Chỉ sau một lúc, có người gõ cửa, Từ thị ổn định tâm tình lên tiếng nói “tiến vào”, liền nhìn thấy bà tử chính mình phái đi nghe ngóng uyển Vĩnh Xuân di nương trở về “Đóng cửa”.

Bà tử tiện thể đứng ở cửa, đóng chặt lại “Tam phu nhân, Vĩnh Xuân di nương sinh.”

Từ thị nghe vậy, giấy Tuyên Thành trong tay không tự giác nắm chặt, trên mặt lộ ra cảm xúc kỳ dị “Sinh là...”

“Là con trai” Bà tử chi tiết đáp “Lão phu nhân với Tam lão gia đều ở đó, nhìn đều rất vui vẻ.”

Mất thấy giấy Tuyên Thành trong tay Từ thị bị nắm thành một cục, đột nhiên sắc mặt đen xì trầm xuống làm bà tử không dám mở miệng nói thêm.

Có lẽ là nhận ra chính mình luống cuống, không biết lại nghĩ tới điều gì, về mặt Từ thị nháy mắt thay đổi, ngay cả trong ánh mắt đều hiện lên ánh sáng rực rỡ “Con trai sao, kia thật sự quá tốt rồi. Con của ta...”

Bà tử cẩn thận nghe được rõ ràng câu thì thảo cuối cùng, nhất thời cảm thấy Tam phu nhân chịu đã kích, mặc dù xem như chủ mẫu, nhưng mẹ đẻ là Vinh Xuân di nương, mẫu bằng tử quý, trong bụng phu nhân lại không thấy hiện tượng gì, về sau sợ là lấy không được. Vốn tưởng rằng Từ thị sẽ vì vậy mà tức giận còn đẩy bà tử xa hơn một chút, nhìn nàng tâm tình ngược lại vui vẻ mà bụng lên chao tỏ yến đã lạnh từng thìa từng thìa an tâm ăn, chỉ cảm thấy quái dị không nói nên lời.

Lúc trước còn nói không muốn ăn uống...

Cặp mắt Từ thị nhuộm đầy vui vẻ, trong con ngươi thấp thoáng trong nháy mắt tia đắc ý cùng tàn nhẫn, con trai a, đứa nhỏ nhớ mong ngày đêm... Trong phòng yên tĩnh ần ần phát ra tiếng cười khanh khách giả tạo, không khỏi khiến bà tử báo tin hoảng sợ, mà ngay cả nha hoàn canh cửa bên ngoài cũng cảm thấy lạnh lẽo, Tam phu nhân nhất định là tức giận đến điên rồi.

.....

Mà bên Minh Như Uyển, trong phòng lão phu nhân tràn ngập tiếng chúc mừng vui cười, chẳng qua là có thêm con cháu nối dõi, quan hệ vui vẻ hòa thuận.

Trong phòng tập trung không ít người, Triệu Văn Uyển, Triệu Văn Hi, Văn Tuyết đều có, vây quanh bên người lão phu nhân, Triệu Văn Uyển mang đến vệt Thiên Tiên giống như đặc biệt thích trẻ con, bay xung quanh bên Cổ ma ma không ngừng, ngoài Thiên Tiên người vui nhất là Thụy Ca Nhi, vẫn hồ không ngừng tiêu đệ đệ có thể cùng nhau chơi đùa, Dương ma ma thấy hán thương thương nghĩ đi lên sờ đứa bé, chỉ sợ không cẩn thận làm bị thương, đứa bé còn nhỏ da mỏng, liền đơn giản đỡ ra ngoài.

Cổ ma ma ôm đứa bé quần tả ngu say cho lão phu nhân nhìn, thói quen làm người mà nói một câu “Tiểu công tử trắng trẻo mập mạp, mặt mày tuấn tú, tương lai nhất định giống đại thiếu gia thành công.”

Diệp thị và Lãnh thị hai người con dâu trên mặt đều là vui mừng, cũng gọi Cổ ma ma mang đến nhìn một cái, nhất là Lãnh thị nhìn giống như đặc biệt thích trẻ con, còn chủ động thỉnh cầu nói mẹ đẻ đứa bé này thân mình suy yếu, Từ thị còn đang bị cảm tức, lão phu nhân bệnh vừa mới khỏi, chỉ lực bất tòng tâm, ủy khuất đứa bé này, liền nói muốn ôm đến chỗ mình chăm sóc, chờ Vinh Xuân di nương khỏe lại liền đem trả lại đứa bé.

Nhắc đến chuyện này, lão phu nhân vốn còn cười đến híp mắt lại nhiễm vài phần thần sắc, làm cho người ta thương chút bạc cho Cổ ma ma, hỏi một câu “Vinh Xuân di nương đã tỉnh chưa?”

Cổ ma ma trả lời “Tôn ma ma ở bên cạnh chăm sóc, còn chưa tỉnh lại, lúc này ngay cả đứa bé cũng chưa kịp nhìn một cái.”

“Sao lại thế?” Triệu lão phu nhân lại hỏi một câu, lúc đứa nhỏ này ra đời chỉ nói có chút dấu hiệu chảy máu, đứa nhỏ sinh xong rồi lẽ ra nên ngừng chảy mới đúng, sao sẽ không thấy tốt hơn chút nào.

Diệp thị xen vào nói “Cũng đúng, lúc sinh chỉ sợ năng khí lực không đủ, còn cố ý cho nàng ngâm nhân sâm”

Cổ ma ma dù sao không phải đại phu, theo Nguyên đại phu nói “Nên dùng thuốc cũng đã dùng, Nguyên đại phu cũng xem tí mì, Vinh Xuân di nương thân mình vốn không tốt, sợ là cả đời này nguyên khí hao tổn quá nhiều, nửa đêm nay nếu không tốt hơn chỉ sợ là...”

Mọi người vừa nghe lời này đã hiểu ý tứ, Triệu lão phu nhân thở dài, phân phó nói “Ngươi tối nay liền ôm đứa nhỏ canh giữ ở Thiên viện đi, Vinh Xuân di nương vừa tỉnh, liền cho nàng nhìn đứa bé, đừng để không có cơ hội nhìn thấy con.”

“Vâng, lão phu nhân.” Cổ ma ma lên tiếng, ôm đứa bé lui ra cửa.

Trong Thiên viện ánh sáng lúc sáng lúc tối, ngọn lửa không ngừng nhảy lên, bùng bùng cháy một tia ánh sáng rồi liền âm ỉ lại. Tôn ma ma thấy bắc đèn có chút yếu ớt không rõ, rồi khỏi bên người Vinh Xuân di nương lần nữa đẩy đẩy bắc đèn, này chỉ trong chớp mắt, chợt nghe người trên giường suy yếu ho khan, cúi đầu gọi đứa nhỏ, Tôn ma ma khẽ miệng lạnh lùng trong con ngươi có chút không kiên nhẫn, động tác trong tay căn bản không thấy nhanh hơn, chậm rì rì làm như không nghe thấy, đập đập bắc đèn giống như nhảm chán giết thời gian.

“Kêu kẹ?” một tiếng đẩy cửa, cùng với gian ngoài tiểu nha hoàn hô một tiếng Cổ ma ma, động tác trong tay Tôn ma ma cuối cùng mới dừng lại, mặt vừa rồi không chút biểu tình lập tức thay bằng khuôn mặt u sầu lo lắng, hô một câu “Vinh Xuân di nương, ngài đã tỉnh rồi, làm lão nô sợ hãi.”

Bên này Cổ ma ma vừa vào cửa chợt nghe tin tức Vinh Xuân di nương tỉnh, ôm đứa bé vội vàng bước nhanh hơn “Di nương ngài tỉnh...”

Vinh Xuân di nương mặc dù tỉnh, nhưng sắc mặt tái nhợt hơn bình thường, môi khô nứt tái nhợt, bộ dạng hấp hối, từ lúc vừa tỉnh lại không ngừng gọi con, Cổ ma ma nhìn nước mắt cũng rơi xuống, là một người thấy loại tình cảnh này khó tránh khỏi đều thương cảm người yếu, Vinh Xuân di nương như vậy sợ

là dầu hết đèn tắt.

“Di nương muốn ôm tiểu công tử không?” Cỗ ma ma lại nhìn đứa bé đầy nếp nhăn trong ngực để gần trước mặt.

Vinh Xuân di nương nghe vậy duy yếu gật gật đầu, Tôn ma ma cùng Cỗ ma ma liếc nhau, hai người đều biết Vinh Xuân di nương hiện tại là hồi quang phản chiếu, Tôn ma ma nhỏ giọng nói với Cỗ ma ma “Ta đi thỉnh Nguyên đại phu lại đây xem xem, ngài thay ta chăm sóc di nương trong chốc lát.”

Cỗ ma ma không nhịn được thở dài, để Tôn ma ma trước giúp đem Vinh Xuân di nương nửa ngồi dậy, tựa vào bên giường, nằng theo ngồi xuống, đem đứa nhỏ cẩn thận chuyển qua, đáy mắt Vinh Xuân di nương một mảnh xanh đen, lúc ôm ấp đứa nhỏ nước mắt rơi như vỡ òa, đưa tay vuốt ve mang theo run rẩy “Đứa nhỏ”

Nàng cúi đầu ở trên trán hấn hôn nhẹ một cái, Cỗ ma ma tuy rằng không đành lòng đánh gãy thời gian mẫu tử ở chung hiếm hoi này, nhưng vẫn hảo tâm nhắc nhở Vinh Xuân di nương một câu, đứa nhỏ này vừa mới sinh sức chống cự yếu ớt, người lớn không thể hôn, hơn nữa Vinh Xuân di nương vẫn là ...

Vinh Xuân di nương nghe vậy lo lắng không thôi, có chút bắt đầu tay chân luống cuống, Cỗ ma ma trấn an một câu, Vinh Xuân di nương mới an tâm, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ an ổn, thở nhẹ một hơi, lập tức cười cười, sa vào trong vui sướng làm mẫu thân.

Bộ dạng tốt hơn này làm Cỗ ma ma ở bên nhìn mà đau lòng, phát hiện cánh tay Vinh Xuân di nương ôm đứa nhỏ đều run run, vội trấn an mà khuyên nhủ “Di nương vừa mới sinh đứa nhỏ, vẫn là nghỉ ngơi thật tốt, chờ dưỡng tốt lại ôm tiểu công tử, đến lúc đó nhất định trắng mập không ít.”

Vinh Xuân tự nhiên cũng hiểu được mình đang cố sức, lưu luyến mà đem đứa bé giao cho Cỗ ma ma “lão phu nhân đã đặt tên cho đứa bé chưa?”

“Còn chưa có, nói là chờ di nương khỏe lại cùng Tam gia đặt tên.”

Vinh Xuân di nương nằm lại trên giường, hạnh phúc cười cười, hình ảnh một nhà ba người ấm áp bỗng hiện lên trước mắt, một màn giống như chân thật, Cỗ ma ma không biết trong mắt nàng nhìn thấy gì, chỉ thấy nàng mặt mày tươi cười đưa tay với với, chưa quơ được gì, cánh tay liền thẳng tắp rơi xuống...

“Vinh Xuân di nương”

“Nguy rồi, sao nhiều máu như vậy?!”

“Đại phu...”

Trong lúc nhất thời, trong Thiên viện loạn thành một đoàn, người trên giường lại không có động tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Chương 95.2

Vinh Xuân di nương một khi chết, mọi người nói là phúc mỏng, mắt thấy sắp được sống những ngày tháng phú quý thì lại ra đi, lưu lại đứa bé mới sinh gào khóc đòi ăn. Lão phu nhân sai người chôn cất Vinh Xuân di nương, sau đem đứa bé mới sinh nuôi ở bên người, lại sai Diệp thị tìm một bà vú gia thế trong sạch trong thành làm bà vú chăm sóc.

Đến ngày hôm đó, Từ thị được bỏ lệnh cấm túc, có lẽ là hai tháng thật sự tiêu bớt tính tình, hoặc là Vinh Xuân di nương chết đối với nàng cũng có chút xúc động, tóm lại thu lại kiêu ngạo tự phụ ngày thường, quy củ đến uyển lão phu nhân thỉnh an, lại chính mình tự tay làm chè đưa đến thư phòng Tam gia ở hai tháng qua, biết vâng lời, một bộ dáng biết nhận sai, Tam gia chưa thấy bộ dáng nàng như vậy bao giờ cảm thấy ngạc nhiên rất nhiều, cảm động và nhớ chuyện xưa, hai người lại hòa hòa như ban đầu.

Trong Thanh Phong Cư, Nguyên đại phu theo thường lệ kiểm tra thân thể Triệu Nguyên Lễ, Triệu Văn Uyển ở bên cạnh nhìn, nghe đại phu nói thân mình đại ca khôi phục rất khá, toét miệng cười.

“Thân thể ta chính mình đều biết, đã tốt lên rất nhiều, ngày gần đây trong phủ xảy ra nhiều chuyện, làm phiền Nguyên đại phu chạy đến một chuyến khiến Nguyên Lễ hổ thẹn.” Triệu Nguyên Lễ đối với vị đại phu gia đình từ nhỏ chiếu cố chính mình có chút cảm tình, hơn nữa Nguyên đại phu tuổi lại cao, liền chăm sóc nói.

“Ha ha không có gì phải ngại.” Nguyên đại phu cũng là thích thiếu niên trẻ tuổi trước mắt, cảm khái chuyện hấn trải qua, cười hiền lành nói “Lại dưỡng dưỡng thật tốt, cười ngựa bắn tên không thành vấn đề.”

Thời gian nói chuyện, tiểu đồ đệ giúp đỡ Nguyên đại phu thu thập xong hòm thuốc, đeo lên vai, chờ Nguyên đại phu cùng Triệu Nguyên Lễ nói chuyện

xong cùng cáo lui, nhắm mắt theo đuôi đằng sau.

Mới vừa ra cửa, tiểu đồ đệ có chút không nhận được hỏi “Sư phụ, ngài vừa rời lại xem xét bã thuốc của Đại thiếu gia là có vấn đề gì sao?”

Nguyên đại phu đi tới, nghiêng đầu liếc nhìn đồ đệ tràn đầy tò mò, thờ dài nói “Cẩn thận chút luôn luôn đúng.” Quý tộc thế gia cong cong chuyển chuyển so với bên ngoài càng nhiều hơn, hần lớn tuổi, không nghĩ cuối cùng ở trên tay bản thân xảy ra vấn đề gì.

Tiểu đồ đệ cái hiểu cái không, nhưng thật ra Triệu Văn Uyển đi theo đưa tiễn đôi mắt dần dần sâu sắc, mở miệng gọi người lại, tiến lên hai bước, ý bảo có chuyện lên hỏi.

Nguyên đại phu để tiểu đồ đệ đến đằng trước chờ, lập tức nhìn về phía Triệu Văn Uyển “Đại tiểu thư còn có gì phân phó?”

“Nguyên đại phu cẩn thận như vậy, chỉ là vì sao Vinh Xuân đi nương lại như vậy?” Triệu Văn Uyển cũng không vòng vo, thấy xung quanh không có ai liền đi thẳng vào vấn đề “Nguyên đại phu là cảm thấy Vinh Xuân đi nương là bị làm hại?”

Làm lão nhân trong phủ, cũng trải qua chuyện các tiểu thư, thiếu gia được sinh ra, lại giống Vinh Xuân đi người đêm ngày thứ hai liền rong huyết quả thật chưa từng thấy qua, trong lòng còn có nghi vấn phải đi nhìn nhìn, này vừa thấy liền phát hiện ra có chút không đúng, chỉ là đến cùng là do mình mắt mờ hay thật là có nội tình khác... Nguyên đại phu thờ dài, một bó tuổi, tâm tính coi như nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, cũng không tính toán tìm tòi nghiên cứu.

“Lão phu thật không dám giấu diếm, lão phu nhân cũng đã hỏi lời như vậy, chỉ là lão phu tài nghệ không tinh, loại chuyện này không dám phán đoán bừa.” Nguyên đại phu nhìn nữ tử thông tuệ trước mặt mở miệng, cuối cùng bồi thêm một câu “Đại tiểu thư yên tâm, thuốc qua tay lão phu là tuyệt đối không có vấn đề.”

Triệu Văn Uyển gật gật đầu, lại tiến từng bước, chờ Nguyên đại phu mang theo đồ đệ đi xa, lâm vào trong suy nghĩ. Vinh Xuân đột nhiên qua đời, còn Từ thị sau khi đi ra thái độ lại... Con người nhìn không được sâu lắng, trực giác nói chuyện này không đơn giản như vậy, ngay cả tổ mẫu cũng cảm giác không thích hợp.

Thi thể Vinh Xuân đi nương dừng ở linh đường một ngày, liền theo nghi thức nhập liệm, chôn xuống mồ, cũng liền vài cái nha hoàn quen biết khóc một đường đưa đi.

Ngày hôm đó, tuần đầu vừa qua đi, chợt nghe nói có nha hoàn ban đêm trượt chân xuống hồ nước chết đuối, vớt lên mới phát hiện là nha hoàn Thúy Vân ban đầu chăm sóc Vinh Xuân đi nương, liền hệ với cháu đồng bên hồ, đoán là muốn vụng trộm đốt tiền vàng cho Vinh Xuân đi nương, nhưng ban đêm trời tối trượt xuống hồ, Thúy Vân cũng không biết bơi, rõ ràng chết đuối.

Triệu Văn Uyển nghe Bảo Thiên nói xong không lâu liền nhìn thấy Kim Linh xách váy vội vã mà vào, trên mặt còn mang theo một tia vô cùng lo lắng, thấy Triệu Văn Uyển liền thẳng tắp quý xuống.

“Đại tiểu thư, đây là nô tỳ phát hiện ra trên người Thúy Vân, nắm chặt ở trong tay, ngài nhìn.” Dứt lời, liền hai tay trình lên, lộ ra trong lòng bàn tay miếng nhân sâm.

Ánh mắt Triệu Văn Uyển xẹt qua, hơi hơi nhíu mày.

“Không đối gạt Đại tiểu thư, nô tỳ... nô tỳ sau khi phát hiện đi đến chỗ Nguyên đại phu trước, chứng thực miếng nhân sâm này có bôi vân tỵ, có tác dụng lưu thông máu, Thúy Vân là nha hoàn bên người Vinh Xuân đi nương, Vinh Xuân đi nương vừa mới sinh có dấu hiệu chảy máu, Nguyên đại phu khai thuốc cầm máu, nhưng miếng nhân sâm này lại trong phòng Vinh Xuân đi nương, lúc sinh đẻ người hầu cho ngâm trong miệng...” Kim Linh cảm xúc hết sức ổn định đem sự việc nói rõ ràng, đến cuối cùng mang theo một tia nức nở “Thúy Vân và nô tỳ là đồng hương, tình cảm như tỷ muội, Kim Linh không nghĩ muội muội uống mạng, cầu Đại tiểu thư chủ trì công đạo.”

Đang nói còn đập đầu thật mạnh, giống như sợ Triệu Văn Uyển không chịu đồng ý, Kim Linh đập đầu thành ý mười phần, cái trán hồng hồng.

“Đứng lên đi.” Triệu Văn Uyển thu mắt, Tuyết Nhạn bên cạnh liền ngồi xuống nâng dậy.

Kim Linh tràn đầy nước mắt mà đứng, ánh mắt chờ đợi. Triệu Văn Uyển trầm ngâm một lát, liền dẫn hai người một đường đến Thiên viện Vinh Xuân đi nương, người mới mất không lâu, trong phòng liền có một cảm giác lạnh lẽo, ngay cả bà tử cũng không gặp một ai.

Vào đến cửa, chợt nghe trong phòng truyền đến tiếng loảng xoảng, Tuyết Nhạn tâm thần rung mình, lúc này đẩy cửa, tình hình trong phòng nhìn liền hiểu ngay.

“Tôn ma ma?” Kim Linh kinh ngạc gọi người.

Triệu Văn Uyển nhìn bên chân nàng đầy đất hộp trang điểm, trang sức rơi vãi, trong đó còn có một hộp gấm màu xanh mở ra, bên trong mấy miếng nhân sâm cắt tốt rơi ra một ít, Tôn ma ma sắc mặt kinh hoàng, cục diện này không khó đoán là nàng đang tìm đồ vật gì, khi nghe thấy tiếng bước chân rồi loạn nên đánh đổ.

Về phần tìm cái gì, trên mặt đất đã nói rõ ràng.

“Xem ra đồ chúng ta muốn tìm, Tôn ma ma đã tìm giúp chúng ta.” Triệu Văn Uyển khoe môi thần nhiên vười nói một câu.

Tôn ma ma lúc này mới hoàn hồn, như muốn đi nhặt hộp gấm, lại bị Kim Linh đụng phải, trơ mắt nhìn Kim Linh nhặt hộp gấm kia đưa đến tay Triệu Văn Uyển, sắc mặt đột nhiên một mảnh như tro tàn, áp úng hô một tiếng Đại tiểu thư.

“Tuyệt Nhạn, đi mời Quốc Công phu nhân và Nguyên đại phu lại đây một chuyến.”

“Vâng.”

Hộp gấm trong tay Triệu Văn Uyển, phát hiện khi nghe thấy Nguyên đại phu thân thể Tôn ma ma co rúm lại, con ngươi càng sâu, kéo ghế ngồi xuống, dù bận vẫn ung dung mà ngồi “Tôn ma ma có gì để giải thích?”

“...” Tôn ma ma mặt thất sắc không lên tiếng.

“Cũng được, tí nữa nói, người đầy đủ rồi nói, đơn giản để lại một con đường, thuận đường ngắm lại... Nên nói như thế nào?” Triệu Văn Uyển cũng không nóng lòng, một chút một chút gảy khóa hộp gấm, phát ra tiếng vang xanh xạch, ở trong phòng quanh quẩn.

Người đến nhanh hơn so với dự đoán, ngoài Diệp thị cùng Nguyên đại phu, tam phòng có Từ thị, tứ phòng có Lãnh thị cũng đều đến, đi theo bà tử, nhà hoàn chỉ chốc lát đã đứng đầy phòng, Triệu Văn Uyển cũng tùy theo đứng lên.

“Văn Uyển, chuyện gì mà gọi chúng ta cùng đến đây?” Diệp thị đứng ở chỗ vừa mới có người chết, âm thầm cảm thấy xui xẻo, nhũu mày hỏi.

“Mẫu thân, Vinh Xuân di nương chết có kỳ quái.”

Diệp thị nghe vậy mày nhũu càng chặt, lại nhìn bà tử co rúm ở trong góc phòng, đúng lúc thu lại thần sắc ngạc nhiên, con ngươi âm đạm “Người nói là Vinh Xuân di nương chết là bị người hại chết.”

Lúc nói chuyện, ánh mắt đảo qua Từ thị đứng bên cạnh Lãnh thị, người sau cúi mặt, khiến người không nhìn rõ lắm vẻ mặt.

“Có chứng cứ gì không?”

Triệu Văn Uyển chuyển hộp gấm trong tay, gần đến trước mặt Diệp thị liền chuyển đưa cho Nguyên đại phu “Nguyên đại phu xin hãy cẩn thận nhìn một cái, miếng nhân sâm có gì khác thường.”

Nguyên đại phu nhìn đồ trong hộp gấm, ngẩng đầu thoáng nhìn qua Kim Linh bên cạnh Triệu Văn Uyển, lập tức trong đầu liền sáng tỏ, cúi đầu nghiêm túc kiểm tra, cho ra kết quả giống như sáng nay “Tất cả miếng nhân sâm trong hộp này đều bôi qua vân tự, dùng để lưu thông máu, đối với tình trạng chảy máu, nặng thì mất mạng, liều lượng này, một miếng liền đủ rồi.”

Lời này vừa nói ra, người trong phòng vẻ mặt khác nhau, đều đoán được chủ nhân phòng này là như thế nào chết đi, nhất thời đều có chút tin suy luận của Triệu Văn Uyển, Vinh Xuân di nương là bị người hại chết.

“Trùng hợp chính là, đêm hôm qua nha hoàn Thúy Vân bên người Vinh Xuân di nương chết, trong tay cũng là cầm một miếng như vậy, được tỳ nữ của ta phát hiện trình lên.” Triệu Văn Uyển giờ miếng dính nước mà Kim Linh lấy được để mọi người cùng nhìn “Ta đến nơi này liền đụng phải Tôn ma ma, lên lút một mình trong phòng, người tìm hộp gấm chẳng lẽ là muốn tiêu hủy chứng cứ?”

“Không, không phải lão nô, lão nô oan uổng...” Tôn ma ma phát hiện tất cả mọi người đều nhìn mình, vội vàng biện giải.

“Oan uổng? Miếng nhân sâm kia là người đưa cho Vinh Xuân di nương, Thúy Vân còn khen người thiện tâm, lại không nghĩ rằng là tồn tại tâm tư độc ác như vậy!” Kim Linh nhất thời bắt bẻ nói.

Cổ ma ma đứng ở trong đám người thăm dò nhìn nhìn, do dự một chút, cũng mở miệng nói “Việc này lão nô có thể làm chứng, quả thật miếng nhân sâm là do Tôn ma ma lấy tới.”

Lý quản gia lúc trước kiểm tra sổ sách, cũng không thấy ghi chép uyển Vinh Xuân di nương đến lấy nhân sâm, lại nhìn ánh mắt Tôn ma ma trốn tránh, nghiêm túc quát “Khố phòng cũng không ghi chép người lấy dùng, nói, người lấy thứ này ở đâu!”

Tôn ma ma bị dọa đến mức người run rẩy sợ hãi, vẻ mặt hoảng sợ luống cuống, thì thào lão nô oan uổng, hiển nhiên là còn có gì giấu diếm.

Lý quản gia thấy vậy, gọi mấy bà tử, cầm gậy quen dùng trừng phạt, sai người đề Tôn ma ma đặt lên băng ghế, hí mắt nói “Da thịt đau đớn tự nhiên sẽ nói.”

Diệp thị thùy chung bàng quan, đáy mắt xẹt qua phức tạp, lúc này cũng là bản khoản rất nhiều, cũng không thể cản trở Lý quản gia làm việc, đứng ở một bên nhũu mày nói “Nhất định là có người sai khiến người, người mau nói.”

Tôn ma ma vẫn cắn chặt môi bị người giữ chặt đề lên ghế, mắt già cụp xuống, hiện lên ý chiến đấu, gậy vừa hạ xuống một cái phút chốc sắc mặt trắng bệch, phát ra tiếng kêu thê lương.

“Tam phu nhân, cứu mạng a ——”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Chương 96

Từ thị nghe câu đấy đột nhiên nhảy dựng lên “Bà tử nguoi buồn cười thật, làm chuyện sai hô ta cứu mạng có ích gì!”

Từ thị trong thời gian cảm đoán gầy yếu đi rất nhiều, chỗ gò má không có chút thịt nổi lên, hiện lên vài phần ốm yếu, nghe được Tôn ma ma cầu cứu mạng, trên mặt xet qua tia bối rối, nặn ra vài phần cứng nhắc cười nhạo.

Chỉ là tầm mắt không dám nhìn Tôn ma ma, chuyển về hướng Lãnh thị bên cạnh, tư thái giống như xem náo nhiệt, tay trong tay áo hơi hơi run rẩy.

Cây gậy lại hạ xuống, lực đạo dùng phù hợp, đánh một hồi vẫn còn sống, quần áo căn bản chống đỡ không được, một chút liền da tróc thịt bong, Tôn ma ma hô một tiếng đau hôn mê. Lý quán gia vẩy tay ý dừng đánh, vẩy vẩy bà tử thì thăm một câu, bà tử kia đi ra ngoài rất nhanh liền quay lại cầm một thùng nước tiến vào, đổ lên đầu Tôn ma ma.

Tháng ba tháng tư còn chưa hoàn toàn ấm, lúc sáng sớm còn có chút lạnh, một chậu nước lạnh dội xuống như vậy, ngay cả người bên cạnh cũng cảm thấy lạnh thấu xương, quả nhiên Tôn ma ma ho khan tỉnh lại, tóc bết ở trên mặt, rất chặt vật, nói chung là thật sự sợ hãi, liền bật người khai báo.

“Nhân sâm độc kia là do Tam phu nhân cho ta, lão nô nhất thời bị ma quỷ ám, lấy lòng Tam phu nhân hại Vinh Xuân di nương, lão nô biết sai rồi, biết sai rồi, quán gia tha mạng, Quốc Công phu nhân tha mạng a!”

Từ thị nghe vậy sắc mặt lúc này trắng bệch, gân cổ phẫn bác “Nguoi nói bậy bạ gì đó, lúc Vinh Xuân di nương chết ta còn bị cầm tùc trong uyển, làm gì có bản lĩnh thông thiên!”

Tôn ma ma tầm mắt tan rã dần dần ngưng tụ nhìn Từ thị, thấy nàng nghiêm giọng sắc mặt lạnh lùng, cúi đầu, thanh âm ừ rừ nói “Lão nô nhớ kỹ bản thân ở lại trong phủ không còn lại mấy năm, đã nghĩ tính toán lưu lại nhiều chút bạc chuẩn bị quan tài cho bản thân, đi theo hầu hạ bên người Vinh Xuân di nương, phúc lợi không thể so với bên người lão phu nhân, vì vậy lúc Tam phu nhân đến tìm liền động tâm.”

“Tam phu nhân nghĩ muốn thừa dịp Vinh Xuân di nương sinh con, bỏ mẫu giữ con, nhờ người đưa tín vật cho lão nô, đến quán thuốc dưới danh nghĩa Từ gia lấy hộp nhân sâm, bôi vên tỵ, chỉ chờ đến ngày sinh...”

Từ thị nghe nàng liên miên cần nhần nói xong, sắc mặt càng kém, rõ ràng đều là bà tử trước mặt xúi giục, lúc này xảy ra chuyện liền đổ toàn bộ lên đầu mình, bị bản thân sai sử, cảm nhận được tầm mắt xung quanh, rõ ràng đều tin lời bà tử kia, Từ thị nắm chặt khăn tay, suýt chút nữa tức đến hôn mê.

“Hộp gấm này chính là lấy từ hiệu thuốc Từ gia, dưới còn có chữ.” Tôn ma ma một hồi nói xong, lại nhìn thoáng qua Từ thị “Ngày đó người hỗn tạp, lão nô không có cơ hội xử lý, giấu ở trong bàn trang điểm, chờ đến hôm nay lúc trộm lấy đi thì bị Đại tiểu thư bắt gặp phải... Tam phu nhân, chuyện cho tới bây giờ ngài vẫn biết đi!”

“Bỏ mẫu lưu con, dù sao cũng là mưu kế độc ác, Tam phu nhân sẽ không sinh, Vinh Xuân di nương còn trẻ mỹ mạo, Tam lão gia lúc này không nhìn, chờ khi đứa bé sinh ra tất nhiên sẽ để ý, không biết chừng có bao nhiêu yêu thương, khó trách chứa không được...”

“Đúng vậy, lúc trước còn giả mang thai hại Đại tiểu thư.”

“...”

Đây tứ nguoi một câu ta một câu bắt đầu thấp giọng bàn tán, chui vào trong tai Từ thị ong ong vù vù, nhất là mấy người kia một câu tam lão gia tam lão gia... va chạm đến thần kinh nàng, ngày đó Vinh Xuân di nương sinh khi nha hoàn truyền lại nói, phản ứng của Triệu Hoành Minh mới làm cho nàng đau lòng nhất.

Tôn ma ma tìm kiếm lấy một khối ngọc bội từ trong tay áo ra, mắt cụp xuống “Đây là tín vật Tam phu đưa cho lão nô, lão nô là một bà tử trong hậu viện, ngày thường cũng không đi vào trong phòng Tam phu nhân, cũng không được phần thưởng quý trọng như vậy. Thứ này là Tam phu nhân nhờ người đưa cho lão nô, nói là dùng chứng minh thân phận để lấy thuốc,”

“Từ thị, nguoi còn gì để nói?” Sự tình phát triển khó hiểu, lại dính líu đến tôn ma ma... Diệp thị đẩy lòng rất nghi ngờ, chỉ đem uy nghiêm Quốc Công phu nhân ra quát lớn.

Từ thị lá gan vốn không tính lớn, trong ngày thường cũng không động não qua, đều là Tôn ma ma nói cái gì nghe có đạo lý liền dùng, sự tình bại lộ, nàng sợ tới mức không đứng thẳng được, ít nhiều có Lãnh thị bên cạnh giúp đỡ một phen, mới không ngã xuống, nhưng Diệp thị một tiếng quát lớn chất vấn, khiến nàng có chút rối loạn trận tuyến.

Rồi đột nhiên cách đó không xa một bóng dáng màu xanh vội vàng chạy tới, càng ngày càng gần, nằng thì thảo một tiếng “Tam gia” về mặt có tia cổ quái.

Triệu Hoành Minh vừa đến, đã có người nói cho hắn đầu đuôi câu chuyện, hắn đứng ở nơi đó về mặt khiếp sợ, thấp giọng hỏi “Thật là do người hại nằng?”

Từ thị không ngừng lắc đầu “Thiếp không có, lão gia thiếp không có...” Nhưng không có ai nghe, kia chỉ là nguy biện.

Triệu Hoành Minh thấy nằng vẫn bộ dáng chấp mê không bỏ, về mặt khó nén thất vọng, thân mình suy sụp quay đi, chỉ nói một câu không có thuốc chữa, quay đầu phát tay áo rời đi.

“Tam gia ——” Từ thị như bệnh tâm thần hô một tiếng, cuối cùng âm cuối run rẩy nhỏ đi, chập vật ngã xuống đất, thấy người nọ là thật sự quyết tâm, mới rơi lệ, cảnh tượng trước mắt hư hư thật thật, tầm mắt dừng trên người Tôn ma ma, mặt Tôn ma ma lại đổi thành Vinh Xuân di nương, một chút lại thành Diệp thị, dùng sức lắc lắc đầu, mới khôi phục vài phần rõ ràng, chỉ là che mặt ha ha cười lạnh.

“Là ta hại thì như thế nào, chẳng qua chỉ là Từ gia nuôi ra loại ti tiện, ta muốn xử trí như thế nào thì xử trí như thế, khi nào đến phiên các người xen vào.” Từ thị hất tay Lãnh thị hảo tâm đưa ra giúp đỡ ra, tự mình đứng lên, vững vàng đứng, đảo qua một vòng người vây xem, hốc mắt nhiễm sương mù, giọng điệu lại nháy mắt ngoan lệ “Đứa nhỏ này là của ta, Vinh Xuân tiện nhân đáng chết!”

Ánh mắt nằng đột nhiên vừa chuyển, dừng trên người Triệu Văn Uyển “Còn có người ——” a một tiếng muốn vọt qua, Lý quản gia nhanh tay nhanh mắt cản một chút, Từ thị thân thể gầy yếu khó khăn đập vào cánh cửa hôn mê.

Mọi người thấy thế, thôn thức không thôi. Triệu Văn Uyển con người sáng tối lạnh nhạt, đáy lòng xẹt qua một tia khác thường.

Từ thị vì thân mình hai tháng qua mệt mỏi, lại vừa rồi kích thích đập vào ván cửa hôn mê. Nguyên đại phi sau khi khám, Diệp thị đã đem sự tình bẩm báo Triệu lão phu nhân, mời lão phu nhân xem xét quyết định. Tam lão gia lại nghe chân tướng ngọn nguồn câu chuyện, cùng với lời nói độc ác Từ thị nói sau khi mình rời đi, như bị sét đánh, như thế nào cũng không tới người bên gối tâm tư lại độc ác như vậy, đã nhiều ngày vì Từ thị thay đổi cảm giác vui sướng cọ rửa không còn một mảnh, mặt trắng bệch thất hồn lạc phách trở về thư phòng.

Lão phu nhân cũng đau lòng nói gia môn bất hạnh, việc vui đang tốt lại bị trộn lẫn thành như vậy, đối với Từ thị thất vọng vô cùng.

“Thôi, chờ nằng tỉnh lại để Tam gia viết hưu thư đưa nằng về Từ gia, lão thân lớn tuổi, chịu không được con dâu như vậy.”

Diệp thị nghe vậy đôi mắt rũ xuống, cúi đầu đáp vâng “Con dâu sai người đi thông tri Từ lão phu nhân, để Từ gia đến đón người.” Nói xong liền rời đi Minh Như Uyển.

Kim Linh cùng Triệu Văn Uyển quay về Trúc Tương Phi Uyển mất chứa lệ, thẳng đập đầu ba cái, Vinh Xuân di nương bị chết oan được giải, Thúy Vân phát hiện chứng cứ bị diệt khẩu, Lý quản gia bắt tay vào lo hậu sự cho Thúy Vân, đại khái là do tiểu thư phân phó, làm được xem như có thể diện, trả cho cha mẹ Thúy Vân một khoản tiền đường lão.

“Người Thúy Vân cần tạ ơn phải là người, không cần làm lễ này, đứng lên đi.” Triệu Văn Uyển giúp Kim Linh đứng lên, người sau thuận thế đứng dậy, khuôn mặt tràn đầy nước mắt lộ vẻ kiên định ý tứ nguyện trung thành.

Triệu Văn Uyển thở dài, suy nghĩ về chuyện xảy ra hôm nay, cũng không biết sao lại thế này, như là phát triển quá mức thuận lợi, làm cho người ta nổi lên một chút cảm giác không thích hợp, Triệu Văn Uyển nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra rõ ràng, đơn giản liền từ bỏ.

Ban đêm, Từ thị nặng nề tỉnh dậy, hô một tiếng nước, lại nửa ngày không có người đáp lại, chống thân thể ngồi dậy muốn phát hỏa, trí nhớ trước hôn mê chậm rãi hiện ra, lời mắng ghen lại trong cổ họng đầy vị chất.

“Tam phu nhân ngài tỉnh!” Nha hoàn từ bên ngoài trở về nhìn thấy người tỉnh, theo tầm mắt nhìn ẩm trà trên bàn, thông minh vội rót chén trà, bung qua.

Từ thị cảm chén uống vài hớp, mới cảm thấy vị chất biến mất chút, khàn khàn nói “Giờ nào, người đâu?”

“Cuối giờ tuất, Tam lão gia... Tam lão gia ở thư phòng, sai nô tỳ đem thứ này giao cho ngài.” Nói xong lấy trong ngực ra một lá thư, về mặt do dự đưa qua.

Từ thị thoáng nhìn chữ trên phong thư, nước mắt liền không khống chế được rơi xuống, Triệu Hoành Minh cả đời trầm mê tranh chữ, nhưng lúc này hai chữ lại viết xấu như vậy, khi hạ bút tâm tình là không yên.

“Tam phu nhân..” Cũng là nha hoàn hồi môn theo Từ thị, địa vị không cao như Vinh Xuân, sau khi Vinh Xuân làm di nương, liền ở cùng nằng nhiều nhất.

Từ thị run rẩy mở thư, sau khi mở ra thẳng rơi lệ.

Vì để kiếp này được làm phu thê, kiếp trước phải ba đời gắn bó, mới có được kiếp này làm vợ chồng... phạm là hai bên tâm tư khác nhau, khó cùng một ý, nhanh gặp gỡ nhanh cùng một chỗ, vì xin từ biệt, tìm kiếm sách vở đều nói hoàn trả nợ nần. Giải oán bỏ quan hệ, không nên thêm thù hận, từ biệt cùng thư thái, hai bên cùng vui.

Triệu Hoành Minh a Triệu Hoành Minh, mặc dù là hưu thư, cũng viết xúc động như vậy. Nằng là trong lòng yêu thương người này, đồ phụ, độc phụ làm

không sao cả, lại không chịu nổi Triệu Hoành Minh từ bỏ buông tha nàng.

“Tam phu nhân, nô tỳ còn có một chuyện không biết có nên nói hay không.” Yên lặng đưa khăn tay cho Từ thị lau mặt, do dự nói.

Từ thị nâng mắt, hai mắt đầm lệ nhìn về phía nàng, giọng nghẹn ngào “nói.”

“Nô tỳ lúc trở về nhìn thấy Tôn ma ma với Quốc Công phu nhân sau núi giả, cách quá xa không nghe rõ hai người nói gì, chỉ là bộ dáng giống như tranh cãi không thoải mái. Tôn ma ma theo lý là người uyển Vinh Xuân di nương, sao lại cùng Quốc Công phu nhân...”

Từ thị nghe vậy ngơ ngẩn, trong đầu có cái gì rất nhanh chột lóe mà qua, đứng rồi, hôm nay bị vây trong tình cảnh đó rõ ràng là.. bầy, Tôn ma ma nói, Diệp thị ép hỏi vừa hợp thời cơ, hiện giờ nghĩ lại như thế nào đều hiện ra cổ quái.

Chuyện này là Tôn ma ma đề nghị, không thể tưởng được lúc đầu là bà ta cẩn thận chu toàn sau nàng đều giao cho bà ta xử lý. Nếu bà ta là người của Diệp thị...

Từ thị đột nhiên nhớ lại trước khi mình bị cấm túc nghe thấy một chuyện, con người phút chốc thâm trầm, lúc ấy Diệp thị phát hiện mình, lại còn làm bộ không biết, thực tế là chờ cơ hội hoàn toàn loại bỏ mình. Suy nghĩ chút, Từ thị tay đột nhiên nắm chặt chân đệm, mu bàn tay nổi gân xanh, một bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi.

“Diệp thị, tâm tư thật tốt, hãm hại ta như vậy, ta nhất định sẽ không để người sống tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 142: Chương 97

Một hồi mưa xuân qua đi, hoa cỏ trong đình viện đều mọc một tầng trời non xanh biếc, trong Minh Như Uyển trồng cây hải đường đang ra nụ hoa mới, tô điểm đầu cành, xấu hổ chờ nở.

Trong phòng thường truyền ra tiếng leng keng nhỏ, kèm theo tiếng cười của lão phu nhân, không khí hài hòa. Triệu Văn Uyển sai thợ thủ công theo bản vẽ nàng đưa làm không ít đồ chơi trẻ con, sáng sớm chạy đến Minh Như Uyển, nghĩ muốn còn đưa bé con chơi, thuận đường thay tổ mẫu chăm sóc một chút. Mà tiểu tử kia giống như đối với ai cũng không có hứng thú, chịu mở mắt nhìn hai cái đã là nể tình, khiến Triệu Văn Uyển cảm thấy có chút thất bại.

Hai người qua lại giống như diễn xiếc khiến lão phu nhân không nhịn được cười. Thiên Tiên cùng đến với Triệu Văn Uyển đãi ngộ lại hoàn toàn khác nhau, trông mắt đen nháy của tiểu tử kia đi theo bóng dáng Thiên Tiên di động, hiển nhiên là rất thích con chim này, cố tình Thiên Tiên ăn một lần một ở trên tay hắn, bị vật qua lông đuôi, lại không dám bay xuống, thủy chung vẫn duy trì khoảng cách an toàn nhất định.

Bên này đang đùa với đứa bé hoặc bị đứa bé đùa chơi, chợt nghe hạ nhân truyền báo nói Từ thị đến từ biệt. Triệu Văn Uyển nghe vậy nhủ mày, đem tiểu hải tử giao cho Cổ ma ma đi vào phòng trong, dù sao Từ thị là người hại Vinh Xuân di nương, mục đích là đứa nhỏ này, Triệu Văn Uyển một chút đều không muốn nàng thấy.

Triệu lão phu nhân sắc mặt cũng khó coi, đối với người con dâu này nàng từ trước đã không vừa lòng, vốn nghĩ có thể an phận mà sống, lại cứ một lần so với một lần vô lý. Nghe nói sáng sớm hôm nay lại đi đến thư phòng Tam gia khóc lóc cầu xin, may mắn lão Tam lúc này thật sự hạ quyết tâm viết hưu thư, loại con dâu này Quốc Công phủ là không dám giữ lại. Từ gia bên kia đoán là đã nhận được tin tức, Từ lão thái thái nghĩ cũng là không muốn xấu hổ cầu tình thay Từ thị.

“Đề người tiến vào đi.” Triệu lão phu nhân xoa nhẹ cái trán, mở miệng nói. Có thể bình yên đi là tốt nhất, không được, cũng đừng trách lão bà từ không nể mặt, lần nữa tha thứ chỉ làm cho gia đình không yên.

“Lão phu nhân.” Từ thị vào cửa trên mặt vẫn còn mang theo nước mắt chưa khô, ánh mắt sưng đỏ, không dám lại gọi mẫu thân, đoán là lão phu nhân coi trọng cấp bậc lễ nghĩa, lấy khăn tay lau, tận lực giả bộ hiền lương, không biết là ở trong mắt người đang ngồi đều là trong lòng rõ ràng lại ghét bỏ.

“Nên đi, lão Tam cũng nói rõ ràng với người. Nhiều năm trôi qua như vậy lão bà từ ta tự nhận đối xử với người cũng không quá khắt khe, về sau chính mình bảo trọng.” Triệu lão phu nhân thở dài, lời nói thâm thúy, tuy rằng đối với Từ thị trước nay không thích, nhưng nhiều năm cảm tình vẫn là có, nếu không phải lúc này nàng làm ra chuyện quá phận, sao có thể để nàng rời đi Triệu gia.

Từ thị dùng sức cắn môi, hiện lên một chút trắng xanh, trên mặt lại lúng túng, cũng tự biết rơi xuống loại hoàn cảnh này hơn nửa là do chính mình tự làm, trong lòng lại vẫn không nhịn được sinh ra oán. Triệu Hoành Minh một lòng muốn cưới nàng làm thê, lão phu nhân tuy rằng đồng ý cũng là không vui, nàng là biết. Nhiều năm không có con, kẻ hầu lại bàn tán, cùng với lão phu nhân giận mà không phát, đều làm nàng vô cùng áp lực.

Oán niệm sinh ra cố chấp, mới tạo nên cục diện hôm nay.

Nhưng là tự biết hợp lại không được, Từ thị vừa mở miệng cũng là có chút hối hận thê lương “Ở trong mắt lão phu nhân ta là tiểu thư kiêu căng, sau này

vào phủ lại là phu nhân kiều căng, khiến trong phủ không ổn. Ta cũng không muốn như vậy, nhưng vì sao ông trời lại đối xử tàn nhẫn với ta như vậy, khiến cho ta sây thai, còn không thể mang thai, ta tất nhiên là ngàn vạn lần không cam lòng”

“Ta luôn luôn không đủ thông minh, không giống Diệp thị có khả năng khéo đưa đẩy, sau lại không bằng Lãnh thị dịu dàng sẵn sàng, nếu không phải....Nếu không phải được lão gia thiên vị, không biết chừng thì lương đến mức nào.” Từ thị thái độ khác thường mà yên lặng rơi lệ, giọng nghẹn ngào mở miệng nói rõ.

Triệu lão phu nhân cùng Triệu Văn Uyển nghe xong, ánh mắt đều dừng trên người nàng, trong lòng đều có chút không rõ.

“Ta nên là phải sớm nhìn thấu mới tốt...Có người lợi dụng sự không cam lòng của ta lấy ta làm vũ khí.” Từ thị bỗng nhiên tự giễu cười, mặt lập tức liền đối diện với lão phu nhân “Người chân chính muốn làm loạn khiến trong phủ bất an không phải ta, vừa đúng chính là người con dâu ngài cho là thật tốt, ta ngu dốt không bằng người ta, từng bước từng bước sai, lời nói tuy khó nghe, lấy đầu óc của ta sao có thể nghĩ ra mưu kế hoàn mỹ như vậy, lão phu nhân, toàn bộ sự việc kia đều có người lên sẵn kế hoạch a!”

Triệu Văn Uyển nhìn thẳng Từ thị, thấy khóe miệng nàng nhếch lên như là cười nhạo, lại lộ ra biểu tình so với khóc còn khó coi hơn, con ngươi không khỏi trầm xuống, tia nghi ngờ trước kia liên hệ lại với lời Từ thị nói, đáy lòng hiện lên một ý nghĩ.

“Ngươi nói là ai hại ngươi, vì sao hại ngươi?” Triệu lão phu nhân nghiêng nghiêng dựa vào đằng sau, liếc mắt nhìn người, giọng nặng nề lên tiếng.

Bên ngoài bỗng nhiên vang lên âm thanh thỉnh an, một tiếng Quốc Công phu nhân truyền vào, chỉ chốc lát sau, Diệp thị liền vén rèm đi vào, nhìn tình hình trong phòng con ngươi chợt tối, trước thỉnh an lão phu nhân.

Cửu thị gặp nhau hết sức đỏ mặt, Từ thị hung hăng trừng mắt Diệp thị bộ dáng vân đạm phong khinh, tức đến hộc máu, giận chỉ vào người nói “Chính là nàng, không muốn ta vạch trần chuyện nàng làm, trước một bước hãm hại ta, muốn đem ta đuổi ra khỏi phủ! Tôn ma ma tuy rằng về ngoài là giúp đỡ ta, bà ta kì thật là người của Diệp thị, hai người bọn họ hợp lại hại ta a!”

Diệp thị nghe vậy trên mặt có vài phần kinh ngạc, không hiểu vì sao Từ thị trước khi đi còn muốn cắn nàng một ngụm, mặc dù nàng biết Tôn ma ma là người của mình, không có chứng cứ chính xác, nàng còn không thể chỉ nói là buộc tội chính mình, vì vậy cũng không sợ hãi phản bác lại “Đệ...Từ thị ngươi nói cái gì ta sao lại nghe không hiểu gì cả?”

“Ngươi từ trước đến nay thích giả bộ, lúc này làm như không hiểu, đợi ta nói rõ chuyện ngươi làm còn có thể tiếp tục giả vờ giả vịt được không.” Từ thị hung tợn nhìn chằm chằm nàng, chỉ nghĩ đến nàng giả bộ càng cảm thấy oán hận “Xin lão phu nhân cho hạ nhân bên người lui xuống, chuyện ta muốn nói có liên quan đến danh dự Định Quốc Công phủ.”

Triệu Văn Uyển nhũ mảy, phát phát tay, nha hoàn bà từ liên quan đều đi xuống, chỉ để lại Diệp thị, Từ thị cùng Triệu Văn Uyển bên người.

Từ thị thẳng thắt lưng, nhìn thẳng Diệp thị, đáy mắt u ám nói “Ngày ấy ta đi vào uyển của ngươi, vừa vặn nghe được ngươi dặn dò người hầu, tò mò nghe một chút, sau bị nha hoàn của ngươi phát hiện, ta liền giả bộ vừa mới đến cùng ngươi nói chuyện một lát, chỉ sợ lúc đó là ngươi sợ bị ta biết nên có ý muốn diệt trừ ta đi? Giả bộ không phát hiện, sau lại bày kế sách, phái Tôn ma ma đến bên cạnh ta để ta mắc câu, khiến ta lại phạm sai lầm bị hù.”

“Buồn cười ta lúc ấy ngu ngốc, nhưng lại cho rằng ngươi không phát hiện ra ta nghe lén, trở về tra xét, phát hiện hóa ra ngươi trộm quan ấn Đại lão gia, âm thầm đem Triệu Nguyên Tấn đưa đi chỗ khác, sau thay thế thân vào, chuyện này nếu bị phát hiện đây chính là tội lớn liên lụy cả nhà, khó trách ngươi nhất định phải trừ khử ta, Diệp thị, ngươi thật sự là can đảm thật lớn nha!”

Diệp thị bị nàng vừa nói rõ ràng vừa trách móc giật mình đứng tại chỗ, trong lòng nổi lên sóng lớn, chuyện nàng âm thầm tiến hành tới nay bị người đột ngột tuôn ra, trở tay không kịp. Ngày ấy, ngày ấy...Nàng sau khi phát hiện Từ thị liền lập tức sai người đi, nàng ta thế mà nghe được! Sao có thể mắc phải sai lầm lớn như vậy.

“Ngươi...Ngươi đừng có mà oan uổng ta!” Diệp thị tận lực làm thanh âm mình vững vàng, chuyện Từ thị nói nửa điểm không được thừa nhận, chỉ có thể kiên trì phủ nhận “Là ngươi lên cầu ta thay ngươi nói chuyện, ta không muốn ngươi liên lụy oan ta!”

Từ thị không tốt liếc nhìn Diệp thị một cái, nhìn hai má Diệp thị không còn huyết sắc, khóe miệng chứa nụ cười ác độc “Là vu oan hay không chính ngươi rõ ràng.”

Triệu lão phu nhân đang nghe đến Diệp thị lấy trộm quan ấn Triệu Hoành Thịnh đưa người đi, không thể tin nhìn chằm chằm Diệp thị, may là lớn tuổi, người nào chợt dạ đều có thể nhận ra được, nhất thời cảm thấy chuyện không tốt, vội vàng sai người gọi Triệu Hoành Thịnh đến. Sau khi đem sự tình đơn giản nói ra, sắc mặt Triệu Hoành Thịnh cũng là thay đổi, hiểu được sự việc nặng nhẹ, chỉ nói chính mình nhất định đem nghịch tử mang về, trước khi đi giận không kềm chế được trừng mắt Diệp thị.

Diệp thị thân mình co rúm, đáy lòng còn tồn tại một tia may mắn, chuyện này nhất định không thể nháo lớn, Triệu Hoành Thịnh tìm người cũng chỉ có thể ngầm tìm. Chỗ nàng giấu Triệu Nguyên Tấn có mẹ nàng và đại ca chăm sóc, nhất định sẽ không nhiều loạn, âm thầm cầu nguyện tránh được Triệu Hoành Thịnh, khiến Từ thị không có chứng cứ xác thực.

“A, ta đột nhiên nhớ ra một chuyện.” Từ thị đột nhiên lên tiếng, khiến tâm tư mấy người trong phòng kinh ngạc, nhất là Diệp thị, thân mình đứng bên cạnh nàng run rẩy, Từ thị phát hiện, dừng lại nhìn nàng cười đến vô cùng ác ý nói “Ta là phận nữ nhân hỏi thăm chuyện luôn không dễ dàng, cũng ít nhiều nhờ ca ca giúp đỡ, nghĩ là chuyện lớn liên lụy cả nhà, cố ý để ca ca nhiều chú ý, chỗ Quốc Công phu nhân sắp xếp cuối cùng, tuy là chỗ non xanh nước biếc nhưng là Nguyên Tấn có thể là nhìn chán, hôm qua được đến tin tức, nói là người đã chạy rồi, Quốc Công phu nhân còn chưa nhận được tin tức đi”

Diệp thị đột nhiên vô lực lao đảo từng bước lùi về phía sau, sắc mặt trắng bệch “Nguyên Tấn... chạy?”

Triệu lão phu nhân thấy thế chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, ngã thẳng xuống.

“Tổ mẫu!” Triệu Văn Uyển kinh hoảng hô lên, vội sai người mời Nguyên đại phu, ánh mắt liếc nhìn Diệp thị mắt hồn mất ví, Từ thị mặt lộ phức tạp, nhất thời cảm thấy rõ ràng.

Nghe được tin tức Triệu Hoành Minh cùng Triệu Hoành Thế rất nhanh cũng biết chuyện xảy ra, ngay cả từ trước đến nay Triệu Hoành Minh không quan tâm chuyện gia đình cũng đều cảm thấy chuyện này có bao nhiêu nghiêm trọng, không khỏi nhìn về phía Từ thị, từ khi hấn tiến vào luôn trầm mặc lui ở trong góc, nửa ngày, thanh âm khàn khàn nói “Vì sao không nói cho ta biết?”

Từ thị trầm mặc, tự nhiên dưới tầm mắt bướng bỉnh nhìn chăm chú mình mà bại trận, buồn bã nói “Ta biết người không thích chuyện thế tục, ta tính là, nếu không phải... bị năng bức đến đường cùng, ta cũng tính toán giữ bí mật này, làm cho ca ca hỗ trợ cùng nhau giải quyết, làm như không xảy ra chuyện gì.”

“Chỉ là chưa kịp...” Từ thị lại nhìn không được nghẹn ngào, buông mắt không nói.

Triệu Hoành Minh nhìn kiều thể kết tóc, nghe được năng câu cuối cùng nỉ non luyến tiếc, trong lòng xúc động, đáy mắt một mảnh phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Chương 98

Triệu Hoành Thịnh đi một thời gian quay về, lão phu nhân đã chịu qua một kích thích, liên tiếp đã kích, hôn mê liền ba ngày, đêm hôm trước còn nguy hiểm thiếu chút nữa xuôi tay, vừa lúc khi đó Triệu Văn Uyển bị khuyên quay về uyển mình, sau khi tỉnh lại biết được liên canh một tác không rời, cứ như vậy canh suốt hai ngày.

Dương ma ma bụng chút đồ ăn đi tới, nhìn Triệu Văn Uyển cầm tay lão phu nhân liền miễn cưỡng nói chuyện, giống như lão phu nhân có thể nghe thấy, hốc mắt liền nổi lên chua xót. Tình cảm bà cháu hai người ngày thường sâu nặng người khác không thể chen vào, nếu nói người lão phu nhân yêu thương ở đầu quả tim, chẳng ai khác chính là cung chiêu đại tiểu thư nhất. Hiện giờ lão phu nhân... như vậy, cũng khó trách Đại tiểu thư như thế.

“Đại tiểu thư nên dùng cơm.”

Triệu Văn Uyển vừa nói xong chuyện Thụy Ca Nhi nhận bột, đem tay tổ mẫu đặt vào trong chăn, quay đầu trả lời một tiếng. Điểm ấy cũng khiến Dương ma ma bớt lo lắng, cho dù là lại không muốn ăn uống cũng sẽ ăn một chút, đại khái là vì có thể chăm sóc tốt cho lão phu nhân.

Nhìn đi nhìn lại trong mấy đứa nhỏ của các phòng, thì hai đứa nhỏ Thẩm thị sinh ra là hiểu chuyện nhất, cũng làm người đau lòng nhất, lại tương tượng trong phủ chuyện xảy ra mấy ngày gần đây, nặng nề thờ dài.

Triệu Văn Uyển dùng qua cơm, mắt tình nhìn Bảo Thiên được mình sai ở lại Trúc Tương Phi Uyển chạy tới, đáy mắt lộ ra sâu xa, chờ Bảo Thiên thì thăm vài câu, liền cùng Dương ma ma tạm thời rời đi, nói là quay về Trúc Tương Phi Uyển một chuyện.

“Đại tiểu thư nghỉ trưa một chút, lão phu nhân có lão nô chăm sóc ngài cứ yên tâm, nếu tỉnh, lão nô sẽ sai người thông báo ngài.” Dương ma ma cam đoan nói, lão phu nhân đã qua cơn nguy hiểm, chỉ chờ bản thân nguyện ý tỉnh lại.

Triệu Văn Uyển vuốt cằm mang theo Bảo Thiên rời đi.

Trên đường, thật xa nhìn thấy Diệp thị cầm vật gì màu vàng đi tới, Triệu Văn Uyển dừng bước, đối với người này từ trước đến nay đều thích hại năng, hai người thực tế là hận nhau, không chút nào che dấu mà ngăn lại đường năng đi.

“Tổ mẫu không muốn gặp người, mời quay về đi.” Cùng với xưng hô mẫu thân đều bỏ, chỉ là người này không xứng.

Diệp thị bị cái tiểu bối nhục nhã như vậy, trên mặt nổi lên khó chịu, lời nói nhiễm vài phần sắc bén nói “Ta tới thăm khi nào phải trải qua sự đồng ý của người, tránh ra.”

Triệu Văn Uyển mặt lạnh nhìn năng, thoáng nhìn bùa bình an trong tay năng, híp mắt “Thay tổ mẫu cầu, không bằng cầu cho người, Triệu Nguyên Tấn chịu không được khổ nhất định sẽ chạy đến kinh thành, nếu để cho phụ thân tìm được hấn còn tốt, bằng không...”

Diệp thị bị giọng điệu lạnh lẽo của năng dạy bảo nhìn không được âm thầm run rẩy, theo lời năng ý tứ chưa nói hết, cũng là lí do năng mấy ngày này bất an, cũng không nguyện ở trước mặt Triệu Văn Uyển lộ ra khiếp sợ, vẫn cố ý đi Minh Như Uyển.

Triệu Văn Uyển đứng tại chỗ, liền thấy năng bị người ngăn ở ngoài Minh Như Uyển, thăm nghĩ phụ thân lúc này hành động thật ra chu toàn, không ngờ

rằng bên trong còn có liên quan đến Triệu Nguyên Lễ đề điểm, hai huynh muội đối với Diệp thị nhất trí chán ghét, cũng không tính toán buông tha cho người làm liên lụy đến Định Quốc Công phủ, còn hại tổ mẫu thành như vậy.

Trúc Tương Phi Uyển, đã có người đợi thật lâu, Triệu Văn Uyển vào phòng sai Bảo Thiên canh giữ bên ngoài.

“Người tìm được rồi?”

Người nọ một thân trang phục màu đen lưu loát, gật gật đầu bẩm báo “Đại tiểu thư đoán không sai, người nọ trốn quan lính, đi tắt Vân Hà muốn trà trộn vào kinh thành, ở cửa Vân Hà thuộc hạ đem người bắt lại đưa vào kinh, người hiện giờ ở một chỗ an toàn ngoài thành, không có người phát hiện, cố ý đến hỏi tiểu thư xử lý như thế nào.”

Triệu Văn Uyển nghe hẳn báo cáo cùng chính mình đoán trước không khác nhau, trong lòng thờ nhẹ một hơi đồng thời đối với Triệu Nguyên Tấn phi nhỏ không thôi, nếu sống yên ổn ở doanh trại rèn luyện thật tốt cũng liền thôi, vì mẫu thân nuông chiều mà thua, cuộc đời vô dụng không nói, Diệp thị làm như vậy, ngay cả con cháu Đại lão gia cũng dám trộm để đổi người, nhưng cũng là chịu không được khổ chạy về kinh thành, thật sự là...Ngu xuẩn.

Nếu là người đã bị mình tìm được trước, không làm chút gì, chẳng phải ... làm Diệp thị thất vọng.

*****

Đầu mừng sáu tháng tư, tuổi sát bắc, hồ nhật xung khí, mọi việc không thuận lợi.

Sáng sớm, một chiếc xe vội vàng đứng ở cửa sau, lộ ra vài tên hộ vệ cường tráng, từ trên xe mang xuống một cái cang trùm vải đen vội vàng vào bên trong, nhanh khiến người nhìn không rõ. Vài tên hộ vệ kia hiển nhiên là đã được căn dặn, đưa gì đó trên xe thẳng đến phòng khách Quốc Công phủ, đặt cang xuống tự động lui ra ngoài, làm một cái bức tường che chắn, đem người muốn xem đều ngăn ở bên ngoài.

Không bao lâu, Triệu Hoành Thịnh vén y phục vội vàng đến, sắc mặt ngưng trọng. Theo sau đuổi tới Triệu Hoành Minh, Triệu Hoành Thế cũng đều vào trong, ngược lại Lãnh thị chú ý dừng bước, uy nghiêm mà đuổi người tản đi.

Chuyện trong phòng khách quan trọng vạn vạn không thể để ra nửa điểm tiếng gió.

Diệp thị từ sáng sớm thu được tin tức ở ngay sau đại sảnh chờ, chờ nhìn đến bị nâng vào, kéo vải che lên, liền nhìn thấy Triệu Nguyên Tấn hai mắt nhắm nghiền không có chút huyết sắc, hơi thở mong manh, nhất thời sợ hãi không nhẹ “Đại phu, mau đi gọi đại phu qua đây!” Triệu Hoành Thịnh vừa thấy tình huống trên mặt đất cũng nhũn mảy, mắt nhìn trong đại sảnh đều là người tin được, mới lên tiếng cảm phẫn nói một câu “Người muốn nào loạn để thiên hạ đều biết sao!” Lập tức gọi người đi mời Nguyên đại phu lại đây.

Vốn là bị hưu về nhà Từ thị lúc này vẫn ở lại, nói là đem lão phu nhân tức giận đến hôn mê nguyên nhân một nửa cũng là vì nàng, cố ý nói mình chờ lão phu nhân tỉnh lại sau mới đi, kỳ thật cũng là ở lại xem kết cục của Diệp thị, trận này tất nhiên phải đến xem, ánh mắt đảo qua trên người Triệu Nguyên Tấn không có sức sống có chút kinh ngạc, này tiểu ác bá ở Dương thành tính tình không thay đổi, vì sao còn quay lại lăn lộn thành như vậy?

Triệu Văn Uyển với Triệu Nguyên Lễ một đường đi đến, trên đường “trùng hợp” gặp Nguyên đại phu, cùng trò chuyện đi đến. Diệp thị nhìn lên, lập tức trong lòng vội vàng, con nàng mạng còn treo lơ lửng sao lại còn đi chậm chạp như vậy!

“Nguyên đại phu, mau giúp ta nhìn xem con ta bị làm sao?” Dứt lời vội vàng kéo Nguyên đại phu qua nhìn, qua khe hở còn hung hăng trừng mắt nhìn Triệu Văn Uyển.

Người sau vô vị cười cười, cùng Triệu Nguyên Lễ đứng một chỗ, đảo qua Triệu Nguyên Tấn nằm trên cang, con người xẹt qua tia sáng sắc bén.

Nguyên đại phu bị tóm một cái lão đảo, ngồi xổm xuống bắt mạch cho Triệu Nguyên Tấn, chỉ là thời gian bắt mạch càng ngày càng lâu, mảy liền càng nhân chặt, tâm mắt không ngừng hướng trên người Triệu Nguyên Lễ nhìn qua, bộ dáng như là vô cùng phức tạp.

“Nguyên đại phu, nghịch tử này rốt cuộc làm sao?” Triệu Hoành Thịnh ở một bên xem xét, nhìn không được lên tiếng hỏi. Triệu Nguyên Tấn tìm được là có người đưa hẳn một phong thư nặc danh tìm được ở ngoại thành, lúc tìm thấy đã như vậy. Hẳn xem qua lá thư, trên thư chỉ viết là nhân quả báo ứng, giống như biết rõ chuyện Triệu Nguyên Tấn kết thù kết oán, tác phong người giang hồ, nhưng là người phương nào gây ra lại nửa điểm không rõ.

“Bẩm Đại lão gia, Nhị thiếu gia là trúng độc.” Nguyên đại phu nhướng lông mày hoa râm, thẳng đứng lên cung kính bẩm báo “Vốn là độc mãnh tính, cũng là hạ liều lượng nhiều, vốn là không đến mức mất mạng, nhưng trước mắt...khó nói.”

Diệp thị nghe vậy liền luống cuống “Rốt cuộc là người nào độc ác đối với Tấn nhi như vậy! Tấn nhi, tỉnh tỉnh, người về đến nhà, nhìn nương a.”

“Khóc, khóc khóc, chỉ biết khóc, chuyện lớn như vậy người cũng có thể làm ra, còn gạt ta, Nguyên Tấn thành cái dạng này cũng là do người gây ra!” Triệu Hoành Thịnh bị nàng khóc thét phiền lòng, quát lớn.

Diệp thị trong lòng đều là bộ dáng Triệu Nguyên Tấn hấp hối, đầu còn để ý Triệu Đại lão gia nói cái gì, sai Nguyên đại phu mau mau cứu con nàng, lại nghe Nguyên đại phu nói xong lập tức dờ dẩn.

“Lão phu nếu có bản lĩnh như vậy, Đại thiếu gia cũng sẽ không phải ở trên giường nhiều năm như vậy.” Nguyên đại phu sâu kín thở dài.

Triệu Hoành Thịnh phát giác có chút không đúng, truy hỏi “Có ý tứ gì, độc Nguyên Tấn trúng có liên quan gì đến Nguyên Lễ.”

“Lúc trước lão phu ngu dốt vẫn chưa phát hiện, chỉ là liều thuốc ít lại cách nhiều năm, thân mình Đại thiếu gia chậm rãi bị hao tổn, ngay tại lúc mới kiểm tra Nhị thiếu gia mới cảm thấy được bệnh trạng đúng là giống nhau, mới có.. khẳng định này, Đại thiếu gia lúc ấy bên trong đều không phải trúng một loại độc.” Hoặc là nói mấy năm sau đó mới là thủ phạm chân chính.

Ý tứ trong lời nói Nguyên đại phu nói mấy người trong đại sảnh đều là hiểu được, vì vậy đều run sợ, nhất là Triệu Hoành Thịnh thì thảo không có khả năng, người nào dám ở dưới mí mắt hần độc hại con hần!

“Nhị thiếu gia như vậy, nếu là không có thuốc giải, sợ là không qua khỏi hôm nay.” Nguyên đại phu cũng chỉ bắt đắc dĩ lắc đầu, tỏ vẻ bất lực.

Diệp thị nghe vậy như bị sét đánh ngã ngồi trên mặt đất, Triệu Nguyên Tấn hô hấp mỏng manh khiến nàng nghe thấy lại đau lòng như cắt, nàng đã không còn Lân nhi, không thể lại không có Tấn nhi, con của nàng. . . Đồng tử tan rã dần dần có tiêu cự, dừng ở trên môi xanh tím của Triệu Nguyên Tấn, đột nhiên gọi người nói “Mau, Mộ Xuân, cầm chìa khóa này đi trong phòng mở rương đồ cưới, lấy trong đó một cái hộp nhỏ, mau đem đến cho ta!”

Mộ Xuân được phân phó, cũng không dám nhiều lời vội vàng chạy đi, rất nhanh quay lại cầm đồ Diệp thị chỉ định. Diệp thị hoảng hốt cảm lấy hoảng loạn đi cầm chén trà trên bàn, đang muốn đem thuốc bột đổ vào lại bị người bắt lấy tay.

“Buông ra ----” Diệp thị liếc mắt trừng người ngan cản mình giận dữ hét lớn, trong con ngươi hiện lên khuôn mặt Triệu Văn Uyển lạnh lùng, lại sợ đánh đổ thuốc bột không đánh mạnh mẽ giằng co, trơ mắt nhìn Triệu Văn Uyển bắt lấy tay nàng, cướp bao thuốc bột “Trả lại cho ta---”

“Quốc Công phu nhân trong tay có thuốc giải, vì sao khi đại ca ta chịu khổ, lại không chịu đưa ra?” Triệu Văn Uyển lạnh giọng nói. Lời nói sắc bén làm người ta nghe ra manh mối.

Diệp thị tâm thần rùng mình, bối rối qua đi dần khôi phục một tia thần trí, gằn cổ nói “Kia... đó là có cao nhân ban cho ta, chỉ nói là có thể giải bách độc, ta sao biết là thật hay giả, hiện giờ Tấn nhi không tốt ta mới đột nhiên nhớ tới.”

“Là vậy sao?” Triệu Văn Uyển thần sắc u lãnh “Là thuốc gì có thể giải bách độc, không ngại để Nguyên đại phu trước kiểm tra đi.”

Dứt lời đem thuốc bột đưa cho Nguyên đại phu, người sau như nhặt được bảo bối bắt đầu nghiên cứu.

Diệp thị bị Triệu Văn Uyển cầm cổ tay nhìn đứa con trên mặt đất sống chết không rõ, cùng với thuốc bột kia trong tay Nguyên đại phu, thân mình mềm nhũn, mặt trắng bệch rơi nước mắt

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 144: Chương 99.1

“Là ô xuyên! Đúng là ô xuyên! Ông công ta đọc nhiều sách thuốc lại không phát hiện ra hai loại này dùng chung có thể giải độc, thật sự là ngu dốt ngu dốt mà!” Nguyên đại phu vừa cầm thuốc bột lúc thì tự trách lúc thì vui vẻ, cuối cùng nói.

“Thuốc bột này có thể giải bách độc sao?” Triệu Hoành Thịnh hỏi thêm.

Nguyên đại phu lắc lắc đầu “Lão phu mặc dù không dám khẳng định trên đời này có thuốc giải bách độc hay không nhưng chỉ bằng thứ này, chỉ có thể giải được độc trên người Nhị thiếu gia.” Dứt lời, lấy một ly nước trên bàn hòa tan thuốc bột đưa cho Triệu Hoành Thịnh.

Người sau đón lấy chén trà, trong lòng vô cùng loạn, lại nhìn hướng Diệp thị sắc mặt trắng bệch, càng cảm thấy chính mình vừa rồi còn tin tưởng lời nàng nói thật sự là ngu xuẩn.

“Lão gia, Tấn nhi sắp chịu không được!” Diệp thị nghẹn ngào nói.

Triệu Hoành Thịnh mắt lướt qua Triệu Nguyên Tấn nằm trên mặt đất, cùng hai đứa con đứng bên cạnh, thật lâu sau, đưa chén trà cho bà tử, để người ta cho Triệu Nguyên Tấn uống, sau đó thân mình lắc lư, có chút đau đầu mà chống đầu ngồi trên ghế, lúc người đến gần lên tiếng “Đi mời tộc trưởng qua đây đi.”

Diệp thị đang cẩn thận nâng Triệu Nguyên Tấn dậy, thuận tiện cho bà tử cho uống thuốc, đột nhiên nghe vậy thân thể bỗng nhiên run lên, ánh mắt sâu kín nhìn về phía Triệu Hoành Thịnh, giống như có chút không thể tin hô một tiếng lão gia.

Triệu Hoành Thịnh khoát khoát tay, liên tiếp mấy ngày nom nớp lo sợ tìm con quay về, thực tế đã sớm suy sụp, chuyện lớn chuyện nhỏ ngày thường đều có mẫu thân giúp đỡ, không đến mức rối loạn, trước mắt thật đúng là... Hần cùng Diệp thị hai mươi mấy năm tình cảm phu thê, rốt cuộc nhớ kỹ phần này liền mời thúc công (chú của cha) đức cao vọng trọng đến chủ trì đại cục.

Triệu Nguyên Tấn được cho uống vài hộp thuốc, lại vẫn chưa tỉnh, Diệp thị nhìn nhìn đứa nhỏ trong lòng, nàng chỉ mong đứa nhỏ này thành tài lại biến

thành bộ dạng này, thật sự khiến lòng nàng sợ hãi. Lại nhìn nhìn Đại lão gia nhắm mắt không muốn nhìn, đáy lòng vô cùng bi thương, thì thảo một câu ‘thiếp thân không biết chuyện’ ôm Triệu Nguyên Tấn đau khổ rơi nước mắt, giống như bị oan khuất thật lớn.

Có lẽ là nhìn bộ dáng Triệu Hoành Thịnh quyết tâm, tất cả mọi người không nói gì, dù sao cũng là chuyện đại phòng, chỗ quân doanh sao có thể chơi đùa, trong lòng mọi người đều có vài phần tâm tư khác nhau, tự nhiên đối với Diệp thị phạm tội lớn liên lụy cả tộc, sau lại hãm hại con cháu, trong lúc đó không có ai đáng thương tình cảnh của nàng ta.

Từ thị không nói một lời mà lẳng lặng đứng cách xa chỗ Diệp thị ngồi, con người âm u mà nhìn nữ tử chết đến nơi còn cứng miệng, lộ ra một tiếng cười nhạt, trong mắt đều là vui sướng.

Khoảng qua một nén nhang, một vị lão gia tử râu tóc bạc phơ được người hầu cung kính mời vào phòng, khoảng bảy mươi, tám mươi tuổi, tinh thần khỏe mạnh, sau khi tiến vào đảo qua mọi người, không chút khách khí mà ngồi vào chủ vị.

Triệu Hoành Thịnh sau khi người tiến vào dẫn đầu mọi người vái chào “Nhị thúc công mạnh khỏe.” cuối cùng nói “Nhị thúc công, hôm nay làm phiền ngài.”

Nhị thúc công ở trong tộc đứng hàng thứ hai, đang là tộc trưởng Triệu gia tộc, nói chuyện đều có ba phần trọng lượng. Vốn là người già tuổi cao, tu bổ nhà thờ tổ rồi ở lại, ngoài chủ trì hiến tế, các chuyện lớn trong tộc, bọn tiểu bối rất ít khi dám đến quấy rầy.

“Chuyện này khi ta đi tới đã được nghe xong, Diệp thị phạm vào tội lớn, suýt chút nữa liên lụy gia tộc, không thể tha thứ.” Tộc trưởng vừa mở miệng liền đi thẳng vào điểm chính, không để cho người chen vào, tiếp tục nói “Thân là chủ mẫu, giết hại con chính thể lưu lại, tâm tư ác độc, cần phải trừng trị nặng!”

“Tộc trưởng oan uổng, thiếp thân không có hại người! Là, vì yêu con suýt ruột phạm sai lầm, nhưng chuyện hại người ta tuyệt đối không làm a!” Diệp thị lúc này đã muốn lấy lại tinh thần, trả lời rất có trật tự, một mực chắc chắn chính mình chưa từng hại Triệu Nguyên Lễ.

“Nếu chỉ dựa vào gói thuốc bột mà định thiếp tội lớn như thế, bản thân thiếp không phục.”

Triệu Văn Uyên như dự đoán được nàng sẽ không nói như thế, môi cong cong cười “Chỉ bằng thuốc bột đương nhiên không đủ, nếu là có người làm chứng, chuyện sẽ rõ ràng rất nhiều, không khéo, người tới vẫn là người quen của phu nhân nha!”

Vừa nói xong, chỉ thấy có người ép một bà tử đi vào, búi tóc hỗn độn, y phục che không được trên cổ lộ ra ngoài một tầng xanh tím, như là cực kỳ e ngại cái gì, luôn luôn phát run.

Diệp thị vốn định kêu gào nói không quen biết người, chỉ cảm thấy thân mình quen thuộc, nghĩ một lát thoáng cái liền nghĩ đến một người, nhất thời lui lại từng bước, không thể tin mà hô một tiếng “Triệu. . .ma ma?”

Bà tử kia nghe thấy đột nhiên cứng đờ, dừng lại run rẩy, chậm rãi ngẩng đầu, có lẽ là do tóc che lại tầm mắt, tay run rẩy vén tóc ra nhìn thẳng Diệp thị, lộ ra một tiếng cười cổ quái u ám, tiếng cười khàn khàn như cái chĩnh thùng “Ồ phu nhân. . .”

Diệp thị bị ánh mắt của nàng nhìn chăm chú bắt đầu nhin không được lui về phía sau, nhìn Triệu ma ma trước mắt người không ra người quỷ không ra quỷ, cố ổn định sức lực nói “Người làm sao?”

“Đừng a, Triệu ma ma đã bị đưa đến thôn trang, cùng người bên trong thôn trang không oán không thù, vì sao đột nhiên lại có người muốn mạng nàng, thời gian thật không khéo, liền là nhiều ngày trước.” Triệu Văn Uyên liếc nhìn Diệp thị chậm rì rì nói.

Mọi người nghe vậy liền dần hiểu rõ là làm sao, nhất là Triệu lão gia một bộ dáng giận không kiềm chế được.

Triệu ma ma run rẩy lấy tay áo lau nước mắt, như là trong lòng còn sợ hãi, sâu kín nhìn về phía Diệp thị, trong mắt một mảnh phức tạp cùng không hiểu, khàn khàn nói “Lão nô đi theo ngài nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, thậm chí ra đi cũng là sạch sẽ lưu loát, tuyệt không dám liên lụy ngài, vì sao. . . Vì sao ngài còn muốn mạng lão nô!”

“Người. . .nói bậy bạ gì đó!” Diệp thị tay nắm chặt khăn run run, mày nhíu chặt.

“Vì ngài, gia đình Triệu Sinh hận chết ta, oan hồn Đinh Hương quán quít lấy ta, ban ngày lão nô làm trâu làm ngựa, ban đêm bị yêu ma quỷ quái ám sợ không dám ngủ. Lão nô rơi vào báo ứng, phu nhân, vì cái gì ngay cả ngài cũng không chịu buông tha ta?!” Triệu ma ma đột nhiên ngẩng đầu tầm mắt nhìn thẳng, hốc mắt đỏ bừng giống như muốn lời ra rất dọa người.

“Ngài sợ lão nô khai ra chuyện ngài kê đơn hại Đại thiếu gia, tìm người diệt khẩu, không muốn để lão nô còn sống đi!” Tiếng cười lạnh lẽo của Triệu ma ma quanh quẩn trong đại sảnh “Người phải đến giết ta cùng người giết Đinh Hương là cùng một người, lão nô ánh mắt không có hoa nhìn thấy rõ ràng, nếu không. . .Nếu không người của Đại thiếu gia đứng lúc đuổi tới, lúc này lão nô sợ là một cỗ thi thể.”

“Triệu Văn Uyên. . . là nàng, nhất định là nàng thu mua người vu oan ta!” Diệp thị thanh âm run rẩy lên án Triệu Văn Uyên, cũng không quan tâm.

Triệu ma ma ánh mắt rơi trên người Triệu Nguyên Tấn nằm trên mặt đất, nàng lúc trước bị tạm giữ ở sau nhìn thấy rõ ràng, đối với Diệp thị mà nói, chỉ có mạng của nàng ta với Triệu Nguyên Tấn mới là mạng thời, nàng một cái bà tử chết thì chết. Chỉ là, người càng già lại càng muốn sống, Triệu Văn Uyên cho nàng một đường sống, còn để lại đường lui, nàng liền càng luyện tiếc chết.

“Thuốc hại Đại thiếu gia vẫn là lão nô xử lý, từ chỗ nào mua, mua mấy lần, không chỉ lão nô trong lòng hiểu rõ, quán thuốc lão nô tìm cũng có bản ghi chép, còn có Đinh HƯơng...” Triệu ma ma không để ý Diệp thị kêu gào, chỉ tự mình đem từng chuyện mình biết nói ra.

Theo Triệu ma ma nói từng chuyện từng chuyện, người đang ngồi ánh mắt dừng lại trên người Diệp thị từ kinh ngạc đến xem kỹ cuối cùng chết lặng, ngay cả Triệu Hoành Thịnh người bên gối cũng nhìn không được da đầu run lên, không thể nghĩ được nàng vì địa vị, vì tranh thủ tình cảm, ngấm làm nhiều chuyện âm u không muốn người biết như vậy.

Diệp thị cũng theo Triệu ma ma nói ra từng chuyện từng chuyện con người dần dần nặng nề, là lúc phát hiện Triệu Văn Uyển ngày gần đây không ngừng có hành động, muốn đối phó chính mình, liền nghĩ tiên hạ thủ vi cường. Triệu ma ma biết rất nhiều, chỉ có người chết mới không bán đứng mình, lại không nghĩ rằng để cho nàng ta giữ lại một mạng.

“Người còn gì để nói?” Triệu Văn Uyển nheo lại đôi mắt lạnh lùng, thanh âm bình tĩnh chất vấn “Không ngại chúng ta theo Triệu ma ma nói mà đào ra một chút.”

Diệp thị đã không còn cách để xoay chuyển, “bằng chứng” ở trước mặt rốt cuộc không thể nói nên một lời biện giải, thân mình lắc lư nản lòng xụi lơ xuống, không còn cao ngạo đoan trang ngày xưa nữa, mà là nước mắt giàn giụa, thần sắc tan rã.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Chương 99.2

Sự việc xảy ra đột ngột, kết thúc cũng nhanh chóng. Chuyện thể thân thay Triệu Nguyên Tấn vào quân doanh từ Lục vương gia và Triệu gia liên thủ áp chế, chủ yếu là lấy lại giấy viết thư có quan ấn là có chút mất thời gian, cuối cùng may mắn Cố Cảnh Hành ngăn lại người có ý xấu muốn mật báo, giấy viết thư có quan ấn của Triệu đại lão gia vừa đến kinh thành liền chuyển cho Triệu gia, tiêu hủy chứng cứ.

Tộc trưởng suy nghĩ cho thanh danh Định Quốc Công phủ, vừa mới hưu phu nhân tam phòng, che đậy chuyện xấu của đương gia chủ mẫu, từ tộc trưởng làm chủ, đem Diệp thị giam cầm trong phạt đường, tụng kinh niệm Phật chuộc tội, suốt đời không được bước ra khỏi phạt đường nửa bước.

Ngày Diệp thị bị đưa đến phạt đường, Triệu Nguyên Tấn vừa lúc tỉnh lại, chính là ngỡ ngỡ ngốc ngốc thành ngu, chỉ số thông minh quay về đứa trẻ, Diệp thị thất thanh khóc rống, cuối cùng hô một tiếng món nợ nghiệt ngã. Tự nhiên Đại lão gia tâm tư cứng rắn, đem Triệu Nguyên Tấn suốt đêm đưa về quân doanh, chỉ là lần này, Triệu Nguyên Tấn sợ là ngay cả trốn cũng không được.

Định Quốc Công phủ một hồi tai họa tiêu tan, tất cả mọi người có chút thở nhẹ, lão phu nhân ở ngày thứ hai sau khi sự tình kết thúc tỉnh lại, Triệu Văn Uyển canh giữ đem mọi chuyện nói xong, đương nhiên quan trọng nhất là lấy gia đình đều không có chuyện gì trấn an lão phu nhân.

Trải qua lên lên xuống xuống, Triệu lão phu nhân nổi lòng cũng có chút không yên, nghe xong Triệu Văn Uyển nói, liên tục nói vài tiếng “không có việc gì là tốt”, mới thả lỏng an tâm ngủ say, từ khi hôn mê này vẫn nhấn rớt cuộc thả lỏng, để xuống tảng đá trong lòng.

Từ thị bị hưu rồi đi, Diệp thị bị giam trong phạt đường, lão phu nhân thân mình chưa tốt, chuyện bên trong Định Quốc Công phủ liền tạm thời rơi xuống trên vai Lãnh thị, nhưng thật ra trước đó có giúp Diệp thị xử lý, xử lý cũng bắt đầu thuận buồm xuôi gió.

Ngày đó, bà tử nha hoàn phạm vào chuyện đó đều đưa đến thôn trang, trong đó còn có Tôn ma ma, trên người vết thương chưa lành, suy yếu khắp khiếm đi cuối cùng.

Cửa sau dừng một chiếc xe ngựa, áp giải người đẩy lên trên, đều vào bên trong. Xe ngựa từ từ đi về phía trước, cũng không phải đi hướng thôn trang, mà là đi đến chỗ vách núi, mã phu cong lên cười, rút ra chùy thủ, mắt thấy xe ngựa sắp chạy đến gần vách núi, người nọ hung hăng đem chùy thủ đâm vào bụng con ngựa, con ngựa bị đau, xa phu lập tức nhảy xuống, con ngựa lại điên cuồng lao về phía trước, Tôn ma ma vén rèm lên nhìn thấy tình huống như vậy kinh ngạc hét lên, rất nhanh liền rơi xuống vách núi, chỉ có một tiếng “Tứ phu nhân, lão nô thay người làm nhiều chuyện như vậy, tâm thật độc ác a!”

Bên này mã phu trở về phụng mệnh, một bên lộ ra kinh hoàng nghiêng nghiêng ngã ngã hô gấp đạo tặc, xe ngựa bất hạnh rơi xuống vách núi, Lãnh thị hiện tại tiếp quản quản gia tự nhiên là hỏi một tiếng, lập tức rất nhanh xử lý việc này, chết chẳng qua là một đám hạ nhân phạm tội, tự nhiên không có nhiều người chú ý.

Ban đêm, Lãnh thị nằm trên nhuyễn tháp, Bích Dung ở bên cạnh đắp chăn, a dua nói “Chúc mừng phu nhân ngài cảm quyền Quốc Công phủ.”

Lãnh thị khuôn mặt như trước lạnh lùng, cũng là một mờ một tia đắc ý “Nếu không phải Tôn ma ma biết quá nhiều, nàng nói thật là người tài. Chu toàn châm ngòi li gián giữa Diệp thị và Từ thị, nhưng hôm nay sẽ không biết người kia là người của ta.”

Bích Dung nuốt nước miếng, tay nắm dừng một chút, bản thân biết cũng không ít, đối với hầu hạ Lãnh thị có một tia sợ hãi. Còn chưa vào Quốc Công phủ, Tứ phu nhân đã sắp xếp Tôn ma ma bên người Diệp thị, có thể thấy được đã sớm có tính toán, lúc sau lại phản phò Tôn ma ma châm ngòi Từ thị, Diệp thị, một mũi tên trúng hai đích tổ giác hai người, có thể nói từng bước tính kế, mà ngay cả chuyện Tứ gia hại Triệu Nguyên Lễ cũng là Lãnh thị cố ý

làm, nếu không phải Tứ gia đột ngột về phủ thừa nhận chuyện năm đó, hung thủ độc hại Triệu Nguyên Lễ liền dùng ở trên người Lãnh thị, mà Lãnh đại gia từ hai năm chết nhiễm bệnh chết đi không người đối chứng, bất luận kết quả cuối cùng như thế nào, chiêu này của Lãnh thị đều chiếm được hạ nhân toàn bộ phủ thậm chí lão phu nhân thừa nhận.

Lãnh thị thân nhiên mở mắt, con ngươi thâm thúy, khóe miệng khẽ nhếch, nhìn Bích Dung nói “Theo ta từ khi bên ngoài phiêu bạc với Tứ gia, người cũng theo bên cạnh hầu hạ ta, ta biết người thận trọng, chỉ cần người thành thật đi theo ta, đến tuổi ta liền gả người cho gia đình quan lại.”

Bích Dung phục hồi tinh thần lại liên tục tạ ơn “Nô tỳ tạ ơn Tứ phu nhân.”

Trùng hợp lúc này Tứ gia vào phòng, Bích Dung rất tinh ý đứng dậy cáo lui, Lãnh thị thay đổi một bộ dạng nhu tình, chân thành tiến lên “Tứ gia ngài đã trở về.” Nàng thay Tứ gia cởi áo ngoài, Triệu Hoành Thế nhìn nàng ôn nhu động lòng người, cánh tay vòng qua, liền ôm eo nhỏ Lãnh thị “Vất vả nàng gánh vác Quốc Công phủ.”

Lãnh thị lương thiện hiểu ý người nói một câu “Vi Tứ gia, thiếp thân khổ hơn nữa cũng không thấy mệt.” Nói xong liền ôm lấy cổ Triệu Hoành Thế, bốn mắt nhìn nhau, dịu dàng thăm thiết, chỉ có ống tay áo chảy xuống lộ ra vết sẹo dữ tợn, thật dài uốn lượn.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Chương 100

Sắc xuân biến mất, bóng nghiêng lan tràn.

Triệu Văn Uyển mang theo canh hạch đào đã nấu tốt thông thả đi đến Minh Như Uyển cho lão phu nhân an thần dưỡng thân, vì gần đây nghe thấy bên hàng xóm có động tĩnh không nhỏ, khi ngẫu nhiên ra phủ cũng có thể nhìn thấy xe ngựa chờ ngồi lưu ly, Triệu Văn Uyển không rõ nguyên do liền hỏi Tuyết Nhạn, mới biết phủ đệ bên cạnh vẫn luôn để trống có chủ nhân mới vào ở, đoán là đang chuẩn bị, nói cách khác, không chừng may mắn sẽ có thể gặp được hàng xóm mới.

Trong Minh Như Uyển, Triệu Văn Hi hiển nhiên là người thứ nhất đến, hôm qua không ngủ ngon, đáy mắt che vài phần mệt mỏi. Nàng đi bái phỏng Việt quý phi, phát giác Việt quý phi đối với hôn sự Triệu Văn Uyển và Lục vương gia có chút buông lỏng, bề ngoài tự nhiên không thể ngăn cản, trong lòng khó tránh khỏi ngột ngạt, thức trắng đêm, liền dậy thật sớm đến Minh Như Uyển bồi lão phu nhân.

Triệu Văn Hi mặc một bộ xuân sam hoa hạnh cực kỳ thanh nhã, đứng ở bên giường nhỏ bóp vai cho lão phu nhân “Đã nhiều ngày bên ngoài ồn ào, tổ mẫu nhất định là nghỉ ngơi không tốt đi?”

Triệu lão phu nhân thoải mái hít thở “Lão bà từ không ngại, phủ đệ kia để trống đã lâu, chủ nhân tránh không được phải tu sửa lần nữa, nửa tháng trước quản gia bên đó đã đưa bái thiếp, thông báo một tiếng, cũng coi như lễ chu toàn, nhìn một chút liền xong.”

Triệu Văn Hi nhìn là không vui, hờn dỗi nói “Cháu gái là đau lòng tổ mẫu.”

“Người có tâm, tổ mẫu đều nhìn thấy.” Lão phu nhân mở mắt kéo Triệu Văn Hi đến ngồi trước mặt, cháu gái này của nàng tâm tư tinh tế.

Triệu Văn Hi mim môi làm như thẹn thùng mở miệng “Tổ mẫu, gần đây Trương Công Chúa có từng nhắc tới Uyển tỷ tỷ?”

Triệu lão phu nhân nghiêng nghiêng liếc mắt nhìn, hơi có vẻ không hiểu, Triệu Văn Hi bộ dạng không bỏ lại mở miệng “Văn Hi lúc mới vào Quốc Công phủ vẫn là luôn đi theo Uyển tỷ tỷ, Văn Hi lại không quen nhiều người, chỉ sợ rời xa tỷ tỷ. Haizz, nếu là về sau có thể cùng tỷ tỷ một chỗ thì tốt biết bao, nhưng Văn Hi bản thân tự biết mình ích kỷ, cháu gái ngày ấy nhìn Trương Công chúa rất thích tỷ tỷ, tỷ qua đó chắc là không lo bị uly khuất. Thế từ Bình Nam Vương kia cháu gái cũng gặp qua, đáng về đường hoàng, đứng chung với tỷ tỷ quả là xứng đôi.”

Triệu lão phu nhân tươi cười chột tất, nghĩ chắc là cháu gái không biết tính cách Trương Công chúa và thế từ Bình Nam Vương, cũng không chỉ trích giống như với Lâm phu nhân, lựa nói “Tỷ mười hai người tình cảm tốt, tổ mẫu rất là vui mừng. Uyển tỷ tỷ người đã có người định, nhất định sẽ không để nàng gả xa, lão bà từ cũng luyện tiếc.” lão phu nhân nhìn Triệu Văn Hi “Người cũng không muốn bồi bên lão bà từ.”

Lão phu nhân không khỏi nghĩ đến cái gì, nhìn con ngươi Triệu Văn Hi đột nhiên tối sầm, thử thăm dò mở miệng “Hi nha đầu là có người thích, liền hai bà cháu chúng ta đều không ngại nói cho tổ mẫu, tổ mẫu thấy người gần đây hay vào cung làm bạn với Việt quý phi là vừa ý Lục vương gia sao?”

Triệu Văn Hi nghe vậy lập tức thẹn thùng cúi đầu, con ngươi như nước đầy tình cảm “Tổ mẫu..”

Lão phu nhân thấy nàng bộ dáng thừa nhận cười yếu ớt, con ngươi không khỏi dần sáng tỏ, thật sự thở dài buồn bã, nhũn mảy, nổi lên tâm tư khó xử.

“Tổ mẫu, Văn Hi...”

Triệu Văn Hi định cầu tổ mẫu giúp thành toàn tâm ý mình, vừa mở miệng định lưu loát nói ngắn gọn, vừa lúc Dương ma ma nhìn thấy Triệu Văn Uyển và

nha hoàn vén rèm vào, lập tức hô một câu, Đại tiểu thư ngài đã đến.”

Triệu Văn Uyển kỳ thật sớm đã đến, chỉ là đến đây vừa lúc nghe thấy Triệu Văn Hi hỏi “Trưởng Công chúa” sau đó lại nghe nàng một hồi viện cớ, Triệu Văn Uyển chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, nàng làm vậy là muốn ám chỉ gì với tổ mẫu? Có lẽ trong lòng cũng hơi ghen ghét liền trực tiếp đi vào cắt đứt đề tài.

“Tổ mẫu, đêm qua ngủ có ngon không ạ?” Con người nàng vừa nâng, ánh mắt rực rỡ liếc trên mặt tvhiu “Muội muội cũng ở trong này.”

“vâng, tỷ tỷ.” Nàng hơi có vẻ co quắp nói một câu, giọng cũng cường chế một tia không vui.

“Uyển nha đầu, mau đến ngồi bên cạnh tổ mẫu.”

“Tổ mẫu, Văn Uyển hôm nay mang đồ ngon đến cho ngài, là cháu gái tự mình làm canh hạnh đào, thêm chút đồ có tác dụng an thần” Nói xong sai Bảo Thiên đem bát sứ trắng bưng ra “Muội muội cũng dùng một chút đi, nhìn khí sắc sao lại kém như vậy.”

“Gần đây bên cạnh sửa nhà, ngủ trưa thường không ngủ được.”

Triệu Văn Uyển thân nhiên “nga” một tiếng, Triệu Văn Hi tựa hồ không muốn cho Triệu Văn Uyển ở trước lão phu nhân biểu hiện nhiều, chen vào nói “Đứng rồi, Văn Hi đến kinh thành không lâu, không biết vì sao phủ đệ bên cạnh lại bỏ hoang lâu như vậy.”

Triệu lão phu nhân cười cười “Đừng nói Hi nha đầu người mới đến không biết, mà ngay cả Uyển nha đầu cũng không biết đâu, khi đó các người đều chưa sinh ra, thời gian qua lâu như vậy.”

Triệu Văn Hi tò mò dò hỏi “Tổ mẫu ngài mau nói đi.”

Triệu lão phu nhân liên tục nói hai câu tốt liền kiên nhẫn nói “Đó là phủ đệ Xuyên vương.”

“Xuyên Vương?”

Triệu Văn Uyển ban đầu cũng không biết, vẫn là tò mò tòa phủ đệ bên cạnh Quốc Công phủ vì sao lại bỏ hoang, cửa lớn sơn đỏ khí thế lại dán niêm phong, giống như vĩnh viễn không có người ở, sau lại nghe đại ca nói mới biết.

Năm đầu Triệu Khanh, Thánh thượng còn chưa đến hai mươi tuổi, sau khi tiền đế băng hà tiếp nhận giang sơn, triều chính từng một lần thanh trừ loạn đảng, mấy vị Vương gia bất mãn tân đế đảng cơ phát động tạo phản, sáu vị vương gia xưng vương ở Giang Nam, địa vị ngang nhau, Đại Lương từng nhất thống tứ phương bởi vì cuộc nổi loạn kia rước lấy địch xâm lấn, ngoại tộc biên cương ngo ngoe rục rịch, thật sự là loạn trong giặc ngoài, khi đó Hoàng Thượng tự nhiên là không như hiện tại, tuy có tam trí quốc lại không có khả năng bình định giang sơn, tiền đế giống như đoán trước, viết một phong mật chiếu đưa cho Mộc Vương gia luôn luôn không quản triều chính quay về.

Tại lúc vô cùng nguy nan, Mộc Vương gia chịu di chiếu tiền đế giao phó, tiếp nhận triều đình lung tung rối loạn như thế, tự mình xuất chinh Giang Nam bình định phản loạn, sau đó lại cùng Phương lão tướng quân hội hợp cùng nhau đánh đuổi quân xâm lược, cục diện chính trị năm thứ hai mới tính ổn định, Hoàng Thượng vô cùng cảm kích, ban đất phong vương cho Mộc Vương gia, Mộc vương trực tiếp từ chối, chỉ nói mình không vào từ đường hoàng thất, dùng cái gì nhận phong, hoàn trả binh phù, kiên quyết dứt khoát rời khỏi triều đình, tiếp tục nhàn vân đã hạc, mặc dù rời khỏi kinh thành, ở Đại Lương uy vọng cũng cực cao, lời nói rất trọng lượng, dù hiện tại nhắc đến, dân chúng cũng là tâm tôn kính không dám thất lễ.

Triệu Văn Uyển không hiểu vì sao Mộc Vương gia sẽ nói mình không vào từ đường hoàng thất liền hỏi đại ca.

Triệu Nguyên Lễ đối với vị Mộc Vương gia tràn đầy kính trọng khâm phục, trước phải nói đến chuyện Cao Tông Hoàng đế phong lưu, Mộc Vương gia ở trước khi Hoàng Thượng đăng cơ kỳ thật cũng không có phong hào tước vị, hẳn là con riêng của Cao Tông Hoàng đế, hoàng đệ tiền đế, hoàng thúc Hoàng thượng, phải nói tiếp Mộc Vương gia và Hoàng Thượng tuổi không chênh lệch bao nhiêu, gan dạ sáng suốt quyết đoán nhân tài khó gặp, sau khi ổn định triều chính Mộc Vương gia tuy không nhận phong vương, Hoàng thượng vẫn kiên trì, lúc tiền đế còn sống cũng đã có tâm tư phong vương cho ngài ấy, trong triều nhiều đại thần lên án thân phận Mộc Vương gia, nhưng hôm nay lại không có người dám xen vào, nhắc đến đều phải tôn kính hô một tiếng “Mộc Vương gia.”

Anh hùng như vậy quả thật đáng để mọi người tôn kính, Triệu Văn Uyển không khỏi cảm khái, cũng không biết lúc còn sống có thể chiêm ngưỡng phong thái Mộc Vương gia hay không.

Mà phủ đệ bên cạnh đúng là phủ đệ Xuyên Vương năm đó, liền vẫn bỏ, không hiểu Hoàng thượng gần đây nghĩ thế nào mà lại sửa tu phủ đệ, ban cho ai?

“Vậy tổ mẫu cũng biết hàng xóm mới nhà ta là ai sao.” Triệu Văn Hi lại tò mò hỏi một câu.

“Là Mộc Vương gia.” Triệu Đại lão gia bỗng tiến vào giải đáp nghi vấn, phía sau đi theo Triệu Nguyên Lễ vẫn chưa thay triều phục, hai người vừa tiến vào, Triệu Văn Uyển, Triệu Văn Hi cùng đứng dậy tạm thời rời đi, sợ bọn họ có chuyện riêng cần nói, Triệu Đại lão gia trực tiếp khoát tay làm hai người ở lại, ngồi một bên.

Lão phu nhân hiển nhiên có chút khiếp sợ “Mộc Vương gia thật sự quay về kinh thành?”

Triệu Hoành Thịnh cung kính trả lời “Nhi tử cũng là hôm nay mới biết được, Mộc vương gia tự mình hướng Hoàng Thượng xin phủ đệ. Cũng không nghĩ

tới chúng ta có thể làm hàng xóm với Mộc Vương gia, thật là chuyện may mắn a.;

Triệu Nguyên Lễ cũng hưng phấn.

Mấy người nói một chút, Triệu Hoành Thịnh mới để vài tiểu bối ra ngoài, gần lúc ra cửa, giống như nghe được Đại lão gia đề cập đến Vĩnh Bình Công chúa, Triệu Văn Uyển thính tai, hướng trong phòng nhìn lại, tầm mắt rơi trên người Triệu Nguyên Lễ, tươi cười sâu vài phần, nhẹ nhàng nháy mắt, lặng lẽ nói “Phụ thân có lẽ đang nói đến hôn sự đại ca nha!”

Triệu Nguyên Lễ con người từ trước đến nay không gọn sóng nổi lên vài phần dao động, nhẹ nhàng ho một tiếng vòng vo đề tài “Uyển Uyển còn nhớ chủ nhân mai viên lần trước không, muội còn hỏi qua ta.”

“Muội nhớ rõ... Muội còn gặp nữ nhi của chủ nhân mai viên kia, khí chất tao nhã, có thể nói là nghiêng nước nghiêng thành..” Triệu Văn Uyển thoáng một chút, lập tức sâu xa nhìn đại ca “Chẳng có lẽ...”

Triệu Nguyên Lễ ngầm hiểu ý gật gật đầu, khẳng định ý tưởng Triệu Văn Uyển “Vị Mộc tiểu thư đúng là nữ nhi Mộc Vương gia.”

Triệu Văn Uyển kinh ngạc, khi nói chuyện về giệt mình còn chưa tan, hóa ra thân phận vị Mộc Lan Yên lại cao quý như vậy, nếu luận về bối phận chính là bác Cố Cảnh Hành và Vĩnh Bình.

Trong lòng không khỏi càng thêm bội phục, Mộc tiểu thư thân phận như vậy cũng không khoe khoang, ngược lại khiêm tốn có lễ, đối đãi mọi người chân thành, không khỏi nhớ đến ngày ấy gặp mặt, nữ tử bình tĩnh ung dung tươi cười thanh nhã.

Triệu Văn Hi theo sau hai huynh muội lẳng lặng nghe, cũng là giệt mình không thôi, vừa rồi tất nhiên là nghe tổ mẫu nói vị Mộc Vương gia chiến công vĩ đại, vị nữ nhi này nhất định là hôn ngọc quý trên tay Mộc Vương gia, nghĩ như vậy liền bật thốt lên hỏi “Tỷ tỷ khi nào thì thấy vị quận chủ này?”

“Muội muội ngày ấy tiến cung bồi Việt quý phi, không ở phủ.” Triệu Văn Uyển thân nhiên trả lời một câu.

Triệu Văn Hi vẻ mặt hiện sự thất vọng, cảm thấy đáng tiếc, nếu ngày đó nàng có nhà thật tốt, nàng hiện tại mặc dù ở trong vòng tiểu thư thế gia có chút tiếng tăm, so với Triệu Văn Uyển còn kém xa, là thời điểm cần tiếp xúc với quý nữ quyền quý, nếu có thể quen thân với vị nữ nhi Mộc Vương gia, thanh danh gần đây sẽ càng nổi, thứ hai về sau có thể dùng đến, âm thầm quyết định chờ nàng đến Quốc Công phủ tuyệt đối không thể bỏ qua.

Ánh mắt khẽ nâng, nhìn Triệu Văn Uyển, vốn là nghĩ ngời nhìn hồ điệp, nhìn Diệp thị cùng Từ thị đối phó Triệu Văn Uyển, không nghĩ tới hai người cùng nhau rơi xuống kết cục thê thảm, quá mức vô dụng, nếu đổi là nàng... Không biết là nghĩ đến cái gì, ánh mắt che ánh sáng lạnh, phải bồi Triệu lão phu nhân lời kéo nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Chương 101

Ngày hôm đó vô cùng đẹp, hoa nở đón xuân, bên ngoài ánh nắng ấm áp ánh vào màn lụa ở cửa sổ, nhiều điểm dừng trên bình phong mạ vàng, hiện lên trên giường nhỏ trái hoa hồng một tầng ánh sáng kiểu diễm, nữ tử nhã nhặn trầm tĩnh tay cầm châm tuyền, ánh mắt chăm chú nhìn hoa văn thêu trên vải, một châm một châm, động tác cẩn thận cực kỳ chăm chú.

Những rõ ràng là cảnh liễu xanh rủ bên bờ đá lịch sự tao nhã như thế, ở trong tay Triệu Văn Uyển lại thành vô cùng thê thảm, vốn cảnh liễu mềm mại giống như ngọc bích, ở trong tay Triệu Văn Uyển lại giống như chân gà tập trung một chỗ, mặt nước lăn tăn gần bờ kia càng giống nước mực vậy...

Triệu Văn Uyển một bên thêu một bên để ra xa thường thức, tự nhận ra có chút tiến bộ.

Mồ chim lông xanh mỏ nhọn nào đó bay bên cạnh lặng lẽ ngo vào nhìn, cánh che hai mắt, cảm giác có chút như làm bản mắt, lại nhìn nữa Triệu Văn Uyển liền nghiêng đầu nhìn nó, lập tức buông cánh làm bộ tiêu sái như không có chuyện gì, Triệu Văn Uyển bỗng nhiên tâm huyết dâng trào, đem vài thêu bày ra cho Thiên Tiên xem “Người nhìn ta thêu thế nào?”

Thiên Tiên đôi mắt quay tròn, cổ họng chít chít hừ, chân nhỏ lùi lại khoảng cách an toàn, nhanh chóng vỗ cánh bay ra cửa, dừng ở trên cành cây ngoài cửa sổ, tuy rằng không dám lớn tiếng ồn ào nhưng vẫn là nhướng cổ hô một câu “Xấu chết đi được!”

Triệu Văn Uyển liếc xéo nó, ánh mắt sắc bén, Thiên Tiên cảm thấy khoảng cách vô cùng an toàn, ưỡn ngực lá gan lớn nói “Làm chim cũng cần thành thật!”

Triệu Văn Uyển nghe câu đó quả thật dở khóc dở cười, nuôi sủng vật thành tinh nàng có dễ dàng sao.

Tiểu tử kia giống như còn chưa đủ, nhìn bộ dáng Triệu Văn Uyển kinh ngạc giống như tìm được tôn nghiêm, ngày thường bị ức hiếp quá lợi hại, ở trên cảnh đảo nhảy nhảy, cười to, cuối cùng vênh vào đắc ý bởi thêm một câu “Có bản lĩnh cần ta a!”

Triệu Văn Uyển nâng mặt cũng cười, khoe miệng chơi cong “Xem ra chiều ngươi nên lông đuôi lại ngứa rồi.”

Thiên Tiên vẫn đắc ý “Ngươi cần..” Câu nói kế tiếp cũng không nói xong, Bảo Thiên cầm cái bao tải đột nhiên đem nó chụp lại, thu ở trong bao, chống nạnh cười “Hừ, xem ngươi còn dám ngang ngược với Đại tiểu thư nhà ta không, liền chọn chỗ lông đuôi đẹp nhất của ngươi nhỏ.”

“Ai nha nha, không dám, không dám, lục lục lục --- cứu mạng---“

Tuyết Nhạn ngược lại đứng lúc vào cứu cái đuôi mỡ chim yêu nhất “Tiểu thư, Nhị tiểu thư đến đây, nói là vẫn muốn hẹn ngài thêu hầu bao”

Không đợi Triệu Văn Uyển phản phó, Triệu Văn Hi đã đi vào phòng, cười tươi hô một tiếng tỷ tỷ, phía sau nàng Lục Vân ôm cái rổ, chỉ các loại màu hơi hơi lộ ra ngoài, Triệu Văn Uyển nhìn lên Triệu Văn Hi bộ dáng là thật sự, không khỏi hướng chỗ xấu nghĩ, không phải là biết mình thêu xấu, đặc biệt đến so bì, khiến mình khó chịu.

Triệu Văn Uyển rất nhanh thu lại suy nghĩ trong lòng, miễn cưỡng rũ mắt, đem vài thêu để trên bàn cạnh giường nhỏ, cười nhẹ nhàng “Hi muội muội lại đây, mau ngồi.”

“Vẫn là nói muốn cùng tỷ tỷ cùng thêu hầu bao, đến hôm nay mới chọn được mẫu tốt.” Nàng ngồi ở đối diện Triệu Văn Uyển.

“Muội muội tính thêu kiểu gì?” Triệu Văn Uyển không chút để ý hỏi một câu.

“U lan mọc trước đình, đón gió xuân, muội muội thích hoa lan nhất, trước thêu hoa lan, vẫn là cảm thấy thêu hoa lan dễ dàng hơn, mới vừa tìm được một mẫu hoa lan, bản vẽ mới lạ độc đáo, liền nghĩ muốn thêu cho...” Nàng nói một nửa liền im bặt, mặt thoáng ửng đỏ.

Triệu Văn Uyển nhìn Triệu Văn Hi hôm nay đến là muốn diễn cái gì, nói vậy là muốn thêu hầu bao đưa cho Cố Cảnh Hành, âm thầm bĩu môi “Một trong tứ quân tử, hoa lan phong tư thanh lịch, đoá hoa đoan trang, hoa hợp với quân tử, vương giả chi hương, muội muội nên không phải muốn đưa cho... Đưa cho Thái tử điện hạ chứ.”

Triệu Văn Hi cả kinh, vội vàng làm bộ che miệng “Tỷ tỷ nhưng đừng nói lung tung.” Thủ đoạn Thái tử phi sửa trị Vương Tuyết Diên, nàng chính là nghe nói, đột nhiên để Triệu Văn Uyển gào to thật đúng là lạnh sống lưng, Triệu Văn Uyển âm thầm cười nhạo trong lòng “Ta nói giỡn với muội muội thôi, cũng là không có người ngoài ta mới nói, chỉ là...Lần sau khi gặp Lục vương gia, ta sẽ thay muội muội nói, để Lục vương gia thay muội muội tìm hiểu xem Thái tử phi có đồng ý Thái tử nạp phi vào Đông Cung hay không.”

“Muội căn bản không có tình cảm ái mộ Thái tử điện hạ, tỷ tỷ cũng đừng nói giỡn, cũng ngàn lần không cần nói với Lục vương gia cái gì.”

Triệu Văn Uyển nhin không được bật cười “Nhìn xem muội muội bị dọa kia, Vương gia làm sao sẽ quan tâm...” Lời này của Triệu Văn Uyển nói đích thật không rõ ràng, ánh mắt lại rõ ràng nói --- làm sao sẽ quan tâm ngươi thích ai.

Triệu Văn Hi có cảm giác bị đùa giỡn, khoe miệng kéo căng khó chịu, vốn nghĩ đến khiến Triệu Văn Uyển ngọt ngào, không nghĩ đến bị người nói cho tâm tình tối tăm trước, trong ngực nghẹn một hơi ần ần không phát, con ngươi thoáng nhìn hà bao Triệu Văn Uyển thêu để trên bàn, mỉm cười nói “Áy, tỷ tỷ đây là thêu gì vậy? Xanh xanh là lông chim Thiên Tiên sao.”

Triệu Văn Uyển mới không khó chịu, thoải mái nói “Không phải, là liễu xanh.”

“Đều do muội muội mắt vụng về, đúng là không nhìn ra.” Triệu Văn Hi cuối cùng còn bồi thêm một câu “Tỷ tỷ thêu quả nhiên không giống người thường.”

Lục Vân nghe câu ấy trên mặt xuy xuy nhin cười, Tuyết Nhạn rút cuộc hiểu được vì sao Bảo Thiên ngày thường nói Lục Vân không hiểu quy củ, cũng không nhìn xem bản thân có thân phận gì, thế nhưng không có quy củ, Đại tiểu thư chúng ta thế nào cũng không để hạ nhân quá phận, cho dù đối nha hoàn trong phòng nuông chiều, nhưng thường thường dạy mọi người phải tuân thủ quy củ, không thể ý vào được nàng cung chiều mà kiêu, mặt lạnh nhìn người, nhưng nhìn Lục Vân như vậy thật chẳng ra sao.

Lấy tâm tình chủ tử làm nhất, Tuyết Nhạn ánh mắt vừa động, bụng nước trà chậm rãi lại gần, lời nói khách khí “Nhị tiểu thư, nói nhiều như vậy, ngài dùng trà.” Nói xong đi đến trước mặt không biết thế nào trên tay vừa trượt, nước trà rầm một chút toàn bộ đổ vào quần áo Lục Vân, ý cười ần trên mặt Lục Vân không còn sót lại chút gì, Tuyết Nhạn vội vàng nói “Thật là xin lỗi Lục vân.” Nói xong liền xoay người giải thích với Đại tiểu thư cùng Nhị tiểu thư “Nó tỷ vừa rồi thật sự không chu toàn.”

Triệu Văn Uyển hơi hơi nhu mày, lấy ánh mắt tìm tòi nghiên cứu đánh giá Tuyết Nhạn, dờ khóc dờ cười, lấy tác phong Tuyết Nhạn ngày thường cẩn thận tuyệt đối sẽ không đánh đổ trà, trừ phi...

“Nhìn ngươi tay chân lông ngóng, mau dẫn Lục Vân đi đổi quần áo.” Triệu Văn Uyển ra vẻ quở trách, vội nói.

“Dạ, nô tỳ biết sai rồi.” Tuyết Nhạn xoay người dẫn Lục Vân ra ngoài, Lục Vân còn đang cúi đầu quạt vạt áo ướt sũng, có lẽ là không thấy đường, hoặc có lẽ là do một cái chân lạng lẽ duỗi ra, ai nha một tiếng chặt vật ngã trên đất, bản năng túm quần áo Triệu Văn Hi, Triệu Văn Hi dậm chân cả kinh, về mặt nhục nhã “Kêu kêu gào gào, còn không mau đi.”

Lục Vân vội vàng lên tiếng “Vâng”, Tuyết Nhạn chính là đưa lưng về phía hai chủ tử, bả vai gầy yếu giống như ẩn ẩn run run.

Bị trận này quấy rầy cuộc nói chuyện vừa rồi, Triệu Văn Uyển một lần nữa nhặt về đề tài, cười càng thêm hào phóng, căn bản như không chịu ảnh hưởng, con người cong lên, cầm lấy hầu bao chính mình thêu “Đúng rồi, muội muội hẳn là nghe qua một câu, tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, có lẽ người cảm thấy không tốt, nhưng ở trong mắt người khác lại là bảo bối đẹp nhất.”

Người khác, hai người trong lòng hiểu rõ, ám chỉ là ai.

Triệu Văn Hi quả nhiên có chút phản ứng, ngón tay nắm chặt, vẻ mặt như thường miễn cưỡng nặn ra tươi cười “Tỷ tỷ nói rất đúng!”

“Tỷ tỷ nhìn xem muội thêu cái này thế nào? Muội định đưa cho tổ mẫu một túi hương.” Triệu Văn Hi đang cầm một cái túi hương tinh xảo đưa cho Triệu Văn Uyển nhìn.

Triệu Văn Uyển kỳ thật không có tâm tư cùng nữ chính trong kịch bản liên hệ tình cảm, chỉ là hơi liếc mắt nhìn một cái, thế nhưng cảm thấy châm pháp thêu đoá hoa trường thọ có chút quen mắt, nếu không phải Triệu Văn Uyển tiếp xúc qua thêu thừa, kỳ thật cũng không nhìn ra, chỉ là hiện tại học được nhưng lại có chút hiểu biết, giọng thân nhiên “Châm pháp của muội muội có chút đặc biệt?”

Triệu Văn Hi nhìn không được hiện lên đắc ý “Châm pháp này chính là muội tự nghĩ ra, người bình thường là thêu không được.”

Triệu Văn Uyển vừa nghe con người nhất thời trầm xuống “Là muội tự nghĩ ra?”

“Đúng vậy.”

Triệu Văn Uyển âm thầm nhủ mảy, như là đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhân tiện nói “Ta gần đây nhặt được một cái khăn, nghĩ muốn cho muội muội nhìn một chút.” Liền gọi Bảo Thiên mang khăn tay đến.

Triệu Văn Hi nhủ mảy, có chút khó hiểu, chờ nhìn thấy khăn tay Bảo Thiên trình lên, đồng tử đột nhiên co rụt, run rẩy cầm trong tay tỉ mỉ xem, lúc đụng đến chữ “Yên” phía dưới luống cuống thì thào nói “Như thế nào sẽ?”

Triệu Văn Uyển hít mắt, ánh mắt lóe lên ánh sáng không rõ, đột nhiên mở miệng “Châm pháp không phải cùng muội muội cực kỳ giống nhau sao?”

Triệu Văn Hi khuôn mặt cứng đờ không thể tin, lộ ra một tia hoảng sợ cùng táo bạo, đột ngột ngừng đầu, tựa như phát hiện vừa rồi luống cuống, cường chế trấn định, tay run rẩy lợi hại bại lộ nỗi lòng nàng lúc này “Tỷ tỷ từ nơi nào nhặt được khăn tay này, phương pháp thêu thật sự cùng ta giống nhau, cũng không biết... Cùng ai có duyên như vậy.”

“Ai biết được, liền lần đó muội muội đi rồi, ta ở phía sau muội nhìn thấy, liền nhặt lên.”

Triệu Văn Hi vừa nghe, sắc mặt thoát cái trắng một tầng, tựa như cẩn thận hỏi “Phía sau... muội?”

“Ừ” Triệu Văn Uyển nhẹ giọng trả lời “Tỷ còn tưởng rằng là của muội muội đâu? Nhìn tình hình hẳn là không phải.”

Triệu Văn Uyển nói xong liền đem khăn lấy về “Nếu không phải, ta lại đi tìm chủ nhân của nó đi.”

Triệu Văn Hi chất phác gât gât đầu, căn bản không có nghe lời nói Triệu Văn Uyển nói sau đó, chờ Lục Vân trở về liền vội vàng rời đi, ngay cả bước chân đều có chút không ổn định.

Các nàng sau khi rời đi, Triệu Văn Uyển một lần nữa cầm khăn tay nhìn, Mộc Lan Yên, trên thế giới sẽ có chuyện trùng hợp như thế, lại nhìn về mặt Triệu Văn Hi hôm nay, cảm thấy hơi trầm xuống.

Bảo Thiên một bên khó hiểu hỏi một câu “Đại tiểu thư, vì sao phải lừa Nhị tiểu thư nói là khăn tay nhặt được phía sau lưng nàng, rõ ràng là...”

Triệu Văn Uyển có chút thâm trầm mà nói một câu “Nàng trong lòng nhất định có quý!”

Bảo Thiên nghe vậy vẫn chưa nghĩ thông, quý gì?

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 148: Chương 102

Đầu mừng 5 tháng tư còn ba ngày là đại thọ Hoàng Thượng Đại Lương, cả nước từ trên xuống dưới một mảnh vui mừng, Hoàng thất Lam quốc cử sứ

thần tới chơi, hai nước láng giềng quan hệ ngoại giao rất là thân mật. Trước kia thời Tông đế, Lam quốc phái Công chúa đến hòa thân, ký kết hiệp ước trăm năm không xâm phạm lẫn nhau, mở ra con đường buôn bán, hai bên cùng có lợi. Trải qua trăm năm, Đại Lương đất rộng của cải dồi dào, ngày càng hưng thịnh, Lam quốc làm đồng minh, tự nhiên đến dâng lễ vật, hoàng tử tự mình đến, dù thấy rất coi trọng.

Làm quan viên tiếp đãi sứ thần, Triệu Hoành Thịnh và Triệu Nguyên Lễ hai ngày nay đều vội vàng bận rộn không có thời gian về nhà, Triệu Văn Uyển hiếm hoi mới thấy Triệu Nguyên Lễ thì cũng là vội vàng, chỉ nói là muốn làm bạn hoàng tử Lam quốc nhận thức dân phong kinh thành, nói không đến hai câu liền lại không thấy người.

Triệu Văn Uyển nghĩ đến lời đồn gần đây, trước thay đại ca đau đầu. Hoàng tử Lam quốc còn muốn cầu thân công chúa Đại Lương, củng cố quan hệ hai nước, tính đi tính lại, ti lệ Vĩnh Bình bị gả đi cũng không nhỏ, thậm chí trong cung truyền ra hoàng đế rất thương thức vị hoàng tử Lam quốc này, vài lần triệu kiến, Vĩnh Bình cũng ở đấy, càng làm lời đồn hòa thân càng trầm trọng.

Đại ca hẳn là cũng nghe thấy mới đứng, thái độ làm bạn với tình địch này... Triệu Văn Uyển âm thầm nghĩ muốn hay không chuẩn bị mấy cái bao tải?

Chỉ là bao tải Triệu Văn Uyển còn chưa kịp cho đại ca, chợt nghe được tin tức trong cung truyền ra, nói Hoàng thượng định ở trong ngày đại thọ tuyên bố một chuyện vui, hướng gió là nhắm thẳng vào hoàng tử Lam quốc và công chúa hoàng gia, nếu chờ đến Hoàng đế chính miệng nói ra, vậy thực sự không còn kịp rồi.

Ban đêm, gió nhẹ thổi, thời tiết tháng tư đúng là lúc không lạnh không nóng, vốn là thời gian tốt để ngủ, Triệu Văn Uyển nằm ở trên giường lăn lộn khó ngủ, chợt nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa, sau đó chính là nha hoàn gác đêm hô một tiếng Đại thiếu gia, Triệu Văn Uyển nghe được động tĩnh vội vàng khoác áo ngoài đi ra nhìn, phát hiện đại ca về mặt phức tạp đứng ở cửa, phía sau còn đi theo gã sai vặt cúi đầu.

“Trễ như thế, đại ca có...”

“Uyển tỷ tỷ.” Gã sai vặt đi theo sau Triệu Nguyên Lễ ngẩng đầu gọi một tiếng.

“...” Triệu Văn Uyển kinh ngạc không nhỏ, vội vàng dặn dò nha hoàn gác đêm không được ăn nói lung tung, sau khi đuổi đi mới nhìn Vĩnh Bình giả dạng gã sai vặt, tự nhiên là nhìn thấy bực nhỏ nàng cầm đèn phía sau, quả nhiên còn có người so với nàng còn vội hơn.

“Vĩnh Bình ở chỗ muội một đêm, sáng sớm mai ta sẽ nghĩ biện pháp đưa nàng về.” Triệu Nguyên Lễ hiển nhiên cũng là bộ dáng đau đầu, bóp bóp trán, thanh âm ép đến cực thấp.

Vĩnh Bình ôm bọc nhỏ, trên mặt hiện một tia ủy khuất, con người nai con có chút quật cường, đang muốn mở miệng phản bác đã bị Triệu Văn Uyển cản lại, xem tình hình hai người vừa rồi sợ là vừa mới nổi lên tranh chấp, theo tính cách đại ca, tuyệt đối sẽ không làm chuyện ảnh hưởng danh dự Vĩnh Bình, mà Vĩnh Bình dám từ trong cung trốn chạy đến, sợ là tính toán bỏ trốn, tự nhiên đại ca cũng không thể cứ như vậy không quan tâm.

“Đại ca yên tâm đi, muội sẽ chiếu cố công chúa.” Dứt lời cho đại ca một ánh mắt trấn an liền đóng cửa lại.

Chờ hai cánh cửa khép lại, sự quật cường trên mặt Vĩnh Bình liền suy sụp, nhìn về phía Triệu Văn Uyển trong mắt tràn đầy cầu cứu “Uyển tỷ tỷ, muội nên làm cái gì bây giờ?”

“Hôm nay muội ở chỗ này ngủ cùng ta, có chuyện gì chúng ta từ từ nói.” Triệu Văn Uyển chịu đựng xúc động gõ đầu nàng, trấn an, sau đó gọi Tuyết Nhạn hầu hạ người thay quần áo, không cần Vĩnh Bình nói Triệu Văn Uyển cũng đại khái biết chuyện gì xảy ra.

Tuyết Nhạn lúc vừa vào nhìn đến Vĩnh Bình Công chúa cũng kinh ngạc không nhỏ, cũng may sau khi hầu hạ xong đóng cửa cẩn thận đi ra ngoài, cuối cùng còn nghe thấy nàng canh gác thay nha hoàn trực đêm. Triệu Văn Uyển trong lòng cảm khái, không cần bản thân phản phó có thể làm đâu ra đấy, Tuyết Nhạn thật quá tri kỷ.

Hai người chui vào một cái chăn, lại đều không có buồn ngủ.

“Muội không nghĩ gả cho Lam hoàng tử gì đó.” Vĩnh Bình đột nhiên nói, sau đó trở mình, tựa vào trên giường khấn cầu nhìn Triệu Văn Uyển “Uyển tỷ tỷ, tỷ khiến Nguyên Lễ ca ca sáng mai không cần đưa muội về được không?”

Triệu Văn Uyển không nói gì, hậu quả không đưa trở về, tội lừa gạt công chúa...

Chỉ là nháy mắt, Vĩnh Bình liền suy sụp ngã trở về, mở to mắt thẳng nhìn đỉnh màn, nhỏ giọng ngập ngừng nói “Nhưng làm như thế sẽ liên lụy các tỷ.”

Vĩnh Bình chỉ là tùy hứng nhất thời, nàng đều không phải người không thông tình đạt lý, ngược lại chính là rất rõ ràng mới tự chạy khỏi cung, càng nhiều là vì muốn nhìn thấy Triệu Nguyên Lễ. Nàng ở trước mặt phụ hoàng khóc cũng khóc rồi, nháo cũng nháo rồi, thế nhưng phụ hoàng chính là không lay động, giống như quyết tâm, nghĩ như vậy vành mắt liền đỏ, nước mắt như hạt châu lăn dừng trên gối.

Triệu Văn Uyển nghe nàng nói, đối với Vĩnh Bình hiểu chuyện có vài phần đau lòng “Nếu có thể khiến hoàng tử Lam quốc chủ động buông tha cầu thân người thì tốt rồi.”

Vĩnh Bình vốn có chút suy sụp nghe vậy tròn mắt xoay hai vòng, giống như bị dẫn dắt, chậm rãi chống người dậy, tiến đến bên tai thì thầm một phen, đáy mắt giao hoạt, tràn đầy quỷ tính linh “Uyển tỷ tỷ, tỷ ngược lại nhắc nhở muội, tỷ cảm thấy chủ ý vừa rồi như thế nào?”

“Này...Không tốt đi” Triệu Văn Uyển cẩn thận nghiêm túc, cười ngượng mở miệng.

Vĩnh Bình cho Triệu Văn Uyển một ánh mắt yên tâm, khóe miệng lộ ra nụ cười khó lường, người bên cạnh cảm xúc thay đổi rất nhanh, nhanh đến mức khiến Triệu Văn Uyển đều không phát hiện ra.

Cùng lúc đó, trong Diên Hi cung, Cố Cảnh Hành bị gọi vào ngay trong đêm nhũ mây an ủi Việt quý phi đang lo lắng, bên cạnh ngoài ma ma tâm phúc, người khác đều cho lui xuống.

“Con nói xem Vĩnh Bình rốt cuộc đi chỗ nào, đều là bọn cung đem nàng sùng hư!” Việt quý phi vẻ mặt ảo não đấm ngực nói.

Cố Cảnh Hành nhưng thật ra đoán được người chạy đi đâu, chỉ là bận tâm người nào đó, cũng không tính toán nói ra, chỉ nói chính mình chắc chắn tìm người đem về, khiến mẫu phi bớt buồn. Việt quý phi lúc này trong lòng đang loạn, cũng không phát hiện ra Cố Cảnh Hành giấu diếm.

Chỉ là hai người còn chưa thương lượng bao lâu, một bóng dáng màu vàng vén rèm đi vào, bước chân mang theo gió cùng tức giận.

“Hoàng thượng.”

“Hoàng thượng.”

Hai mẹ con cùng đồng loạt quỳ, Việt quý phi kinh hoàng hành lễ, suýt chút luống cuống, ít nhiều nhờ Cố Cảnh Hành âm thầm giúp đỡ một phen.

“Hoàng thượng, trẻ như vậy thế nào có thời gian rảnh lại đây?” Việt quý phi nỗ lực duy trì vẻ mặt cứng nhắc cười, đáy lòng vẫn giữ một tia may mắn, cầu nguyện Hoàng thượng còn chưa biết...

Lương đế sắc mặt không như dự đoán, sau khi ngồi xuống hừ một tiếng thật mạnh. “Nhu thế nào, Vĩnh Bình trộm chạy khỏi cung, việc lớn như thế, các người còn tính toán giấu trầm?”

Việt quý phi nghe vậy đang ở rót trà tay run lên, nước trà vài giọt bắn ra ngoài. “Hoàng thượng thứ tội, là nô tì quản giáo không nghiêm, nô tỳ cũng là vừa mới biết...” Nói xong liền thút thít khóc.

“Vĩnh Bình là nô tỳ một tay nuôi lớn, người lớn như vậy nói đi là đi, một tiếng tạm biệt cũng không có, tâm nô tỳ lạnh lẽo như nước đá, đều là nô tỳ... nô tỳ dạy không tốt, tại sao có thể...”

Lương đế vốn là tức giận nhìn Việt quý phi hoa lệ đầm mưa, bộ dáng bị thương khóc không thành tiếng, trên mặt xẹt qua một tia xấu hổ, hần đây còn chưa có làm gì a... Che miệng ho khan một tiếng, ánh mắt liếc qua ra hiệu cho Cố Cảnh Hành.

Người sau thần nhiên dời tầm mắt, làm bộ không có nhìn thấy, dù sao người cũng không phải do hần làm khóc.

“Khụ, khụ... được rồi, ái phi, trẫm không có ý tứ trách người, đứng lên đi.” Lương đế gấp đưa con không giúp, đành phải mặt dày đem người từ dưới đất nâng lên. “Trên đất lạnh lẽo.”

“Hoàng thượng...” Việt quý phi vẫn là nhỏ giọng nức nở, dưới sự trấn an của Lương đế dần dần bình phục.

Cố Cảnh Hành nhìn ra Lương đế không tính toán truy cứu, vậy thì thái độ trước kia khiến người đáng giá suy nghĩ một phen, lúc trước rõ ràng hướng về phía Triệu Nguyên Lễ, vì sao phải...

Đại khái là phát hiện Cố Cảnh Hành trầm mặc, Lương đế dỗ Việt quý phi một lát, ánh mắt hơi hơi thâm ý liếc Cố Cảnh Hành một cái, thanh âm cũng không phạm phùng gọi hần theo đến thư phòng. Ngoài ngự thư phòng, hai thái giám già cầm trong tay phát trần, gục đầu khom người, ngay cả hô hấp cũng cực kỳ nhỏ, sợ phát ra nửa tiếng vang, không khí giữa hai vị vừa mới đi vào nhìn có vẻ không được tốt.

Trong ngự thư phòng, Lương đế cho lui người hầu, ngay cả một người cũng không giữ lại.

Không khí như có như không khấn trương.

Cố Cảnh Hành đứng ở phía dưới, ánh nến sáng sủa, làm nổi bật dáng người như ngọc.

“Con biết Vĩnh Bình đi chỗ nào đúng không?” Lương đế mở miệng là câu như vậy.

Cố Cảnh Hành nửa híp mắt, như trước là vẻ mặt lạnh lùng không đổi, đón nhận ánh mắt uy áp mười phần của Lương đế, thần nhiên nói “Vĩnh Bình, có lẽ là đến chỗ đó của nhi thần.”

“Hừ.” Lương đế hừ nhẹ một tiếng “Nếu nói quý phi cùng chiều Vĩnh Bình, người cái này làm ca ca cũng không phải không có phần.” Hiển nhiên là biết Cố Cảnh Hành không nói thật.

Nhìn đứa con này không quan tâm hơn thua, đáy lòng Lương đế than thở một tiếng, thường thức có, may mắn có... Trong nhiều đứa con như vậy riêng nhìn không thấu người trước mắt, bất tri bất giác lớn lên tính tình liền làm người lo âu như vậy, đáy lòng Lương đế có chút phức tạp.

Nếu đây là con Hoàng hậu, hần làm sao sẽ nhiều lo lắng...

Nhất thời, hai người cũng chưa nói chuyện, trầm mặc lan tràn từng góc trong ngự thư phòng, bầu không khí khiến người ta trở nên buồn bực.

“Phụ Hoàng?” Cố Cảnh Hành đợi lại đợi, cuối cùng vẫn là đánh gãy Lương đế đang thất thần, gọi một tiếng.

Lương đế nâng chén trà uống che dấu suy nghĩ, sau một lúc lâu như là bất đắc dĩ chịu thua nói “Mau mau đem Vĩnh Bình mang về, đường đường là công chúa một nước thế nhưng... Khụ, trầm làm phụ hoàng nằng, còn có thể hại nàng hay sao!”

“...” Lương đế nghĩ đến nữ nhi quanh co khúc khuỷu lừa gạt, không khỏi một trận tâm tắc, nhất thời sa sầm mặt nói “Thân là con cái hoàng thất, đại diện cho quốc gia, há có thể dễ dàng thích làm gì thì làm!”

“Nga.” Cố Cảnh Hành rũ mắt, thấy không rõ cảm xúc.

“Tóm lại, mau mau đem người mang về!”

Cố Cảnh Hành nhú mày, thân nhiên nói một câu “nhi thần linh mệnh” liền cáo lui, lưu lại Lương đế suy nghĩ về mặt cuối cùng của hắn, suy nghĩ nửa ngày không biết sao trong đầu hiện lên một câu.

Bánh bao thịt đánh chó ——

Bạn đang đọc truyện *Triệu Thị Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.